VANHINTEN

KIRJA 4

PS-Markkinointi Lappeenranta 1990.

VANHINTEN KIRJA 4

Lähteet:

*** J.P. Stöckelin kokoelma**

*** Levi Älvgrenin kokoelma**

*** Lauri Koistisen arkisto**

ESIPUHE LAPSILLE

"Tuo siveyten ja omanvanhurskauten valkija enkeli, joka on kristillisessä seurakunnassa, kristillisessä maailmassa, joka on heillä paras autuuten perustus, tahtoo väkisin pakata eli rynnätä sisälle kristillisyyteen, vieten väärään eli väylään. Korvat tullee niin araksi yhten osan tykönä, että ei ensinkään L.L.Laestatiuksen saarnoja tahtottaisi kuulla eikä lukija sivistyneitten kuulten, että mailman joukko on muka sivijämpi kuin Laestatiuksen aikana. Mutta Henki tuomitsee sen viekkaan siveyten, joka ei ole Kristuksen vanhurskaus uskolla omistettu."

(Johan Takkinen, Calumet 26/71884, Oulun Maakunta-arkisto: Laestadiana 8Aa:2).

Ylläoleva Juhani Takkisen lause viime vuosisadan lopulta sopii mainiosti tämän Vanhinten Kirja 4:n alkulauseeksi. Lause on tämän kirjan historialliselle aikakaudelle jopa ajankohtaisempi kuin silloin, kun se kirjoitettiin. Luonnollinen siveys on saanut valtaansa koko lestadiolaisen herätysliikkeen kaikkialla sen esiintymisalueilla, Amerikassa ja Euroopassa. Pyhä tuli on sammunut. Vain pieniä hiilloksia esiintyy harvoissa paikoin, ja nekin vähenevät vähenemistään. Ainoastaan muutama huutavan ääni korvessa korottaa vielä äänensä herätysliikkeemme raunioilla tehden epätoivoisen yrityksen puhaltaa henkeä kuolleitten luihin.

Tämä Vanhinten Kirja 4 maalaa meille kuvan esikoisten seurakunnan vaiheista ajalla 1939-1976 Pohjolassa ja Amerikassa. Viimeinen Lapin suurista vanhimmista Viktor Björkman oli siirtynyt ajasta iankaikkisuuteen vuonna 1938. Nuoremmat saarnaajat Lapissa joutuivat ottamaan harteilleen heidän jättämänsä viran

raskaan taakan. Suurten vanhinten jättämä aukko oli kuitenkin liian suuri nuorempain täytettäväksi. Ei ollut voimavaroja sitä täyttää.

Ulkomaitten lähetystoimi joutui August Isakssonin, Johan Petter Stöckelin, William Erikssonin ja Gunnar Jönssonin käsiin. Heistä kolme viimeksimainittua kulkivat myös Amerikan maalla. Stöckel oli käynyt siellä jo Björkmannin kanssa. Amerikassa syrjäytettiin Arthur Niska-vanhin kristillisyyden johtoasemasta. Samuel Juvonen otti hänen paikkansa. Suomessakin ilmeni ryhmittymistä johtavien saarnaajien Joel Ahosen ja Ville Niemisen ympärille, joitten välillä vallitsi jännistystilaa. Nämä järjestelyt johtuivat opillisista riitaisuuksista seurakunnan sisällä. Ruotsin Lapissa August Isakssonin johtoasema sortui hyvin väkivaltaisesti pitkällisen valhe- ja vihakampanjan ansiosta, jota William Eriksson ja Gunnar Jönsson harjoittivat taustalla. Hengellinen hallitus oli kriisitilanteessa pian Björkmannin kuoleman jälkeen. Aluksi lähes näkymättömästi, myöhemmin kouriintuntuvasti. Kysymys ei ole ollut valtataistelusta vallan tähden, vaan taustalla on ollut opilliset näkemykset. Vanhinten perintö oli liian vanhanaikainen maailmanmielisille voimille seurakunnassa. Maailmansodan jälkeen yleinen elintason nousu ja levollinen yhteiskunnallinen olotila vaikutti voimakkaasti kristillisyyden maallistumiseen. Pyrkimykset taivaallisten asiain perään vähenivät ja elämän hekuma astui etualalle. Tältä pohjalta on helppo ymmärtää se kehitys, joka alkoi välittömästi toisen maailmansodan jälkeen.

Ruotsi säästyi sodan tuhoista. Kun suomalaiset konttasivat verissään sotakonein kynnetyllä Karjalan Kannaksella ja vetivät viimeisiä hengenvetojaan kentällä, ruotsalaiset istuivat kylpytakkisillaan pehmoisilla lepotuoleillaan jalat lämpimässä pesuvadissa,

sanomalehti kädessä ja radio korvanjuuressa takkavalkean leppoisesti lämmittäessä rauhallista majaa. Siinä vieressä vielä angorakissa hiljaa ja tyytyväisenä kehräten. Siinä ruotsalainen kuunteli sotauutisia jännityksellä ja mielihyvällä.

Ei siis kumma, että Ruotsin kristillisyys maallistui kaikkein ensimmäiseksi - jos nyt ei oteta huomioon Amerikkaa, jossa tilanne oli jokseenkin samanlainen kuin Ruotsissakin. Korkea elintaso, rikkaat malmikentät Lapissa, hyvä työllisyystilanne, noususuhdanne, teki Ruotsin Lapista hyvinvointialueen, mikä oli kaikkea muuta kuin siunaukseksi kristillisyydellemme. Hyvän päivän lapset ovat hemmoteltuja, lellipentuja, itseviisaita, itserakkaita, suklaapoikia.

Lapin vanhat ovat sanoneet, ettei siitä tule kelvollista saarnaajaa, joka ei ole täirouvon alla maannut. Voisiko kukaan meistä kuvitella suklaapoikien nukkuvan täirouvon alla? Eiköhän heillä tulisi siellä äitiä ikävä? - August Isaksson, Johan Heikki Olsson ja Pikku-Leevi olivat niitä vanhan ajan "lappalaisia", jotka tyytyivät elämään kurjissa ja puutteellisissa oloissa napisematta. He olivat nääs suomalaisia sanan parhaimmassa merkityksessä. He eivät olleet suklaapoikia.

Suklaapoikien hallituskausi tässä kristillisyydessä alkoi niin pian kuin saatiin "vanhat houkat" pois tieltä. Gunnar Jönssonista tuli suklaapoikien johtohahmo. Hän ihannoi kiiltokuvakristillisyyttä. Vanha karkea Lestadiuksen saarnatyyli ei ollenkaan sopinut kiiltokuvakristillisyyteen. Sen tähden oli pian saatava valtiokirkon pappi Per Boreman toimittamaan uusi postillalaitos ruotsinkielellä, joka sopisi suklaapojille ja hyvän päivän lapsille. Ja onnistuihan se. Tarkoitus olisi ollut vanhan eriseuran tavoin jättää koko postillanluku pois, mutta seurakunnan vanhoillinen siipi ei ehkä

olisi enää jäänyt veronmaksajaksi heidän valtakuntaansa. Eriseura olisi tullut silloin liian selvänä puuhevosena. Siksipä uudistusten tiellä lähdettiin hiukan ikäänkuin kepillä jäätä koetellen, minkä verran joukon enemmistö on valmis vastaanottamaan. Ja aikojen kuluessa hyvänpäivänlapsien kristillisyys saakin täydellisen kiiltokuvaleiman. Aletaan leikkimään valtiokirkkoa pienessä mitassa. Saarnaajilla olisi halu pukeutua papin pukuun ja kaapuun, kaunistaa saarnaistuimensa ympäristö kynttilöillä ja kukkasilla, kotinsa ikoneilla j.n.e. Joulutervehdykset tehdään kiiltokuvakorteilla, joissa on hepo kulkusineen ja rekineen menossa tunnelmallisessa talvimaisemassa joulukirkkoon.

Kaiken ylläkuvatun keskellä on kuitenkin vielä kätkettynä elävän Jumalan toiminta. Maallistuneessa kristillisyydessä on vielä elämää. On oikeita opettajia ja valvovia kristityitä. Seurakunta synnyttää vieläkin uutta elämää harvoissa sieluissa, vaikka tuo uusi elämä monen kohdalle tuhoutuukin, kun sieluparat joutuvat suklaapoikien verkkoihin. Heränneitä ja särjetyitä sydämiä sorretaan saarnoissa ja lähetyskirjeissä. Pyhän Hengen herättämät synkät aavistukset seurakunnan kuolleesta tilasta selitetään perkeleen valheiksi. Oikea synninsuru selitetään omanvanhurskauden höyryksi. Rippi ja taivaan valtakunnan avainten käyttö jäävät vähälle tai katoavat kokonaan pois. Jää vain laidaton evankeljumi. Puhutaan hyvästä Jumalasta ja rakkaasta Jeesuksesta, mutta ei puhuta mitään pahasta ihmisestä eikä pahan ihmisen tavoista. Synniltä jää nimi pois. Ei saarnata kuvista eikä kukista, ei kissanristiäisistä eikä suklaapoikien kekkereistä, joita aletaan viettämään yleisesti seurakunnassa. Elintasokilpailu tulee kristillisyyteen sisälle ja muodonkatsominen on räikeästi esillä. - Maailman taholta tuleva pilkka aiheuttaa revanssihengen suklaapoikien kristillisyydessä.

He päättävät näyttää maailmalle, että tässä ollaankin kansakunnan kermaa ja älymystöä, eikä suinkaan mitään rutusakkia. Rakennetaan röystäillen komeita temppeleitä ja verotetaan seurakuntaa armottomasti. Maailmankunnia saa jotakin uhrauksia maksaakin. Komea kirkkohan tulee Jumalan kunniaksi. Leveä ja ylpeä elämä on myös Jumalan siunaus.

Ei ole ihme, että Jumalan on pitänyt antaa seurakuntansa saatanan haltuun, vaikka Hän kaiken aikaa ojentaa kättään tottelemattomalle ja vastahakoiselle kansalle. Hyvänpäivänlapset karkoittivat keskuudestaan Jumalan profeetat pois ja kirosivat heidät eriseuraisiksi ja leeviläisiksi. Pikku-Leevi sai lainata nimensä esikoisten seurakunnan uudeksi tunnusmerkiksi. Hän oli todella vihattu saarnaaja, sillä hän tunnusti totuuden julkisesti kenenkään muotoon katsomatta. Hän oli Jumalan valittu ase jälleenrakentamaan esikoisten seurakuntaa niistä raunioista, joihin se tuli lyödyksi 1960-luvulla. Jumala kutsui meitä nuoria myös viinamäkensä työhön Pikku-Leevin aikana. Leevi pani kaikki käytettävissään olevat voimavarat liikkeelle niin laajassa mitassa kuin mahdollista. Hän ei luonnollisestikaan voinut lähettää viinamäen saroille Eliaksia, Paavaleita, eikä Luthereita, sillä sellaisia ei ollut tarjolla. Hän joutui kutsumaan Tjoutjas-Franseja, Yrjö Mäkelöitä, Pikku Iisakeita, Mäkelän poikia ja Koistisen veljeksiä Herran viinamäen työhön. Oli siinä monenlaista ainesta. Hakoheikkiä, jöröjukkaa, Suomen poikasta. Toimintaa oli kuitenkin ylläpidettävä Lapissa ja lannassa. Siinä sitten kasvettiin yhdessä ja soviteltiin eri lahjoja yhteen. Luonnollisesti siinä törmäiltiinkin, niinkuin ymmärrettävää onkin, kun uusi työryhmä alkaa ryhmätyöhön. Ihmeellistä on, että jälleenrakennustyö ylipäänsä voi menestyä, sillä kaikki aines ei ollut oikein selvillä suuntaviivoista, mihin

pyrittiin. Yrjö-vanhus oli kai luonteeltaan sopeutumaton mihinkään muutoksiin omista pinttyneistä kaavoistaan. Hän oli itsepäinen ja itsenäinen siinäkin, missä se tuli turmioksi. Hän ei voinut sietää, että hänen Raamatunymmärryksensä jossakin kohdassa sanottiin olevan virheellinen. Hän kiehahti sellaisessa tilanteessa hyvin äkkiä. Hän sanoi, että hänet hyljätään ja häntä sorretaan, jos ei jotain hänen omaa väärää päähänpinttymäänsä otettu vastaan yleiseksi ojennusnuoraksi. Hän sai esimerkiksi sellaisen päähänpiston, ettei kristittyjen sopinut käyttää Jumalantervettä-sanaa, koska hänen mielestään jumalanterveitä olivat vain kuolleen uskon tunnustajat. Hän teki pilkkaa koko sanasta. Vastineeksi hän tarjosi Jumalanrauhaa-muotoa. Niinpä kävikin siten, että Yrjö vanhus vetäytyi omaan loukkoonsa yhteisestä rakennustyöstämme juuri yllämainituista syistä. Ensin hän hylkäsi Levi-vanhimman lyöttäytyen Sten Johanssonin ryhmään. Jonkun ajan kuluttua hän jätti senkin ryhmän ja hakeutui Boremannilaiseen eriseuraan, missä hänen voidaan katsoa olleen kuollessaan. Ikävintä oli hänen August Isaksson vanhimpaan kohdistunut sydämen pahennus, mistä Eero Mäkelä puhuu tässä kirjan alussa olevassa Severi Mäkelän elämäkerrassa.

Yrjö Mäkelä oli lahjakas ja voimakas persoonallisuus. Hänen kirjeitään on tässä kirjassa monia kymmeniä siltä ajalta, kun hän oli Suomenmaalla pienen laumamme kärkimies. Hänen kirjeensä ovat lukemisen arvoisia ja paljon sisältörikkaampia kuin nykyisessä Rauhan Siteessä julkaistut lähetyskirjeet, jotka kirkkohistorian professori Pekka Raittilan mukaan ovat pelkästään "stereotyyppisiä". Se tarkoittaa: Mitäänsanomattomia fraasisommitelmia.

Sten Johansson oli ruotsalainen, eikä hänen suomenkielentaitonsa ulottunut kovin kauas. Hänelle suomenkielen lukeminen

tuotti vaikeuksia, joten hänen lukuharrastuksensa liikkui pääasiallisesti ruotsinkielellä painetussa tekstissä. Hän ei ollut perehtynyt vanhinten kirjoihin kovin syvällisesti, koska niitä ei hänen kielellään ole olemassakaan. Jellivaaran entisen kirkkoherran, nykyisen professori Ingemar Öbergin sanojen mukaan, jotka hän lausui tämän kirjoittajalle vuonna 1977 Jellivaaran pappilassa käymissämme kahdenkeskisissä keskusteluissa, oli käsittämätöntä, miksi Gunnar Jönsson ja Sten Johansson eivät voineet toimia yhdessä, koska hänen käsityksensä mukaan nämä henkilöt olivat valtavasti toistensa kaltaisia. Tämä kirja valaisee tätä seikkaa syvemmin kuin heidän saarnatyylinsä tarkkailu. Heillä oli eri käsitys postillakysymyksestä ja vanhinten perinnöstä. Sten Johansson oli kuitenkin arka, suorastaan pelkurimainen, kun tuli ahtaampi paikka. Sellaisessa tilanteessa tarvittiin Pikku-Leeviä, joka oli synnynnäinen taistelija, Simon Pietari ja Luther. Sten Johansson oli Melanchton varovaisuudeltaan, mutta ei teoreettisilta opillisilta voimavaroiltaan. Ikävä kyllä tiet Stenin ja Levin välillä erosivat 1976-1977 kaudella, kun Sten teki yrityksen Levin syrjäyttämiseksi kristillisyyden johtoasemasta Lapissa, jolloin Sten eksyi valheen retkille. Näitä vaiheita on jollakin harvalla sanalla kerrottu kirjassamme "Hengellisen hallituksen vaiheet ensinsyntyneessä lestadiolaisessa seurakunnassa Ruotsin Lapin maalla", Pieksämäki 1977. Sten Johansson innostui seurakuntamme saavuttamasta menestyksestä Amerikassa ja Norjassa niin kovin, että hän näki jo saavuttaneensa tyydyttävän tavoitteen, päästä kansainväliselle liikkeelle johtohenkilöksi. Hänen toimestaan ei kansainvälisiä "valloituksia" kuitenkaan saavutettu, vaan tästä toimesta vastaa lähinnä tämän kirjoittaja. Tämä kirja paljastaa selvästi, kuinka yhteydet Amerikkaan ja Norjaan y.m. ovat syntyneet. Tässä ei ole

kysymys kunnianhimosta, vaan historiallisista tosiseikoista, joita ei sovi väärentää. Olen vakuuttunut siitä, että Jumalan sormi on johtamassa toimiani, niin kauan kuin pysyn uskollisena kutsumuksessani enkä etsi omaani, vaan niitä, kuin Jeesuksen Kristuksen ovat.

Tjoutjas-Fransi, Pikku-Iisakki y.m. Lapinmaan rukousten pitäjät ovat siirtyneet ajasta ikuisuuteen. Heidän merkityksensä kristillisyyden työssä jäi pieneksi, ja he olivat heikkoa ainesta seisoakseen sodassa. Ikävä kyllä he kaikki nousivat Leevi-vanhinta vastaan Sten Johanssonin kiihottamina vuonna 1977 ja pian tämän jälkeen heidän elämänsä liekki sammui. Jumala, joka kaikki asiat tutkii, on yksin langettava lopullisen tuomionsa heidän ja kaikkien kohdalle. Meidän ei tarvitse sitä tehdä.

Thoralf Jensen, August Krågh ja Hans Danielsen Norjasta liittyivät Sten Johanssonin muodostamaan ryhmään Lapissa 1977. Heistä ensinmainittu riitaantui kuitenkin Sten Johanssonin kanssa ja muodosti pienen ryhmän ympärilleen. Heistä on ainoastaan Augut Krågh elossa tätä kirjoitettaessa, mutta hän on menettänyt täysin muistinsa ja asustelee Kjöllefjordin sairastuvalla.

Tämän kirjan viimeiset kirjeet ovat vuodelta 1977. Siihen mennessä Mäkelän ja Koistisen nuori veljesparvi oli ennättänyt olla saarnavirassa Pikku-Leevin vaatimuksesta kuutisen vuotta. Vuoden 1976 jälkeen alkoi toimintamme vakaantua kansainväliselläkin tasolla ja yhteistyö sujumaan todella hyvin. Kirjalliset harrastuksemme saivat miehekkään vauhdin, kun Hannu Viljakaisen kätkössä pidetyt lahjat saatiin käyttöön. Ei ollut pieni työ saattaa painoon Lestadiuksen puhtaat saarnat-kirja alkuperäisistä käsikirjoituksista. Vuonna 1984 kirja painettiin 1000 kappaleena Raamattutalossa Pieksämäellä. Vanhinten Kirja 3, joka on Sophia

Hillin kokoilemasta aineistosta koottu, painettiin 1989 Lappeenrannassa. Siihen toimeen sain avustusta jo niin nuoresta polvesta seurakunnassamme, kuin saarnakumppanini Eero Mäkelän lapsista, jotka kirjoittivat Jonas Purnun kirjeet y.m. tietokoneella, uhraten huomattavan tuntimäärän ajastaan kristillisyyden työhön. Hannu Viljakainen on kääntänyt myös Lutherin paimenkirjeen Böömin veljille ruotsinkieleltä suomeksi, joka ilmestyi 10.000 kappaleen painoksena 1986 Pieksämäellä. Tätä nykyä hän kääntää Huutavan Ääntä korvessa alkuperäisestä ruotsinkielisestä teoksesta suomeksi.Tuskin missään löytyy toista niin energistä ja hedelmällistä kristittyin laumaa, joka lukumääränsä pienuudesta huolimatta kustantaa kaiken tällaisen kirjallisen toiminnan. -Tämä olkoon kaikille maailmallisille kristillisyyden tunnustajille osoituksena siitä, kuinka Jeesuksen lampaat kantavat villoja alastoman Jumalan Pojan vaatettamiseksi meidänkin aikanamme, jolloin kaikki tahtovat etsiä omaansa, eikä niitä, mitkä Jeesuksen Kristuksen ovat.

Olemme tehneet Yhdysvaltoihin lähetysmatkoja vuosina 1976, 1979 ja 1985. Viimeisin matkamme, jossa mukana oli neljä nuorta saarnaajaa, **Lauri Koistinen, Eero Mäkelä, Juha-Lassi Tast ja Toivo Mäkelä,** kulki seuraavissa paikoissa, missä pidimme kokouksia: Deadwood S.D. -Minneapolis, Minn. -Calumet, Mich.-Duluth, Mich. -Vancouver, Wa. -Detroit, Mich. -Syracuse, N.Y. Matka oli kokonaan kustannettu Euroopasta käsin, ja sen kokonaisbudjetti oli noin 100.000 kruunua. Tämäkin toiminta on osoittamassa, että seurakuntamme investoi voimavaransa Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin, jonka arvo on rahassa mittaamaton. Tuomiopäivänä saavat kaikki kuulla, mitä Jeesus puhuu niille, jotka Häntä huoneeseensa ottivat ja niille, jotka eivät laskeneet Häntä sisälle.

Amerikassa on meillä uusia yhteyksiä lestadiolaisiin ryhmiin eri leireissä, ja pyrkimyksemme on rikkoa kaikki raja-aidat heränneitten ja särjettyjen sydänten väliltä puhtaalla Kristuksen evankeliumilla, joka kokoaa kaikki Jeesuksen seuraajat yhdelle Siionin vuorelle, esikoisten seurakunnan helmaan. Se on se seurakunta, jonka Jeesus perusti lukittujen ovien takana pääsiäisenä. Siinä seurakunnassa Pyhä Henki hallitsee ja johtaa kaiken toiminnan.

Suomessa on yllämainittujen lisäksi lahjakkaita saarnaajia pitämässä huolta seurakuntamme hengellisistä tarpeista **Kalle Koistinen, Heimo Mäkelä, Hannu Viljakainen ja Kalervo Mäkelä.** Olemme usein tehneet lähetysmatkoja yhdessä Suomen Lapissa, Ruijassa sekä Ofotenissa ja Lofotenissa, vaikka pääpaino työnteostamme keskittyykin Etelä-Suomeen. Olemme kulkeneet noin kolme viikkoa kestäviä saarnamatkoja siellä yhdessä Suomessa asuvien veljiemme kanssa joka vuosi jo noin parinkymmenen vuoden ajan. Tavallisesti olemme kokoontuneet Honkilahdessa, Turussa, Karinaisissa, Tampereella, Mouhijärvellä, Hämeenlinnassa, Lahdessa, Lappeenrannassa, Heinävedellä, Enossa j.n.e. Lapissa meillä on jatkuvaa toimintaa Kiirunassa, Vittangissa, Jellivaarassa, Tjautjasjärvellä y.m. missä **Lauri Koistinen** ja **Eero Mäkelä** tätänykyä pitävät huolta saarnavirasta.

Kun nyt jätämme tämän Vanhinten Kirja 4:n lapsillemme historiaksi kristillisyydestämme siltä ajalta, kun jo itse tulimme mukaan taistelukentille, niin huomautamme heille, ettei meidän kristillisyytemme ole Mäkelän veljesten eikä Koistisen poikain uusi keksintö. Seurakunnallamme on kouriintuntuva, käsinkosketeltava historia. Me olemme siinä seurakunnassa, jonka Iisakit rakensivat vuosisadan alussa Suomessa Joonas Purnun lähettäminä. Meidän rakkaita saarnaajiamme on Suomessa ollut Emma-

nuel Välikangas marttyyri, Mikko Hulkkonen, Niklas Milen, y.m. Voimme lukea Ville Niemisen, Jonas Rustholkarhun ja suorastaan kaikki Suomen, Ruotsin, Norjan ja Amerikan saarnaajat rakkaiksi opettajiksemme ja Herran Jeesuksen seuraajiksi siihen asti, kun he 1960-luvulla liittyivät Lapinmaan Boremannilaiseen eriseuraan. Tosin heidän seassaan on ollut heikkoakin ainesta. Kun he jättivät lähetyskirjeistään August Isakssonin ja Leevi Älvgrenin nimet pois, silloin he kirjoittivat nimensä pimeyden ruhtinaan elämänkirjaan. Siitä lähtien he ovat meille kuolleet. Heitä ei enää ole.

Jumala tekee kuitenkin vielä työtään Suomessa ja meillä on aavistus siitä, että Hän näyttää vielä ihmeitä meille Suomessakin, sillä Hän voi saada juuren putkahtamaan ylös kuivasta maasta ja Hän voi saada kuivan puun viheriöitsemään. Mekin olemme siitä vakuutetut, ettemme ole omalla asiallamme, vaan Hänen, joka meitä on kutsunut viinamäkeensä yhdennellätoista hetkellä. Me emme muuta tavoittele, kuin iankaikkista elämää ja armopalkkaa. Tiedämme sen myös saavamme, jos vain pysymme uskollisina kutsumuksessamme loppuun asti. Sielussamme soi jatkuvasti ääni: **"Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä sinulle elämän kruunun annan!"** (Um.2:10).

Vielä joku sana J.P.Stöckelistä. Hän oli rakastettu opettaja seurakunnassamme Lapissa ja kulki lähetysmiehenä Suomessa, Norjassa ja Amerikassa asti. Ikävä kyllä hän kulki matkoillaan saastaisella omallatunnolla, josta syystä eivät kaikki hänen jälkensä ole olleet kunniaksi. Eräässä vaiheessa sotien jälkeen hän eksyi juonittelemaan August Isakssonia vastaan syrjäyttääkseen tätä kristillisyyden johtoasemasta Lapissa, mutta nämä aikeet epäonnistuivat silloin. Onnellista kuitenkin on, että Stöckel korjasi itsensä Pikku-Leeville ja Augustille, ja niin voimme luottaa siihen,

että hän sai autuaallisen kuoleman.

Kesällä 1989 sain haltuuni Stöckelin toisen avioliiton aikaiset kirjeet Svappavaarassa, joista tärkeimmät otan tähän kirjaan mukaan. Näitten kirjeitten lähdeviittauksessa lukee: **"J.P.Stöckelin kokoelma."** Siihen sisältyy sekä lähetys- että yksityisiä kirjeitä. Kajoamatta sen enempää tähän arvokkaaseen saaliiseen, haluan vain todeta, että lukiessani Axel Uskosken ja hänen vaimonsa Sandran kirjeitä ne koskettivat sydäntäni suuresti. Niissä tuntuu olevan elävä henki. Niin myös Suomesta Ville Niemisen kirjoittamat lähetyskirjeet ovat kalliita. Axel Uskosken kirje Atlantin mereltä, kun hän kuvailee tunnelmiaan saatuaan eetteristä vain kaikuja Stöckel-vanhimman äänestä radiopuhelimella, jättää syvän rakkauden kaipuun merellä purjehtijaan, joka aavistaa kuulleensa vanhimman äänen viimeistä kertaa. Ja niinhän se kävikin. Pian he molemmat siirtyivät paratiisiin...

Hajaannuksen aikaisten kirjeitten otsikoinnissa olen käyttänyt lasten käsityskyvyn mukaisia tekstejä, jotta he huomaisivat, mistä leiristä kirjeet ovat lähtöisin. Näissä otsikoissa vilahtelee paaveja, kardinaaleja ja höyrypäitä sanojen arkipäiväisessä merkityksessä. Käyttihän Lutherkin sellaisia ja vielä hurjempiakin titteleitä vastustajistaan puhtaasti Pyhän Hengen vaatimuksesta, vaikka hellä omavanhurskaus sitä paheksuukin. Varsinaisen tekstin sisälle ei ole pantu mitään kommentteja, mutta alaviitteissä esiintyy muutamin paikoin sellaisiakin, jolloin k.o. tekstin kohdassa on asterisk-merkki */.

Lappeenrannan vanhassa linnoituksen puistossa katselin kansakoulupoikana yhdessä meidän luokkamme ja opettajamme kanssa vanhaa muistopatsasta, jossa on kaivoon pystytetty vanha

pölkky. Opettaja kertoi meille ympärilleen kokoontuneille lapsille, että tuo suuri pölkky on uinut ihmisten veressä Pikku-Vihan aikana, kun esi-isämme puolustautuivat ryssää vastaan kaupungin muureilla. Maanmiestemme ja vihollisten veri virtasi koskena linnoituksen portilta mukulakivitietä alas laaksoon. Patsaan kyljessä olevassa metallilaatassa oli seuraavantapainen teksti, jonka muistan lapsuudestani asti: **"Nousevat polvet, esi-isäin henget haastavat teille, varjelkaa valppaasti esi-isienne hiellä ja verellä kostutettua maatanne..."** Tuo lapsuusajan kokemus on jäänyt lähtemättömästi mieleeni. -Jos vapaa synnyinmaa, jota isät ovat rakentaneet hiellään ja puolustaneet verellään, on meille uusille polvikunnille kallis perintö, vaikka se onkin kerran tulessa palava ja katoova, kuinka paljon kalliimpi onkaan se katoomaton kaupunki, joka Jumalan lapsilla on haudan tuolla puolen. Sen oikean isänmaan puolustajat, Jumalan Poika, profeetat ja marttyyrit, velvoittavat meitä varjelemaan Siionin linnaa henkeen ja vereen asti.

Lapsi-rakkaat. Isiemme perintö puhuu meille raskasta kieltä. Älkäämme ottako uskon asioita leikin kannalta. Päämaalimme on korkea, sanoin kuvaamaton. Rohkeimmatkaan unelmat eivät sinne ulotu, sillä sitä ei ole silmä nähnyt, eikä korva kuullut, mitä Jumala on omillensa valmistanut. Pian syttyy se viimeinen tuli, josta kristillisyyden vanhimmat ovat puhuneet. Raskaitten koettelemusten aikana heräävät hartaudet läpi Pohjolaa jolloin kristillisyytemme saa räjähdysmäisen kasvun. Tätä seuraa välittömästi viimeinen verinen vaino, joka kuitenkaan ei kestä pitkään, sillä Ihmisen Poika tulee pian taivaan pilvissä ja pitää viimeiset lyhyet käräjät. Silloin Hän sanoo valituillensa: **Tulkaa minun Isäni siunatut ja omistakaa se valtakunta, joka teille on valmistettu maailman alusta.**

Epäuskoiset taas saavat kuulla nämä järkyttävät sanat: **Menkää pois te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä.** Olkaamme valmiit, ja katsokaamme perään, että uskomme lampussa on Pyhän Hengen Öljyä, sillä pian tulee huuto, katso Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan.

Sinua, Herra Jeesus, tahdomme seurata, tuli vastaan mitä tuli. Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut. Amen.

Allekirjoittavat vanhimman haudan päällä, Ruotsin Lapin korvessa, Pikku-Leevin opetuslapset, keväällä 1990

Lauri Koistinen

Eero Mäkelä

1. LAURI KOISTINEN - MUISTOPUHE LEVI ÄLVGRENIN HAUTAUSTILAISUUDESSA SVAPPAVAARAN KIRKOSSA 1980.

" Vaan seitsemännen enkelin äänen päivinä, kuin hän rupee basunalla soittamaan, niin pitää Jumalan salaisuus täytettämän, niinkuin hän on palvelijoillensa prophetaille ilmoittanut."

Olemme nyt seisomassa Ruotsin Lapin esikoislestadiolaisen seurakunnan vanhimman Levi Älvgrenin paarien ääressä. Hän on päässyt vanhurskasten lepoon elettyään täällä kuolevaisuuden maassa 79 vuotta l kk ja 24 päivää.

Edellä mainitun Ilmestyskirjan tekstin mukaan olemme elämässä seitsemännen enkelin äänen viimeisiä päiviä. Tämä seitsemäs enkeli oli tämän etsikkoajan kirkas aamutähti, rovasti Lars Levi Laestadius, joka huusi Kristuksen Hengellä auringon koitosta täydellisen 12 apostolin opin täällä Lapinmaalla. Kun rovasti Laestadius käsitti apostoli Paavalin opin sovinnosta v.1844 köyhän Lapin tytön Marian kautta Åselessa, tapahtui se suuri ihme, josta Ilmestyskirjan 11. luvun viimeisessä värssyssä sanotaan: "Ja Jumalan templi aukeni, ja Hänen testamenttinsa arkki nähtiin Hänen templissänsä."

Tämä poisnukkunut kristillisyytemme vanhin Levi Älvgren oli eräs väkemimmistä huutavaisen äänistä korvessa näinä viimeisinä seitsemännen enkelin äänen päivinä. Hän oli saanut kasvaa kristityssä kodissa ja koetella kristillisyyttä jo koulupoikana ollessaan, josta hän usein muisteli saarnoissaan. Tämä Jumalan armon tunteminen lapsuuden aikana jätti poislähtemättömät jäljet

hänen sieluunsa.

Vainaja syntyi Keräntöjärven kylässä 29. tammikuuta 1901. Hänen isänsä Fredrik Pudas oli maanviljelijä ja tervanpruukari, joka "teki tynnyriä niinku tuhkaa" - kuten vainaja hänestä muisteli. Fredrik ja Josefina Putaalle syntyi 13 lasta, joista kaksi kuoli jo pienenä. Tästä lapsiparvesta on enää yksi elämässä. Vainaja kertoi, että hänen veljensä Isak kuoli uskossa, mutta muitten veljien laita oli toisin. Albert veli kuoli Amerikassa 1976 kuuluen roomalaiskatoliseen kirkkoon. August veli kuoli Levi vanhimman ollessa Yrttivaarassa kokouksissa. Tämä hänen veljensä oli kuolemanhädässään huutanut veljeään Leviä avuksi, mutta liian myöhään.

Vainaja vietti nuoruutensa ajan Lainiossa, johon Putaat siirtyivät hänen ollessaan 4 vuoden ikäinen. Hän kantoi kristillisyyttä sydämen asiana aina siihen asti, kun hän lähti kotoaan 18 vuotiaana Svappavaaraan alkaen elää omaa elämäänsä. Hän vietti 12 vuotta lankeemuksessa, jona aikana myös solmi avioliiton Julia Kemin kanssa Svappavaarasta v.1924. Tästä avioliitosta heille syntyi yksi poika, Folke, joka on täällä läsnä. Vainaja sai myös nähdä lasten lapsiaan, joitten edestä hän usein rukoili. Lapset ovat menestyneet hyvin elämässään, mutta he ovat ikävä kyllä vieraantuneet siitä kristillisyydestä, jota vanhin opetti. Vanhimman toivomus on kuitenkin ollut se, että hänen multansa saarnaisivat lapsille niin vaikuttavalla tavalla, että lapsista tulisi iankaikkisuuden kukkasia vanhimman haudan päälle. Suokoon Jumala sen tapahtuvan.

Vainaja on ollut ruumiillisen työn tekijä koko elämänsä ajan. Ollessaan lastaajana Tuolluvaarassa hän jäi kivikuorman alle, vaan tapaturma ei jättänyt suurempia vammoja. Hän oli myös metsätöissä ja suutarin ammatissa ja hoiti tehtävänsä suurella

vireydellä. Langenneessa sieluntilassa ollessaan hän joutui raskaan elatuksen murheen alle, josta syystä hän hyväksyi mielessään jossakin määrin marxilaista henkeä. Kuitenkaan hän ei ole koskaan ollut kommunistipuolueen jäsen, eikä myös muuten ole toiminut sen puolueen hyväksi, kuten valheelliset huhut kertovat. Kristillisyyden saatuaan hän alkoi julkisesti nuhtelemaan marxilaista hapatusta sekä kristillisyyden sisällä että ulkopuolella.

Lainion kristityille nuorukaisille, joissa tätä marxilaista hapatusta oli, on hän sanonut, ettei se henki lähde pois muutoin kuin rukouksella ja paastolla, se on: julkisesti vastaan sanomalla. Nuorena aviomiehenä ollessaan vainaja sai vian keuhkoihinsa ja joutui Sandträskin parantolaan. Siellä hänen omatuntonsa heräsi, ja kymmenen tuhannen leiviskän syntivelka tuli omantunnon päälle. Päästyään sieltä kotiin oli Jumalan Henki kurittanut hänet niin perusteellisesti, että hän tuhlaajapojan tavoin malttoi mielensä ja palasi Isän huoneeseen. Tämä tapahtui v. 1930 Svappavaarassa Isak Stålnacken talossa, jossa Frans Parakka ja Isak Kuoksu olivat kokouksia pitämässä. Vainajan ensimmäinen rippi-isä oli Isak Kuoksu, ja Frans Parakka on myös antanut hänelle monta hyvää neuvoa, josta vainaja usein muisteli.

Edellä kerrotusta jo huomaamme, että tämä vainaja joutui käymään kovan koulun läpi. Hän on koetellut tuhlaajapojan onnettoman retken, ja sen vuoksi hän tiesi, mistä puhui, kun hän saarnasi sen tekstin rinnalla. Kristillisyyden vanhimmat näkivät tämän nuorukaisen lahjat ja hartauden voiman, jonka vuoksi häntä painettiin kristillisyyden työhön Lapinmaalla. Hän joutui saarnaretkille pian lankeemuksesta nousemisensa jälkeen. Lähimmät työkumppanit hänelle olivat Johan Heikki Olsson Puoltikasvaarasta ja August Isaksson Nilivaarasta. He vaelsivat Kaalas-

vuoman alueella, joka oli vainajan ensimmäisiä työkenttiä. Hän on kulkenut saarnamatkoilla myös Nattavaarassa, Purnussa, Yrttivaarassa, Ullatissa, Kompelusvaarassa y.m. Lapinmaalla. Ensimmäinen vuosikymmen hänen lankeemuksesta nousemisensa jälkeen oli onnellista aikaa Lapin kristillisyydessä. Sitä aikaa vainaja usein muisteli kaipauksella, sillä silloin vallitsi kristillisyydessä yksi sydän ja yksi sielu kristittyin kesken.

Pian ajat kuitenkin muuttuivat. Vanhimmat oli Jumala ottanut levolle yhden ainoan vuosikymmenen aikana, kaksikymmenluvun lopulta kolmekymmen luvun loppuun. Samuel Wettasjarvi kuoli v.1928, Isak Niku 1929, Frans Parakka 1935, Isak Kuoksu 1935, Isak Stålnacke 1937 ja Viktor Björkman 1938. Oli tullut aika, jota kuvaa elävästi seuraava lause August Isakssonin kirjeestä Suomeen vuodelta 1938: **"Minkälaisen ilman vihollinen nostaa, kun vanhemmat on levolle laskettu?"** Ja pahat ilmat nousivat pian.

Kristillisyydessä alkoi vaikuttamaan kaksi eri henkeä. Erimielisyys oli pian julkinen. August Isaksson joutui todelliseen myrskyyn, sillä valheet alkoivat yleisesti kuulua hänestä kristillisyyden sisällä. Mistähän kaikki sai alkunsa? Eihän 40-luvulla vielä ollut mitään käsin koeteltavia opin erehdyksiä vallalla Lapinmaalla. Antaisiko seuraava ajattelu asiaan mitään selitystä? -Saarnaaja William Eriksson vainaa oli Samuel Wettasjärven poika. Eiköpä profeetan pojalla mielellään ole sellainen ajatus, että profeetan lahjat siirtyvät hänelle suoraan kotoa? Vaan historia ei näytä suurten profeettain pojista tulleen mitään mainitsemisen arvoista. Emme kuule mitään Laestadiuksen emmekä Raattamaan pojista kristillisyyden työssä. Kuinka lienee Lutherin perillisten laita ollut? William Eriksson on kuitenkin tuonut julki tämänkaltaista ainesta itsestään, sillä hän saattoi julkisesti sanoa

seuraavaan tapaan Suomessa lähetysmatkalla ollessaan: "Vuosisadan alussa kun eriseurat tulivat, oli isäni täällä Suomessa, mutta nyt olen minä täällä." Lapin vaimot Kaalasväylän varrella ovat jääneet muistamaan August Isakssonin ja William Erikssonin välisiä suhteita, jotka eivät olleet kaikkein parhaimmat. He kertoivat muun muassa, että Samuel Wettasjarvi katsoi August Isakssonilla olevan paremmat lahjat kuin omalla pojallaan kristillisyyden asioissa - ja August Isaksson oli perin rakas Samuel-vanhimmalle. Kaikki viittaa siihen, että William Eriksson on alkanut jo täältä asti sairastamaan kateuden tautia August Isakssonia kohtaan. Tämä kateuden musta henki on sittemmin ollut syy moneen ikävään asiaan, ei ainoastaan henkilökohtaisissa asioissa, vaan vielä laajassa mitassa koko kristillisyydessä. Tästä mustasta kateuden hengestä ovat muun muassa lähteneet seuraavat William Erikssonin lauseet hänen kirjeissään.

Tälle Levi Älvgren vainajalle hän kirjoitti v.1965 kirjeen, jonka lopussa on lause: "kääntykää takaisin ja tulkaa yhteen lammashuoneeseen, jossa on itse Kristus ovena, eikä Augusti ja Hetta." Samaa tyyliä on hänen lauseensa lähetyskirjeen lopulla Gällivaarasta 1964, jonka lopussa ovat sanat: "August Isaksson makaa sairaana kotonaan Vittangissa omissa mielipiteissään."

Kylmä rintama Lapinmaan saarnaajien välillä syveni syvenemistään ajan kuluessa. Torniolta, josta aina on noussut uudet tuulet, nousi jälleen kerran ankara virtaus johdattamaan kristillisyyttä takaisin vanhan äidin helmaan. Vuonna 1956 tuli Per Boremannin toimittama postilla kristillisyyteen. Niin oli myös herraskristillisyys ja farisealainen hapatus tunkeutunut sisälle. Lihallinen vapaus voitti alaa ja vanhinten uskolliset seuraajat August Isaksson ja tämä poisnukkunut opettajamme Levi Älvgren

saivat ottaa päälleen "eriseuraisen" nimen sen tähden, etteivät he tässä asiassa nöyrtyneet niin sanotun seurakunnan yhteisen ymmärryksen alle. Heidät hyljättiin kelvottomina Ihmisen Pojan tähden, sillä he eivät voineet luopua Kristuksen opista. Olihan rovasti Laestadiuksen ääni säilynyt tänne asti hänen alkuperäisissä ja puhtaissa saarnoissaan. Kuinka olisi mahdollista hyväksyä seitsemännen enkelin ääntä muutettavaksi yhteensointuvaksi antikristuksen äänen kanssa? Olihan tässä Boremannin postillassa jätetty pois keskimäärin yli 500 sanaa jokaista saarnaa kohti, sen lisäksi, että kirja kokonaisuudessaan on täydellinen väärän opin järjestelmä, josta on tarkemmin kirjoitettu pikku julkaisussamme nimeltä "Hengellisen hallituksen vaiheet ensinsyntyneessä laestadiolaisessa seurakunnassa Ruotsin Lapin maalla". Tätä julkaisua on tämä poisnukkunut opettajamme puolustanut ja suositellut yleisön luettavaksi. Vanhimmalle oli aivan mahdotonta suostua minkäänlaiseen väärään oppiin, sillä se, mitä seitsemäs enkeli huusi auringon koitosta Kristuksen Hengen vaikutuksesta viimeisen etsikonajan maailmalle, on iankaikkisesti pysyväinen totuus. Vain antikristus voi rohjeta sitä sanaa muuttaa, siihen lisätä ja siitä pois ottaa.

Seitsemännen enkelin äänen päivät kuitenkin jatkuvat vielä. Ne eivät loppuneet siihen, että rovasti Boreman antikristuksen hengellä alkoi sitä ääntä korjaamaan. Ne eivät loppuneet siihenkään, että sadat saarnaajat yhtyivät Boremannin opinjärjestelmään yli koko kristillisyyden laveuden. Tämä uskollinen Kristuksen palvelija, jonka tomumajaa me nyt olemme saattamassa haudan lepoon, on ollut Jumalan valittu ase aikakaudessamme säilyttämään puhtaana seitsemännen enkelin ääntä keskuudessamme, ei ainoastaan kirjaimessa vaan myös hengessä. Hän oli itse saanut

koetella tuon opin korkean äänen voimaa, ja Paavalin oppi sovinnosta ja esikoisten seurakunnasta on aina ollut keskeisin asia hänen saarnoissaan. Rovasti Laestadius sanookin Huutavan Äänessä, että tuon kolmannentoista apostolin Paavalin oppi sovinnosta on salattu enemmistölle kristikunnassa. Sen tähden tämä poisnukkunut vanhin ymmärsi hyvin, kuinka tärkeätä on opettaa näitä pääkohtia Raamatusta kristillisyydessä, sillä koko rakennus perustuu juuri näihin kahteen pääkappaleeseen, nimittäin oppiin sovinnosta ja seurakunnasta. Usein vanhin sanoi, ettei tämä kristillisyys ole mikään lohko eikä lahko, vaan Kristuksen seurakunta. Tätä hän terotti usein kuuluisalla lauseparrellaan: **"Kristus on seurakunta".** Tällä vanhin toi ilmi lyhykäisesti seurakunnan hengellisen luonteen ja Jumalallisen alkuperän. Koska hän oli syvällisesti käsittänyt opin sovinnosta ja esikoisten seurakunnasta, niin hän saattoi seisoa horjumattomana ja urhoollisena sen opin puolesta, josta hän oli hengen ja elämän saanut. Hän uskalsi Jumalaan, ja löydämme hänestä samankaltaisen miehen, kuin oppi-isämme Lutherus, joka suuressa tulikokeessa Wormsissa seisoi hengellisten ja maallisten ruhtinaitten edessä syytettynä väärästä opista. Luther sanoi: **"En minä tahdo enkä voi oppiani kieltää, ellei sitä Pyhän Raamatun nojalla tai selkeillä todistuksilla vääräksi näytetä, sillä ei ole oikein eikä luotettavaa rikkoa omaatuntoansa vastaan. Muuta en minä sanoa voi, tässä seison, Jumala minua auttakoon!"** Näillä Lutherin sanoilla tämä poisnukkunut vanhin vetosi Suomessa ollessaan Suomen saarnaajiin Tampereella 1968. Silloin ei kukaan ollut Raamattua, jolla olisivat hänen opetuksensa vääräksi näyttäneet.

Vainaja ahkeroi tehdä työtä myös kirjoitetun Jumalan Sanan säilyttämiseksi puhtaana keskuudessamme. Hänen aikanaan saatiinkin painetuksi rovasti Laestadiuksen Kirkkopostilla suomeksi ja Hellmannin kääntämä ruotsinkielinen postilla. Varsin harvalukuiset kristityt ovat kustantaneet tämän työn, joka on suuriarvoinen asia. Vanhin ei halunnut kuullakaan niitä viekkaita kieliä, jotka sanoivat, että rovasti Laestadiuksen saarnat sopivat sen aikaiselle raa'alle Lapin kansalle, vaan ei enää meidän sivistyneelle maailmallemme. Ei ole Pyhä Henki koskaan sivistynyt tämän maailman sivistyksen mukaan. Profeettain ja Johannes Kastajan sanat ovat vielä Raamatussa jäljellä. Jeesuksen sanat tälle nurjalle ja huorintekijä sukukunnalle ovat myös Raamatussa tallella. Miksi ei seitsemännen enkelin sopisi saarnata samalla Pyhällä Hengellä kuin hekin? Onko Pyhä Henki nyt sivistynyt? Mihin sitten pannaan Raamatun sana: **"Jeesus Kristus, se sama, eilen ja tänäpäivänä ja iankaikkisesti?"**

Kun kristillisyys Lapinmaalla hajaantui kahteen osaan vuoteen 1965 mennessä, tuli vainajalle suuri huoli ulkomaitten seurakunnista, sillä hän katsoi pitkällä silmällä tulevaisuuteen. Suomen maalla oli jonkin verran sellaisia kristityitä, jotka olivat jääneet rakastamaan etsikkoaikamme ensimmäistä kristillisyyttä. Vaan siellä vallitsi suuri sisäinen hajaannustila ja lisäksi suunnaton pelko muutamilla. Valheet August Isakssonista olivat kantautuneet ympäri Suomen ja tulleet uskotuiksi monien keskuudessa. Tästä syystä Suomessa oli todella vaikea aika. Sieltä kuului kuitenkin syvä hätähuuto ja kutsu saamaan Lapinmaan lähetysmiehiä avuksi, sillä opilliset asiat olivat Suomessa peräti sekaisin. Tähän avunpyyntöön ja kutsuun oli tämä vanhin vainaja heti vastannut myöntävästi yhdessä silloin Vittangissa koolla olleitten kristityitten

kanssa. Tämän yhteisen päätöksen nojalla tehtiin myös ensimmäinen lähetysmatka Suomeen v.1968. Saarnaaja Sten Johansson oli myös myötä tässä Vittangin päätöksessä, mutta hän joutui pian perääntymään lupauksestaan, sillä hän joutui kuulemaan saarnaaja Paavo Peltosen ja Reino Syrjän edustamaa linjaa - ettei olekaan vielä Jumalan aika. Hän ja muutamat muut Lapinmaan kristityistä miehistä alkoivat hajoittamaan kristittyin mieliä tässä raskaassa lähetyskysymyksessä, josta seurauksena hajaannus pääsi suureksi Suomessa ja Lapinmaan kristillisyyskin kärsi paljon vahinkoa. Levi Älvgren vainaja teki kuitenkin matkan Suomeen, vaikka tällainen mielten hajoitus olikin vallalla Lapinmaalla. Hänellä oli 6 kumppania mukanaan Lapinmaan kristityistä. Hänen kauaskantoinen ratkaisunsa ensimmäisen Suomen lähetyksen toteuttamiseksi v.1968 oli suunnaton voitto seitsemännen enkelin äänelle. Toista kymmentä paikkakuntaa Suomessa - Pohjanlahden rannikolta läpi koko maan itärajan tuntumaan asti - kantavat hänen horjumattoman työnsä ansiosta vielä tänäkin päivänä elävää kristillisyyttä huolimatta väkevistä eksytyksen hengistä. Vainaja teki 8 lähetysmatkaa Suomeen ja useita Jäämeren rannalle Norjaan.

Viimeisinä vuosinaan vainaja kärsi paljon sairautta. Hän vietti Kiirunan sairaalassa monta kuukautta yhdessä vaimonsa Julian kanssa. Hän sai kuitenkin vaimonsa kuoltua viettää harvat päivänsä kotonaan Svappavaarassa, jossa hän nukkui kuoleman uneen torstaina maaliskuun 13. päivänä. Hänen sairautensa ei kuitenkaan ollut hänelle suurimpana murheena, vaan raskainta oli hänelle nähdä ja kokea, kuinka pahoin hänen uskollinen työnsä kristillisyydessä palkittiin. Hän sai vastaanottaa hengellistä vihaa, pilkkaa ja ylönkatsetta monilta entisiltä opetuslapsiltaan ja saarnakumppaneiltaan. Hän sai nähdä monta yksinkertaista sielua

tulevan vietellyksi ja vimmatuksi. Hän sai olla sylkikuppina ja sontatunkiona, ja monien mustien valheitten maalitauluna Kristuksen opin tunnustamisen tähden. Kaikki tämä mursi hänen rakkautta täynnä olevaa sydäntään, niin että se viimein pakahtui ahdistuksesta.

Voi, teitä, te pimeyden henget, jotka vaivasitte vanhurskasta hänen viimeiseen hengenvetoonsa asti! Ottakaa jo omalle-tunnollenne teidän raskaat syntinne, sillä muussa tapauksessa huutaa Kristuksen veri teille kostoa iankaikkisesti. Ei ole Levi-vanhin teidän päällekantajanne Jumalan edessä, sillä hän jätti koston Jumalan käteen. Vanhin kantoi anteeksiantavaista sydäntä kaikkia vihamiehiänsä kohtaan viimeiseen asti.

Vanhimmalle oli kuitenkin suuri ilo siitä, ettei hänen työnsä ole mennyt hukkaan kristillisyyden laveudessa. Vielä on Lapissa, Suomessa, Norjassa ja Amerikassa elämässä sen opin seuraajia, jota vanhin opetti, ja jota oppia hän myös seurasi uskossa, elämässä ja esikuvassa. Vanhin on verrattavissa Itä-Intiassa kasvavaan Banian-puuhun, joka notkistaa oksansa maahan, jossa ne uudestaan juurtuvat ja sillä lailla uusiksi tyviksi muuttuvat. Vaikka itse perustyvi hakataan pois ja mätänee, niin pysyy kuitenkin joukko nuoria tyviä pystyssä. Vaikka vanhin kuoli, niin se asia jäi elämään, jota hän koetti edistää.

Suurella kiitollisuudella olemme nyt jättämässä viimeiset hyvästit opettajallemme, jota myös nimitettiin "Pikku-Leeviksi". Hän oli omissa silmissään pieni, vaan me, jotka hänen työnsä kautta olemme tulleet juuritetuiksi ja kasvatetuiksi seitsemännen enkelin puhtaassa opissa näinä viimeisinä seitsemännen enkelin äänen päivinä, muistamme hänet todella suurena Jumalan välikappaleena. Hän opetti meitä etsimään suuruutta nöyryydestä Jeesuksen

sanain mukaan: "Joka on pienin, se on suurin, ja joka on suurin, se on pienin."

Jälleennäkemisen toivossa olemme sinun paariesi ääressä, uskollinen vanhin ja rakas opettajamme Levi. Ei aikaakaan, kun mekin olemme siellä, missä sinä nyt olet. Olkoot sinun multasi hedelmälliset ja kasvakoot iankaikkisuuden kukkaset sinun hautasi päällä.

Oi Herra Jeesus, ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut. Anna meillä voimaa kilvoitella uskollisesti voitolliseen loppuun asti siinä opissa, jota Levi-vanhin opetti. Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, amen.

Lauri Koistinen *Eero Mäkelä*

Alkuperäinen käsikirjoitus.
Lauri Koistisen arkisto

2. EERO MÄKELÄ - MUISTOPUHE SEVERI MÄKELÄN HAUTAUSTILAISUUDESSA HONKILAHDEN KIRKOSSA 1986

Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon pitänyt. Tästedes on minulle tallelle pantu vanhurskauden kruunu. (2.Tim. 4: 7 – 8)

Nämä apostoli Paavalin sanat muistuvat mieleemme seisoessamme tämän rakkaan opettajan Viktor Severin Mäkelän maallisten jäännösten ympärillä. Hän on jättänyt jälkeensä kaipauksen murheeseen rakkaan puolisonsa, lapsensa ja koko Herran lauman.

Hän oli syntynyt Niinistössä, Laitilan pitäjässä 23.päivänä lokakuuta 1912, ja eli täällä kuolevaisuuden maassa 73 vuotta 11 kuukautta ja 3 päivää. Niin hän sai nukkua ilolla kuoleman uneen 26.päivänä syyskuuta 1986.

Lapsuusvuotensa hän sai viettää köyhyydessä, köyhänä aikana. Sisällissodan pauhatessa hän ei saanut joka päivä ruokaa suuhunsa. Eläessään nuoruutensa aikana kotipaikkakunnallaan hän ei tullut tekemisiin elävän kristillisyyden kanssa, vaan siellä oli jumalaton elämä, jollaista jumalattomat pitävät. Kuitenkin Jumala veti häntä jo nuoruudessa kansakouluiässä, niin kuin hän on muistellut. Silloin vielä luettiin koulussa Raamattua, raamatunhistoriaa ja katekismusta, jonka kautta Jumala sai vaikuttaa lasten sydämissä edesvastuuntuntoa sekä tuntoa siitä, mitä Jumala vaatii ihmiseltä. Siihen aikaan oli jo ihmisissä jumalankieltämysoppia, mikä vaikutti myös hänessä. Eräässä aamuhartaustilaisuudessa hän oli ajatellut rukouksen aikana, että jos Jumala on olemassa, niin Hän kyllä ilmoittaa itsensä, jos hän sitä pyytää. Niin hän siinä tilaisuudessa pyysi Jumalaa ilmoittamaan itsensä, ja hän sai silloin tuntea sellaista hyvän olon tunnetta, että hän ajatteli, että se oli Jumalan vastaus kysymykseen, sillä ei tyhjä voi mitään vaikuttaa.

Mutta ei hän tähän lukenut uuttasyntymistään, sillä hän ymmärsi jo silloin Jumalan Sanasta, että pitää olla Herran apostolit, jotka saarnaavat maailman loppuun asti, ja että niiden tykö täytyy tulla saadakseen kuulla evankeliumin Pyhän Hengen voimalla. Kuitenkin hän eli nuoruutensa siinä elämässä uskottomuudessa, mikä oli tavallista sillä paikkakunnalla.

Severin ollessa yhdeksäntoista ikäinen, hänen vanhempi veljensä Yrjö, joka oli muuttanut Honkilahden Auvaisten kylään ja saanut kristillisyyden, kutsui hänet tykönsä. Kun Yrjö hartauden

voimasta puhui hänelle kristillisyydestä, niin hän heti tunsi, että siinä oli se oikea kristillisyys ja että hänenkin täytyy tehdä parannus. Niin hän jaksoi jonkin ajan kuluttua nousta pyytämään anteeksi syntejään, jotka Jumalan puolesta Jeesuksen käskyn jälkeen Pyhän Hengen kautta saarnattiin anteeksi. Hän uskoi sen sydämessään ja käsitti armon, ja kantoi sen siitä saakka sydämensä kalleimpana asiana siitä puhuen ja sitä seuraten.

Hän solmi avioliiton jonkin vuoden perästä Anna Tammiston kanssa. He muuttivat vähän ennen toista maailmansotaa Severin kahden veljen kanssa Mikkelin maalaiskuntaan, ja he ostivat yhteisesti maatilan. Sitten alkoi pian sota, jonne myös hän joutui menemään. Siellä Jumala varjeli häntä kaikesta pahasta, ja hän tunnusti uskonsa puhumalla kristillisyydestä. Sodan jälkeen he siirtyivät vuonna 1945 takaisin Honkilahteen. Sieltä he ostivat pienen maatilan, jossa he saivat kasvattaa ylös lapsensa.

Mutta niin kuin on tiettävä ja kokemus todistaa kaikelta ajalta, kuinka kristillisyyden kanssa käypi, niin kuin Luther sanoo, että kussa Kristus kirkkonsa rakentaa, siihen perkele rakentaa temppelinsä syrjälle. Niin kävi myös tämän laestadiolaisen herätysliikkeen kanssa jo vuosisadan vaihteessa, että perkele sai sen repiä rikki, jolloin esikoisten seurakunta jäi seuraamaan sitä puhdasta oppia. Sen seurakunnan syliin hänkin sai syntyä hyvällä ja sopivalla ajalla, jolloin oli oikea hengellinen hallitus pystyssä ja oikea apostolinen, raamatullinen oppi käytännössä.

Kuitenkaan se ei saanut mennä pitkään niin, sillä jo vuonna 1946 tuli uudistettu virsikirja käytäntöön, jota hän ei voinut hyväksyä. Niin myöskin tuli vähitellen monta muuta synnin muotoa koreudessa, vaatteiden laitossa ja huoneissa. Myös muussa tuli maailmallisuus sisälle kristillisyyteen, syntymäpäiväjuhlat, nimi-

päivät, äitienpäivät, adressien lukemiset hautaustilaisuuksissa j.n.e. Näiden tähden Severi joutui suureen ahdistukseen ja murheeseen, kuinka nyt käypi elävän kristillisyyden, kun se lähtee menemään tätä tietä.

Muutamat saarnaajat olivat painaneet häntä lukemaan rukouksissa eli pyhäseuroissa, mutta kun hän alkoi sotia näitä uudistuksia vastaan, niin hän sai virkansa jättää. Hän ei kuitenkaan välittänyt siitä, vaan piti autuuden asian paljon tärkeämpänä.

Niin jatkui tämä uudistusten tie kristillisyydessä jo 1960-luvulla täällä Suomessa niin pitkälle, että ryhdyttiin muuttamaan ja sivistämään Laestadiuksen saarnoja postillassa. Niin tulikin suuri kirja, Panulan teos, mistä kirjasta tämä poisnukkunut sanoi pyhäseuroissa, että siinä on vääryys tehty, se kirja on mitäänsanomatekemätön eikä se sovi kristityille. Se tuotti katkeruutta niille, joiden korvat olivat alkaneet syyhytä saada kuulla jotakin uutta. Mutta hän kantoi ristinsä kärsivällisyydellä niiden harvain kanssa, jotka eivät voineet suostua vihollisen metsästäjien koiruuteen ja kavaluuteen.

Hän puhui usein, että hän olisi varmaan viimein väsynyt, ellei Jumala olisi säästänyt Levi Älvgreniä varjelusenkeliksi Ruotsin Lapinmaalle sotimaan opin puhtauden puolesta. Siellä oli vihollinen jo saanut viedä hengellisen vääryyden vielä karkeammalla tavalla läpi, sillä siellä oli hyväksytty rovasti Boremannin kääntämä ja lyhentämä ja sivistämä postilla, jossa oli Laestadiuksen oppi peräti pois revitty ja turmeltu. Niin olivat myös Gunnar Jönsson ja ne, jotka hänen kanssaan olivat yksi, hyväksyneet koreuden ja maailman ystävyyden tavat yhdessä tämän väärän postillan kanssa, jota vastaan August Isaksson ja tämä mainittu Levi Älvgren nousivat joidenkin harvain kanssa. Niin he tulivat hylätyiksi

Ihmisen Pojan tähden. Siellä tuli ero vuonna 1965. -Niitä, jotka hyväksyvät Boremannin väärentämän postillan, kutsutaan boremannilaisiksi oppinsa ja oppi-isänsä mukaan. Ne, jotka pitävät kiinni alkuperäisestä opista, ovat vieläkin esikoislaestadiolaisia. Näin todisti Levi Älvgren, minkä myös tämä meidän poisnukkunut opettajamme todisti olevan totuus.

August Isaksson kuoli vuonna 1965, jolloin kristillisyyden edesvastuu tuli enemmän Levi Älvgrenin päälle, jossa Jumalan Henki vaikutti siitä huolta pitämään. Sen tähden hän tulikin vuonna 1968 muutamien veljien kanssa Tampereelle, muutamien kristittyjen tahtomana, saadakseen siellä puhua ja keskustella, kuinka asiat ovat Ruotsin Lapissa. Kun nyt Yrjö Mäkelä sai sen kuulla, meni hän sinne kysymään: "Kuinka sinä Leevi rakennat eriseuraa?" Silloin Levi sai tilaisuuden puhua, ja hän sanoi: "Mies on tehnyt selvän kysymyksen, ja siihen me tarvitsemme antaa selvän vastauksen!" Tämän kautta myös tämä poisnukkunut opettajamme sai tilaisuuden päästä yhteyteen näiden ihmisten kanssa Lapinmaalla. Niin hän matkustikin Yrjö veljensä ja muutamien muiden kanssa Svappavaaraan helluntaikokoukseen. Sieltä hän tuli kotiin sen todistuksen kanssa, että se kristillisyys oli se, minkä hän oli alusta saanut, ja hän alkoi puolustaa sitä. Niin tulikin sieltä lähetys saman vuoden syksynä, josta hän muisteli, että se apu tuli aivan viime hetkessä, sillä muuten olisi hänkin kukatiesi vaipunut sen boremannilaisen eksytyksen alle. Niin laittoi Levi Älvgren hänet ja hänen veljensä saarnaamaan, ja hän on uskollisesti tehnyt työtä seisoen sen opin päällä horjumatta kuolemaan saakka.

Siitä opista ovat muutamat horjuneet pois ja omaa tietänsä menneet, Sten Johansson Ruotsin Lapissa ja myös Yrjö veli täällä

Suomessa. Mainittakoon sen tähden eräs tärkeä tapahtuma kristillisyydessä 1950-luvun vaihteesta, jolloin jotakin pahennusta tuli Ville Niemiselle August Isaksson vanhinta kohtaan. Siihen sekaantui myös Suomen ja Lapin saarnaajia, ja niin alkoivat yhden ja toisen muotoiset valheet kulkea August Isakssonista. Näitä myöskin Severi joutui uskomaan, mikä vaikutti hänessä epäluottamusta Isakssonia kohtaaa Ja vaikka hän uskoi sen jälkeen, kun hän Svappavaarassa v.1968 sai kuulla varmempia tietoja Augustista, että hän oli totuuden tunnustaja ja syytön niihin valheisiin, niin kuitenkin hän ihmetteli, niin kuin hän usein muisteli, että kun Augusti-vanhimmasta puhuttiin hyvää, vaikutti se hänen rinnassaan niin kuin kuolettava puukon viilto, ja teki pahan olon tunteen. Mutta kun Severi kerran oli lukemassa Vanhinten Kirjasta Purnun kirjettä, jossa hän sanoo, että monet ovat häneltä anoneet anteeksi valheen uskomisia, niin hänelle kirkastui, että hän ei ole vielä pyytänyt anteeksi sitä, että hän oli uskonut näitä valheita Augustista. Ja kun hän sen anoi anteeksi Levi Älvgreniltä ja muilta, niin siitä hetkestä asti puukon viillon ja pahan olon tunne hänen rinnassaan loppui.

Kun hän sitten kerran muisteli tätä kokemustaan Yrjölle, niin ei Yrjö kestänyt sitä, sillä hän oli myös uskonut valheet, ja oli niitten kautta pahentunut August Isakssoniin. Tämä pahennus oli myös varmaankin syynä Yrjön horjumiseen pois totuudesta, mikä oli Severille raskas risti kantaa. Mutta hän jätti heidät Jumalan haltuun, että jos Jumala heille kirkastaisi. Usein hän sanoi, että hän kyllä soisi, että kaikki tulisivat autuaiksi, sillä helvetti on sellainen hirmuinen paikka, ettei siellä yksikään tule toimeen, vaan kuitenkin heidän täytyy siellä olla, sillä Jumala sulkee helvettiin kaikki, jotka eivät tule autuuden tielle ja siinä pysy loppuun asti.

Sen tähden hänen saarnansa olivat kovat kaikkea syntiä ja synnintekoa vastaan, niin myös hengellistä vääryyttä, armonvarkaita ja oman parannuksen tekijöitä vastaan. Siitä nämä pahenivat ja niin alkoivat kantaa vihaa.

Kotisessa elämässä hän oli huolellinen ja tarkka. Meitä lapsia hän ojensi ahkerasti Jumalan Sanalla suurella huolenpidolla, ettei maailma, perkele ja oma liha saisi vietellä pois Jumalan tunnosta. Paljon hän luki Raamattua sekä Laestadiuksen postillaa ja muita hänen kirjoituksiaan, niin myös vanhinten kirjoituksia, enimmäkseen ääneen, niin että myös lapset saivat osansa, niin paljon kuin korvat olivat avatut kuulemaan. Ei koskaan kuulunut hänen suustaan kerskausta omasta hyvästä vaelluksesta, vaan valitus oli hänellä syntisyydestään ja viallisuudestaan. Siinä ei hän koskaan puolustanut omaa kunniaansa, vaan vikainsa tunnustajana ja armonkerjäläisenä hän konttasi armoistuimen eteen ja siinä myös puolisonsa ja lastensa kaulaan.

Hänen viimeiset hetkensä hänen raskaan sairautensa aikana olivat autuaalliset ja onnelliset. Kun lääkäri totesi, että hänellä oli syöpä, niin hän sanoi, ettei hänelle ole siitä vahinkoa, sillä hänellä on synnit anteeksi. Sen tähden hän oli kiitollinen Jumalalle ja sanoi usein, kuinka suuri ja kallis asia se on, että Jumala säilytti sen pilkatun "Pikku-Leevin" siellä Lapinmaalla, että hänkin saa nyt uskossa ummistaa silmänsä kuoleman uneen.

Hän ei tullut murheelliseksi kuoleman sanansaattajasta, vaan ilo täytti hänen sydämensä, sillä hän tiesi, että hän pääsee pian laskemattoman auringon alle iankaikkisiin Karitsan häihin tervehtelemään kaikkia edesmenneitä vanhurskaita. Nyt on tämän opettajan ääni lakannut kuulumasta. Ei ole hänen äänensä enää kuulumassa. Joko nyt alkavat kaikki uskottomat, suruttomat,

huorat, huorimiehet, huoraparissa asujat, varkaat, juomarit, koreuden kantajat, kortinpelaajat, urheilumiehet ja -vaimot, television katsojat, musiikin kuuntelijat, Herodeksen hapatuksessa eläjät, farisealaisen hapatuksen palvelijat, kaikki pilkkaajat ja saddukealaiset iloita, kun heidän korvansa saavat rauhan tältä parannuksen huutajalta?

Mutta millä tunnolla teidän pitää seisoman kuoleman edessä ja viimeisellä tuomiolla? Siellä joudutte tunnustamaan niin kuin Salomo todistaa: 'Tämä on se, jonka me ennen pidimme nauruna ja pilkkasananlaskuna! Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpiänä! Kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan, ja hänen perintönsä pyhien sekaan? Sen tähden olemme eksyneet oikialta tieltä, ja vanhurskauden kynttilä ei ole meitä valistanut, eikä vanhurskauden aurinko meille koittanut. Me olemme kaikki käyneet vääriä ja vahingollisia teitä, ja olemme vaeltaneet harhoja retkiä; mutta Herran teitä emme ole tietäneet!" (Viis.5:3-7). Sen tähden saarnatkoon hänen multansa teille niin voimallisesti tässä armonajassa, että tulisitte parannukseen käännetyiksi ennen kuin hiljainen saavuttaa.

Kiirehtikää, te kaikki heränneet ja mieluiset, jotka ette ole voineet vihastua hänen äänellensä! Tulkaat kiiruhtaen niin kuin Jerusalemin miehet sanoen: **"Te miehet, rakkaat veljet, mitä meidän pitää tekemän, että me autuaaksi tulisimme?"** Te armosta pois langenneet tuhlaajapojat ja -tyttäret, ei hän ole enää teidän peräänne huutamassa. Miksi saatoitte hänet niin murheelliseksi? Mutta ei hänen tarvitse enää murehtia, sillä Herra on kuivannut kaikki hänen kyyneleensä ja täyttänyt hänen rintansa sanomattomalla ilolla ja rauhalla.

Ja me omaiset ja harvat kristityt, jotka olemme jääneet hänen

hautansa päälle vuodattamaan murheen ja rakkauden kaipauksen kyyneleitä, muistakaamme hänen varoituksiaan! Muistakaa, kuinka hän on lohduttanut epäileväisiä, murheellisia ja alaspainetuita! Muistakaamme, mikä oli hänen turvansa viimeisessä kilvoituksessa! Sillä ne olivat ne kolme vahvaa todistusta, Jumalan Sanan todistus, seurakunnan todistus ja Pyhän Hengen todistus.

Ei ole meilläkään enää niin pitkä matka, kun saamme laskea airomme perillä rauhan satamassa iankaikkisuuden ihanalla rannalla, tervehdellen häntä ja kaikkia pyhiä, jossa ei lohdutus enää lopu iankaikkisesti.

Siinä toivossa sanomme viimeisen hyvästin, kun saatamme häntä viimeiseen lepoon. Lepää rauhassa, sinä uskollinen Herran palvelija, siinä lepokammiossa, jonka Kristus on pyhittänyt.

Kirjoitti Honkilahdessa 29/9 1986 isän muistolle

Eero Mäkelä

Painotuote.

Lauri Koistisen arkisto.

3. AUGUST ISAKSSON Y.M. - VILLE NIEMISELLE Y.M.

Gellivaaran joulukokouksessa 1939

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, Ville Nieminen, J.Karhu, Joel Ahonen, K.Luoma, J.Hirvonen, A.R. Salminen, H.Seppänen,

A.Holm, A.Vainikka, S.Salminen, E.Maapalo, S.Vesterinen, A.Ihalainen, E.Nousiainen, J.Korhonen, M.Rautio, J.Kärki, J.Simolin, U.Eloranta, O.Valkama y.m. saarnaajat teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa ja se kallis Herran lauma teidän ympärillänne. Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen armo ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän henkenne kanssa nyt ja aina elämänne ehtooseen asti! Amen.

Tällä rakkauden ja rauhan tervehdyksellä tervehdämme teitä, rakkaat veljet ja sisaret, näistä joulukokouksista, johon olemme kokoontuneet Herran nimeen tutkimaan ja koettelemaan kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita Pyhän Hengen valkeudessa, monista eri paikoista ja kylistä Lapinmaalta ja Länsi-Norjasta. Niin myös olemme koetelleet niitä pyyntöjä, joita on tullut jo monen vuoden aikana Amerikan maalta ja Itä-Norjasta, että saada saarnaajia Ruotsin Lapista käymään siellä, sillä asia on kallis ja painaa paljon Herran edessä. Vaan niinkuin sen hyvin ymmärrätte, koska valtiollinen taivas on niin paljon mustunut, ja Jumala on alkanut ihmiskansain syntejä rankaisemaan maanpiirin päällä, jossa vanhurskaat myös saavat kärsiä ynnä jumalattomain kanssa nälkää ja ahdistusta ja verenvuodatusta, niin olemme sen löytäneet Herran edessä parhaaksi, että jättää kaikki pitemmät lähetysmatkat tulevaisen ajan ja Jumalan ratkaistavaksi; koska Jumalan aika tulee, niin taas silloin muistetaan hätäisten huuto ja anomus; vielä kun Suomenmaata on kohdannut niin raskas koettelemus, joka on ulossanomaton, jossa meidän parhaat ystävät ovat sotarintamalla, ja toiset ovat häätyneet jättää kotinsa ja kontunsa ja mennä rauhallisimpiin paikkoihin.

Kyllä meillä on suuri kaipaus täällä Suomen saarnaajista ja ystävistä, joita olemme saaneet pitää niin monta kymmentä vuotta

jouluvieraina näinä rauhallisina aikoina. Mutta kyllähän me tilanteen ymmärrämme, mutta niin kuitenkin uskomme, että vaikka koettelemukset ovat raskaat ja vastarinta kova, että Herra on voimallinen, joka saattaa Ahitophelin neuvot tyhjäksi tehdä ja antaa Israelille voiton. Uskomme, että Herra tekee kiusauksista lopun, niinkuin Paavali sanoo: **"Että niille, jotka Jumalaa rakastavat, Hän kaikki kappaleet parhain päin kääntää",** koska monta kymmentä tuhatta on, jotka rukoilevat ja huokaavat ja vuodattavat edestänne sydämensä Herran edessä. Ei ole Herra teitä unhoittava, vaikka Hän joskus kääntää leppyiset kasvonsa pois ja ihminen joutuu ajattelemaan: jo minä nyt olen unhotettu Jumalalta ja ihmiseltä, kuten David sanoo: **"Minä sanoin myötäkäymisen päivänä: ei minua ikänä kukisteta, sillä Sinä Herra, olet hyvässä tahdossa minun vuoreni vahvistanut, mutta koska kasvosi peitit, niin minä hämmästyin."** Ei ole Herra kääntänyt kasvojansa kuin yhdeksi silmänräpäykseksi.

Katsele nyt, Sionin tytär Suomenmaalla, sinun Kuningastasi ja Veriylkää voittokunniassa Golgatalla pitkänäperjantaina murtavan sisälle Jumalan paratiisiin, vieden myötänsä katuvaisen ryövärin Jumalan paratiisiin. Onhan meillä tie auki Jumalan paratiisiin tästä onnettomasta ja pahasta maailmasta. Ja vaikka maalliset majat saapi jättää ja rauha riistetään pois, joka on ulkonainen, mutta kun meillä on rauha Jumalassa ja usko hyvässä omassatunnossa, se on kultaa kalliimpi. Eiköhän nyt pitäisi muistaa kaikki tottelemattomat ja maailman koreuden rakastajat, kuinka vähän siitä on apua — päinvastoin levottomuutta ja päällekantava omatunto.

Voi, kuinka kallis se on, kaikki rakkaat ja uskolliset työntekijät Suomenmaalla, että olette ja olemme rakentaneet sen oikean

perustuksen päälle, joka on laskettu taitavilta rakentajilta tämän kristillisyyden alussa, josta ei ole varaa lisätä eli poisjättää hiuskarvan vertaa. No, pysyköön aina se tie auki, jonka Herra Jeesus on polkenut Yrttitarhasta Golgatalle sinä suurena sodan ja voiton päivänä; se on se tie, jolta ei tyhmäkään eksy.

Vielä kiitämme Suomen saarnaajia ja kristityitä sen rakkaan palveluksen edestä, jota olette osoittaneet Lapin lähetysmiehiä kohtaan, joita olette olleet vastaanottamassa Haaparannalla ja kuljettaneet läpi Etelä-Suomen maan ja niin kauniisti olette heitä lähettäneet takaisin. Jumala sen teille palkitkoon, joka on rikas lahjoista. Myös kiitämme Suomen saarnaajia ja kristityitä niistä monista kalliista kirjeistä ja sähkösanomista ja kristittyin terveisten edestä, aina sotarintamalta asti. Paljon on kutsuttu palvelukseen meidänkin nuoria miehiä, jotka ovat valmistaneet lamppunsa ja seuraavat Karitsata, kuhunka Hän menee. Paljon on langenneita noussut ja suruttomuudesta myös, josta kiitos Jumalalle.

Ja kaikkein viimein sanomme hyvästiä näillä sanoilla, että kaikki synnit, viat ja epäilykset ovat anteeksi annettu teille ja meille, jonka vielä todistamme anteeksi Herramme Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä taivaaseen asti. Autuas ja onnellinen on se, joka saapi uskon silmillä lukea veristä kuittia, jonka Isä on naulinnut ristinpuuhun ja verisen ristin vetänyt velkakirjan päälle, ja suurilla kirjaimilla kirjoittanut päälle, että se on maksettu.

Hyvästi nyt kaikki murheelliset isät, äidit, vaimot ja lapset, orvot ja lesket, kodittomat ja turvattomat, kyllä pian yhteen tulemme tapetun Karitsan häissä ja saamme tervehdellä rakkaudesta palavilla rinnoilla ja läpipaistavilla kasvoilla. Siellä saat, rakas vanhin ja aviokumppani ja rakas lapsi, ilolla tervehdellä

sinun parhaita ystäviäsi ja elämän kumppaniasi, josta sydämen kivulla ja murheella erosit. Uskokaa ja uskomme sen, että eromme ei ole muuta kuin silmänräpäys, vaikka murheen alla on yksikin päivä pitkä, mutta monelle vanhalle ja ijälliselle onkin jo aurinko illalla. Ja kun käännämme silmät poikki virran, iankaikkisuuden rannalle, niin näette, lapset, äidit ja lesket, kuinka kauniit juhlavaatteet on Betlehemin Pikkupoika laittanut teidän ja meidän parhaille ystäville, se on se kaikkein kaunein joulupuku ja joulupuu, jonka ympärille olemme taas kokoontuneet, jossa on punaiset verenpisarat ja kirkkaat kyyneleet, kun Hän on maahan langennut Yrttitarhassa ja ripustettu ristille Golgatalle. Siinä Hän on kaikkein korkeimmassa kunniassa Jumalan ja kaikkein enkeleitten edessä. Ei nyt muuta, vaan sanomme sydämen rakkaita terveisiä Herran laumalta täältä sille Herran laumalle, joka teidän ympärillänne on, yli koko Suomenmaan. Kantakaa rukouksissanne anteeksiantavaisella sydämellä armoistuimen tykö, pyytävät veljet Herrassa seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, Frans Björkman, Johan Stöckel, Johan Mäntyvaara, Viljam Eriksson, J.H.Olsson, K.R.Erlandsson, Gunnar Jönsson, Petter Sitsi, Erik Kuoljok, Leevi Karlsson, Leevi Kangas, Isak Muotka, Daniel Josefsen, Kristen Hansen, Anton Karlsen y.m.

Vielä kaikkein vanhinten lesket ja lapset kiittävät Suomen saarnaajia ja kristityitä terveisten edestä ja siitä ihanasta muistosta, ja sanovat myös rakkaita terveisiä sydämensä syvimmällä muistolla kaikille.

VLKY:n julkaisu n:o 2, Lahti 1952. Lauri Koistisen arkisto.

4. AUGUST ISAKSSON Y.M. - SOTARINTAMALLE A. NIEMISELLE Y.M.

Jellivaara 30/12 1939

Rakkaille veljille ja uskollisille isänmaan puolustajille, jotka olette henkenne ja ruumiinne pantiksi antaneet puolustaessanne isänmaata. Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teille nyt ja aina päiväin loppuun asti, amen. Aarne Nieminen, Esko Holm y.m.

Tällä onnen ja rauhan tervehdyksellä tervehdimme teitä ja ensinnä kiitämme sen rakkaan ja tuoreen öljypuun lehden edestä ja niistä rakkaista terveisistä ja iloisista voiton sanomista, josta näemme verekset sanomat, ettei synnin tulva ole vielä teitä hukuttanut, ja että Herra on vielä tähän asti niin ihmeellisesti osoittanut kunniaansa voimansa väkevällä käsivarrella, ettei ole vielä vanhurskaille hengen vahinkoa tullut ja kaikki pakanat pitää hukkuman punaisen meren aalloissa, jotka Jumalan kieltävät ja ovat kristinuskon julmimmat viholliset. Ja se uskokaa, rakkaat pojat, että Herra sotii puolestanne, ettei pidä hiuskarvankaan päästänne putoaman ilman Herran tahtoa. Ja muistakaa niitä Herran Jeesuksen sanoja, koska Hän sanoo opetuslapsillensa: **"Älkää sitä peljätkö, joka ruumiin tappaa, mutta peljätkää sitä, joka voi sekä ruumiin että sielun helvetissä hukuttaa".** Se on epäuskon perkele. Sillä Hän sanoo toisessa paikassa: **"Joka ei usko, se on jo tuomittu."**

Mutta kun teillä on usko elävä, vaikka se tuntuu heikolta niin kuin kynttilän sydän, jota Herra ei tahdo sammuttaa, niin silloin ei perkele eikä vihollinen ryöstä teidän uskallustanne eikä hukuta teidän kuolematonta henkeänne, mutta se lentää kuin kyyhkynen

iankaikkiseen iloilmaan.

Sentähden älkää rakkaat lapset peljätkö, vaikka omavanhurskaus päälle kantaa ja tuomitsee oman sydämen kautta ja ryöstää kristillisyyden. Sillä Paavali sanoo, että kuka tahtoo Jumalan valittuin päälle kantaa. Jumala on, joka tekee vanhurskaaksi. Ja Paavali sanoo kaikkein raskaimmissa koettelemuksissa, joissa hän oli niin kuin teurastettava lammas verikoiran käsissä, että siksi minä sen pidän, ettei tämän nykyisen ajan vaivat ole sen kunnian vertaa, joka meille ilmoitetaan, kun saamme sisälle astua siihen rauhan maahan ja kaupunkiin, jonka kadut ovat puhtaasta kullasta, jossa sitten saamme täydellisesti sen nauttia ja nähdä, mitä täällä heikolla uskolla olemme uskoneet.

Jaa, no, kiitos vieläkin siitä joulutervehdyksestä, jonka saimme, ja me myös kokoontulleen Herran lauman ynnä saarnaajain kanssa tervehdämme teitä sydämellisellä rakkaudella uuden vuoden tervehdyksin näillä sanoilla: Rauha olkoon teille, sillä Herra Jeesus elää sydämissänne ja sieluissanne. Riemuitse hengessä Herran lauma Suomen maalla ja rintamilla, sillä valkeat ovat vaatteesi, joilla morsian saa astua sisälle hääsaliin.

Vielä todistamme kaikki synnit anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä taivaaseen asti. Pois pelko ja epäilys, ei ole syytä epäillä, kun emme tiedä mitään kanssamme. Armoistuin on kohdallansa ja tie auki paratiisiin.

Vielä sanomme sydämen rakkaita terveisiä ja myös monen tuhannen huokauksen ja rukouksen kanssa jäämme teitä muistamaan, että Herra teitä vahvistaisi.

Me allamainitut Herran lauman kanssa tervehdimme teitä, jotka olette kirjeen tänne lähettäneet.
Merkitsee

August Isaksson, Frans Björkman, J.P.Stöckel, J.Mäntyvaara, W.Eriksson, J.H.Olsson, P.Sitsi, K.R.Erlandsson, G.Jönsson, Paava Pitsa, Leevi Karlsson, Norjan saarnaajat: Daniel Josefsen, Kristen Hansen, Anton Karlsen, kaikki vaimoineen ja kaikki saarnaajain lesket ja palveluspiiat.

VLKY:n julkaisukokoelma, Tampere 1972. (ss.291-292).

5. AUGUST ISAKSSON Y.M. - JOEL AHOSELLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1940

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, J.Ahonen, J.Hirvonen, H.Ikonen, R.Salminen, E.Maapalo, A.Tolvanen, A.Ihalainen, F.Siipola, A.Holm, K.Koivu, U.Eloranta, O.Tenhunen, J.Kärki, Hj.Simolin y.m. saarnaajat teidän rakkaitten vaimoinne ja lastenne ja sen kalliin Herran lauman kanssa, joka teidän ympärillänne on, jotka hengittävät Jumalan armon raitista ilmaa Esikoisten seurakunnan helmassa ja hengen yhteydessä rauhan siteen kautta. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tervehdämme teitä, rakkaat veljet ja sisaret siellä Suomen maalla ja annamme tietää, että olemme taas kokoontuneet niinkuin ennenkin näihin joulukokouksiin tutkimaan ja koettelemaan kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita. Kun on vielä se suuri armo ja laupeus tapahtunut Herralta, että olemme saaneet tänne sieltä teidän ja meidän rakkaat veljemme ja uskolliset työkumppanit, seurakunnalta

lähetetyt, V.Nieminen, J.Karhu, K.Luoma, H. Seppänen ja myös heidän kanssa muita saarnaajia ja kristityitä, myöskin Kainuun ja Luulajan seurakunnista, niin myös kaikista Lapinmaan seurakunnista paljon saarnaajia ja suuri kristittyin lauma. Mutta Länsi-Norjasta eivät ole voineet tänne saapua, syystä ja toisesta, sillä raskas on heillä aika ja ovat saaneet monta kovaa kokea.

Paljon on tullut kirjeitä monista valtakunnista ja paikkakunnista, ja myös avunpyyntöjä ja hätähuutoja. Mutta koska aika on näin vakava ja kova myrsky maailmassa pauhaa, niin ei ole Lapinmaan seurakunta nähnyt soveliaaksi panna yhtään lähetystä muihin valtakuntiin ensi vuoden aikana, vielä koska niin on, että työtä on Lapin maallakin ja hätähuutoja kuuluu ja anomisia joka paikasta, ja uskollisia työntekijöitä on vähän. Sillä paljon on kuoleman enkelin terävä sirppi leikannut kristillisyytemme vanhimpia pois, jotka ovat seisoneet eturinnassa, vaikka he eivät ole oppia ja Jumalan voimaa vieneet myötänsä, on kuitenkin jäänyt siunattu valkeus ja suuri kristittyin lauma, ynnä suuri joukko uskollisia työntekijöitä. Ja vaikka meidän ja teidän silmä ja sydän kaipaa niitä, jotka ovat opetuslastensa kanssa lepäämässä raskaasta päivänsä työstä ja käyskentelevät nyt sen uuden maan päällä, josssa ei enään sota pauhaa. Mutta meidän sotimisemme ja kilvoituksemme on vielä kesken, ja niin uskomme, että kyllä Hän asiansa hoitaa niiden uskollisten työntekijäin kautta, joita Hän on valinnut itselleen välikappaleiksi, ehkäpä tuntevat oman suuren kelvottomuuden ja suuren syntiturmeluksen. Sillä niin kauvan kuin me saarnaajat tarvitsemme toisiamme, niin Herran lauma koossa pysyy ja kaikki saarnaajat yksimielisesti Hengen miekalla ja Herran Sebaotin voimalla sotivat kaikkea lihallista ja hengellistä vääryyttä vastaan, että raja pysyisi auki maailman ja Kristuksen valtakunnan

välillä, jonka rajan tahtoisivatkin kasvattaa kiinni kaikki, jotka ovat lihallisesti mieltyneet ja kääritty ajan hengeltä, koreudella ja maailman turhuudella ja eivät tahdo kuulla, mitä Henki seurakunnille sanoo. Ne lähtevät viimein hakemaan suojaa muualta, se on niiltä, jotka eivät tahdo sujua Kristuksen ikeen alle, ja niin viimein joutuvat sekä neuvoja että neuvottu omille teilleen ja johonkin lohkoon, ja viimein ulkonaisenkin tiedon pimeyteen, josta Jumala rakas Isä meitä kaikkia varjelkoon, jotka olemme seuraamassa sitä suurta veripunaista, orjantappuroilla kruunattua Kuningasta Yrttitarhasta Golgatalle, jotka jäljet vieläkin verekseltä vuotavat, se on se tie, jossa ei tyhmäkään eksy.

Ja vaikka on niin, rakkaat veljet ja sisaret Suomen maalla, että emme nyt voi tällä kerralla teidän anomusta täyttää, vaan silloin kun sovelias aika tulee Herralta. Sillä myötätunnolla ja sydämellisellä rakkaudella olemme teitä muistamassa ja toivotamme teille onnea ja menestystä eteenkinkäsin tässä vaivojen ja kärsimysten maassa, jossa olette jo niin monta kovaa saaneet kokea, ja niin monta sydämen kipua tuntea. Mutta ole lohdutettu Sionin tytär Suomen maalla, kyllä pian Ylkä tulee noutamaan köyhän morsiamensa niihin iankaikkisiin häihin, sillä valkea on pukusi, sinä Karitsan emäntä. Sinne kaipaa meidänkin kuolematon henkemme näistä ahtaista asumasijoista, sillä vieras on maa jalkaimme alla ja usein kylmä tuuli puhaltaa vasten rintoja, niin rakentakaamme pesän vahvimpain oksain päälle siinä totisessa viinapuussa, että meillä on turva kovan ja kylmän ilman aikana, koska joku rajuilma maailmassa nousee.

Eikä nyt muuta, vaan siinä uskossa olemme, että meidän ja teidän synnit ovat anteeksi annettu Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä, se uskokaa vielä silloinkin, ennenkuin

viimeiset huokaukset salpaavat henkenne, silloin sanomme yhteen ääneen amen hallelujaa siinä suuressa avaruudessa. Nyt sanomme sydämen rakkaat terveiset täältä kokoontulleelta Herran laumalta, sille Herran laumalle, joka teidän ympärillänne on, ja sydämen rakkaat terveiset vanhinten leskiltäja paljoilta kotalappalaisilta eli talvitiaisilta. Seurakunnan kanssa ja puolesta

August Isaksson, J.P.Stöckel, F.Björkman, J.Mäntyvaara, Viljam Eriksson, J.H.Olsson, K.R.Erlandsson, Gunnar Jönsson, L.Karlsson, Petter Sitsi, Erik Kuoljok, L.Särkimukka, Leevi Kangas, Isak Muotka, V.Nieminen, J.Karhu, K.Luoma, H.Seppänen, E.Nousiainen, A.Vainikka, E.Kailahti.

Vielä kiitämme Suomen seurakuntaa rakennusaineiden edestä.

VLKY:n julkaisu n:o 2, 1952.
Lauri Koistisen arkisto.

6. AUGUST ISAKSSON Y.M. – JONAS RUSTHOLKARHULLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1941

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä Joonas Karhu, Juho Hirvonen, K. Luoma, R. Salminen, H. Seppänen, E. Nousiainen, Hjalmar Simolin, A. Ihalainen, F. Siipola, A. Vainikka, A. Holm, K. Koivu, J. Korhonen, A. Tolvanen, H. Ikonen, E. Maapalo, y.m. saarnaajat teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa ja se kallis Herran lauma, joka teidän ympärillänne on,

esikoisten seurakunnan helmassa ja hengen yhteydessä. Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teille kaikille rakkaille veljille ja sisarille Suomen maalla, jotka olette monien murheitten ja koettelemusten alla, ja se Jumalan armo ja hyvän omantunnon rauha ja varjeleva käsi ulottukoon aina sotarintamalle ja ampumahautaan asti.

Nyt olemme saaneet taas sen korkean armon Jumalalta, että olemme saaneet terveinä ja rauhassa yksimielisesti kokoontua näihin joulukokouksiin tutkimaan ja koettelemaan kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita, paljon saarnaajia ja kristityitä Lapinmaan, Kainuun ja Luulajan seurakunnista ja vielä se ilo, että olemme tänne saaneet teidän ja meidän rakkaat veljet ja uskolliset työkumppanit, seurakunnalta lähetetyt, Ville Nieminen ja Joel Ahonen ja myös heidän kanssaan E.Kailahti ja Simo Salminen ynnä muita. Länsi-Norjasta ei ole nyt ketään tänne saapunut syystä ja toisesta, mutta kirje on tullut sieltä, ja ilmoittavat, että he ovat terveinä ruumiin puolesta kaikki yliottain, ja saavat rauhassa Jumalaa palvella ja kokouksia pitää, joka on kallis asia ja myös on anomus heillä saada saarnaajia Lapinmaalta, kun maailma rauhoittuu. Niin myös Itä-Norjasta ja Amerikasta on tullut anomisia, kun aika sen sallii ja Jumala sen hyväksi näkee.

Kokouksia olemme pitäneet koko tämän talven ajan yksimielisesti monissa eri kylissä ja seurakunnissa, ja Jumalan sana on vaikuttanut voimallisesti, niin että ilon ja riemun äänet ovat kuuluneet vanhurskasten rinnoista kokouspaikoissa, vielä kun langenneita on ylösnoussut, joissa kokouspaikoissa vielä sydän ja silmä kaipaa niitä edellämenneitä rakkaita opettajia ja vanhimpia, jotka ovat tien auki kaalanneetja rajan auki pitäneet, että kristillisyys on eroitettuna pysynyt eriseurasta ja kuolleen kirkon helmasta, jossa nukkuvat hengellistä unta. Vanhinten hautain päälle ja työvainioille olemme jääneet yksimielisesti työtä tekemään ja varjelemaan Herran laumaa Hengen miekalla

ja Herran Sebaotin voimalla, että Herran lauma koossa pysyy yhden Paimenen Herran Jeesuksen ympärillä, ehkä paljon on työtä ja työlästä, sillä ajan henki, koreus ja maailman muoto ja -ystävyys häikäisee monelta uskontunnustajalta silmät, että kadottaa sen kaitaisen tien. Ja pelit, radioitten äänet pilaavat monet korvat, että eivät tarvitse kuulla, mitä Henki seurakunnalle sanoo. Ja niin tulee vaarattomaksi vaellus elämän tiellä, josta viimein on monelle tullut raskas lankeemus ja viimein ehkä parantumaton vahinko, jonka on tuonut näkösälle se Vesterisen lankeemus, eli se hengellinen pahankurisuus, joka on saattanut niin paljon työtä ja vaivaa niille uskollisille työntekijöille Herran viinamäessä, niitä pahennuksen jälkiä korjata. Mutta häädymme sanoa: Ole kiitetty Herra Jeesus, että kaikki on ilmi tullut, ja Herran lauma on koossa pysynyt, ja niin kauan kuin kansa pitää Mooseksen käsiä ylhäällä, niin Israel saa voiton, ja kun Mooses on huoannut, niin Herra on vastannut: "Mitäs huudat, Mooses?"

Ja vielä ilmoitamme, että Lapinmaan seurakunta on yksimielisesti päättänyt lähetyksen Suomen maalle ensi vuoden aikana, lukuunottamatta niitä hankaluuksia, jotka ovat näkösällä, koska Jumalan aika tulee ja soveliaaksi nähdään. Vielä kiitämme Suomen seurakuntaa ja saarnaajia ajallisten ja hengellisten lahjain edestä ja myös lähetyskirjain ja yksityisten kirjain ja sähkösanomain edestä. Ne ovat olleet kuin tuore öljypuun lehti.

Ja nyt jätämme teitä, rakkaat veljet ja sisaret, Jumalan ja Hänen armonsa sanan haltuun, joka väkevä on teitä rakentamaan ja antamaan teille perinnön kaikkein pyhitettyjen seassa, ja olkaa lohdutetut kaikissa murheissa ja vaivoissa, kyllä Herra omansa varjelee tunturilla, kuoleman laaksossa

ja viimeisessä hengen kilvoituksessa. Kyllä vähän ajan perästä tulee se aika, että ei oma syntisyys sydäntä ahdista, eikä ole epäilyksillä kääritty, kun ainoastaan pikkuisen ajan seuraamme pilkattua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta sillä uudella kirkkotiellä, jonka Hän on auki polkenut sinä suurena sodan ja voiton päivänä. Ja sen toivon ylläpitämiseksi todistamme kaikki synnit ja epäilykset anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovinto-veressä taivaaseen asti. Kyllä pian saamme rakkaudesta palavat rinnat yhteen painaa, ja kohta uuden Jerusalemin ilovirtten helinä alkaa kuulumaan.

Rukoilkaa edestämme, että illaksi perille kostumme edellämenneitten vanhurskasten ja valittuin kanssa veisaa-maan hallelujaa. Ja ei nyt muuta, vaan sanomme sydämen rakkaita terveisiä tämän kokoontulleen Herran lauman kanssa sille Herran laumalle, joka teidän ympärillänne on, aina sotarintamalle asti. Myös rakkaita terveisiä vanhinten leskiltä ja kotalappalaisilta. Seurakunnan kanssa ja puolesta

August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Johan Mänty-vaara, Villiam Eriksson, J.H.Olsson, K.R.Erlandsson, Gunnar Jönsson, Leevi Karlsson, Petter Sitsi, Erik Kuoljok, Leevi Särki-mukka, Leevi Kangas, V.Nieminen, Joel Ahonen, E. Kailahti, S.Salminen.

Myös kiitämme Suomen seurakuntaa rakennusaineitten edestä.

VLKY:n julkaisu n:o 2, 1952.
Lauri Koistisen arkisto.

7. AUGUST ISAKSSON Y.M. - SUOMEN SOTILAILLE 1941

Jellivaaran joulukokouksessa 1941

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille isänmaan vartijoille siellä kaukana vieraalla maalla, Paavo Peltonen, Aarne Nieminen, Otto Tast, Taavi Patovuo, Reino Nieminen, Viljo Oksala, Lauri Helvilä, Bruuno Pynnönen, Kustaa Latva, Paavo Virtanen, Kalle Saarikko, Eino Lahtinen, Eino Rantanen, Konsta Mertsalmi, Toimi Oksala, Aimo Kallio-Häkkä, Matti Pajulahti, Erkki Kiiala, Jumalan armo ja rauha levätköön päällänne aina elämänne iltaan saakka.

Tällä onnen ja rauhan sekä uudenvuoden tervehdyksellä lähestymme teitä ja toivotamme onnea ja menestystä teille sekä ruumiin että sielun puolesta, jotka olette kutsuttu siihen raskaaseen ja painavaan työhön puolustamaan isänmaata ja meitä ja koko Pohjolan kristinuskon vapautta. Mutta erittäinkin sitä Betlehemin Poikalasta Jeesusta. Jolla rintamalla saatte joka päivä katsella kuoleman enkeliä vasten silmiä ja joka päivä on niinkuin viimeinen päivä.

Nyt ensin kiitämme teitä, rakkaat veljet, sen kalliin kirjan ja rakkaitten terveisten edestä, joka kirje oli niin kallis ja ilahduttavaa kuulla, että olemme liikutetulla sydämellä kuunnelleet suuren kristittyjen lauman kanssa, jotka kaikki ovat käskeneet sanoa tuhannet kiitokset ja terveiset. Ja vaikka te nuoret miehet tunnette itsenne suuriksi syntisiksi, ja että vihollinen kiusaa yötä ja päivää ja ampuu palavia nuolia sydäntä kohti, omavanhurskaus ryöstää pois kristillisyyden, ja aina saarnaa parannusta, mutta ei koskaan anna syntiä anteeksi, eikä koskaan lupaa uskoa syntisenä.

Muistakaa kuitenkin se aina, että suurilla syntisillä se onkin oikeus uskoa, sillä Jumalan Poika on uskon alkaja ja päättäjä. Hän on ollut kaikkein suurin syntinen tämän maan päällä, silloin kun Hän on käynyt Eedomin tiellä punaisissa vaatteissa. Hän on kantanut koko maailman synnit yrttitarhasta Golgatalle ja viimein ripustettu taivaan ja maan välille pilkkatauluksi rautanauloilla. Siellä Hän on huutanut syntiä anteeksi ja on suuren syntisen, katuvaisen ryövärin vienyt kunnianmerkkinä Jumalan paratiisiin. Niin Hän on avannut teille ja meille suljetut paratiisin ovet ja viimein huutanut: "Se on täytetty." Syntisten velka on maksettu, ja verinen risti on vedetty velkakirjan päälle. Sentähden pois pelko ja epäilys, syntinne on anteeksi annettu, ja onhan teillä taivaan valtakunnan avaimet keskellänne ja niin matalalla, että ampumahaudoissa. Mekin täältä asti, tämän kristittyjen lauman kanssa, todistamme kaikki synnit ja viimeiset epäilykset anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Muistakaa se vielä silloinkin ennenkuin kuoleman kylmä sormi painaa silmänne kiinni, silloin saatte yhdistää äänenne koko maasta ostetun lauman kanssa, ja teidän rakkaitten aviokumppaneittenne kanssa, joista täällä olette eronneet kipeällä sydämen murheella. Vaikka teillä on siellä kolkko ja jumalaton asumapaikka juoksuhaudoissa, niinkuin ryövärien luola, mutta me ja koko kristittyjen lauma täältä Lapinmaalta, katselemme teitä niinkuin iankaikkisuuden kukkasia, joita pian istutetaan iankaikkisuuden ihanalle rannalle. Nyt katselemme teitä sinne itäiselle maalle niin kirkkaana kuin aamutähti meidän sydämen ja sielun silmäin edessä.

Hyvästi nyt kunnian paratiisiin asti, rukoilkaa edestämme, että illaksi perille kostuisimme, ja vielä sydämen rakkaita terveisiä teille kaikille alla nimitetyiltä kristittyjen lauman kanssa.

August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Gunnar Jönsson, Johan Mäntyvaara, K.R.Erlandsson, William Eriksson, J.H.Olsson, Petter Sitsi, Leevi Kangas, Leevi Karlsson, Leevi Särkimukka, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Levi Pudas, Jakob Olsson, Henrik Stålnacke, Karl Niemi, V.Nieminen, Joel Ahonen, E.Kailahti, S.Salminen, K.Panula, Knut Kitok y.m.

VLKY:n julkaisukokoelma, Tampere 1972.
(ss.293-294).

8. AUGUST ISAKSSON Y.M. -JONAS RUSTHOLKARHULLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1942

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille Sionin muurin vartijoille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, Joonas Karhu, K.Luoma, E.Maapalo, H.Seppänen, R.Salminen, E.Nousiainen, Hj.Simolin, A.Ihalainen, F.Siipola, K.Koivu, A.Tolvanen, A.Holm, J.Hirvonen, H.Ikonen, A.Vainikka, E.Kailahti ja U.Eloranta ynnä muut saarnaajat teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, ja se kallis Herran lauma, joka teidän ympärillänne on esikoisten seurakunnan helmassa. Jumalan armoja rauha lisääntyköön teille!

Tällä rauhan tervehdyksellä tervehtelemme teitä ja annamme tietää, että terveinä ovat kaikki Lapinmaan saarnaajat perheineen yliottain ja myös muut kristityt. Paljon on taas kokoontunut saarnaajia ja kristityitä likeltä ja kaukaa näihin joulukokouksiin, jotka ovat todella hauskat ja autuaalliset, joissa olemme saaneet tutkia

ja koetella kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita Herran edessä Jumalan sanan valkeudessa. Ja hauskalta ja autuaalliselta se tuntuu, kun kuulee likeltä ja kaukaa, että on tarve ja hätähuutoja saada saarnaajia, niinkuin kuulemme Amerikan sekä Itä- ja Länsi-Norjan anomuskirjeistä, että saada saarnaajia, kun myrskyt asettuvat maailmassa, jotka kaikki lähetykset nyt jäävät lupausten ja toivon kanssa tulevaisen ajan ratkaistavaksi. Terveinä he ovat siellä yliottain kaikki saarnaajat, paitsi Kristen Hansen on vielä edelleen sairas ja odottaa toista leikkausta, mutta kokouksia ne vain saavat pitää rauhassa, josta Jumalalle, rakkaalle Isälle kiitos! Ja Jumalan sana vaikuttaa voimallisesti.

Ja nyt ensin kiitämme sydämen pohjasta asti Suomenmaan saarnaajia ja seurakuntaa, että olette lähettäneet meille iloksi teidän ja meidän rakkaat lähetysmiehet V.Niemisen ja Joel Ahosen, joka oli meille suuri joululahja häitä pidettäessä Poikalapsen, Herran Jeesuksen ympärillä. Myös kiitämme sydämestä asti, kun olette meidän lähetysmiehiämme ilolla vastaan ottaneet ja kauniisti kuljettaneet läpi Suomenmaan ja suurella siunauksella kotia lähettäneet, jotka ovat tuoneet hyviä sanomia niinkuin Josua ja Kaleb Kaanaan maalta. Voi, kuinka hauskaa ja autuaallista se on kuulla, kun näinkin ahtaina aikoina jaksetaan ja saatetaan kokouksia pitää, ja vielä, että kaikki saarnaajat ovat yksimieliset Herran sodassa, varustetut kaikilla Jumalan sota-aseilla, turvaten toiset toisiinsa, sotien lihallista ja hengellistä vääryyttä vastaan, jotka ovat voimalliset sisälle tunkemaan kristillisyyteen ja ovat väkevät väsyttämään ja nukuttamaan ja miellyttämään tähän katoovaan maailmaan. Mutta vieläkin, vaikka näin suuri suruttomuus ja raskaat koettelemukset ovat maailmassa, niin saamme iloksemme katsella ja kuulla, kuinka on suuresti kristillisyydessä kasvanut

nuori polvi iässä ja armossa, erittäinkin kristittyin vanhinten lapset, joka siunaus ulottuu aina rintamalle asti, johonka häädymme sanoa: Voi, kuinka olette suuresti siunatut, vanhin rakkaat Suomenmaalla, josta näkyy, että ei ole työnne eikä työmme ollut turha, jota suuressa heikkoudessa tehneet olemme monen heikkouden ja ahdistuksen alla kristillisyytemme vanhinten hautain päällä.

Kyllä pian, nuoret ja vanhat ja te rintamamiehet, saatte ja saamme katsella täydellisesti sitä, mitä heikolla uskolla olette ja olemme uskoneet. Ja sen toivon ylläpitämiseksi muistakaamme Paavalin sanoja, että älkää heittäkö pois teidän uskallustanne, jolla suuri palkanmaksu on, sillä siksi me sen pidämme, että ei tämän nykyisen ajan vaivat ole mitään sen kunnian vertaa, kuin meille ilmoitetaan. Sentähden ole iloinen, sinä maailmalta ylönkatsottu ja pilkattu piiskuinen lauma, sillä Kuningasten Kuningas ja Herrain Herra käypi laumansa edellä sotijana ja voittajana. Sentähden pyyhkikäämme unta silmistämme, että jaksaisimme valvoa Yönvalvojan kanssa Yrttitarhassa ja seurata Hänen verisiä askeleitansa läpi tämän turmeluksen pilkkakaupungin Golgatalle, johonka Hän on meidän syntikuormamme kantanut ja sen velan täydellisesti maksanut edestämme ja sijastamme, ja meistä kunniattomista kunniallisia tehnyt.

No, pian me saamme sisälle astua kunnian valtakuntaan neljän ilman alta, ja saamme sanoa: Tervetulemaan edellä menneet vanhimmat ja ystävät, johon huokaa meidänkin kuolematon henkemme näistä ahtaista asumasijoista, jonka toivon ylläpitämiseksi vielä saarnaamme ja todistamme kaikki synnit ja epäilykset anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä taivaaseen asti. Hyvästi siihen asti, että yhteen tulemme Karitsan häissä, jos emme kohtaa ennen tällä puolen hautaa.

Norjan ystäviä ei ole päässyt yhtään tulemaan, mutta ei valtakuntain rajat eikä kuoleman virta katkaise hengen yhteyttä eikä rakkauden sidettä, joka kulkee läpi Sionin vuoren ja poikki kuoleman virran.

Vielä sanomme sydämen rakkaita terveisiä tämän kokoon tulleen Herran lauman kanssa yllänimitetyille sen Herran lauman kanssa, joka ympärillänne on, aina sotarintamalle asti.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Johan Mäntyvaara, Viljam Eriksson, J.H.Olsson, K.R.Erlandsson, Gunnar Jönsson, Leevi Karlsson, Petter Sitsi, Erik Kuoljok, Leevi Särkimukka, Leevi Kangas, V.Nieminen, Joel Ahonen.

Rakkaita terveisiä vanhinten leskiltä. Vielä kiitämme rintamakirjeestä ja muista kirjeistä ja sähkösanomista sekä rakennusaineitten edestä.

VLKY.n julkaisu n:o 2,1952. Lauri Koistisen arkisto.

9. V. NIEMINEN Y.M. - SOTAPOJILLE RINTAMILLE

Lahden juhannuskokouksesta 25/6 1943

Meidän rakkaat ystävät, veljet siellä eteläisellä, itäisellä ja pohjoisella rintamalla. Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen armoja rauha lisääntyköön teille nyt ja aina tämän sodan ja kilvoituksen loppuun asti.

Niin kauan kuin silmämme valvovat, emme ole teitä hetkeksikään unohtaneet, sekä yöllä että päivällä. Vaan niiden hengen huokausten kanssa olemme teitä kaikkia muistaneet ja niitä rukouksia lähettäneet Taivaallisen Isän tykö, että kerran vielä saisimme sanoa teidät sieltä tervetulleiksi jo niiden teidän kotienne suurempiin ja pienempiin majoihin, jossa teidän rakkaimpanne teitä odottavat. Vaan sen nyt jo tiedämme, ettei tule ne kaikki, jotka kanssanne ovat kerran lähteneet kotia, isänmaata ja Pohjolan uskoa puolustamaan, sillä yli kuusikymmentä teidän ja meidän rakkaista ystävistä on poissa keskeltämme. Niiden sota ja kilvoitus on jäänyt. Ne ovat sota-aseensa saaneet laskea tämän katoavan maan rannalle ja ovat sisälle astuneet sen uuden maan ihanalle rannalle, johon ei vihollinen perässä seuraa eikä ylety sinne ampujan nuolet.

Teidän yhteisen tervehdyksenne olemme ilolla saaneet vastaanottaa, joka oli kirjoitettu Karjalan kannaksella. Sen olemme julki lukeneet suurelle kristittyin joukolle suuressa juhannuskokouksessa. Kallis on asia, että olette myötä uskossa ja hengessä kanssamme, sillä ainoastaan muutamat eripuolilta rintamaa ovat saapuneet näihin juhannuskokouksiin lomaansa viettämään. Kyllä arvaamme sen, että halunne olisi olla läsnä kanssamme, mutta ei ole meillä täällä aina ne juhlahetket, joissa saisimme aina lämmitellä sen Pyhän tulen ympärillä, jota Vapahtaja on tullut maan päälle sytyttämään. Vaan tämän vieraan maan päällä ovat vastassa niin monet ja hirmuiset viholliset yhdellä elämäntien matkamiehellä, ja jotka ovat heidän hirmuisuudellaan peljättäneet monta Israelin sotajoukosta, mutta jotka ovat sen sotahuudon kanssa vieläkin sodassa vihollista vastaan kuten Daavid, joka sanoi: "Minä tulen sinua vastaan Herran Sebaotin

nimeen", niin he vieläkin ovat voiton päällä, sillä sota on Herran.

Murheella olemme katsomassa niiden raukkain puoleen vielä tänäkin päivänä, jotka ovat laskeneet hengelliset sota-aseet ja menneet vihollisen puolelle. Kuka tiesi, jos ne onnettomat raukat joutuvat vielä sen mustan raution vangiksi. Israelin Sotasankari teitä vahvistakoon aina päiväin loppuun asti. Kiitetty olkoon vielä Jumala ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, joka meille suuressa armossaan on antanut sen rauhan, että olemme saaneet näitä kokouksia ja niin monia kaikessa rauhassa viettää, vaikka sodan veriset liekit täyttävät kohta koko maanpiirin.

Paljon on koolla nytkin kristityitä ja saarnaajia ympäri Suomen. Jumalan sanan ja Pyhän Hengen valkeudessa olemme tutkimassa, mikä meille vielä tarpeellista on, että tämä piiskuinen lauma pysyisi varjeltuna kaikilta vaaroilta. Vielä tarvitsemme rukoilla Taivaallista Isää, että Hän herättäisi ylös vielä unen kanssa väsyneitä, ja että kovat sydämet särjetyksi tulisivat, sillä särjetyssä sydämessä se Jumalan sana eläväksi tulee ja kantaa hedelmän Taivaan valtakunnalle.

Voi, kuinka raskas on valvoa tässä pimeässä maailmassa, mutta pian koittaa, veljet rakkaat, se aika, että tämä maailma päättyy ja iankaikkisuuden ihana aamu valkenee. Ja silloin ne, jotka ovat palavilla lampuilla valvomassa ja Yljän tuloa odottamassa, saavat vastaanottaa niitä vieraita, jotka tulevat toiselta puolen tätä maata. Sen iankaikkisen elämän toivon ylläpitämisessä rohkaiskaa, kaikki veljet, sydämenne uskomaan kaikki synnit ja vihollisen kiusaukset anteeksi meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä, joka viaton veri on vuotanut sen Taivaallisen Rakastajan sydämestä ja niistä avatuista haavoista aina viimeiseen pisaraan asti meidän syntiemme anteeksi

antamiseksi. Sillä ei ole tarvinnut Yrttitarhan maa eikä Golgatan mäki sitä kastetta, vaan meidän syntiset sydämet, että ne puhtaaksi löydettäisiin. Ja jos niin on, että jonkun teistä siellä matkanne päättyisi ja pitäisi päänne laskea kylmän maan päälle ja sen sydänverellänne vielä kastaa, eikä olisi yhtään ystävää siinä saattamassa, niin muistakaa, että syntimme on anteeksi Herran Jeesuksen nimessä monen todistajan kautta ja että niiden todistusten kautta aukeavat paratiisin portit ja teidän sallitaan auliisti sisälle käydä meidän Herramme Jeesuksen iankaikkiseen valtakuntaan. Sen vielä todistamme teille, veljet, tämän suuren kristittyjen lauman kanssa ja sanomme sydämenrakkaita terveisiä teille kaikille yhteisesti ja jokaiselle erityisesti.

Pian yhteen tulemme Karitsan iankaikkisissa häissä, jossa yhteen ääneen sanomme, amen halleluja.
Seurakunnan kanssa ja puolesta

V.Nieminen, J.Ahonen, J.Rustholkarhu, E.Nousiainen, K.Luoma, J.Hirvonen, A.Holm, H.Seppänen.

VLKY:n julkaisukokoelma, Tampere 1972. (ss.295-297).

10. AUGUST ISAKSSON Y.M. - V.NIEMISELLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksissa 1943

Rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä esikoisten seurakunnan helmassa ja hengen yhteydessä, aikakautemme vanhinten opin ja

esikuvan jälkeen Kristuksen laissa, V.Nieminen, Joonas Karhu, K.Luoma, H.Seppänen, E.Nousiainen, A.Ihalainen, R.Salminen, E.Maapalo, J.Hirvonen, A.Holm, A. Vainikka, A.Tolvanen, J.Korhonen, O.Tenhunen, Hj.Simolin, F.Siipola, E.Kailahti ynnä muut saarnaajat teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, ja se siunattu Herran lauma, joka teidän ympärillänne on. Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teille nyt ja aina päiväin loppuun asti! Amen.

Tällä rauhan tervehdyksellä tulemme tykönne taas näistä joulukokouksista, joihin on kokoontunut suurin piirtein Lapinmaan ja Kainuun saarnaajat ja suuri paljous kristityitä monista seurakunnista, tutkimaan ja koettelemaan kristillisyytemme painavia ja korkeita asioita Pyhän Hengen valkeudessa Herran edessä. Ja vaikkapa onkin ulkovaltakuntain suhteen niin rajat suljettu, ettei pääse niistä läpi muut, kuin kirjeet, niin tuovat ne kuitenkin rauhan hyviä sanomia, ettei synnin tulva ole vielä heitä hukuttanut, ja saarnaajat tekevät työtä yksimielisesti ja kokoovat laumaa yhden paimenen Herran Jeesuksen ympärille Amerikassa ja Norjan rannoilla. Mutta Kristen Hansen vain on kovin sairas. Mutta on kuitenkin vielä Suomeen nähden se suuri armo, että olemme sieltä saaneet yhden saarnaajan, seurakunnalta lähetetyn, Joel Ahosen, ja myös totuuden apulaisen Kauko Panulan, josta me kiitämme sydämen pohjasta asti koko Suomen seurakuntaa, ja ilolla olemme heitä vastaan ottaneet, ja ne ovatkin tuoneet hyviä sanomia siitä suuresta yksimielisyydestä, joka on kristillisyydessä vallitsemassa Suomen maalla, joka on kaikkein autuaallisin kuulla, että on hengen yhteys rauhan siteen kautta pysyväisenä. Vielä kiitämme kaikkia Suomen saarnaajia ja seurakuntaa kaikista kirjeistä ja sähkösanomista, joita olemme saaneet, ne ovat olleet tervetulleita

kaikki.

Vielä ilmoitamme, että terveinä ovat kaikki Lapinmaan saarnaajat perheineen yliottain, ja kokouksia olemme pitäneet ja Herran työtä tehneet niinkuin ennenkin näissä Lapinmaan seurakunnissa, monissa kylissä ja paikkakunnissa, ja Herran tuli on voimalla palanut. Meidän rakkaat veljemme Frans Björkman ja J.Mäntyvaara ovat käyneet myös Luulajan ja Kainuun seurakunnissa ja tuoneet sieltä autuaallisia sanomia, ja myös meidän rakkaat veljemme W.Eriksson ja Gunnar Jönsson ovat käyneet tämän syksyn aikana lähetysmatkalla Tornion jokivarrella ja ovat sieltä tuoneet ilosanoman, että toisinajattelevaisillakin on tullut jano ja kaipaus sen oikean ja puhtaan Jumalan sanan perään, ja on ollut paljon anovaisia ja kaipaavaisia, josta olkoon kiitos sille suurelle Luojalle ja Ristinkantajalle, joka valittunsa ottaa joka neljän ilman alta. Ja niin tehkäämme työtä yksimielisesti kärsivällisyydessä kaikki Israelin sotasankarit, seuraten edellämenneitä aikakautemme kristillisyyden vanhimpia, sillä he ovat meille jättäneet hyvän esikuvan uskossa, opissa ja esikuvassa ja vaelluksessa, ja meillä on nyt kysymys, että me sen jaksamme puhtaana kantaa ja seurata sillä uudella kirkkotiellä, jonka Herra Jeesus on raivannut Yrttitarhasta Golgatalle, jonka jäljet vielä verekseltä vuotavat, se on se kirkkotie, jolla tyhmäkään ei eksy.

Ole iloinen, sinä piskuinen lauma eli Sionin tytär Suomen maalla ja kaikkialla, sillä Kuningasten Kuningas ja Herrain Herra vieläkin käypi laumansa edellä sotijana ja voittajana ja lyöpi laumansa vihollliset kaksiteräisellä miekalla eli suunsa hengellä, ettei hengellinen vääryys pääse hajoittamaan Herran laumaa, eikä lihallinen vapaus pääse turmelemaan kristillisyyttä, joka on viimeisen ajan myrkyllinen henki, ja koreus ja maailman muoto ja uudet

tavat, jotka tulevat vierailta mailta, mutta se on kaikkein oma vahinko, jotka niitä seuraavat. Mutta me olemme seuraamassa pilkattua Jumalan Poikaa, ja meidän toivomme ankkuri on kiinnitetty Isänmaan rantaan, johonka meidän kuolematon henkemme huokaa näistä ahtaista asumasijoista, ja niin joskus saamme sielun silmillä katsella poikki sillattoman virran meidän edellämenneitä rakkaita vanhimpia opetuslastensa kanssa veisaamassa amen, hallelujaa.

Hyvästi nyt siihen asti, kun saamme rakkaudesta palavat rinnat yhteen painaa Hyvän Paimenen asumakaupungissa. Ja vielä sen toivon ylläpitämiseksi todistamme kaikki synnit, viat ja epäilykset anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä taivaaseen asti. Ja vielä sanomme sydämen rakkaita terveisiä tämän kokoon tulleen Herran lauman kanssa yllänimitetyille sen Herran lauman kanssa, joka teidän ympärillänne on.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Johan Mäntyvaara, William Eriksson, J.H.Olsson, K.R.Erlandsson, Gunnar Jönsson, Leevi Karlsson, Petter Sitsi, Erik Kuoljok, Leevi Kangas, Joel Ahonen.

Rakkaita terveisiä vanhinten leskiltä! Vielä kiitämme Suomen seurakuntaa rakennusaineitten edestä.

VLKY:n julkaisu n:o 2,1952.

Lauri Koistisen arkisto.

11. AUGUST ISAKSSON Y.M. - JOONAS RUSTHOLKARHULLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksissa 1944

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, Joonas Karhu, J.Hirvonen, K.Luoma, H.Seppänen, E.Nousiainen, A.Ihalainen, A.Holm, A.Tolvanen, J.Korhonen, O.Tenhunen, Hj.Simolin, F.Siipola, E.Kailahti, E.Maapalo, Simo Salminen, U.Eloranta, H.Ikonen, K.Koivu, V.Kauppinen, O.Valkama ynnä muut saarnaajat ja totuuden apulaiset, teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa ja se kallis Herran lauma, joka teidän ympärillänne on, jotka yksi olette meidän kanssamme esikoisten seurakunnan helmassa ja hengen yhteydessä. Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen armo ja rauha lisääntyköön teille ja meille, nyt ja aina elämän ehtooseen asti! Amen.

Onnen toivotuksella tervehdämme teitä, ikuiseen muistoon jääneet veljet ja sisaret Suomen maalla. Ensin kiitämme juuri sydämen pohjasta Suomen saarnaajia ja koko seurakuntaa, kun olette taas meille lähettäneet tänne saarnaajat Ville Niemisen ja Joel Ahosen ja heidän kanssaan R.Salminen ja A. Vainikka sekä Kauko Panula, jotka meille ovat tuoneet hauskoja sanomia Suomen suuresta kristillisyydestä, että saarnaajat tekevät yksimielisesti työtä rauhassa ja rakkaudessa, joka onkin suurin voima ja menestys kristillisyydelle, ehkä ajallisesti onkin raskaita koettelemuksia, monelle ehkä vielä enempi, kuin tämä savinen maja jaksaa kantaa, niin raskaan myrskyn aikana, kuin nyt on maailmassa.

Niin olemme taas yksimielisesti kokoon tulleet, kaikki saarnaajat ja suuri kristittyin lauma näistä Lapinmaan seurakunnista, tutkimaan ja koettelemaan kristillisyytemme raskaita ja painavia asioita, ja myös olemme koetelleet, mikä olisi paras ja terveellisin kristillisyyden menestykseksi, koska vihollinen tukkii joka puolelta sisälle kristillisyyteen, niinkuin koreus ja maailman muoto ja ajan henki, jotka ovat voimalliset rikkaruohon aineet, joita vihollinen väkisin kylvää ihmisten maatessa. Ja vielä, koska asiat maailmassa kääntyvät niin äkkiä ja niin monen muotoiseksi, on kuitenkin paras, että jokainen on alamainen esivallalle, jolla valta on, sillä ei esivalta ole muutoin kuin Jumalalta, niinkuin Paavali sanoo, niin on armo, kun saatamme sille alamaiset olla ja rauhassa, koska se ei sodi hyvää omaatuntoa ja Jumalan sanaa vastaan, josta olkoon Jumalalle, rakkaalle Isälle, kiitos, että saamme vielä rauhassa Jumalaa palvella ja kokouksia pitää, te siellä ja me täällä. Armonlintuin äänet ovat vielä kuuluneet niissäkin kokouksissa, joita mekin olemme tämän talven kuluessa pitäneet, vaikka tämän suuren suruttomuuden ja sen suuren paatumuksen ja myrskyn tähden, joka nyt maailmassa on, erittäinkin nuoressa kansassa, ei armon tuntemiset nouse niin korkealle kuin ensimmäisen hartauden aikana, se on ainoastaan joku pisara ja armon leimaus.

Ole kuitenkin iloinen, sinä Sionin tytär Suomen maalla, valkeat ovat vaatteet, jotka on valaistu lumivalkeaksi Karitsan verellä. Pian meitä siirretään kaikkia siihen iankaikkiseen kotimaahan, jossa ei enää pauhaa sisällinen eikä ulkonainen sota. Sen vähän aikaa, minkä olemme täällä viipymässä, niin olemme siinä vahvassa uskossa ja toivossa, että Herra tekee kiusauksesta lopun, vaikka onkin raskaat koettelemukset, sillä ei Herra työtään hylkää eikä

lapsiansa unhoita, vaikka Hän joskus kasvonsa kääntää ja lupaus viipyy.

Vielä ilmoitamme, että ei Lapinmaasta nyt tule lähetystä Suomenmaalle ensi vuoden aikana, vaikka veljet ovat pyytäneet, mutta Lapinmaan seurakunta on siinä lupauksessa vieläkin, niinkuin ennenkin, että lähettää saarnaajat silloin, kuin Herran otollinen aika tulee. Koska täälläkin on työtä niin paljon, ja hätähuutoja kuuluu joka paikasta, ja saarnaajat ovat jo monet iältä ylivoitetut ja kulkevat väsyksiin asti, ja toiseksi katsomme sillä silmällä ja lujalla luottamuksella, että Suomenmaalla on paljon yksimielisiä ja luotettavia saarnaajia. Jotka niitten opille ja neuvoille kuuliaiset ovat, niille lapsille hyvin käy. Apostoli Paavali sanoo, että olkaa teidän opettajillenne kuuliaiset ja seuratkaa heitä, sillä he valvovat teidän sielujanne niinkuin ne, jotka niistä luvun tekemän pitää, että he sen tekisivät ilolla ja ei huokauksella, sillä ei se ole teille hyödyllinen.

Ja nyt, rakkaat veljet ja sisaret, me annamme teidät Jumalan ja Hänen armonsa sanan haltuun, joka väkevä on teitä rakentamaan ja antamaan perinnön kaikkein pyhitettyin seassa. Hyvästi nyt näillä sanoilla, että synnit, viat ja epäilykset ovat anteeksi annettu teille ja meille Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa veressä taivaaseen asti, jossa me pian saamme yhteen ääneen sanoa: amen, hallelujaa, johon kunniaan on meidänkin ystävistämme mennyt niin paljon ennen ja myös paljon jääneen kesän aikana, erittäinkin täällä nämä Björkmannien emännät, jotka olivat palveluspiiat tässä kristillisyydessä, ja Kilvon Jaakko. Nyt he ovat heidän töistänsä nautitsemassa. Nyt vielä sanomme juuri sydämen rakkaita terveisiä tämän kokoon tulleen Herran lauman kanssa sille Herran laumalle, joka teidän ympärillänne on.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Johan Mäntyvaara, William Eriksson, J.H.Olsson, K.R.Erlandsson, Gunnar Jönsson, Petter Sitsi, Leevi Särkimukka, Erik Kuoljok, Leevi Kangas, Ville Nieminen, Joel Ahonen, R. Salminen, A.Vainikka.

Sydämen rakkaita terveisiä vanhinten leskiltä! Sydämelliset kiitokset rakennusaineiden edestä, joita olemme Lapinmaan kristillisyyden hyväksi koonneet. Myös kiitämme kaikkien kirjeitten ja sähkösanomain edestä. Amerikassa ja Norjassa ovat asiat niinkuin toiset lähetyskirjat osoittavat.

VLKY:n julkaisu n:o 2,1952.

Lauri Koistisen arkisto.

12. WILLIAM ERIKSSON - KOULU JA TANSSI

Parakka lokakuussa 1945

Kaikkien totisten kristittyjen asennoituminen tanssiopetukseen kouluissamme.

Koska maassamme näyttää olevan tarkoitus ottaa tanssin opetus kouluihin, mikä opetus olisi kova isku meidän kristilliselle kansallemme, tahtoisin tässä lestadiolaisten ja kaikkien totisten kristittyjen puolesta esittää muutamia ajatuksia tästä opetusaineesta.

On merkillistä, että halutaan sitoa kristityitten omattunnot tällaisilla orjuuden-ikeillä, koska kaikki Pyhän Raamatun kirjat sotivat sitä vastaan. Jumala on jo Mooseksen aikana osoittanut vihaavansa tanssia. Kun Israelin lapset tanssivat kultavasikan ympärilllä, rankaisi Herra tätä kansaa sen synnin tähden. Vissimmästi kuningas David tanssi liiton arkin edessä, mutta tämä tanssi oli sellainen, mitä maailma ei tunne, mutta hyvinkin ne, joitten sydämet täyttyvät Jumalan armolla. Koko Raamattu puhuu huorain ja huorimiesten tanssia vastaan.

Kun lapset vielä ovat viattomuudentilassa, ei kristittyin omatunto suostu siihen, että heidän lapsensa jätetään edesvastuuttomasti sellaiseen pahuuteen, vaan he ovat pakotetut noudattamaan apostolien sanoja ja tunnustaa: "Enemmin tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä", vaikkakin tästä seuraisi hankaluuksia. Entisajan vanhurskasten on pitänyt vastustaa kaikkea pahaa kuolemaan asti, mistä Raamattuin ja marttyyrien historiat todistavat.

Ilahduttavaa on ollut saada nähdä sanomalehdissä monilta eri tahoilta tehtyjä lausuntoja tanssiprojektia vastaan. Sisällinen toivomus on, että jos mahdollista, Jumalan avulla estää vihollinen toteuttamasta tarkoitusperiään. Kouluissa on jo monta ja monenlaista opetusmuotoa, mikä on liiallista, josta ei saa aineellista eikä henkistä apua, vaan sitävastoin sielullista vahinkoa nuorelle, nousevalle polvelle, niin että kristityt omissatunnoissaan jo ovat epäröivällä kannalla lasten koulunkäyntiin nähden. Jos tähän vielä lisätään sentapaista, niin mahdottomuus tulee eteen.

Ruotsin kansanhan pitää olla kristillinen kansa, niin että niiden, jotka tämä kristillinen kansa on valinnut valtiopäiville säätämään lakeja, ennen kaikkea pitäisi ottaa huomioon se tahto

ja ajatus, että sellaisia kuormia, joita kristityt eivät voi kantaa, ei pantaisi heidän harteilleen.

Pitempään en tahdo kirjoittaa tästä asiasta tällä kertaa, vaan tahdon esittää kristittyin mielipiteen tässä, josta me lestadiolaisen herätysliikkeen piirissä olemme jo julkaisseet vastalauseemme.

Ruotsi eläköön, pysyköön kristillisyys kansassamme edelleenkin, sillä se on maamme ja kansamme onni ja siunaus. Jumala varjelkoon maatamme ja kansaamme kaikenlaisesta pahuudesta.

Parakka lokakuussa 1945

William Eriksson

Koneella kirjoitettu arkki.

Ruotsinkielinen. Tässä suomennettuna.

Levi Älvgrenin kokoelma.

13. FRANS BJÖRKMAN Y.M. - SAMUEL JUVOSELLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1945

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä siellä kaukaisella Amerikan maalla, Samuel Juvonen, Arthur Niska, Leo Lobbestael, Axel Uskoski, Emil Martin, Hj.Wantaja, Alex Ritola, Jacob Ollila, Caleb Eriksson, Oscar Nylund, Emil Liimatta, Jakob Stickinger, Johan Puuri ynnä muut saarnaajat teidän emäntäinne kanssa, sekä kaikkein totuuden apulaisten ja palvelevaisten vaimoin ja koko Herran lauman kanssa, niin lavealle kuin tämä kristillisyys on

itsensä levittänyt monessa kielessä siellä Amerikan vapaassa maassa ynnä muualla, jotka kanssamme yksi ovat esikoisten seurakunnan helmassa ja sen hengen yhteydessä rauhan siteen kautta. Jumalan ja meidän Herramme Kristuksen armo ja rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kanssanne nyt ja aina elämänne iltaan asti! Amen.

Tämän rauhan tervehdyksen kanssa tulemme teitä tervehtimään taas näistä joulukokouksista, joihin olemme kokoontuneet tätä suurta joulujuhlaa ja joulurauhaa viettämään poikalapsen Jeesuksen ympärillä, paljon saarnaajia ja kristityitä Suomesta, Norjasta ja Luulajan, Kainuun sekä Lapinmaan seurakuntain kylistä, joka on suuri ilojuhla, erittäinkin siitä syystä, kun olemme pitkästä aikaa saaneet yhteen tulla rauhallisesti Norjan ja Suomen veljien kanssa koettelemaan kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita. Ehkä heidän kohdalle ajallisesti asiat eivät vielä ole niin hyvin, ettei paremminkin olla saisi, vaan on hyvä sille rajalle kuin se on, ja toivomme ja rukoilemme, että Jumala, Isä, kaikki asiat parhaaksi kääntäisi niin ajallisesti kuin hengellisesti.

Suomesta on seurakunnalta lähetettyinä tänne saapuneet Ville Nieminen, Joel Ahonen, J.Karhu, H.Seppänen, E.Nousiainen sekä heidän kanssaan monta muuta saarnaajaa ja kristityitä, sekä Norjasta Daniel Josefsen, Simon Josefsen, Jens Pedersen, Anton Karlsen, Hans Karlsen ja Ole Kuraas, sekä heidän kanssaan monta kymmentä kristittyä, joka on ollut meille suureksi iloksi täällä Lapinmaalla, että vielä, ehkä Jumala on korjannut levolle niin paljon vanhimpia ja uskollisia sankareita, kuitenkin muistavat vielä, missä on aikakaudessamme lapsi syntynyt, ehkä me niin kelvottomat välikappaleet olemme Herran kädessä omain tuntemistemme suhteen, vaan armo on, että saamme olla kristittyin

kristityt, ja on vielä niin suuri todistusten joukko ympärillämme ja niin lavea.

No, kutsuja ja kirjeitä olemme saaneet Suomesta, Norjasta ynnä muualta, ja teiltä olemme saaneet seurakunnan kutsukirjeen sekä paljon yksityisiä kirjeitä, joitten kaikkein edestä kiitämme sydämen pohjasta. Olemme niitä koetelleet Herran edessä, ja kun olemme tulleet tuntemaan teidän kirjeistänne, että tarve on suuri ja ette voi ilman aikaan tulla, ellei lähetys tule Lapinmaalta, niin on seurakunta yksimielisesti Suomen ja Norjan veljein kanssa päättänyt, että sinne ensiksi lähettää saarnaajat käymään niin pian kuin mahdollisuus tulee ensi vuoden aikana, eli niillä ajoilla kuin ennenkin. Jos voittamattomia esteitä ei tule, niin meidän rakkaat veljet ja uskolliset työkumppanit Johan Stöckel ja Gunnar Jönsson tulevat siellä käymään. Kyllä totuudessa niitä tarvitsisimme täälläkin, emme saata teille liiasta lähettää, sillä eloa on paljon ja uskollisia työntekijöitä on niin peräti vähän täälläkin Lapinmaalla. Kyllä totuudessa tarvitsemme rukoilla Isää Jeesuksen nimeen, että Hän lähettäisi uskollisia työntekijöitä eloonsa näinä ikävinä ja raskaina Ihmisen Pojan päivinä. Sillä kaikki ajan merkit todistavat, että Ihmisen Pojan tulemus on lähellä ja pian veljien luku täytetään ja vanhurskas veri kostetaan maan päällä, joka on vuodatettu hamasta Abelin verestä asti, sillä sama verimato on vieläkin elämässä ja vaanii Karitsan verta niin kauan, kuin kuninkaat ovat sen holhoojat ja kuningattaret sen imettäjät.

Terveinä ovat Lapinmaan saarnaajat yliottain, niin myös Suomen ja Norjan, niin lavealta, kuin tiedämme, kaikki, jotka elämässä ovat, eikä ole näihin aikoihin kuolemiakaan tapahtunut saarnaajain keskuudessa täällä, jota ette jo kuulleet ole. Vaan olemme sieltä kuulleet, että kuolema on leikannut yhden ja toisen, joka on

heille itselle iloksi, vaan jälkeen jääneille murheeksi ja kaipaukseksi, vaan se on lohdutus, että kerran saamme heidän kanssaan yhteen tulla uuden maan ihanalla rannalla. Silloinhan saamme kohdata edellä menneet ystävät, opettajat ja vanhimmat, joitten syliin olemme syntyneet, ja jotka monta vanhurskauteen opettaneet ovat, paistavat niinkuin aurinko, alati ja iankaikkisesti. Tällä lohduttakaamme itseämme silloinkin, kun murheen mustat pilvet peittävät armon auringon.

Emme tiedä nyt muuta erityisempää sanoa täältä. Kulkeneet olemme tämänkin talven ajan, saarnaajat kumppaniensa kanssa, näissä Lapinmaan seurakuntain kylissä, sekä Suomen veljet omalla maallansa, että Norjan veljet omalla maallansa, ja Jumalan sanalla on se sama voima kuin ennenkin, että ilon ja riemun äänet kuuluvat kokouspaikoissa, ja kiitosäänet, kun lintu on löytänyt turvansa ja pääskynen pesänsä, Sinun alttarisi, Herra Sebaot, minun Jumalani. Ehkä toisaalta näemme, kuinka koreus ja maailman muoto ja herraskristillisyys ja monenlainen luvallisuus voimalla tunkee sisälle kristillisyyteen, joka kysyy eli koskee uskollisilta työntekijöiltä voimaa, ymmärrystä ja viisautta, millä kohdalla jalat seisovat, kun Jumalan työlle pitää antaa hänen kunniansa, mutta kuitenkin, että paha ja synti rangaistuksi tulisi. Vaan sota on Herran, ja kun työntekijät yksimieliset ovat ja rakkauden siteillä yhteenliitettyinä työtä tekevät, niin kyllä ne saavat yhden voiton toisensa perästä. Vaan jos siihen vikaa tulee, niin kyllä työnteko heikontuu, ja tulee sille sijalle sellainen teko, joka ei ole oikea Herran edessä. Sentähden on meidän tarpeellinen muistaa, että emme ole itse meistämme tulleet, sillä se on kaikki Jumalan armo. Olemme, mitä olemme, niin Jumalan armosta olemme.

Ja nyt sanomme hyvästiä näitten sanain kanssa, että synnit ovat teille ja meille anteeksi annettu Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä, ja sen toivon kanssa, että pian yhteentulemme teidän ja koko maasta ostetun lauman kanssa ijankaikkisuuden ihanalla rannalla, silloin ei lohdutus lopu ijankaikkisesti. Sanomme rakkaat terveiset tältä Herran laumalta, joka täällä koolla on, sille Herran laumalle Amerikan maalla, joka kanssamme yksi on tässä valkeudessa, johon syntyneet olemme. Rukoilkaa edestämme ja kaikkien edestä, että Herra pahasta varjelisi ja antaisi aina armollisen auringon paistaa tämän peltopalasen päälle ja varjelisi lumisateesta, rajuilmasta ja viettelevästä hukan hampaista. Amen.

Rakkaat terveiset vanhinten leskiltä, jotka elossa ovat, ja meiltä allanimitetyiltä vaimoimme ja lastemme kanssa, ynnä koko Herran laumalta.

Meritsevät seurakunnan kanssa ja puolesta omalla kädellä:

Frans Björkman, Johan Mäntyvaara, William Eriksson, August Isaksson, K.R.Erlandsson, Daniel Josefsen, Simon Josefsen, J.H.Olsson, J.P.Stöckel, Gunnar Jönsson, Gustaf Nyberg, Jens Pedersen, Anton Karlsen, Hans Karlsen, Ville Nieminen, Joel Ahonen, Joonas Rustholkarhu, Antti Vainikka, Petter Sitsi, Erik Kuoljok, Ernest Kailahti, Levi Kangas, A.R. Salminen, Levi Pudas, Heikki Seppänen, Eino Nousiainen.

Sydämelliset kiitokset rakennusainesten edestä näihin joulukokouksiin kaikille niitten lähettäjille ja osanottajille.

VLKY:n julkaisu n:o 2,1952.

Lauri Koistisen arkisto.

14. JOHAN P. STÖCKEL Y.M. - JUHO HIRVOSELLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1946

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja paljon painavassa työssä Juho Hirvonen, H.Ikonen, K.Luoma, A.Ihalainen, R.Salminen, K.Koivu, A.Holm, A.Tolvanen, E.Maapalo, O.Tenhunen, F.Siipola y.m. saarnaajat. Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teille nyt ja aina päivänne loppuun asti.

Tällä rauhan ja rakkauden tervehdyksellä lähestymme teitä näistä autuaallisista joulujuhlista, koska olemme taas saaneet sen armon Herralta, että yhteen kokoontua poikalapsen Herran Jeesuksen ympärille tutkimaan ja koettelemaan kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita, joka onkin ollut kaikkina aikoina suurin kristillisyyden menestys ja rakkauden ja hengen yhteyden ylläpitäjä.

Nyt ensin kiitämme Suomen seurakuntaa juuri sydämen pohjasta, että olette meille iloksi lähettäneet saarnaajat ja heidän kanssaan muita työkumppaneita ja taivaan vieraita, jotka ovat lämmittäneet ja ilahduttaneet meidänkin kylmiä ja kuivia sydämiämme. Myös Länsi-Norjasta on seurakunnalta lähetetty Daniel Josefsen, Anton Karlsen, Hans Karlsen, Framvik ja Andreassen ja heidän kanssaan muita saarnaajia ja kristityitä, josta sanomme, että ole kiitetty armollinen Herra Jeesus, sinä suuri Ristinkantaja, että vielä on valtakuntain rajat sen verran auki, että olemme Länsi-Norjan työkumppaneitten ja ystäväin kanssa taas saaneet rakkaudesta rintoja yhteen painaa.

Olemme yksimielisesti koetelleet ja tutkineet Suomen ja Norjan lähetysmiesten kanssa niitä hätähuutoja ja anomisia, joita on tullut Itä-Norjasta jo monta vuotta ja taas uudestaan Suomen maalta, ja olemme yksimielisesti sen ymmärtäneet ja luvanneet, että Lapinmaan seurakunta lähettää ensi vuoden aikana Itä-Norjaan J.P.Stöckelin ja Gunnar Jönssonin Länsi-Norjan saarnaajain kanssa heidän anomustaan täyttämään. Mutta emme ole varmaa lupaa saattaneet Suomeen antaa, vaan jätämme sen Jumalan, rakkaan Isän haltuun, koska Hänelle otollinen aika tulee, se varmasti täyttää. Sentähden olkaa toivossa iloiset ja kärsivälliset murheessa, emme ole, rakkaat ystävät, hyljänneet teidän anomustanne, mutta kyllä ymmärrätte, että eloa on paljon, mutta työväkeä on vähän, ja monet saarnaajista ovat jo iältä ylivoitetut, ja huono terveys, ja avunpyyntöjä on joka puolelta, ja vihollinen yrittää kaikella voimalla, että saisi sen tulen sammuttaa, jonka se suuri tulensytyttäjä on sytyttänyt aikakaudessamme. Niinkuin tiettävä on, että aina uusissa polvikunnissa vihollinen tahtoo tuoda sisälle kristillisyyteen koreutta ja maailman muotoa ja herraskristillisyyttä, eivätkä kaikki kuule, mitä Henki seurakunnalle sanoo, ja ajan hengen tuuli ja ryyppyseurat turmelevat monen kristillisyyden, josta suruton maailma saapi uutta voimaa hammasta purren syntiä tekemään. Mutta Herra antakoon voimaa kaikille työmiehille Sionin muurilla huutamaan totuuden torveen niin korkealla äänellä, että arat tulevat rohkeiksi ja rohkeat aroiksi.

Kyllä on työtä ja työlästä meillä täällä ja teillä siellä, kristillisyytemme vanhinten hautain päällä ja työvainioilla. On kuitenkin hauska ja turvallista, että on niin suuri paljous kuuliaisia lapsia, jotka vielä hengittävät armon raitista ilmaa esikoisten seurakunnan helmassa ja hengen yhteydessä, niinkuin meidän rakkaat lähetys-

miehet ovat tuoneet hyviä ja autuaallisia sanomia Amerikan maalta, että siellä on suuri kristillisyys ja ovat yhteen henkeen juotetut, josta Herralle kiitos! Ole iloinen sinä Sionin tytär Suomen maalla, vaikka tulevaisuutta katsoessa maailman myrskyin pauhatessa joskus tulee epätoivo. Meidän pitää uskoman ja Davidin kanssa sanoman: Emme pelkää, jos vielä maailma hukkuisi ja vuoret keskelle merta vajoaisivat, ja vaikka vielä meri pauhaisi ja lainehtisi, niin että siitä pauhinasta mäet kukistuisivat, kuitenkin on Jumalan kaupunki ihana virtoinensa, jossa Korkeimman pyhät asumiset ovat.

No, lyhykäinen on matka jäljellä Isänmaan rannalle. Sentähden seuratkaamme vielä vähän aikaa pilkattua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, jonka jäljet vielä verekseltä vuotavat sillä uudella kirkkotiellä maailman pilkkakaupungin läpi, ja saamme katsoa Häntä veristen haavain läpi taivaallisen Isän kunniassa. Ole kirkas sinä veripunainen lippu Suomen maalla! Kohta uuden Jerusalemin ilovirtten helinä alkaa kuulumaan, jossa saamme sanoa yhteen ääneen, amen hallelujaa, edellämenneitten vanhinten ja ystäväin kanssa.

Hyvästi nyt taivaaseen asti näillä sanoilla, että synnit ovat teille ja meille anteeksi annettu Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä, sen muistakaa vielä silloinkin, koska kuoleman kylmä sormi silmänne kiinni painaa viimeiseen uneen. Vielä sanomme sydämen rakkaita terveisiä tämän kokoon tulleen Herran lauman kanssa sille Herran laumalle, joka teidän ympärillänne on. Rukoilkaa edestämme, että illaksi perille kostuisimme!

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Johan Stöckel, Frans Björkman, August Isaksson, Villiam Eriksson, Johan Mäntyvaara, Gunnar Jönsson, J.H.Olsson, K.R.Erlandsson, Petter Sitsi, Leevi Särkimukka, Leevi Kangas, Leevi Karlsson, Leevi Pudas, Erik Kuoljok, Isak Muotka, Gustav Nyberg, Daniel Josefsen, Hans Karlsen, Anton Karlsen, Edvard Framvik, Lauritz Andreassen, Ole Kuraas, Ville Nieminen, Joel Ahonen, Joonas Rustholkarhu, Heikki Seppänen, Antti Vainikka, Eino Nousiainen, Ernesti Kailahti, Juho Korhonen y.m.

Sydämestä kiitämme kaikkien rakennusainesten edestä, joka on ylitsevuotava, mutta ei Jumala ole kova ja väärä, että Hän unhottaa teidän hyvät työnne, jota te Herrassa tehneet olette.

VLKY:n julkaisu n:o 2,1952.

Lauri Koistisen arkisto.

15. J.P.STÖCKELY.M. - V.NIEMISELLE Y.M.

Kiirunassa 28/5 1947

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja paljon painavassa työssä Etelä-Suomen maalla, V.Nieminen, Joel Ahonen, J.Karhu, R.Salminen, A.Holm, A. Vainikka, E.Nousiainen, A.Ihalainen, E.Maapalo, H.Seppänen, U.Eloranta, Juho Hirvonen, K.Luoma, K.Koivu, E.Kailahti y.m.

saarnaajat, teidän vaimoinne ja lastenne kanssa sekä se siunattu lapsilauma siellä Suomen Siionissa, jotka yksi olette sen Esikoisten seurakunnan helmassa ja sen hengen yhteydessä, rakkauden ja rauhan siteellä yhteen liitettyinä, niinkuin yksi Siionin tytär, siellä ja täällä, ja niin lavealle, kuin tämä elävä kristillisyys on itsensä levittänyt.

Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tulemme Teitä tervehtimään tästä Kirunan kokouksesta, johon on kokoontunut paljon kristityitä ja saarnaajia Lapin maalta että Länsi-Norjasta, josta on täällä yli neljänkymmenen, ja useita saarnaajia, joka on meille suureksi iloksi, josta emme saata Jumalaa kiittää niin kuin tulisi, että vielä on näin hyvin asiat, ja että rakkaus ja hengen yhteys on vielä säilymässä vanhinten hautain päällä, joka tulee siitä niin hyvin näkösälle, kun näinkin paljon yhteen kokoontuu ja vielä toisestakin valtakunnasta.

No, ensiksi kiitämme rakkaan ja kalliin kirjeen edestä, joka oli kirjoitettu sieltä Suomesta 2/5, niin myös yksityisten kirjeitten ja terveisten edestä, jotka ovat kalliita ja sydäntä liikuttavaisia. Ja saamme ilmoittaa, että olemme terveinä ruumiin puolesta yli ottain Lapinmaan saarnaajat, paitsi Johan Mäntyvaara, josta olette jo kuulleet, ehkä ei hän kovin huono ole, vaan sen verran, ettei uskalla kulkea. Niin myös Länsi-Norjassa ovat saarnaajat terveinä. Ja Herran työtä olemme tehneet läpi ajan, paljon on kokouksia pidetty ja Jumalan sanalla on sama voima kuin ennenkin, sillä ilon ja kiitoksen äänet kuuluvat kokouspaikoissa, kun lintu on löytänyt suojan ja pääskynen pesänsä, Sinun alttaris, Herra Sebaot.

Paljon on vielä kokouksia pitämättä, joita pitäisi keritä pitää ennen heinäaikaa. Vaan ne Vapahtajan sanat pysyvät totena, että eloa on paljon vaan työväkeä on vähän, kyllä vain on syy rukoilla

elon Herraa, että Hän lähettäisi työväkeä Hänen eloonsa. Sillä paljon olisi työtä täälläkin Lapinmaalla, vielä kuin häädymme lähettää parasta työvoimaa ulkomaille, se tahtoo jäädä vähäksi täällä ja paljon on pyyntöjä täälläkin joka paikasta, ettei voi keritä. Nyt taas häätyvät lähteä tämän kuun viime päivänä Johan Stöckel ja Gunnar Jönsson Itä-Norjaan, johon lupaus tehtiin jouluna, ne menevät Länsi-Norjan saarnaajain Daniel Josefsenin ja Hans Karlsenin kanssa. Astuvat laivaan toinen päivä kesäkuuta jos Jumala suo.

Näemme Teidän kirjeestänne, että aina uudistatte Teidän anomuksenne, että saada saarnaajia sinne, vaikka nyt ensi syksyn aikana. Niin häädymme nyt vastata siihen, kyllä olette sydämellisessä muistossa, emmekä unhoita Teidän anomustanne, vaan kun nyt jo on niin monta lähetystä yhteen perään käynyt ulos, niinkuin menneenä vuonna Amerikkaan pitkä reisu ja Länsi-Norjan reisu ja nyt sitten Itä-Norjaan, jotka vievät paljon aikaa, niin käypi, että omat paikkakunnat jäävät kokonansa liian vähälle, ja monet paikat jäävät moniksi vuosiksi pitämättä. Niin on mahdotoin, että ensi syksynä lähetystä tehdä sinne. Vaan jos Jumalan tahto niin on, ja ei senkaltaisia esteitä tule, joita on mahdotoin yli päästä, niin olemme yhteisesti seurakunnan kanssa niin päättäneet, että tulevana keväänä lähetys käypi siellä. Ja uskomme niin, että Te olette tyytyväiset tähän päätökseen, sillä eihän siihenkään ole kuin nätti vuosi aikaa. Vaan tapahtukoon Jumalan tahto, niin maassa kuin taivaassa. Ja uskomme, että Te itsekin ymmärrätte tämän asian niin parhaaksi.

No, emme tiedä nyt sen enempää täältä kertoa, vaan sen kyllä tiedämme, että paljon on työtä siellä ja täällä kristillisyyden laveudessa, että kyllä kokee voimaa, viisautta ja ymmärrystä, kuinka

pitää työtä tehtämän, että Herran lauma koossa pysyy. Sillä ei ole vihollinen jouten, kyllä se tahtoo tukkia sisälle kristillisyyteen ja virittää monenlaisia verkkoja ja ansoja, joihin saisi tarttumaan, että saisi tehdä vahinkoa Jumalan työlle. Ja jos ennen, niin kyllä tällä viimeisellä ja onnettomalla ajalla, koreuden, maailman ystävyyden ja monenkaltaisen väärän luvallisuuden kautta, joihinka monet huikentelevaiset itsensä käärivät ja sitten se viimeisen ajan henki, joka on niin raskaita turmioita saattanut ja vielä vahinkoa kristillisyyteenkin sisälle, että on kysymys ja vielä tärkeä, että pitää kiinni niistä neuvoista ja opetuksista, joita kristillisyytemme vanhimmilta on saarnattu ja opetettu ja neuvottu. Ja että kaikki saarnaajat yhdellä äänellä saarnaavat kaikkea pahennusta vastaan, ehkä kukin lahjansa kanssa. Vielä uskomme sen, jos saarnaajat ja työntekijät yksimieliset ovat ja rakkauden siteillä yhteen liitettynä työtä tekevät ja aina neuvojansa keskenänsä koettelevat rakkaudessa, kuinka työtä tehdään, niin kyllä Jumalan työ menestyy ja Herran lauma koossa pysyy. Ja nyt sanomme rakkaita terveisiä täältä Herran laumalta, joka täällä koolla on, koko Herran laumalle Suomen maalla, ynnä saarnaajainsa kanssa.

Ole iloinen, Siionin tytär Suomen maalla, hyvin on asiat. Pian Yljän ääni kuuluu, ja silloin saa Kristuksen kihlattu morsian astua sisälle iankaikkisiin ja loppumattomiin Karitsan häihin, johon on jo niin suuri paljous mennyt meidän ystäviä, opettajia ja vanhempia. Silloin ei muistu enään matkan vaivat mieleemme, eikä lyö sydän rintaluita vastaan murheesta, niinkuin usein täällä, jossa yksi syvyys pauhaa siellä ja toinen täällä, että tulee monta kertaa kysymykseen, ettemme hukkuisi tämän ajan aalloissa.

Ja sanomme hyvästiä näitten sanain kanssa, että synnit ovat anteeksi annettu Teille ja meille, Jeesuksen pyhässä nimessä ja

kalliissa sovintoveressä, ja se olkoon meidän matkasauvamme taivaalliseen kotiin. Hyvästi sen uskon ja toivon kanssa, että vähän ajan perästä yhteen tulemme uuden maan ihanalla rannalla. Rukoilkaat meidänkin edestä, että Jumala meitäkin armossansa kuljettaisi loppuun asti. Olkaat nyt yllä nimitetyt kristittyjen kanssa meiltä kristittyjen kanssa rakkaudella tervehditty.

Jääkäät Jumalan rauhaan. Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Johan Stöckel, Aug.Isaksson, Frans Björkman, William Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, Levi Särkimukka, Levi Kangas, Levi Pudas, Levi Johansson, Levi Karlsson, Daniel Josefsen, Jens Pedersen, Hans Karlsen, Lauriz Andreassen, John Olai, Harry Ellingsen y.m. joita emme suita kaikkia nimittää.

***

Kiitän kirjeen edestä Ahoselta ja se kysymys että jos Muotka tulisi Enontekiölle silloin, kun sieltä lähetys tulee, joka olisi toivottavaa, että lähetys tulisi tehdyksi. Niin Muotkan meno sinne saa olla hänen omassa hallussa, jos hänellä on voimia, että hän uskaltaa sinne mennä käymään, yhtäkuin oppaaksi. Hän saa mennä, meillä ei ole sitä vastaan, vaan häädytte hänelle itselle kirjoittaa ja ilmoittaa koska tulette sinne.

William Eriksson

VLKY:n julkaisu n:o 4,1954.

Lauri Koistisen arkisto.

16. J.P.STÖCKELY.M. - J.RUSTHOLKARHULLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1947

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä: J.Karhu, J.Hirvonen, K.Luoma, H.Seppänen, A.Ihalainen, K.Koivu, H.Ikonen, V.Kauppinen, O.Valkama, U.Eloranta, J.Korhonen ynnä muut saarnaajat ja totuuden apulaiset teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa ja myös se siunattu Herran lauma, joka teidän ympärillänne on. Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teille.

Tällä rauhantervehdyksellä tulemme tykönne näistä joulukokouksista, joihin olemme taas suuresta Jumalan armosta saaneet yhteen kokoontua terveinä ruumiin puolesta ja yhdessä hengen yhteydessä rauhan siteen kautta paljon saarnaajia ja vieraita Norjan rannoilta niin myös sieltä Suomen maalta teidän ja meidän rakkaat lähetysmiehet ynnä muut saarnaajat ja kristityt ja aina Amerikan maalta asti, niin myös Lapinmaan, Luulajan ja Kainuun saarnaajat ja suuri kristittyin lauma ja tulisi paljon enemminkin, mutta kun on tilan ahtaus.

Hauskoja ja autuaallisia kokouksia olemme saaneet viettää Poikalapsen Herran Jeesuksen ympärillä ja olemme tutkineet ja koetelleet yksimielisesti kristillisyytemme painavia ja korkeita asioita.

Kuulemme kaikista lähetyskirjoista yli koko kristillisyyden Jäämeren rannoilta aina Tyynenmeren rannalle asti, että on yksimielisyys ja hengen yhteys ja täysi luottamus esikoisten seurakuntaan ja kiinnitys Lapinmaahan, johon häädymme sanoa, että ole

kiitetty armollinen Herra Jeesus, että olet varjellut tätä piiskuista laumaa hengen yhteyden ja rauhan siteen kautta. Sillä tämä on se, joka on kaikkina aikoina suurimman menestyksen ja kasvamisen kristillisyydelle tuottanut, kun kaikki saarnaajat ovat yksimielisesti työtä tehneet ja sotineet Hengen miekalla ja Herran Sebaotin voimalla, sekä hengellistä että lihallista vääryyttä vastaan, joka on aina kaikella voimalla pyytänyt sammuttaa sitä tulta, jonka se suuri tulen sytyttäjä on sytyttänyt, ja joka on voimalla palanut monta kymmentä vuotta monen kymmenen tuhannen sydämessä ja vieläkin voimalla palaa kaikkein kuuliaisten lasten tykönä. Niistä se vieläkin voima vuotaa saarnaajille sen puhtaan esikuvan ja vaelluksen kanssa, ja ne ovat, jotka saarnaajain käsiä pitävät ylhäällä ja kaunistavat kristillisyyden, sillä apostoli Pietari sanoo: **"Sillä teidän sallitaan alttiisti käydä sisälle meidän Herramme ja Vapahtajamme ijankaikkiseen valtakuntaan."** Kaunis on teille ja meille lupaus, kun vaan jaksamme vähän aikaa kilvoitella ja seurata pilkattua Jumalan Poikaa. Ja erittäinkin te, nuoret kristityt Suomen maalla, joita niin paljon on, niin olkaa kuuliaiset teidän opettajillenne, sillä he valvovat teidän sielujenne yli niinkuin ne, jotka niistä pitää luvun tekemän, että he sen tekisivät ilolla ja ei huokauksilla, sillä ei se ole teille hyödyllinen. Ja katsokaamme aina palkanmaksua. Parempi on kärsiä vaivaa Jumalan joukon kanssa, kuin maailman iloa ja tavaroita synnissä nauttia.

Ja nyt kiitämme Suomen seurakuntaa lähetysmiesten ja kaikkein lähetyskirjeitten edestä, kun olette uudistaneet anomuksenne, niin seurakunta on vahvistanut sen entisen luvan täyttää teidän pyyntöänne ja lähettää saarnaajat Suomen maalle toukokuun alussa, jos voittamattomia esteitä ei tule, vahvistamaan Herran temppelin rakentajia. Niin olkaa toivossa iloiset ja kärsi-

välliset murheessa, sillä ne, jotka uskovat ja toivovat, saavat sen nähdä, jotka silloin elävät, mutta jotka sijansa siirtävät uskossa, pääsevät suurempiin kokouksiin. Paljon on jääneen vuoden jouluvieraita täältäkin siirtynyt kunnian kirkkaaseen ilmaan, joitten perään on kaipaus, sillä vieras on maa jalkaimme alla ja ahtaat rinnat ja asumasijat. Seurakunta on myös yksimielisesti päättänyt lähetyksen, että Länsi-Norjasta menevät lähetysmiehet Itä-Norjaan ensi kesän aikana täyttämään heidän anomustaan, josta meidän rakkaat lähetysmiehet ovat tuoneet hyviä ilosanomia jääneen kesän aikana, josta kiitos Herralle.

Kokouksia olemme mekin pitäneet tämän syystalven ajan monissa eri kylissä ja paikoissa, ja ilon ja riemun äänet ovat kaikissa kokouspaikoissa kuuluneet, vaikka jumalattomat pitävät heidän iloansa ja hyvin tyytyvät siihen ja hammasta purren tekevät syntiä. No joku kadonnut lammas kuitenkin on vastannut Paimenen kutsuvaiseen ääneen. Vahvaksi on epäuskon ja omanvanhurskauden perkele rakentanut epäuskon muurit. Usein tulevat mieleen kristillisyytemme vanhinten sanat, että jos meillä on aikanamme ollut työtä, niin kyllä on teilläkin, nuoret saarnaajat työtä ja työlästä, mutta kuitenkin, kun suuren heikkouden alla kaikessa uskon yksinkertaisuudessa jaksamme työtä tehdä pienillä lahjoilla yksimielisesti, niin aika tulee, että vielä uudet hartaudet heräävät, että murheelliset vanhemmat saavat ilonsa nähdä heidän lapsissansa.

No, lyhykäinen on meillä sota ja kilvoitus jäljellä, iankaikkisuuden ihana ranta näkyy usein niin kaukana monen myrskyn ja julmain aaltojen tähden, kun yksi aalto on väkevämpi toista, ja kun monet vanhat jo iänkin vuoksi seisovat virran rannalla, ja katsovat edellämenneitä uuden maan ihania kirkkovieraita, ja parhaita ystä-

viä, joita päästään heti tervehtelemään. Moni nuori ajattelee, kuinka pitää minun sinne kostuman, mutta me olemme sen äidin sylissä, jonka syli on lämmin ja joka lapsistansa murheen pitää, kun vaan jaksamme seurata pilkattua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta Yrttitarhasta Golgatalle, joka on se oikea valvomapaikka. Siinä Hän on suurimman syntisen, katuvaisen ryövärin, vienyt kunnian merkkinä Jumalan paratiisiin, joka tunsi ja tunnusti puolensa vääräksi ja Jumalan Pojan viattomaksi. Onhan meillä nyt, suurilla syntisillä, oikeus uskoa, kaikki katuvaiset, murheelliset, epäileväiset, alaspainetut ja arkamieliset, koska meillä on Uuden Testamentin välimies, Jumalan Poika, edesvastaajana. Ja sen toivon ylläpitämiseksi saarnaamme ja todistamme kaikki synnit, viat ja viimeisetkin epäilykset anteeksi Herran Jeesuksen nimessä, pyhässä ja viattomassa veressä taivaaseen asti, vaikka emme näe yhtään syntiä teissä, sillä valkiat ovat vaatteesi ja kallis on hääpuku, sinä Sionin tytär Suomen maalla. Pian Ylkä tulee noutamaan köyhän morsiamensa ijankaikkisiin häihin, ja silloin saamme sanoa yhteen ääneen amen, hallelujaa, alati ja iankaikkisesti.

Vielä kiitämme Suomen seurakuntaa kaikista kirjeistä ja sähkösanomista, joilla olette tervehtineet tätä kokoontumitta laumaa. Niin me alla nimitetyt ynnä tämän kokoon tulleen Herran lauman kanssa sanomme juuri sydämen rakkaita terveisiä yllä nimitetyille sen Herran lauman kanssa, kuin teidän ympärillänne on. Sydämelliset terveiset vanhinten leskiltä, jotka vielä elävät. Rukoilkaa edestämme, että perille illaksi kostuisimme.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

J.P.Stöckel, Frans Björkman, August Isaksson, Viljam Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Petter Sitsi, Erik

Kuoljok, Leevi Johansson, Leevi Karlsson, Leevi Särkimukka, Leevi Kangas, Levi Pudas, Gustav Nyberg, Daniel Josefsen, Jens Pedersen, Anton Karlsen, Hans Karlsen, Ville Nieminen, Joel Ahonen, Anders Holm, Rikhard Salminen, E.Nousiainen, Antti Vainikka, E.Maapalo, E.Kailahti, S.Salminen y.m.

Johan Mäntyvaara ei ole voinut tulla näihin kokouksiin huonon terveytensä tähden. Vielä kiitämme rakennusaineiden edestä

VLKY:n julkaisu n:o 4,1954.

Lauri Koistisen arkisto.

17. VILLE NIEMINEN Y.M. - J.P.STÖCKELILLE Y.M.

Lahdessa 24/6 1948

Rakkaat veljet ja vanhimmat Herrassa ja Sionin muurin uskolliset vartiat ja työntekijät Herran viinimäen raskaassa ja painavassa työssä. J.P.Stöckel, Frans Björkman, J.Mäntyvaara, J.H.Olsson, Petter Sitsi, K.R.Erlandsson y.m. saarnaajat teidän rakkaiden emäntäinne ja lastenne kanssa, ja koko se kallis ja siunattu lapsilauma siellä Ruotsin Lapin maalla kaikkien saarnaavaisten miesten ja palvelevaisten vaimoin kanssa, ynnä vanhinten lesket, jotka vielä elävät. Jotka kaikki yksi olette teidän ja meidän kanssa, Esikoisten seurakunnan helmassa ja sen hengen yhteydessä.

Herramme Jeesuksen Kristuksen armo, Isän Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kanssanne nyt ja aina ja

ijankaikkisesti. Tällä onnen ja rauhan tervehdyksellä tervehtämme teitä täältä Lahden kokouksesta, jossa on koolla tuhansiin nouseva kristittyin lauma, ja paljon saarnaajia ja rakkaita vieraita sieltä Ruotsin-lapinmaalta, ja aina Amerikasta asti muutamia ystäviä. Terveenä ovat täällä kaikki saarnaajat. Myöskin teidän ja meidän rakkaat ja kalliit veljet, jotka olette meille avuksi ja turvaksi lähettäneet, josta kaikesta olkoon kiitos ja kunnia rakkaalle taivaalliselle Isälle. Vielä kiitämme sydämmestämme Ruotsinlapin seurakuntaa siitä, että olette meille lähettäneet Jumalan avun välikappaleina rakkaat vanhimmat, August Isakssonin, Villiam Eriksonin ja Gunnar Jönssonin, jakamaan niitä Jumalan huoneen runsaita tavaroita kaikille niille, joilla sydämet ovat avatut armolle ja totuudelle, ja jos ennenkin, niin hyvin tälläkin kertaa ovat ne armolahjat olleet meille siunattuun tarpeeseen, josta kaikesta emme voi kyllin kiittää Jumalaa ja Lapinmaan seurakuntaa, myöskin kiitämme niiden kalliitten lähetyskirjain edestä, jotka olivat kirjoitetut Junosuannosta ja toinen Rensjöstä. Kalliita kokouksia olemme jo viettäneet yhdessätoista eri paikka- ja kaupunkikunnassa, joissa on koolla ollut paljon kristityitä, niin etteivät ole kaikin paikoin mahtuneet omiin rukoushuoneisiin, josta syystä olemme jo monissa paikoin pitäneet kokouksia kirkoissa, joissa on meillä ollut täysi vapaus.

Siellä ja kaikkialla on kuuluneet murheellisten ja katuvaisten äänet. Siellä on myöskin kuuluneet taivaan muuttolintuin äänet, jotka ovat veisanneet kiitosta suurelle Luojalle saatun armon edestä. Kirkkaasti on paistanut Jumalan sanan valkeus keskellämme, niinkuin ennenkin, täyttäen sydämet ilolla ja tunnon valkeudella. Paljon on hukkunut syntiä Jumalan armon ja laupeuden mereen, ja uudella ja parhaalla viinillä olemme jo saaneet häitä

viettää tällä vieraalla maalla. Paljon on korjattu rikkeimiä paikkoja, ja vihollisen juonia paljastettu. Paljon on myös noussut epäuskosta ja langenneista, ja tulleet huutain ja parkuin Herran lahjain tykö, väsyneet ovat myöskin saaneet uusia voimia ja monet ovat tulleet puhdistetuiksi. No kaikesta siitä olkoon kiitetty ja ylistetty Jumala, rakas taivaallinen Isä, joka vieläkin niin ihmeellisellä tavalla hoitaa Hänen siunattua laumaansa tällä viimeisellä ja vaarallisella ajalla. Yksimielisyyden, rauhan ja rakkauden siteet ovat lujittuneet, jota tarvitaan aina siinä sodassa Perkelettä ja maailmaa vastaan, niin ettei tämän maailman henki pääsisi turmelemaan elävää kristillisyyttämme, sillä vihollinen koettaa niin monessa muodossa päästä sisälle tunkemaan, uusien ja aina erilaisten muotoinsa kanssa. Olemme kuitenkin vakuutetut siitä, että niin kauvan kuin hengen yhteys säilyy ensiksi syntyneeseen seurakuntaan ja yhdessä hengessä työtä tehdään kristillisyyden rakennukseksi, ei vihollinen voita tarkoitustaan, vaan kristillisyys on menestyväinen. Emme muuta saata sanoa, vaan vieläkin lausumme sydämelliset kiitokset Ruotsin Lapin seurakunnalle siitä kalliista uhrauksestanne, että olette omasta tarpeestanne luopuneet ja meitä muistaneet, niinkuin monta kertaa ennenkin. Ja uskomme niin, että Jumala on teille teidän hyvät työnne palkitseva sekä tässä että tulevaisessa elämässä, sillä niin uskomme, että Kaikkivaltias Jumala on ijankaikkisessa armo päätöksessään sen edes katsonut, että poronpaimenten keskellä pitää sen valkeuden säilymän, joka valaisee tällä viimeisellä ajalla kaikille niille kansoille, joista Hän on omiansa valinnut ijankaikkiseen elämään.

Vielä pyytämme kuitenkin sitä, että aina edeskinpäin meistä sitä samaa huolen pitoa kantaisitte, ja kantakaa meitä rukouksissanne Taivaallisen Isän eteen, että Hän meitä kaikkia niin kul-

jettaisi tämän pahan maailman poikki, että kerran saisimme yhteen tulla sitä ijäistä voiton juhlaa viettämään ja kiittämään Karitsaa, joka on mahdollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ijankaikkisesta ijankaikkiseen, amen.

Nyt sanomme hyvästit näillä sanoilla, että kaikki teidän ja meidän synnit on anteeksi annettu meidän Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä, joka viaton veri on vuotanut sen taivaallisen rakastajan sydämestä ja avatuista haavoista aina viimeiseen pisaraan asti. Vielä sanomme sydämelliset rakkauden terveiset teille kaikille yllä mainituille tämän suuren kristittyin lauman kanssa, jotka olemme koolla olleet Herran nimessä monesta kielestä ja kansoista.

V.Nieminen, Joel Ahonen, J.Karhu, J.Hirvonen, Aug.Isaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, K.Luoma, A.Ihalainen, A.Holm, A.Tolvanen, A.Vainikka, H. Seppänen, E.Nousiainen, R.K.Koivu, Salminen, V.Kauppinen, U.Eloranta, E.Kailahti, O.Valkama, F.Siipola, E.Maapalo, O.Tenhunen, J.Korhonen, S.Salminen, H.Ikonen, O.Erkkilä, U.Toivonen, I.Mielonen, Hj.Simolin, P.Peltonen, A.Niska Amerikasta y.m.

Koneella kirjoitettu jäljennös

Ei omakätisiä nimikirjoituksia

J.P.Stöckelin kokoelma

18. J.P. STÖCKEL Y.M. - J. HIRVOSELLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksissa 1948

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja paljon painavassa työssä siellä Suomenmaalla etelästä pohjoiseen asti J.Hirvonen, A.Ihalainen, A.Holm, K.Koivu, R.Salminen, V.Kauppinen, O.Valkama, F.Siipola, E.Maapalo, S.Salminen, J.Korhonen, H.Ikonen, A.Tolvanen, A.Kinnunen, I.Mielonen ynnä muut saarnaajat ja totuuden apulaiset, palvelevaisten vaimoin kanssa ja koko Herran lauma siellä Suomen maalla, jotka yksi olette esikoisten seurakunnan helmassa ja sen hengen yhteydessä rauhan siteen kautta. Jumalan ja meidän Herramme Kristuksen armo ja rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon henkenne kanssa nyt ja aina päiväinne loppuun asti!

Tämän onnen ja rauhan tervehdyksen kanssa tulemme teitä tervehtimään näistä joulukokouksista, kun olemme taas viettämässä, niinkuin ennenkin, tätä suurta juhlaa poikalapsen Jeesuksen ympärillä, paljon saarnaajia ja kristityitä Norjasta, Suomesta ja joitakin Amerikasta, sekä myös täältä Lapinmaan seurakuntain kylistä, niin myös ruotsinkieltä puhuvaisten seurasta Luulajan ja Kainuun seurakuntain kylistä ynnä muualta. Olemme taas, kuten ennenkin, koetelleet kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita Pyhän Hengen valossa meidän sieluimme ylösrakennukseksi ja kristillisyytemme menestykseksi ja että kaikki saarnaajat yksillä neuvoilla saattaisimme ja voisimme työtä tehdä ja toiset toisiimme liittää, että Herran lauma koossa pysyisi yhden Paimenen Jeesuksen ympärillä siinä oikeassa seurakunnassa, jonka Hän itse on maan päälle rakentanut ja verellänsä puhdistanut ja Pyhällä Hen-

gellänsä pyhittänyt, jossa laumassa meillä kaikilla on turvan ja suojan paikka, jotka emme ole löytäneet iloa maailmasta, emmekä kuolleesta kristillisyydestä. Kysymys on meillä kaikilla, että kuuliaisina lapsina seurata sitä ääntä, mitä Henki seurakunnasta saarnaa, ja alentaa itsemme sen opin ja neuvoin alle puhtaan esikuvan ja vaelluksen kanssa. Niinkuin näette, te siellä ja me täällä, kuinka vihollinen tukkii sisälle kristillisyyteen monen kaltaisten rikkaruohoin aineitten kanssa, johonka otetaan luvallisuutta maailmasta ja viimeisen ajan hengestä, joka tällä ajalla tahtoo raskasta turmiota tehdä kristillisyydessä ja kuivattaa kristittyin sydämiä koreuden ja maailman rakkauden kanssa. Niin pysykäämme, veljet ja sisaret, niissä opetuksissa ja neuvoissa, mitä kristillisyytemme vanhimmat ovat aikanansa antaneet. Niistä ei ole meillä varaa vähentää eikä niihin lisätä, sillä he ovat perustuksen laskeneet niinkuin taitavat rakentajat, vaan jokainen, joka sen päälle rakentaa, katsokoon, kuinka hän rakentaa, niinkuin Paavali sanoo.

Kutsuja on myös tullut Amerikasta ja Norjasta, että saada saarnaajia Ruotsin Lapista, vaan koska nyt on monia vuosia lähetykset uloskäyneet perään, niin emme ole nähneet soveliaaksi nyt yhtään lähetystä ulos tehdä, sillä omat paikkakunnat jäävät liian vähälle, kun vielä kuolema on meiltä niin monta uskollista työntekijää vienyt, niinkuin kuulleet olette. Saamme kiittää teitä, Suomenmaan veljet ja sisaret, että olette meidän lähetysmiehemme viime keväänä niin suurella rakkaudella vastaanottaneet ja heitä niin hyvin kuljettaneet ja palvelleet, että olemme ne onnellisesti ja terveinä takaisin saaneet, jonka rakas taivaallinen Isä teille palkitkoon täällä hyvän omantunnon rauhalla ja kunnian kruunulla taivaassa. Seuratkaa, veljet ja sisaret, niin saarnaajat kuin sanan-

kuulijat, niitäkin neuvoja, mitä hekin ovat teille antaneet suuren kelvottomuuden tuntemisen alla, vaan kuitenkin ovat Jumalan tahdon edestuoneet, josta vakuutetut olemme. Ja emmekä tiedä erityisempää tällä kertaa sanoa, vaan toivotamme teille ja koko Suomen kristillisyydelle menestystä ja Jumalan, Isän, siunausta, että kaikki hyvin menisi ja että Paavalin kehoituksen mukaan jaksaisitte kantaa toiset toistenne kuormaa ja niin Kristuksen lakia täyttää.

Terveinä ovat saarnaajat täällä, jotka elossa ovat. Ja kiitämme vielä kaikkien kirjeitten edestä, sekä seurakunnan että yksityisten, joita olemme saaneet tämänkin vuoden ajalla, jotka ovat kalliit ja sydäntä liikuttavaiset. Niin myös kiitämme niitten sähkösanomien edestä, joita olemme useita saaneet sieltä monilta paikkakunnilta näihin kokouksiin, joista kaikista näemme, että olette hengessä myötä meidän kanssamme näissä joulujuhlissa, joka on kallista ja suureksi iloksi. Kiitämme myös rakennusaineitten edestä, joka on ylönpalttista, Jumala, Isä, teille kaikki palkitkoon!

Ja sanomme nyt hyvästiä näitten sanain kanssa, että synnit ovat teille ja meille anteeksi annettu Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Se muistakaamme vielä kuoleman sillattoman virrankin rannalla, että niillä todistuksilla saatamme lentää niinkuin linnut kirkkaaseen ilmaan, sillä suuri on se paljous, jotka ovat jo niitten todistusten kanssa lentäneet, suuri joukko teidän ja meidän opettajia ja vanhimpia heidän opetuslastensa kanssa, ja niin paljon teidän ja meidän ystäviä. Ja sen uskon ja toivon kanssa olemme, että jos emme kaikki saa nähdä toistemme kasvoja tämän maan päällä, min kuitenkin toisella puolen virtaa uuden maan ihanalla rannalla. Ja silloin emme tarvitse enää koskaan hyvästiä sanoa, emmekä kyyneleitä vuodattaa murheen ja pelvon tähden,

mitä maan piirin päälle tuleman pitää, niinkuin täällä, kun yksi syvyys pauhaa siellä ja toinen täällä, jota usein matkamies joutuu epäilemään, kuinka viimeinkin käypi, kostunko minä viimeinkään perille. Vaan olkaamme lohdutetut ja toivossa iloiset, sillä kaikki ne ovat ajalliset ja keveät sen ylenpalttisen ilon ja autuuden suhteen, joka meitä odottaa vähän sodan ja kilvoituksen perästä.

Sydämen rakkaat terveiset tältä Herran laumalta, joka täällä koolla on, koko sille Herran laumalle, joka Suomen maalla on saarnaajainsa kanssa, niin myös meiltä vaimoimme ja lastemme kanssa ja vanhinten leskiltä, jotka elossa ovat. Rukoilkaa meidänkin puolesta.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

J.P.Stöckel, Frans Björkman, August Isaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, Petter Sitsi, J.H.Olsson, Leevi Johansson, Leevi Pudas, Erik Kuoljok, Jens Pedersen, Anton Karlsen, Hans Karlsen, Ville Nieminen, Joel Ahonen, H.Seppänen, A.Vainikka, J.Karhu, K.Luoma, E.Kailahti, E.Nousiainen, U.Eloranta, U.Toivonen, O.Tenhunen y.m.

VLKY:n julkaisu n:o 4,1954. Lauri Koistisen arkisto.

19. J.P.STÖCKEL Y.M. - K. LUOMALLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksissa 1949

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja paljon painavassa työssä siellä Suomen Siionissa, ynnä palvelevaisten vaimoin ja totuuden apulaisten

kanssa, ja niin koko Herran lauman kanssa yli koko Suomen maan pohjoisesta etelään asti, K.Luoma, E.Nousiainen, H.Seppänen, R.Salminen, K.Koivu, E.Maapalo, H.Ikonen, I.Mielonen, F.Siipola, E.Kailahti, O.Tenhunen, E.Laurell, O.Valkama, P.Peltonen, A.Kinnunen, H.Nieminen, I.Saranpää, A.Oksanen, U.Eloranta, O.Tasti, V.Kauppinen, U.Toivonen, V.Vainio ynnä muut, joita emme saata luetella, vaan nimenne ovat kirjoitetut taivaissa. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksen kanssa tulemme teitä tervehtimään näistä joulujuhlista, joita olemme taas viettämässä poikalapsen Jeesuksen ympärillä tässä Gellivaaran kirkonkylässä. Paljon saarnaajia Suomesta, Norjasta, Länsi- ja Itä-Finmarkusta ja aina Amerikan maalta asti. Sekä suuri kristittyin lauma, jotka ovat kokoon tulleet myös Lapinmaan seurakuntain kylistä ja ruotsinkieltä puhuvaisten seurasta yli Lapinmaan rajojen, joka on ihana nähdä, että vielä on yksi sydän ja sielu, ja että vielä niinkin paljon yksimielisiä kristityitä kokoon tulee, josta kaikesta olkoon kiitos sille rakkaalle taivaalliselle Isälle, että vielä näin hyvin on asiat, se ei ole ihmisen voiman kautta, vaan Jumalan suuren armon ja voiman kautta, joka on meitä lapsiksensa valinnut ja yhteen laumaan koonnut, nimittäin siihen seurakuntaan, jonka Hän itse on valmistanut tänne maan päälle Hänen kärsimisensä, kuolemansa ja ylösnousemisensa kautta, sen pyhittänyt Pyhällä Hengellänsä ja jättänyt siihen säädyt, vallat ja oikeudet, jossa vieläkin hallitaan Hänen lakinsa kautta, nimittäin Kristuksen lain kautta, joka on meidän ojennusnuoramme, koska Hän sanoo: "Uuden käskyn annan minä teille, että te teitänne keskenänne rakastaisitte."

Olemme taasen koetelleet kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita näissäkin kokouksissa sekä teidän asioitanne siellä Suomen maalla ja muualla ja olemme sen todeksi löytäneet, ettei

ole vääriä tuomioita tehty meidän lähetysmiestemme käynnin aikana, jolloin siunatuita sovinnoita tehtiin ja anteeksi anomisen ja anteeksi antamisen kautta sovittiin, joka pitää olla kaiken riidan loppu, ja että ihminen muistaisi siitä iloita, että sovinto, rauha ja rakkaus on tullut, ja sen päälle tehdä työtä, että se säilyy keskellämme, eikä sen hajoitukseksi, ja ettei ihminen ottaisi itsellensä väärää iloa, ei omasta voitosta eikä toisen häviöstä. Pitää aina muistaa, kuinka paljon itse olemme tarvinneet anteeksi saada Jumalalta ja lähimmäiseltä, ja siitä sitten iloita, että olemme Jumalalta niin suuren armon saaneet, ja että veljet ja sisaret jaksavat minuakin syntisraukkaa kantaa ja anteeksi antaa. Niin muistakaamme, veljet ja sisaret rakkaat, mitä Vanhin on saanut meidän tähtemme kärsiä Yrttitarhassa ja Golgatalla, kun meidän synnit ovat Häntä raskaana painaneet, että pysyisimme silläkään aikaa valveilla ja sydämet irti maailmasta. Tehkäämme, veljet ja sisaret, työtä sen päälle, että sovinto pysyy sovintoveren voiman kautta, sillä sovinto on suuri salaisuus, jota enkelitkin halajavat nähdä.

No, kutsuja on tullut sekä kirjallisia että suullisia Amerikasta, sekä Länsi- että Itä-Norjasta, niin myös Suomesta, että saada saarnaajia Lapinmaalta tulevan vuoden ajalla, se on kallis ja siunattu asia, että vielä niin asiat ovat, josta tulee näkösälle, että luottamus ja hengen yhteys on säilymässä vielä sinne, jossa aikakaudessamme lapsi on syntynyt, niinkuin Jumalan Poika Betlehemin tallissa, josta on sitten tämä kristillisyys itsensä levittänyt oikean lähetystoimen kautta itään, länteen, etelään ja pohjoiseen, yli valtakuntain rajain ja valtamerien, ja on vieläkin niinkuin yksi Siionin tytär, josta olkoon Jumalalle kiitos ja kunnia, että Hän on näin asiansa hoitanut ja kuljettanut. Mutta niinkuin ymmärrätte, että Lapinmaan seurakunnalle on mahdoton yhtenä vuotena kaikkia anomuksia

täyttää, niin on seurakunta yksimielisesti päättänyt, että Lapinmaalta tulee lähetys ensi vuoden aikana menemään Amerikkaan ja Länsi-Norjasta Itä-Norjaan eli Finmarkkuun, jos voittamattomia esteitä ei tule, sillä Jumalan on asia, niin Hänen tahtonsa kaikissa tapahtukoon!

Teidän kohdallenne jääpi asia niin ollen tulevaisuuteen, kun Jumalan aika tulee, vaan älkää jääkö epätoivon valtaan, kyllä se tulee. Silloin kun hätä on suurimmillansa, niin on apu lähimmillänsä. Häädymme sanoa ne Jumalan Pojan sanat, että eloa on paljon, mutta työntekijöitä on vähän, nimittäin uskollisia työntekijöitä. Sillä kyllä maailmassa on paljon työntekijöitä, mutta se on kysymys uskollisista, jotka eivät kokoa laumaa johonkin lohkoon eli lahkoon eikä oman selkänsä taakse, vaan laumaa Herralle Jeesukselle siihen oikeaan seurakuntaan, jossa vielä itse Herra Jeesus on armoistuimena, ja jossa vielä hallitaan Kristuksen lain ja asetuksen jälkeen.

Pysykäämme, veljet ja sisaret, sen äidin sylissä, johon syntyneet olemme, ja olkaa teidän opettajillenne kuuliaiset, sillä ne valvovat teidän sielujanne, niinkuin ne, jotka niistä luvun tekemän pitää, että ne tekevät sen ilolla ja ei huokauksella. Teillä on paljon uskollisia saarnaajia, turvatkaa niihin, jotka hoitavat teitä Kristuksen lain jälkeen, ja pysykää Kristuksen laissa ja anteeksi antakaa sydämestänne toinen toisellensa heidän rikoksensa. Kyllä sen kautta rauha ja oikea ilo säilyy teidän sydämissänne. Rauhan Jumala hallitkoon teitä ja olkoon teidän kanssanne! Ja niin uskokaamme, kaikki veljet ja sisaret, kaikki synnit ja viat anteeksi Jeesuksen pyhän nimen ja"sovintoveren voiman kautta, sillä sota on sodittu ja voitto voitettu Karitsan veren kautta ja Hänen todistuksensa sanan kautta.

Ja sanomme hyvästiä sen toivon ja uskon kanssa, että kerran yhteen tulemme uuden maan ihanuudessa teidän ja koko maasta ostetun lauman kanssa. Silloin ei lohdutus lopu iankaikkisesti, vaan saamme kaikki sanoa amen, hallelujaa yhteen ääneen vanhinten ja valittuin kanssa. Sydämen rakkaat terveiset täältä Herran lauman kanssa sille Herran laumalle yli Suomen maan, jotka kanssamme hengittävät yhtä armon raitista ilmaa esikoisten seurakunnassa ja sen hengen yhteydessä. Rukoilkaa edestämme, että voitolla pysyisimme.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

J.P.Stöckel, August Isaksson, William Eriksson, Frans Björkman, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Petter Sitsi, Leevi Johansson, Erik Kuoljok, Leevi Pudas, Hugo Gustavsson, Johan Henriksson, Evald Larsson, Gustav Nyberg, Anton Karlsen, Jens Pedersen, Hans Karlsen, Thoralf Jensen, Osvald Ekhorn, Anselm Hänninen, Aksel Jaakkola, Ville Nieminen, Joel Ahonen, J.Karhu, A.Ihalainen, J.Hirvonen, A.Holm, S.Salminen, Hj.Simolin, E.Hintikka, A.Tolvanen, M.Konttori, Sam.Juvonen, Axel Uskoski y.m.

Sydämelliset kiitokset kaikkien sähkösanomien ja rakennusaineitten edestä näihin joulukokouksiin ynnä muuhun, niitten antajille ja lähettäjille.

Rakkaat terveiset myös edellämenneitten vanhinten leskiltä, jotka elossa ovat.

VLKY:n julkaisu n:o 4,1954.

Lauri Koistisen arkisto.

20. OSCAR NYLUND - J.P. STÖCKELBLLE

Vancouver, Wash. 15/2 1950

Ikuisessa rakkauden muistossa oleva vanhin ja uskollinen Siionin muurin vartija J.P.Stöckel, teidän rakkaan vaimonne ja lastenne kanssa. Jumalan armo ja rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssanne ja vahvistakoon teitä siinä raskaassa ja edesvastuullisessa työssä, jota tekemässä olette monen tuhannen sielun autuudeksi.

Kiitän sydämmestä sen rakkaan ja tervetulleen kirjeen edestä, jonka olen saanut joku aika sitte, myös joulukokouksen kirje, ja taas seurakunnan kirje, kirjoitettu Markitassa, jossa lopullisesti saimme tiedon, kutka tulevat tänne Amerikkaan. Vähän tulin petetyksi ja samoin olen kuullut muilta, sillä meillä oli se sydämmellinen toivo ja usko, että näemme Stöckelin vielä näitten maitten päällä, vieläpä olemme rukoilleet Jumalaa, että Hän antaisi elon päiviä jälleennäkemiseen asti. Eikä tämä ole ihme, sillä se vilpitön rakkaus ja ne ihanat muistot niistä autuaallisista hetkistä, joita saimme viettää täällä ollessanne, ne eivät mene pois mielestä, vaan ne seuraa siihen asti, että täydellisyyden maassa saamme ijäisesti yhdessä olla. Kuitenkin olemme kiitolliset ja tyytyväiset siihen, mitä Emäseurakunta on Herran edessä oikiaksi löytänyt, ja iloitsemme siitä, että saamme rakkaan veljemme Gunnarin (joka myös on jäänyt yhtä rakkaaseen muistoon) William Erikssonin kanssa tänne, sillä työtä täällä on paljon ja apua tarvitsemme. Heikot olemme työtä tekemään ja puuttuvaiset ymmärryksessä, miten menetellä ja mitä pitäisi tehdä, ettei lihallinen vapaus ja synnin rakkaus pääsisi turmelemaan tätä siunattua kristillisyyttä. Sillä nämät väkisin tahtoo

sisälle pakata, josta tuntuu murhetta. Toisaalta taas tuntuu iloa, kuin on nuoriakin paljon, jotka kuuliaisuudellaan kaunistavat kristillisyyttä.

Kristityt yliottain täällä elävät terveinä ja minunkin terveys taas on tavallinen, vaan on se kuolema niittänyt eloa tälläkin ja siirtänyt joitakin parempaan elämään, heille iloksi, vaan meille kaipaukseksi. No en tiedä muuta, vaan olkaa tervehdetty sydämmellä ja sylillä minulta rakkaan vaimoni ja lastemme kanssa, ja kylämme kristityiltä, ja jääkää hyvästi Jumalan rauhaan siinä uskossa, että synnit ja epäilykset ovat anteeksi annettu teille ja meille veressä viattomassa ijankaikkisesti. Sanokaa meidän rakkaat terveiset siellä saarnaajille ja kristityille, ja kun näette Axel ja Sandraa, niin sanokaa meidän terveiset, että kaipaamme heitä. Rukoilkaa edestäni ja edestämme, että pysyisimme pahasta varjeltuna. Piirtää vähin veljenne armossa

Oscar Nylund vaimoni Emman ja lastemme kanssa.

Alkuperäinen. Omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma.

21. SAMUEL JUVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Royal Oak, Mich. 12/3 1950

Tykö rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle Siionin muurin vartijalle, Johan P.Stöckel, rakkaan emäntänne ja lastenne kanssa. Jumalan armo ja rauha olkoon teidän kanssanne nyt ja aina tämän sodan ja kilvoituksen loppuun asti, amen.

Tässä tulen tervehtimään teitä, rakkaassa muistossa olevat ystävät, ja ensiksi tahdon kiittää juuri sydämmen pohjasta sen rakkaan ja kalliin kirjeen ja kristittyin terveisten edestä, jonka olemme iloksemme saaneet vastaan ottaa viime kuussa, ja nyt tuli Susannan rakas ja tervetullut kirje, josta kiitämme. Se on meillä aina hauskaa saada sanomia sieltä ja niistä ystävistä, joiden kanssa olemme sydämmestä tutut, ja joiden kanssa olemme saaneet autuaallisia hetkiä viettää. On myös meille iloista kuulla, että olette terveinä, ja sitä olemme rukoilemassa, että Jumala rakas Isä antaisi voimaa ja terveyttä niille työntekijöille, jotka eturinnassa seisovat meidän ja niin monen sielun turvaksi näinä vaarallisina aikoina. Paljon kiitoksia teille kaiken rakkautenne edestä.

Olemme saaneet seurakunnan kirjeen Marketan kokouksista, josta näemme siellä olleen keskustelua Amerikan lähetyksen suhteen, ja päätetty, kutka tulevat tälle matkalle, ja niin olemme ilolla odottamassa sitä aikaa, koska saamme heitä nähdä ja tervehdellä. Ajattelen myös niinkuin sanoitte, rakas vanhin tässä kirjeessä, että pidätte sen hyvänä, ettei teidän tarvinnut tälle pitkälle ja rasittavalle matkalle lähteä, sillä sen tiedän, että tämä matka ei ole huokea, mutta vaikka niinkin olisi, että emme saa tämän maan päällä toisiamme kohdata, niin meillä on se toivo ja rukous, että

kerran saamme toisiamme kohdata kirkkaassa ilmassa, jossa emme tarvitse enää koskaan erkaantua. Pidämme itsemme onnellisina, että Esikoisten seurakunta Ruotsin Lapin maalla pitää meistä niin hyvän huolen, ja niin paljon meitä kelvottomia rakastaa, että uhraa meille apua, josta kiitos Jumalalle ja Hänen seurakunnalleen.

Sanomia ei ole erityisiä täältä. Leo ja Hjalmari ovat nyt idän rannalla täyttämässä kristittyjen pyyntöjä. Kuoleman enkeli on käynyt ja ottanut yhden ja toisen meidän rakkaista ystävistämme senkin jälkeen, kuin olemme siltä reisulta takaisin tulleet. Nyt viimeksi on rakas sisaremme ja kristillisyyden palveluspiika Ireen Burr, Pohjois-Caroliinassa saanut muuttaa rauhan rannalle ja saanut laskea vaellussauvan kädestään. Hän oli yksi valmiiksi kypsynyt marja, eikä enää valita heikkouttaan, No niin ne menevät yksi toisensa jälkeen ja me olemme odottamassa sitä aikaa, koska meidän vuoromme tulee, sillä toivolla ja rukouksella, että meillä myös olisi öljyä lampussa koska Ylkä tulee.

Hyvästi nyt tällä kerralla, rakas vanhin ja rakas sisar teidän rakkaitten lastenne kanssa siinä uskossa, että teidän ja meidän synnit ovat anteeksi annetut Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Olkaa nyt juuri rakkaalla sydämellä tervehdityt, ja sanokaa meidän rakkaat terveiset kaikille saarnaajille ja kristityille, joita olette näkemässä, teidän kylässä ja niin muualla. Rakkaudella olemme muistamassa.

Vielä pyydän, että muistaisitte meitäkin kelvottomia teidän rukouksissanne, että tulisimme kaikesta pahasta varjelluksi ja että Jumala auttaisi koettelemusten ja murheitten alla.

Pyytää heikko veljenne elämän tiellä

Samuel Juvonen
rakkaan vaimoni Annan ja lastemme kanssa.

Rakkaat terveiset täältä kristityiltä teille ja kaikille siellä.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.
Omakätinen allekirjoitus.
J.P.Stöckelin kokoelma.

22. JUHO HIRVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Polvijärveltä 1/5 1950

Rakas veli Herrassa ja kristillisyytemme vanhin J.P.Stöckel rakkaan emäntänne ja lastenne kanssa!

Jumalan armoa ja rauhaa toivottaen kiitän siitä rakkaasta ja kalliista kirjeestä, jonka sain Nuorgamissa. Olemme nyt päättäneet matkamme, joka kesti 10 päivää toista kuukautta. Jumala antoi meille terveyttä ja siunasi matkamme yli kaikkien toivomusten, ehkä olimme heikot ja kelvottomat välikappaleet siinä työssä, johon meitä lähetettiin. Olkoon siitä kiitos Jumalalle, joka kaikkein lahjain antaja on!

Kerron Teille vähän matkastamme, mutta huomautan ensin, ettei Suomen seurakunta lähettänyt meitä lähetysmatkalle Nuorgamia etemmäksi, vaan kysymys oli ainoastaan siitä, onko meillä lupa käydä vierailemassa etempänä. Kirjoitin siitä senvuoksi Isaksonille, kun kotiini tuli jo monta kirjettä, joissa pyydettiin, että tulisimme vieraiksi heidän pääsiäiskokouksiinsa Varankiin ja Annijoelle.

Kokoukset alkoivat Marian pyhinä Nuvvuksesta, johon tulivat vastaan Börresen ja tulkkimme Isak Trosten sekä suuri autolasti

kristityitä, neljäkymmentä henkeä. Kokoukset kestivät neljä päivää ja kristityitä oli koolla pari sataa henkeä. Paljon siinä vuosi katumuksen kyyneleitä, mutta armonlintujen ääni kaikui myöskin tuntikausia, kuin suurten vetten pauhina. Ei ole monta kertaa Etelä-Suomessa ollut sellaista vaikutusta. Börresen myös saarnasi kerran. Kaikki saarnat tulkittiin lapiksi.

Nuvvuksesta mentiin hevosilla Sirmaan 85 km. Siellä kestivät kokoukset kolme päivää. Kristityitä oli koolla puolitoista sataa, ja vaikutus sama kuin Nuvvuksessa. Täälläkin saarnasi kerran Börresen vaikuttavasti. Täältä mentiin Nuorgamiin, jonne tuli myös Sirkka emäntänsä kanssa Vesisaaresta. Kristityitä oli koolla kolmesataa, aina Taanasta ja Annijoesta asti. Nuorgamissa saarnasivat kerran sekä Sirkka että Börresen. Vaikutus oli valtava joka saarnan jälkeen, ettei anteeksi anomisesta ja kiitoksesta tahtonut tulla loppua. Oli sydäntä liikuttavaa, kun Sirkka ja Börresenin rakastajat olivat myös särkyneinä toistensa kaulassa. Suokoon Jumala, että se rako menisi viimeinkin kiinni!

Sitten alkoi se vierailukysymys. Me selitimme, ettei meitä ole lähetetty Nuorgamia etemmäksi, mutta Varankivuonon rannan kristityt sekä Sirkka ja Börresen sanoivat, etteivät he meitä lähetysmiehinä pyydäkään, mutta kaikki sen puolen suomalaiset ja muut kristityt yksimielisesti pyytävät ja rukoilevat, että tultaisiin vieraiksi heidän kokouksiinsa ja heitä tervehtimään Pitkäperjantaina Varankiin ja pääsiäisenä Annijoelle. Kun näimme, kuinka kipeästi se heihin olisi koskenut, jos olisimme jyrkästi kieltäytyneet, niin emme voineet olla suostumatta. Niin siis menimme Varankiin, jossa olimme Kiirastorstaina, joka on Norjassa pyhäpäivä, ja Pitkäperjantain. Meidänkin täytyi siellä saarnata. Kansa ei mahtunut rukoushuoneeseen, ja parannuksen tekijöitä uskottomista oli

useita, m.m. eräs perhe kokonaan, 5 henkeä. Annijoella olimme Pääsiäisenä. Sinne tuli paljon kristityitä Taanasta, Pykeästä ja Ylirannasta asti. Kirkko oli niin täysi, että käytävätkin oli täynnä. Täälläkin meidän täytyi saarnata. Paljon syntiä hukkui armon ja laupeuden mereen, ja armonlinnut lauloivat sydäntä liikuttavasti. Oli myös parannuksen tekijöitä uskottomista.

Täältä palasimme autossa Utsjoelle, jossa kokoukset kestivät kaksi päivää. Parannuksen tekijäin joukossa oli myös Utsjoen kunnan esimies. Kristityitä oli tullut sinnekin, jopa lähes sadan kilometrin päästä, joten kokoushartaus oli ihmeteltävä. Utsjoelta tultiin Outakoskelle, jossa kansakoululla oli kokous kaksi päivää. Väkeä luokkahuone täynnä. Sieltä menimme Karasjoelle. Kelirikon vuoksi myöhästyi sinne menomme, joten siellä oli vain kolmet rukoukset. Olimme siellä ensi kerran, mutta toivotettiin uudelleen tulevaksi. Siellä oli kristillisyyden tunnustajia Koutokeinosta asti, ja he kyselivät, eikö voitais sinnekin tulla saarnaamaan.

Vielä oli kokouksia Kangasniemessä ja Inarissa sekä Kittilässä. Inarissa ja Kittilässä emme ole ennen olleet, mutta nyt sinne on tie auki. Rovasti Auno sanoi Kittilässä, että Kittilän kirkkoa saavat Esikoisten seurakunnan saarnaajat aina käyttää kokoushuoneenaan, sillä sitä varten se kirkko onkin, että siellä saarnataan puhdasta Jumalan sanaa. Tämä lausunto oli meille odottamaton rovasti Aunon suusta. Kittilässä oli useita, jotka anoivat anteeksi ja kiittivät, että olimme tulleet sinne. Se tuntuu siltä, että luottamus entisiin profeetoihin on monelta loppunut Kittilässä.

Olen tässä kertonut lyhyesti matkastamme sinne pohjoiseen, että saatte tietää, millainen matkamme ja sen vaikutus oli. Työmaata siellä on paljon. Jos kaikki paikat, joihin on pyyntöjä,

käytäisiin, niin se veisi paljon aikaa. Börresen on tehnyt hyvää työtä siellä, minne on hänen työnsä ulottunut, mutta Koskamon ja Hulkon jälillä on paljon korjaamista ja rakentamista, mutta kyllä sielläkin alkaa näkyä vaikutusta parempaan päin.

Kaikkialta sieltä on pyyntöjä, että taas ensi talvena lähetettäisiin sinne lähetys maaliskuun alussa. Silloin on aika sopivin, ja Suomen seurakunta on valmis sen uhrauksen tekemään.

Kun nyt olen näin kertonut matkamme, niin olisin hyvin kiitollinen, jos voisitte kirjeellä minulle ilmoittaa, menettelimmekö oikein vai väärin. Jos oli väärin, että tulimme niin heikoiksi, että täytimme satojen kristittyjen ja heidän saarnaajiensa kyynelten kanssa tehdyn vierailupyynnön, niin minä vanhempana lähetysmiehenä otan syyn päälleni ja rukoilen anteeksi.

Jääkää nyt hyvästi Jumalan rauhan haltuun ja antakaa kaikki minun vikani ja puutokseni anteeksi. Syd. rakkaat terveiset Teille perheenne kanssa, kaikille työkumppaneillenne ja kristityille! Kerran tulemme yhteen tapetun Karitsan häihin, joissa unohtuvat kaikki kiusaukset ja matkan vaivat. Rukoilkaa Jumalaa puolestani, että teidän kanssanne onnellisesti perille kostuisin. Syd. rakkaita terveisiä perheeltäni ja tapaamiltani kristityiltä!

Vähin velj. Herrassa

Juho Hirvonen

Alkuperäinen. Omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma.

23. AKSEL JAAKKOLA JA ANSELM HENNINEN - J.P. STÖCKELILLE

Vestre Jakobselv 15/5 1950

Tykö rakkaalle veljelle ja uskolliselle työntekijälle Herran viinamäen raskaassa ja paljon painavassa työssä, J.P.Stöckel hänen rakkaan perheensä kanssa. Jumalan armo ja rauha levätköön teidän henkenne kanssa elämän iltaan asti, amen.

Tällä rauhan tervehdyksellä lähestyn teitä muutamalla harvalla sanalla. Ja saan kiittää sen rakkaan kanssakäymisen edestä, jonka osotitte meille, kuin kävimme joulujuhlina siellä Anselmi veljen kanssa. Jota emme tule unhottamaan niin kauvan kuin olemma tämän maan päällä, ja olemma siitä vakkuutetut, että se on tällä etsikon ajalla se Jerusalemi, jossa kristillisyyden vanhimmat ja apostolit asuvat, ja jossa kristillisyyttä hallitaan apostolisen opin ja neuvon jälkeen, ja jossa on turva ja suoja kaikille niille lapsille, jotka tahtovat olla kuuliaisia niille neuvoille ja opetuksille, jota siitä seurakunnasta neuvotaan ja opetetaan. Sillä eihän se meitä mittään auta, jos met sanomma, että met olemma esikoisseurakunnassa, jos met emme ole sen neuvoille ja opetuksille kuuliaiset. Vain kuinka, onko se niin?

Ja, no en tiedä muuta tällä kertaa sanova, mutta ko että Jumala rakas taivaallinen isä suokoon teille kaikille saarnaajille siellä Ruotsin Lapin Betlehemissä pitkää ikkää ja onnea ja menestystä, että jaksaisitte huutaa vielä niin korkealla äänellä, että se kuuluis vielä tänne Jäämeren rannoillekin, jossa tahtoo olla aina niin kylmä ilma, että tahtoo jäähdyttää matkamiesten rintoja ja uuvuttaa tiellä ja matkalla tätä elämän kaitasta tietä, sillä niinhän se Jumalan

Poika sanoo, että se tie on kaita ja portti on ahdas, joka vie elämään, ja harvat on, jotka sen löytävät.

Sillä kyllähän se vihollinen aina tahtois sitä tietä sotkea, josta kuuluu taivaallinen ääni. Ja no uskomassa met kuitenki olemma vielä, Jumalan armon ja syntein anteeksisaamisen kautta, ja pyydämme vielä teitä rakkaat kristillisyytemme vanhimmat, että rukoilisitte meidän edestä ja meidän perheemme edestä taivaallista Isää, ja kantaisitte meitä anteeksiantavaisella sydämellä armoistuimen tykö.

Joo, ja seuroja meillä on täällä ollu harvoin, sillä meillä ei ole ollu ko kolmet seurat jälkeen ko met olemma tulleet joulukokouksesta. Marian päivän aikana oli meillä täällä Suomen veljet Hirvonen ja Peltonen, sillä net olivat lähetetyt Nuorgamiin, ja niin net kävit samalla täällä meidän kylässä ja saarnasit tärkejästi esikoisseurakunnan opin ja armonjärjestyksen. Ja hetihän meille tulevat Länsi-Norjan lähetysmiehet, luultavasti alku puolella juhannus kuuta. Olis hauska saada kuulla, koska tulee Amerikan lähetys ja ketä seurakunta lähettää.

Ja, no sanokaat nyt sydämen rakkaita terveisiä meiltä saarnaajille F.Björkman, W.Eriksson, Erlandsson ja A.Isaksson, G.Jönsson, P.Sitsi ja mejän kortteeritalon isännälle Ville Karlssonille hänen emäntänsä ja perheensä kanssa. Ja kaikille muille saarnaajille ja kristityille, joita näjette. Ja olkaa itse ensin tervehdetty vaimonne ja lastenne kanssa minulta ja vaimolta, ja minun perheeltäni ja Anselm Henniseltä hänen vaimonsa ja lastensa kanssa, ja kaikilta kristityiltä. Ja vanhalta Henniseltä hänen perheensä kanssa.

Merkitsevät veljet

Aksel Jakola ja
Anselm Henninen

Alkuperäinen. Omakätinen.
J.P.Stöckelin kokoelma.

24. AXEL USKOSKI - J.P. STÖCKELILLE

Atlantin valtamerellä 19/5 1950

Rakas vanhin J.P.Stöckel rakkaan Sannan ja lasten kanssa. Jumalan armo ja rauha asukoon henkenne kanssa aina päiväin loppuun asti.

Ajattelin, että kirjoittaa teille jonku sanan täältä suurelta Atlantin mereltä, joka on monen hauta, niin kuin Takkinen on sanonu, koska hän tätä merta kulki. Se rukous meillä on ja uskomme, että monet on, jotka meidän edestä rukoilee, että saavuttaisimme rannan onnellisesti. Ei ainoastaan New Yorkin rannan, vaan myös sen ijankaikkisuuden ihanan rannan, ja siinä laivassa olemma olleet pitemmän ajan, kuin tässä. Meidän heikko uskon laiva, joka on monesti aivan hukkumaisillansa ollut, vaan Jumalan armon ja avun kautta olemma pelastuneet tähän asti, että emme ole vielä hukkuneet. Jolla matkalla olemma tarvinneet kristittyin esirukouksia, ja aina tarvitsemme.

Juuri tulin alle Sandran kanssa telefooni hytistä, johon tuli kutsu. Olitta soittaneet, vaan ikävä kyllä, kuin emme voineet paljon kuulla. Oli niin paljon sähköä ilmassa, että oli kova prätinä. Vaan

toivoin, että kuulitta, että olemma nyt suunilleen keskellä Atlantin merta, ja Sandra voi oikeen hyvin. Ilmat on hyvät. Ensimmäisenä päivänä laiva heilu, vaan yö ja nytkin on oikeen kaunis ja sininen meri, ja aurinko paistaa. Olisi se ollu hauskaa, jos olisi ollu sopivampi ilma, että olisimma saaneet puhua telefoonissa toisillemme. Vaan tottapa se oli niin sallittu. Soitin eilen aamuna Gunnariin, vaan sama peli, niin päätin, että en enää koita Augustiin eikä Björkmaniin. Koitan kirjoittaa vähän kullekki.

No olemma ajatelleet jääneitä aikoja, koska tämä herrain elämä ei meitä miellytä. Vaan mihin sitä menee, ei ole tällä matkalla pysäyspaikkoja, vaan olemma olleet meidän hytissä. Kävimme me puhuttelemassa muutampia suomalaisia, jotka ovat matkalla, mikä Yhdysvaltoihin, mikä Canadaan. Emme ole vielä kohtannu kristittyä. No sydämelliset kiitokset, kuin soititte tänne, se on niin erinomaista, että sai vielä kuulla teidän äänen näin kauvas, lähes 12 sataa mailia. Ja väkisin tuli mieleeni, että se saattaa olla viimeinen kerta. Mutta kuitenki oletta jääneet lähelle meitä, eikä me voi unhoittaa, josta kaikesta lausumme vieläki sydämelliset kiitoksemme, kaiken sen rakkaan palveluksen ja opetusten ja kaiken sen edestä, jota oletta meitä kelvottomia kohtaan osoittanu. Jumalan rakkaan Isän siunausta toivotan teille. No kertokaa meidän sydämelliset terveiset teidän lapsille, joita olemma jääneet rakkaudella muistamaan, ja sitä rakasta kohtelua ja palvelusta meitäki kohtaan. Olisi ollu tietenki hauska, että olisimma saattaneet olla enämpi aikaa, vaan eihän me saa aina yhdessä olla. Kuitenki olemma hengessä läsnä, sillä rukouksella olemme jääneet vielä teidän lastenne kohtalle, että Jumala, joka on kaikkivoipa, että Hän johtaisi heitä kaikkia onnellisesti tämän pahan maailman läpi ja sillattoman virran toiselle puolelle, sinne ijankaikkisuuden

ihanaan rantaan, joka on kaikkein vanhurskasten päämäärä, ja johon on meidän pieni toivomme ankkuri asetettu, ja jos mitä toivomme, se on, että lapsemme myös sinne saapuvat.

No kertokaa meidän rakkaat terveiset teidän lapsillenne, ja myöskin teidän kotikylän kristityille, monen kiitoksen kanssa kaikesta rakkaasta palveluksesta meitäki kohtaan. Jumalan rakkaan Isän siunausta toivomme teille. Ja kuin oletta Kirunassa käymässä, kertokaa myös sinne meiltä terveisiä ja erittäin Rosniemelle ja Kemppaiselle perheittensä kanssa y.m. en suita nimittää.

Siinä uskossa sanon hyvästi, että synnit ovat anteeksi annettu Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Ja rukoilkaa edestämme, että tulisimme varjeluiksi kaikesta pahasta.

Ajattelin, että jos ei olisi tilaisuutta enempää tällä kertaa kirjoittaa, ja tämä on pantu New Yorkin postiin, niin arvaatte, että olemma päässeet onnellisesti perille.

Axeli ja Sandra

Nyt on 2O.p. ja ilma on kaunis. Meri hyvä. Olemma oikeen terveitä ja hyvin on nukuttu. Nyt on maanantai 6.p. merellä, eilen oli sumu ja kova tuuli, vaan nyt on aurinko paistamassa. Vaan melkein vastatuuli joka päivä. Tähän asti on kuljettu yli 400 mailia päivässä. Jumalan haltuun annettuna, ja rukoilkaa edestämme. Tätä pyytää Axel ja Sandra Uskoski.

Alkuperäinen. Omakätinen.

Laivayhtiön kirjearkki, jossa sininen teksti: "Swedish American Line".

J.P.Stöckelin kokoelma.

25. SAMUEL JUVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Royal Oak, Mich. 13/6 1950

Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tulen tervehtimään teitä, rakas vanhin ja uskollinen Siionin muurin vartija, Johan P.Stöckel, teidän rakkaan emäntänne ja rakkaitten lastenne kanssa, jotka olette jääneet rakkaaseen muistoon, toivottaen teille Jumalan, rakkaan taivaallisen Isän siunausta ja suojelusta, oikeaan kotimaahan asti.

Erityisiä sanomia ei minulla ole täältä, sillä elämämme menee entistä latua. Terveinä olemme ruumiin puolesta, jota samaa kallista Herran lahjaa toivotamme teillekin siellä. Uskomassa olemme suurina syntisinä ja suuren kelvottomuuden alla, synnit anteeksi, niinkuin meille todistettu on Jumalan ihmisiltä tässä siunatussa kristillisyydessä. Ja se onkin suuri armo, että kristityt jaksavat meitäkin kantaa ja auttaa tiellä ja matkalla, sillä itse kohdaltamme tunnemme sen, ettemme kykenisi matkaa tekemään, jos ei meillä olisi ne matkakumppanit, jotka meistä huolta pitävät, josta emme saata olla niin kiitolliset kuin tulisi.

No, olemme toivossa ja rukouksessa odottamassa sitä aikaa, jolloin saamme keskuuteemme lähetysmiehet Ruotsin Lapin maalta. Jos ennenkin on ollut tarpeellinen apua saada Emäseurakunnaita, niin kyllä on tälläkin ajalla, sillä niinkuin tiedätte, olemme täällä suuren maailman keskellä ja monellaisten viettelysten alla, ja vihollinen on väkevästi työtään tekemässä, että se saisi turmella sen pienen ja kauniin peltomaan, jonka Herra on raivannut tälläkin. Ajan henki ja ajan tavat ja muoto tahtovat väkisin vihollisen kavaluuden kautta sisälle tulla. Paljon on työtä Herran

pellolla ja aivan uuvuksiin asti, kyynelten kanssa häätyy monasti työtä tehdä. Kuinka useasti vaivain alla nousee huokaukset Taivaallisen Isän tykö, että Hän ottaisi pois täältä murheitten laaksosta. No Jumalan on asia ja sen uskomme, että Hän pitää huolen siitä.

On aikomus, jos Jumala suo, käydä Gacklissa ensi viikolla. Sinne ovat pyytäneet rippikoulua, ja samalla kokouksia. Luultavasti Axeli ja Sandra ovat siellä silloin myöskin. He ovat kyläilemässä läpi paikkakuntia. Olivat täällä myös muutaman päivän ja niin menivät Pohjois-Michiganiin. Ovat tietenkin teille kirjoittaneet matkastaan.

Ehkä nyt lopetan tämän puuttuvaisen kirjeen, joka on samallainen kuin minäkin, mutta olettehan kärsivälliset kanssani.

Olkaa nyt juuri sydammen rakkaudella tervehdityt, ja sanokaa meidän rakkaat terveiset siellä kaikille saarnaajille ja kristityille, kuin näette. Ja siinä uskossa sanon hyvästi, että synnit ovat teille ja meille anteeksi annetut Herran Jeesuksen nimessä ja kaihissa sovintoveressä ja siinä toivossa, että kerran saamme yhteen tulla kunnian rannalla, jossa emme tarvitse enää koskaan erkaantua eikä koskaan pelko ja murhe mieltä paina.

Heikko veljenne armossa,

Samuel Juvonen

rakkaan vaimoni Annan ja rakkaitten lastemme kanssa.
Rakkaat terveiset kristityiltä täältä.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

J.P.Stöckelin kokoelma.

26. VILLE NIEMINEN Y.M. - J.P. STÖCKELILLE Y.M.

Lahdessa 24/6 1950

Te rakkaat vanhimmat ja uskolliset työmiehet Herran viinamäen raskaassa ja edesvastuullisessa työssä. J.P.Stöckel, August Isaksson, Frans Björkman, V.Eriksson, Gunnar Jönsson, J.H.Olsson, K.R.Erlandsson, Petter Sitsi y.m. saarnaajat ja kaikki totuuden apulaiset ja palvelevaiset vaimot, ja koko se siunattu ja ulosvalittu Jumalan lapsilauma, joka Herran Jeesuksen kalliilla sovintoverellä pesty on.

Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kaikkein kanssanne nyt ja aina tämän voitollisen kilvoituksen loppuun asti. Tällä ajallisen ja ijankaikkisen onnen toivotuksella tervehdämme teitä ikuiseen muistoon jääneet elämäntien matkakumppanit siellä Ruotsin maalla. Tämän kautta lähestymme teitä täältä Lahden juhannus kokouksista, johon olemme taas Jumalan suuresta armosta saaneet kokoon tulla ympäri Suomen maata, paljon saarnaajia ja niin suuri kristittyin lauma, ettei ole tahtoneet huoneisiin mahtua, ja emme ole siinä mielessä koolle tulleet, että osoittamaan jotakin maallista juhlamieltä, eli ihailemaan sitä valoa, joka luonnon valtakunnassa on pimeän talven valkeuteksi muuttanut. Vaan siinä mielessä vieläkin että kuinka me itsekukin sekä nuoremmat että vanhemmat sen valkeuden valossa saattaisimme vaeltaa, joka tämän elävän kristillisyyden kautta on alkanut valkeutena paistamaan hengellisen pimeyden keskellä. Ja jota valkeutta ei vieläkään kärsi nähdä ne, jotka pimeyttä rakastavat. Voi kuitenkin tätä nykyistä ja viimeistä aikaa. Voi

kansaa, voi tapoja, sillä niin monenlaisen hengellisen ja lihallisen vääryyden sokaisemana on ihmisraukat kadotuksen lavealla tiellä kulkemassa, ja siellä menee vielä Jumala paratkoon niin monta vihollisen talutusnuoran sisällä niitäkin ihmisiä, joille se taivaallinen valkeus oli koittanut, siellä vielä kulkee moni pahalla omallatunnolla, toivon ja epätoivon partaalla.

Sydämen rakkaita terveisiä sanomme paljoin saarnaajain ja suuren kristittyin lauman kanssa täältä, sekä näiden meidän ilovieraittemme kanssa, joita on meidän kokouksiimme saapunut kahdeksan henkeä sieltä Ruotsin Lapista ja neljä veljeä Itä-Norjasta, ja neljä henkeä Utsjoelta eli Tenojoen varrelta.

Jääkää nyt hyvästi, rakkaat veljet ja sisaret, sen suuren ylipaimenen Herran Jeesuksen haltuun annettuna, joka on meitä kalliilla sydänverellänsä ostanut, ja on meidän suuren syntivelkamme maksanut, ja nyt on autuus ja valtakunta meidän, ja niin kauvan kuin tarvitsemme sen edesvastaajan ainoaksi turvaksemme ottaa, ja joka vielä on armoistuimena elävässä ja oikiassa seurakunnassa, jossa kaikilla katuvaisilla on syntein armollinen anteeksi antaminen, sentähden olkaamme vieläkin hyvässä turvassa, veljet ja sisaret, sillä kaikki meidän ja teidän synnit on meille anteeksi annettu, meidän Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta, joka puhdas ja kallis veri on vuotanut Herran Jeesuksen sydämestä ja niistä avatuista haavoista aina viimeiseen pisaraan asti.

Ei ole tarvinnut yrttitarhan maa eikä Golgatan mäki sitä taivaallista kastetta, vaan meidän syntiset sydämet on tarvinnut tulla pestyksi sillä sovintoverellä, joka vieläkin on priiskunut avattuin sydänten päälle, ja niistä sieluista on vieläkin kiitosäänet soineet kunniaksi Taivaan Jumalalle.

Jääkää nyt kaikki ystävät Jumalan armon ja rauhan haltuun. Näitä on merkinnyt seurakunnan kanssa ja puolesta:

V.Nieminen, Joel Ahonen, J.Karhu, J.Hirvonen, KLuoma, A.Holm, A.Ihalainen, H.Seppänen, E.Nousiainen, A.Vainikka, E.Maapalo, K.Koivu, P.Peltonen, E.Kailahti, U.Eloranta, A.Tolvanen, O.Tenhunen, U.Toivonen, Hj.Simolin, H.Ikonen, I.Mielonen, B.Niemeläinen, J.Korhonen, A.Kinnunen, V.Kauppinen, O. Valkama, Simo Salminen, H.Nieminen, O.Tast, F.Siipola, E.Hintikka, E.Laurell y.m

---

Koneella kirjoitettu jäljennös.

J.P.Stöckelin kokoelma

27. AXEL USKOSKI - J. P. STÖCKELILLE

Brush Prairie, Wash. 10/8 1950

Tykö rakkaalle ja niin usein muistossa olevalle veljelle Herrassa, ja Siionin muurin vartijalle, esikoisten seurakunnassa siellä Ruotsin Lapin maalla, Jumalan ja meidän Herran Jeesuksen armo ja rauha asukoon henkenne kanssa päiväin loppuun asti.

Olen usein ajatellu, että pitäisi teille kirjoittaa jonku sanan jälkeen, kuin olemma tulleet kotia. Kyllä kirjoitin mereltä, vaan en tiedä, oletteko saaneet. No terveenä ja onnellisesti olemma päässeet kotia, ja on niin tyytyväinen mieli. Ja olemma suuresti kiitolliset Jumalalle Hänen suuren varjeluksen edestä, myöskin olemma jääneet suureen kiitollisuuden velkaan siellä, kaikesta siitä rak-

kaasta palveluksesta ja kanssakäymisestä, ja kaikista niistä kalliista neuvoista ja opetuksista, joita saimme kuulla. Olimma onnelliset, että saimma tehdä sen reissun. Sydämestä haluamme vieläki kiittää teitä ja kristityitä siellä, ja toivotamme teille Jumalan siunausta, ajallista ja ijankaikkista, vieläpä hyvää ruumiin terveyttä ja pitkää ikää, valittuin voitoksi.

Sydämelliset kiitokset sen rakkaan ja kalliin kirjeen edestä, jonka olitta lapsille kirjoittanu, se oli hauska, että kirjoittaa heille. Ne olivat iloiset sen saada. Minä olin myös siitäki iloinen, että he olivat lähettäneet kahvia, sillä siellä on koko lailla kahvin puute, eli vaikia saada.

Olen monta kertaa ajatellu sitäki asiaa, että kuin sen niin piti käydä, että emme tulleet pääseen teidän kanssa Norjassa käymään, ja vielä teillä kylässä, niin kuin oli ensin tarkoitus, sitte monta muuta paikkaa jäi käymättä, sentähden kuin piti mennä kotimaahan niin aikuisin. Kuitenki on ihana muisto jääny meille Lapin kristillisyydestä, että kaipaan sitä niin kauvan kuin muistan, ja soisin, että meilläki tulisi suurempi hartaus ja Jumalan voima pääsisi meitä Uikuttamaan. Usein muistuu ne ajat, kuin olimma teidän kylässä ja Kurravaarassa. Ajattelen, että olimma silloin kuin taivaassa, kuin minun koti kristillisyys on niin huonoa ja kuivaa. Ja kärsimättömyys pakkaa haltijaksi, sen arvaatte, mikä herra vanhaaatami on, niinhän se tietenki on ilmanki muilla myös, että olemma parempia kristityitä kylässä kuin kotona.

No, pian se tulee Lapin lähetys, jos Jumala on sen salliva, ja tapahtukoon Hänen tahto myös maassa kuin taivaassa. Olisi se ollu hauska, jos olisimma saaneet nähtä teidän kasvot vielä kerran täällä Amerikan maalla, mutta sen toivon kanssa kuljemme, että kuitenki kunnian rannalla, vielä paremmalla ilolla kuin saatamma tämän

maan päällä. En tietä, vanhin rakas, mitä pitäisi kirjoittaa, on ollu kiireellisiä hommia ja valmistuksia. Ja nyt ensi maanantaina lähdemme saarnaajia vastaan, jos he tulevat. Me lähdemme meidän autolla, kuitenki Michiganiin asti.

Siinä uskossa sanon hyvästi, että synnit on anteeksi annettu teille ja meille, Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Rukoilkaa meidänki edestä, että illaksi perille kostuisimme ynnä teidän kanssa. Rakkaat terveiset saarnaajilta j a kaikilta kristityiltä kylästämme.

Axel ja Sandra Uskoski

Alkuperäinen. Omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma.

28. GUNNAR JÖNSSON - J.P. STÖCKELILLE

Gackle N.D. 12/9 1950

Rakas veljeni ja kallis vanhin Herran Siionissa, Johan P.Stöckel, rakkaan vaimonne ja lastenne kanssa.

Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestyn Teitä, näitten harvain rivien kautta täältä kaukaiselta Amerikan maalta, ja saan ilmoittaa, että elämme terveinä täällä. Niinkuin olette jo kuulleet, on Jumala suuressa armossansa onnellisesti kuljettanut meitä tänne asti. Kalliita kokouksia on pidetty Calumetissa, Gilbertissa, New York Millsissä ja nyt täällä. Paljon on kristityitä ollut koolla joka paikassa ja myöskin uskottomat ja eriseuraiset, josta aina joku on saanut Jumalalta armon totista parannusta tehtä

ja oven kautta tullut sisälle lammashuoneeseen, josta Jumalalle kiitos.

Mieli ja halu on Herran kallista työtä jatkaa sen perustuksen päälle, jota kristillisyytemme vanhimmat ovat laskeneet, ehkä olemme heikot sanan palvelijat. Sentähten pyydän ja uskon, että veljet rukoilevat edestämme ja kantavat meitä anteeksiantavaisella sydämellä.

Olemme tänne kuulleet, että Sanna on vakavasti sairaana Kirunan sairaalassa, joka on ikävä kyllä, vaan Jumalan tahdon alla meille on aina alistuminen.

En tiedä muuta tällä kertaa, enempi kuulette ja näette seurakunnan kirjeessä. Täältä lähdemme huomenna Brush Prairien päin. Paljoilta kristityiltä ja saarnaajilta rakkaita terveisä, jotka ovat Teitä muistamassa. Synnit ja viat saamme uskoa anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä, sen todistan Jumalan puolesta. Rakkaat terveiset Williamilta ja minulta Teille ja Sannalle, ja Teidän lapsille, ja niin kaikille kristityille ja saarnaajille ympärillänne. Rukoilkaat edestämme, pyytää heikko veljenne armossa

Gunnar Jönsson

Sanokaat rakkaat terveiset meiltä molemmilta ja näiltä saarnaajilta ja kristityiltä Kirunan ja Vittangin y.m. kristityille. Pian on jo aika, että kokoukset alkavat Vittangissa. Antti Vainikkalta vaimonsa ja poikansa kanssa rakkaat terveiset. He ovat seuranneet koko ajan ja aikovat jatkaa kuitenkin Antti lännelle asti.

Se sama.

Alkuperäinen. Omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma.

29. JUHO HIRVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Polvijärvi, Kiviaho 13/9 1950

Rakas veli Herrassa ja kristillisyytemme vanhin J.P.Stöckel rakkaan emäntänne ja rakkaiden lastenne kanssa!

Armo ja rauha Jumalalta ja Herraltamme Jeesukselta Kristukselta lisääntyköön teille joka päivä kilvoituksen loppuun ja voiton päivään asti!

Tällä onnentoivotuksella tervehdin Teitä rakas vanhin ja ilmoitan, että olen ollut terveenä ruumiin puolesta perheeni kanssa ja uskomassa niinkuin ennenkin, vaikka suurena syntisenä ja paljossa puuttuvaisena omasta puolestani. Se on kuitenkin halu ja tahto, että Jumalan avulla kilvoitella yhdessä Teidän kanssanne loppuun asti. Mutta kyllä usein tulee pelko ja epäilys, että tokkohan onnellisesti perille kostun, kun on vähän uskoa ja väkevä turmeluksen tunteminen, jota kaikkea rukoilen Teiltäkin anteeksi.

Olen vähän ollut kotona ja paljon matkoilla etelässä ja pohjoisessa. Nyt olen liikkunut täällä Pohjois-Karjalassa. Mikkelikokoukset on Kaltimossa, johon kokootuvat saarnaajat neuvottelemaan lähetysmatkoista.

Trosten kirjoitti sieltä Pohjolasta ja kertoi iloisia uutisia Länsi-Norjan lähetysmatkasta Itä-Norjaan. Siellä on tehty sydämellisiä sovinnoita, josta oli jo keväällä meidän käydessämme ilahuttavia merkkejä. Suokoon Jumala, että ne sovinnot tulisivat pysyväisiksi! Olette varmaan saaneet hyviä uutisia Ameriikan lähetysmatkalta? Uskomme vakaasti, että Jumalan siunaus ja varjelus seuraa heitä joka askeleella. Täällä Suomessa on pidetty kesäkokouksia ympäri maan, ja siunatut ovat olleet kokoukset joka

paikassa, ja yksimielisyys ja rauha vallitsee kristillisyydessä. Kristillisyys on kasvamassa, mutta toiselta puolen jumalattomuus paisuu paisumistaan, ettei sillä ole mittaa eikä määrää, että usein tulee pelko, että riittäneekö enää vanhurskaan Jumalan kärsivällisyys. Laajat piirit koettavat lakkojen avulla saada rauhattomuutta ja sekamelskaa aikaan, ja tuottavat suurta vahinkoa koko maalle. Jos meidän asemamme olisi toisenlainen, niin kyllä ne täällä kurissa pidettäisiin.

No maailma menee menoansa kaikkialla, ja viimeisen vihan maljat alkavat vuotamaan. On kuitenkin Jumalan kaupunki ihana virtoinensa, ja siinä meillä on turvan ja suojan paikka.

Työmaa täälläkin Suomessa laajenee. Heinäkuulla olimme Ahosen kanssa Kittilässä ja Enontekiön Lapissa. Kittilässäkin löysimme monta ystävää, jotka ottivat meitä sydämellisesti vastaan. Pidimme siellä kokouksia neljä päivää. Monet rukoilivat anteeksi ja kiittivät Jumalaa. Pyyntöjä on siellä moneen paikkaan, että lähettää saarnaajia. Työtä olisi paljon, kun vaan olisi voimia työntekoon.

No siitä tuli nyt tällainen tästä minun kirjeestäni, sillä on niin suuri hengellinen köyhyys ja käsittämättömyys, eikä ole muuhun turvaa kuin Herran Jeesuksen ansioon ja syntein anteeksi antamisen armoon, ja sanon hyvästi siinä uskossa, että synnit on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja siunatussa sovintoveressä teille ja meille. Pian loppuu tämä vaivalloinen matka täällä synnin erämaassa ja saavutamme sen iankaikkisen Kaanaanmaan, jossa ei kukaan valita kiusauksia eikä sydämensä kuivuutta, mutta saamme äänemme yhdistää koko maasta ostetun lauman kanssa loppumattomaan kiitosvirteen ja sanoa lakkaamatta: Aamen, hallelujaa.

Syd. rakkaat terveiset Teille perheenne kanssa minulta perheeni kanssa ja Pohjois-Karjalan saarnaajilta ja kristityiltä! Sanokaa terveisiä kaikille saarnaajille, joita tapaatte, ja kaikille kristityille ympärillänne. Pyydän rukoilemaan puolestamme, että teidän kanssanne perille kostuisimme.

Vähin veljemme Herrassa

Juho Hirvonen perheeni kanssa

Alkuperäinen. Omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma

30. ARTHUR HIIVALA - J.P.STÖCKELILLE

Minneapolis, Minn, 17/10 1950

Rakas ja kallis vanhin ja uskollinen työntekijä Herran työssä J.P.Stöckel rakkaan perheenne kansa. Jumalan rauhan tervehtyksellä terveiltämme teitä.

Meidän kalliit ja rakkaat lähetysmiehet Jönsson ja Eriksson lähtivät eilen täältä Hancockiin, ja me jäimme kotia suuren kaipauksen kansa muistamaan ja ikävöimään, kun ei nyt sopinut lähteä matkaan. Ne olivat täällä viikon päivät ja meillä oli kallis ja autuaallinen aika, vaan se meni ohitse niin pian. He olivat meillä yön Lauvantai yönä josta olimme niin hyvilään ja niin iloiset ja kiitoliset kun saimme omaan kotiin.

Usein olemme mustaneet teitä ja monet muut myös ovat muistaneet. Olemme myös ottaneet osaa teitän suruunne, kuin rakas sisar Susanna on nyt jättäny teitä. Tuntu ikävälle meillekin,

vaikka emme ole nähneet eli olleet tutut, vain jotka ovat siellä käyneet ovat hänestä puhuneet, kuinka ihana ja rakastavainen hän oli.

Täällä oli enemmän kansaa koolla kuin koskaan ennen, että ei voinut tahtoa saata yösijoja kaikille. Meillä on nyt toinen kirkko, josta olette vissiin kuulleet, ja se on suurempi, vain ei tahtonut aina mahtua siihen kaikki, jotka tulivat kokoon.

Tämä aika on niin kallis ollut, ja se on vain ikävä, että se pitää kaikki ohi mennä niin pijan ja jää ainoastaan muistot. Vain se on lohdutus kuitenkin, että kerran yhteen tulemme teitän ja näitten vanhempain ja kaikkein kristittyin kansa siellä, jossa ei tule eroa niin kuin täällä, jos jaksamme kilvoitella siihen asti, ja pyytämme että rukoilette edestämme, että pysyisimme pahasta varjeltuna lastemme kanssa.

Olkaa nyt rakkaudella tervehtetty, sylillä ja sydämellä meiltä ja kaikilta täällä. Vähimmät matkakumppanit

Arthur ja Emma Hiivala ja lapset

Alkuperäinen. Omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma

31. AUGUST ISAKSSON Y.M.-A. HOLMILLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksissa 1950

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja paljon painavassa työssä siellä Suomen Siionissa, A.Holm, R.Salminen, K.Koivu, E.Nousiainen, U.Eloranta, J.Korhonen, H.Seppänen, H.Ikonen, I.Mielonen, F.Siipola, E.Hintikka, U.Toivonen, ATolvanen, O.Tenhunen, M.Konttori, O.Tasti, O.Valkama, A.Kinnunen ynnä muut saarnaajat ja totuuden apulaiset teidän vaimoinne sekä kaikkein palvelevaisten vaimoin kanssa ja niin koko Herran lauma yli Suomen kristillisyyden. Jumalan ja meidän Herramme Kristuksen armo, rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon ja hallitkoon teidän henkenne kanssa nyt ja aina elämänne ehtoohetkeen asti, amen!

Olemme taasen, kuten ennenkin kokoon tulleet näihin joulujuhHin paljon saarnaajia sekä kristityitä omasta maasta, sekä Norjan maalta ja sieltä Suomen maalta, joka on hauska nähdä ja kuulla, että vielä on yksi hengen yhteys, joka vetää kokoon niin paljon ystäviä sekä läheltä että kaukaa, ja tiedämme sen, että on tuhansia sekä Amerikan että Euroopan maalla, jotka hengessä ovat kanssamme näissä juhlissa, joita on vietetty jo monta kymmentä vuotta aina tänä Jumalan Pojan syntymäjuhlana täällä Lapinmaalla. Ja niin olemme nytkin sen Poikalapsen ympärille kokoontuneina ja iloisia kokouksia pitäneet, ja ilon ja riemun äänet ovat kuuluneet Herran huoneessa, kun lintu on huoneen löytänyt ja pääskynen pesänsä, Sinun alttaris, Herra Sebaot, kuten David sanoo.

Olemme myös koetelleet kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita sekä niitä lähetys- ja kutsukirjeitä, joita on tullut sekä Itä- että Länsi-Norjasta ja niin myös sieltä Suomen maalta, joista myös on täällä lähetysmiehet ja monia saarnaajia, jotka ovat suullisesti tuoneet teidän anomuksenne, että saada Lapinmaalta lähetys siellä käymään, joka on kallis ja sydäntä liikuttava, että vielä on täysi luottamus siihen äiti-seurakuntaan, jossa lapsi on aika-kaudessamme syntynyt, kuten Jumalan Poika Betlehemin tallissa. Ja olemmekin vakuutetut siitä, että niin kauan kuin on täysi luottamus ja hengen yhteys Lapinmaan seurakunnan kanssa, kyllä kristillisyydellä on menestys sekä siellä että täällä, ja niin lavealle kuin se on itsensä levittänyt. Mutta jos jollakullakaan saarnaajalla tai kristityllä luottamus heikkenee esikoisten seurakuntaa kohtaan Lapinmaalla, niin tulee työnteko sen päälle, että saada puolustajia ja kannattajia itsellensä, ja senkaltaiset työntekijät ovat aina kaikkina aikoina hajaannuksia matkaan saattaneet tässäkin kristillisyydessä, josta Jumala, Isä kaikkia varjelkoon!

No, hauskoja sanomia ovat teidän saarnaajanne tuoneet Suomen maan kristillisyydestä, sen menestyksestä ja yksimielisyydestä, joka on iloista kuulla, että Jumalan työ menestyy ja leviää, ja että on rauha ja rakkaus kristittyin ja saamaajain välissä, ehkä sitä emme saa koskaan toivoa, että se tasapäiseksi tulee, niin kauan kuin kristillisyys on elävänä, niin se on kuin sairashuone.

Olemme koetelleet Herran edessä myös teidän kutsuanne kuten muitakin, ja kun olemme löytäneet niin, että ei ole niin perin tärkeätä tarvetta saada juuri ensi vuoden aikana täältä saarnaajia siellä käymään, niin olemme lykänneet sen tulevaisuuteen, siksi kun Jumalan aika tulee. Vaan kutsuanne emme ole hyljänneet, ja aijomme siitä huolen pitää tästäkin edes kuten tähän asti, vaan

ymmärrätte sen, kun Lapinmaalta on niin pitkä lähetys vasta käynyt Amerikan maalla, ja meilläkin on paljon työtä täällä omassa maassa, jota paljon jääpi tekemättä juuri sentähden, jos lähetyksiä tehdään ulkomaille joka vuosi, niin emme ole nyt saattaneet luvata tämän tulevan vuoden aikana, ei Norjaan eikä sinne Suomeen, vaan uskomme, jos rauha pysyy maailmassa ja valtakuntain väliset rajat auki, niin kyllä joskus taas tulee Jumalan aika, että voidaan teidän pyyntönne täyttää, vaan Jumalan tahto tapahtukoon kaikissa! Ja jos niin on Jumalalta sallittu, että rajuilma nousee maailmassa ja valtakuntain rajat menevät kiinni ja synti alkaa saada rangaistuksensa, niin kuin ajanmerkit osoittavat, niin meillä kristityillä on kuitenkin tie auki armoistuimelle, ja niin Jumalan paratiisiin, jossa kokouksessa tulevat sitten kaikki yhteen, sekä ne, jotka ennen ovat jo menneet, että me, eikä tarvita silloin enää kutsuja eikä lähetyksiä, vaan kaikilla on kyllä iloa ja riemua ja yhdessäolon aikaa. Niin kilvoitelkaa vähän aikaa sekä nuoremmat että vanhemmat Suomen maalla, teidän kalliimmassa uskossanne, ja olkaa teidän opettajillenne kuuliaiset kaikissa, sillä ne valvovat teidän sielujanne niin kuin ne, jotka niistä luvun tekemän pitää.

Emme tahdo nyt pitemmältä kirjoittaa, kyllä teidän saarnaajanne tuovat teille suullisia terveisiä, vaan kiitämme teitä kaikkien lähetyskirjeitten edestä, joita on tullut sekä yksityisesti että yhteisesti, jotka ovat kalliita. Niin myös kiitämme sähkösanomani edestä, joita useita on tullut näihinkin kokouksiin, ja kaikkien rakennusaineitten edestä. Jumala, Isä, kaiken teille palkitkoon jo täällä ajassa hyvän omantunnon rauhalla ja kunnian kruunulla taivaassa. Ja niin sanomme hyvästiä näitten sanain kanssa, että kaikki teidän ja meidän synnit on anteeksi annettu Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Sen uskokaamme vielä

kuoleman sillattoman virrankin rannalla, että ne todistukset kestävät poikki kuoleman sillattoman virran. Ole lohdutettu Siionin tytär Suomen maalla, valkiat ovat vaatteesi, sinä Karitsan emäntä. Pian Ylkä ottaa sinut ijankaikkiseen hääsaliin. Ja niin rukoilkaa meidänkin edestämme, että saamme ynnä teidän kanssanne onnellisesti kostua siihen maahan ja siihen taivaaseen, jossa vanhurskaus asuu, ja jossa on jo meidän ja teidän vanhimmat ja paljot opettajat, joilta ei enää mustat pilvet peitä armon aurinkoa, niin kuin usein meiltä täällä, jossa yksi syvyys pauhaa siellä ja toinen

Terveinä ovat Lapinmaan saarnaajat yliottain, ehkä monet alkavat olla jo iältä voitetut. Ja niin sanomme rakkaita terveisiä tämän Herran lauman kanssa, joka täällä koolla on, sille Herran laumalle yli Suomen maan ja niin lavealle, kun tätä luetaan ynnä saamaajainne kanssa.

Tätä ovat merkinneet seurakunnan kanssa ja puolesta:

Aug.Isaksson, Gunnar Jönsson, William Eriksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, J.H.Olsson, K.R.Erlandsson, Leevi Pudas, Petter Sitsi, Leevi Johansson, Johan Henriksson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, Paava Pitsa, Erik Kuoljok, Anton Karlsen, Jens Pedersen, Hans Karlsen, Andreas Börresen, Ville Nieminen, Joel Ahonen, Joonas Rustholkarhu, A.Ihalainen, K.Luoma, J.Hirvonen, S.Salminen, E.Kailahti y.m.

VLKY:n julkaisu n:o 4,1954.

Lauri Koistisen arkisto.

32. VILLE NIEMINEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLEY.M.

Helsinki 8/11951

Rakkaille vanhimmille, veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja paljon painavassa työssä siellä Ruotsin-Lapin maalla August Isaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Frans Björkman, J.P.Stöckel, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Leevi Johansson, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Leevi Pudas, Johan Henriksson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, ynnä muut saarnaajat teidän rakkaitten vaimoinne, lastenne, totuuden apulaisten ja palvelevaisten vaimoin kanssa, ja se suuri valittu Herran lapsilauma, joka teidän ympärillänne on esikoisten seurakunnassa ja sen hengen yhteydessä ja sen oikean autuuden opin kuuliaisuudessa.

Jumalan armo, rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssanne ja vahvistakoon meitä kaikkia kalliimmassa uskon kilvoituksessa, että tämä vaivalloinen korvenmatka onnellisesti päättyisi, ja niin saisimme siirtyä ijankaikkiseen kunnian valtakuntaan, joka on meidän kaikkien suuri päämaalimme.

Kiitämme ensin Teitä, rakkaat vanhimmat siitä kalliista ja lohduttavaisesta lähetyskirjeestä, jonka olette kirjoittaneet Gellivaaran joulukokouksesta, ja myös niiden terveisten edestä, joita meidän rakkaat lähetysmiehet ja heidän mukana olleet veljet ovat meille tuoneet, ja jotka sanomat ovat liikuttaneet meidän sydämiämme ja vahvistaneet meitä siinä luottamuksessa, että tahdotte meistä ja koko kristillisyydestä Suomen maalla huolta pitää vielä tästäkin edespäin, joka huolenpitoja itsensä uhraava rakkaudentyö

on niin siunattua hedelmää kantanut vuosikymmenien kuluessa, josta tunnemme tänäkin päivänä olevamme suuressa kiitoksen velassa. Vaikka olemmekin siitä kiitollisen mielen kantamassa ja katkeamattomalla rakkauden siteellä Teihin kiinnitetyt. Jumala, meidän taivaallinen Isämme voi yksin palkita vaivanne, jonka tehneet olette ja vielä teette kuolemattomien sielujen autuudeksi.

Olemme nyt koolla täällä Helsingissä, paljon saarnaajia ja suuri kristittyin lauma monilta paikkakunnilta. Jumalan sana on saarnattu monilla lahjoilla ja monilta huulilta Pyhän Hengen kautta siinä valkeudessa, joka on alkanut paistamaan tällä etsikkoajalla ensin siellä Ruotsin-Lapin maalla, ja jossa valkeudessa ovat autuutta kaipaavaiset sielut läpi kristillisyyden ajan nähneet sen kaitaisen elämän tien, jonka tien on auki raivannut se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kunnian Kuningas aina paratiisiin asti. Ja niin saamme nyt alttiisti käydä sisälle meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen ijankaikkiseen valtakuntaan. Ilon ja riemun äänet ovat vielä kuulumassa vanhurskasten majoissa ja kokouspaikoissa, kun saapi suuri syntinen uskoa itsenä armosta autuaaksi ja tuntea, että vielä on täysi turva ja suoja tässä esikoisten seurakunnassa, johon syntyneet olemme, ja jossa seurakunnassa Jumala tahtoo johdattaa omiansa oikeassa alennuksessa kristillisyyden opetusten ja neuvojen seuraajana elämän iltaan asti.

Saarnaajat ovat keskustelleet lähetystoimesta ja tutkineet niitä pyyntöjä, joita on tullut kristillisyyden paikkakunnilta, että saada saarnaajia kevättalvella. Ja ovat päättäneet lähettää saarnaajat täyttämään niitä pyyntöjä, ja tulee lähetys kulkemaan etelästä aina Suomen pohjoisimpiin paikkakuntiin asti, niinkuin Enontekiön, Utsjoen ja Sallan matkat y.m. jolle työlle tarvitsemme kaikki rukoilla Jumalan, taivaallisen Isämme siunausta.

Täältä siirtyvät nämä talvikokoukset ensin Turkuun ja sieltä Poriin, Heikinsuolle, Tampereelle, Hämeenlinnaan, Padasjoelle, Lahteen, Mikkeliin ja Lappeenrantaan.

Terveenä ovat meidän lähetysmiehet ja muut veljet palanneet sieltä Gellivaaran joulukokouksesta, ja tahdomme kiittää Teitä kaikesta siitä rakkaudesta ja ylenpalttisesta palvelusta ja kalliista neuvoista ja opetuksista, joista he ovat osallisiksi tulleet ollessansa siellä. Autuaalliset muistot ovat jääneet ja rakkauden kaipaus sydämiin.

Jätämme nyt Teitä, rakkaat veljet ja sisaret, hyvästi Jumalan armon ja rauhan haltuun annettuna, siinä autuaallisessa toivossa, että jos niin on, ettemme enään kaikki toisiamme kohtaisi tämän maan päällä, niin kuitenkin kunnian kirkkaudessa siinä voittovaltakunnassa tapaamme toisemme ja saamme rakkaudesta palavat rinnat yhteen painaa ja yhdistää äänemme kiitosvirteen, joka jo heleästi soipi täydellisyyden maassa loppumattomissa Karitsan häissä.

Sanomme vielä rakkaat terveiset koko tältä Herran laumalta, joka täällä koolla on sille Herran laumalle, joka teidän ympärillänne on. Ja rukoilkaa aina meidän edestämme, että voitolla ja kaikesta pahasta varjeltuna pysyisimme, ja onnellisesti perille kostuisimme. Synnit on anteeksi annettu meille ja Teille Herramme Jeesuksen nimessä ja kalliissa, rakkaudesta ulosvuotaneessa sovintoveressä. Sen me tarvitsemme uskolla omistaa. Tätä merkitsee seurakunnan kanssa

V.Nieminen, J.Ahonen, J.Karhu, J.Hirvonen, H.Seppänen, A.Ihalainen, E.Nousiainen, A.Holm, E.Maapalo, A.Vainikka,

S.Salminen, F.Siipola, A.Tolvanen, O.Tenhunen, I.Mielonen, E.Kailahti, Hj.Simolin, V.Kauppinen, E.Hintikka, P.Peltonen y.m.

Koneella kirjoitettu jäljennös Ei
omakätisiä nimikirjoituksia
J.P.Stöckelin kokoelma

33. AXEL USKOSKI - J.P.STÖCKELILLE

Pasadena, California 28/2 1951
Maria Mattilan kodissa

Tykö rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle Herran palvelijalle esikoisten seurakunnan edesvastuullisessa työssä, J.P.Stöckel rakkaitten lastenne kanssa ja valitut ympärillänne, jotka olette meille rakkaaseen muistoon jääneet.

Jumalan armo ja rauha asukoon aina henkenne kanssa, ja siihen asti, kuin vajaa lakkaa ja täydellisyys alkaa.

Sydämelliset kiitokset sen rakkaan ja kaihin kirjeen edestä, jonka olemme saaneet ilolla vastaan ottaa, ja kiitämme kristittyin terveisten edestä, joka on kallis kuulla, että kristityt muistavat meitäki, jotka emme ole siihen kelvolliset.

No täällä me nyt olemme aivan länsi-etelä nurkassa Yhdysvaltoja näissä tämän maan ja vieläpä maailman suurimmassa turmeluksen pesäpaikoissa, jossa vain joku harva on asumassa, sen verran on Jumala saanu asiansa tapahtumaan, että meillä on missä saamme olla, josta oletta ilmanki kuullu, että Hjalmarin kanssa

pitimme tänne tulla kristillisyyten työhön. Eilen tänne saavuimme onnellisesti ja terveinä, ja olemme majaa pitämässä rakkaan sisaren Marian kotissa, joka meille tuntuu hauskalta. Kuitenki olima tässä koolla eilen illalla, ja tuli useita senlaisia, jotka tunnemme ennemmin, ja jotka ovat rakastuneetja joista meillä on toivo, olivat ne iloisia meitä taas nähtä.

Huomenna me menemme Los Angelesiin Lutherilaiseen kirkkoon, olemma saaneet niitä lupeeseen 3 eri paikoissa Californian valtiossa. Niissä paikoin, jossa on aina joku suomalainen. Vaan enimmäkseen me puhumme Englantin kielellä. Kuitenki olemma senlaisen kelvottomuuten tuntemisen ja köyhyyten tuntemisen alla, ja vielä pyytämme teitänki esirukouksia, että Jumala antaisi ymmärrystä ja voimaa työtä tehtäksemme Hänen kunniaksi ja sieniimme autuuteksi.

En nyt jouta enempää tällä kertaa. On köyhä ja kelvottomuuten tunteminen. Kuitenki olemma siinä uskossa, että synnit on anteeksi annettu Herran Jesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä.Rakkaat terveiset Kemppaiselle jos Hän on vielä elämässä ja kaikille teitän ympäristön kristityille nimelisesti, en tällä kertaa kaikkia muista.

Rukoilkaa edestämme, veljenne armossa

Axel Uskoski

Jalmarilta rakkaat terveiset ja Marialta myös. Myöskin Noxonin emännältä, jonka täti on se sairaitenhoitaja, joka oli siellä Kurravaarassa, Noxonin emäntä on Axeli Lindbergin sisaren tytär. Jumalan rauhaa

Axeli

Alkuperäinen. Omakätinen. J.P.Stöckelin kokoelma

34. SAMUEL JUVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Royal Oak, Mich. 22/5 1951

Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tulen tykönne, rakas vanhin ja uskollinen työntekijä Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, Johan Stöckel rakkaitten lastenne kanssa.

Ensiksi saan kiittää sen rakkaan ja kalliin kirjeenne ja kristittyin terveisten edestä, sen olen ilokseni saanut vastaan ottaa, ja näen kirjeestä, että olette terveenä, jota myös toivotan eteenkin päin, ja että Jumala, rakas Isä antaa teille voimia siinä kalliissa työssä.

Terveenä olen perheeni kanssa, eikä ole erityisiä sanomia, vaan halusin jonkun rivin kirjoittaa, että näette meidän teitä muistavan, ja sitä rakasta kanssakäymistä, jota olemme saaneet viettää kanssanne.

Saarnaajat ovat terveinä täällä niin paljon kuin tiedän, ja ovat olleet matkoilla. No pian se on meillä Juhannuskokousten aika, jolloin on toivo tavata heitä ja muita kristityitä läheltä ja kaukaa, jos Jumala suo. Samalla tavalla olen uskomassa kuin ennenkin, enkä ole paremmaksi tullut, suuri on syntisyys, joka minussa on, ja sen tähden usein tulee kysymys, kostunko perille, vaan siitä on suuri lohdutus, että on toisia matkakumppaneita, jotka minuakin kantavat sellaisena kuin olen, ja heidän turvissaan olen tänäkin päivänä matkaa tekemässä Jumalan armon ja avun kautta, ja se on yksi suuri lohdutus ja ilo, että tekin siellä muistatte minua ja meitä. No se kuitenkin rukous ja toivo, että kerran saisimme yhteen tulla teidän ja kaikkein valittuin kanssa siinä maassa, jossa emme

tarvitse enään koskaan erkaantua, eikä enää syntisyys paina, eikä rasita kuolematonta sielua, niin kuin täällä usein.

Meillä on täällä täysi kesä, ilmat ovat olleet jo pitemmän aikaa lämpimät, lehdet ovat puissa ja kukkaset kukoistavat, vaan meillä ei ole koskaan valoisia öitä niin kuin teillä. Vaikka emme ole nähneet Lapinmaan kesää, niin kuitenkin on ihanat muistot sieltä jääneet, ja vielä se toivo, että jos maailma koossa pysyy ja tilaisuus on, että saattaisimme käydä siellä. No se on kaikki Jumalan hallussa.

Enkä nyt tiedä muuta, vaan sanon sydämen rakkaat terveiset teille, rakas veli teidän rakkaitten lastenne kanssa, joita usein muistamme, ja niin kaikille saarnaajille ja kristityille, kuin olette näkemässä, alkaen Kirunasta. Ja niin jätän teidät Jumalan armon ja rauhan haltuun siinä uskossa, että synnit ovat teille ja meille anteeksi annetut Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä, ja vielä pyydän, että te rakkaat ystävät siellä, muistaisitte minua ja meitä teidän rukouksissanne, että Jumala rakas Isä varjelisi meitä kaikesta pahasta ja onnellisesti kuljettaisi loppuun asti.

Piirsi huono veljenne

Samuel Juvonen
rakkaan vaimoni ja lastemme kanssa

Rakkaat terveiset kristityiltä täältä Detroitista.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Allekirjoitus omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma

35. VILLE NIEMINEN Y.M. - J.P. STÖCKELILLE Y.M.

Lahdessa 26/6 1951

Rakkaille vanhemmille Herrassa ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja edesvastuullisessa työssä J.P.Stöckel, August Isaksson, Frans Björkman, Gunnar Jönsson, Villiam Eriksson, J.H.Olsson, K.R.Erlandsson, Petter Sitsi ynnä muut saarnaajat teidän rakkaitten vaimoinne ja lastenne kanssa, ja se suuri ja kallis ulosvalittu Herran lauma siellä ja kaikkialla teidän ympärillänne.

Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kaikkein kanssanne elämänne ja teidän työpäivänne viime hetkeen asti. Tällä onnen toivotuksella tervehdämme teitä ikuiseen rakkauden muistoon jääneet kalliit opettajat, ja kaikki ijankaikkisuuden matkaystävät. Kun nyt taas olemme koolle tulleet, viettämään näitä juhannus kokouksia täällä Lahden kaupungissa, rakkauden ja yksimielisyyden hengessä, ja sen toivon ja rukouksen kanssa, että rakas taivaallinen Isä meitä kaikkia sanansa ja Pyhän Henkensä valkeudessa niin johdattaisi, ettemme eksyisi eli lankeaisi sen kavalan vihollisen ansaan, joka aina ympäri käy, että hän jonkun raukan käsittäisi.

Vielä kiitämme rakkaalla sydämellä niiden kalliiden kirjeitten edestä, joita olemme sieltä saaneet Jönssonilta, Erikssonilta ja Isakssonilta y.m. Ne kirjeet ovat aina olleet suurena virvoituksena ja murheissa lohdutuksena meille, ja tarkoituksemme on, että niitä koota yhteen jääneiltä viime vuosilta ja pienempinä painokappaleina leviäisi yli kristillisyytemme. Raskas ja sumuinen on nyt

ilma maailmassa, joka tahtoo peittää armon auringon. Entistänsä suuremmalla innolla ovat maailman jumaliset työtänsä tekemässä. Nyt tarjotaan monen värinen hengellisyys puoliheränneille ja heräämättömille sekoitettuna yhdessä lihallisen vapauden kanssa. Eikä kuolleen uskon opettajat nyt muuta tuntoa ihmisiltä etsi, kuin ainoastaan sen, että he Jumalan nimen heidän huulillensa ottavat, mutta sydämet ja mielet on irti Jumalasta ja kiinni maailmassa. Hengellinen uneliaisuus tahtoo nyt väkisinkin monen päälle tulla, vaikka meidän pitäisi valvoa ja katsoa sitä, kuinka aikain ja taivaan merkit sen osoittavat, että Jumalan Poika pian tulee pitämään viimeistä tuomiota. Voi, kuinka työlästä on niilläkään, joilla vielä olisi halua valvoa, tulla varjelluksi kaikilta maailman viettelyksiltä, kuin on maailman ystävyys, sen koreus ja rikkaus. Sillä hekuman jumala tahtoo juovuttaa kaikki, pienet ja suuret, ja ajan hengen mukana on vielä lisäksi yksi loppumaton kirjatulva vallan päällä, ja jonka parissa ihmiset kalliin armon ajan juuri hukkaan kuluttavat, ja sitten kuin ihmisen elämän ehtoo tulee, niin sen sanan valkeudessa ei uskon lamppu syty ja eikä tiedonkaan valo silloin enään auta.

Kuitenkin me olemme niin uskomassa, että Siionissa palaa vieläkin pyhä tuli, joka polttaa heinät ja oljet. Oman tarpeemme kanssa olemme taas yhteen kokoon tulleet tutkimaan ja koettelemaan Jumalan sanan ympärille, mikä meille vieläkin tarpeellinen on. Saarnaajat ovat vielä näissäkin kokouksissa saarnanneet Jumalan sanan puhtaana, joka on kaksiteräisenä miekkana tunkenut lävitse sydämiä ja omiatuntoja. Terveenä olemme täällä elämässä, paitsi R.Salminen, joka vieläkin on vuoteen hyvänä. Kuoleman enkeli on valmiiksi kypsynyttä eloa täältä pois korjannut, van-

hemmista kristityistä, jotka kaikki ovat meille hyvän todistuksen jättäneet uskonsa kilvoituksesta.

Ja se halu meilläkin vielä on jälellä, että tämän opin ja esikuvan tunnustajana ja sen puolustajana kilvoitella, vaikkapa se on niin monen heikkouden ja vajavaisuuden kanssa kulkemista ollut, ja niin kuin te sielläkin monet meidät hyvin tunnette. Vaan siinä on meillä tähän asti suoja ollut, kuin olemme turvamme Esikoisten seurakunnassa löytäneet. Ja olette meistäkin tähän asti isällistä huolta pitäneet. Ja rukoilkaa vieläkin edestämme Taivaallista Isää, että Hän meitä varjelisi tämän viimeisen ajan viettelyksistä ja raskaista synneistä, joittenka tähden Jumalan vihan maljat kerran hirmuisena niiden päälle lankeaa, jotka eivät Jumalan evankeliumia usko.

Iloksemme olemme saaneet vastaan ottaa muutamia vieraita meidän juhannuskokouksiimme sieltä Ruotsin-lapin maalta ja aina Amerikasta asti, ja aina ennenkin ovat suuren siunauksen tuottanut yhdessä olomme hetket Jumalan sanan ympärillä. Niin on vieläkin nöyrä ja yksimielinen rukouksemme taivaallisen Isän puoleen, että Hänen sanansa valkeus niin kirkkaana eteenkin käsin paistaisi tämän meidän viimeisen etsikkomme ajan loppuun asti. Ja että me kukin sen pienen lahjan kanssa, jonka Herralta saaneet olemme, voisimme niin työtä tehdä ja meidän päivämme päättää, että siitä joku hyöty jäisi meidän lapsillemme. Sillä suuri ilo ja suuri huoli monta kertaa liikuttaa työntekijäin sydämiä, niinkuin näissäkin kokouksissa, kuin katsomme yli tämän kristittyin lauman. O'j oska ei koskaan kylmä halla yö turmelisi tätä kaunista istutusta, joka nyt viheriöitsee, ja josta se suuri elon Herra toivoo saadaksensa kerran korjata hedelmää ijankaikkisuuden elo aittaan.

Rukoilkaa vieläkin kaikkein meidän edestämme, että Jumala väkevän voimansa kautta meitä varjelisi ja vahvistaisi loppuun asti, että me ynnä teidän ja kaikkein valittuin kanssa saisimme yhteen tulla siinä suuressa kokouksessa, sen uuden maan ihanuudessa, jossa henkemme halu on veisata ylistys- ja kiitosvirttä Jumalalleja Karitsalle iankaikkisesta iankaikkiseen, amen. Sen toivon päälle sanomme teille, rakkaat ystävät, hyvästiä vähäksi aikaa, sen vahvan uskon kanssa, että kaikki meidän ja teidän synnit ovat anteeksi annetut meidän Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Vielä sanomme sydämen rakkaita terveisiä tämän suuren kristittyin lauman kanssa teille, rakkaat ja kalliit vanhimmat ja kaikki saarnaajat, teidän vaimoinne, lastenne ja sen kalliin Herran lauman sisälle, jotka yhdessä hengessä kanssanne ovat, sekä vanhinten lesket ja kaikki pyhäin palvelijat, josta palveluksenne työstä mekin olemme niin runsaasti osalliseksi tulleet monen kymmenen vuoden aikana. Seurakunnan kanssa ja puolesta

V.Nieminen, Joel Ahonen, J.Hirvonen, J.Karhu, A.Holm, A.Ihalainen, K.Luoma, H.Seppänen, E.Nousiainen, E.Maapalo, A.Vainikka, E.Kailahti, V.Kauppinen, A.Tolvanen, O.Tenhunen, A.Kinnunen, O.Valkama, U. ja K.Toivoset, Hj.Simolin, J.Korhonen, H.Ikonen, I.Mielonen, B.Niemeläinen, P.Peltonen, U.Eloranta, S.Salminen, O.Tast, T.Vuorinen, H.Nieminen, L.Karevaara ja E.Laurell ym.

Koneella kirjoitettu jäljennös

Allekirjoitukset eivät omakätisiä

J.P.Stöckelin kokoelma

36. LEO LOBBESTAEL Y.M. - J.P. STÖCKELILLE Y.M.

Calumet, Michigan 27/6 1951

Tykö rakkaille vanhimmille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, Johan P.Stöckel, August Isaksson, Wm Erickson, Gunnar Jönsson, Frans Björkman, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Levi Johansson, Petter Sitsi, Johan Henriksson, Levi Pudas, Erik Kuoljok ynnä muut saarnaajat, rakkaitten emäntäinne, lastenne ja palvelevaisten piikain, totuuden apulaisten, ja koko sen siunatun Herran lauman kanssa, esikoisten seurakunnassa ja sen hengen yhteydessä. Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa elämänne ehtoon asti, amen.

Tällä rauhan tervehdyksellä ja sen korkeimman onnen toivotuksella tulemme tervehtimään teitä näillä muutamilla radeilla, näistä juhannuskokouksista, joihin kokoontuneet olemme, paljon saarnaajia ja kristityitä, nuorempia ja vanhempia, monesta valtiosta, kaupungeista ja paikkakunnista, yli tätä Amerikan maata, tutkimaan ja koettelemaan kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita Pyhän Hengen valkeudessa, jota valkeutta rukoilemme eli pyydämme Jumalalta, valkeuden Isältä.

Ensin tahdomme rakkaalla sydämellä kiittää rakkaan, kalliin ja sydäntä ilahduttavan kirjeen ja terveisten edestä Gunnar Jönsson veljeltä näihin kokouksiin, niin myös monien muiden rakkaiden, kalliiden ja lohduttavaisten kirjeiden, yksityisten ja yhteisten, joita olemme saaneet jääneen vuoden kokousten jälkeen, niin myös siitä suuresta avusta, jonka saimme lähetysmiesten Gunnar

Jönssonin ja Wm.Erickssonin kautta, joidenka kautta olette Jumalan sydämellisestä rakkaudesta osallisina meistä huolta pitäneet, ja asioissa neuvoa antaneet, jota suurta itsenne uhraavaa rakkautta ja huolen pitoa emme voi teille, rakkaat ystävät palkita. Uskomme, että Jumala, rakas taivaallinen Isä kaiken rakkautenne ja uhraavaisuutenne palkitsee vanhurskasten ylösnousemisessa, kirkkaalla kunnian kruunulla.

Saarnaajat ovat kulkeneet jääneen talven ja keväimen aikana tehden kristillisyyden työtä, itse kukin sillä vähäisellä lahjalla, jonka ovat Herralta saaneet, ja Jumala on antanut työllensä siunauksen, että monta vaivattua on tullut vapaaksi päästetyksi, monta langennutta on tullut ylösnostetuksi ja maailman valtakunnasta Isän huoneeseen johdatetuksi.

Jumalan sana on näissäkin kokouksissa saarnattu monilla huulilla ja lahjoilla, ja Jumala on osoittanut voimansa sanassansa, että monta vaivattua on vapaaksi päässyt ja on niitä, jotka ovat perkeleen vallan alta tulleet vapaaksi päästetyksi ja Jumalan lasten vapauteen johdatetuksi. Ilon ja riemun äänet ovat myös kuuluneet kokouspaikasta, josta kiitos Jumalalle, kaiken hyvyyden antajalle, että ei ole ottanut pois Pyhää Henkeänsä meidän huonouden, kelvottomuuden ja kiittämättömyyden tähden.

Paljon täällä taas on nuorta väkeä, joka ilahduttaa meitä vanhempia, sillä nuoressa eli nousevassa väessä se on meidän kristillisyyden tulevaisuuden toivo, jos tämä maailma pitää vielä seisoa. Vaikka kaikki ajan merkit osoittavat, että Jumalan Pojan tulemus on lähellä, että viimeiset maailman lopun päivät ovat käsillä, että perkele päästetään pian urallensa, joka on jo alkanut pitämään suurta vihaa, tietäen hänellänsä vähän aikaa olevan. Jumala rankaisee hirvittävää synnin menoa jo täällä ajassa, mutta omillensa

Jeesus sanoo, nostakaa päätänne, kuin nämä merkit alkavat näkymään, sen ilon tähden, että silloin teidän lunastuksenne lähestyy.

Emmekä tiedä nyt enempää tällä kerralla, niin jätämme teidät Jumalan armon haltuun, näitten sanain kanssa, että synnit ovat kaikki anteeksi annettu Herramme Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta teille ja meille, jonka tahdomme ja tarvitsemmeki uskoa kuivimmalla, kylmemmällä ja huonommallaki ajalla. Ja nyt sanomme sydämellisimmät rakkauden terveiset teille yllä nimitetyille rakkaitten emäntäinne, lastenne ja koko sen Herran lauman kanssa siellä teidän ympärillänne täältä kokoon tulleelta Herran laumalta, saarnaajilta ja kristityiltä, itseltä kultakin nimeltänsä. Pyydämme että rukoilette meidänki edestämme, että Jumala meitä pahasta varjelisi.

Pyytää seurakunnan kanssa ja puolesta:

Leo Lobbestael, Caleb Erickson, Arthur Niska, Samuel Juvonen, Axel Uskoski, Hjalmar Vantaja, Wm.Huumola, Allie Moore, Char.Koistinen, Oscar Nylund, Walfred Simonson, Alfred Hendrickson.

J.W.Stanley, Frank Granger, ja Alex Ritola eivät voineet tulla kokouksiin, ja Allie Moore tuli heti huonovointiseksi ja häätyi mennä sairaalaan, ja jonku päivän jälkeen meni kotia.

Koneella kirjoitettu jäljennös.
Kääntöpuolella Gunnar Jönssonin
omakätinen teksti: "Rakkaat ter-
veiset meiltä! Veljellisesti Gunnar."
J.P.Stöckelin kokoelma

37. VILLE NIEMINEN Y.M. - J.P. STÖCKELILLE Y.M.

Tampere 2/10 1951

Rakkaille veljille, vanhemmille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja edesvastuullisessa työssä J.P.Stöckel, August Isaksson, Frans Björkman, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Petter Sitsi ynnä muut saarnaajat, teidän rakkaitten vaimoinne ja lastenne kanssa, ja se suuri ja ulosvalittu Herran lauma, joka kalliilla sovintoverellä priiskoitettu on. Jumalan annon ja rauhan tervehdyksellä sekä ajallisen ja ijankaikkisen onnen toivotuksella tervehtämme teitä täältä Tampereelta, johonka nyt koolle tulleet olemme, Jumalan pyhän nimen ja Hänen sanansa ympärille, viettämään tätä Mikkelin päivän aikaista kokoustamme, suuri kristittyin lauma ja paljon saarnaajia. Yhteinen tarpeemme ja rukouksemme on kaikkivaltiaan Jumalan tykö vieläkin se, että tämä kallis ja siunattu kristillisyytemme puhtaana ja oikeana säilyisi meille ja meidän lapsillemme ja niin kauvan kuin tämä viimeinen etsikkoaikamme päälle seisoo.

Sydämen pohjasta asti kiitämme teitä, rakkaat veljet kalliitten kirjeittenne edestä, joita olemme suureksi iloksemme vastaan ottaneet, viimeiset kirjeenne näihin kokouksiimme, ne kalliit ja painavat sananne ovat kantaneet teidän elävät muistonne meidän keskellemme.

Kuluneenkin kesän aikana ovat saarnaajat kulkeneet lähetysmatkoilla eri puolilla maatamme, ja suuri on tarvekin kaikkialla kristittyin suuremmissa sekä pienemmissä paikkakunnissa, ja yhä

uusia työaloja lisääntyy. No niin Jumala vielä viimeisiä valituitansa etsii niin kuin etsikko ajan ehtooauringon alta. Ja yhdellä äänellä ovat vieläkin vartijat huutamassa, mitä aika kuluu, josta ne vaaria ottavat, joilla on halu valvoa palavain lamppuinsa kanssa ja odottaa Yljän tuloa. Vaan niinkuin olette kirjoittaneet, että ei tahdo kaikilla pysyä korvat auki totuuden äänelle, niin sen myöskin saman saamme nähdä täällä meidän maassamme. Voi, kuinka väkevä on tämän maailman viimeisen ajan henki niin monella tavalla pahentamaan Jeesuksen pienempiä, ja että jos taitaisi tapahtua, niin valitutkin eksytettäisiin. Se on kuitenkin ilomme, että yhteen mieleen ja henkeen sovitettuna ovat vieläkin kaikki Jumalan ihmiset heidän lahjansa uhranneet tämän kristillisyyden rakennukseen, ja saarnaajat ovat näissäkin kokouksissa Jumalan sanan kaksiteräisenä saarnanneet, ja ilon ja riemun äänet ovat kuuluneet. Vaan sen kukin kohdallemme tunnemme, kuinka suuri synnin ja turmeluksen tunto tekee hitaaksi ja voimattomaksi siinä sodassa vihollisen voimaa vastaan, ja sen kavaluutta sekä vanhoissa että uusissa muodoissa, joissa se yhden ja toisen synnin luvalliseksi tekee, ja lisää niille uskoa, ja ettei niin pieni synti ihmistä kadota, ja niistä tulevat ne, jotka avaavat veräjän myös toisille.

Niin sen kaiken suuren tarpeemme kanssa, kaikki saarnaajat yksimielisesti tämän seurakunnan kanssa käännämme itsemme teidän puoleenne sen pyynnön ja rukouksen kanssa, että Esikoisten seurakunta Ruotsin Lapin maalta lähettäisi lähetysmiehet Suomeen ensi vuoden aikana, ja siihen asti kantakaa meitä rukouksissanne armoistuimen tykö, että rakas ja laupias Jumala meitä kaikkia vahvistaisi ja pahasta varjelisi. Se usko ja toivo meitä kaikkia vahvistakoon ja yllä pitäköön vähän aikaa, että sotamme ja kilvoituksemme on lyhykäinen, mutta palkan makso on ijan-

kaikkinen. Ja niin uskomme, että kaikki meidän ja teidän synnit ovat anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta, joka viaton veri on ulosvuotanut meidän synteimme anteeksi antamiseksi aina viimeiseen pisaraan asti, sillä kalliilla verellä kirkastettu lauma aloittaa kerran viettämään ijäistä voiton juhlaa.

Seurakunta on päättänyt lähettää neljä saarnaajaa Suomesta Gellivaaraan joulukokoukseen: V.Niemisen, Joel Ahosen, Juho Hirvosen ja Heikki Seppäsen, jos näille ei esteitä tule. */Huom. 2011-05-07: Tästä puuttuu puoli sivua. Katso liitettä kirjan lopussa: ”Korjauksia”

Koneella kirjoitettu jäljennös. Ei
omakätisiä nimikirjoituksia.
J.P.Stöckelin kokoelma

38. AXEL E. USKOSKI - J.P. STÖCKELILLE

Butte, Montana 1/111951

Tykö rakkaalle Vanhimmalle ja uskolliselle Siionin muurin vartijalle esikoisten seurakunnassa J.P.Stöckel, rakkaan vaimonne ja lastenne kanssa. Jumalan armo ja rauha asukoon henkenne kanssa ja vahvistakoon teitä ja meitä tämän vaarallisen ja uuvuttavan korven matkan loppuun asti, että saavuttaisimme sen ijankaikkisuuden päämäärän ijankaikkisuuten ihanalla rannalla.

Ensin saan kiittää Vanhusta rakkaan ja kalliin kirjeen edestä, jonka olemma saaneet jo aikaa iloksemme vastaan ottaa. Ja myös

sydämelliset kiitokset niitten rakkaitten terveisten edestä, jotka ovat kalliita ja hauska kuulla, että kristityt muistavat meitäki.

No täällä me nyt olemma Arthur veljen kanssa, ja Saima on myös matkassa. Olemma aina toisinaan pysähtyny tässä, kuin täällä on joku harva, jotka meitäki kaipaa. Vaan tämän kaupunkin ja myös muitten suhteen on hyvin harva, jotka tulevat meitä kuulemaan. On se yksi muu paikka tässä valtiossa, jossa on ruvettu käymään, kyllä olisi paljon työtä, kuin olisi työn tekijöitä. Ja joskus, vain harvoin löytyy, joita Jumala on valinnu Hänen omaksensa, niin sentähden mekin olemma kulkemassa siinä toivossa, jos vielä löytyisi joku Jumalan valittu tämän kristillisyyden ehtoo auringon alta.

Niin mekin uskomme että yhteinen loppu saattaa olla lähellä, kuin ajan merkit alkavat täyttymään.

No ei minulla ole mitään erityistä kirjoittamista, sen heikon uskon olemma pitämässä, niin kuin ennen, ja sama ymmärrys kristillisyytemme korkiasta asiasta, emmekä ole tullut paremaksi, samaa turmelusta olemma kantamassa. Olemma Niska veljen kanssa koko välttävässä ruumiin terveytessä, että viellä voimme kulkia eli näitä reisuja tehdä. Josta Jumalan armosta myös olisi kiitoksen syytä. Vaan olen siinä ollu hitas ja kieli kankia, vaan se toivo on, että se tulisi se aika, että saattaisimma kiittää.

Ei nyt muuta tällä kertaa saata sanoa, kuin meidän synnit on anteeksi annettu Herran Jesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Ja olkaa nyt meiltä Artun ja Saiman kanssa sydämen rakkautella tervehtetty. Ja niiltä harvoilta täältä ja Brush Prairielta. Ja kuin olette näkemässä sitä rakasta vanhusta Andriasta, sanokaa hänelle oikeen paljon terveisiä minulta ja Sandralta, myöskin kaikille, ketä kohtaatte ja erittäin saarnaajille.

Rukoilkaa edestämme

Axel E. Uskoski rakkaan veljen
Artun ja Saiman kanssa

PS. Me olemma joitaki päiviä aikaa pannu kahvi lähetyksen teille ja luulen, että olen kaikille lähetyssaarnaajille, ja toivon, että tulevat perille, se on vain pieni joulu lahja meiltä Sandran kanssa. Myöskin ajattelimme, että jos yhden paunan antaisi jollekki siellä Gellivaarassa jotka palvelevat joulukokousten aikana.

Alkuperäinen.Omakätinen.
J.P.Stöckelin kokoelma

39. YRJÖ MÄKELÄ - J.P. STÖCKELILLE

Kyrö 12/12 1951

Rakas vanhin Herrassa J.P.Stöckel. Jumalan armon ja rauhan terveisillä lähestyn sinua rakas vanhin sen rukouksen kanssa, että saisin sinua nähdä ensi vuoden aikana täällä Suomessa, ja en ainoastaan sinua, mutta kaikkia niitä, joilla voima ja valta on yli tämän armon taivaan Jumalalta annettu, pirättää ja päästää, lähettää ja kieltää. Ja että he puolueettomasti saattaisivat katsoa asiaa, että ei se niin olisi, kuin joskus olen täällä kuullu, että ei lähetetä sitä saarnaajaa sinne, että pahankuristen mieli tulisi täytetyksi. Mutta jos omavanhurskaus pääsee armon ja laupeuren

eteen, niin järki näkee sen pahankuriseksi, joka on joutunut jättämään luonnollisen vihollisen pakottamana kotinsa, luonnollisen, ja jonka ainoat lapset ovat sodassa kaatuneet, ja jonka mies on menettänyt järkensä ja on joutunut hullujen huoneeseen, ja joka vaimo elättää itsensä kättensä töillä siihen tyytyen Jumalaansa kiittäen, ja palvelee liikutettuna Herran pienimpiä, ja ei mitään kuoleman syntiä tehnyt ole. Vaan ei jaksa kaikkia mitä hän näkee ja kuulee, ei jaksa ymmärtää, että ne on oikein Jumalan edessä, ja ei kohta taivu tässä, kuten mahdotoin onkin. Sen järki näkee pahankuriseksi j.n.e.

En minä raukka kohta ymmärrä, mikä Jumalan eressä oikein on ja Hänelle kelpaa. Mutta siitä olen varma, että en siinä syntiä tee, kuin rukoilen sinulta, rakas vanhin sydämeni pohjasta anteeksi sitä, että vaivaan sinua kaikessa yksinkertaisuudessani. Sen hengen pakoittamana, jota kannan rintani alla. Sillä minä olen saanut teistä sen käsityksen, että se edesvastuu jota te kannatte sieluin autuuden tähden, jotka kuolemattomat sielut ovat tässä maailmassa monen vaaran ja vaivan alla. Kuitenkin maailmasta eroitettuna Jumalan voiman kautta, että he pysyisivät pahasta varjeltuna. Se koskee teidän ruumiinne ja sielunne voimaa, jota rukoilen, että Jumala teille voimaa ja tervettä ymmärrystä, kärsivällisyyttä ja pitkämielisyyttä antaisi. Ja rukoilen, että ennen kaikkea kaikki vanhemmat perheen jäsenet ymmärtäisivät, kuinka tuiki tärkeä on luonnollisessa talossa olla sellainen vanhin, joka kaikkensa tekee talossa, että talon omaisuus jäisi hänen perheensä kesken jaettavaksi ja nautittavaksi, sillä olen varma siitä, että ei se talo ole pysyväinen, jossa kaikki koko perhe tahtoo olla määräämässä. Sillä sen talon omaisuus joutuu kohta tämän maailman konstimestarin nautittavaksi, ja se käypi niin, että kohta ei ole heillä eikä meillä

mitään puhumattakaan Jumalan valtakunnan hallinnosta, jossa perkele käy päälle yötä ja päivää. Joka on enemmän kuin tämä maailma, jonka kanssa ei sovi leikkiä laskea.

Nyt tuntuu ilmassa yksi ihana ristituuli käyvän, joka vaikuttaa sen, että ei kohta mitään vakavampaa luotsia tarvitakaan. Mutta minä ajattelen, että siinä täytyy olla joku vakava tarkoitus Jumalan Pojalla, kuin hän sanoo Pietarille: Sinulle minä annan taivaan valtakunnan avaimet ja ei sinua pidä helvetin portitkaan voittaman. Ja taas apostoolilta sanotaan: Älä vanhaa kovin nuhtele, ja taas, vanhimmat jotka hyvin hallitsevat pitää kaksinkertaisessa kunniassa pidettämän.

Ja minä ajattelen, että ei kaikkia saarnaajia tässä tarkoiteta, että kaikki ovat vanhimpia. Mutta minä olen joutunut näkemään, miten saatetaan olla tylyjä ja ylimielisiä yhdelle rakkaalle vanhimmalle, joka ei yhtään kuoleman syntiä tehnyt ole, vaan on sitä vastoin ylön jalosti kulkenut. Jota täytyy ihmetellä, että se voi ihmiseltä tapahtua. Mutta ei Jumalan edessä ole mikään mahdotoin.

Minä rukoilen teitä rakkaat Suomen saarnaajat ja opettajat, jotka olette seurakunnalta lähetetty, ja te, jotka olette omilla kustannuksillanne sinne menneet. Olette kaikki yhtä kalleita Herran edessä, jotka yhden oikean mielen kannatte. Tämän etsikkoajan Petlehemissä Rakkaassa Ruotsin lapissa, joka on niin kallis, että ei kieli pysty kertomaan eikä mieli sanoihin pukemaan, että maan ja taivaan Jumala on sen saarnapaikakseen valinnu, joka syntisen lihan kautta rupesi suuria ihmeitä tekemään ja kuolleita herättämään. Että minä ajattelisin, että ei meillä Suomessa olisi uskollisia opettajia, jotka uskollisesti työtä tekevät, ei. Minä uskon ja tunnus-

tan, että meillä on uskollisia ja oikeita työntekijöitä Herrassa, jotka tekevät Jumalan tahron muotoon ja arvoon katso- matta.

Älköön Rakas vanhus niin ajatelko, että minulla on halu esiin tuoda joitain uutta ja viisasta. Minä raukka, joka en muuta ole ansainnu kuin helvetin ja ijankaikkisen karotuksen, joka hetki, kuin minä itseäni tutkin, ellei Jumala Poikansa tähden minua armahtaisi. Mutta kuin minä näen, kuinka taitamattomasti ja irstaasti nyt maailmassa eletään, ostetaan ja myydään, nairaan ja huoliaan. Niin kuin ei yhtään Jumalaa olisikaan, eikä kuolemaa ei tuomiota. Ja synnin tulva nousee voimakkaasti, että pelottaa, jos arkki irtoo siitä vuoresta, johon se seisahti kerran, ja jos niin kävisi, ei enää näkyisi maata ei taivasta sen sumun läpi, joka niistä haaleista vesistä nousisi kylmää ilmaa vastaan.

Minä näen täällä monta katuvan ryövärin veljeä ja monta syntisen vaimon sisarta, jonka kasvot ovat yötä ja päivää nostettuna taivaaseen päin niitten perään, jotka jo veisaa uutta virttä Jumalalle ja tapetulle Karitsalle. Sinne minäkin raukka ikävöitsen itsiäni tutkistellen heidän kanssaan, jotka kohta kyyneleensä kuviin itkeneet ovat itsiänsä tutkistellen, onko Jumala minun raukan hyljänny, niin kuin ihmisiltäkin hyljätty olen minun hulluuteni tähden.

Tule, rakas vanhin katsomaan meitä ynnä sinun rakastajasi kanssa, suokoon Jumala sen armon meille. Niin mahdottomalta kuin se tuntuukin näin ihmisjärjelle ajatella. Mutta toivomme ja odotamme, ei missään pahankurisuuden eikä katoovan voiton turhassa riemussa, mutta että vielä kerran yhdet ihanat lounatuulet puhaltaisi niin korkealta taivaalta, että kaikki routa sulais pois, minkä kylmät pohjatuulet ovat saanneet kasvattaa sydänten ympäri.

Rakkaat terveiset perheeni kanssa täältä

Yrjö Mäkelä

Alkuperäinen. Omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma.

40. AUGUST ISAKSSON Y.M. -A. HOLMILLE Y.M. SUOMEEN

Kirjoitettu Gellivaaran joulukokouksesta 1951

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja paljon painavassa ja edesvastuullisessa työssä A.Holm, E.Maapalo, ATolvanen, S.Salminen, O. Tenhunen, H.Ikonen, B.Niemeläinen, V.Kauppinen, P.Peltonen, M.Rautio, U.Toivonen, K.Toivonen, A.Kinnunen, J.Simolin, Korhonen, E.Laurell, H.Nieminen, F.Siipola, U.Eloranta, O.Tast ynnä muut saarnaajat ja totuuden apulaiset vaimoinne ja lastenne ja kaikkein palvelevaisten vaimoin kanssa, ja niin koko kristittyin lauman kanssa etelästä pohjoiseen asti siellä Suomen suuressa Siionissa. Tulemme taas, kuten ennenkin, teitä tervehtimään näistä joulujuhlista. Olemme taas täällä koolla vuoden perästä poikalapsen Jeesuksen ympärillä paljon saarnaajia ja kristityitä sieltä Suomesta, Norjasta ja täältä Ruotsin maalta, aina etelästä alkaen ynnä Lapinmaan seurakuntain kylistä. Ehkä useita on kuolema vienyt jo niistäkin, jotka viime jouluna olivat näissä kokouksissa, on kuitenkin vielä Herralla suuri lauma, jotka ovat hengittämässä yhtä armon raitista ilmaa esikoisten seurakunnassa ja sen hengen

yhteydessä, ei ainoastaan täällä, vaan niin lavealla, kuin tämä kristillisyys on itsensä levittänyt neljän ilman alla, jotka ovat henkensä ja ajatustensa kanssa näissä kokouksissa.

Niin saamme ensiksi kiittää sydämestä niitten kalliitten kirjeitten edestä, joita olemme saaneet sieltäkin Suomenmaalta tämän vuoden aikana, sekä yksityisiä että seurakunnalta yhteisesti kirjoitettuja, jotka ovat kalliit ja sydäntä liikuttavaisia ja vielä kun näemme ja kuulemme, että on luottamus ja katseenne käännetty tänne Lapinmaalle, jossa aikakaudessamme on lapsi ensiksi kivulla syntynyt, niin kuin Jumalan Poika Betlehemin tallissa. Kiitämme, että olette lähettäneet tänne lähetysmiehet, jotka ovat suullisia terveisiä tuoneet ja avun pyyntöjä, niinkuin on jo seurakunnalta kirjoitetussa kirjeessä ollut, joita avun pyyntöjä on tullut myös Norjasta, sekä Länsi- että Itä-Norjasta, joita tarpeita on täällä koeteltu Herran edessä Lapinmaan sekä Suomen että Norjan saarnaajat ja kristityt. Tiedämme kyllä vakaisesti sen, ettei turhan tähden tahdota Lapinmaalta apua yhdestäkään paikasta. Tiedämme ja uskomme sen, että siellä teilläkin on ollut varma usko ja toivo, että saatte saarnaajia Lapinmaalta ensi vuoden aikana, niinkuin teidän lähetysmiehenne ja saarnaajanne ja kaikki ne, jotka sieltä täällä ovat, ovat lujana pyydössä olleet, ettei siinä syytä ole. Mutta kun Lapinmaallakin ovat asiat niin, että tarvitaan työtä tehdä, ja kuolema ja sairaudet vievät työvoimaa vähemmäksi, ja sitten vielä monet ovat jo korkealla iällä, että alkavat jo vanhuudenkin kautta voimattomiksi tulla, niin emme ole saattaneet yhdelle vuodelle kahta lähetystä panna, niin olemme Herran edessä sen yksimielisesti tulleet tuntemaan, että Itä-Norjassa on suurin tarve, että lähetys ensi vuoden aikana Lapinmaalta käy siellä, ja samalla myös täyttää Länsi-Norjan anomuksen niin kauas kuin voipi ja

tilaisuus myöten antaa, jos voittamattomia esteitä ei tule. Ja niin häädymme vielä tällä kertaa jättää Suomen lähetyksen tulevaan aikaan, siksi kun Jumalan aika tulee. Olemme varmat, jos tämä maailma on seisomassa ja ei ala palamaan, niin se joskus sekin aika tulee. Emme tahdo hyljätä teidän anomustanne, kyllä olette meidän sydämillä ja muistossa, emme saata tästä muuta sanoa.

Teillä on siunattu kristillisyys Suomen maalla ja paljon uskollisia saarnaajia, jotka valvovat teidän sielujanne niin kuin ne, jotka niistä luvun tekemän pitää. Niin olkaa kuuliaiset teidän opettajillenne kaikessa, niin että ne eivät tarvitsisi tehdä sitä murheella vaan ilolla, ja niin aina muistakaamme Jumalan Pojan viimeistä käskyä, että te teitänne keskenänne rakastaisitte, ja mitä Paavali sanoo: "Kantakaa toinen toisenne kuormaa, ja niin Kristuksen lakia täyttäkää!" Kyllä tiedämme sen, että on paljon työtä siellä ja täällä, vielä kristillisyyden sisälläkin, kun vihollinen tahtoo kylvää aina rikkaruohon aineita kristillisyyteen, koreuden, maailman ystävyyden ja ajan hengen kautta, niin myös vihollinen tekee työtä väärä vanhurskauden kautta, että saisi hienontaa tätä kristillisyyttä, että se ei olisi niin karkea maailmaa vastaan, ja ettei tulisi se Jeesuksen risti niin raskaaksi kantaa, kun pääsisi yhdessä hengellisten herrain kanssa kristillisiä kalaasia pitämään, joka on kaikki sitä farisealaista ja saddukealaista hapatusta, joita kaikkia vastaan tarvitsevat kaikki kristityt yksillä voimilla työtä tehdä, sillä se ei ole ainoastaan saarnaajain työ, vaan kaikkien kristittyin, joilla jo on se mieli, että tämä kristillisyys pitää puhtaana säilymän, sillä se on puhtaana meille kristillisyyden vanhimmilta jäänyt, se on sitten kysymys, että se puhtaana meillä säilyisi ja meiltä jäisi tuleville kansoille, jos maailma on seisomassa.

No hauskoja ovat nämä kokoukset. Jumalan sana on saarnattu yksillä voimilla, toisilla ja toisilla huulilla, ja Jumala on sanallensa siunauksensa antanut, että ilon ja riemun äänet kuuluvat vielä Herran huoneessa, kun lintu on huoneen löytänyt ja pääskynen pesänsä, sinun alttarisi, Herra Sebaot, niin saamme kiittää Jumalaa kuin David, että vielä on hyvin asiat. Suuri on vielä se lauma maan päällä, että vielä häädymme sanoa, kauniisti viheriöitsee Herran pelto kristillisyytemme vanhinten ja ensimmäisten työntekijäin hautain päällä. Niin ole iloinen, Siionin tytär Suomenmaalla, valkeat ovat vaatteesi, sinä Karitsan emäntä, pian tulee Ylkä ottamaan morsiamensa ijankaikkiseen hääsaliin, Jumalan paratiisiin. Ja sen uskon ja toivon päälle vielä saarnaamme ja todistamme kaikille katuvaisille ja murheellisille kaikki synnit ja viat anteeksi Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Sen uskokaamme vielä silloinkin, ennen kuin viimeiset huokaukset salpaavat henkemme.

Ja emme tiedä nyt enempää tällä kertaa. Tuovathan teidän saarnaajanne ja kristityt teille suullisia terveisiä, vaan kiitämme kaiken teidän rakkautenne ja palveluksenne edestä, jota olette jo ennen osoittaneet ja vieläkin näihin kokouksiin teidän lähetysmiestenne kautta. Ja sanomme hyvästiä sen uskon ja toivon kanssa, että kerran saamme yhteen tulla teidän ja kaikkien valittuin kanssa uuden maan ihanalla rannalla, jolloin saamme sanoa yhteen ääneen amen, hallelujaa. Ja silloin on kaikilla hyvin asiat. Ja niin sanomme rakkaita terveisiä tämän Herran lauman kanssa, joka täällä koolla on, sille Herran laumalle yli koko Suomen kristillisyyden. Rukoilkaa meidänkin edestämme, että teidän kanssanne onnellisesti kotia kostuisimme ja Jumala kaikesta pahasta

varjelisi. Tätä olemme merkinneet seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Frans Björkman, J.P.Stöckel, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Levi Johansson, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Levi Pudas, Johan Henriksson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, Anton Karlsen, Håkon Wik, Ole Kuraas, Ville Nieminen, Joel Ahonen, Juho Hirvonen, Heikki Seppänen, K.Luoma, A.Ihalainen, Joonas Karhu, Isak Mielonen, A. Vainikka, E.Kailahti, E.Nousiainen, H. Vartiainen.

Petter Sitsi ei ole voinut tulla näihin kokouksiin. Hän on sairaalassa. Muut saarnajat täällä Lapinmaalla paitsi Mäntyvaara ovat terveinä perheittensä kanssa.

NS.

Vahamoniste. J.P.Stöckelin kokoelma

41. J.P. STÖCKEL Y.M. -JENS PEDERSENILLE Y.M.

Gellivaaran joulukokouksessa 1951

Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tervehdimme teitä kaikkia, rakkaat veljet ja sisaret Norjan meren rannoilla, etelästä pohjoiseen, Ofotissa, Lofotenissa, Tysfjordissa, Itä- ja Länsi-Finmarkenissa, kaikki Jumalasta uudesti syntyneet lapset, jotka esikoisten seurakunnan helmassa ja sen hengen yhteydessä hengitätte armon raitista ilmaa ja seuraatte Karitsaa, mihin Hän menee.

Me olemme Jumalan armon kautta jälleen saaneet kokoontua, niinkuin vuosikymmeniä ennenkin, viettämään joulujuhlaa täällä Ruotsin Lapissa sen suuren joululahjan, poikalapsen Herran Jeesuksen ympärillä. Meitä on suuri lauma kristityitä ja saarnaajia omasta maastamme ja Suomesta ja Norjasta, seurakunnan lähetysmiehiä ja heidän seurassa monta ystävää, joita me sydämen ilolla tervehdämme tervetulleiksi taivaallisiksi vieraiksi. Jumalan sanan ja Pyhän Hengen valkeudessa me olemme koetelleet kristillisyytemme korkeita ja tärkeitä asioita ja myös sitä lähetystointa, josta tässä kristillisyydessä on pidetty huolta alusta alkaen Jeesuksen opin jälkeen, juuri niinkuin apostolien aikana, että tulisi aina eteenkinpäin olemaan Herran Jeesuksen sanain mukaan yksi lammashuone ja yksi paimen.

Kutsuja saada saarnaajia Lapista ensi vuoden aikana on tullut Suomesta ja Länsi-Norjasta ja Itä-Norjasta lähetyskirjain ja lähetysmiesten kautta. Kaikki tämä ilmaisee sen luottamuksen ja turvan, joka totisilla Jumalan lapsilla on emäseurakuntaan Ruotsin

Lapissa, joka panee meitä kaikkia nöyryydessä koettelemaan työaseitamme, että Herran temppeli tulisi oikealla tavalla rakennetuksi Jumalan kunniaksi ja kalliisti lunastettujen ihmissielujen ijankaikkiseksi onneksi ja autuudeksi.

Näitä kutsuja on Herran edessä koeteltu, niin kuin Vapahtajamme sanoo: "Eloa on tosin paljon, vaan työväkeä on vähän, rukoilkaa sentähden elon Herraa, että Hän lähettäisi työväkeä eloonsa!" niin ei seurakunta voi tehdä lähetystä kahteen maahan yhdellä kertaa. Monet saarnaajat ovat iältä voitetut. Jumala on kuitenkin ollut meille armollinen ja siunannut seurakuntansa nuoremmilla voimilla, jotka puhtailla sydämillä ja omillatunnoilla tekevät Herran työtä sen armolahjan jälkeen, jonka he ovat Jumalalta saaneet. Seurakunnan yksimielinen päätös on, että ensi vuonna lähettää saarnaajia Norjaan, jotka käyvät Länsi- ja Itä-Finmarkenissa, ja niin paljon kuin aika ja voimat myöten antavat, joksikin osaksi täyttää Länsi-Norjan kristittyin pyyntöä. Me sanomme, että tapahtukoon kaikissa Jumalan tahto, niin maan päällä kuin taivaassa.

Kokoukset ovat olleet kalliita. Jumalan elävä sana on saarnattu kaksiteräisenä Pyhän Hengen voimalla ja kirkastaneet meille suuren syntisyytemme, mutta myös sen suuren armon, joka meillä on Vapahtajassamme Jeesuksessa Kristuksessa, joka pyhällä evankeliumillaan on johdattanut meitä siihen seurakuntaan, jonka Hän itse on rakentanut, ja jossa lain kirouksia ei saa kuulua. Me emme ole kuitenkaan ilman lakia, sillä meillä on Kristuksen laki, joka sitoo meitä toisiamme rakastamaan. Tämä rakkaus on Pyhän Hengen kautta vuodatettu sydämiimme, ja nyt on kaikki pelko ajettu ulos Jeesuksen veressä puhdistetuista sydämistä. Syntiä ja perkelettä meidän kuitenkin tulee peljätä, että ei kukaan meistä

lankeaisi niihin ansoihin, jotka ovat niin monelle turmioksi tulleet. Sillä meidän vihollisemme perkele käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä. Seisokaamme sentähden vahvana häntä vastaan, seuraten uskossa meidän suurta Kuningastamme ja voiton voittajaa, joka verisissä vaatteissa on raivannut sen uuden rauhan kirkkotien Yrttitarhasta Golgatan mäelle, jossa voiton huuto kuuluu: Se on täytetty. Laki on täytetty ja synnin velka on maksettu. Kaksinkertaisesti olemme saaneet Herran kädestä kaikkein meidän synteimme edestä, ja ijankaikkinen vanhurskaus on meille voitettu Jeesuksen ylösnousemisen kautta. Jeesus elää ja hallitsee vielä valtakunnassansa, ja on luvannut olla kanssamme joka päivä maailman loppuun asti.

Olkaa sentähden hyvässä turvassa, kaikki rakkaat ystävät Norjassa, jotka särjetyillä sydämillä seuraatte Herraa Jeesusta ristin ja itsensäkieltämisen tiellä. Kaikki synnit, viat ja viimeisetkin epäilyksen ajatukset ovat anteeksi annetut Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Kirkasta itsesi, sinä veripunainen voitonlippu, sille piiskuiselle laumalle, joka on ulos valittu maailman pimeydestä. Pian loppuu sota ja taistelu. Pian lähestyy Jumalan lasten ijankaikkinen sabatin lepo.

Tässä autuaallisessa toivossa me sanomme hyvästi sen suuren Luojan ja Lunastajan haltuun, monin rakkain sydämellisin terveisin kaikilta täällä kokoontuneilta saarnaajilta sen suuren kristittyin lauman kanssa teille, rakkaat veljet ja uskolliset Herran sotamiehet, Jens Pedersen, Hans Karlsen, Karl Sirkka ja Andreas Börresen y.m. koko sen ulosvalitun lauman kanssa, jotka ovat yhdessä mielessä ja rakkaudessa meidän ja teidän kanssa. Rukoilkaa Jumalaa edestämme, että me onnellisesti kostuisimme perille oikeaan Isänmaahan.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

J.P.Stöckel, August Isaksson, Frans Björkman, Gunnar Jönsson, William Eriksson, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Levi Johansson, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Levi Pudas, Johan Henriksson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, Anton Karlsen, Håkon Wik, Ole Kuraas, Thoralf Jensen, Ville Nieminen, Joel Ahonen, Juho Hirvonen, Heikki Seppänen, K.Luoma, A.Ihalainen, Joonas Karhu, Isak Mielonen, A.Vainikka, E.Kailahti, E.Nousiainen, H.Vartiainen.

Vahamoniste.

J.P.Stöckelin kokoelma.

42. J.P. STÖCKEL Y.M. - SAMUEL JUVOSELLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1951

Rakkaat ja kalliit veljet Herrassa ja uskolliset vartijat Herran Siionissa siellä kaukana Amerikan maalla Sam Juvonen, Leo Lobbestael, Arthur Niska, Caleb Erickson, Axel Uskoski, Hjalmar Wantaja, Oscar Nylund, W.Huumola, Ch.Koistinen, Dr.Stanley, Aillie Moore, Walfred Simonson, Alfred Hendrickson y.m. teidän rakkaitten vaimoinne, lastenne ja koko Herran lauman kanssa monesta kielestä ja kansallisuudesta yli Amerikan maan, jotka hengen yhteydessä rauhan siteen kautta ovat vieläkin hengittämässä armon raitista ilmaa esikoisten seurakunnassa. Armo ja

rauha Jumalalta ja Herraltamme Jeesukselta Kristukselta olkoon kanssanne nyt ja aina viimeisen ehtoohetkeenne asti! Amen.

Herramme Jeesuksen nimessä olemme taas Jumalan armon kautta saaneet kokoontua Jellivaaran kirkossa viettämään juhlaa sen suuren joululahjan, poikalapsen Jeesuksen ympärillä suuri lauma kristityitä ja saarnaajia täältä omasta maasta sekä Suomesta ja Norjasta. Jumalan sanan ja Pyhän Hengen valkeudessa olemme saaneet koetella itseämme ja kristillisyytemme korkeita ja paljon painavia asioita, ja kuinka tärkeä se on meille kristityille ja ensi sijassa meille saarnaajille, että elävä ja oikea itsensä tunteminen löytyy meissä, että se asia selvillä pysyy, kuinka suuri armo se on, että suurena syntisenä saamme uskoa itsemme autuaaksi ja niin armosta avatulla sydämellä saarnata kaikille katuvaisille ja uskovaisille vapaa tykökäyminen armoistuimelle, Herralle Jeesukselle, siinä oikeassa ja Pyhän Hengen saaneessa seurakunnassa, jossa on meille kaikille turvan ja suojan paikka, se seurakunta, jonka Herra Jeesus on rakentanut, omalla verellään puhdistanut ja Pyhällä Hengellänsä pyhittänyt, jonka perustuksia helvetin portit eivät voi kukistaa.

Kiitämme Amerikan saarnaajia ja kristityitä seurakunnan kirjeestä, joka on lähetetty juhannuskokouksista Calumetista, sekä niistä monista yksityisten kirjeistä ja terveisistä, joita olemme suureksi iloksemme saaneet vastaan ottaa. Niin myös kiitämme rakennusaineista tähän kristillisyyteen ja lahjoista Jellivaaran rukoushuoneen rakentamista varten. Jumala, rakas Isä siunatkoon ja palkitkoon teitä kaikkia kaikella hyvyydellä täällä ja kunnian katoamattomalla kruunulla iankaikkisuudessa.

Lähetysmiesten ja lähetyskirjeitten kautta on Suomesta, Norjasta sekä Länsi- että Itä-Norjasta tullut kutsuja, että saada

saarnaajia täältä Lapinmaalta, joita on koeteltu Herran edessä. Seurakunta on yksimielisesti päättänyt lähettää saarnaajia tekemään lähetysmatkan Norjaan, Finmarkkuun, Lofotiin ja Ofotiin, jos voittamattomia esteitä ei tule ja Jumalan tahto niin on. Hätähuutoja ja kutsuja on tullut monesta paikasta täällä Lapinmaalla ja muualla, että kyllä eloa tosin on paljon, vaan työntekijöitä on vähän, koska monet meidän uskollisista saarnaajista ovat iältä voitetut, ja sairauden ja vanhuuden heikkouden tähden eivät jaksa enää kulkea kristillisyyden paikkakunnissa. Kuitenkin on Jumala ollut niin armollinen keskellämme, että on lahjoittanut seurakuntaansa nuorempia saarnaajia, jotka vielä saarnaavat ja työtä tekevät sen lahjan kanssa, kun Herralta saaneet ovat.

Hauskoja sanomia olemme saaneet sieltä Amerikasta, että rauha ja rakkaus vallitsee Jumalan lasten keskellä, ja antakoon Jumala Hänen Poikansa Herran Kristuksen elävän tuntemisen kautta voimaa kilvoittelemaan alennuksen tiellä siihen asti, että sen iankaikkisen hääsalin portit aukenevat. Ja te Herran sotamiehet, olkaa rohkeat ja huutakaa Siionin muurilta, mitä aika kuluu. Muistakaamme Herran Jeesuksen käsky: "Saarnatkaa parannusta ja syntien anteeksi antamusta!" Kyllä maailmasta tahtoo aina tunkea sisälle kristillisyyteen monenlaisia aineita, mutta niin kauan kuin saarnaajat yksimielisinä saarnaavat kaikkea hengellistä ja lihallista vääryyttä vastaan, niin pysyy tie auki ja oppi puhtaana, että on selvä raja elävän ja kuolleen kristillisyyden välillä. Mutta ennen kaikkea tarvitsemmekin saarnata uskosta Herran Jeesuksen päälle, että se verinen voitonlippu tulee niin korkealle korotetuksi, että vielä kaikkein pienimmätkin ristinkantajat sen näkevät.

Ja niin saamme olla hyvässä turvassa, sillä meille on lapsi syntynyt ja poika annettu, jonka nimi on Iankaikkinen Jumala, Rauhan Päämies ja Ihmeellinen Neuvonantaja. Pois pelkoja epäilys Herran omilta! Synnit ja viat saarnaamme ja todistamme anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Se muistakaa vielä ennen kuin silmät ummistuvat viimeiseen uneen. Pian aukenee jo se kirkas ilma silmäinne eteen, ja silloin ei eroita enää se suuri valtameri meitä toisistamme. Silloin saamme painaa palavat rinnat yhteen ja sanoa: "Tervetulemaan Karitsan iankaikkisiin häihin!

Rakkaat ja sydämelliset terveiset sanomme teille kaikille yllänimitetyille ja koko Herran laumalle Amerikan maalla meiltä ja koko Herran laumalta täällä.

Seurakunnan puolesta:

J.P.Stöckel, August Isaksson, Frans Björkman, Gunnar Jönsson, William Eriksson, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Leevi Johansson, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Leevi Pudas, Johan Henriksson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, Anton Karlsen, Håkon Wik, Ole Kuraas, Ville Nieminen, Joel Ahonen, Juho Hirvonen, Heikki Seppänen, K.Luoma, A.Ihalainen, Joonas Karhu, Isak Mielonen, A. Vainikka, E.Kailahti, E.Nousiainen, H. Vartiainen.

VLKY:n julkaisu n:o 8, Lahti 1963.

Lauri Koistisen arkisto.

43. V. NIEMINEN Y.M.
- AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Helsinki 8/1 1952

Rakkaille vanhimmille, veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä siellä Ruotsin Lapin maalla, August Isaksson, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, Frans Björkman, J.P.Stöckel, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Leevi Johansson, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Leevi Pudas, Johan Henriksson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson ynnä muut saarnaajat teidän rakkaitten vaimoinne, lastenne, totuuden apulaisten ja palvelevaisten vaimojen kanssa, ja se suuri valittu Herran lapsilauma, joka teidän ympärillänne on esikoisten seurakunnassa ja sen hengen yhteydessä ja sen oikean autuuden opin kuuliaisuudessa.

Jumalan armo, rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssanne ja vahvistakoon meitä kaikkia kalliimmassa uskon kilvoituksessa, että tämä vaivalloinen korven matka onnellisesti päättyisi, ja niin saisimme siirtyä iankaikkiseen kunnian valtakuntaan, joka on meidän kaikkien suuri päämaalimme.

Kiitämme ensin Teitä, rakkaat vanhimmat siitä kalliista ja lohduttavaisesta lähetyskirjeestä, jonka olette kirjoittaneet Jellivaaran joulukokouksesta ja myös niiden terveisten edestä, joita meidän rakkaat lähetysmiehet ja heidän mukana olleet veljet ovat meille tuoneet ja jotka sanomat ovat ilahduttaneet meidän sydämiämme ja vahvistaneet meitä siinä luottamuksessa, että tahdotte meistä ja koko kristillisyydestä Suomen maalla huolta pitää, vielä tästäkin edespäin, joka huolenpito jaitsensä uhraava rakkaudentyö on niin siunattua hedelmää kantanut vuosikymmenien kuluessa,

josta tunnemme tänäkin päivänä olevamme suuressa kiitoksen velassa. Vaikka olemmekin siitä kiitollisen mielen kantamassa ja katkeamattomalla rakkauden siteellä Teihin kiinnitetyt, Jumala, meidän taivaallinen Isämme yksin voi palkita vaivanne, jonka tehneet olette ja vielä teette kuolemattomien sielujen autuudeksi.
Olemme nyt koolla täällä Helsingissä, paljon saarnaajia ja suuri kristittyjen lauma monilta paikkakunnilta, ja Jumalan sana on saarnattu monilla lahjoilla ja monilta huulilta Pyhän Hengen kautta siinä valkeudessa, joka on alkanut paistamaan tällä etsikkoajalla ensin siellä Ruotsin Lapin maalla ja jossa valkeudessa ovat autuutta kaipaavaiset sielut läpi kristillisyyden ajan nähneet sen kaitaisen elämän tien, jonka tien on auki raivannut se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kunnian Kuningas aina paratiisiin asti, ja niin saamme nyt alttiisti käydä sisälle meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. Ilon ja riemun äänet ovat vielä kuulumassa vanhurskasten majoissa ja kokouspaikoissa, kun suuri syntinen saa uskoa itsensä armosta autuaaksi ja tuntea, että vielä on täysi turva ja suoja tässä esikoisten seurakunnassa, johon syntyneet olemme ja jossa seurakunnassa Jumala tahtoo johdattaa omiansa oikeassa alennuksessa, kristillisyyden opetusten ja neuvojen seuraajana elämän iltaan asti.

Saarnaajat ovat keskustelleet lähetystoimesta ja tutkineet niitä pyyntöjä, joita on tullut kristillisyyden paikkakunnilta, että saada saarnaajia kevättalvella. Ja ovat päättäneet lähettää saarnaajat täyttämään niitä pyyntöjä, ja tulee lähetys kulkemaan etelästä aina Suomen pohjoisimpiin paikkakuntiin asti, Enontekiön, Utsjoen ja Sallan matkan, ja täällä etelämpänä yhteensä 13 eri lähetysmatkaa, jolle työlle tarvitsemme kaikki rukoilla Jumalan, Taivaallisen Isämme siunausta. Täältä siirtyvät nämä talvikokoukset ensin Tur-

kuun ja sieltä Poriin, Heikinsuolle, Tampereelle, Hämeenlinnaan, Padasjoelle, Lahteen, Mikkeliin ja Lappeenrantaan. Paljot saarnaajat ja kristityt seuraavat meidän lähetysmiehiä edellämainittujen paikkakuntien kokouksiin.

Terveenä ovat meidän lähetysmiehet ja muut veljet palanneet sieltä Jellivaaran joulukokouksesta, ja tahdomme kiittää Teitä kaikesta siitä rakkaudesta ja ylönpalttisesta palvelusta ja niistä kalliista neuvoista ja opetuksista, joista he ovat osallisiksi tulleet ollessansa siellä. Autuaalliset muistot ovat jääneet ja rakkauden kaipaus sydämiin.

Jätämme nyt Teitä, rakkaat veljet ja sisaret, hyvästi Jumalan armon ja rauhan haltuun annettuna siinä autuaallisessa toivossa, että jos niin on, ettemme enää kaikki toisiamme kohtaisi tämän maan päällä, niin kuitenkin kunnian kirkkaudessa, siinä voittokunniassa tapaamme toisemme ja saamme rakkaudesta palavat rinnat yhteen painaa ja yhdistää äänemme kiitosvirteen, joka jo heliästi soi täydellisyyden maassa loppumattomissa Karitsan häissä.

Sanomme vielä rakkaat terveiset koko tältä Herran laumalta, joka täällä koolla on, sille Herran laumalle, joka teidän ympärillänne on. Ja rukoilkaa aina meidän edestämme, että voitolla ja kaikesta pahasta varjeltuna pysyisimme ja onnellisesti perille kostuisimme. Synnit on anteeksi annettu meille ja teille Herramme Jeesuksen nimessä ja kalliissa rakkaudesta ulosvuotaneessa sovintoveressä, sen me tarvitsemme uskolla omistaa.

Tätä merkitsevät seurakunnan kanssa:

V.Nieminen, J.Ahonen, J.Karhu, J.Hirvonen, H.Seppänen, A.Ihalainen, E.Nousiainen, A.Holm, E.Maapalo, A.Vainikka,

S.Salminen, F.Siipola, A.Tolvanen, O.Tenhunen, I.Mielonen, E.Kailahti, Hj.Simolin, V.Kauppinen, E.Hintikka, P.Peltonen y.m.

VLKY:n julkaisu n:o 8, Lahti 1963.

Lauri Koistisen arkisto.

44. YRJÖ MÄKELÄ - J.P. STÖCKELILLE

Heikinsuo 12/2 1952

Rakas vanhin J.P.Stöckel Herrassa, Jumalan armon ja rauhan terveisillä tervehdin teitä ikuiseen muistoon jäänyttä opettajaa ja uskollista Siionin muurin vartijaa tällä maailman lopun viimeisellä ja surkealla ajalla, jossa näyttää, että perkele saa juuri vapaasti hallita. Että jo huomaan maailmassakin ne harvat ihmiset, jotka tahtoisit, että vielä joku kunnioitus annettaisiin pyhissä asioissa, ovat jo ivan esineitä, ja ovat voimattomia mitään parannusta aikaan saamaan. Täytyvät vain surumielin katsoa, kuin hullu myllyssä, kuinka kauhiasti maailma kaatuu. Toivovat yhden tuntemattoman Jumalan heitä auttavan jonkun ihmeen kautta.

Mutta minä toivon ja rukoilen sitä Jumalaa, joka voi kaikki tehdä niin kuin hän haluaa, ja tekee kaikki oikein ja hyvin, että hän varjelisi vieläkin Suomen, Ruotsin, Norjan ja Amerikan kansaa Poikansa Jeesuksen Kristuksen ansion tähden, ehkä muutamain harvain tähden, jotka vielä huokaavat sielunsa ahdistuksessa. Siltä valkialta perkeleeltä, joka nyt monen sadan eri nimen alla saa vapaasti vietellä onnettomia sieluja suuressa pimeydessä suuriin kauhistuksiin, Jeesuksesta laulaen ja soittaen, mitkä kirkosta eron-

neena ja mitkä jumalankieltäjinä. Voi, voi - Mutta se on minun suurin toivoni, että Jumala teille ikää ja voimaa antaisi, että jaksaisit vielä Suomessa käydä, vaikka ei muuta niin vaan kuin pyhäin kylän miehenä. Jos Jumala suo ja maailma vielä koossa pysyy, ja lähetys Ruotsista Suomeen saadaan.Niin kuin Suomen kristittyin toivo olis. No Jumala sen tietää. Mutta me toivomme ja odotamme.

Kiitos rakas vanhin sen kirjeen edestä, kuin sain teiltä. Minä olin niin kiusattu, kuin niin paljon teille kirjoitin. Vaikka en minä olemattomia kirjoittannu. Mutta siitä huolimatta, sillä olen syntisistä suurin, ja kristityistä kurjin, joten käy väkisin epäilys, uskallanko niin paljon Jumalan hyvyyteen ja rakkauteen luottaa, että kristityksi itseni tunnustan. Rukoilen anteeksi kaikkea syntisyyttäni.

Terveenä täällä olemme, en ole kuullu mitään erinomaista, joten lausun teille terveisiä, sinne kaikille kristityille täältä kaikilta kristityiltä. Olkaa kuitenkin itse ensin ja eniten tervehditty rakkaan vaimonne ja perhekuntanne kanssa minulta vaimoni ja perheeni kanssa. Piirsi vähin veljenne

Yrjö Mäkelä

Alkuperäinen. Omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma.

45. MATHIAS NIKOLAISEN Y.M. - J.P. STÖCKELILLE Y.M.

Tysfjord 5/3 1952

Rakkaille vanhimmille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille siellä Ruotsin Lapin maalla Johan P.Stöckel, Frans Björkman, August Isaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Levi Pudas, Johan Henriksson, ynnä muut saarnaajat ja se siunattu Herran lauma teidän ympärillänne.

Jumalan armo olkoon teidän kanssanne nyt ja aina, teidän autuaaliseen loppuun asti, amen.

Rauhalla ja rakkaudella tervehtelemme teitä, rakkaat isät ja annamme tietää, että elämme täällä joltisesti terveinä ruumiin puolesta, lukuunottamatta vanhuuden heikkouksia. Vieläpä olemme uskomassa itsemme Jumalan lapsiksi ja autuaaksi uskon kautta syntien anteeksi saamisen päälle, esikoisten seurakunnan helmassa, johon tulleet olemme Jumalan armon kautta, josta Hänelle kiitos ja ylistys olkoon. Rukoilemme nyt anteeksi hitauttamme, kun vasta nyt kirjoitamme teille. Olisimme pitäneet kirjoittaa tämän joulukokoukselle, vaan ymmärtämättömyytemme tähden se ei tullut tehdyksi. Kuitenkin lähestymme nyt teitä meidän kastettuin sydämiemme kanssa, koska tunnemme kuinka suuressa kiitollisuuden velassa olemme teille, ja ettemme voi palkita teille, siitä ensimmäisestä suuresta rakkauden huolen pidosta meidän tähtemme. Vaan meillä on se usko, että Jumala rakas taivaallinen Isä itse palkitsee teitä ajallisella siunauksella ja sitten kunnian kruunulla.

Saamme ilmoittaa, että viime kesänä ovat Ofotenin ja Lofotenin saarnaajat käyneet täällä, jotka ovat saarnanneet puhdasta Jumalan sanaa, joka on vaikuttanut murheen ja ilon ihmisten sydämissä. Mutta tunnemme, että tarvitsemme eteenpäin saada apua. Sentähden tahdomme tämän kautta lähestyä teitä lapsellisella mielellä ja sydämellä, sillä rukouksella, että emäseurakunta Lapinmaalla lähettää meille saarnaajia Lapinmaalta ensi tulevan kesän aikana, jos Te näette sen mahdolliseksi ja aika siihen myöntää. Kyllä tiedätte sen, rakkaat vanhimmat ja ystävät, että vihollinen ei ole jouten näillä paikkakunnilla, hän tahtoo tukkia sisälle kristillisyyteen vahinkoita tekemään, missä mahdollista on. Ja viettelee monta niistä sieluista, jotka tulevat maailman valtakunnasta katumuksen ja kääntymisen kautta. Täällä olemma useita vanhoja kristityitä, joilla on halu kuulla Ruotsin Lapin maan saamajien ääni. Ne jotka ovat olleet ensimmäiset työntekijät täällä Tysfjordissa ja Viktor Björkman aikanansa on antaneet meille sen lohtutuksen, ettei Lapinmaa tahto unehduttaa Tysfjordia tulevaisuudessaan.

Sentähten uskomme, että Lapinmaan saarnajat ja kristityt vielä pitävät huolen meistä, ja me vanhat kristityt pitämme sen saman toivon meidän sydämissämme, niinkauvan kuin meillä on elämän päiviä täällä kuolevaisuuden maassa.

Ei nyt muuta. Rukoilemme anteeksi kaikki meidän heikkouden synnit ja älkää unohtako meitä, teidän rukouksissanne Jumalan tykö.

Hyvästi nyt rakkaat Isät ja ystävät tällä kertaa. Sydämen rakkaita terveisiä sanomme täältä teille kaikkille ja sille Herran laumalle joka siellä on, kaikilta kristityiltä täältä ja meiltä.

Teidän heikkot veljet,

Matias Nikolaisen Grundfjord, Anders Nikolaisen Stenfjord, Anders Nilsen Leirelv, Mikkel Pedersen, Paul Pedersen, Peder Nilsen, Peder Oskarsen, Anders Mikkelsen.

Vahamoniste.

Gunnar Jönssonin suomentama.

J.P.Stöckelin kokoelma

46. WILLIAM ERIKSSON - J.P. STÖCKELILLE

Hånningsvåg 30/5 1952

Tykö rakkaat veljet ja uskolliset työntekijät, jotka kokoon olette tulleet siellä Kirunassa ynnä kristittyin lauman kanssa. Koska me hengessä olemme siellä teidän kanssanne, niin tuli halumme teitä tervehtiä jollaki ratilla, ja toivottaa sen korkeimman Jumalan Isän siunausta sille kokoukselle, ja että Jumala sanallensi sijan antais ihmisten sydämille, niin myös saarnaajille voimaa saarnata tällä viimeisellä ja onnettomalla maailman lopun ajalla.

Jumala on onnellisesti kuljettanut tähän asti meitäki. Olemme vielä merellä, vaan heti saavumme Honningsvagiin, josta alkaa ensi kokous. Hyvin on menny, ei ole tuulta niin paljon. Norjan veljet oli vastassa meitä Narviikin asemalla ja oli paljon kristityitä koolla Pållessa kuin sinne saavuimme. Olimme siinä yön.

Ja emme tiedä nyt vielä erityisempää muuta sanoa. Vaan sanomme rakkaat terveiset kaikille saarnaajille ja kristityille siellä,

jotka kokoon olette tulleet siellä. Ja rukoilkaa edestämme, että Jumala Isä meillekin voimaa antais Hänen tahtonsa edes tuoda, ja viisautta ja ymmärrystä tässä korkiassa asiassa, jossa ei ole kysymyksessä joku ihmisen kunnia, vaan Jumalan tahto ja asia. Ja niin sanomme hyvästiä näitten sanain kanssa, että synnit on teille ja meille anteeksi annettu Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Rauha rauhan Jumalalta ja Herralta Kristukselta levätköön aina teidän päällänne siihen asti, kuin vajaa lakkaa ja täydellisyys alkaa. Sen uskon ja toivon kanssa olemme, että kerran saamme yhteen tulla, jos ei ennen, niin uuden maan ihanuudessa, koko maasta ostetun lauman kanssa.

Ja sen toivon kanssa sanomme hyvästiä tällä kertaa, ja paljojen sydämellisten terveisten kanssa kaikille valituille siellä teidän ympärillänne. Jumala Isä antakoon siunauksen sanalleen. On merkinneet teidän heikot veljenne uskossa ja evankeljumin edesvastauksessa

William Eriksson,
Gunnar Jönsson,
Hans Karlsen,
Anton Karlsen

Alkuperäinen. Erikssonin omakätinen.
J.P.Stöckelin kokoelma.

47. VILLE NIEMINEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Lahti 24/6 1952

Rakkaille veljille ja vanhemmille, August Isaksson, Frans Björkman, J.P.Stöckel, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson ja kaikki te uskolliset Herran viinamäen työmiehet ja vartiat Sionin muurilla, siinä raskaassa ja edesvastuullisessa Herran työssä, sen kalliin ja ulosvalitun Herran lauman kanssa, ja jotka olette Profetan ennustuksen jälkeen Herran hengelle leposiaa valmistaneet pohjan maalla ja kaikkialla niiden tykönä, jotka sen uskolla vastaan ottavat.

Jumalan armon ja rauhan tervehtyksellä ja iankaikkisen onnen toivotuksella tervehtämme teitä rakkaaseen ja unhoittumattomaan muistoon jääneet ystävät siellä Ruotsin-Lapin maalla. Tämän tervehtyksen kanssa lähestymme teitä täältä Lahden kaupungista, johon taas olemme koolle tulleet Herran nimeen, Hänen pyhän sanansa ympärille, vieläkin siinä samassa mielessä ja tarkoituksessa, että kuinka me kaikin vahvistetuksi tulisimme tässä nykyisessä totuudessa kaikilla Jumalan neuvoilla, kaikkea sitä yhä yltyvää pahuutta vastaan tässä maailmassa.

Paljon on koolle tullut saarnaajia ja kristityitä, joidenka kautta olemme saaneet sanomia kuulla kristillisyytemme laveudesta, ja meidän rakkailta veljiltämme, jotka taas ovat tämän kevät kauden lähetysmatkansa tehneet. On kuitenkin meillä vielä ilon aihetta siitä, että monen ihmis sielun nimi on tullut kirjoitettua sisälle elämän kirjaan, ja että vielä on palamassa se tuli, jota Herra Jeesus on tullut sytyttämään maan päälle, niiden ihmisten sydämille, jotka

joskus voivat kielensä kiitokseen virittää jo täällä Keetarin majoissa. Vaikka toisaalta näemme, että olemme sitä aikaa nyt elämässä, että jos tapahtua taitaisi, että valitutkin eksytettäisiin, niin kuin meidän kallis Vapahtajamme on sanonut, vaan missä rakkaus kylmenee, niin vääryys saa vallan, ja puoliheränneet ihmiset nyt harhailevat monen kaltaisten viettelijäin perässä, jotka suurella kiireellä juoksevat ympäri maata ja huutavat: katso, täällä on Kristus.

Mutta ne ihmiset, jotka tahtovat ilossa ja hekumassa elää tässä maailmassa. Sen kansan keskellä on se vanha pyyntimies niin hienot ja viinit verkkonsa laskenut, että suruton kansa huutaa yhdestä suusta: Me tahdomme vapaat olla ja iloisesti elää. Voi kuinka työlästä on kristityilläkään kaikkia niitä nähdä ja tulla varjelluksi. Ja kun jollekin valvomattomalle kristitylle niin tapahtuu, että maailman rakkkaus voittaa sydämen, niin se sanoo toiselle, ettei se taikka tämä ole enään syntiä nykyaikana, ja ahneus ja koreus se rakentaa niin kunniallisen sijan ihmiselle, että se panee etsimään vain vertaisiansa ja se kasvattaa niin pian yhdelle ja toiselle kovat luut korvan taakse.

No kyllä ovat veljet taas näissäkin kokouksissa toisilla ja toisilla huulilla kalliin Jumalan sanan saarnanneet kaksiteräisenä. Marja Magtalenan veljet ja sisaret ovat vuodattaneet murheen ja katumuksen kyyneleitä, ja niiden katuvaisten ääneen on vastannut avatusta armon taivaasta Herran Jeesuksen veren ääni, joka on sytyttänyt Sionin tyttären sydämet palavaksi, ja niin on kuuluneet vieläkin ilon ja riemun äänet vanhurskasten majoista, joka on vielä ihana kuulla tämän syntisen maan päällä, että taivaan muuttolintuin äänet joskus soivat kunniaksi taivaan Jumalalle ja Herralle Jeesukselle.

Vaan kaikki Pyhän Hengen vaikutukset ovat vieläkin oudot maailmalle, ja joka on vieläkin yksi selvästi näkyvä merkki, elävän kristillisyyden ja väärän jumalisuuden vaiheella, sillä kaikki se jumalisuus elävän kristillisyyden ulkopuolella, kantaa ne muodot, ettei siellä yhdenkään ihmisen tarvitse tulla ristin kantajaksi, vaan he saavat siellä kulkea maailman kiitoksessa.

Vielä tahdomme sydämen pohjasta asti kiittää teitä, rakkaat veljet, kaiken sen teidän vaivannäön edestä, että olette meitä niin monella tervetulleella ja kaihilla kirjeellänne lohduttaneet. Ne ovat aina kristityille suuret ilosanomat, meidän niin monissa murheissamme ja koetuksissamme.

Autuaallisia hetkiä olemme jo saaneet täälläkin viettää Jumalan sanan ympärille koottuna, sillä synteinsä tähden murheelliset ja katuvaiset ovat tulleet lohdutetuksi armon evankeljurnilla ja vaivatut vapaaksi päässeet ja kiitosäänet ovat päässeet vapaista rinnoista kuulumaan ylistysvirtenä taivaan Jumalalle. Ja nyt taas jätämme teitä kaikkia Jumalan armon ja rauhan haltuun annettuna.

Seurakunnan kanssa

V.Nieminen, Joel Ahonen, J.Karhu, J.Hirvonen, A.Holm, K.Luoma, A.Ihalainen, E.Maapalo, E.Nousiainen, H.Seppänen, A. Vainikka, Sam. Juvonen, P.Peltonen, I.Mielonen, B.Niemeläinen, V.Kauppinen, K.Nurminen, S.Salminen, U.Eloranta, E.Hintikka, V.Vainio, O.Tenhunen, A.Kinnunen, A.Tolvanen, U.Toivonen, Hj.Simolin, L.Karevaara, O.Tast, KH Kari, y.m.

Koneella kirjoitettu jäljennös Ei omakätisiä nimikirjoituksia

J.P.Stöckelin kokoelma

48. CALEB ERICKSON Y.M. - J.P. STÖCKELILLE Y.M.

Juhannuskokouksissa Gacklessa, Pohjois-Dakotassa 28/6 1952

Tykö rakkaille, kalliille ja ikuisessa rakkauden muistossa oleville vanhimmille ja uskollisille (työntekijöille) Herran Viinamäen raskaassa ja painavassa työssä Johan P.Stöckel, William Erickson, Gunnar Jönsson, August Isaksson, Frans Björkman, K.R.Erlandsson, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Levi Pudas, Johan Henriksson, Hugo Gustafsson, Evald Larsson ynnä muut saarnaajat, rakkaitten emäntäinne, lastenne, palvelevaisten vaimoin ja totuuden apulaisten (kanssa), niin myös se Herran lauma, joka teidän ympärillänne on, Esikoisten seurakunnan helmassa ja sen hengen yhteydessä rauhan siteen kautta kiinnitettynä.

Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa ja vahvistakoon teitä kaihissa Herran työssä tämän lyhyen sodan ja kilvoituksen loppuun asti. Amen.

Tällä rauhan ja rakkauden tervehdyksellä ja sen Korkeimman onnen toivotuksella tulemme tervehtimään teitä, rakkaita ystäviä, näistä yhteisistä Johanneskokouksista, johon on kokoontunut paljon kristityitä ja saarnaajia monesta paikasta, yhdestä meren äärestä toiseen. Kalliita ovat kokoukset olleet ja Jumalan sanaa on saarnattu monilla lahjoilla ja huulilla, ja Jumalan sanalla on ollut samanlainen vaikutus kuin ennenkin, että on vaikuttanut murheen synnistä ja ilon Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta, että ilon ja kiitoksen äänet ovat kuuluneet kokouksissa. Olemme myös koetelleet kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita,

pitäen huolta lähetyksistä ja kristillisyytemme työnteosta sen jälkeen kuin meille siihen voimia ja mahdollisuutta on, sillä paljon on työtä ja vähän uskollisia työntekijöitä, joten saamme mekin sanoa, niin kuin Jeesus opetuslapsilleen, että eloa on paljon, mutta työntekijöitä on vähän, joten tarvitsemme mekin rukoilla elon Herraa lähettämään työntekijöitä Hänen eloonsa ja vahvistamaan niitä harvoja työntekijöitä, sillä työn teko on raskas, erittäinkin tällä viimeisellä ajalla, jolloin perkele on irti päästetty, pitäen suurta vihaa, monenkaltaisten eksytysten ja luvallisuuksien kautta, pyytäen turmella tätä kallista kristillisyyttä.

Rakkaalla sydämellä tahdomme kiittää kaikkein kirjeiden, yksityisten ja yhteisten ja viimeksi sen kalliin kirjeen edestä, kirjoitettu Vesisaaresta Norjasta näihin kokouksiin, joissa kaikissa on se alkuperäinen ääni jota olemme jo ensimmäisiltä vanhimmilta saaneet kuulla, niinkuin Paavali kirjoittaa Philippiläisille, että minä teille yhdellä tavalla kirjoitan ja että se tekee teitä vahvemmiksi, joka on se hyvän Paimenen ääni, joka henkensä on antanut lammasten edestä. Me olemme niin suuressa kiitollisuudenvelassa teille, rakkaille vanhimmille ja esikoisten seurakunnalle, sen suuren murheen- ja huolenpidon edestä, mitä olemme saaneet, josta kaikesta hyvästä emme saata niin kiittää niinkuin tulisi ja halumme olisi, sillä sen huolenpidon kautta mekin olemme tulleet varjelluksi niistä monista vahingoista ja raskaista eksytyksistä, jonka tähden emme tiedä muuta kuin rukoilla Jumalaa, Taivaallista Isää, että Hän antaisi teille ruumiin voimia, terveyttä ja pitkää ikää, sillä tässä on niin monen tuhannen ihmissielun autuus kysymyksessä, ja vieläkin olisi meidän yhteinen sydämellinen halumme ja pyyntömme saada apua, että Esikoisten seurakunta lähettäisi meille saarnaajia,

sillä vihollinen ei ole jouten, joka aina on työtänsä tekemässä, joka tekee työnteon raskaaksi, että aina tarvitsemme apua.

Emme nyt tiedä enempää kirjoittaa tällä kerralla, joten sanomme hyvästit, ja jätämme teidät Jumalan armon haltuun annettuina, näitten sanain kanssa, että synnit ovat teille ja meille anteeksi annettu Herramme Jeesuksen pyhän nimen ja kalliiin ulosvuotaneen sovintoveren voiman kautta. Ja sanomme sydämelliset rakkauden terveiset teille yllämainituille rakkaille ystäville, täältä moni-sataiselta kokousväeltä, jota niin paljon on, että tämä rukoushuone ei ole voinut vetää, niin myös kaikilta saarnaajilta sille Herran laumalle, joka siellä on. Pyydämme vielä, että rukoilisitte meidänkin edestämme, että pysyisimme pahasta varjeltuna loppuun asti. Merkitsee veljenne armossa, seurakunnan kanssa ja puolesta:

Caleb Erickson, Arthur Niska, Walfred Simonson, Bingo Burris, Axel Uskoski, Samuel Juvonen, Alfred Hendrickson, Oskar Nylund, Hjalmar Vantaja, William Huumola, Frank Granger, Reazo Redinger,

PS. Rakas veljemme Leo Lobbestael ei ole voinut saapua näihin kokouksiin heikon terveytensä tähden. Caleb Erickson on heikossa ruumiin terveydessä, kuitenkin täällä.

Vahamoniste Gunnar Jönssonin kopioima.

Kääntöpuolella omakätinen teksti: "Rakkaat terveiset meiltä ja kaikilta saarnaajilta ja kristityiltä, joita olemme tulleet näkemään Norjan reisulla. Lähetän kopion Amerikan seurakunnan kirjestä, jos et ole saanut. Hyvästi Jumalan rauhaan. Veljellisesti *Gunnar Jönsson"*

J.P.Stöckelin kokoelma

49. ANDREAS BÖRRESEN Y.M. - J.P. STÖCKELILLE Y.M.

Vestre Jakobselv 20/7 1952

Rakkaille vanhimmille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille siellä Ruotsin Lapin maalla, J.P.Stöckel, Frans Björkman, K.R.Erlandsson, AJsaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson ynnä muut saarnaajat yhdessä ympärillänne olevan Herran lauman kanssa

Armo ja rauha Jumalalta ja Herraltamme Jeesukselta Kristukselta olkoon teidän henkenne kanssa kilvoituksen loppuun asti, amen.

Armo ja rauha Jumalalta ja Herraltamme Jeesukselta Kristukselta olkoon teidän henkenne kanssa kilvoituksen loppun asti, amen.

Me pyydämme lähestyä teitä jollakin rivillä tämän lyhykäisen kirjeen kautta, ensin toivottaen, että te kaikki voisitte hyvin ruumiinkin puolesta, joka ruumiin terveys on maallisista lahjoista kaikkein kallein huoneen lahja, jota Jumala rakas Isä suuresta armostaan meille antaa, ja paljon meiltä puuttuis, kun terveys pois otetaan. Tämän yhteydessä voimme mainita, että mekin täällä meidän seuduillamme olemme tavallisella terveydellä, ja elämä kulkee sitä hiljukaista juoksuaan, ja virran tavalla painuu ijankaikkisuuden suurta merta kohti.

Kuten jo olette tietysti kuulleet, on meidän kylästä teidänkin tuntema kristillisyyden veli Aksel Jaakkola nukkunut Kristuksen haavoihin kesäkuun 9.päivänä, siis päivää ennenkuin seurakunnan

lähetysmiehet saapuivat Vesisaareen. Aksel Jaakola kuoli Vesisaaren sairaalaan.

Niin on siis meidän kaikkien yhteinen kiitos lausuttava Esikoisten seurakunnalle siitä, että me saimme lähetysmiehet Ruotsin Lapin ja Länsi-Norjan seurakunnasta meitä tervehtimään ja monilla kalliilla Jumalan lahjoilla rohkaisemaan, neuvomaan ja lohduttamaan, ja sydämellisesti kehoittamaan kaikkia iäisyyden matkamiehiä silmällä pitämään suuren päämaalin, joka edessämme on, sielujen ijankaikkisen onnen ja pelastuksen.

Kokouksia on pidetty täällä Itä-Finnmarkenissa kaikkiaan 8 eri paikassa, ja kolme viikkoa me kuuntelimme yhdessä lähetysmiesten kanssa, kunnes meidän täytyi erota Maskijoen seurojen loputtua 2.päivä tätä kuuta maallisten syitten vuoksi. Ei voinut kukaan meistä lähteä Porsangeriin saakka, lukuunottamatta vanhaa Daniel Sjölundia, Vardösta, joka lähti saattamaan saarnaajia viimeisiin kokouspaikkoihin Finnmarkenissa.

Koko Jumalan totuus on näinäkin viikkoina saarnattu Pyhän Hengen valolla ja voimalla, ja Jumalan seurakuntaa on rakettu ja yhteen liitetty kaikkialla, missä on käyty, ja missä vielä löytyy sellaisia sieluja, jotka koko sydämestään tahtoisivat saada selville minkäkaltainen tämä laestadiolainen kristillisyys on ollut alustaan saakka, ennenkuin vihamiehen paha työ alkoi ilmetä monessa muodossa ja värissä kristillisyyden vaikutuspiirien sisäpuolella, ensinnä lihallisen vapauden ja synnin luvallisuuden kautta, ja sitten sen jälkeen lakihengellisyyden armottoman kurikkaparannussaarnan kautta, josta kaikesta on paljon onnettomuutta ja surkeita sielun vahinkoja johtunut ja seurannut laajalle levinneessä laestadiolaisessa herätysliikkeessä. Sentähden on suuri Jumalan armo se, että alkuperäisessä kristillisyydessä ja sen hengen yhteydessä

saamme kuulla Pyhän Hengen saaneitten saarnaajain äänen, joka sanoo, kuten profeetta Jesaja on aikanaan lausunut: "Tämä on tie, käykää sitä", kun te oikealle tai vasemmalle puolelle eksyneet olette."

Kyllä vain näittenkin kokousten jälkeen ovat tunnolliset kristityt monasti tarvinneet taivaallista Isää rukoilla, että Hän armossaan saisi meitä varjella salaisista synneistä ja julkisista ylikäymisistä, täällä vaeltaissamme ristin ja itsensäkieltämisen tiellä, sillä monelle matkamiehelle on vahinko tullut, kun ei ole valvottu ja rakoiltu kiusauksen hetkellä.

Me päätämme tämän kirjeen taas tällä kertaa siinä toivossa, että teidän ja meidän synnit on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja maahan vuotaneessa sovintoveressä. Sillä meille on lunastus Hänen verensä kautta, nimittäin syntien anteeksi antamus. Rukoilkaa meidän puolestamme, että mekin onnellisesti Saalemin maahan kostuisimme, jolloinka loppuvat sielun ja ruumiin vaivat.

Monin rakkain terveisin

Andreas Börresen, Anselm Henninen, Edvard Henninen, Bernhard Siuruvainen, Rich. Törmänen, Karl Severi, Andreas Jaakkola, Reidar Akeksandersen, Valdemar Törmänen, Rich. Henninen, Karl Välitalo, Henry Välitalo, Öyvind Niska.

Vahamoniste. G.Jönssonin kopioima.

J.P.Stöckelin kokoelma.

50. VILLE NIEMINEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Lappeenranta 30/9 1952

Rakkaille veljille, vanhemmille ja uskollisille työmiehille Herran viinamäen kalliissa ja edesvastuullisessa työssä, August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson ynnä kaikki muut saarnaajat ja totuuden apulaiset, joille kaikille tämän elävän kristillisyyden työ ja menestyminen on kallis ja velvoittava, ja se kallis ulosvalittu Herran lauma laajassa Lapin maassa, ynnä muualla. Jumalan armon ja rauhan ja rakkauden tervehtyksellä tulemme teitä niin läheltä tervehtelemään, kuin olemme teitä sydämissämme kantaneet. Nyt olemme täällä lappeenrannassa taaskin viettämässä näitä Mikon päivä kokouksiamme, paljon saarnaajia ja suuri kristittyin lauma, eri puolilta maatamme, ja että on kysymyksessä monen tuhannen ihmisen sielun autuus, niin olemme siinä mielessä ja tarpeen tunnossa, sekä itseämme että kristillisyytemme korkeita asioita koetelleet, ja tutkineet Jumalan sanan rinnalla, ja että me itse kukin uskon ja rakkauden rintaraudalla puetettuna ja rauhan siteellä yhteen liitettynä jaksaisimme voitollisesti sodassa seisovaiset olla, sillä sielun vihollinen niin monen muotoisena ympäri käy, ja niin läheltä kuin meillä kullakin oma syntinen liha ja veri on.

No monissa paikoissa maaseudulla sekä kaupungeissa ovat saarnaajat kulkeneet juhannuksen jälkeisenä kesänä, suuri on ollut ahkeruus kristityillä kokouksia pitää, ja Jumalan suuresta armosta olemme vielä voiton päällä pysymässä sen kalliin sovintoveren

voimasta, joka sovintoveren ääni on vieläkin hyvää puhuvaisena keskellämme, jonka uskomisen ja omistamisen kautta saapi joskus iankaikkisuuteen matkustavaiset katsella uskon silmillä sisälle sen uuden maan kaupunkiin asti. Ehkäpä ne ovat vaan harvat ja lyhykäiset hetket, sillä kohta on jälleen alkanut sota vihollisen voimaa vastaan, ja vaikka niin yksi ja toinen on siinä sodassa väsynyt ja vajonnut maailman pohjattomaan mereen, niin on kuitenkin suuri paljous meidän matkakumppaneistamme, jotka ovat ilolla ja uskon rohkeudella jättäneet tämän maan, ja siinä toivossa olemme mekin kilvoittelemassa, että päästä kerran niitä edellä menneitä tervehtelemään. Ehkäpä toisinaan epäilykset tulevat, että olenko minä se ihminen, joka kerran saan nähdä valojen paistavan ijäisen kotimaan rannalta, silloin kuin minulle elämän ehtoo joutuu.

No yhteen mieleen sovitettuna ovat saarnaajat vielä keskellämme työtä tekemässä, vaikka tosin ovat kukin tuntemassa niin suuren heikkouden ja puuttuvaisuuden tykönänsä. Vieläpä suuri arkuus ja pelko, että jos minun kelvottoman tähden vahinko jollekin tulee, eli on jo tullut. Murheella saavat työntekijät nähdä, että lihallinen vapaus ja maailman muodot tunkee sisälle kristillisyyteen. Jos ei parempi hartaus tule niille, jotka ovat kuulemattomiksi tulleet, niin tulee pelko, kuinka viimein käypi heille. Ja kaiken sen meidän nykyisen tarpeemme tähden me yksimielisesti uudistamme entisen pyyntömme, että Lapinmaan seurakunta lähettäisi meille saarnaajat ensi vuoden aikana. Täällä on seurakunta päättänyt lähettää neljä saarnaajaa Gellivaaran joulukokoukseen, he myöskin tuovat tullessansa suusanallisen pyyntömme ja ilmoittavat meidän tarpeemme.

Vielä kiitämme sydämestämme niiden kalliitten kirjeittenne edestä ja niistä kalliista terveisistä, joita olemme saaneet, ja jotka

aika ovat olleet iloksemme ja turvaksemme jo viisikymmentä ajastaikaa ja vieläkin ovat. Ja niin kuin uskomme, että aina olette meitä muistaneet ja meistä huolta kantaneet, niin vieläkin kantakaa meitä rukouksissanne armoistuimen eteen, että rakas taivaallinen Isä suojelisi ja varjelisi tämänkin peltopalasen Suomen maalla johon kallis ja puhdas Jumalan sanan siemen kylvetty on, ja jonka päälle ovat niin monet uskolliset työmiehet työtä tehneet, joista jo ensimmäiset ja toiset vartijat ovat saaneet siirtyä lepäämään päivätyöstänsä, ja sinne heidän jälkeensä se meidänkin kuolematon henkemme niin useasti huokaa tämän vieraan maan päältä, jossa niin monet vaarat meitä kohtaavat.

Ja nyt lopuksi sanomme sydämen rakkaita terveisiä teille kaikille yllä mainituille ja vanhinten leskille ja heidän lapsillensa. Ja sillä autuaallisella toivolla sanomme hyvästi tämän kristittyin lauman kanssa, että Jumala rakas Isämme teitä siellä ja meitä täällä aina edeskäsin loppuun asti niin kuljettakoon, ja sen toivomme täyttäköön, että kerran kaikki yhteen tulemme siinä suuressa juhlakaupungissa, toisella puolella tätä maata, ja vaikka emme tämän maan päällä kaikki saisikaan nähdä toisiamme, että kuitenkin siellä saamme rakkaudesta palavilla rinnoilla tervehdellä toisiamme ja sanomme jo nyt kaikki täytetty on. Ja sen ihanan toivon ylläpitämiseksi uskokaamme kaikki veljet ja sisaret, että kaikki meidän ja teidän syntimme on anteeksi annettu, meidän Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren kautta, joka viaton veri on vuotanut yöllä yrttitarhassa sielujemme rakastajan sydämestä ja niistä avatuista haavoista Golgatan ristillä viimeiseen pisaraan asti. Ei ole tarvinnut yrttitarhan maa eikä Golgatan mäki sitä taivaallista kastetta, vaan se on vuodatettu meidän synteimme anteeksi anta-

miseksi, ja niin jätämme toisiamme Jumalan armon ja rauhan haltuun, seurakunnan kanssa ja puolesta

V.Nieminen, Joel Ahonen, J.Karhu, J.Hirvonen, K.Luoma, A.Ihalainen, H.Seppänen, E.Nousiainen, E.Maapalo, A.Vainikka, V.Kauppinen, S.Salminen, A.Tolvanen, H.Nieminen, O.Tenhunen, O.Valkama, I.Mielonen, A.Mustonen, U.Toivonen, B.Niemeläinen, M.Rautio, E.Hintikka, A.Kinnunen, K.Nurminen, y.m.

Jos ei voittamattomia esteitä tule, niin seurakunnalta lähetettyinä tulevat Gellivaaran joulukokoukseen V.Nieminen, Joel Ahonen, K.Luoma ja Eino Nousiainen.

Koneella kirjoitettu jäljennös

Ei omakätisiä nimikirjoituksia

J.P.Stöckelin kokoelma

51. ANDREAS BÖRRESEN Y.M. - FRANS BJÖRKMANNILLE Y.M.

Vestre Jakobselv 19/12 1952

Rakkaille vanhimmille ja uskollisille vartijoille Siionin muureilla siellä Ruotsin Lapinmaan ensin syntyneen seurakunnan keskellä, Frans Björkman, Johan P.Stöckel, August Isaksson, K.R. Erlandsson, William Eriksson, Gunnar Jönsson ynnä muut saarnaajat ja koko Herran kallis lauma ympärillänne.

Armo ja rauha Jumalalta ja Herraltamme Jeesukselta Kristukselta olkoon teidän kaikkien osananne nyt, kuten ennenkin, ja kunnes viimeinen elon ilta kerran saapuu itse kullekin Kristuksen uskolliselle sotamiehelle, amen.

Näin tahdomme mekin täältä kaukaa lähettää terveisemme teille, jotka vanhassa Lapinmaan kirkonkylässä olette taas joulujuhlaa viettämässä, kuten niin monta kymmentä vuotta jo olette tehneet entisten edesmenneitten saarnaaja vanhinten kanssa. Ja on jo teistä useat niin korkealle ijälle nousseet, että joudutte ajattelemaan, että tämä on viimeinen yhdessä olo monien satojen nuorempien jouluvieraitten ja kristittyjen kanssa. Harmaaväriseksi on teidänkin päänne painunut tässä kauan kestäneessä Jumalan seurakunnan laajassa työssä, sekä muuten kuluneessa elämän ajassa kärsittyjen murheitten ja vastoinkäymisten tähden. Eikä ihme olisikaan, jos monasti tuntuisi väsymystä ja syvää kaipuuta, missä niin paljon rakkaita ystäviä on jo odottamassa teidän ja meidän kotiin saapumista, kun viimeiset jäähyväiset on sanottu raumiin ja sielun vaivoille.

Jumalan Pojan uskossa ahkeroimme mekin täällä kilvoitella synnin poispanijoina ja Herran Jeesuksen sovintoveren korjaajina esikoisseurakunnan helmassa ja sen hengen yhteydessä. Ja jos me vielä joutuisimme tämän syyn tähden jotakin pilkkaa, vihaa ja panettelua kantamaan monenlaisten hengellisten ihmisten katkeran sydämen taholta, niin olisi meidän kuitenkin syy iloita ja riemuita sen vuoksi, että mekin saamme kärsiä Kristuksen kanssa, kun olemmekin hänen kanssaan menneet ulos leiristä ja kannamme hänen pilkkaansa. Vasta sittenhän meille saattaakin olla toivoa tulla Jeesuksen kanssa kunniassa kirkastetuiksi, kun olemme samasta kalkista juoneet, josta Jeesuksen täytyi juoda, ja jonka kalkin juomaa hänen täytyi tarjota Zebedeuksen pojille juotavaksi, jos he mielisivät Jeesuksen kummallakin puolella istua hänen valtakunnassaan. Kyllä vain meitä täällä haukuskellaan esikoisiksi, ja moni luulee, että hän tuolla haukkumisellaan tekee Jumalalle kunnian palveluksen ja meitä kovasti häpäisee, juuri samalla tavalla kuin Pilatus teki, kuin antoi kirjoittaa Jeesuksen ristin yläpuolelle J.N.RJ Jeesus Natsareenus, Juutalaisten kuningas, ja vaikka Pilatus teki sen pilkalla, niin hän kuitenkin ijankaikkisen totuuden siinä ilmoitti, vastoin omaa tahtoaan ja tarkoitustaan. Ja kun me elävässä uskossa olemme käyneet esikoisten seurakunnan tykö, niin olemme löytäneet itse Karitsan Siionin vuorelta, joka ihmisistä on ostanut meidät uutisiksi eli esikoisviljaksi, joille on se armo suotu, että saamme Karitsaa seurata, mihinkä Hän menee.

Meidän keskeltämme ei lähtenyt kukaan tällä kertaa Lapinmaan joulukokouksiin. Sentähden me tulemme luoksenne tämän kirjeen kautta, ja pyydämme esittää toivettamme, että muistaisitte meitäkin täällä sekä rukouksissanne että lähetystoimen kautta, vaikkakaan me emme nyt saata mitään varmaa aikaa määrätä. Sillä

meille on nyt kolmena vuonna peräkkäin ollut lähetysmiesten käynti osanamme, ja sen ymmärrämme hyvin, että muut paikat jäävät kovasti vaille, jos joka vuosi me vaadimme lähetystoimen huolenpitoa meistä, niin peräti tarpeellista ja tärkeää kuin se onkin kaikin puolin. Vaan me tiedämme, kuinka vähän on oikeita ja kelvollisia työmiehiä Herran elovainiolla näinä Ihmisen Pojan viimeisinä päivinä.

Sentähden iloitsemme siitä, että seurakunta pystyy lähettämään noita rakkaita saarnaajiamme kaus Etelä-Norjaan, vieläpä kuten tänä kesänä Tanskan maalle saakka, missä ei ole tämän kristillisyyden ääntä vielä ennen kuultu. Kenties on sielläkin autuaiksi tulevia ihmisiä, joitten kuolematon henki huutelee kuin Paavalin aikana Makedonian mies näyssä huuteli: 'Tulkaa auttamaan meitä." Tätä toivoessamme ja rukoillessamme Valkeuden Isältä, niin me ilolla tahdomme kestää paastoamisen aikoja omakohtaisesti, kun vain muut kalliisti ostetut sielut sen kautta saisivat alkaa Karitsan häitä viettämään täällä maitten päällä, ennenkuin Karitsan vihan päivä ilmenee. Kyllä vielä meidänkin aika tulee sen jälkeen, kuin Jumala hyväksi näkee ja seurakunta saattaa lähettää, jos vain muuten tämä maailma sen verran koossa pysyy ja valtakuntain ja läänien rajat on niin paljon auki, että saatetaan Jumalan työtä vielä tehdä tulevina vuosina.

Tuota vain on pyydetty esittämään, että jos Lapinmaan ja Suomen seurakunta päättää tulevan vuoden kevättalven aikana lähettää saarnaajia Suomesta Utsjoen seurakuntaan Nuorgamiin saakka, niin olisi hauskaa, jos nämä saarnaajat kävisivät meidänkin puolellamme tervehtimässä meikäläisiä veljiä ja sisaria, mikäli on aikaa ja tilaa.

Taisi venyä liian pitkäksi tämä kirje. Sentähden päätämme tähän. Jumala yksin tietää saammeko enään toistemme kasvoja nähdä jälleen tämän maan kamaralla. Tämä vanha vuosi on pian umpeen kulunut, ja uusi vuosi alkaa. Sen sisältö on meiltä kaikilta salattu. Kuitenkin Jeesuksen nimessä toivotamme toisillemme hyvää ja onnellista uutta vuotta, ja uskomme sen, että kaikki meidän aikamme ovat Jumalan kädessä.

Me sanomme lämpimimmät jäähyväiset teille kaikille ja pyydämme teitä muistamaan meitä rukouksissanne, että mekin illaksi perille kostuisimme. Ei olis halua katsella oikealle tahi vasemmalle puolelle, eikä myöskään taaksepäin. Sillä suuri olisi palkan maksu sille, joka toimellisesti jaksaisi kilvoitella väsymättä ja murtumatta. Siinä uskossa, että teidän ja meidän synnit ovat anteeksi annetut Herran Jeesuksen kalliissa nimessä ja maahan vuotaneessa pyhässä sovintoveressä hyvästelemme toisiamme, vaikka viime kerran tässä katoavaisessa maailmassa, ja merkitsemme

Andreas Börresen, Anselm Henninen, Rikard Törmänen, Jaakkolan veljekset yhdessä monien muitten veljein ja sisarten kanssa.

Vahamoniste. Kopioinut G J.
J.P.Stöckelin kokoelma

52. VILLE NIEMINEN Y.M. - AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Hämeenlinna 13/1 1953

Rakkaat veljet-Vanhimmat ja uskolliset vartijat Sionin muurilla ja työntekijät Herran viinamäen työssä, August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, J.H Olsson, Paava Pitsa, Hugo Gustavsson, Levi Johansson, Evald Larsson ynnä muut saarnaajat, teidän rakkaitten vaimoinne ja lastenne kanssa, ja kaikki totuuden apulaiset ja palvelevaiset vaimot siellä Ruotsinlapin maalla yhdistettynä siinä kalliissa työssä monen tuhannen sieluin autuudeksi niin lavialle kuin tämä elävä kristillisyys on Jumalan aivoituksen ja Hänen armo päätöksensä jälkeen levinnyt aikakaudellamme. Tällä onnen ja rauhan tervehdyksellä tervehdämme teitä täältä Hämeenlinnan kaupungista, johonka nyt olemme koolle tulleet paljon saarnaajia sekä kristityitä.

Ensin saamme kiittää teitä kalliin lähetyskirjanne ja niiden rakkaitten terveistenne edestä, joita meidän rakkaat veljemme ovat suusanallisesti ja runsaasi jakaneet, jotka kaikki ovat meitä suuresti lohduttaneet ja sydämestä asti iloiseksi saattaneet. Sen teidän lupauksenne kautta, että saamme ensikädessä vastaan ottaa lähetysmiehet Lapinmaan seurakunnalta lähetettynä meille jo tunnetuksi tulleet, uskolliset Herran palvelijat Villiam Eriksson ja Gunnar Jönsson. Suokoon rakas taivaallinen Isämme heille sielun ja ruumiin voimia, sekä nyt että aina elämänsä ja työpäivänsä loppuun asti. Antakoon kärsivällisyyden ja lohdutuksen Jumala myöskin teille saarnaajain rakkaille puolisoille, Hannalle ja

Huldalle voimia kantamaan sinä aikana kotinne huolet. Terveenä ovat saapuneet saarnaajamme Gellivaaran kokouksista tykömme, ja niin aloitamme eri puolilla Länsi- ja Etelä-Suomessa viettämään näitä talvikokouksiamme ja sitten Pohjois-Karjalan ja vielä pohjoisimman Lapinmaamme rajoille asti, lähtevät lähetysmiehet, jos Jumala heille terveyttä antaa. Tosin jo kaikki ajan ja taivaan merkit sen jo osoittavat, että nyt on viimeinen aika, ja niinkuin kirjoitettu on, että silloin vaaralliset ajat lähenevät, niin että monenlainen vääryys saapi vallan ja että rakkaus monessa kylmenee, ja viettelevät henget väärällä opillansa vetävät puoleensa horjuvaiset sielut, nimittäin ne, jotka eivät ole tahtoneetkaan antaa itseänsä muuttaa niin kuin ne, jotka rakennetut ovat. Kuitenkin olemme niin uskomassa, ettei Herra Hänen kallista käsialaansa hylkää, vaan tahtoo vieläkin koota ja suojella, niinkuin emäkana hänen poikansa siipeinsä alla suojelee. Niin myöskin rakas taivaallinen Isämme suojelee lapsiansa ja omansa, joille ei muuta eikä toista turvan paikkaa ole, vaan se äidin syli, johonka lapseksi Jumalalle syntyneet ovat, se on Esikoisten seurakunnan helmaan. Vielä tahdomme sydämestämme kiittää teitä kaikkia yllä mainituita, sen teidän rakkautenne ja palveluksenne edestä, jota saimme taas keskellänne nauttia tälläkin kertaa, niin kuin ennenkin, ja josta yhdessä olomme hetkistä on jäänyt niin monet syvälle sydämiin painuneet rakkauden muistot, ja ei ainoastaan muistot, vaan vielä se työnne ja työmme Herrassa, se on kantanut siunattua ja kallista hedelmää, ja jonka nautintoa ovat jo ensimmäiset ja toiset matkamiehet keskeltämme saaneet siirtyä nauttimaan ijankaikkisuuden maassa.

Eikä nyt muuta vaan jätämme teitä rakkaat veljet ja sisaret tällä kertaa Laumansa Ylipaimenen Herramme Jeesuksen Kristuksen

armollisen varjeluksen ja suojeluksen haltuun sen ainoan lohdutuksen kanssa, että kaikki teidän ja meidän synnit ovat anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren kautta. Ja sillä kalliilla sovintoverellä kirkastettu lauma Hänen lupauksensa mukaan kohta jo kutsutaan sisälle siihen valtakuntaan, jossa vanhurskaus asuu. Siellä ei enään turmeluksen tunto rintojamme ahdista, niin kuin usein täällä. Kantakaa ystävät rakkaat meitäkin teidän rukouksissanne armoistuimen eteen. Jääkää nyt Jumalan armon ja rauhan haltuun, yhdistettynä seurakunnan kanssa.

V.Nieminen, Joel Ahonen, J.Karhu, J.Hirvonen, K.Luoma, A.Holm, A.Ihalainen, H.Seppänen, E.Nousiainen, A.Vainikka, E.Kailahti, K.Nurminen, E. Maapalo, S.Salminen, U.Eloranta, U.Toivonen, O.Tast, L.Karevaara, A.Kinnunen, O.Valkama, A.Tolvanen, O.Tenhunen, B.Niemeläinen ja kirkkoh.Kari y.m.

Koneella kirjoitettu jäljennös. Ei omakätisiä allekirjoituksia.

Joel Ahosen omakätinen teksti lopussa: "Terveiset teille ynnä rakkaalle emännällene/ *Joel"*

J.P.Stöckelin kokoelma.

53. HJALMAR WANTAJA - J.P. STÖCKELILLE

Hancock, Mich. 15/3 1953

Tykö rakkaalle vanhimmalle ja Siionin muurin vartijalle John Stöckel rakkaan vaimonne ja lastenne kanssa. Jumalan armo,

rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssanne. Toivotamme teille hyvää ruumiin terveyttä ja pitkää ikää meidän ja monen tuhannen sielun onneksi ja menestykseksi tällä ikävällä ja uuvuttavalla korven matkalla ijankaikkista kotimaata kohti kulkiessamme.

Saan ilmoittaa, että olemme terveenä perheeni kanssa, ehkä sitä on ollut yskää ja influensaa täällä koko paljon tänä talvena. Ussein on ollut mieli kirjoittaa teille, vaan olen hidas siihen ja kaikkeen hyvään, vaan olemme juuri rakkaudella muistamassa teitä ja niitä autuaallisia hetkiä, kuin te olitte täällä meidän maassamme. Ei ne unehdu koskaan, ja ne neuvot ja opetukset, joita olemme saaneet teidän ja kaikkein Lapin maan lähetysmiesten kautta, ovat olleet kalliit ja ylösrakentavaiset, ja siitä on suuri siunaus meille vuotanut. Aina tarvitsemme apua saada ja uutta voimaa ja virvoitusta, vieläpä neuvon ja opetuksen sanoja emäseurakunnan uskollisilta lähetysmiehiltä, sillä vihollinen ei ole koskaan jouten, ja ossaa Jumalan työlle vahinkoa tehdä vanhan tapansa mukaan ja uusillaki keinoilla.

Leo-veli on joltisessa terveydessä, vaan hän kirjoitti, että hän ei tohdi nyt lännelle lähteä, koska se kohtaus taas tuli hänelle Detroitin kirkossa, kuin oli saarnaamassa. Vaan arveli, että jos hän koittaisi käydä itän puolella, ja eilen ovat Samuelin kanssa lähteneet matkaan, ilmanki ilmateitse, sillä Wilmingtoniin pääsee muutamassa tunnissa Detroitista. Olemme monta kertaa sitä välinettä käyttäneet silläki matkalla.

Päätös on ollut, että minun ja Arthurin mennä Brush Prairiin ensi kuun alku päässä, Pitkä Perjantaiksi, ja Axelin ja Huumolan käydä niissä keski valtioissa.

Meillä täällä on vielä jonku verran lunta, ehkä se jo alkaa kevät sulattamaan vähitellen. Terveenä myös ovat nämät harvat valitut

ympärillämme, ehkä Qvist on jo niin heikko, että ei jaksa paljon olla ylhäällä, ja ajatuskyky on koko heikko. Paljon ovat ne, jotka ovat nuoret silloin olleet, kuin te olitte täällä, ovat naimisissa ja alkaa olla lapsia aika monta, tällä kadulla sanovat olleen siinä viidenkymmenen paikoilla, suurin osa kristityitä lapsia. Tässä on vain kaksi perhettä ei-kristityitä (eriseuraisia).

Ja uskomassa olemme ahkeroineet ja emme tohdi liikkua pois siitä opista, joka on alusta ollut, jonka kautta olemme niin paljon voittaneet. Sanon hyvästi nyt teille rakkaille tällä kertaa. Rukoilkaa edestämme, ja olkaa meiltä Hildan ja lastemme kanssa ensin ja viimein tervehdetty rakkaudella ja myös näiltä valituilta ympärillämme. Sanokaa rakkaat terveiset kaikille saarnaajille ja kristityille, ja uskomme, että synnit ovat anteeksi annetut teille ja meille Herran Jesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä ijankaikkisesti.

Heikko veljenne Herrassa

Hjalmar Wantaja

rakkaan vaimoni Hildan ja lastemme kanssa, (niitä on jo 6 tähän asti),

---

Alkuperäinen. Omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma.

54. LEO LOBBESTAEL - WILLIAM ERIKSSONILLE Y.M.

Juhannuskokouksessa Calumet, Michigan 24/6 1953

Rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä meidän ja niin monen tuhannen sielun avuksi autuuteen: William Eriksson, Gunnar Jönsson, J.P.Stöckel, August Isaksson, Frans Björkman, K.R.Erlandsson, Paava Pitsa, J.H.Olsson, Evald Larsson, Johan Henriksson, Hugo Gustavsson, Levi Pudas, Erik Kuoljok, Levi Johansson ynnä muut saarnaajat Ruotsin Lapin maalla teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, sekä sen kalliin Herran (lauman) kanssa, joka ympärillänne on, ja Suomen, Länsi- ja Itä-Norjan saamaajain ja kristittyin kanssa. Olkoon Jumalan armo, Kristuksen rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus runsaasti teidän kanssanne nyt ja aina sodan ja kilvoituksen loppuun asti, amen.

Tällä onnen, rauhan ja rakkauden tervehdyksellä tulemme tervehtimään teitä kaikkia rakkaita ystäviä näistä Calirmetin kokouksista, johon kokoontunut on monta saarnaajaa ja paljon kristityitä yli Amerikan maan ja Canadasta, Jumalan sanan ympärille keskustelemaan ja koettelemaan niitä asioita, jotka koskevat meidän kristillisyyttämme Amerikan mantereella. Kallista ja hauska on nähdä niin suuri kristittyin lauma kuin täällä on tälläkin kerralla, ja niin paljon nuoria, joka osoittaa sen, että kristillisyys on kalliina sydämellä. Monta on niitä ystävää, jotka ennen ovat kanssamme olleet kokouksissa, vaan joiden kasvoja emme enään näe tämän maan päällä, sillä tämän kuluneen vuodenki ajalla on niin moni meidän ystävämme saanut siirtyä niihin ijankaikkisiin

kokouksiin, jossa ei enään muistu mieleen matkan vaivat, ei sota eikä kilvoitus. Sinne huokaa meidänkin kuolematon henkemme näistä ahtaista asuinsijoista ja murheen ja vaivan alta. Olemme myös saaneet niitä sanomia sieltä, kuinka yksi ja toinen ystävä on pois otettu. No, heille se on ilo ja autuus, jotka ovat saaneet vanhurskasten palkan, vaikka jälkeen jääneille kaipaus.

Juuri sydämestä tahdomme kiittää niiden kalliitten ja tervetulleitten kirjeitten ja kristittyin terveisten edestä, joita olemme sieltä saaneet, sekä seurakunnan kirjeen joulukokouksista, että saarnaajani kirjeistä, jotka ovat kalliit, ja ilahduttavat sydäntämme kuin näemme sen, että muistatte meitä tänne kaukaiselle maalle ja että Esikois-seurakunta pitää meistäkin niin rakasta huolta, niin kuin ennenkin niin tänäkin päivänä. Jota uhrausta, rakkautta ja huolenpitoa emme saata teille millään palkita, vaan uskomme, että Jumala, rakas Taivaallinen Isä, on sen teille palkitseva.

Saarnaajat ovat kulkeneet lähetysmatkoilla jääneenki vuoden kuluessa ja kalliit ovat kokoukset olleet joka paikassa, vieläpä on joitakin heränneitä sieluja löytynyt, jolle on tullut tosi kysymys sieluinsa autuudesta, jotka ovat uskon käsittäneet ja Isän huoneeseen saatetut iloksi Jumalalle ja Jumalan lapsille. Herran pelto on kaunis Amerikankin maalla, mutta myös näemme sen, kuinka suurella voimalla vihollinen on työtänsä tekemässä ja koettamassa kylvää rikkaruohoa Herran peltoon, emmekä kuitenkaan soisi, että Herran työlle turmiota tulisi. Ja koska uudempia ja oudompia koettelemuksia tulee eteen, niin näiden alla työntekijät tuntevat heikkoutensa, jonka vuoksi uudistamme meidän rukouksemme ja pyyntömme, että Esikois-seurakunta Ruotsin Lapin maalla meille apua lähettäisi. Suuri on ollut siunaus Amerikan kristillisyydellä joka kerralla, kuin Lapinmaan lähetysmiehet ovat täällä käyneet.

Tämä on saarnaajain ja seurakunnan yksimielinen pyyntö ja anomus.

Lahden kokouksista Suomesta olemme saaneet tervehtyksen nähin kokouksiin, koska Lapinmaan lähetysmiehet, rakkaat veljet William Eriksson ja Gunnar Jönsson ovat siellä olleet, josta kiitämme. Se on sydäntämme ilahduttanut, sillä se osoittaa, kuinka se kultainen lanka sitoo kristityt yhteen ja muistavat toisiansa, oli ne tällä eli sillä puolen Atlantia. Ja vaikka kauvaksi olemme toisistamme ruumiin puolesta eroitetut, niin kuitenkin olemme hengessä läsnä, ja se on meillä myös rukous ja toivo, että jos emme saa toisiamme tämän maan päällä enään nähdä, niin kerran saamme yhteen tulla niissä kokouksissa, joissa emme tarvitse enään koskaan erkaantua, jossa koko maasta ostetun lauman kanssa saamme äänemme yhdistää veisaamaan voiton virttä Jumalalle ja Karitsalle alati ja ijankaikkisesti. Siinä uskossa sanomme hyvästi, että teidän ja meidän synnit ovat anteeksi annetut Herran Jeesuksen nimessä, viattomassa ja kalliissa sovintoveressä.

Rakkaat ja sydämelliset terveiset teille ja koko Herran laumalle siellä, saarnaajilta ja Herran laumalta täältä, niin myös kristityiltä Canadan puolelta. Vielä pyydämme, että rukoilisitte Jumalaa, rakasta Taivaallista Isää meidän edestämme, että tulisimme kaikesta pahasta varjelluiksi loppuun asti, ja onnellisesti perille kostuisimme.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Leo Lobbestael, Wm Homola, Dr J.W.Stanly, Arthur Niska, Samuel Juvonen, Chas Koistinen, Axel Uskoski, Allie Moore, Walfred Simonson, Hjalmar Wantaja, Oscar Nylund, Alfred Hendrickson.

Rakas veljemme Caleb Erickson ei ole saattanut näihin kokouksiin tulla huonon terveytensä vuoksi. Ehkä olette kuulleet, että rakas veljemme ja työkumppani Nick Wilen on päässyt pois kesäkuun 9.päivä.

Koneella kirjoitettu jäljennös.
Nimikirjoitukset mustekynällä,
mutta vain yhdellä käsialalla.
J.P.Stöckelin kokoelma

55. VILLE NIEMINEN Y.M. - A.ISAKSSONILLE Y.M

Lahdessa 25/6 1953

Rakkaille veljille-Vanhemmille ja uskollisille Herran viinamäen työmiehille A.Jsaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Evald Larsson, H.Gustafsson, ynnä kaikki muut saarnaajat siinä raskaassa ja edesvastuullisessa Herran viinamäen työssä, ja se kallis ulosvalittu Herran lauma siellä Ruotsin-lapin maalla.

Jumalan armon ja rauhan tervehtyksellä lähestymme teitä täältä Lahden suurista juhannuskokouksista. Ja nyt saamme sydämellisen ilon kanssa kiittää Esikoisten seurakuntaa siitä, että olette lähettäneet ja uhranneet teidän rakkaat ja uskolliset lähetysmiehet, Villiam Erikssonin ja Gunnar Jönssonin, meille. He ovat onnellisesti saapuneet luoksemme. 12. päivä toukokuuta alkoivat kokoukset Oulussa, Tuiran kirkossa, sinne olikin saapunut koko

joukko kristityitä eri puolilta Pohjanmaata. Vastaanottajaveljemme johdattamina ovat he jo kulkeneet sisä- ja Länsi-Suomea halki Helsingin kautta tähän Lahteen, 14 toista eri paikkakunnassa on tähän mennessä jo kokouksia pidetty, ja suuri paljous on kristityitä ja saarnaajia seurannut mukana paikasta toiseen, niin että kirkot ja rukoushuoneet ovat ollet tungokseen asti täytetyt. Ja Jumalan sana on saarnattu kalliisti ja rakentavaisesti suurella Pyhän Hengen valkeutella, kiitetty olkoon Jumala, rakas Taivaallinen Isä, joka on vielä niin kuin ennenkin sanansa eläväksi tehnyt armoa isoovaisten sydämissä. Hon liikutukset ovat kuuluneet saatun armolahjan edestä, kun epäuskon vankeja on vapaaksi laskettuja sisälle johdatettu Isän huoneeseen, eksyneitä ja langenneita on jälleen palautettu Sionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupunkiin. Sen ovat vielä omalla suullansa eksyneet tunnustaneet, että olivat kadottaneet sen kaitaisen tienjalkainsa alta, silloin kuin olivat ylönantaneet elävän ja oikian seurakunnan neuvot, ja josta syystä lankes sisällinen pimeys tunnon päälle. Vaan se Hyvä Paimen on vieläkin vaeltamassa, ja kulkee niitä raskaita askeleita etsien vieläkin Siinain vuoren juurelta ja kaikista paikoista, joihin eksyneet ovat, ja että yhdenkin eksyneen sielu on Hänelle kallis, niin sen tähden Hänen täytyy huutaa. Voi, kuinka paljon Hänellä on vieläkin työtä meidän kanssamme, sillä muutamat pyrkivät edelle ja muutamat tahtovat väsyä kulkemasta.

Vielä tahdomme sydämestämme kiittää kaikista niistä kalliista kirjeistänne, joita olemme kuluneen vuoden aikana saaneet vastaan ottaa V.Erikssonilta, Gunnar Jönssonilta, ja August Isakssonilta ja J.P.Stöckeliltä, lähetyskirjeet näihin kokouksiimme. Ne ovat aina olleet meille suureksi iloksi ja turvaksi kaikille niille elämäntien kulkijoille, jotka sen kultaisen siteen kautta ovat

kuuliaisuuteen yhdistetty kanssamme ja kanssanne. Vaikka ei ole kaikki vastahakoiset hukkuneet Kooran kapinassa.

Terveenä ovat täällä teidän lähetysmiehet olleet ja samalla äänellä on vieläkin armon ja totuuden sanat kuuluneet heidän huuliltansa, niin kuin me vielä elävästi muistamme sen ajan viisikymmentä vuotta takaperin, kun ensimmäiset Jumalan avun välikappaleet Esikoisten seurakunnalta lähetetyt saapuivat, niin kuin hajotetun lauman tykö.

Tästä Lahdesta saarnaajat lähtevät Pohjois-Karjalan paikkakuntiin saattajainsa kanssa, ja jossa viipuvät tarpeen mukaan. Suureksi iloksemme olemme saaneet myöskin vastaan ottaa paljon sydämen ystäviä, kasvoistakin tunnetuita sieltä Ruotsista, sekä Itä- ja Länsi-Norjasta, niin myöskin Suomen Lapista. Voi, kuinka hauskaa olisi saada jälleen nähdä se, kuinka Pietarin ja Johanneksen kukkaiset jälleen virkistyisit runsaammin Enon rannoilla. Niin kuin Laestadius on ennen saarnannut. Toivomme ja uskalluksemme Jumalaan on se, että siunatut ja kalliit muistot jäävät kannattamaan matkamiesten uskoa ja toivoa kaikissa niissä paikoissa, joissa suurta virvoitusta ovat saaneet nauttia kristityt ihmiset näitten kokoustemme aikana, ja pian saammekin jo yhteen kokoon tulla siinä suuressa Juhlakaupungissa, toisella puolella tätä maata. Sinne meidän kuolemattoman hengen halu ja toivo on, ja se rukous, että Kaikkivaltias Jumala meitä kaikkia armostansa auttakoon, ja sen toivon ylläpitämiseksi uskokaamme vielä kaikki veljet ja sisaret synnit ja epäilykset anteeksi meidän Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä.

Ja nyt sanomme tämän suuren kristittyin lauman kanssa sydämen rakkaita terveisiä teille yllämainituille, rakkaitten emäntäinne, lastenne ja sen ympärillänne olevan Jumalan lapsilauman

tykö, vielä sydämellisen kiitoksen kanssa kaikesta siitä rakkaudesta ja huolenpidostanne, jonka kaiken teille on palkitseva armosta rikas Jumala, ja rukoilkaa vielä meidänkin edestämme, että me kaikin kerran onnellisesti perille tulisimme. Jumalan armon ja rauhan haltuun annettuna. Seurakunnan kanssa

V.Nieminen, Joel Ahonen, J.Hirvonen, J.Karhu, A.Holm, A.Ihalainen, E.Nousiainen, E.Maapalo, V.Eriksson, G.Jönsson, H.Seppänen, U.Eloranta, A.Vainikka, E.Kailahti, H.Ikonen, I.Mielonen, S.Salminen, V.Kauppinen, U.Toivonen, K.Toivonen, Hj.Simolin, H.Nieminen, F.Siipola, O.Tenhunen, A.Tolvanen, M.Rautio, J.Korhonen, O.Valkama, P.Peltonen

Koneella kirjoitettu jäljennös. Ei
omakätisiä nimikirjoituksia.
J.P.Stöckelin kokoelma

56. ARTHUR NISKA - J.P. STÖCKELILLE

Minneapolis 29/6 1953

Tykö rakkaalle vanhimmalle J.P.Stöckel, rakkaan vaimonne, lastenne ja Herrassa valittuin kanssa siellä teidän ympäristöillä. Jumalan armo lisääntyköön teille.

Tulen tykönne näiden muutamien paljon puuttuvaisten rivien avulla. Ensin tahdon kiittää rakkaalla sydämellä, rakkaan, kalliin ja tervetulleen kirjeen edestä, joka oli täällä kotiin saavuttua maanantain aamulla, jonka olin kyllä aavistanut, vaikka en tiennyt,

keneltä siellä se oli. Vain tuli niin outo tunnelma. No sen laisia enteitä niitä on käyvinänsä ihmisillä, en tiedä mistä ne kaikki johtuvat. Hauska se on saada sanomia aina vielä sieltä toiselta puolen maata.

Entistä määrää mekin olemme terveinä ruumiin puolesta, josta Jumalalle olkoon kiitos kaiken hyvyyden antajalle ja sen heikon uskon olemme ahkeroitsemassa säilyttää kaiken pahan tuntemisen läpi, Jumalan suuresta armosta, pannen pois tarttuvaisia synnin vikoja, jotka ovat aina tarttumassa ja jotka hitaaksi tekevät uskomisessa. Olemme tahtoneet säilyttää samaa mieltä ja ymmärrystä tästä kristillisyydestä kuin olemme jo alusta saaneet, jota ovat saarnanneet saarnaajat silloin kuin kristillisyyden saimme. Ja jonka ovat lähetysmiehet Esikoisten seurakunnasta vahvistaneet täällä käydessänsä, jotka ovat saarnanneet, että eivät jälestä tulleet saarnaajat ole tulleet viisaammiksi kuin edelliset ja ensimmäiset, joka on vahvistanut ne sanat "Jesus Kristus se sama eiläin ja tänä pänä ja ijankaikkisesti", joka on Apostolin sanain mukaan tehnyt meidät vahvemmiksi, että kristillisyys ei muutu.

Koettelemuksia meillä vain on tällä vaelluksen matkalla, monenlaisia murheita ja kiusauksia, joista ei näytä loppua tulevan, niin kauvan kuin tässä vajavuudessa olemme, kuitenkin rukoilemme, luottaen mitä Korinttolaisille kirjoitetaan "Ei Jumala pane enempi kuormaa kuin kantaa jaksamme, vaan saattaa kiusauksesta lopun." Eihän minun tarvitse teille raamattua kirjoittaa, kyllähän te siellä sen tunnette paljon paremmin kuin minä voisin toivoakaan, mutta sitä tulee joskus jotaki mieleen ja huntalo sen heti puhuu eli kirjoittaa.

Kirjeessänne sanoitte, että vanhuus alkaa tulemaan, muassa mekin tullaan, vaikka en viitsi teille sanoa itsestäni samalla tavalla,

mutta eiköhän ne ole sen oireita, kun alkaa tulla sen laiseksi, että kovin väsyy ja muistamattomuus lisääntyy, vaikka ei se ole kyllä hyvä ollut koskaan.

Kesä täällä on vielä ihana, kuin on saatu paljon sadetta, ruoho on niinkuin Johanneksen aikana, on ollut koko lailla kuumia aina aika tavasta. Mutta ei jatkuvasti, niin siitä ei ole kärsitty niinkuin muutampina kesinä. Caleb Ericksonin vävy on saanut työn posti hallitukselta, on myymässä kotiansa Hibbingissa ja ostamassa kotia täältä, aikovat muuttaa tänne syyskuun alussa, siis saamme Calebin tänne läheisimmäksi naapuriksi. Leonard Muoniolla on myös aikomus asettua tähän lähelle.

Monta on kuolema korjannut pois sen jälkeen, kuin olette täällä käyneet, joiden perään tuntee usein ikävän kaipausta, joiden kanssa olemme saaneet ilojamme ja murheitamme jakaa, ja kuin näitä ajattelee, tulee tunne, että vieras on maa jalkaimme alla, ja sen matkassa toivo, että pian mekin pääsisimme siihen oikeaan kotimaahan, mihin surut ja murheet eivät ulotu. Sen toivon kanssa olemme matkalle lähteneet, ja suokoon Jumala, että tämä pysyisi katsantomme päämääränä tällä vähäisellä viipymisemme ajalla, sillä uskon, että ei ole minunkaan viipymiseni aika pitkä, olen äärettömästi yllät et etty, kuin olen näin kauvan elänyt, se on mennyt kaiken ymmärrykseni yli, enkä olisi osannut toivoakaan näin kauvan elää, mutta totta sitä pitää olla täällä niin kauvan kuin pidetään, jonka määrän Jumala yksinänsä tietää.

Koska minulla ei ole mitään erinomaisempaa kirjottamista, taidan lopettaa nyt tälle kerralle näitten sanain kanssa, että synnit ovat anteeksi annettu Herramme Jesuksen pyhän nimen ja kalliin ulosvuotaneen sovintoveren voiman kautta ijankaikkisesti teille ja meille, ja kaikille, otka sen uskolla vastaan ottavat. Ja olkaa terveh-

detty sydämellisellä rakkaudella, rakkaan vaimonne, lastenne ja ympärillä olevien valituitten kanssa siellä. Rakkaat terveiset täältä Hiivalalta, Rosenlundeilta, meidän lapsilta ynnä muilta kristityiltä yhteisesti. Pyydän vielä, että rukoilette meidänkin edestämme, että Jumala meitäki pahasta varjelisi ja antaisi uskon voimia ja rohkeutta tässä sodassa ja kilvoituksessa, aina loppuun asti, kuin tämä vaivalloinen matka onnella päätetään. Pyytää teidän vähin veljenne uskossa

Arthur Niska rakkaan vaimoni Saiman ja lasten kanssa.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Omakätinen allekirjoitus.

J.P.Stöckelin kokoelma.

57. GUNNAR JÖNSSON - SUOMEN KRISTITYILLE 1953

Hirvijärvellä 30/7 1953

Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tervehtelen veljiä ja sisaria Jesuksessa Kristuksessa ympäri Suomen maata, jotka yhdessä hengessä ovat Hyvää Paimenta seuraamassa ja armon raitista ilmaa hengittämässä esikoisten seurakunnassa ja elävän Jumalan kaupungissa, jossa uuden testamentin välimies Jeesus on ja priiskoitusveri, joka parempia puhuu kuin Abelin veri.

Lähestyn teitä tällä tavalla, näitten yksinkertaisten rivien avulla ja saan ilmoittaa, että elämme terveinä täällä, joka on suuri lahja

Jumalalta. Hyvin ja onnellisestikin saavuimme kotia Suomen lähetysmatkalta, ja ihanat muistot ovat jääneet joka paikasta, missä saimma olla kanssakäymisessä ja kokouksissa Suomen saarnaajien ja kristittyjen kanssa, elävän Jumalan sanan ympärillä ja Pyhän Hengen lämmin tuuli pääsi virkistämään kylmää sydäntämme uskomaan Jeesuksen nimen ja veren voimaan kaikki synnit anteeksi. Ja Kristuksen vanhurskauden puvulla puetettuna, joka on se hääpuku, joka kelpaa Karitsan häissä sekä täällä että iankaikkisuudessa.

Sydämestä tahdon vielä kiittää saarnaajia ja kristityitä kaikesta rakkaasta palveluksesta ja hyvyydestä, jota olemme saaneet nautita keskellänne ja niin kauniisti kuljettanut meitä ympäri Suomen kristillisyyden ja niin takaisin saattaneet aina Haaparannalle asti. Emme voi Teitä palkita, mutta lahjoista rikas Jumala palkitsee runsaasti täällä hyvällä omalla tunnolla ja elävän uskon voimalla, ja kunnian kruunulla taivaassa.

Meillä on ollut vieraana muutamat rakkaat ystävät Suomesta jälkeen kuin tulimme sieltä, joka on hauska ollut, ja josta vielä kiitämme, kun ystävät muistivat meitä.

Saan vielä ilmoittaa teille surusanoman, että Frans Björkman vanhimman emäntä Matilda on majansa muuttanut ja parempaan elämään siirtynyt aamulla 28. päivä tätä kuuta oli illalla tullut sairaaksi ja vietiin hänet sairaalaan, ja niin aamulla kello kuuden aikana hän nukkui kuoleman uneen. Hän oli valmis poislähtemään, mutta suuri kaipaus on hänen peräänsä, sillä hän oli palvelevainen vaimo ja oli paljon ystäviä voittanut kristillisyydessä. Ja niin on useimmat vanhat kristityt tämän kevään ja kesän aikana autuaallisen kuoleman kautta saaneet astua sisälle Jumalan paratiisiin. Niille se on voitto, jotka ovat päässeet, ja sinne on meidänkin

matka, jos Jumalan avun ja armon kautta jaksaisimme kilvoitella kalliissa uskossa, parannuksen tekijänä ja pahan poispanijana loppuun asti.

No niin, me olemme vielä täällä kiusauksien ja kyynelten maassa, mutta kuitenkin on Jumala suuresta armostansa valmistanut meille Poikansa Jeesuksen kautta siunatun kristillisyyden, jossa meillä on turva ja suoja. Ja paljon on Teillä kalliita saarnaajia Suomen maalla, jotka saarnaavat puhtaan Jumalan sanan Pyhän Hengen voimassa. Ottakaat vaarin heidän neuvoistansa ja kätkekäät ne kalliit opetukset niinkuin parhaana aarteena, niin on Teillä nuorilla ja vanhoilla menestys elämän kaidalla tiellä. Siihen työhön olemme, ehkä suuressa heikkoudessa, tahtoneet liittyä, ja niin tulee meidän aina muistaa, että elävä kristillisyys on aikakaudessamme alkanut täällä Ruotsin Lapin maalla, jossa Rovasti Laestadius on ollut ensimmäinen huutaja jayksi kirkas tähti armon taivaalla, ja niin hänen kanssaan Johan Raattamaa, Joonas Purnu y.m. jotka ovat hyvän perustuksen laskeneet niinkuin taitavat rakentajat. Siitä opista ja esikuvasta tahdomme kiinni pitää, ja ei ole yksikään meistä joutunut harhatielle, joka on seurakunnan helmassa pysynyt ja syntisenä uskonut. Sillä siihen meillä on viimeinen ja vahvin turva, kun saamme uskossa vastaanottaa sen kalliin syntein anteeksi antamisen saarnan, joka Jeesuksen nimessä ja veressä saarnataan Herran Siionissa.

Jääkää siis Jumalan rauhaan ja olkaa sydämen rakkaudella tervehdetty kukin nimeltänsä, nuoret ja vanhat, saarnaajat ja kristityt. En tahdo täällä, enkä saata kaikkien nimiä mainita, mutta elämän kirjassa ovat Teidän ja meidän nimet kirjoitettu. Rukoilkaa minun ja meidän edestämme, pyytää vähin veljenne Herrassa

Gunnar Jönsson rakkaan
vaimoni Hannan ja lasteni kanssa.

VLKY:n julkaisu n:o 4,1954.

Lauri Koistisen arkisto.

58. JOEL AHONEN Y.M. - A.ISAKSSONILLE Y.M.

Karinainen, Heikinsuo 13/10 1953

Rakkaille vanhemmille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille Ruotsin Lapinmaalla A.Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, William Eriksson, Gunnar Jönsson, J.H.Olsson, K.R.Erlandsson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson y. m. saarnaajat rakkaitten emäntäinne, lastenne ja sen siunatun Herran lapsilauman kanssa, joka teidän ympärillänne on hengittämässä yhtä armon ja rauhan raitista ilmaa ensinsyntyneen seurakunnan helmassa ja hengen yhteydessä rauhan siteen kautta yhteenliitettynä, Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen armo, laupeus ja rauha lisääntyköön teille nyt ja aina päiväin loppuun asti, amen!

Tällä onnen, rauhan ja rakkauden toivotuksella tervehtelemme teitä, rakkaat veljet ja sisaret, tästä kokouksesta, johon on kokoontunut paljon saarnaajia ja kristityitä maamme rajain sisältä aina Enontekiöstä asti. Hauska ja autuaallinen on ollut pitää juhlaa sen yksinkertaisen ja puhtaan Jumalansanan ympärillä ja istua siinä ruokapöydässä, johon on koottu kaikki hengessä köyhät sekä vanhurskautta isoovaiset ja janoovaiset sielut, jossa vielä se suuri ehtoollisen pitäjä on itse jakamassa elämän leipää pieninä muru-

sina nälkävieraille, samoin elämän vettä janoovaisille virvoitukseksi tällä rasittavalla korven matkalla, jossa moni kiusattu ja ahdistettu sielu on tullut lohdutetuksi ja virvoitetuksi uskossa aina ilon ja autuuden tuntemiseen asti.

No yksi meidän työkumppaneistamme, nimittäin Hemmi Nieminen on saanut siirtää majansa läpi kuoleman toiseen maahan. Ja se näyttää, että vanhuus ja sairaus saavuttaa jo monia meidän uskollisia työntekijöitämme, niinpä mainituista syistä Ville Nieminen, E.Maapalo ja A.Holm eivät ole voineet saapua tähän kokoukseen, jotka vuosikymmeniä ovat uskollisesti sijansa täyttäneet, ja niitten kasvoja kaipaavat saarnaajat ja kristityt sydämellisellä ikävällä, joita he ovat harjaantuneet näkemään ja heidän ääntään kuulemaan.

(Sinne se) halajaa meidänkin henkemme niiden opettajain ja ystäväin jälkeen, jotka ovat keskeltämme siirtyneet, ja sen uskomme, ettei ole pitkä aika, kun se ikävä ja kaipaus tulee täytetyksi. Ja se onkin se ainoa toivo, joka ylläpitää ja lohduttaa tämän vieraan ja syntisen maan päällä, jossa on niin monta vihollista ja alinomainen sota ja taistelu. Mutta onhan meillä kuitenkin se suuri sotasankari ja orjantappuroilla kruunattu kuningas Jumalan lupausten ja raamattuin todistusten jälkeen keskellämme, jonka kautta voitolla pysymme, jotka uskossa ja hengessä olemme koottuina Siionin vuorelle ja elävän Jumalan kaupunkiin, jota valtakuntain rajat, kielet ja kansallisuudet eivät voi jakaa eikä hajoittaa, sillä Jumala on sen väkevällä voimallansa ja elävällä äänellänsä yhteen koonnut Pohjoisen Jäämeren rannoilta ja Lapinmaan lumituntureitten juurilta, ja niin aina Tyynenmeren rannoille saakka. Ja sentähden kaikki ystävät ja matkakumppanit poronpaimenista alkaen, katsokaa uskon avatuilla

silmillä uskon alkajaa ja päättäjää Herraa Jeesusta, joka verisen sodan ja kilvoituksen läpi on tien auki raivannut Jumalan paratiisiin asti.

Ja nyt sanomme teille hyvästiä näillä sanoilla, että synnit ja viat on teille siellä ja meille täällä anteeksi annettu Herramme Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren kautta iankaikkisella unhoituksella. Ja ei nyt muuta, vaan olkaa yllämainitut sydämellisellä rakkaudella tervehdityt meiltä ja tänne kokoontuneelta kristittyin laumalta ja rukoilkaa meidänkin edestämme Jumalaa, taivaallista Isää, että Hän meitä pahasta varjelisi ja loppuun asti voitolla pitäisi. Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Joel Ahonen, J.Rustholkarhu, J.Hirvonen, H.Seppänen, K.Luoma, A.Ihalainen, A.Kinnunen, A.Tolvanen, E.Nousiainen, A.Vainikka, E.Kailahti, V.Kauppinen, U.Toivonen, I.Mielonen, A.Mustonen, P.Peltonen, F.Siipola, U.Eloranta, O. Tast, E.Hintikka, O.Tenhunen, M.Rautio, S.Salminen, K.Toivonen, kh Kari, Hj.Simolin, I.Saranpää, E.Vainiola y.m.

Koneella kirjoitettu. Ei omakätisiä allekirjoituksia.

Lyijykynällä puumerkkinä lopussa K.L.(=K.Luoma?)

J.P.Stöckelin kokoelma

59. ARTHUR NISKA - J.P. STÖCKELILLE

Minneapolis 9/12 1953

Jumalan rauhan ja rakkauden tervehdyksellä tulen tervehtimään teitä, rakasta veljeä ja uskollista Herran palvelijaa J.P. Stöckel, rakkaan emäntänne niin myös saarnaajain ja kristittyin lauman kanssa, joka ympärillänne on.

Ensin kiitän rakkaan, kalliin ja tervetulleen kirjeen edestä, jonka sain ei kauvan sitte, josta otaksuin, että olitte vielä jonkunlaisessa terveydessä, mekin olemme josta Jumalalle olkoon kiitos, kaiken hyvyyden antajalle. Ja siitä vähäisestä uskon kipinästä olemme ahkeroitsemassa kiinni pitää sen toivon kanssa, että Jumala saattaa sen vahvistaa viimeisessä koettelemuksessa, että saatamme rohkeasti astua kuoleman sillattomaan virtaan, sen vakuutuksen kanssa, että parempi elämä odottaa meitä toisella puolella, joka toivo onki se, joka päätämme ylhäällä on pitäny ja pitää vielä kuivemmilla ja kylmemmillä ajoilla, vielä koska lupaus on, että toivo ei anna häpiään tulla.

Minä olen ajatellut, kuten psalmisti "vanhoja aikoja ja entisiä vuosia", ja vaikka siellä on monta ja monenlaista, vieläpä raskaitaki murheita ollut, mutta ei Jumala ole antanut niin mennä, että ei olisi aina aika tavasta lohdutuksen sekä ilon hetkiäki suonut, ja ellei niin olisi ollut, kukas tiesi miten olisi jo aikaa käynyt. Olen ajatellut, eli muistellut sitä aikaa, kuin se, jonka kautta olin kristillisyyden saanut /nim. Olof Matoniemi*/ joka oli ollut minulle niinkuin Isä rakkain, jonka kautta olin monta hyvää neuvoa (saanut) ja olin saanut sellaisen luottamuksen, että sellaista kohtaloa ei voisi tulla, josta hän ei olisi voinut päästää, enkä ollut tullut tuntemaan toisia

saarnaajia niin tarkoin kuin hänen, enkä ollut myöskään kohdannut 1920 Lapin lähetystä, joten hänen kuoltua tuntui, niinkuin olisi jääty orvoiksi, niinkuin olisi tullut Isä pois otetuksi, ja vaikka meillä kyllä oli ja jäi saarnaajia, mutta ei ollut sellaista, joka sen tilan olisi täyttänyt.

Kuitenkin, niinkuin sanotaan, että aika on hyvä parantaja, vuosi sen jälkeen tuli toinen Lapin lähetys, ja heidät tultuani tuntemaan, löysin heissä sellaisen turvan, johon saatoin täydellisti luottaa. Ja niin taas heidän kautta tulin saamaan aina sellaiset neuvot tarvittaessa, että tulin päästetyksi sen aikuisista kiusauksista, neuvot sekä kirjeellisesti että suulliset, ja ne olivat aina sellaiset, että omatunto tuli rauhoitetuksi ja sielu levolliseksi. En tarkoita tämän kautta halventaa sen aikuisia tämän maan saarnaajia, mutta sen olen tullut ymmärtämään, että eivät kaikkein, vielä saarnaajainkaan sielun voimat ulotu yhtä kauvas kuin toisen.

Minun kohdalleni on käynyt toteen, ja uskon vielä monen muunkin kohdalle se, kuin Fransi vainaja tällä reisulla sanoi, että joku joko kateudesta eli muutoin moittiaksensa vieläpä saarnaajaM, puhuu toisesta pahaa, eikä tiedä, että hän sillä itsensä siitä vieroittaa, jolle hän pahaa puhuu, ja minun koettelemus on ollut sellainen, että niihin minun rakastettuihin koskettelu on ollut niin kuin olisi silmäterään kosketeltu. Ja eikö se ollut Paavalinki koettelemus, että hän ristiinnaulitun Jesuksen kautta tuli kiinnitetyksi niihin, jotka sitä ristiinnaulittua Jesusta rakastivat ja irroitetuksi niistä, jotka eivät sitä rakastaneet, että tämän kautta löysi itsensä joidenki ystäväksi ja toisilta vihatuksi.

Me olemme sen jälkeen saaneet monta Lapin lähetystä, josta meillä olisi paljon kiitollisuuden syytä, ja minä puolestani myös tahtoisinki olla kiitollinen, mutta löydän itseni suuresti puuttu-

vaiseksi ja usein niin kiittämättömäksi, että tulee usein muistoon, mitä Koppana vainaja sanoi usein "että ei maa kanna sen raskaampaa kuormaa päällänsä, kuin yhden kiittämättömän ihmisen", ja olen rukoillut myös, että ei Jumala ottaisi pois Pyhää Henkeänsä minun kiittämättömyyteni tähden, sillä silloin tapah- tuisi niin pahoin, että ei pahemmin voisi tapahtua.

En minä ole niin ajattelemassa, että ne, jotka ovat levolle laskettu päivätyönsä päätyttyä, olisivat vieneet kristillisyyden valkeutta eli sen voimaa mukanansa hautaan, mutta uskon, että ei ole sielläkään löytynyt niitä, jotka olisivat niiden tilan täyttäneet, sillä silloin olisi käynyt, että niistä ei olisi jäänyt kaipaustakaan, mutta niinkuin Jumala on tähän asti asiansa hoitanut, kyllä Hän vielä edeskin päin hoitaa, jos tämä maailma tulee koossa pysymään, joka ei kuitenkaan kauvan voi koossa pysyä sillä jäljellä, kuin se nyt on ja on menemässä.

Olen tässä mietteitäni kirjoitellut, niinkuin niitä on meillä itselläkullaki, vaikka eihän se ole hyvä, että kaikkia mietteitä eli ajatuksia ääneensä ajattelee eli siihen määrin, että ne paperille kirjoittaisi. Mutta niinhän se psalmistiki on tehnyt, jonka lauseita olen tässä maininnut, ja ellei hän olisi kirjoituksiin asti ajatellut, me emme tietäisi hänen ajatuksistansa mitään, ja sillä tavallahan me pääsemme toinen toisemme lähemmin tuntemaan, kuin puhelemme ajatuksemme.

Joulukokoukset siellä ovat käsillä, kuin tämä teille saapuu, ja kyllähän minäki paljoa mieluummin teitä persoonallisesti tervehtilisin kuin tämän vaivaisen kirjoittamisen kautta, mutta onhan tämäkin tyhjää parempi, eli että saa edes kirjeiden kautta tervehdellä ja sanomia saada.

Kyllä kai tätä kirjoittamista nyt on jo yhdelle kerralle tullutki. Siis taidan lopettaa, että en teitä kokonansa väsytä, toivon, että luette tämän puuttuvaisen kirjeeni paljolla anteeksi antavaisuudella ja vielä rukoilisitte minun ja meidän edestämme, että mekin ynnä teidän kanssanne perille kostuisimme, kuin tämä meidän vaivalloinen maallinen matkamme päättyy.

Ja nyt sanon sydämellisimmät rakkauden terveiset teille, rakas veli, rakkaan emäntänne kanssa näitten sanain kanssa, että syntinne ja syntimme ovat kaikki anteeksi annettu Herramme Jesuksen pyhän nimen ja kalliin ulosvuotaneen sovintoveren voiman kautta ijankaikkisesti. Ja sanokaa meidän rakkaat terveiset kaikille saarnaajille ja kristityille, joita tulette näkemään kokouksissa. Rakkaat terveiset täältä valituilta itseltä kultaki nimeltänsä. Pyydän vielä, että rukoilisitte minun ja meidänki edestämme, että pysyisimme pahasta varjeltuina. On merkinnyt vähin veljenne armossa.

Arthur Niska rakkaan vaimoni
Saiman ja lastemme kanssa.

Alkuperäinen.

Omakätinen allekirjoitus.

J.P.Stöckelin kokoelma

*/ Olof Matoniemi lisätty tähän.LK

60. AXEL USKOSKI - J.P. STÖCKELILLE

Brush Prairie, Wash. 11/12 1953

Tykö rakkaalle veljelle Herrassa ja uskolliselle Herran palvelijalle, Johan Stöckel rakkaan vaimonne ja lastenne kanssa, ja valitut ympärillänne, Jumalan armo ja rauha asukoon henkenne kanssa ja vahvistakoon teitä ja meitä tämän uuvuttavan ja niin monen vaaran ympäri piirittämän korven matkan läpi, että matkamme päättyisi onnellisella voitolla.

Tällä onnen ja rauhan tervehdyksellä lähestyn Teitä, jotka olette jääneet meille rakkauden muistoon, siitä asti kuin olemme tulleet toisiamme tuntemaan.

Sydämellinen halu se vain on ollu ja vielä on, että vielä nähdä toisemme kasvot tämän maan päällä, vain se kuitenki jäi tämän joulun aikana, kuin me vähän ajattelimme, että tulla Gellivaaraan joulua viettään kanssanne, jota juhlaa saimme viettää vuonna 1949, joka aika oli kallis aika, kuitenki sydämestä toivomme, että Jumala siunaa teidän kokoon tulemisenne runsailla armolahjoilla, meidän ja monen sielun autuudeksi siellä ja täällä.

Paljon kiitoksia sen rakkaan kirjeen edestä, jonka olemme jo aikaa saaneet iloksemme vastaan ottaa, vaan paha kyllä, että ei ole ennen tullu vastatuksi, kuin olen Wiljaamille ja Gunnarille kirjoitellu, ja niin moneen eri paikkaan, eikä minun kirjeet ole juuri sen arvoisia, että niin enempi pitäisi kirjoittaa, ne on kuin yhdestä koneesta, samanlaisia kuin kopioita.

Kuitenki olemme sen heikon uskon pitämässä niin kuin ennen, josta olemme kiitolliset Jumalalle sen suuren armon edestä. Me olemme Sandran kanssa tavallisessta terveydessä niin kuin tämän

ikäisten sopii toivoakin, ja kylämme kristityt ovat jokseenki terveitä paitsi vanhat Tiensuut ovat enempi heikkointunu, vanhat Ritolat myös ovat enempi kehnoja, vanha äiti vain on kokolainen vielä, hän täytti 87 tänä päivänä. Abram Pernula on sokia, vaan on muuten koko hyväkuntonen. En nyt muuta voi tällä kertaa, kuin lopetan tämän kyhäyksen, sillä uskolla olen, että synnit on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä, ja rukoilkaa edestämme, että mekin perille kostuisimme, ja kertokaa meidän rakkaita terveisiä sinne kaikille kylänne kristityille ketä näette, myöskin täältä rakkaita terveisiä kylämme kristityiltä kaikilta nimellisesti, vaan olkaa meiltä enin.

Näitä merkitsi veljenne ja sisarenne armossa

Axel ja Sandra Uskoski

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.
Omakätinen nimikirjoitus alla.
J.P.Stöckelin kokoelma.

61. J.P. STÖCKEL Y.M. - SAM. JUVOSELLE Y.M.

Joulukokouksessa Gellivaarassa 1953

Rakkaat veljet ja uskolliset Siionin muurin vartijat siellä kaukana Amerikan maalla: Sam Juvonen, Leo Lobbestael, Hjalmar Wantaja, Arthur Niska, Caleb Erickson, Axel Uskoski, Oscar Nylund, Dr J.W.Stanly, Allie Moore, William Huumola, Chas. Koistinen, Walfred Simonson, Frank Granger, Alfred Hendrickson y.m. saarnaajat teidän rakkaitten vaimoinne ja lastenne ja koko kristittyin lauman kanssa yli Amerikan maan ja Kanadassa, jotka hengen yhteydessä rauhan siteen kautta ovat nautitsemassa rauhaa Jumalassa esikoisten seurakunnan helmassa. Jumalan armo ja rauha olkoon teidän kanssanne.

Tällä rauhan ja rakkauden tervehdyksellä lähestymme teitä, rakkaat veljet ja sisaret tämän lähetyskirjan kautta. Herran Jesuksen nimessä olemme suuresta Jumalan annosta saaneet kokoontua taasen täällä Gellivaarassa joulujuhlaa viettämään Poikalapsen Jeesuksen ympärille. Suureksi iloksemme olemme saaneet vastaan ottaa lähetysmiehiä ja saarnaajia Suomesta ja Norjasta, aina Finmarkusta saakka, ja niitten matkassa paljon kristityitä. Autuaallisia ja hauskoja kokouksia on vietetty ja Jumalan sanaa on voimallisesti saarnattu Pyhän Hengen valkeudessa. Ja niin olemme saaneet koetella työneuvojamme ja kristillisyytemme korkeita asioita Herran edessä, sillä siihen eivät omat voimat riitä, jonka tähden me jäämme kelvottomiksi tässä painavassa ja edesvastuullisessa työssä. Kuitenkin on kokemuksemme, että kun työntekijät ovat toisiansa tarvinneet ja niin muodoin yhteen liittäneet, on kristillisyys pysynyt koossa ja yhdellä äänellä ja hengellä saarnattu täydelli-

nen Jumalan sana, se on laki ja evankeliumi, on herättänyt synnissä nukkuvia ja kuljettanut heränneitä ja katuvaisia elävään uskoon Herran Jeesuksen päälle, ja niin eteenpäin ristin ja itsensäkieltämisen tiellä.

Kallista on nähdä täällä niin suuri lauma Jumalan lapsia, vanhoja ja nuoria, jotka Karitsan veressä puhdistettuina ja hyvän omantunnon todistuksen kanssa yksinkertaisella uskon omistuksella nautisevat rauhaa ja lepoa elävässä Jumalassa.

Sydämen pohjasta saamme kiittää Amerikan ystäviä rakennusaineista, jotka ovat tänne tulleet Gunnar Jönssonin osoitteella, niin myös kiitämme seurakunnan kirjeestä ja yksityisten kirjeistä ja terveisistä, jotka ovat kalliit ja tuovat hyviä sanomia Amerikan kristillisyydestä, ja että saarnaajat tekevät urhoollisesti työtä ja uhraavat lahjansa Herran Siionin voitoksi.

Täällä ovat Lapinmaan saarnaajat terveinä, paitsi Petter Sitsi, joka on vielä sairaalassa. Monet meidän vanhimmista ovat kyllä korkealla iällä, että eivät jaksa enää niin paljon olla matkoilla. Kuitenkin ovat saarnaajat kulkeneet täällä kristillisyyden paikkakunnilla omalla maalla, aina Stockholmissa saakka, ja saarnanneet parannusta ja syntein anteeksi antamusta Jeesuksen nimessä. Vielä näemme, että on etsikon aika Jumalalta, sillä yksi ja toinen tuhlaajapoika tulee vieraalta maalta katuvaisena, joita palvelijat Isän huoneessa pukevat Kristuksen vanhurskauden vaatteilla, josta pidetään ilo ja riemuhäät, kuin vielä se syötetty vasikka tapetaan ja häät pidetään.

Kuten tiedätte, ovat lähetysmiehemme käyneet Suomessa jääneen kesän aikana, ja ovat tuoneet sieltä hyviä sanomia, sillä Suomessa on monta kymmentä saarnaajaa ja suuri kristittyin lauma, jotka tekevät yksimielisesti työtä ja ovat kiinnitetyt rakkau-

den ja luottamuksen siteillä Lapinmaan kristillisyyteen ja ensiksi-syntyneeseen seurakuntaan. Sentähden voimme sanoa, että ole kiitetty, Herra Jeesus, kun Siionin tytär on vielä niinkuin yksi sekä Euroopassa että Amerikassa.

Kutsuja ja avunpyyntöjä on tullut lähetysmiesten ja lähetys-kirjeitten kautta Länsi- ja Itä-Norjasta ja sieltä Amerikasta. Herran edessä on koeteltu näitä korkeita ja painavia asioita, ja koska on jo pitkä aika siitä, kun Lapinmaan saarnaajat ovat käyneet Länsi-Norjassa, niin on seurakunta yksimielisesti päättänyt lähettää saarnaajia käymään siellä ensi tulevan kevätkesän aikana, jos Jumala niin suo ja voittamattomia esteitä ei tule. Liikutetulla sydämellä olemme lukeneet teidän anomuskirjeenne ja tiedämme, että Amerikassa on suuri tarve, vaan emme voi enempää tällä kertaa, kuin jättää asiat tulevaisuuteen, sen hyvän ja laupiaan Isän haltuun, joka kuljettaa meitä kaikkia sanansa ja henkensä kautta. Olkaa kuuliaiset teidän opettajillenne ja pitäkää heidän käsiänsä ylhäällä, sillä teillä Amerikan maalla on yksinkertaisia uskon saarnaajia, jotka saarnaavat Jumalan sanan puhtailla tunnoilla.

Vahvistakoon Herra Sebaot voimallansa teitä, kalliit veljet ja työntekijät, ja huutakaa rohkeasti, mitä aika kuluu! Kyllä on monta synkkää ilmaa ja kovasti pauhaa maailman lainehtiva meri, mutta meillä ja teillä on turva ja suojapaikka Siionin vuorella, jossa rauhan kellot vielä soivat, ja on vapaa tykökäyminen armo-istuimelle, että saamme turvallisella sydämellä uskoa synnit, viat ja heikkoudet anteeksi annettuina Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Pian loppuu sota ja taistelu, pian aukenee kotimaan ihana rauhan ranta eteemme. Siellä pidetään ne täydelliset Karitsan häät, ja sinne huokaa ja halajaa kuolematon henki ja ahdistettu sydän. Siellä käyskentelevät monet

meidän parhaat ystävämme, joilla ei ole rinta ahdas, eikä kieli kankea kiittämään ja ylistämään pelastuksemme Jumalaa ja Vapahtajaamme Herraa Jeesusta.

Jääkää nyt hyvästi Jumalan haltuun ja Hänen varjeluksensa alle. Jos emme saa toisiamme nähdä enää tämän maan päällä, niin saamme tulla yhteen Jumalan paratiisissa, ja siellä eivät enää valtakunnan rajat eivätkä valtameret eroita meitä. Sydämen rakkaita terveisiä täältä koko Herran laumalta, meiltä kaikilta tänne kokoontuneilta saarnaajilta ja kristityiltä.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

J.P.Stöckel, Frans Björkman, K.R.Erlandsson, August Isaksson, J.H.Olsson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Levi Johansson, Hugo Gustavsson, Paava Pitsa, Levi Pudas, Johan Henriksson, E.Larsson, Joel Ahonen, K.Luoma, H.Seppänen, J.Hirvonen, A.Vainikka, E.Maapalo, Eino Nousiainen, S.Salminen, U.Eloranta, V. Vainio, V.Kauppinen, E.Parviainen, J.Karisto, Anton Karlsen, Hans Karlsen, Hilbert Salomonsen, Andreas Börresen, Osvald Ekhorn, Anselm Hänninen y.m.

Vahamoniste.

J.P.Stöckelin kokoelma

62. VILLE NIEMINEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Suomi, Turku 18/1 1954

Rakkaat Veljet-Vanhimmat ja uskolliset Herran viinamäen työmiehet Ruotsin Lapinmaalla, August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R. Erlandsson, J.H.Olsson, L.Johansson, H.Gustavsson, P.Pitsa ynnä kaikki muut saarnaajat teidän rakkaitten emäntäinne, lastenne ja sen kalliin ulosvalitun Herran lauman kanssa. Jumalan armon, rauhan ja rakkauden tervehdyksellä tervehtelemme teitä täältä Turun kaupungista, johon olemme taas yksimielisyydessä kokoon tulleet Herran Jeesuksen nimeen, tutkimaan ja keskustelemaan kaikista niistä asioista, jotka tälle elävälle kristillisyydellemme ovat voitoksi eli vahingoksi.

Paljon on saarnaajia ja suuri kristittyjen lauma koolle tullut, ja olemme saaneet suureksi iloksemme vastaanottaa teidän kalliit terveiset suusanallisesti meidän saarnaajien kautta, jotka ovat saaneet niin suurilukuisesti mukana olla kanssanne Gellivaar an joulukokouksessa, kuin myöskin sen kalliin lähetyskirjanne kautta, jotka kaikki meille aina turvaa ja lohdutusta lisää, että saamme kuulla sen Hyvän Paimenen äänen, jonka kautta vieläkin sille äänelle kuuliaiset lapset tuntevat heidän ainoan turvapaikkansa, tätä pahaa maailmaa läpi kulkeissansa.

Monilla Jumalan lahjoilla on meille jo näissäkin kokouksissa Jumalan sana saarnattu, neuvon, opetuksen ja lohdutuksen kanssa, ja Jumala on ylhäältä vastannut armonsa ja rakkautensa tulella, ja ilon ja riemun äänet ovat kuuluneet. Paljon on syntiä hukkunut

laupeuden mereen. Ja saarnaajat lähtevät tästä Turun kokouksesta kahtena suurempana ryhmänä, kulkemaan monen kaupungin ja maaseurakunnan kautta pitämään näitä talvikokouksia. Keskusteltu ja päätetty on myöskin kevät-talven lähetyksistä, Utsjoen Lapista aikain läpi Suomen maata. Ja niin saarnaajat lähtevät kumppaniensa kanssa täyttämään meidän kalliin Vapahtajamme Herran Jeesuksen käskyä saarnaamaan parannusta ja syntein anteeksi antamusta. Antakoon se suuri elon Herra siihen kaikille meille armolahjansa, että kaiken sen työn voisimme osoittaa Hänen nimellensä.

Saarnaajat ovat taas kaikki entisessä terveydessänsä, mutta muutamat meidän ystävistämme on saanut heti uuden vuoden alusta sisälle astua ja mennä viettämään ijankaikkista uutta vuotta Jumalan paratiisiin. Mutta heidän sieluistansa oli todistus jälkeenjääneillä, ennenkuin heidät pois otettiin, että he olivat Jumalalle otolliset.

Oi, kuinka autuasta on katsoa niiden lähtöä ja jäädä vielä kantamaan heidän muistoansa, jotka valkeilla vaatteilla astuvat kuoleman virtaan, he saavat myöskin sisälle astua viettämään Karitsan häitä ijankaikkisesti.

Vielä on sydämemme halu kiittää teitä kaikkia, saarnaajat, totuuden apulaiset ja palvelevaiset vaimot, teidän väsymättömän rakkautenne edestä, että olette kaikilla Jumalan lahjoillanne palvelleet meitä tänne, kuin myöskin meidän saarnaajiamme siellä teidän keskellänne ja kokouksissanne. Kaiken sen teidän työnne ja vaivanne palkitkoon teille lahjoista rikas Jumala, täällä ajassa uskolla ja hyvän omantunnon rauhalla ja vanhurskasten ylösnousemisessa kunnian kruunulla. Ja rukoilkaa, rakkaat veljet ja sisaret meidänkin edestämme, että mekin kaikki saisimme kerran ynnä

teidän kanssanne sisälle astua viettämään Karitsan ijankaikkisia häitä, ja ettei meistä yksikään hukkuisi tämän maailman myrskyisellä merellä.

Ja nyt taas jätämme tällä kertaa teitä ystävät rakkaat Jumalan, taivaallisen Isän, haltuun ajallisen ja ijankaikkisen onnen toivotuksella, ja näillä sanoilla, että kaikki teidän ja meidän synnit on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta, se hyvää puhuvainen veren ääni kuulukoon aina keskellämme kaikille katuvaisille ja anovaisille. Sydämen rakkaita terveisiä sanomme tämän Herran lauman kanssa täältä, joita on koolle tullut kristillisyytemme laveudesta, teille kaikille yllämainituille.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

V.Nieminen, J.Ahonen, J.Karhu, J.Hirvonen, K.Luoma, A.Ihalainen, H.Seppänen, A.Holm, E.Maapalo, E.Nousiainen, Hj.Simolin, A.Vainikka, A.Tolvanen, O.Tenhunen, I.Mielonen, A. Salminen, U.Eloranta, E.Hintikka, O.Valkama, V.Kauppinen, E.Kailahti, U.Toivonen, P.Peltonen, kirkkoherra Kariy.m.

Koneella kirjoitettu originaali.
Ei omakätisiä nimikirjoituksia.
J.P.Stöckelin kokoelma.

63. JUHO HIRVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Polvijärvi, Kiviaho 9/3 1954

Jumalan armo ja rauha ja Pyhän Hengen osallisuus lisääntyköön Sinulle, kallis vanhin, ja perheellesi, joka päivä kilvoituksen loppuun asti!

Kirjoitan tämän kirjelappuni yksin Sinulle. Minä olen hidas ja arka kirjoittamaan hengellisen köyhyyteni tähden, vaikka ajattelen Sinua ja kaikkia Ruotsin Lapin saarnaajia ja kristittyjä paljon, ja olen kiitollinen kaikesta siitä hyvästä, jota sieltä olen saanut.

Minulle on usein johtunut mieleen juttelusi siitä kirjeestä, jonka kirjoitit vastaukseksi kertomukseeni Itä-Norjan matkastamme. Sanoit, että uskalsit yksin niin kirjoittaa. Minä olen ajatellut, että mitä ihmettelemistä siinä on, jos totuuden sanoo yksinkin? Täytyyhän ihmisen uskaltaa sanoa totuus, vaikka koko maailma olisi vastassa. Se siitä.

Täällä joulun jälkeen oli kokouksia parissa kymmenessä eri paikassa. Paljon oli kristityitä joka paikassa, ja paljon saarnaajia seurasi kokouksia. Oli rauha ja yksimiehsyysJumalan sana vaikutti joka paikassa murheen synnistä ja ilon autuudesta. Oli myöskin parannuksen tekijöitä maailman joukosta. Me saarnaajat tunnemme suuren heikkouden tässä painavassa työssä, mutta Jumalan siunaus on ollut myötä, että kristillisyys on lisääntynyt jatkuvasti, ja on ollut hedelmällinen, josta olkoon kiitos Jumalalle!

Minä olen vaimoni kanssa sairastellut. Vaimoni loukkas vasemman säärensä, että on saanut maata toista kuukautta. Minä tunsin viime kuun loppupuolella pitkiltä matkoilta tultuani matkaväsymystä ja sitten tuli muutakin sairautta, mutta nyt on jo pahin

ohi. Uskomassa olen ahkeroinut olla joka päivä, mutta oman kelvottomuuden tunto painaa usein epäilyksiin, jota kaikkea Sinultakin, rakas vanhin, rukoilen anteeksi. Se on kuitenkin minullakin halu ja tahto, että kilvoitella teidän kanssanne autuaaliseen loppuun asti Esikoisten seurakunnan helmassa ja sen hengen yhteydessä.

Jää nyt perheesi ja kaikkien elämäntien kumppaneiden kanssa Jumalan armon ja rauhan haltuun siinä uskossa, että synnit on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Pian soivat meille iltakellot ja saamme kohdata toisemme iankaikkisissa Karitsan häissä, jonne eivät ulotu kiusaajan nuolet eikä rasita matkan vaivat, vaan saamme koko maasta ostetun lauman kanssa yhdistää äänemme loppumattomaan kiitosvirteen Jumalalle ja Karitsalle, joka on verellään meidät ostanut ja autuuden meille valmistanut.

Pyydän sanomaan syd. rakkaat terveiset kaikille saarnaajille ja kristityille, mutta ole itse ensin ja enin tervehditty minulta vaimoni ja lasteni kanssa! Pyydän muistamaan rukouksissanne anteeksi antavalla sydämellä.

Vähin velj. Herrassa

Juho Hirvonen perheeni kanssa.

Alkuperäinen.Omakätinen.
J.P.Stöckelin kokoelma.

64. ARTHUR NISKA - J.P. STÖCKELILLE

Minneapolis 19/5 1954

Tykö rakkaalle veljelle Herrassa Johan P.Stöckel, rakkaan emäntänne kanssa. Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta Isältä ja meidän Herralta Jesukselta Kristukselta aina tämän vaivalloisen elämän ehtooseen asti.

Tällä rauhan ja rakkauden tervehdyksellä ja sen korkeimman onnen toivotuksella tulen tervehtimään teitä näillä muutamilla paljon puuttuvaisilla radeilla. Ensin kiitän rakkaan, kalliin ja tervetulleen kirjeen edestä, jonka olen saanut.

Elämässä me olemme täällä suunnilleen entistä määrää, ja suurina syntisinä ahkeroitsemassa uskoa synnit anteeksi, niinkuin meille saarnataan ja todistetaan Jumalan puolesta, eikä syntisillä olekkaan muualle turvaa, kuin ainoastansa syntein anteeksi saamiseen, kuin aina ollaan synteihin ja vikoihin joutumassa.

Minulla on yksi asia, joka on käynyt mielessä aina aika tavasta, josta olisin jo ennen kirjoittanut, vain ei ole kirjoittaissa tullut mieleen, tai on jotain puuttunut.

Silloin kuin olitte täällä Victor Björkmanin kanssa ja jossain kaupungissa Detroitin ja Wilmingtonin välillä, kuin otin gasoliinia, te aijoitte maksaa ja annoitte viisi dollari, niin paljon kuin muistan, se ei maksanut aivan täyttä viittä dollaria, joten käytin lopun muihin tarkoituksiin ajattelematta siitä sen enempää sillä kerralla. Minun olisi pitänyt antaa loppu takaisin, joten nyt lähetän tässä sen viisi dollaria.

Eikä nyt enempää tälle kerralle, jätämme Jumalan armon haltuun annettuina ja olkaa tervehtetty sydämen rakkaudella

minulta, meiltä ja kristityiltä täältä. Sanokaa meidän rakkaat terveiset siellä sen laisille, joille ne kelpaavat ja jotka meitäki Jumalan ihmisinä kantavat. Rukoilkaa meidänkin edestämme, että tulisimme pahasta varjelluksi.

Arthur Niska Saiman kanssa.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

J.P.Stöckelin kokoelma.

65. VILLE NIEMINEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Lahti 26/6 1954

Rakkaat veljet Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa, ja uskolliset vanhimmat Herran viinamäen raskaassa ja edesvastuuUisessa työssä siellä Ruotsin-Lapin maalla, August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, H.Gustavsson, L.Johansson, J.Henriksson, E.Larsson, P.Pitsa, teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, ynnä kaikki muut saarnaajat ja totuuden apulaiset, ja niin se suuri ja kallis ulosvalittu Herran lauma, jotka siinä taivaallisessa kutsumuksessa uskollisina myöskin opettajiansa seuraavat ja pyhiä palvelevat.

Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen osallisuus asukoon runsaana teidän kaikkien kanssanne nyt ja aina elämänne ehtooseen asti.

Tämän ajallisen onnen ja iankaikkisen autuuden toivotuksella tervehtelemme teitä, unhoittumattomaan rakkauden muistoon jääneet veljet ja sisaret, tästä Lahden kaupungin suuresta juhannuskokouksesta, paljon on koolle tullut kristityitä ja saarnaajia ympäri Suomen maata. Ja niin kuin uskomme, että kaikilla, sekä vanhemmilla että nuoremmilla on vieläkin se yksi ja sama mieli, että tämä siunattu kristillisyytemme menestyisi aina vielä eteenkin käsin, niin kuin tähänkin asti, sekä opin että esikuvan suhteen, ja että me itsekukin sen yksimielisen työnteon kautta ja avulla jaksaisimme loppuun asti kilvoitella.

Kallis ja puhdas Jumalan sana on kaikilta saarnaajilta saarnattu taas näissäkin kokouksissa, ja veljellisessä ja sydämellisessä rakkaudessa ovat työntekijät työnsä yhteen liittäneet, joka on kallis asia, josta Jumalalle kiitos olkoon. Ja sen päälle on Jumala taivaasta rakkautensa tulella vastannut, ja jonka edestä ovat ilon ja riemun äänet korkialle kohonneet.

Saarnaajat ovat myöskin kulkeneet lähetysmatkoilla tämän kevätkauden aikana ja hyviä sanomia kuulunut joka paikasta, ja monet katuvaiset syntiset ovat tulleet johdatetuksi oven kautta sisälle lammashuoneeseen, ja että se kaikki lisää työtä ja huolenpitoa kaikille niille totisille kristityille, joillenka on se tärkeä, että lauma koossa pysyy ja seuraa ylipaimenta rauhan siteellä yhteen liitettynä.

Vaan se paraskin ilon aihe tässä vajavaisuuden maassa on vaan vajavainen ja lyhykäinen. Sillä kohta saavat murheella nähdä saarnaajat, kuinka sen maallisen hyvinvoinnin aikana väkisinkin kristillisyyden sisälle tulee maailman muotoja.

Raskas on tosin Siionin tyttärellä valvoa tässä pahassa maailmassa ja odottaa Yljän tuloa. On kuitenkin Siionissa avoimet

lähteet kaikkea syntiä ja saastaisuutta vastaan, sillä niin kauvan kun se kallis veren ääni kuuluu katuvaisille syntisille, niin kauvan on meillä hyvin asiat. Paljon on näittenkin kokousten aikana syntiä hukkunut armon mereen. Paljon on tämänkin vuoden aikana Suomen maalta meidän rakkaita matkaystäviä saaneet kutsun ylhäältä, ja niin ovat saaneet muuttaa siihen riemuitsevaan seurakuntaan. Kaikki elossa olevat saarnaajat ovat terveenä, siis vanhemmatkin saarnaajat, paitsi veli Kailahti ei ole heikon terveytensä tähden voinut tulla kokoukseen, eikä myöskään Matti Rautio.

Tämän kevätkauden aikana olemme sieltä saaneet sekä kirjeiden että suusanallisia terveisiä kuulla suureksi iloksemme, joittenka edestä sanomme sydämelliset kiitokset, että niin useasti meitä muistatte. Myöskin olemme suureksi iloksemme saaneet vastaanottaa niinkin monta kristittyä sieltä Ruotsin Lapista, kuin myöskin Itä-Norjasta, ja heidän seurassa saarnaaja Guttormsen, joittenka kaikkien kanssa olemme yhdessäolomme päivinä autuaallista kanssakäymistä saaneet viettää.

Ja nyt taas sanomme teille kaikille rakkaat ja kalliit veljet Herrassa, jotka olette itsenne sekä meille että Herralle uhranneet palveluksen työhön, sydämen rakkaita terveisiä tämän kristittyin lauman kanssa. Olemme myöskin yhteisen hartaan rukouksemme lähettäneet Kaikkivaltiaan Jumalan tykö, että Hän lahjoittaisi terveyden jälleen teidän ja meidän rakkaalle veljelle Gunnar Jönssonille.

Taaskin lähtevät monet saarnaajaparit heti lähetysmatkoille eri paikkakunnille, aina Utsjoelle ja Enontekiöön, ja niin jätämme teitä, ystävät rakkaat, vähäksi hetkeksi Jumalan rakkaan taivaal-

lisen Isän haltuun siinä uskossa ja toivossa, että vähän hetken perästä saamme yhteen suureen juhlakokoukseen yhtyä, jonka Jumala kaikille mille valmistanut on, jotka Hänen ilmestystänsä rakastavat, ja siihen autuaalliseen näkemiseen asti sanomme nyt hyvästiä sillä autuaallisella lohdutuksella, että kaikki meidän ja teidän synnit on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta, ja joka viaton sovintoveri on vuotanut taivaallisen rakastajamme sydämestä, jonka sydämellä on palanut rakkaus meitä suuria syntisiä kohtaan, jota rakkautta ei ole voinut sammuttaa, ei kuolema eikä helvetti, eikä Belialin vetten vainot.

Ja rukoilkaa vieläkin, rakkaat veljet ja sisaret meidän kaikkein edestämme, että Jumala rakas Isä meitä kaikkia loppuun asti uskossa vahvistaisi, ja varsinkin varjelisi tämän viimeisen ajan hengestä, joka on tottelemattomuus ja noituuden synti. Seurakunnan kanssa merkitsevät

V.Nieminen, Joel Ahonen, J.Karhu, J.Hirvonen, A. Holm, H.Seppänen, E.Nousiainen, E.Maapalo, A.Vainikka, A.Kinnunen, S.Salminen, T.Vuorinen, H.Ikonen, O.Tenhunen, U.ja K.Toivonen, A. Tolvanen, I.Mielonen, B.Niemeläinen, A.Mustonen, J.Korhonen, V.Kauppinen, V.Vainio, O.Valkama, K.Nurminen, E.Hintikka, A.Oksanen. O.Tast, L.Karevaara, Kirkkoherra Kari, y.m.

Koneella kirjoitettu jäljennös. Ei
omakätisiä nimikirjoituksia.
J.P.Stöckelin kokoelma

66. ANTON KARLSEN - J.P.STÖCKELILLE Y.M.

Ofoten ja Lofoten 1/8 1954

Rakkaille veljille, vanhimmille ja uskollisille Sionin muurin vartijoille, J.P.Stöckel, August Isaksson, K.Erlandsson, Frans Björkman, Hugo Gustavsson, William Erikssonja Gunnar Jönsson y.m. saarnaajat rakkaitten vaimojenne ja lastenne ja sen Herran lauman kanssa, joka on teidän ympärillänne.

Jumalan voitollinen armo ja Herran siunas olkoon teidän kaikkien kanssanne. Kiitämme sydämestä kaiken huolenpidon edestä, jota Lapinmaan seurakunta kaikkina aikoina on meistä kantanut, ja erityisesti kiitämme siitä suuresta lahjasta, jonka me tänä kesänä vastaanotimme rakkaitten veljien ja uskollisten Herran palvelijoitten William Erikssonin ja Gunnar Jönssonin vieraillessa luonamme, mikä vierailu on ollut meille suureksi iloksi, opiksi, lohdutukseksi ja rohkaisuksi ja uskonvahvistukseksi, jonka kautta rakkauden side äitiseurakuntaan on vielä lujemmaksi tullut, ja me uskomme, että tämä rakkauden side pysyy lujana loppuun asti.

Kiitämme myös sydämellisesti Gunnar Jönssonin ja William Erikssonin kirjeistä ja Amerikan ja Suomen kirjeitten kopioista.

Me tiedämme, että on suuri uhraus Lapinmaan seurakunnalle, kun niin usein pitää lähettää saarnaajansa muihin valtakuntiin, kun on niin suuri tarve teidän omassa maassanne. Ja me emme voi palkita teitä kaikista hyvistä teoista. Mutta Jumala, joka on rikas lahjoista, palkitkoon teitä täällä ajassa ja iankaikkisuudessa kaikella Jumalan siunauksella. Olemme edelleen siinä uskossa, että meidän ja teidän syntimme ovat anteeksi annetut Jeesuksen

pyhässä nimessä ja Hänen kalliissa ulosvuotaneessa sovintoveressä. Moni ystävä on laskenut matkasauvan ja muuttanut iankaikkiseen isänmaahan Jumalan paratiisissa.

Rukoilkaa meidän puolestamme, että me teidän kanssanne pysyisimme varjeltuna pahasta ja säilyttäisimme uskon hyvässä omassatunnossa. Pian kaikkien meidän sotamme loppuu. Mutta me toivomme ja uskomme, että tämä kristillisyys pysyy elävänä ja puhtaana jälkeentulevalle ja ylöskasvavalle kansalle.

Jääkää nyt hyvästi Jumalan armon haltuun. Ja jos joku meistä siirtyisi pois tämän maan päältä, niin uskomme, että jälleennäkemisen päivä pian koittaa iankaikkisissa rauhan majoissa. Olkaa nyt sydämellisesti tervehdityt, yllämainitut saarnaajat teidän rakkaitten vaimojenne ja lastenne ja sen kalliin Herran lapsilauman kanssa, joka teidän ympärillänne on, meiltä täällä koko sen Jumalan lapsilauman kanssa, joka täällä Norjan rannoilla on.

Seurakunnan kanssa ja puolesta

Anton Karlsen, Hans Karlsen, Edv.Framvik, Lauritz Andreassen, Julin Berglund, John Olai Elvebakk, Ole Kurås, Martin Langmo, Berteus Antonsen, Agur Hansen, Johan Hansen, Oskar Valle, Anders Mikkelsen, Anders Nikolaisen, Hans Josefsen, Håkon Wik, Harry Ellingsen, Hilbert Salomonsen ja Jens Pedersen.

Koneella kirjoitettu jäljennös

Norjankielinen. Julk.suomentama

J.P.Stöckelin kokoelma

67. VILLE NIEMINEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Porissa 5/10 1954

Rakkaat veljet-vanhimmat ja uskolliset Herran viinamäen työntekijät siinä raskaassa ja edesvastuullisessa työssä, August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Paava Pitsa, H.Gustavsson, L.Johansson, J.Henriksson, Levi Pudas, E.Larsson ynnä kaikki muut saarnaajat teidän rakkaitten vaimoinne ja lastenne kanssa, sekä kaikki totuuden apulaiset ja palvelevaiset vaimot, ja niin se suuri Herran Jeesuksen kalliilla sovintoverellä pesty ja puhdistettu lapsilauma.

Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon aina teidän kanssanne. Onnen toivotuksella tervehtämme teitä kalliiseen ja ikuiseen rakkauden muistoon jääneet veljet ja sisaret, täältä Porin kaupungista, jossa nyt olemme koolla olleet, viettämässä näitä Mikkelin päivä kokouksiamme. Paljon on ollut koolla saarnaajia ja kristityitä ympäri maatamme, ja niin on sekä meidän jokaisen omakohtainen, että myöskin kaikkien yhteinen tarve meitä yhteen kokoon vetänyt, että tämä siunattu kristillisyys meillä aina eteenkin käsin puhtaana säilyisi, eroitettuna kaikesta lihallisesta ja hengellisestä vääryydestä. Suurella pelvolla ja huolella ovat vartijat Siionin muurilla katsomassa kaikkea sitä, joka pahennuksen tuottajana maailmasta tunkee sisälle kristillisyyteen, ja leviää pian yhdestä toiseen.

On kuitenkin saarnaajat vielä kokonaisen Jumalan sanan asettaneet meidän eteemme, nimittäin armon ja totuuden sanan,

ja emme saata sanoa, etteikö se vieläkin olisi vaikuttanut niin kuin ennenkin, niin että oikiassa itsensä tunnossa olevaiset, sekä vanhemmat että nuoremmat, ovat tulleet huutain ja parkuen Herran lahjain tykö. Vaan se suuri elon Herra odottaa kärsivällisyydellä, että se hyvä ja painava siemen, joka kylvetty on, tuottaisi hyvän hedelmän siinäkin maassa, jonka ylitse nyt työntekijät huokaavat. Toivomme ja rukouksemme Jumalan tykö on se, ettei eriseuraiset pääsisi siitä koskaan iloa pitämään, niin kuin heidän toivonsa on ollut, että Esikoisten seurakunnan esikuva alkaisi vähitellen tulla heidän esikuvaansa. Sen kuitenkin uskomme, että kristillisyytemme on seisomassa saman kalliin perustuksen päällä, jonka etsikkoaikamme ensimmäiset rakentajat laskeneet ovat.

Antakoon se suuri työntekijä, Herra Jeesus, meille kaikille vähävoimaisille voimaa noudattamaan sen saman opin esikuvan muotoa.

Vielä kiitämme niiden kallitten kirjeitten edestä, joita olemme sieltä saaneet. Jönsson veli on lähettänyt kopiot Amerikan ja Länsi-Norjan kirjeistä, sitten olemme saaneet kirjeet August Isakssonnilta sekä William Erikssonilta, kirjeen tänne Porin kokouksiin. Kallis asia, että meidät aina muistossa pidätte.

Saarnaajat ovat paljon kulkeneet lähetysmatkoilla tämän jääneen kesän aikana, ja taaskin lähtevät saarnaajat kumppaneittensa kanssa eri puolille maatamme, ja siltä vaan näyttää, että paljon on työtä ja suuri on tarve kaikkialla. Mutta kuinka vähän kukin voimme sillä suurella peltovainiolla toimittaa, ja sitäkin vielä vihollinen pyytää sitä mukaan pilata ja vahingoittaa.

Siis raskasta on vieläkin vartijoilla valvoa ja vartioida Herran peltoa, ja monen vaaran lävitse on vieläkin iankaikkisuuteen matkustavaisilla kulkeminen tämän pahan maailman lävitse. Vaan se

on kuitenkin uskalluksemme Jumalaan, että Hänen voimansa on heikoissa väkevä, ja että Hän nöyrille antaa armonsa. Sen myöskin olemme nähneet monen matkaystävän kohdalle, jotka ovat uskossa matkansa päättäneet, ja uskon kuuliaisuuden alla ahkeroineet kilvoitella, niin he ovat saaneet ilolla ja uskon rohkeudella silmänsä kiinni painaa viimeiseen uneen.

Kantakaa vielä, rakkaat ystävät meitä Teidän rukoustenne käsivarsilla armoistuimen tykö, että rakas ja laupias Jumala varjelisi tämän piiskuisen laumansa ja varsinkin tämän nuoren peltovainion, jonka ylitse vihollisen rajuilma maailman mereltä pauhaa. Sillä suurella vaivalla ja monilla kyyneleillä ovat vanhimmat ja kaikki uskolliset työmiehet työtä tehneet, sekä ne, jotka jo ovat päivätyönsä päättäneet, kuin myöskin ne, jotka vieläkin työnsä ennentehtyyn liittävät.

Nyt taas tällä kertaa jätämme teitä, rakkaat ystävät, Jumalan ja Hänen armonsa sanan haltuun, sillä toivolla, että jos emme enään kaikki saisikaan nähdä kasvojanne tämän maan päällä, että kuitenkin saisimme toisiamme tervehdellä ja rakkaudesta palavat rinnat yhteen painaa uuden ilman kirkkaudessa, ja sanoa: jo nyt kaikki on täytetty. Ja sen toivon ylläpitämiseksi uskokaamme vielä kaikki synnit anteeksi meidän Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta, joka meitä puhdistaa kaikesta synnistä, ja antaa voimaa seuraamaan sen suuren ristinkantajan askeleita.

Nyt sanomme sydämen rakkaita terveisiä tämän suuren kristittyin lauman kanssa, teille kaikille yllämainituille.

Seurakunta on myös päättänyt lähettää saarnaajat E.Maapalon, J.Karhun, AJhalaisen sekä Joel Ahosen Gellivaaran joulukokoukseen. Seurakunnan kanssa ja puolesta:

V.Nieminen, Joel Ahonen, J.Hirvonen, J.Karhu, K.Luoma, A.Ihalainen, A.Holm, P.Peltonen, H.Seppänen, E.Nousiainen, A.Tolvanen, O.Tenhunen, I.Mielonen, H.Ikonen, A.Vainikka, K.Toivonen, U.Toivonen, V.Vainio, V.Kauppinen, Hj.Simolin, E.Hintikka, K.Nurminen, S.Salminen, U.Eloranta, E.Laurell, O.Tast, Kirkkoh. Kari, O.Valkama, A.Oksanen y.m.

Koneella kirjoitettu jäljennös. Ei omakätisiä nimikirjoituksia.
J.P.Stöckelin kokoelma

68. SAMUEL JUVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Ferndale, Mich. 19/10 1954

Rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle Herran työntekijälle John.P.Stöckel rakkaan emäntänne ja lastenne kanssa. Jumalan armo ja rauha olkoon henkenne kanssa nyt ja aina.

Vain muutama sana tässä hopussa tietää antain, että meillä on Annan kanssa aikomus lähteä täältä toinen päivä marraskuuta jos Jumala suo. Se ilma laiva lähtee täältä Detroitista ja saapuu seuraavana iltana, kesk.kl.15.10 Stockholmaan. Siitä saamme junan torstaina ja sen jälkeen saapuisimme Jukkasjärveen (kokouksiin) perjantaina.

No se on Jumalan hallussa. Sydämmen rakkaat terveiset teille ja kaikille ystäville siellä.

Jääkää nyt hyvästi Jumalan armon haltuun. Rukoilkaa edestämme

Samuel Juvonen

rakkaan vaimoni Annan ja lastemme kanssa.

Alkuperäinen. Omakätinen.
J.P.Stöckelin kokoelma.

69. SANDRA USKOSKI - SURUSANOMA J. P.STÖCKELILLE

Brush Prairie, Wash. 14/11 1954

Rakas vanhin ja uskollinen työntekijä ja Siionin muurin vartija J.P.Stöckel ynnä rakkaan emäntänne Hilman ja rakkaiden lastenne kanssa. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tulen teitä tervehtään näillä minun paljon puuttuvaisilla riveillä. Ja kiitän sydämmestä lohduttavan kirjeenne edestä.

No vaikia on minulla mitään kirjottaa, koska minun paras ystäväni jätti minun niin äkkiä. Vaikka hän oli kipiä ja sairaalassa. Kuitenki oli minulla toivoa, enkä millään olisi uskonu, että hän niin äkkiä pois temmattiin, kun ei siinä näyttänyt juuri semmosia merkkejä. Ja puhuimme siinä, ja sairaan hoitaja toi ruokaa, ja pani istuvaan asentoon. Ja siinä hän sanoi "nyt kaikki meni mustaksi". Ja niin kerran nykäisi kasvoja ja sitte vain huoku 15 minuuttia.

No niin se on, emme tiedä mikä hetki on viimeinen. Mutta hän on nyt päässy kaikista vaivoista, murheista ja kiusauksista. Hän oli kärsiny kovasti kovia kipuja matkalla Gackleen Canadasta. Eikä saanu lääkärin apua ennen kuin Gacklessa. Hjalmarikin sanoi, hän aivan hikosi ja rukoili Jumalaa, että sais sen ystäväin tykö ja enempi ihmisten ilmoille. Kun ei voinut auttaa, ja toisella tuskat päällä.

En nyt voi enempi, sanon hyvästi siinä uskossa, että synnit on anteeksi Herran Jesuksen nimessä, viattomassa ja kalliissa sovintoveressä.

Sanokaa siellä terveiset kaikille ympäristönne kristityille. Täältä rakkaita terveisiä saarnaajilta ja kristityiltä.

Rukoilkaa minun ja meidän lastemme edestä, että Jumala johdattas onnellisesti perille. On merkinny vähin sisarenne uskossa

Sandra Uskoski ynnä
meidän molempain lapset.

Alkuperäinen. Omakätinen.
J.P.Stöckelin kokoelma.

70. A.HOLM Y.M. - AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Lahti 12/1 1955

Rakkaat veljet ja vanhimmat Herrassa ja uskolliset työmiehet Herran viinamäen raskaassa ja edesvastuullisessa työssä, August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Levi Johansson, Hugo Gustavsson, Levi Pudas, Johan Henriksson, Paava Pitsa, Erik Kuoljok ynnä kaikki muut saarnaajat ja totuuden apulaiset teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, sekä kaikki ne, jotka pyhäin palveluksessa osalliset olette, ja se suuri ja kallis Herran lauma Ruotsin maalla. Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen

osallisuus olkoon aina teidän kaikkein kanssanne tällä kilvoituksemme matkalla iankaikkisuuden kotimaata kohden.

Tällä onnen ja rauhan toivotuksella tervehtämme kaikkia teitä tämän uuden vuoden alkaessa, ja saamme ilmoittaa, että terveenä olemme täällä kaikki elämässä, paitsi muutamat vähän heikommassa terveydessä, niin kuin J.Korhonen ja M.Rautio, sekä muutamat korkean ikänsä tähden. Nyt taas olemme koolla olleet täällä Lahdessa, paljon saarnaajia sekä kristityitä, tutkimassa ja koettelemassa Jumalan ja Hänen pyhän sanansa edessä, kaikkea sitä, kuinka meidän vaeltaman ja Jumalalle kelpaaman pitää, niin että kaikin pysyväiset olisimme tässä kalliissa uskon kilvoituksessa, jossa iankaikkinen palkan makso on.

Ensin kiitämme teitä sen kalliin lähetyskirjanne edestä, joka on kirjoitettu Gellivaaran joulukokouksesta, sekä kaikkein niiden kirjeittenne edestä, joita sieltä saaneet olemme kuluneen vuoden aikana, jotka aina ovat meille olleet suureksi turvaksi ja iloksi, ja se on kallis asia, että meistä aina olette huolta pitäneet, kaiken sen hyvän työnne on teille palkitseva armosta ja lahjoista rikas Jumalamme.

Ja erittäin kiitämme suulla ja sydämellä niistä rakkaista terveisistänne, joita olemme saaneet suusanallisesti niin paljon vastaan ottaa meidän lähetysmiestemme ja kristittyin kautta, jotka ovat myötä olleet joulukokouksissanne, joista kaikista meidänkin täällä olevaisten sydämet ja mielet ovat iloiseksi tulleet ja olemme tosin uskossa ja hengessä olleet yhdistettynä teidän kanssanne siellä. Vieläpä sen uskon ja rukouksen kanssa, että Herra, Israelin Jumala, joka vielä elää ja hallitsee, voimansa sanalla sekä maassa että taivaassa, ja että Hänen laupeutensa kasvot olisivat käännetty meidän heikkoin puoleemme, ja se on uskalluksemme ja rukouk-

semme, että tahdotte meistä eteenkäsin, niin kuin tähänkin asti huolen pitää, ja kantakaa rukouksissanne meitä taivaallisen Isän tykö, että me Hänen armonsa kautta tulisimme varjelluksi kaikesta pahasta, sillä niin monenlaisen kavaluutensa kautta sielun vihollinen pyytää kristityitä pauloihinsa ja turmella Jumalan kaunista käsialaa. Ja niin useasti nousevat huokaukset rinnasta ja kyyneleet silmiä kastaa tätä murheitten maata läpi kulkeissamme, ja että syntisen sydän on hidas uskomaan ja omavanhurskaus voimallinen estämään epäileväisiä sieluja lähestymästä armoistuinta. Vaikkapa se kehoitus aina kuuluukin, että käykäämme uskalluksella armoistuimen tykö.

Vielä tahdomme juuri sydämen pohjasta asti kiittää kaiken sen kalliin neuvon ja opetuksen sekä rakkauden palveluksen edestä, josta osalliseksi tulimme, me jotka saimme niitä kalliita hetkiä viettää kanssanne, ne hetket ovat virvoituksen lähteitä, siksi kuin kerran saamme yhteen kokoon tulla suuressa Siionin avaruudessa, jossa ei suuremmalle kiusatullekaan enään matkan vaivat mieltä rasita, ja sillä ainoalla autuuden sanalla olkaamme vielä turvatut, ystävät rakkaat, me täällä ja te siellä, että kaikki syntimme ja heikkoutemme on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta, ja että kaksinkertaisesti olemme saaneet Herran kädestä kaikkein meidän synteimme edestä, ja sanomme tämän suuren kristittyin lauman kanssa sydämen rakkaita terveisiä kaikille teille, monen kiitoksen kanssa. Ja nyt lähtevät saarnaajat tästä kahtena suurempana ryhmänä moniin paikkakuntiin viettämään näitä talvikokouksiamme. /*

Ja nyt taas sanomme hyvästiä tämän suuren kristittyin lauman kanssa teille kaikille, sillä toivolla, että jos emme saa nähdä teidän kaikkein kasvojanne tämän maan päällä, niin kuitenkin kerran

uudessa Jeerusalemissa saamme jo rakkaudesta palavat rinnat yhteen painaa, ja sen uskon ja toivon ylläpitämiseksi saarnaamme ja todistamme, että kaikki teidän ja meidän synnit ja heikkoudetkin on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta, joka viaton veri on vuotanut yrttitarhassa ja Golgatan mäellä meidän synteimme anteeksi antamiseksi aina viimeiseen pisaraan asti.

Jääkää Jumalan armon ja rauhan haltuun. Seurakunnan kanssa

A.Holm, Joel Ahonen, J.Hirvonen, K.Luoma, J.Karhu, E.Nousiainen, A.Ihalainen, H.Seppänen, A.Vainikka, A.Kinnunen, E.Maapalo, O.Valkama, P.Peltonen, I.Mielonen, U.Toivonen, K.Nurminen, Hj.Simolin, V.Kauppinen, U.Eloranta, B.Niemeläinen, O.Tast, E.Kari, A.Tolvanen, Elis Ahonen, E.Hintikka, A.Oksanen y.m.

Seurakunta on päättänyt lähettää Gellivaaran joulukokoukseen K.Luoman, I.Mielosen, U.Toivosen, Joel Ahosen, jos näille ei tule esteitä.

---

*/ Tässä vaihtuu lehti, kirjeen loppuosa voi kuulua muuhunkin kirjeeseen, koska viittaus Gellivaaraan lähetettävistä saarnaajista esiintyy yleensä syksyllä. Tämä kirje on tammikuulta.Koneella kirjoitettu jäljennös Ei omakätisiä nimikirjoituksia J.P.Stöckelin kokoelma.

71. MARIA MUONIO - J.P. STÖCKELILLE

Detroit, Mich. 17/11955

Jumalan terve Rakas vanhin raskaassa Herran työssä Juhan Stöckel rakkaan vaimonne Hilman kanssa.

Jumalan rauhalla ja onnen toivotuksella tulen teitä tervehtiin. Ja ensin saan kiittää teitä joulutervehdyksen ja kirjeen etestä, joka suuresti ilahutti minuva saaha ja nähä, että näette niin paljo vaivaa vanhalla ijällänne, että näin halpa arvoiselle ihmiselle voitte niin suurta rakkautta osottaa. Ja en voi sitä kiitollisuuden tunnetta ulos tuuva, jota tunsin teitä kohtaan, kun aina saarnaajatki niin suurta rakkautta osottaa minuaki kohti, joka niin vähäinen ja huono olen - vain kristittyjen ja saarnaajain rukousten avulla olen voinu eteen käsin rahjastaa ja matkaa tehä.

Tuli mieleen, että etelleen aina on niitä suuria Herran profeetia - niin kun Matoniemi-vainaja aikansa täällä - hän otti huolen kaikkein heikommastaki - aina kun oli käymässä Gacklin kylällä. Niin hän kävi tykö puhuttelemassa - jos en voinu seuroin päästä, niin sitä hänen ihmeellistä rakkautta ei voi unhottaa. Ja paljon on meillä vielä kalliita saarnaajia, vaikka kuolema viepi levolle aina toisen perästä - Niin kun nyt viimeksi rakkaan ja kalliin opettajamme Axel Uskosken, joka kyllä jätti niin raskaan aukon meille, että sitä ei voi ulos tuuva. Häntä kyllä olis tarvittu - mutta Jumala näki sen niin parhaaksi ottaa hänen pois itselleen kyllä voitoksi, mutta meille ja tuhansille niin suuri kaipuu - hän rakkailla lahjoillaan veti ja saarnasi minunkin lapsia ja lasten lapsia parannukseen, josta minunki sytän monasti iloitsi ja kiitosta huusi - ja nyt met täällä Detroitissa odotamme rakkaan opettajamme kotia

tuloa. Sain hänen vaimolta Annalta kirjeen, ja seurakunnnan kirje joulukokouksesta lujettiin kirkossa. On iloista, että etelleenki meistä vaaria ottavat, vain kun on toivottu saarnaajia sieltä, niin se kävi ikäväksi, että jos eivät voi saarnaajia lähettää tämän vuoten aikana. Mutta saamme olla toivossa, että kun Jumalan aika tullee ja heille soppii - niin vielä saahaan - vaikka ymmärrän, että matka on väsyttävä ja raskas heille - ja jos Jumala elon päiviä antaa - niin olis armo saaha heitä vastaan ottaa vanhassa Lehtolan talossa, ja vielä se vanhin veljeni Hemgi on elämässä - enämpi vuoteen oma - ja sisar Hilda assuu yksin vanhassa kotitalossaan - ja muuten sielläki ihmiset on terveet ja täällä vanha Anne Hedman on paranemaan päin - ja vanha Leo Lobbestael on hyvässä voinnissa, joka pyhä saarnaa meille kirkossa - ja on kallis saarnaaja. On hyvä kun Samuel Juvonen kerkiää sieltä hänelle kumppaliksi.

Ja olkaa nyt sytämmellisellä rakkaudella tervehtetyt minulta lasteni, Elton Korpelan ja Georg Bergmannin perheeltä. Heillä on minun tytär emännät - ja terveisiä saarnaajilta ja kristityiltä teille emäntänne Hilman ja kylänne kristittyin ja saarnaajan kanssa. Ja vielä pyytän rukoilla etestäni, että minäki, joka niin huono ja monessa puuttuvainen olen, ynnä teidän kanssanne kunnijan rannalle kostusin.

On kirjottanut heikoin matkaystävänne

Maria

Alkuperäinen. Omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma.

72. SAMUEL JUVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Ferndale, Mich. 31/1 1955

Rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle Herran viinamäen työntekijälle Johan P.Stöckel rakkaan emäntänne Hilman ja rakkaitten lastenne kanssa.

Jumalan armo ja rauha olkoon henkenne kanssa nyt ja aina sodan ja kilvoituksen loppuun asti. Tällä onnen ja rauhan tervehdyksellä tulemme tykönne tietää antain, että onnellisesti ja terveinä olemme saapuneet kotia siltä pitkältä matkalta, viime tiistaina 25.pv. Ilolla ovat lapsemme ja muut kristityt meitä vastaan ottaneet. Onnellisesti on Jumala meitä kuljettanut, josta Hänelle olkoon kiitos ja kunnia nyt ja aina.

Ihanat muistot ovat jääneet reisusta sekä sieltä Ruotsin Lapin maalta että Suomesta. Teidän rakkautenne, rakkauden palveluksenne ja se autuaallinen kanssakäyminen on unohtumattomaan muistoon jääneet.

Emmekä saata muuta, vaan kiittää teitä, rakkaat ystävät ja kaikkia rakkaita veljiä ja sisaria teidän ympärillänne kaiken sen ylönpalttisen rakkautenne ja palveluksen edestä. Me emme saata sitä teille millään palkita, vaan uskomme, että Jumala rakas Isä on sen teille palkitseva. Ylenpalttinen on se rakkautenne ollut meitä kelvottomia kohtaan, niin että useasti olemme joutuneet itseämme häpeämään. Vahva on se kultainen lanka, joka meidät yhteen sitoo, ja niin laajalta, kuin kristillisyys levinnyt on, joka tuli näkyville Gellivaarassakin joulukokousten ajalla, jossa niin paljon koolla oli niin monesta paikkakunnasta ja valtakunnasta. Se rakkaus, se yksimielisyys ja se huolenpito oli sydäntä liikuttavainen. Hyvin on asiat

ja siihen rukoilemme Jumalaa, että se aina näin olisi.

Hauska oli Suomenkin matka, jossa saimme rakasta kanssakäymistä viettää niin monen ystävän kanssa. Aika loppui kesken, sillä häädyimme erota, vaikka se raskas oli ja sydän ero-ikävästä kipeä niin kuin sielläkin Ruotsin maalla, vaan se kuitenkin on toivomme, että kerran saamme yhteen tulla eikä enään koskaan erkaantua. Ja siinä toivossa jätän teidät ja kaikki rakkaat ystävät hyvästi Jumalan armon ja rauhan huomaan. Jumala rakas isä teitä siunatkoon ajassa ja ijankaikkisesti.

Olkaa nyt rakkaalla sydämellä tervehdityt, te rakas veli ja sisar teidän rakkaitten lastenne kanssa ja sanokaa meidän rakkaat terveiset kaikille saarnaajille ja kristityille kuin tulette näkemään, kullekin nimeltään. Kuin näette Leevi Pudas sanokaa rakkaat terveiset emäntänsä kanssa ja Kirunan saarnaajille ja ystäville ynnä muille.

Siinä uskossa sanon hyvästi, että teidän ja meidän synnit ovat anteeksi annetut Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä.

Rukoilkaa meidänkin edestämme, että Jumala rakas Isä meitäkin onnellisesti perille kuljettaisi ynnä teidän ja kaikkien valittuin kanssa.

Kiitos kaikesta rakkaudestanne, kaikki rakkaat ystävät. Jumala teitä siunatkoon. Vähin veljenne

Samuel Juvonen rakkaan
vaimoni Annan ja lastemme kanssa.

Terveisiä useilta kristityiltä täältä, joita olemme tavanneet.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu. Omakätinen allekirjoitus.
J.P.Stöckelin kokoelma

73. SAM WETTAINEN
- AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Tukholma 18/6 1955

Rakkaat vanhimmat ja veljet Herrassa, August Isaksson, J.P.Stöckel, Wiljam Eriksson, Gunnar Jönsson ynnä muut saarnaajat, rakkaitten perheittensä ja kristittyjen lauman kanssa ympärillänne. Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teille! Me kristityt täällä Tukholmassa ja sen ympäristössä lähetämme tämän kujeen kautta yhteiset rauhantervehdyksemme juhannuskokous paikkoihin kokoontuville saarnaajille ja kristityille.

Emme ole unohtaneet, ehkä kyllä harvoin kirjoitamme, sitä hyvää, jota keskuudessamme on tehty niitten Herran viinimäen työmiesten kautta, jotka monta kertaa ovat olleet täällä työtä tekemässä sen pienen peltopaiasen päälle, joka viinimäen Herralla on täällä suurkaupungissa. "Yksi on joka kylvää, toinen, joka niittää, vaan Herra on se, joka kasvun antaa". Se uskallus on meillä kuitenkin, läpi kaikkia omia tuntemisia synnistä ja maailmasta, että ei se Jumalan sana, joka kylvetty on näitten lähetysmiesten ynnä muitten vanhimpain kautta, turhaan pidä jälleen palaaman, vaan aikanansa kantaman hedelmää taivaan valtakunnalle. Sillä se Jumalan sana, joka on saarnattu keskuudessamme Pyhän Hengen voimassa ja valkeudessa, on uskollisissa sydämissä vastaanotettu kiitollisuudella ja ilolla, ja monet syrjällä olevaisetkin ovat kuulleet Siionin muurilta huutavaisen ääniä, jotka vielä ovat huutamassa, kuka tietää kuinka kauvan vielä?

Sillä kuin huomaa viimeisten aikain merkkejä, niin löytää kuinka paatumuksen salaiset siemenet kylvetään ihmislapsien

mieliin ja sydämiin. Sentähden on se suuri Jumalan armo, että Jumalan sana vieläkin saarnataan tämän maan päällä kaksiteräisenä, että ihminen näkee ja tulee tuntemaan syntinsä ja alastomuutensa, ja että tämän kautta kaikki väärät lohdutusperusteet tyhjään raukeaa, ja ainoaksi turvaksi jää Kristuksen vanhurskaus. Tähän vanhurskauteen tahdomme myös mekin turvata sodassa syntiä ja omaavanhurskautta vastaan.

Me kristityt täällä kiitämme koko sydämestämme Lapinmaan seurakuntaa sen itsensä uhraavaisen työn edestä, jota Herrassa on tehty uskollisten lähetysmiesten Wiljam Erikssonin ja Gunnar Jönssonin kautta. Herra antakoon tälle työlle siunauksensa!

Nyt on taas toivomus ja pyyntömme saada saarnaajia tämän vuoden syyspuoleen meille vahvistukseksi, jotka ahkeroitsemme kristillisyyttä kantaa ja myös, jos mahdollista, että jotku eksyneet sielut saisivat kuulla Hyvän Paimenen äänen.

Siinä uskossa sanomme hyvästi, että synnit on meille ja Teille anteeksi annettu Herran Jeesuksen nimessä ja veressä ikuisella unhoituksella.

Veljenne uskossa

Samuel Wettainen rakkaan
vaimoni ja lasteni kanssa.

Tähän rauhantervehdykseen ja saarnaajien pyyntöön yhdistyvät kaikki kristityt täällä Tukholmassa.

Tämä kirje on tullut tänne August Isakssonin kautta 20/7 jonka tähden en ole saattanut sitä ennen kopioida.

Rakkaat terveiset kaikille Herran omille. Jumalan rauhaa.

Veljenne armossa

Gunnar Jönsson

Vahamoniste.
J.P.Stöckelin kokoelma

74. LEO LOBBESTAEL Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Calumet, Michigan 26/6 1955

Rakkaille kristillisyytemme vanhimmille, saarnaajille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, jotka huolta pidätte meidän ja niin monen kymmenen tuhannen sielun onnesta: August Isaksson, J.Stöckel, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Frans Björkman, K.R.Erlandsson, Hugo Gustavsson, Levi Pudas, Paava Pitsa, Erik Kuoljok, Levi Johansson, Johan Henriksson ynnä muut, rakkaitten emäntäinne, lastenne ja koko sen siunatun Herran lauman kanssa, jotka ympärillänne ovat siellä Ruotsin Lapin maalla.

Jumalan ja meidän Herramme Jesuksen Kristuksen armo ja rauha Pyhän Hengen osallisuuden kanssa olkoon runsaasti teidän kanssanne nyt ja aina. Amen.

Näiden harvain rivien kautta lähestymme teitä, ikuisessa rakkauden muistossa olevat ystävät näistä Juhannuskokouksista täältä Calumetista, joihin on kokoontunut paljon kristityitä ja saarnaajia läpi meidän suurta maatamme ja Canadasta. Iloista on nähdä tätä suurta ystäväin laumaa, nuorempia ja vanhempia,

yksissä kokouksissa, Jumalan sanan ympärillä, joka sana on työnsä tehnyt ihmisten sydämissä, vaikuttaen murheen synnistä ja ilon syntein anteeksi saamisesta. Paljon on syntiä armon mereen hukkunut.

Monta ystävää, jotka olivat kanssamme viime Juhannuskokouksissa, ovat nyt suuremmissa kokouksissa, sillä kuoleman enkeli on heidät leikannut ja myös ottanut niistä harvoista työntekijöistä, joita Amerikan maalla on, nimittäin Axel Uskosken ja Caleb Ericksonin, ja nyt viimeksi ottanut Oscar Nylundin emännän, ja Maria Kankaan Lake Nordenista. Niille se on ollut onni ja autuus, jotka elävässä uskossa ovat pois muuttaneet. He ovat hyvän todistuksen jättäneet, että heidän sielunsa on Jumalalle kelvannut. Eikä meillä, jotka olemme jääneet heitä kaipaamaan ja ikävöimään, ole muuta toivoa, kuin se, että meidänkin matkamme onnellisesti päättyisi, niinkuin heidän tehnyt on.

Sydämestä kiitämme teitä kaiken rakkautenne ja huolenpidon edestä, ja niiden monien kalliiden kirjein ja kristittyin terveisten edestä, sekä seurakunnan kirjeen joulukokouksista ja myös Markitan kokouksesta, niin myös yksityisten, jotka kaikki ovat kalliit ja tervetulleet, joista näemme, että olette meitä kelvottomia muistamassa ja meistä huolta pitämässä, jonka rakkauden Jumala teille palkitkoon.

Mutta siitä olemme surulliset, että emme saaneet sieltä apua Amerikan maalle, niinkuin rukouksemme ja toivomme oli, ja suuri tarve, vaan tottapa se oli niin Jumalan tahto.

Nyt on meiltä uskollisia työntekijöitä otettu ja työtä on paljon sisällä ja ulkona. Niinkuin olemme ennen apua tarvinneet tässä raskaassa työssä, jossa voimat tahtovat loppua, ja niinkuin on joka kerralla kuin olemme lähetysmiehiä sieltä tänne saaneet, suuri

siunaus siitä seurannut. Sentähden on tälläkin kerralla meidän sydämellinen rukouksemme ja pyyntömme, että esikoisten seurakunta Ruotsin Lapin maalta meitä auttaisi ja meille apua lähettäisi, sillä kysymyksessä on kristillisyytemme suojeleminen vihollisen hyökkäyksiä vastaan. Emmekä tiedä muuta tällä kerralla, vaan sanomme sydämelliset rakkauden terveiset teille kaikille siellä, kullekin nimeltään, ja jätämme teidät Jumalan armon ja rauhan haltuun siinä uskossa, että synnit ovat anteeksi annetut teille ja meille Herran Jesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä, ja sillä toivolla, että pian saamme yhteen tulla ijankaikkisuuden ihanalla rannalla, jossa ei enään murheet ja kiusaukset kuolematonta henkeä rasita.

Vielä pyydämme, että muistaisitte meitäkin teidän rukouksissanne, että meidänkin matkamme onnellisesti päättyisi.
Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Leo Lobbestael, Walfred Simonson, Samuel Juvonen, Oscar Nylund, Arthur Niska, Frank Granger, Hjalmar Wantaja, Alfred Hendrickson, William Homola, Reazo Redinger, Charles Koistinen.

Painettu lehtinen. J.P.Stöckelin kokoelma.

75. VILLE NIEMINEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Lahti 27/6 1955

Rakkaille veljille Herrassa ja uskollisille vanhemmille, jotka hyvin hallitsevat Herran seurakunnassa, August Isaksson, Frans

Björkman, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, J.P.Stöckel, J.H. Olsson, K.R.Erlandsson, Paava Pitsa, H.Gustavsson, L.Johansson, J.Henriksson, Levi Pudas, E.Larsson ynnä kaikki muut saarnaajat ja totuuden apulaiset ja kaikki pyhäin palvelijat, teidän rakkaitten vaimoinne, lastenne ja sen kalliin Herran lauman kanssa joka teidän ympärillänne on, ja niin kauvaksi kantaa, kuin yksimielisyyden siteet ulettuvat, teidän ja meidän kanssamme, esikoisten seurakunnan helmassa ja hengen yhteydessä.

Jumalan armo ja rauha, sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon aina teidän ja kaikkein meidän kanssamme nyt ja aina elämämme ehtooseen asti. Onnen toivotuksen kanssa tervehdämme teitä, ikuiseen rakkauden muistoon jääneet matkaystävät iankaikkista kotimaata kohden.

Nyt taas olemme niin kuin ennenkin olleet koolla täällä Lahden kaupungissa viettämässä näitä Johanneksen juhlakokouksiamme, ja olemme myöskin saaneet kokousvieraaksemme teidän rakkaita oppilapsianne Ruotsista sekä Norjasta. Suuri paljous on tullut saarnaajia sekä kristityitä maamme rajoilta asti, ja se onkin meidän suuri ilomme, kuin saamme vastaan ottaa niitä ystäviämme, jotka tulevat kokoon sen suuren ja kalliin kristillisyyden asian ympärille.

Vilpittömät sydämelliset kiitokset sanomme teille niistä kalliista kirjeistänne, joita olemme saaneet ilolla vastaan ottaa A. Isakssonilta, V.Erikssonilta ja Gunnar Jönssonilta, sekä seurakunnan kirjeen Kirunan kokouksista ja sähkösanoman näihin kokouksiimme Hirvijärveltä. Ne ovat niin kuin joku tuore öljypuun lehti, meidän hengelliseen kuivuuteemme.

Yksimielisyydessä olemme myöskin koetelleet Jumalan ja Hänen pyhän sanansa jälkeen kaikkea sitä, mikä meille tarpeellista

ja terveellistä on, ja että kuinka pitäisimme tulla varjeltuiksi kaikista maailman muotoin ja tapain turmiosta, joka kaikki niin suurella voimalla tahtoo väkisin sisälle tunkea kristillisyyteen ja sammuttaa sen tulen, jota meidän kallis Vapahtajamme Herra Jeesus on tullut sytyttämään maan päälle. Sen olemme taas tälläkin kertaa todeksi löytäneet, että kaikki saarnaajat, jotka näissäkin kokouksissa ovat Jumalan sanaa saarnanneet kaksiteräisenä, on vastannut amenta toisten omissatunnoissa, se on langennut armon ja totuuden sanomana vieläkin avattuihin sydämiin. Vaan toisaalta me tunnemme, kuinka meidän sydämet tarttuvat kiinni tähän katoavaiseen maailmaan, ja maailman henki voimallisesti vetää maailman tapain seuraamiseen. Me tahtoisimme rikastua ja hyviä päiviä viettää. Maailman kunnia panee meidät maailman muotoa seuraamaan ja niin kalliimmatkaan rakkauden manaukset eivät kanna hyvää hedelmää sinne asti kun tulisi. Ja se ei yksin auta, että meillä on oikea ja selvä tieto kristillisyydestä. Tämän kaiken ylitse ovat saarnaajat huolella katsomassa, ettei hengellinen uni painaisi silmiämme kiinni ja sitten vasta heräisimme, kuin Juudas tulee maailman joukon kanssa. Hekuman jumala osoittaa kauneuttansa varsinkin nuorille ja varakkaille, asettamaan itseänsä lihan tahdon jälkeen, ja ei uudistetun mielen mukaan.

Kuitenkin että sen tiedämme, että tämä lauma on kallis Herran Jeesuksen veren ja hengen hinnalla ostettu, ja sitten puhtaaksi ja lumivalkeaksi kerran pesty Herran Jeesuksen sydänverellä, ja ettei yhdellenkään kaikista niistä sielun vahinkoa tulisi, ja ettei yksikään kruunuansa kadottaisi ja päälliseksi, ettei meidän huolettomuutemme tähden vahinkoa tulisi, ei nuoremmille eikä vanhemmille, sillä tämä Herran työ on tähän asti tehty niin monen kymmenen vuoden aikana kaikilta uskollisilta työntekijöiltä. Niin me kaikki

saarnaajat tämän seurakunnan kanssa yksimielisesti taaskin pyydämme, niin kuin ennenkin olemme apua saaneet esikoisten seurakunnalta, että seurakunta Ruotsin Lapinmaalta lähettäisi meille lähetysmiehet avuksemme.

Eikä nyt muuta tällä kertaa, vaan sanomme tämän suuren Herran lauman kanssa sydämen rakkaita terveisiä kaikille teille yllä mainituille, ja sille suurelle Herran laumalle, joka teidän ympärillänne on, ja kantakaa meitä vieläkin teidän rukouksissanne armoistuimen tykö, että mekin kerran saisimme kanssanne ja koko maasta ostetun lauman kanssa yhteen tulla siinä Uudessa Jerusalemissa ja yhdistää kerran äänemme ikuiseen voiton virteen Jumalalle ja Karitsalle, joka meille voiton antanut on.

Ja jääkäät nyt taas tällä kertaa Jumalan armon ja rauhan haltuun. Seurakunnan kanssa

Ville Nieminen, Joel Ahonen, J.Hirvonen, K.Luoma, A.Holm. J.Karhu, A.Ihalainen, E.Maapalo, A.Tolvanen, O.Tenhunen, H.Seppänen, A.Vainikka, A.Kinnunen, O.Valkama, A.Mustonen, I.Mielonen, H.Ikonen, S.Salminen, P.Peltonen, V.Kauppinen y.m.

Koneella kirjoitettu jäljennös. Ei omakätisiä nimikirjoituksia.
J.P.Stöckelin kokoelma

76. ANDREAS BÖRRESEN - J.P. STÖCKELILLE Y.M.

Vestre Jakobselv 5/7 1955

Rakkaille veljille ja uskollisille vartijoille Siionin muureilla siellä Ruotsin Lapin maalla, J.P.Stöckel, A.Isaksson, K.R.Erlands-

son, Paava Pitsa, William Eriksson, Gunnar Jönsson ynnä muut saarnaajat perheittenne kanssa, ja koko kalliisti ostettu lauma teidän ympärillänne.

Armo olkoon teille ja rauha Isältä Jumalalta ja meidän Herralta Jeesukselta Kristukselta.

Me tahdomme lähestyä teitä tällä vanhalla armon ja rauhan tervehdyksellä ja toivottaa teille kaikille yltäkylläistä Jumalan siunausta ruumiimme ja sielumme puolesta. Ja me olemme iloisia, kun aina silloin tällöin saamme kuulla tarkempia sanomia teistä, että te olette terveitä ruumiin puolesta, ja yhä jaksatte matkoilla olla Jumalan ja Hänen seurakuntansa sijoilla, vaikka korkea ikä alkaa jo monia painaa ja rasittaa.

Vaan onhan se hauska nähdä teidänkin ympärillänne, että nuorempia saarnaajia esiintyy teidän keskellänne, jotka jatkavat Herran työtä parhaassa miehuutensa ajassa, kun ovatkin uhrautuneet Herran alttarille sieluineen ja ruumiineen.

Me olemme nyt saaneet osaksemme aika paljon kokouksia täällä Itä-Finmarkenissa, kun rakkaat veljet ja lähetysmiehet Hans Karlsen ja Jens Pedersen ovat kolme viikkoa täällä viipyneet ja pitäneet kokouksia 8 eri paikassa. Vesisaaressa oltiin kolme päivää, tässä Annijoessa 4 päivää, Bugöynesissä 2 päivää, Nessebyn Bunesissa 2 päivää, Polmakissa 2, Maskijoessa 3 ja Jouluvuonossa 3 päivää. Voimallisesti ja valoisasti ovat veljet kirkastaneet Jumalan tahtoa ihmisten autuudeksi, eikä ole mitään salattu, ei armon eikä totuuden puolesta. Jumalan armo Kristuksessa on saarnattu lahjaksi kaikille katuvaisille ja oman raadollisuutensa tunteville sieluille, ja Kristuksen ijankaikkinen lunastustyö on näytetty ainoaksi perustukseksi, jonka päälle hänen seurakuntansa on rakettu. Ainoastaan Kristuksen vanhurskaus kelpaa alastomalle

syntiselle suojapuvuksi Jumalan kirkasten silmien edessä. Kaikki ihmisen oma vanhurskaus on vain kuin saastainen vaate, jossa ei yhtään lankaa puhdasta ole. Vain lahja-laupeus armollisessa syntien anteeksisaamisessa Jeesuksen nimessä ja ulosvuotaneessa sovintoveressä tekee ihmisen Jumalalle otolliseksi ja taivaskelpoiseksi. Nämä armonsa aarteet on Jumala meille hänen pyhässä seurakunnassansa lahjoittanut ja jakanut. Ja kun me ensinnä olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa, hyvän omantunnon rauha, kun synnistä on parannus tehty ja synnit on anteeksi saatu, ja rauhan tekijän tietä on ahkeroitu kulkea, vieläpä entisten syntikumppaneitten ja riitapuolien tykö - niitten neuvojen ja ohjeitten jälkeen, joita on saatu uudestisyntymisen ja lunastuksen päivänä. Ja kun Jumala tänä ihmeellisenä päivänä on antanut Hänen lakinsa meidän mieleemme ja kirjoittanut ne meidän sydämiimme, niin on sitten alkanut uusi vaellus uudessa kuuliaisuudessa synnin poispanemisessa ja armon alituisessa omistamisessa. Tämä Jumalan armo, kaikille ihmisille terveellinen, opettaa meidän kaiken jumalattoman menon hylkäämään ja maailmalliset himot, ja tässä maailmassa siviästi ja hurskaasti ja jumalisesti elämään.

Näin ovat veljet meille voimallisesti saarnanneet ja kirkastaneet elämän tietä, joka on ristin kantamisen ja itsensäkieltämisen tie. Ja he ovat suloisesti saarnanneet meille evankeliumin lohtua ja syntien anteeksisaamista Jeesuksen haavojen ja veren kautta. Sentähden on monet väsyneet matkamiehet uutta sisäistä voimaa saaneet, ja ovat läheltä saaneet katsoa taivaallista rakastajaansa verisessä puvussaan ja orjantappurakruunussaan, jolla hänen äitinsä on hänet kruunannut hänen hääpäivänään ja sydämensä ilopäivänä.

Me lausumme siis Lapin maan seurakunnallekin lämpimät kiitokset niin kuin olemme kirjoittaneet Länsi-Norjan seurakunnalle kiitoskirjeen tästä yhteisestä lähetystoimesta. Jumala siunatkoon teitä ja heitä kaikkia.

Sanomme jäähyväiset taas tällä kertaa siinä uskossa, että teidän ja meidän synnit ovat anteeksi annetut Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Rukoilkaa meidän edestämme, että illaksi perille kostuisimme yhdessä teidän kanssanne.

Monin rakkain terveisin

Andreas Börresen, Anselm Henninen, Edvard Henninen, Rikard Törmänen, Karl Välitalo, Karl Severi, Oskar Jakola, Waldemar Dörmänen ja monta muuta veljeä ja sisarta kokouksissa sunnuntaina 10/7 Anselm Hennisen talolla.

Alkuperäinen. Omakätinen. Nimet
kaikki samalla käsialalla.
J.P.Stöckelin kokoelma.

77. ALLAN ANSAHARJU - J.P. STÖCKELILLE

Pori 4/8 1955

Rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle Siionin muurin vartijalle Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, J.P.Stöckel, rakkaan perheenne kanssa, Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teille elämänne ehtooseen asti, amen.

Tällä rauhan ja rakkauden tervehdyksellä tervehdän teitä kalliiseen muistoon jäänyt vanhin. Ja vaikka jo tiedättekin, että meidän ja teidän rakas vanhin, Matti Vilhelm Nieminen, on päässyt vanhurskasten lepoon 18/7 1955, niin haluan kuitenkin teille vielä hänen viimeisistä elinpäivistään lähemmin kirjoittaa.

13.7.-55 hän sai halvauksen ulkona liikkuessaan, pääsi vielä itse kotiin ja levossa ollen virkistyi vielä niin paljon, että saattoi puhella, mutta heikkeni kuitenkin päivä päivältä. Ja niin nukkui pois rauhallisesti maanantai-aamuna kello 8.30, uuden halvauksen kohtaamana. Vaimonsa ja lapset perheineen olivat häntä saattamassa ijankaikkisuuden maahan. Ne muutamat päivät, joita saimme olla hänen sairasvuoteensa ympärillä, olivat meille kallisarvoisia hyvästijättöhetkiä.

Hän kehoitti meitä lapsia kantamaan kristillisyytemme kalliina ja toivoi, että aina olisimme heikompiakin matkamiehiä rakkaudella kantamassa. Itsestään hän sanoi: "Minun on hyvä olla, en tiedä mitään kanssani, kaikki synnit on anteeksi annettu Herran Jeesuksen nimessä ja veressä."

Vieraita ei hän antanut estää luokseen tulemasta, vaan sanoi: "Ei vieraat minua häiritse, en minä ennen kuole, kuin Jumalan aika on." Viimeiseen asti hänellä oli huoli kristillisyyden menestyksestä ja vielä yksityisenkin ihmisen sielun autuudesta.

Juhannuskokouksissa Lahdessa hän saarnasi vielä voimallisesti, selittäen l.Piet.l. lukua, kristityt kiittivät Jumalaa. Eikä silloin osannut ajatella, että jo kolmen viikon kuluttua hän on jo nauttimassa sitä vanhurskaitten iloa ja rauhaa, josta hän on satoja kertoja saarnannut. Juhannuksen jälkeen oli hän vielä Heinolassa kokouksia pitämässä ja elokuussa hänen piti mennä Ahosen kanssa Hämeenlinnaan lähetysmatkalle, mutta Jumalan tahto oli toinen.

Sunnuntaina 24.7. rakas vanhin kätkettiin Padasjoen hautausmaan multiin. Liikuttava oli se hetki, kun hän kotipihastaan lähti viimeistä leposijaa kohti, noin puoleentoista tuhanteen nousevan kristittyjen joukon saattamana, kaipauksen kyyneleet vuosivat satojen silmistä. Haudalla saarnaajat puhuivat lohduttaen ja kehoittivat kaikkia seuraamaan sitä uskoa ja esikuvaa, jota vanhin on saarnannut ja kaikessa itse oikeana esikuvana ollut.

Nyt on hän, uskollinen Jumalan pappi päässyt tervehtimään niitä vanhempia, jotka edellä menneet ovat, ja joidenka perään hän niin usein ikävöi ja kaipasi. Nyt hän on päässyt kaikista matkan vaivoista, kiusauksista ja murheista, mutta me olemme jääneet, niinkuin orpolapset vanhimman haudan päälle, tänne kiusausten ja murheitten maahan. Ja tulee väkisinkin pelko, kuinka sitten käypi, kun vanhimmat pois menevät, mutta lohduttakoon Jumala, joka on orpolasten oikea Isä, meitä voimansa kanssa ja antakoon meille voimaa ja rohkeutta uskomaan, että Hän asiansa hoitaa nimensä kunniaksi ja vieläkin murheen meistä pitää.

Teidän kirjettänne hän odotti ja tästä hän puhui vielä viimeisenä päivänä.

Ja nyt sanon hyvästiä teille, rakas vanhin, näillä sanoilla, että synnit on teille ja meille anteeksi annettu Herran Jeesuksen nimessä ja kaihissa sovintoveressä taivaaseen asti. Pian yhteen tulemme uuden ilman kirkkaudessa sen laskemattoman auringon alla, eikä silloin ole eroikävää ja murhetta, niinkuin täällä vieraan maan päällä. Sanomme vielä rakkaita terveisiä Niemisen emännältä lastensa kanssa, ja minulta vaimoni ja lasteni kanssa. Ja muistakaa meitä kaikkia rukouksissanne taivaallisen Isän luo, että mekin onnellisesti perille kostuisimme, jääkää, rakas vanhin, perheenne kanssa Jumalan rauhaan.

Merkitsevät murheen ja kaipausen alla:

Allan Ansaharju
vaimoni Ainon ja lasten kanssa.

Alkuperäinen. Omakätinen.
J.P.Stöckelin kokoelma.

78. JOEL AHONEN Y.M. - AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Turku 8/10 1955

Rakkaille Veljille-Vanhemmille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen työssä siellä Ruotsin-Lapinmaalla ja niin lavealle, kuin Esikoisten seurakunnalle uskollisia löytyy, August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, J.H.Olsson, Levi Pudas, H.Gustavsson, J.Henriksson, ynnä kaikki muut saarnaajat teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, ja kaikki totuuden apulaiset ja palvelevaiset vaimot, ja se suuri ja kallis maailmasta ulosvalittu Herran lauma, joka Jumalan Karitsan verellä on pesty kaikesta syntisaastaisuudesta.

Onnen ja rauhan tervehdyksellä tervehdämme teitä, ikuiseen rakkauden muistoon jääneet ystävät, joittenka kanssa olemme uskossa ja hengessä yhdistettynä Siionin pyhällä vuorella.

Nyt olemme taas kokoontuneet suuri paljous kristityitä ja monta kymmentä saarnaajaa täällä Turun kaupungissa, ja niin on

sekä omakohtainen, että myöskin kristillisyytemme yhteinen tarve yhteen koolle vetänyt sen kaikkein kalleimman tarpeen tähden, että me autuaaksi tulisimme ja kaikesta nykyisestä maailman pahuudesta varjeltuina säilyisimme tämän siunatun lauman keskellä, ja joka ainoa turvapaikka on niille kaikille, joilla tässä maailmassa tuska ja ahdistus on.

Monen saarnaajan huulilta on kuulunut ikävöivä valitus niiden saarnaajain perään, jotka elon Herra on kutsunut keskeltämme pois lepäämään päivätyönsä päättäneinä. Kuitenkin yhdellä lohdutuksella ja jälleen näkemisen toivolla täydellisyyden maassa, ja että kaikkivoipa Jumalamme meitäkin niin kuljettaisi, että kilvoituksemme voitolla päättyisi siinä uudessa kotimaassa, jossa ei turmeluksen tunto enään ahdista niin kuin usein täällä.

Vieläpä suuresti kiitämme rakkaat veljet teitä kalliitten kirjeittenne edestä, joita olemme saaneet viime aikoina, ensiksi Aug.Isakssonilta, J.P.Stöckeliltä, Gunnar Jönssonilta ja viimeksi Villiam Erikssonilta, niitä olemme suureksi iloksemme vastaan ottaneet ja ne ovat olleet ilona ja lohdutuksena monissa murheissamme. Kallis asia, että olette niin paljon ajastanne uhranneet aikaanne meidän hyväksemme. Vaan sen uskomme, että Jumala, joka yksin hyvä ja laupias on, maksaa vaivanne sanomattomalla ilolla ja autuuden tunnolla.

Saarnaajat ovat kaikki täällä terveinä ja he ovat kuluneen kesän aikana kulkeneet lähetysmatkoilla kaikkialla maassamme täyttämässä niitä pyyntöjä, joita on tullut, sillä nyt on suuri tarve. Sillä myöskin eriseuran kuolleen uskon ja omanvanhurskauden palvelijat suurilla joukoillansa ovat työtänsä tekemässä, ja jos mahdollista, että valitutkin eksyttäisivät, ja vaikkapa muutamat heistä itsekin niin heikon telan päällä seisovat, että kaikki turva

loppuu muutamassa silmänräpäyksessä heiltä, sekä maassa että taivaassa.

Ja taaskin olemme tutkineet kristillisyytemme tarpeita, jonka työhön ja palvelukseen kutsutut olemme, kuin siinä yhteen mieleen sovitettuna niin saattaisimme kukin uskotun leiviskän kanssa työtä tehdä, että se Herralle otollinen olisi. Murheella saamme vielä nähdä senkin, että yksi ja toinen matkakumppaneistamme antavat ylön heidän kalliin kutsumuksensa ja muutamat väsyvät niin pienten vaivain tähden, ja muutamille alkaa paistamaan maailman aurinko niin lämpimästi, etteivät tahdo eivätkä tarvitse enään tulla lämmittelemään sen valkean vierelle, jonka meidän kallis Vapahtajamme on tullut sytyttämään tämän kylmän maan päällä.

Ja siis vaikka sen hyvin tiedämme, kuinka paljon on saarnaajillanne työtä siellä ja muualla, niin kuitenkin uudistamme viime juhannuskokouksemme kirjallisen pyyntömme, että Esikoisten seurakunta Ruotsin-lapin maalta lähettäisi saarnaajat Suomen maalle.

Täältä on seurakunta päättänyt lähettää, jos ei estettä tule, saarnaajat Gellivaaran joulukokoukseenne, J.Karhu, Eino Nousiainen, Paavo Peltonen ja Joel Ahonen, ja he tuovat vielä tullessansa suusanallisen pyyntömme teille.

Saamme kuitenkin teille iloksenne ilmoittaa, että kaikki saarnaajat ovat suuressa yksimielisyydessä työtä tekemässä, ja ovat näissäkin kokouksissa saarnanneet Jumalan sanan kaksiteräisenä, ja joka on vieläkin vaikuttanut niin kuin ennenkin, murheen synnistä ja ilon Jumalan armon tuntemisesta, kiitosäänet ovat kuuluneet korkiana taivaan Jumalalle, kuin se kallis veren ääni on sattunut suurten syntisten sydämille, ehkäpä ne ovatkin vaan

harvat hetket tällä vieraalla maalla ja korven matkalla.

Eikä nyt muuta ole sanomista tällä kertaa, vaan sanomme vielä tämän suuren kristittyin lauman kanssa teille hyvästit vielä monen kiitoksen kanssa, että olette meistä, rakkaat veljet murhetta ja huolta pitäneet, niin kuin omasta sielustanne, ja rukoilkaa, rakkaat ystävät meidänkin heikkoin puolesta, että tulisimme kaikesta pahasta varjelluksi, niin että saisimme kerran kaikkein teidän ja koko maasta ostetun lauman kanssa veisata iäisen kiitosvirren sille suurelle veriyljälle Herralle Jeesukselle. Olkaamme sentähden turvatut ja lohdutetut, että kaikki teidän ja meidän syntimme on anteeksi annetut meidän Herramme Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta sekä nuoremmille että vanhemmille, teillekin vanhurskasten vanhempain lapset, joillekka suuri perintö on tallelle pantu. Sillä sovintoverellä kirkastettu lauma kerran saapi kuulla sen autuaallisen sanoman, Tulkaat ja omistakaa se valtakunta, joka teille on valmistettu maailman alusta. Jääkää nyt Herran haltuun annettuna, seurakunnan kanssa

Joel Ahonen, A.Holm, J.Hirvonen, K.Luoma, J.Karhu, A.Ihalainen, E.Nousiainen, H.Seppänen, A.Vainikka, E.Maapalo, S.Salminen, A.Kinnunen, P.Peltonen, V.Kauppinen, Hj.Simolin, O.Valkama, A.Tolvanen, H.Ikonen, A.Mustonen, I.Mielonen, K.Nurminen, U. Eloranta, O.Tast, V.Vainio, U.Toivonen, K. Toivonen, L.Karevaara, A.Oksanen ynnä monta muuta.

Koneella kirjoitettu jäljennös. Ei omakätisiä nimikirjoituksia. Kääntöpuolella Joel Ahosen omakätinen teksti: "Rakkaat sydämelliset terveiset teille ja rakkaalle emännällene, sekä kiitokset kirjeestänne *Joel Ahonen"*
J.P.Stöckelin kokoelma

79. HJALMAR WANTAJA - J.P. STÖCKELILLE

Hancock, Mich. 20/11 1955

Tykö rakkaalle veljelle ja vanhimmalle Johan P.Stöckel rakkaan vaimonne ja lastenne kanssa. Jumalan armo ja rauha olkoon teidän kanssanne. Kiitän teidän kalliin yhteisen kirjeen edestä. Hauska oli saada sanomia teiltä ja kuulla, että olette terveenä vaimonne kanssa.

Kyllä vain ne päivät ussein muistuvat mieleen, kuin saimme olla teidän matkassa, niissä kalliissa kokouksissa täällä ja monessa paikassa. Ei ne unehdu muistosta. Vielä se eron hetki New Yorkissa, kuin olimme laivan kannella, ja sitte kuin se lähti matkaan ja niin heilutettiin käsiä ja liinoja niinkauvan kuin näkyvissä olitte.

Paljon on tosin kuolema ottanut pois valituita meidänkin seasta, vaan he ovat päässeet voittokunniaan kaikista matkan vaivoista ja vaaroista. Sitä onnea mekin olemme toivomassa itsellemme, sillä eivät kiusaukset lopu niinkauvan kuin elävä henki rinnassa on, sen pois ottamattoman turmeluksen tähden, jonka perineet olemme. Kuitenki on kallis saata sanomia Lapin maalta, josta aina tarvitsemme saada apua kristillisyytemme raskaissa ja painavissa asioissa, joita ei nytkään puutu, ja tunnemme suurta heikkoutta ja kykenemättömyyttä. Se toivo palaa sydämmessä, että Lapinmaan seurakunta lähettää meille apua tulevana vuotena.

On ollut kaunis syksy, vaan nyt on lumi maassa. Olen ollu lännellä ja Canadassa ja tässä kotona korjaillut paikkoja, laittanut puita y.m. Sain Juvoselta kirjeen, kuin ovat tulleet kotia itä reissulta. Sen emäntä ei voinut hyvin ja palasivat Washingtonista

kotia, vaan Samuel jatkoi matkaa Frank Grangerin kanssa. Täällä ovat valitut enemmältä osalta terveet, paitsi Kinnusen leski on niin huono, että se ei tunne ketään, hän on sairastanut kauvan aikaa.

En tiedä nyt mitään erityistä vaan sanon rakkaita terveisiä täältä valituilta ja erittäinki minulta Hildan ja lastemme kanssa. Vanhin poikamme James on melkein minun pituinen jo, ja muut ovat koulussa myös, paitsi nuorin June tytär, joka on pian neljän vuoten ikäinen. Niin se aika kuluu, nuoret kasvavat ja vanhat likenevät hautaa.

Sanokaa vain rakkaat terveiset vanhimmille ja nuoremmille saarnaajille ja kaikille valituille, joita tulette näkemään. Ja rukoilkaa edestämme. Hyvästi siinä uskossa, että synnit, viat ja epäilykset ovat anteeksi annetut teille ja meille, Herran Jesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Merkitsee heikko veljenne Herrassa

Hjalmar Wantaja rakkaan vaimoni
Hildan ja lastemme kanssa.

Alkuperäinen. Omakätinen.
J.P.Stöckelin kokoelma

80. SAMUEL JUVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Ferndale, Mich. 5/12 1955

Rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle työntekijälle Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, J.P.Stöckel rakkaan emäntänne Hilman ja rakkaitten lastenne kanssa. Jumalan armo ja

rauha olkoon henkenne kanssa nyt ja aina sodan ja kilvoituksen loppuun asti, amen.

Tulen tervehtimään teitä, rakkaat ystävät muutamalla puuttuvaisella rivillä kiittäen sydämmellisesti kirjeen ja terveisten edestä, josta sain Hjalmarilta kopion. Hauska on saada sanomia sieltä ja kuulla, että olette terveinä, jota mekin aina teille toivomme, sillä se rakkauden kultainen lanka on ehjänä välillämme, vaikka olemmekin kauvaksi toisistamme eroitetut ruumiillisesti. Se autuaallinen aika, jota saimme kanssanne viettää siellä teidän kylässä ja muualla vuosi sitten ei ole unohtunut. Se rakkaus ja rakkauden palvelus, jota osaksemme saimme, oli niin ylitsevuotava. Emme saata sitä millään palkita, vaan uskomme, että Jumala rakas Isä sen palkitsee teille, rakkaat ystävät, ja kaikille rakkaille ystäville Jukkasjärven kylässä. Kirkkaana on mielessä se kylä ja ne rakkaat ystävät siellä.

Paljon on tapahtunut tämän vuoden kuluessa. Monta rakasta matkakumppania on meiltä ja teiltä otettu, ja niin monta työntekijää, heille itselleen iloksi, vaan jälkeen jääneille kaipaukseksi. He ovat meidät jättäneet tänne vain vähäksi ajaksi. Meidän rukouksemme ja toivomme on, että meidänkin matkamme yhtä onnellisesti päättyisi.

Muuten ei nyt ole täällä erityisiä sanomia. Elämämme menee entistä latuaan. Kiusaukset ja vastukset ovat tiellä. Monen murheen kautta meitä kuljetetaan, vaan se on suuri armo, että saamme syntisinä uskoa tänäkin päivänä synnit anteeksi annetuiksi teille ja meille Herran Jeesuksen nimen ja veren voiman kautta.

Ja niin jätämme teidät, rakkaat matkakumppanit, sen Hyvän Paimenen huomaan siihen asti, että saamme toisiamme tervehdellä uuden maan ihanuudessa. Sydämelliset rakkaat terveiset

teille ja kaikille kristityille teidän kylässä, kullekin nimeltään, ja myös kaikille saarnaajille ja kristityille muualla, joita kohtaatte, tuhanten kiitosten kanssa kaikille.

Rukoilkaa meidänkin edestämme, että tulisimme kaikesta pahasta varjelluiksi loppuun asti.

Pyytää veljenne armossa

Samuel Juvonen
rakkaan vaimoni Annan ja lastemme kanssa.

Terveisiä kristityiltä täältä.

Alkuperäinen. Omakätinen.
J.P.Stöckelin kokoelma.

81. AUGUST ISAKSSON Y.M - A.HOLMILLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1955

Rakkaille veljille ja uskollisille Herran viinamäen rakentajille ja Siionin muurin vartijoille siellä Suomen Siionissa A.Holm, J.Hirvonen, H.Seppänen, A.Vainikka, E.Maapalo, S.Salminen, A.Kinnunen, Hj.Simolin, O.Valkama, ATolvanen, H.Ikonen, A. Mustonen, I.Mielonen, K.Nurminen, O.Tast, V.Vainio, U.Toivonen ynnä muut saarnaajat ja totuuden apulaiset ja palvelevaiset vaimot yli Suomen maan. Jumalan ja meidän Herramme Kristuksen armo, rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien teidän henkenne kanssa ja hallitkoon teitä hengen yhteydellä rauhan siteen kautta!

Tämän uudenvuoden tervehdyksen ja onnen toivotuksen kanssa tulemme teitä tervehtimään näistä joulukokouksistamme, joihin on kokoontunut paljon saarnaajia ja kristityitä oman maan rajojen sisältä sekä Norjan maalta lännestä itään, ja sieltä Suomen maalta teidän lähetysmiehenne ja myös muita saarnaajia ja kristityitä, niin myös Tanskan maalta, joka kaikki ilahduttaa meidän sydämiämme, että vielä on niin suuri hengen yhteys yli kristillisyytemme laveuden, josta kaikesta olemme niin suuressa kiitollisuuden velassa teille, mutta ennen kaikkea Jumalalle, että Hän on asiansa niin hyvin laittanut ja valmistanut.

Paljon on tullut tänne kirjeitä ja sähkösanomia, niin myös terveisiä ja Herran temppelin rakennusaineita sieltä teiltäkin, joitten kaikkien edestä kiitämme teitä juuri sydämemme syvyydestä ja toivotamme Jumalan, Isän siunausta, jo täällä ajassa hyvän oman tunnon rauhaa ja kunnian katoamatonta kruunua taivaassa.

Kutsuja on tullut Itä-Norjasta, Amerikasta ja sieltä Suomesta, sekä kirjallisia että suullisia teidän saarnaajainne ja lähetysmiestenne kautta, että saada apua Lapinmaalta, joka on kallis, sillä tiedämme sen, että työtä on paljon ja työväkeä on vähän. Työtä on sekä ulkona että sisällä ja usein raskasta, että työmiehet saavat useasti rintojansa painaa ja koetella, kummalle puolelle venettä pitää verkko heitettämän ja kummassa kädessä hengen miekka pidettämän, sillä jos vihollinen ei ole jouten ollut ennen, niin nyt tällä viimeisellä maailman lopun ajalla se nostaa kaikki purjeet ylös, sekä hengellisen vääryyden että lihallisen vapauden kanssa, ja monet kristityistä tahtoo väsyä ja synnin luvallisuuden kautta vetäytyä syrjään, kuten koreuden, herraskristillisyyden ja maailman ystävyyden kautta sekä monen muun kuulemattomuuden kautta, jotka kaikki lisäävät työtä ja vaivaa uskollisille työntekijöille Herran viinamäessä, jonka tähden vieläkin kehoitamme, olkaa kuuliaiset teidän opettajillenne, sillä ne valvovat teidän sielujanne niinkuin ne, joitten niistä luvun tekemän pitää, että ne tekisivät sen ilolla ja ei huokauksella.

No, on koeteltu Herran edessä niitä anomisia, missä suurin tarve on, ehkä tiedämme, ettei kukaan tarpeetta ano. Mutta kun Lapin maallakin on työvoimaa vähän, ja monilla alkaa olla vanhuuden voimattomuutta, niin ei saata Lapinmaan seurakunta monta lähetystä tehdä yhtenä vuotena ulkomaille, kun on paljon työtä omassakin maassa, niin on seurakunta lykännyt teidän asianne tuonnemmaksi, kun Jumalan aika tulee. Ei kuitenkaan Lapinmaan seurakunta aio teidän anomustanne hyljätä eikä teitä unhoittaa. Nyt on seurakunta nähnyt tarpeelliseksi tehdä lähetyksen Amerikan maalle tulevana vuotena, jos niin Jumalan tahto on, eikä voittamattomia esteitä tule. Niin olkaamme nyt siihen tyytyväisiä!

Teillä on Suomen maalla hyviä ja uskollisia saarnaajia. Olkaa niille kuuliaiset kaikissa.

Hauskoja kokouksia on täälläkin meidän maassamme pidetty syksystä alkaen, ja Jumala on ollut kanssamme sanana ja voimana. Niin myös näissäkin kokouksissa on Jumalan sanaa saarnattu toisilla ja toisilla huulilla, ja ilon ja riemun äänet ovat kuuluneet katuvaisten huulilta, kun lintu on huoneen löytänyt ja pääskynen pesänsä.

Emme nyt tahdo enempi kirjeen kautta saarnata. Kyllä teidän saarnaajanne teille saarnaavat ja tuovat terveisiä meiltä, vaan sanomme hyvästiä näitten sanain kanssa, että synnit on teille ja meille anteeksi annettu Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä, joka on virtana vuotanut taivaallisen vanhimman sydämestä viimeiseen pisaraan asti. Se olkoon meidän matkasauvamme taivaalliseen kotiin! Rukoilkaa meidänkin edestämme, että voitolla perille kostuisimme!

Terveinä ovat Lapinmaan saarnaajat yliottain. Ja niin jätämme teitä Jumalan ja Hänen seurakuntansa haltuun siinä uskossa, että saamme nähdä teidän kasvojanne iankaikkisuuden ihanalla rannalla koko maasta ostetun lauman parissa. Ja silloin on meillä kaikilla hyvin asiat. Sydämen rakkaat terveiset täältä kokoon tulleelta Herran laumalta, kymmeniltä saarnaajilta ja sadoilta kristityiltä kaikille saarnaajille ja tuhansille kristityille yli Suomen maan. Jääkää Jumalan rauhaan!

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, J.P.Stöckel, K.R.Erlandsson, Frans Björkman, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Levi Pudas, Evald Larsson, Johan Henriksson, Levi Johansson, Erik Kuoljok,

Paava Pitsa, Jens Pedersen, Hans Karlsen, Edvard Framvik, Ole Kuraas, Bertheus Antonsen, Andreas Börresen, Joel Ahonen, Joonas Karhu, Eino Nousiainen, Paavo Peltonen, A.Ihalainen, K.Luoma, U.Eloranta, V.Kauppinen y.m.

Sydämellinen kiitos rakennusainesten edestä näihin joulukokouksiin kaikille niitten lähettäjille.

VLKY:n julkaisu n:o 8, Lahti 1963.

Lauri Koistisen arkisto.

82. JOEL AHONEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONBLLEY.M.

Lahti 26/6 1956

Rakkaille veljille-Vanhemmille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja edesvastuullisessa työssä, siellä Ruotsin Lapinmaalla, August Isaksson, J.P.Stöckel, Frans Björkman, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, K.R.Erlandsson, H.Gustavsson, Levi Pudas, Evald Larsson, J.Henriksson, P.Pitsa, teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, ynnä kaikki muut saarnaajat ja totuuden apulaiset, jotka itsenne Herralle uhranneet olette Pyhäin palveluksen työhön.

Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon aina kaikkein teidän kanssanne. Tällä onnen ja rauhan toivotuksella tervehdämme teitä kaikkia, unhoittumattomaan rakkauden muistoon jääneitä ystäviämme, täältä Lahden kaupungin

juhannuskokouksesta, paljon on tänne koolle tullut saarnaajia ja kristityitä kaikkialta maamme rajojen sisäpuolelta, sekä Itä-Norjasta 18 henkeä miehiä ja vaimoja, että myöskin sieltä Ruotsin Lapista useita henkilöitä, joita olemme saaneet ilolla juhlavieraaksemme vastaanottaa.

Ensinnä kiitämme teitä, rakkaat Herran palvelijat, kun olette meitä niin monella kalliilla kirjeellänne muistaneet kuluneen vuoden aikana, tänne Suomen maalle. Niin kuin seurakunnan kirje Kirunan kokouksestanne, ja kirje August Isakssonilta sekä Gunnar Jönssonilta, ja kirje William Erikssonilta ja yhteinen sähkösanomatervehdyksenne, jotka ovat tulleet tähän juhannuskokoukseen. Ne ovat meille aina olleet suureksi turvaksi ja lohdutukseksi jo ennen ja niin vielä nytkin, monissa meidän koettelemuksissa, joittenka lävitse aikakautemme kristillisyys on pitänyt kulkea.

Monilla Jumalan lahjoilla on Jumala sanansa saarnauttanut palvelijainsa kautta taas näissäkin kokouksissamme, neljänä kokouspäivänä. Yhden ja saman perustuksen päälle ovat Jumalan temppelin rakentajat vieläkin rakentamassa ja työnsä yhteen liittäneet, joka meitä turvaa tämän esikoisten seurakunnan helmassa. Vaikka tämän maailman ruhtinas on nyt kaikki verkkonsa virittänyt, joilla se pyytää ihmisten sieluja niin kuin sääskiä. Herra, Israelin Jumala varjelkoon kaikkia valitultansa tämän viimeisen ajan villityksistä.

Ei ole kuitenkaan saanut vihollinen niitä lapsia voittaa, joille vanhimman syli on säilynyt ainoana turvapaikkana.

Kauniina kukoistaa Herran pelto Johanneksen kukkaisista, jotka eivät ole vielä väriänsä muuttaneet, jotka vielä kauniina viheriöitsevät Herran elovainiolla.

Ilon ja riemun äänet ovat vieläkin kuuluneet näissäkin kokouk-

sissa, väsyneet ovat saaneet uusia voimia, ja epäileväiset ovat saaneet maistaa, että Herra on suloinen, josta kaikesta kiitos ja kunnia Jumalalle ja Herralle Jeesukselle.

Päivä päivältä lähenee se aika, jolloin teidän ja meidän uskolliset Herran palvelijat, Gunnar Jönsson ja Villiam Eriksson, teiltä rakkauden käsivarsilla saatettuna pitävät matkustaa kaukaiseen länteen, täyttämään Jumalan hyvää ja armollista tahtoa, sekä Amerikan kristittyin pyyntöä. Tämän suuren Herran lauman kanssa mekin täältä Suomen maalta yhdymme kanssanne, sillä hartaalla mielellä, että kaikkivaltias Jumala, heille onnellisen tien antaisi, sekä sinne, että jälleen takaisin rakkaiden omaistensa tykö. Lohdutuksen Jumala täyttäköön toivolla ja jälleennäkemisen ilolla lähetysmiesten rakkaitten puolisoitten, Huldan ja Hannan sekä heidän lastensa sydämet.

Vielä sanomme sydämen rakkaita terveisiä tämän Herran lauman kanssa, joka täällä koolla on, teille kaikille, jotka läsnä ja kaukana olette.

Saarnaajat lähtevät taas kumppaneittensa kanssa lyhykäisen levon jälkeen kesälähetysmatkoille ylös pohjoiseen ynnä muualle. Emmekä nyt muuta tiedä sanoa, vaan pyydämme, että meitäkin heikkoja ja niin monessa puuttuvaisia, sillä huolenpidolla jaksaisitte kantaa kuin tähänkin asti, ja että Herra, Israelin Jumala meitäkin niin kuljettaisi laumansa keskellä, että voittajana kanssanne perille tulisimme. Nyt taas jätämme teitä kaikkia sen suuren Luojan haltuun, joka meille hengen antanut on, sillä suloisella lohdutuksen sanalla, että kaikki teidän ja meidän synnit on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta. Vielä saamme kaipauksen kanssa sanoa, että Elämän ja Kuoleman Herra on hyväksi nähnyt pois kutsua keskel-

tämme uskollisen saarnaajan ja suuren lapsiperheen isän Vainiolan Etelä-Pohjanmaalta, tämä taas antaa meille uuden muistutuksen, ettei ole meillä vahvaa ja pysyväistä asumasijaa täällä.

Jääkää nyt ystävät rakkaat Jumalan armon ja rauhan haltuun.

Seurakunnan kanssa

Joel Ahonen, A.Holm, J.Karhu, J.Hirvonen, K.Luoma, A.Ihalainen, K.Maapalo, E.Nousiainen, A.Vainikka, H.Seppänen, P.Peltonen, A.Kinnunen, A.Tolvanen, H.Ikonen, S.Salminen, I.Mielonen, B.Niemeläinen, O.Valkama, U.Eloranta, V.Kauppinen, A.Börresen, Kalle ja Urho Toivonen, Hj.Simolin, V.Vainio, K.Nurminen, T.Vuorinen y.m.

Koneella kirjoitettu jäljennös.

J.P.Stöckelin kokoelma

83. HJALMAR WANTAJA -GUNNAR JÖNSSONILLE

Hancock, Mich. 5/7 1956

Tykö rakkaalle veljelle ja Vanhimmalle ja Siionin muurin vartijalle Gunnar Jönsson, rakkaan vaimonne Hannan ja rakkaitten lastenne kanssa. Jumalan armo ja rauha olkoon kanssanne aina elämän ehtoon asti, amen.

Koska aika lähestyy kuin te Williamin kanssa lähdette pitkälle matkalle Amerikkaan meidän tykömme saarnaamaan meille Jumalan sanaa, ja koettelemaan niitä asioita, mitä eteen tulee,

ajattelin vielä kirjoittaa jonku sanan, sillä suuri uhraus se on Hannalta ja lapsilta, että päästää rakastettu puoliso niin pitkälle matkalle ja toivotamme teille terveyttä ja menestystä. Jumala rakas Isä vahvistakoon teitä kaikkia. Suuri on tarve täällä ja suuri lauma on odottamassa teidän tuloa tänne meidän maahamme, ehkä monet vanhat ovat päässeet paratiisiin, sitte kuin olette olleet täällä. On kuitenki paljon ystäviä jäänyt, jotka ovat turvansa panneet teihin ja muihin elävän kristillisyyden Vanhimpiin ja saarnaajiin, ja ovat rakkauden siteillä kiinnitettynä emäseurakuntaan Ruotsin Lapissa.

En tiedä jos voin olla vastassa Detroitissa, niin kuin haluni olisi, vaan aika selittää. Tänne Kuparisaarelle tietenki kokoontuu paljon väkeä jo 11. päivä elokuuta. Meillä oli tarkoitus jo ennen panna uusi ulkokuori eli keinoteko parret Calumetin kirkon päälle, vaan ei ole aineet vielä tulleet ja aika hupenee hopusti. Ilmat ovat hyvät ja ei liika lämmin. Pyydän että tulette meille olemaan koko ajaksi, mitä Hancockissa viivytte, ei ansiosta vaan armosta, sillä huono olen matkamies. Ei ole mitään kasaan tullut kristillisyyttä, vaan sydämen rakkaus on jäänyt, ja luottamus oikeaan seurakuntaan, ja haluni on kiittää kaikkia Vanhimpia ja saarnaajia koko Herran lauman kanssa, että ovat meille apua lähettämässä.

Jumala rakas Isä palkitkoon teitä. Monen sielun autuus on kysymyksessä, se on varma. Toivotamme hyvää terveyttä ja onnellista matkaa tänne. Rukoilemme, että Herran varjelus enkelit katsovat teidän perään. Tervetulemaan, tervetulemaan Amerikan maalle. Sanokaa meidän rakkaat terveiset kaikille valituille, erittäinkin vanhimmille ja saarnaajille vaimoinsa ja lastensa kanssa. Sanon hyvästi siinä uskossa, että synnit ovat anteeksi annetut teille ja meille Herran Jesuksen pyhässä nimessä

ja kalliissa sovintoveressä.

Piirtää heikko veljenne Herrassa

Hjalmar ja Hilda ja lapset.

Vahamoniste. Kopioinut G J.
J.P.Stöckelin kokoelma

84. SAMUEL JUVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Ferndale, Mich. 22/7 1956

Rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle Siionin muurin vartijalle J.P.Stöckel rakkaan emäntänne ja lastenne kanssa, ynnä se kallis Herran lauma, joka ympärillänne on. Jumalan armo ja rauha olkoon henkenne kanssa nyt ja aina.

Usein olemme teitä muistamassa, vaikka ei tule kirjoitetuksi, ja myöskin niitä kalliita hetkiä, joita saimme kanssanne viettää sielläkin teidän kylässä vieraillessamme. Ne hetket ja ne ystävät ovat niinkuin tuossa silmäin edessä, vaikka olemmekin näin kauvas toisistamme eroitetut ruumiin puolesta. Se kultainen lanka sitoo meidät yhteen ja se rakkaus, ja rakkauden palvelus, jota te kaikki meille osoititte ja teitte, ei koskaan unohdu. Jumala sen teille palkitkoon.

Monet kiitokset rakkaan ja kalliin kirjeen ja kristittyin terveisten edestä. Ne kirjeet ovat hauskat saada, vaikka vastaus on hidas. Nyt olemme jännityksellä odottamassa sitä päivää, jolloin

Esikoisseurakunnan lähetysmiehet, teidän ja meidän rakkaat veljet ja uskolliset Herran palvelijat Wm. Eriksson ja Gunnar Jönsson saapuvat tänne, täältä meiltä pyydettynä ja sieltä seurakunnalta lähetettynä, meidän avuksemme Amerikan maalla. Jota aikaa olemme kauvan toivoneet ja rukoilleet, sillä tarpeemme on suuri. Vihollinen on hirmuisesti työtään tekemässä näinä viimeisinä päivinä tuottaakseen Herran työlle turmiota, ja missä olisi kristillisyys, jos emme olisi sieltä apua saaneet, missä olisi kristillisyys Amerikan maalla? Jumala ja Hänen seurakuntansa on huolen meistäkin pitänyt ennen ja nyt, josta kiitos olkoon.

Enkä nyt tiedä tähän sen enempää panna, vaan jätän teidät hyvästi siinä uskossa, että synnit ovat teille ja meille anteeksi annetut Herran Jeesuksen nimessä, viattomassa ja kalliissa sovintoveressä.

Olkaa nyt, rakas vanhin, rakkaan emäntänne ja lastenne ja kaikkein kylänne kristittyin kanssa juuri rakkaalla sydämmellä tervehdityt, ja sanokaa meidän terveiset niin laajalti, kuin tulette näkemään ystäviä siellä. Vielä pyydän, että muistaisitte meitäkin teidän rukouksissanne, että tulisimme kaikesta pahasta varjelluiksi loppuun asti.

Vähin veljenne armossa.

Samuel Juvonen
rakkaan vaimoni Annan ja lastemme kanssa.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.
Omakätinen allekirjoitus.
J.P.Stöckelin kokoelma

85. LEO LOBBESTAEL Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Calumet, Michigan 16/8 1956

Rakkaille veljille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille: August Isaksson, Johan P.Stöckel, K.R.Erlandsson, Levi Pudas, Evald Larsson, Frans Björkman, Hugo Gustavsson y.m. teidän rakkaitten emäntäinne, lastenne ja koko sen kalliin Herran lauman kanssa, joka ympärillänne on.

Jumalan armo ja rauha olkoon henkenne kanssa nyt ja aina sodan ja kilvoituksen loppuun asti, amen.

Tällä onnen ja rauhan tervehdyksellä tulemme tykönne näistä Calumetin kokouksista, joita olemme viettämässä teidän ja meidän rakkaitten veljein ja uskollisten Herran palvelijain Gunnar Jönssonin ja Wm. Erikssonin kanssa, jotka Esikoisseurakunta Ruotsin Lapin maalla on meille uhrannut ja lähettänyt meidän rukouksemme ja pyyntömme päälle meitä auttamaan, josta suuresta uhrauksestanne juuri sydämestämme kiitämme.

Onnellisesti ja terveinä he saapuivat Detroitiin elok. 8.p klo. 5:15 aamulla, jossa kristityt ilolla ovat heitä vastaan ottaneet, ja jossa viivyimme kaksi päivää, ja saimme rakasta kanssakäymistä heidän kanssaan viettää. Detroitista tulimme tänne elok. ll.p. ja kokoukset alkoivat sunnuntaina 12. p. Useita saarnaajia ja suuri paljous kristityitä on kokoontunut tänne yhdestä meren äärestä niin toiseen. Jumalan sana on saarnattu Pyhän Hengen voimalla ja on löytänyt ihmisen sydämen. Paljon on syntiä hukkunut armon mereen. Ihana tunne on sydämissä sen johdosta, että se oikea Äiti niin hellää huolta meistäkin pitää.

Täältä lähtevät lähetysmiehet huomenna Spartaan, Minnesotaan, useiden saarnaajain ja kristittyin seuraamana.

Rakkaalla sydämellä kiitämme myös sen kalliin lähetyskirjeen ja terveisten edestä, jonka saimme heidän matkassaan. Erityisesti haluamme kiittää lähetysmiesten emäntiä, Hannaa ja Huldaa ja lapsia, heidän suuren uhrauksen edestä. Jumala, rakas Isä sen teille palkitkoon.

Niin jätämme teidät Jumalan armon ja rauhan huomaan, sillä uskolla, että synnit ovat teille ja meille anteeksi annetut Herran Jesuksen nimen ja veren voiman kautta, ja sydämellisten rakkaitten terveisten kanssa kaikille siellä, koko tämän Herran lauman kanssa, vielä sillä pyynnöllä, että rukoilisitte meidänkin edestämme, että mekin teidän ja kaikkein valittuin kanssa kerran saamme yhteen tulla ijankaikkisissa Karitsan häissä.

Seurakunnan kanssa ja puolesta.

Leo Lobbestael, Oscar Nylund, Hjalmar Wantaja, Samuel Juvonen, Arthur Niska, Reazo Redinger, William Eriksson, Gunnar Jönsson, William Homola, Chas.Koistinen, Walfred Simonson, Frank Granger.

Koneella kirjoitettu originaali.

Ei omakätisiä nimikirjoituksia.

J.P.Stöckelin kokoelma

86. AUGUST ISAKSSON Y.M. - A.HOLMILLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1956

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille siellä Suomen Siionissa, jonne tämän elävän kristillisyyden ääni ja voima on vaikuttanut ja levinnyt, A.Holm, J.Hirvonen, J.Rustholkarhu, A.Ihalainen, A.Kinnunen, O. Valkama, P.Peltonen, K.Toivonen, V.Kauppinen, U.Eloranta, O.Tast, khra Kari ynnä muut saarnaajat ja totuuden apulaiset teidän vaimoinne ja kaikkien palvelevaisten vaimoin kanssa sekä koko Herralta ulosvalittu lapsilauma yli Suomenmaan, jotka hengittävät yhtä armon raitista ilmaa esikoisten seurakunnassa ja sen hengen yhteydessä rauhan siteen kautta.

Tulemme taas teitä tervehtimään, kuten ennenkin, näistä siunausrikkaista kokouksistamme, joita olemme viettämässä poikalapsen Jeesuksen ympärillä, ja johon on kokoontunut paljon saarnaajia ja kristityitä oman maamme rajojen sisältä sekä Norjasta ja Suomesta, niin myös Tanskan maaltakin harva sielu. On kallis ja siunattu asia, että vielä niin suuri hengen yhteys on, joka tulee siitä näkösälle, että niin runsaasti kokoontuu pitkäinkin matkain takaa, ja sitten niistä kirjeistä ja sähkösanomista, joita on tullut näihinkin kokouksiin sekä Amerikan että Euroopan maista, joka tuo näkösälle, että monet sadat ja tuhannet ovat katseensa kääntäneet Lapinmaahan, jossa on aikakaudessamme lapsi ensiksi kivulla syntynyt, niin kuin Jumalan Poika Betlehemin tallissa. Uskomme, että niin kauan kun se katse ja luottamus säilyy ensin syntyneeseen seurakuntaan, kyllä asiat hyvin menevät sekä Euroopan että Amerikan maalla.

Terveinä ovat Lapinmaan saarnaajat, jotka tänne tulleet ovat, vaan vanha Erlandsson on Bodenin sairaalassa. Hänelle on tehty pieni leikkaus. Johan P.Stöckel ei ole voinut tulla heikon terveytensä ja voimattomuuden takia, ja toiset vanhat ovat niinkuin ovat olleet jo jääneinä vuosina.

On tullut sekä suullisia että kirjallisia kutsuja Itä- ja Länsi-Ruijasta, niin myös Länsi-Norjasta ja sieltä Suomen maalta, joita on koeteltu näissä kokouksissa saarnaajain ja ymmärtäväisten edessä, ja olemme yhteisesti sekä Suomen että Norjan saarnaajain kanssa tulleet siihen käsitykseen, että Itä-Norjassa on suurin tarve, vaan lähetystä sinne ei ole saatettu päättää vielä. Se on jäänyt Länsi-Norjan ja Lapinmaan saarnaajain ja seurakunnan päätettäväksi myöhemmin. Mitä teidän pyyntöönne tulee, ei sitä ole hyljätty eikä syrjään viskattu, mutta nyt tulevana vuotena se on mahdoton, kun vasta on tehty niin pitkä lähetys kauas länteen. Ja vielä meidänkin kohdallemme pysyvät ne Vapahtajan sanat totena, että eloa on paljon, vaan työväkeä on vähän, nimittäin uskollisia työntekijöitä. Sillä kaikkina kristillisyyden aikoina se on niin ollut, että niitä on ollut vähän, joita on saatettu lähettää koettelemusten ja raskaitten asiain ratkaisemiseen, ehkä se on Jumalan asia ja voima, vaan eivät kaikki ole profeetat eivätkä kaikki apostolit j.n.e. kuten apostoli mainitsee.

Jumalalle olkoon kiitos, että kaikkia niitä lahjoja vielä löytyy tässä kristillisyydessä. Se on pääkysymys, että kaikki lahjat yhteen sopivat ja toiset toisiansa tarvitsevat ja yhtä samaa huonetta rakentavat, eivätkä ala kokoomaan laumaa omain selkäinsä taakse, vaan laumaa siihen oikeaan lammashuoneeseen eli esikoisten seurakuntaan ja yhteen hengen yhteyteen niitten saarnaajain ja kristittyin kanssa, joita seurakunta on uskolliseksi löytänyt ja ovat

uskolliset jo vanhinten aikana olleet.

Emme tahdo nyt pitemmältä saarnata tämän lähetyskirjan kautta, sillä kyllä teidän saarnaajanne teille saarnaavat ja tuovat vielä suullisia terveisiä täältä Lapin maalta. Niinkuin tiedätte, on lähetysmiehet kulkeneet Amerikan maalla ja sieltä tuoneet hyviä ja hauskoja sanomia, että kristillisyys on eteenkäsin kulkemassa ja on paljon lisääntynyt vielä viime aikoinakin. Kristityitä on koolla joka paikassa enempi kuin ennen, ja paljon oli nuoria kristityitä, jotka ovat kasvaneet kristillisyyteen lapsuudesta alkaen ja siinä vahvistuneet. Se tulee näkösälle, että oikealla tavalla ovat Amerikan saarnaajat ja kristityt työtä tekemässä, ja Jumala on antanut sille työlle siunauksen.

Emme tiedä nyt enempää sanoa tällä kertaa, vaan kiitämme teitä, että olette lähettäneet tänne saarnaajia, ja kiitämme niitten kalliitten kirjeitten edestä, joita olemme saaneet tämänkin vuoden ajalla, sekä rakennusaineitten edestä näihinkin kokouksiin, joka on runsasta ja ylitse vuotavaa.

Hauskat ovat nämä kokoukset, joita olemme jo pitäneet ja pitämässä. Saarnaajat ovat saarnanneet suurella Jumalan voimalla ja ilon ja riemun äänet ovat kuuluneet Herran huoneessa, ja langenneita on ylös noussut, josta kaikesta olkoon Jumalalle kiitos. Ja niin jätämme hyvästiä näitten sanain kanssa, että synnit ovat teille ja meille anteeksi annetut Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä monen todistajan suun kautta, jonka tähden saamme uskoa vieläkin itsemme autuaaksi. Ja niin uskomme, että saamme kerran yhteen tulla kaikkien valittujen kanssa uuden maan kirkkaudessa, jossa kaikki mustat murheen pilvet katoavat ja kaikki sisällisetkin vihollisen kiusaukset ja ahdistukset jäävät pois.

Rukoilkaa meidänkin edestämme, että voitolla pysyisimme, ja niin olkaa tervehdityt kaikki kristityt yli Suomen maan tältä Herran laumalta, joka täällä koolla on,

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Frans Björkman, Paava Pitsa, Erik Kuoljok, Johan Henriksson, Levi Pudas, Evald Larsson, Haakon Wik, Ole Kuraas, Julin Berglund, Joel Ahonen, K.Luoma, Isak Mielonen, U.Toivonen, S.Salminen, E.Maapalo, A.Vainikka, E.Nousiainen, Heikki Seppänen, Hj.Simolin y.m.

VLKY:n julkaisu n:o 8, Lahti 1963.

Lauri Koistisen arkisto.

87. SAMUEL JUVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Ferndale, Mich. 4/1 1957

Rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle työntekijälle Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, Johan Stöckel rakkaan emäntänne Hilman ja rakkaitten lastenne kanssa: Jumalan armo ja rauha olkoon kanssanne nyt ja aina.

Sydämelliset kiitokset kalliin ja tervetulleen kirjeen ja kortin ja kristittyin terveisten edestä. Ne oli hauska saada, vaan tuotti surua kuin kuulin, että olette huonommassa voinnissa. Kuitenkin toivomme ja rukoilemme, että tämä löytää teidät paremmissa voimissa iloksi kristityille, sillä eloa on paljon vaan työntekijöitä on

vähän.

Minä olen nyt tässä kotona ja vähitellen toipumassa ja voimat palaamassa. Lääkärit uskovat, että kaikki se paranee. Mutta se on sen korkeimman lääkärin hallussa. Mielelläni olisin jättänyt tämän ikävän maan, vaan se ei ollut vielä Jumalan tahto. Hän on kuullut kristittyin rukoukset emempi kuin minun, ja se on kristittyin rakkaus ollut sanomattoman suuri minua kelvotonta ja meitä kohtaan näiden koettelemusten alla. En ole sitä ansainnut, enkä saata sitä millään palkita. Kristityt ovat avuksemme rientäneet läheltä ja kaukaa, ja rukousten käsivarsilla kantaneet Taivaallisen Isän tykö, joka on auttanut suurtenkin tuskain alla niin ihmeellisesti. Ja jos kristillisyys on ennenkin suloiselta tuntunut, niin erittäinkin silloin, kuin seisotettiin kuoleman ovelle, sydän lauloi kiitosta Taivaalliselle vanhimmalle, joka niin ihmeellisesti on minua ja meitä kuljettanut ja äärettömästi rakastanut ja seurakuntansa helmassa niin hellän huolen pitänyt ja kaikki syntini anteeksi antanut. Hänelle olkoon kiitos ja kunnia nyt ja ijankaikkisesti meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka henkensä ja verensä hinnalla on meidät lunastanut ja lapsiksensa ottanut.

Mutta meillä on suuri suru sen johdosta, että rakas veljemme Leon on vielä sairaalassa. Hän oli saanut sydänkohtauksen samana päivänä kuin minä tulin sairaalasta kotia, vaan pidättivät minulta tiedon asiasta, että vasta jälkeenpäin sain vähitellen tietää, mikä tapahtunut oli. Enkä olisi kestänytkään, jos olisit minulle puhuneet, sillä vielä silloinkin, kuin sain tiedon, se koski niin kipeästi sydämelle. Me toivomme ja rukoilemme, että Jumala rakas Isä säästää hänet meille, sillä me tarvitsemme häntä.

Eilen sain joulukokouksen kirjan, jossa näen, että paljon on ollut siellä vieraita läheltä ja kaukaa. Siellä olemme mekin olleet

hengessä, vaikka ruumiillisesti näin kaukana. Ja olemme kiitolliset, että saimme tänne apua Äitiseurakunnalta Ruotsin Lapin maalta, jota apua me suuresti tarvitsimme, ja se on hedelmää kantamassa. Sydämestä kiitämme Jumalaa ja Hänen seurakuntaansa sen edestä.

Enkä nyt tiedä enempää tällä kerralla, vaan sanon sydämellisiä rakkauden terveisiä teille yllä nimitetyille kaikkein rakkaitten ystäväin kanssa ympärillänne, j otka eivät koskaan unohdu, sillä niin hauska ja autuaallinen on se kanssakäyminen ollut siellä käydessämme. Jumala rakas Isä kaiken rakkautenne palkitkoon. Ja siinä uskossa jätän teidät hyvästi, että kerran saamme yhteen tulla ijankaikkisuuden ihanalla rannalla, jossa ei enään ole sairautta ei kipuja eikä murheita, vaan täydellinen ilo, riemu ja rauha. Sinne halajaa kuolematon henki tästä ahtaasta asuinsijasta ja kylmästä maailmasta.

Ja niin uskomme Jumalan suuresta armosta tänäkin päivänä, että synnit, viat ja puutokset ovat meille ja teille anteeksi annetut Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Siihen on meidän turvamme elämässä ja kuolemassa.

Rukoilkaa meidänkin edestämme, että meidänkin matkamme onnellisesti päättyisi Jumalan armon ja avun kautta.

Rakkaat terveiset täältä kristityiltä, Leolta perheensä kautta ynnä muilta.

Vähin veljenne armossa:

Samuel Juvonen

rakkaan Annani ja lastemme ja heidän perheittensä kanssa.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu. Omakätinen allekirjoitus.

J.P.Stöckelin kokoelma

88. MARIA MUONIO - J.P. STÖCKELILLE

Minneapolis, Minn. 14/1 1957

Rakkaaseen muistoon jäänyt vanhin Juhani rakkaan vaimonne Hilman kanssa.

Jumalan rauhalla ja onnen toivotuksella saan lähestyä teitä tämän kirjeen avulla, ja ensin saan kiittää teitä rakkaan ja kalliin kirjeenne edestä, joka niin suuresti ilahutti mieltäni, saaha kuulla, että oletta niinki hyvässä vanhuuten terveytessä.

Meillä täällä on kalliit saarnaajat, vanha Leo Lobbestael ja Sami Juvonen olleet kovasti sairaat, vain nyt on kuulumi hyvät uutiset, että ovat hyvin paranemaan päin. Sami niin paljo, että on käyny kirkossaki ja lyhyvesti puhunukki, ja vanha Leoki on päässy hospitalista kotia - ja saapi olla ylhäälläki aina pikku hetket, vain 6 kuuta olla varovainen, että pääsis voimistuun.

Ja se oli meille Amerikan kristityille suuri armo ja siunaus, että Jumala rakas Isämme näki parhaaksi heitän täällä viipymään, sillä kun saarnaajia on niin vähän, jotka voi Herran pelossa eteen käsin mennä siinä raskaassa ja paljon painavassa työssä, jota on Leo ja Samiki kymmeniä vuosia tehneet niin väsymättä saarnanneet, ja suurta huolta meistä pitäneet, että ei vähimmätkään nääntyis vaivassa ja välille jäis.

Minä olen ollu nyt täällä Minneapolissa, tullee ensi tuorustaina 5 viikkoa poikani Ernestin perheellä apulaisena. Heille tuli perheen lisäys, saivat beibi pojan 16.p. joulukuuta. Niin poikani foonin kautta pyysi, että jos voisin tulla, että ei tarvitse ottaa itsijään työstä pois koti askareitten tähen. Niin minä tulin, ja terveys on ollu koko hyvä, että on tässä pärjätty. Ja tämä Minneapolisin saarnaaja

Arthur Niska on nyt koko hyvin voimassa. Meni vaimonsa Saiman kanssa viime tuorustaina kyllään yli pyhän Sault Ste Marie Ont. Canadaan, siellä kun on Suomesta tulleita kristityitä niin kovasti siellä kaipaavat. Ja on heille iloksi saaha, ja minulla on nyt perjantaina 18.p. aikomus lähteä kotia - Gackliin - jos Jumala suo, että on terveyttä, että ei estettä tule. Ja nyt vielä pyytän teitä, vanhin rakas, rukoilla eestäni ja lasteni perheittensä kanssa etestä, että metki ynnä teijän kanssa kunnijan rannalle kostusimme siin oikijassa kojissa, jossa ei ennää ero ikävä ja kaipaus ole painamassa niin kun täällä sitä saapi ussein tuntia. Ja olkaa nyt sydämmellisellä rakkaudella tervehdetty rakkaan vaimonne kanssa minulta tästä poikani perheen kanssa. Myös muilta kristityiltä täältä, vielä erittäin saarnaaja Art Niskalta vaimonsa Saiman kanssa, ja pojaltansa Melviniltä perheensä kanssa. Melvini meille pyhänä saarnas, kun isänsä Arthur oli Canadassa. Ja muistelkaa terveisiä valituille, ketä olette kohtaamassa vielä erittäin Erikssonilla ja Jönssonille perheittensä kanssa, jotka ovat jääneet rakkaaseen muistoon koko Amerikan maan kristityillä. Ja monet kiitokset käyneet Jumalalle, joka heitä onnellisesti johdatti takaisin perheittensä luokse. Niin pitkän väsyttävän reissun tehtyvä.

Ja nyt sanon hyvästiä siinä uskossa, että saamme uskova syntimme anteeksi Jeesuksen pyhässä ulosvuotaneessa veressä - ja vielä olla lohdutetut sen toivon päälle, ettei niin pitkää päivää, että ei iltaan pääty - joka mullaki ijänkää vuoksi ei kaukana ole - kun on jo seitsemäs kymmenen toinen vuosi menemässä.

Ja hyvästi nyt Herran rauhaan. On merkinny heikoin matka ystävänne oikijaan kotiimme

Maria
poikani Ernestin p. kanssa.

Alkuperäinen. Ehkä miniän käsialaa.
J.P.Stöckelin kokoelma.

89. A. HOLM Y.M. - AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Hämeenlinna 15/1 1957

Rakkaille Vanhimmille ja veljille Herrassa ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja edesvastuullisessa työssä, August Isaksson, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, J.P. Stöckel, Frans Björkman, K.R.Erlandsson, Hugo Gustavsson, Paava Pitsa, Erik Kuoljok, Johan Henriksson, Levi Pudas, Evald Larsson ynnä kaikki muut saarnaajat teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, ja niin se suuri ja kallis ostolauma, palvelevaisten sisarten kanssa, jotka rakkaudesta pyhiä palvelette.

Jumalan armo ja rauha olkoon runsaana aina kaikkein teidän kanssanne. Tällä onnen ja rauhan tervehdyksellä lähestymme jälleen teitä tämän suuren Herran lauman kanssa, kun nyt olemme koolla olleet neljänä päivänä, niin on tämä Hätilän mäen kirkko ollut täynnä väkeä ääriänsä myöten.

Ensin kiitämme teitä rakkaalla sydämellä kalliin kirjanne edestä Gellivaaran joulukokouksesta, sekä myöskin niiden suusanallisten terveisten edestä, joita olemme niin runsaasti saaneet meidän lähetysmiestemme ja heidän matkaystäväinsä kautta, ja jotka kaikki hyvät sanomat hyvästä maasta lisäävät meille iloa ja lohdutusta tämän myrskyisen maailman läpi kulkeissamme, sillä ei aina nävy yksinäiselle matkamiehelle se rauhan tyven ranta, johon

kuolematon henkemme halajaa.

Vielä ovat saarnaajat itseänsä koetelleet ja itsensä toinen toisensa eteen asettaneet koeteltavaksi, että josko me soveliaasti ja yhden mitan jälkeen vaeltaneet olemme, seuraten sen edellä kulkijan Herran Jeesuksen askeleita, joka meidän kaikkein ylimmäinen pappi ja Paimen on. Ja tosin tunnemme, että me kelvottomat olemme, siinä johonka me joutuneet olemme, ja maailman rajuilma pauhaa ympärillämme, ja vihollinen tekee työtä väellä ja voimalla, hengellisen ja lihallisen vääryyden kautta, ja niin on maailman rakkaus voittanut monen sydämet ja ovat ylen antaneet taivaallisen rakastajansa rakkauden.

Kyllä ovat tosin yhteen mieleen sovitettuna saarnaajat työtä tehneet ja ovat Jumalan sanan saarnanneet kaksiteräisenä, ja on se vieläkin avattuihin sydämiin vaikuttanut niin kuin ennenkin, sekä murheen ja katumuksen ja ilon ja kiitosäänet.

Toivossa olemme myöskin jääneet odottamaan, että esikoisten seurakunta lähettää meille saarnaajat sitten kuin se mahdollista on, ja kantakaa meitä vieläkin rukouksissanne armoistuimen eteen, että Jumala, rakas Isä, meitä kaikkia johdattaisi voimansa käsivarrella, että kerran kuitenkin saisimme yhteen tulla sen uuden ilman kirkkaudessa, toisella puolella tätä maata, jossa ei ole itkua ei vaivaa eikä valitusääntä.

Ja sen toivon tähden uskokaamme veljet ja sisaret, kaikki synnit anteeksi, te siellä ja me täällä, Herramme Jeesuksen Kristuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta, joka vieläkin parempia puhuu, kuin Aapelin veri. Vielä tahdomme sydämen pohjasta kiittää Gellivaaran, Junosuannon ja Joutjasjärven kokouksissa osaksemme tullutta sydämellistä rakkautta ja palvelusta, joka Suomen niin monilukuisten veljiemme ja sisartemme koh-

dalle on taaskin tullut. Kaiken sen on lahjoista rikas Jumala teille jo palkinnut ja on vieläkin palkitseva, iankaikkisella ilolla ja autuuden kruunulla.

Kaunis on Karitsan emännän kruunu, jossa vieläkin kirkkaana paistaa kaksitoistakymmentä tähteä, joita ei koskaan ole se lohikäärme saanut pudottaa pois sen vaimon kruunusta.

Ja niin sanomme tämän suuren Herran lauman kanssa sydämen rakkaita terveisiä kaikille teille monen kiitoksen kanssa, kaikesta rakkaudestanne ja huolenpidostanne, merkitsee seurakunnan kanssa,

A.Holm, J.Hirvonen, J.Karhu, Joel Ahonen, K.Luoma, E.Nousiainen, A.Ihalainen, H.Seppänen, A.Vainikka, A.Kinnunen, P.Peltonen, E.Maapalo, S.Salminen, K.Nurminen, V.Kauppinen, U.Eloranta, Leevi Karevaara, H.Ikonen, I.Mielonen, A.Mustonen, O.Tast, A.Tolvanen, A.Oksanen, khra Kari y.m.

Koneella kirjoitettu jäljennös.

Ei omakätisiä nimikirjoituksia.

J.P.Stöckelin kokoelma

90. SAMUEL JUVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Ferndale, Mich. 8/2 1957

Rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle Herran viinamäen työntekijälle Johan Stöckel, rakkaan emäntänne Hilman ja rakkaitten lastenne kanssa:

Jumalan armo ja rauha olkoon kanssanne sodan ja kilvoituksen loppuun asti, amen.

Tässä nyt tulen tervehtimään teitä rakkaassa muistossa olevat ystävät, näillä muutamilla paljon puuttuvaisilla rivillä. Monasti ovat ajatukset siellä teidän kanssanne ja vielä erittäinkin nyt, koska olemme saaneet sanomat, että te rakas veli, olette sairaalassa ja huonommissa voimissa. Ne ovat koettelemukset, eivätkä keveät. Vaan se on huojennus vaivainkin alla, koska toiset veljet ja sisaret muistavat vielä rukousten kanssa Jumalan tykö, ja niin rukousten käsivarsilla kantavat. Jonka olen saanut itse vasta koetella. Siitä meillä on murhetta, että monet työntekijät ovat ijälliset ja huonommissa voimissa, ja vielä koska Hän ottaa meiltä työntekijöitä, joita emme millään antaisi. Vaan ne asiat ovat Jumalan kädessä ja häädymme uskoa, että Hän pitää huolen asiastansa ja omistansa. Monet ovat ne ystävistämme, jotka näinä viime aikoina ovat saaneet laskea vaellussauvan virran rannalle, ja lentää lämpimään ilmaan, sekä sieltä että täältä. Ja niinkuin olemme saaneet tietää, että Erlandsson vanhin on päässyt pois, pitkän päivätyön jälkeen. Heille se on ilo ja autuus, vaikka meille jälkeenjääneille murhe ja kaipaus. Sinne halajaa kuolematon henkemme näistä ahtaista asuinsijoista ja tästä ikävästä maailmasta, jossa niin paljon murheita on. Vaan häädymme odottaa sitä aikaa, jonka Jumala kullekin määrännyt on. Se kuitenkin on rukous ja toivo, että meidänkin matkamme yhtä onnellisesti päättyisi kuin heidänkin päättynyt on.

Rakas veljemme Leo on nyt kotona, vaan häätyy olla rauhassa, ei saa paljon puhua eikä myöskään vieraita käydä. Me kävimme häntä katsomassa viime viikolla, vaikka se tuottaa kipua ruumiilleni, että niinkin kauvas autossa istuii. Hän oli iloinen kuin tulimme

häntä tervehtimään. Siinä se näyttää vähitellen hänellekin voimia palajavan, vaan kyllä sen saa niin uskoa, että hänen reisunsa ovat tehdyt. Rukoilemme, että Jumala antaisi hänen vielä kanssamme olla. Minä tässä olen vähitellen paranemassa, vaikka en vielä työhön kykene, taitaa ottaa pidemmänkin aikaa.

No, ne koettelemukset vain ovat olleet minulle tarpeelliset, josta olen saattanut joskus Jumalaa kiittää, joka niin hyvin kaikki asiat johtanut on, vielä kärsimysten allakin Hänen rakkautensa ja ihmeellinen johdatuksensa tuntui niin suloiselta, että sydämen täytti kiitollisuuden tunne, koska kaikki syntini sain anteeksi uskoa Hänen armonsa kautta, mielelläni olisin jättänyt tämän maailman, vaan ei se ollut Hänen tahtonsa, Hänelle olkoon kaikesta kiitos.

Toivon, että tämä löytää teidät paremmissa voimissa ja tahdon vielä kiittää teitä se suuren rakkautenne edestä, jonka meille osoittaneet olette siellä ja täällä. Myös tahdon kiittää niiden kalliitten kirjeitten edestä ja kristittyin terveisistä, jotka kalliit ovat. Ja niin jätän teidät hyvästi sen Korkeimman haltuun siinä uskossa, että teidän ja meidän synnit ovat anteeksi annetut Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Ja niin olkaa nyt rakas veli rakkaan emäntänne ja lastenne kanssa sydämmellisellä rakkaudella tervehdityt, ja sanokaa meidän rakkaat terveiset kaikille ystäville Jukkasjärvessä ja muualla, kaikille saarnaajille ja kristityille, joita tulette näkemään, kullekin nimeltään ja monen kiitoksen kanssa.

Siinä rukouksessa ja toivossa olemme, että kerran saamme yhteen tulla koko maasta ostetun lauman kanssa. Silloin ei lohdutus lopu ijankaikkisesti.

Rukoilkaa nyt, rakkaat ystävät meidänkin edestämme, että mekin tulisimme kaikesta pahasta varjelluiksi loppuun asti. Vähin veljenne armossa:

Samuel Juvonen
rakkaan vaimoni Annan ja lastemme kanssa.

Kristityt täältä lähettävät terveisiä teille.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Omakätinen allekirjoitus.

J.P.Stöckelin kokoelma

91. WILLIAM ERIKSSON - JOEL AHOSELLE Y.M.

Junosuando 14/2 1957

Tykö rakkaalle veljelle ja uskolliselle Siionin muurin vartijalle siellä Suomen Siionissa, Joel Ahonen ynnä rakkaan vaimosi ja lastesi kanssa, sekä E. Maapalo vaimonsa ja lastensa kanssa, S.Salminen vaimonsa ja lastensa kanssa ynnä muut saarnaajat ja totuuden apulaiset palvelevaisten vaimoin kanssa, jotka yhtä armon raitista ilmaa hengittävät esikoisen seurakunnan helmassa ja sen saman hengen yhteydessä rauhan siteen kautta. Jumalan armo ja rauha hallitkoon ja levätköön kanssanne Pyhän Hengen kautta teidän sydämissänne.

Tuli mieleeni, että tervehtiä teitä jollakin rivillä taas pitkästä aikaa. Sillä ne hauskat ajat, kun saimme yhdessä olla Jellivaarassa ja täällä Junosuannossa on taas kauas jääneet selkämme taa, eikä tule enää takaisin, vaan ihana muisto on jäänyt, josta yhdessäolosta vieläkin kiitän teitä sydämestäni ja toivon, jos vielä elon päiviä on, että niin voisi tapahtua jälkeenkin. Joltisessa terveydessä olen ja vaimoni myös. Olen kyllä ollut Jellivaaran sairaalassa yli kaksi viikkoa sen sokerivian tähden, vaan ei siinä sen pahempaa ole. Huomenna käyn taas tarkastuksessa. Oli lähellä neljäsataa, vaan kun lähdin sairaalasta, ei ollut enää kuin sataneljä. Kyllä se menee hyvin kun hoitaa.

No, Erlandsson vanha se on meitä jättänyt niin kuin vissimmästi kuulleet olette. Se oli hänelle voitoksi, että pääsi levolle pitkän päivätyönsä päälle. Hän oli 88 vuotta vanha ja saarnannut 66 vuotta ja uskollinen ollut lahjainsa kanssa työtä tekemään, eikä ole väsynyt, vaikka raskaitakin koettelemusten aikoja läpi on saa-

nut kulkea, kun oma rippi-isä ja monet muut Kainuun saarnaajat nousivat vastaan, kun eriseura tuli. Vaan hän piti kiinni esikoisten seurakunnasta ja sen uskollisista jäsenistä, ja niin Jumala hänet varjeli ja kuljetti, että on totuudessa pysynyt kuolemapäiväänsä asti.

Stöckel, mitä olen kuullut, on paranemaan päin, ehkä hän vielä on Kiirunan sairaalassa. Häneltä oli veri kuivunut, ettei ollut kuin 30%, vaan hänelle on annettu paljon verta ja on vahvempi. Ja muuta erityisempää sanomaa en tiedä tätä nykyä. Tulevaksi pyhäksi pitäisi mennä kokousta pitämään Nurmasuandoon ja Kurkkihon, jos Jumala suo. Kiitän sydämestäni seurakunnan kirjeen edestä, jonka olen saanut jo aikaa, hauska on kuulla sanomia Siionista, ja että Herran työ menestyyja että saarnaajat yksimieliset ovat, niin kyllä kristittyin laumat seuraavat perässä, ja jos joku heittää itsensä kuulemattomaksi totuudelle, se jää yksinäiseksi eli häätyy ottaa turvansa johonkin metsätokkaan, eli tehdä erityinen karsina, vaan kaikilla olisi aika tulla karsinasta oikeaan lammashuoneeseen ja painaa rinnat yhteen niitten kanssa, jotka siinä oikeassa lammashuoneessa ovat ja lämmittävät toisiansa hengellänsä ja villoillansa. Kyllä voi niin käydä, jotka siitä huoneesta itsensä erottavat, että niin suuri kuivuus saavuttaa, että janoon nääntyvät, ja semmoinen kylmyys, että niin pahoin paleltuvat, että viimein kuolevat hengellisellä kuolemalla, eikä yksikään lapsukainen enää itke heidän hautansa päällä. Voi, voi niitä raukkoja, miksi menette metsään, miksi erotatte itsenne oikeasta suojapaikasta, jos teille pitää niin hullusti käymän, ottakaa turvanne Isän huoneeseen, tulkaa takaisin äidin syliin, onhan teillä semmoinen äiti, joka ei soisi lapsensa hukkuvan.

Ja en tiedä muuta, vaan sanon sydämen rakkaita terveisiä saarnaajille K.Luomalle, H.Seppäselle, E.Nousiaiselle ynnä vaimoinsa kanssa ja kiitokset täällä käynnistä A.Vainikalle, Hirvoselle ja Karhulle vaimoinsa kanssa ynnä muille saarnaajille, jota en saata nimittää, sekä Lahdessa Mimmille ynnä hänen pojalleen ja tyttärilleen vaimonsa ja miestensä kanssa, sekä kaikille Lahden kristityille ynnä muille, ketä näkemään tulet, kaikille nimellisesti, sillä sydämellisessä muistossa ovat Suomen maan ystävät ja kristityt.

Ja niin jätän hyvästiä näitten sanain kanssa, että synnit on teille ja meille anteeksi annettu Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä, syy on meillä uskoa, kun olemme kaksinkertaisesti saaneet Herran kädestä, ja sen kahden penninkin voimasta on meillä kilvoitteleminen vieläkin elämän tiellä siihen asti, että kun tämä vajaa lakkaa, niin sitten vasta täydellisyys alkaa. Silloin jäävät kaikki sielun vihollisen nuolet ja kiusaukset, vaan vielä on sota ja kilvoitus sekä sisällisiä että ulkonaisia kiusauksia vastaan. Vaan ole lohdutettu Siionin tytär Suomen maalla, sota on sodittu ja voitto on voitettu Karitsan veren kautta ja Hänen todistuksensa sanan kautta. Kilvoittele vähän aikaa, niin pian sinut kruunataan ja pian saamme yhteen tulla uuden maan ihanalla rannalla, ja silloin ei enää mustat murheen pilvet käy armon auringon eteen, ja saamme sanoa yhteen ääneen edellä menneitten ystäväin, opettajain ja vanhinten kanssa: amen hallelujaa. Ja kaikki asiat ovat silloin hyvin, kun kuoleva on pukenut päällensä kuolemattomuuden ja katoava katoamattomuuden. Rukoilkaa minun ja meidänkin edestä, että onnellisesti sen saavuttaisimme. Rakkaat terveiset täältä kristityiltä. Vaan olkaa nyt minulta vaimoni ja lasteni kanssa yllä nimitetyt enin ja ensin tervehdityt kuin kaulasta pitäen.

On merkinnyt teidän heikko veljenne uskossa ja kanssapalvelijanne Herrassa.

William Eriksson

VLKY:n julkaisu n:o 8, Lahti 1963.

Lauri Koistisen arkisto.

92. JOEL AHONEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Lahti 24/6 1957

Rakkaille veljille ja Vanhemmille Herrassa ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja edesvastuullisessa työssä siellä Ruotsin maalla, August Isaksson, Villiam Eriksson, Gunnar Jönsson, J.P.Stöckel, Hugo Gustavsson, Frans Björkman, Paava Pitsa, Erik Kuoljok, Johan Henriksson, Leevi Pudas, Evald Larsson, ynnä kaikki muut saarnaajat teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, sekä kaikki totuuden apulaiset ja palvelevaiset sisaret ja niin se suuri ja kallis ulosvalittu Herran lauma, joka teidän ympärillänne on.

Jumalan armo ja rauha olkoon aina teidän ja kaikkein meidän kanssamme nyt ja aina. Tällä onnen ja rauhan toivotuksella lähestymme teitä kaikkia täältä Lahden juhannuskokouksesta. Entistä enemmän on kristityitä koolle tullut kaikkialta maamme rajojen sisältä, ja suuremmalta osaltaan nuorta väkeä, sekä paljon saarnaajia. Olemme myöskin saaneet ilovieraaksemme saarnaaja Oscar

Nylundin Amerikasta ja kristiveljiä ja sisaria sieltä Ruotsista ja Norjasta.

Samassa mielessä ja ymmärryksessä olemme vieläkin niin kuin ennenkin, että seurata sitä oppia, josta hengen ja elämän olemme saaneet, sekä noudattaa sitä esikuvaa, joka meidän eteemme pantu on, vaikka tämä nykyinen aika maailmassa muotojansa muuttelee, ja niin monta turhuuden tapaa vastaan ottavat kristitytkin, jotka meille synniksi osoitettu on. Saarnaajat ovat Jumalan sanan saarnanneet kaksiteräisenä, ja joille se armo ja totuus kallista on, niin ne totuuden sanalle kuuliaiset ovat, olemme myöskin tutkineet monia kristillisyydellemme tarpeellisia asioita Herran edessä.

Kauniisti viheriöitsee Herran elovainio vieläkin ja jonka osalle joskus lankee se taivaallinen kaste ja armon auringon paiste, vieläpä joskus kuuluu muuttolintuin ääni kalliin puun oksilta.

Vaan maailman suuri joukko pyhinensä ja pahoinensa kulkevat sokeudessansa omaa kadotustansa kohden, ja moni kaidalta tieltäkin eksynyt noudattaa heitä, ja niin valmistavat itsellensä kuuman kadotuksen, ja jonka Herran Henki on sytyttävä viimein niin kuin tulikivisen virran. Raskasta on Siionin tyttärellä valvoa tällä viimeisellä maailman lopun ajalla, ja vihollinen tahtoo voimalla kaataa viinamäen aitaa, että hän pääsisi tallaamaan Herran peltoa, joka niin suurella työllä ja vaivalla rakennettu on.

Rukoilkaa, rakkaat ystävät meidänkin edestämme, että kuitenkin viimein kaikkein niiden kanssa onnellisesti perille saapuisimme, jotka ovat kerran siinä mielessä jalkansa elämän tielle astuneet, että loppuun asti kilvoitella, ja että saisimme kerran yhdistää äänemme teidän ja koko maasta ostetun lauman kanssa veisaamaan aamenta ja hallelujaa.

Vieläkin uudistamme meidän yksimielisen pyyntömme, että Lapinmaan seurakunta lähettäisi meille ensi tulevan vuoden aikana lähetysmiehet, jos se suinkin mahdollista on. Sillä oman viheliäisyyden tunnossa joutuvat saarnaajat valittamaan omaa kelvottomuuttansa, ja pelko tulee, ettei vahinkoa tulisi kristillisyydellemme, ja synnin sumu tahtoo monta kertaa peittää armon auringon valon kokonansa. Vaan koska ei muuta neuvoa ole, niin siihen edesvastaajaan olemme kuitenkin uskalluksemme ja toivomme kiinnittäneet, joka vanhurskas on, ja sovinto meidän synteimme edestä, ja että se kallis veren ääni vieläkin aina kuuluu Siionin vuorelta, ja ne verenpisarat joskus vuotavat avattuihin sydämiin, ja sytyttävät kiitoksen halun rakkaalle veriyljälle.

Vielä kiitämme teitä, rakkaat ystävät, kalliitten kirjeittenne edestä, ja niiden suusanallisten terveistenne edestä Kirunan kokouksestanne, ja niin sillä ainoalla lohdutuksen sanalla sanomme teille, ikuiseen rakkauden muistoon jääneet ystävät, veljet ja sisaret, että kaikki teidän ja meidän syntimme on anteeksi annettu Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä, ja jonka vielä silloinkin tarvitsemme muistaa, ennenkuin silmämme kiinni painuvat viimeiseen uneen, tämän maan päällä.

Sydämen rakkaita terveisiä sanomme tämän suuren kristittyin lauman kanssa teille kaikille yllämainituille. Jääkäät nyt tällä kertaa Jumalan armon ja rauhan haltuun annettuina, merkitsevät seurakunnan kanssa ja puolesta.

Joel Ahonen, A.Holm, J.Hirvonen, K.Luoma, J.Karhu, E.Maapalo, A.Ihalainen, H.Seppänen, E.Nousiainen. A.Kinnunen. A.Vainikka. K.Toivonen, U.Toivonen, S.Salminen, U.Eloranta,

O.Tast, L.Karevaara, khraKari, I.Mielonen, P.Peltonen, Hj.Simolin, K.Nurminen, A.Oksanen, B.Niemeläinen y.m.

Saarnaajat lähtevät, toiset jo parin viikon kuluttua kesälähetysmatkoille.

*/

Vieläkin erityisesti tahdomme erittäinkin Lahden mutta myöskin kaikkein muittenkin saarnaajain ja kristittyin kanssa tervehtää teitä, Stöckel vanhin, ja kiittää vieläkin kaikesta palveluksestanne meitä kohtaan, ja jättää teidät sen rakkaan taivaallisen isän haltuun, joka kaikista lapsistansa parhaan murheen pitää, "sillä Hänessä me elämme, liikumme ja olemme," myöskin rakkaat terveiset emännälle, jonka sydäntä suru lähemmältä koskee. J.A. */

Koneella kirjoitettu jäljennös. Ei omakätisiä nimikirjoituksia.
*/-merkkien välinen loppulause on originaalia konekirjoitustekstiä,
ja todennäköisesti henkilökohtainen viesti vain J.P.Stöckelin kappaleessa.
J.P.Stöckelin kokoelma.

93. LEO LOBBESTAEL Y.M. - J.P. STÖCKELILLE Y.M.

Calumet, Michigan 25/6 1957

Rakkaille kristillisyytemme vanhimmille, saarnaajille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, jotka huolta pidätte meidän ja niin monen kymmenen

tuhannen sielun onnesta, John Stöckel, August Isaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Frans Björkman, Paava Pitsa, Erik Kuoljok, John Henriksson, Levi Pudas, Evald Larsson ynnä muut saarnaajat, rakkaitten emäntäinne, lasten ja koko Herran lauman kanssa, jotka ympärillänne ovat.

Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestymme teitä ikuisessa rakkauden muistossa olevat vanhimmat ja ystävät, näistä meidän juhannuskokouksista täältä Calumetista, johon olemme kokoontuneet paljon saarnaajia ja kristityitä läpi meidän suurta maatamme ja Canadasta.

Ensin kiitämme kirjeitten ja terveisten edestä, joita olemme teiltä saaneet iloksemme vastaan ottaa, viimeinen, joka oli kirjoitettu näihin kokouksiin.

Kalliita ja hauskoja kokouksia on meillä ollut näinä päivinä, kun olemme olleet koolla. Jumala on sanansa kautta vaikuttanut murheen synnistä ja ilon syntein anteeksi saamisen armon kautta. Paljon on syntiä hukkunut armon ja laupeuden mereen.

Olemme koetelleet kristillisyytemme raskaita ja painavia asioita ja myös lähetyksiä järjestäneet syysreisuille itään, länteen ja Keski-Valtioihin.

Monta rakasta ystävää ja matkakumppania, jotka olivat meidän kanssamme viime syksynä, ovat autuaallisen kuoleman kautta päässeet nauttimaan iäistä rauhaa ja lepoa, joka toivo meilläki on, että meidän matka onnellisesti päättyisi, niin kuin heidänki tehnyt on.

Yksi kallis ja hauska muisto on jäänyt rakkaitten veljein Eriksonin ja Jönssonin käynnistä täällä, josta on vuotanut runsas siunaus Amerikan kristillisyydelle, josta olemme teille jääneet

suureen kiitollisuuden velkaan, teidän suuresta rakkaudesta ja huolenpidosta, jonka teille Jumala rakas Isä palkitkoon.

On ilosanoma meille kuulla, että olette saaneet luvan jatkaa Gellivaaran rukoushuoneen rakennusta ja ahkeroimme siihen teille avustusta saada. Uskomme, että Jumala antaa siihen siunauksen.

On ikävä kuulla, että Stöckel-vanhin on niin heikoksi mennyt. Jumala rakas Isä vahvistakoon häntä raskaissa koettelemuksissa. Siitä meille on ilo täällä, että meidän rakkaat veljet ja uskolliset työntekijät Leo Lobbestael ja Samuel Juvonen ovat terveytensä takaisin saamassa, ehkä Leo on vielä heikko, että ei ole kyennyt näihin kokouksiin tulla.

Emme nyt tiedä muuta tällä kerralla, vaan sanomme sydämelliset rakkauden terveiset teille kaikille siellä, ja jätämme teidät Jumalan armon ja rauhan haltuun, siinä uskossa, että synnit ovat anteeksi annettu teille ja meille Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä ijankaikkisesti, sillä toivolla, että pian saamme yhteen tulla Karitsan häissä toisella puolella kuoleman virtaa, jossa ei enään kiusaukset ja murheet kuolematonta henkeä rasita.

Pyydämme, että muistaisitte meitäkin teidän rukouksissanne, että meidänki matkamme päättyisi onnellisesti, amen.

Seurakunnan kanssa ja puolesta

Leo Lobbestael, Samuel Juvonen, Arthur Niska, Hjalmar Vantaja, William Humola, Charles Koistinen, Walfred Simonson, Nestor Lindberg, Reazo Redinger, Alfred Hendrickson.

Vahamoniste. Hilma Stöckelin kokoelma.

94. HANS KARLSEN Y.M. - WILLIAM ERIKSSONILLE Y.M.

Ankenes 7/7 1957

Rakkaille veljille ja Siionin muurin vartijoille Ruotsin Lapinmaalla, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Johan Stöckel, August Isaksson, Hugo Gustavsson, ynnä muut saarnaajat, vaimoinne ja lastenne, ja sen Herran lauman kanssa teidän ympärillänne. Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo ja rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon runsaasti teidän kanssanne.

Olemme täällä kokoontuneina paljon kristityitä ja saarnaajia eri paikoilta täällä Ofotenissa, yhteisiin kokouksiin, joita on pidetty kolme viikkoa. Viimeiset kokoukset ovat 10.p heinäkuuta. Veljet Hans Karlsen ja Jens Pedersen ovat tulleet Tanskan saarnamatkalta 17.kesäk. Matka on kestänyt kolme viikkoa. Ja vaikka maa tuntuu kylmä olevan, jonka päälle työtä tehdään, niin on matka kuitenkin ollut hyvä. Kokoukset pidettiin viidessä eri paikassa. Kuulijakuntaa on ollut 15 aina 70 asti. Tällä kerralla on yritetty osaksi puhua tulkin kautta, joka oli parempi tanskalaisille, omalla kielellään kuulla. Given kristityille on kristillisyyden oppi paljon kirkastunut, että ovat tulleet enempi vahvistetuksi opin totuudessa. Yksi mies Århusista teki parannuksen, ja tunnusti, että hän uskoo sen syntein anteeksi antamuksen, jota me hänelle julistimme Jeesuksen nimessä ja veressä. Ne, jotka siellä ovat kristityt, asuvat neljässä eri paikassa. Yhdessä paikassa, missä ei ennen ole käyty, pidettiin nyt kokoukset. Harrastus siellä näkyi olevan suuri, ja he pyysivät meitä tulemaan takaisin.

Kokoukset täällä ovat olleet hauskoja ja rauha ja yksimielisyys on jatkuvasti vallitsemassa kristittyjen ja saarnaajien keskuudessa. Heinätyön jälkeen pidetään yhteiset kokoukset Itä- ja Länsi-Lofootenissa. Sen jälkeen tulevat saarnamatkat eri paikkoihin, Tysfjordiin ja Hamaröyaan ja Tröndelagiin ja Bergeniin, ynnä muihin siinä välissä oleviin paikkoihin. Muutamia lyhyempiä saarnamatkoja tehdään täällä ympärillä, mitä aika myöten antaa. Kaikki tämä jos Jumala suo.

Muutamat meidän kristillisyytemme ystävistä on kuolleet ja lähteneet siihen iäiseen kotimaahan, tämän vuoden aikana. Niiden ystävien jälkeen, jotka jättävät meitä, tulee aina murhe ja kaipuu. Mutta kun me kukin pysymme uskon kalliimmassa kilvoituksessa, saamme lyhykäisen ajan jälkeen kohdata heitä kaikkien maasta kalliisti lunastettujen sielujen kanssa iäisissä rauhan majoissa.

Jääkäät sydämellisesti hyvästi, rakkaat ystävät. Sydämestä kiitämme kaikesta hyvästä, hyvästä palveluksesta ja kaikista hyvistä neuvoista ja opetuksista, mitä olemme teiltä saaneet läpi aikaa. Erityisen kiitoksen teidän osanotostanne Tanskan lähetykseen.

Jatkuvaisesti olemme siinä uskossa, että meidän ja teidän synnit on anteeksi annettu Jeesuksen kalliissa ja pyhässä nimessä ja rakkaudesta ulosvuotaneessa sovintoveressä.

Toivomme ja uskomme, että kristillisyys, sekä meille että teille, kantais onnea, siunausta ja menestystä, ja että kaikki kristityt pysyisivät totuudessa, uskon ja itsensäkieltämisen tiellä, ja että uusi hartaus tulis kristittyin parissa.

Lopuksi tahdomme uudistaa pyyntöämme, että saada saarnaajia, vanhalta äidiltä Ruotsi Lapinmaalta, tulevan vuoden ajalla, jos niin on mahdollista ja Jumalan tahto niin olis. Sillä valkeutta ja apua tarvitsemme Herran työssä. Rukoilkaat edestämme, että

pahasta olisimme varjeltuna, ja että me onnellisesti teidän kanssanne saapuisimme iankaikkisuuden ihanalle rannalle.

Rakkaat ja sydämelliset terveiset kaikille vanhimmille ja saarnaajille perheineen, ja koko Herran lapsilaumalle ympärillänne Herran lapsilaumalta, joka täällä on koolla.

Hans Karlsen, Lauritz Andreassen, Edv.Framvik, John Olai, Julin Berglund, Ole Kurås, Berteus Antonsen, Håkon Wik, Harry Ellingsen, Jens Pedersen y.m.

Syd. kiitokset terveisistä ja kirjekortista Kirunasta.

Vahamoniste.

Hilma Stöckelin kokoelma.

95. SAMUEL JUVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Ferndale, Mich. 16/7 1957

Rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle Herran viinamäen työntekijälle Johan P.Stöckel, rakkaan emäntänne ja lastenne kanssa. Jumalan armo ja rauha olkoon kanssanne nyt ja aina sodan ja kilvoituksen loppuun asti.

Suruksemme olemme saaneet kuulla sairaudestanne ja tuntuu ikävältä ajatella, että yksi ja toinen ystävistämme otetaan, ja erittäinkin työntekijöistä, joita niin vähän on. Emme heitä mitenkään laskisi, vaan me emme saata kättä väliin panna, koska Jumala heidät levolle laskee raskaan päivätyön jälkeen. Monet ovat ne ystävät, joita tunteneet olette täälläkin Amerikan maalla, jotka

ovat saaneet laskea vaellus-sauvan virran rannalle. Nyt viimeksi rakas veljemme Arvid Hedman, joka sairasti kauvan, ja sairaalassa sitte viime syksyn. Nyt ovat kaikki hänen vaivansa päättyneet ja hän on Jumalan paratiisissa nauttimassa sitä rauhaa, jonka Hän on omillensa valmistanut. Emmekä mekään muuta täältä halua, vaan että meidänkin matkamme onnellisesti päättyisi Jumalan armon ja avun kautta.

Minun elämäni on ollut niin ja näin sitte viime syksyn. Ei se tahdo tulla entinen vointi takaisin. Olen yrittänyt vähän töitä tehdä, vaan sydän ei kestä vielä. Mutta siinä se on mennyt päivästä toiseen ja tässä kotona teen yhtä ja toista, ja taas välillä käyn lepäämässä. On aikomus, jos Jumala suo, mennä pitämään rippikoulua Delavaressa tämän kuun lopulla. Pitäisi myös tehdä reisu keski-valtioissa tänä syksynä, vaan ne ovat kaikki Jumalan hallussa.

Leo on heikossa voinnissa. Jonakin päivänä vähän parempi, ja taas huonompi, vaan kuitenkin on meille hauska, niin kauvan kuin saamme häntä kanssamme pitää, vaikka ei hän reisulle kykenisi-kään.

Sen heikon uskon olemme säilyttäneet Jumalan suuresta armosta ja matkaa tekemässä sen oikean Äidin helmassa, johon syntyneet olemme, ja odottamassa sitä autuaallista hetkeä, jolloin saamme jättää tämän savimajan ja ikävän maan sillä rukouksella, että viimeinen hetkemme uskossa olisi. Kuitenkin tälläkin hetkellä uskomme, että kaikki synnit, viat ja puutokset ovat teille ja meille anteeksi annetut Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovinto-veressä. Ja niin jätän teidät, rakkaat ystävät, hyvästi sen Hyvän Paimenen huomaan, sydämmellisten rakkauden terveisten kanssa, sillä rukouksella ja toivolla, että kerran saamme yhteen tulla sen laskemattoman auringon alla, jossa emme tarvitse enään koskaan

erkaantua. Jumala rakas Isä teitä siunatkoon, tukekoon ja turvatkoon. Vielä tahdon ja tahdomme kiittää teitä, rakkaat ystävät ja vanhin, kaiken rakkauden ja huolenpidon, neuvoin ja opetusten edestä. Jumala rakas Isä kaiken teille palkitkoon.

Sanokaa meidän rakkaat terveiset siellä kaikille omaisillenne, kaikille saarnaajille ja kristityille, joita tulette näkemään. Ja vielä pyydän, että meitäkin muistaisitte teidän rukouksissanne taivaallisen Isän tykö, että meidänkin matkamme onnellisesti päättyisi.

Jääkää hyvästi Jumalan ja Hänen armonsa haltuun.

Vähin veljenne armossa

Samuel Juvonen
rakkaan vaimoni Annan ja lastemme kanssa.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Omakätinen allekirjoitus.

J.P.Stöckelin kokoelma.

96. SAMUEL JUVONEN - J.P. STÖCKELILLE

Ferndale, Mich. 2/9 1957

Rakas vanhin ja uskollinen työntekijä Herran viinamäen raskaassa ja edesvastuullisessa työssä, Johan Stöckel, rakkaan emäntänne Hilman ja lastenne kanssa. Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen armo ja rauha olkoon kanssanne nyt ja aina, sodan ja kilvoituksen loppuun asti.

Juuri sydämmestä kiitän sen rakkaan ja kalliin kirjeen ja kristittyin terveisten edestä, se oli hauska saada, vaikka ei sanomat

sairaudestanne iloksi ole. Kyllä minä sain sen kirjeen myöskin keväällä ja viimeisen kirjeeni kirjoitin sillä tarkoituksella, että kiittää sen edestä. Vaan se asia tietenkin jäi mainitsematta. No tässä kiitän molempain edestä, kuin myös kaiken rakkautenne edestä. Jumala rakas Isä teitä siunatkoon ja koettelemusten alla auttakoon.

No me olemme täällä kukin aikamme, vaan onnelliset olemme, koska olemme tästä elävästä kristillisyydestä osallisiksi tulleet, jonka äidin helmassa on Taivaallinen Vanhin meistä niin hellän huolen pitänyt. Siinä on priiskoitusveri, syntein anteeksi antamus, ei ainoastaan silloin, kuin astuimme jalkamme elämän tiellä, vaan aina tähän asti, ja viimeiseen hengen vetoon. Kuinka kallis ja korkea on tämä asia, ja kuinka vähän me sitä käsitämme. Ja kuinka harvoin siitä Jumalaa kiitämme! Monet ovat ne ystävät täälläkin Amerikan maalla, jotka ovat saaneet vaellus-sauvan laskea sillattoman virran rannalle, joiden perään me ikävöimme toivolla ja rukouksella, että meidänkin viimeinen hetki olisi elävässä uskossa. Että Jumala rakas Isä heikon uskomme vahvistaisi viimeiselläkin hetkellä. Siinä toivossa ja rukouksessa olemme täällä kilvoittelemassa, vaikka suurina syntisinä ja suuren turmeluksen läpi - kuitenkin toivossa.

Vielä tälläkin hetkellä Jumalan suuresta armosta uskomme kaikki synnit anteeksi annetuiksi teille ja meille, Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta. Eikä meillä muuhun turvaa olekkaan.

Olkaa nyt, rakas vanhin, rakkaan emäntänne ja lastenne kanssa rakkaalla sydämmellä tervehdityt. Sanokaa meiltä rakkaat terveiset Jukkasjärven ja Kirunan rakkaille ystäville, joita usein muistam-

me, niin myös kaikille saarnaajille ja kristityille, joita kohtaatte muilta paikkakunnilta.

Leo-veli ei ole rapeassa voinnissa. En ole minäkään vielä työhön kyennyt. Olen yrittänyt, vaan ei ruumis kestä.

Hyvästi nyt kaikki rakkaat ystävät, Jumalan armon ja rauhan huomaan. Ehkäpä paratiisiin asti.

Rukoilkaa joskus meidänkin edestämme.

Vähin veljenne armossa,

Samuel Juvonen rakkaan perheeni kanssa,

Jacob Grees Brush Prairiltä, Wash. kävi täällä ja käski lähettää rakkaat terveiset.

Alkuperäinen. Omakätinen.

J.P.Stöckelin kokoelma.

97. JOEL AHONEN Y.M. - AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Helsinki 1/10 1957

Rakkaille vanhimmille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille August Isaksson, J.P.Stöckel, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Frans Björkman, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, Johan Henriksson, Leevi Pudas, teidän rakkaitten vaimojenne, lastenne ja kaikkien saarnaavaisten miesten, palvelevaisten sisarten ja

totuuden apulaisten kanssa, jotka Teidän ympärillänne ovat siellä Ruotsin Lapinmaalla.

Jumalan armo, rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssanne tällä vaivalloisella korven matkalla aina elämän ehtoohetkeen asti.

Tällä rauhan ja rakkauden sydämellisellä tervehdyksellä tervehtelemme nyt Teitä ikuiseen rakkauden muistoon jääneitä ystäviä tästä Mikkelinpäivän suuresta kokouksesta, jota olemme viettäneet Helsingin kaupungissa, johon on koolle tullut paljon saarnaajia ja suuri kristittyjen lauma joka puolelta meidän maatamme, niin että on ollut vaikea huoneisiin mahtua.

Jumalan sana on saarnattu elävänä ja voimallisena monilla lahjoilla, ja on vaikuttanut murheen synnistä ja syntisyydestä ja ilon armosta ja autuudesta, niin että elävän uskon tuntomerkit murhe ja ilo ovat näkösälle tulleet näissäkin kokouksissa, ja vielä ovat kuuluneet taivaan muuttolintujen äänet vanhurskasten seurassa kiitokseksi ja ylistykseksi sielujemme rakastajalle ja veriyljälle Hänen suuresta, mittaamattomasta rakkaudestansa syntisiä kohtaan.

Saarnaajat ovat keskustelleet lähetystoimesta ja tutkineet pyyntöjä, joita on tullut kristillisyytemme paikkakunnilta, että saada saarnaajia syksyn ja alkutalven aikoina käymään heidän paikkakunnillaan. Ja seurakunta on päättänyt lähetykset kahdelletoista eri suunnalle täyttämään heidän anomustaan. Ja uskomme ja rukoilemme, että Jumala suuresta armostansa antaisi siunauksensa sille työlle, joka Hänen nimessänsä tehdään ihmisten kuolemattomien sielujen autuudeksi, vaikka työmme onkin suuren heikkouden läpi ja tunnossa.

Lähetysmatkoja on tehty kesän kuluessa monille Etelä-Suomen paikkakunnille ja myös Pohjois-Suomeen aina Utsjoelle, Sallaan, Enontekiöön ja Kittilään, joissa on pidetty kokouksia monissa kylissä, ja vaikka työ on vaivalloista, ei se kuiten ole hukkaan mennyt. Muutamat ovat maailman joukosta sisälle tulleet oven Herran Jeesuksen kautta, ja monta matkamiestä on puhdistettu ja vahvistaneet matkaliittojansa.

Uudistamme tässä meidän pyyntömme ja rukouksemme, että saada lähetysmiehet sieltä Ruotsin-Lapista käymään täällä ensi vuoden aikana, sillä tunnemme, että tarvitsemme apua sieltä, koska olemme heikot sanan palvelijat ja sotamiehet sotimaan moninaista hengellistä ja lihallista vääryyttä vastaan, joka nyt rehoittaa maailmassa ja tahtoo tunkea myös sisälle kristillisyyteen turmelevaisten ja kuolettavaisten vaikutustensa kanssa. Niin että monta tottelematonta ja vastahakoista kristillisyyden neuvoille alkaa enenevässä määrässä näkösälle tulemaan, eivätkä usko ja tahdo ymmärtää, että se tulee vaaraksi heidän sielullensa. Ja sentähden rohkenemme anoa apua sieltä, josta olemme ennenkin siunattua ja suuriarvoista apua saaneet monen vuosikymmenen aikana, josta nyt vielä esille tuomme yhteisesti syvän, unhoittumattoman kiitollisuutemme.

Seurakunta on päättänyt lähettää Gellivaaran joulukokoukseen meidän rakkaat veljet ja uskolliset työntekijät Joel Ahosen, Joonas Rustholkarhun, Eino Nousiaisen ja Kalle Luoman, jotka vielä suullisesti lähemmin esille tuovat pyyntömme lähetyksestä tänne Suomeen.

Saarnaajat ovat yliottain terveenä ja entisissä voimissa ja runsaslukuisena osallistuneet tähän kokoukseen, jossa Herran edessä on tutkittu ja koeteltu monia kristillisyytemme painavia

asioita, mikä meille tässä kristillisyydessä menestykseksi olisi, ja onneksi kullekin täällä ajassa, jossa kuljetaan monien vaarojen ympäröimänä.

Jätämme nyt Teidät rakkaat veljet ja sisaret Jumalan armon ja rauhan haltuun sen autuaallisen toivon kanssa, että kerran kohtaamme toisemme kunnian valtakunnassa, ulosvalittuin seurassa, joka on se suuri kilvoituksemme päämaali, ja sentähden uskokaamme nyt itsemme armosta autuaiksi Jeesuksen ansion tähden, joka meitä verellänsä ostanut on, ja kilvoitelkaamme vielä vähän aikaa matkasauvaan nojaten, jonka Hän on jättänyt seurakuntaansa meidän heikkojen kulkijain avuksi ja turvaksi.

Synnit on meille ja Teille anteeksi annettu monen todistajan kautta Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Pyydämme rukoilemaan, rakkaat ystävät ja matkakumppanit Jumalaa taivaallista Isää meidän puolestamme, että Hän annossansa varjelisi meitä kaikesta pahasta ja että matkamme onnellisesti päättyisi.

Sydämelliset terveiset Teille kaikille täältä saarnaajilta, ja koko tältä suurelta kristittyin laumalta, joka täällä koossa on.

Merkitsevät seurakunnan kanssa ja puolesta:

Joel Ahonen, Joonas Rustholkarhu, Kalle Luoma, Juho Hirvonen, Anders Holm, E.Maapalo, Heikki Seppänen, Abel Kinnunen, Heikki Ikonen, Valkama, Eino Nousiainen, Paavo Peltonen, Antti Tolvanen, Antti Vainikka, Urho Toivonen, Iisakki Mielonen, Simo Salminen, Antti Mustonen, Kalle Nurminen, U. Eloranta, Leevi Karevaara, Otto Tast, Hjalmar Simolin, Erkki Hintikka, A.Ihalainen.

(Sydämellinen tervehdyksemme meiltä ja lapsiltamme
Ester ja Aaro Ihalainen)

Käsinkirjoitettu jäljennös.
Hilma Stöckelin kokoelma

98. AUGUST ISAKSSON Y.M. - NORJAAN

Gellivaaran joulukokouksissa 1957

Rakkaat veljet ja sisaret Herrassa Kristuksessa, nuoret ja vanhat, saarnaavaiset miehet, palvelevaiset vaimot ja kaikki totuuden apulaiset Norjan meren rannoilla Ofotenissa ja Lofotenissa, Tysfjordenissa ja Tröndelagissa ja etelässä Bergenissä ja pohjoisessa Länsi- ja Itä-Finmarkenissa, jotka hengen yhteydessä rauhan siteen kautta olette yhdistetyt esikoisten seurakuntaan, jossa uuden testamentin välimies Jeesus on ja se priiskoitusveri, joka parempia puhuu kuin Aabelin veri.

Jumalan ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen armo ja rauha olkoon teidän kaikkien kanssanne suojelevaisena elämän ehtooseen asti. Amen.

Tällä onnen ja rakkauden tervehdyksellä lähestymme teitä näistä joulukokouksista, joihin me olemme kokoontuneet Herran nimeen suuren joululahjan, poikalapsen Jeesuksen ympärille, jonka taivaan Jumala on antanut meille ihmislapsille. Yksi suuri paljous kristityitä, saarnaajia ja lähetysmiehiä Norjasta, Suomesta ja Tanskasta ovat yksimielisesti kokoontuneet, ja meidän kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita on koeteltu Jumalan edessä

ja Pyhän Hengen valkeudessa. Ihania kokouksia on vietetty meidän uudessa ja tilavassa rukoushuoneessamme, joka tungokseen asti on täyttynyt hartaasti kuuntelevista ihmisistä. Jumalan sanaa on saarnattu elävästi ja kaksiteräisenä monenlaisilla lahjoilla ja huulilla. Ihmissydämet ovat saaneet tuntea syntinsä, mutta myöskin Jumalan suurta ja ansaitsematonta armoa niille, jotka sydämen uskolla omistavat sen itsellensä. Ilon ja riemun äänet ovat ihanasti kaikuneet kiitokseksi ja ylistykseksi taivaan Herralle tämän siunatun valkeuden edestä, joka meidän aikanamme on koittanut kaukaisessa Pohjolassa.

Lähetyskirj eiden ja lähetyssaarnaajain kautta ovat kristityt niin hyvin Suomessa kuin Norjassa uudistaneet pyyntönsä saada saarnaajia ja lähetysmiehiä äitiseurakunnalta Ruotsin Lapista. Näitä on koeteltu Herran edessä ja seurakunta on päättänyt yhdessä Länsi-Norjan seurakunnan kanssa lähettää saarnaajia Norjan Finmarkeniin ensi kevätkesällä, johon me rukoilemme siunausta ja menestystä. Kutsut Suomesta ja Länsi-Norjasta on jätetty tulevaisuuteen, kunnes Jumalan aika tulee.

Sydämellisesti kiitämme teitä lähetyskirjeiden ja lähetyssaarnaajien edestä, joita oli lähetetty tänne joulukokouksiin, samoin kuin lahjoista rukoushuoneen ylösrakentamiseksi ja kristillisyyden ylläpitämiseksi. Jumala, rakas Isä, palkitkoon kaikki teidän rakkauden palveluksenne.

Mutta kysymys on aina eteenpäinkin siitä, että kilvoitella elämän kaidalla tiellä. Aika näyttää pahalta ja monet mustat pilvet kokoontuvat taivaan rannalle. Mutta se on yksin Jumalan kädessä, kuinka kauan me saamme nauttia tätä rauhaa ja tyventä, joka on meille sallittu tähän asti. Hirveästä jumalattomuudesta me näemme, kuinka synnin valta nousee. Paljon ihmisiä kiiruhtaa tässä

pimeydessä peräänajattelematta ijankaikkisuutta kohti. Jumalan viha saattaa langeta pian kaikkien epäuskoisten lasten ja armon ylönkatsojain sekä kalliin sovintoveren hylkääjien päälle taivaasta. Sentähden on kysymys kaikilla niillä, jotka ovat kuulleet totuuden ja evankeliumin kutsuvan äänen, ottaa ajassa vaarin. Vieläkin soivat rauhan kellot uudessa Jerusalemissa ja Siionin vuorella. Pankaamme sen tähden pois kaikki epävarmuus ja horjuvaisuus ja etsikäämme uudistusta ja virvoitusta niistä elävistä vesilähteistä, jotka runsaasti pulppuavat Herran seurakunnassa. Katsokaamme Jeesuksen, uskon alkajan ja päättäjän päälle, joka on voittanut synnin, kuoleman ja kaikki helvetin vallat siinä raskaassa ja verisessä kamppailussa. Silloin jalkamme pysyvät kaidan tien päällä ja tämä turhamainen maailma loistossaan ja koreudessaan menettää merkityksensä. Pysykäämme Jeesuksen seuraajina ristin ja itsensäkieltämisen tiellä, niin että me Hänen ylösnousemisensa voimasta osallisiksi tulleina saamme seurata Häntä taivaaseen-astumisen vuorelle ja siihen asti, että kaikki Jumalan lupaukset ovat täytetyt.

Jääkää nyt Jumalan haltuun ja uskokaa rohvaistuilla sydämillä kaikki synnit ja viimeisetkin epäilykset anteeksi Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa ulosvuotaneessa sovintoveressä. Pian on sodan ja kilvoituksen aika ohi, ja silloin saamme kohdata ja tervehdellä kaikkia rakkaita ystäviä, jotka ovat menneet edellämme, niinkuin niitäkin monia ystäviä ja Siionin vuoren uskollisia vartijoita, jotka tämän kuluneen vuoden aikana ovat saaneet mennä Herransa lepoon. Me tunnemme suurta kaipausta Erlandsson ja Stöckel vanhimman jälkeen, mutta mielellämme suomme heille levon, sillä me tiedämme, että heidän tekonsa seuraavat heitä. Voi, sitä suloista aamua, jolloin me kaikki Jumalan lapset saamme kohdata

toisiamme siinä riemuitsevassa seurakunnassa. Pitäkäämme aina tämä suuri voittopalkinto silmäimme edessä. Silloin eivät vaikeudet ja koettelemukset koskaan tule ylitsevoittamattomiksi, sillä me voitamme ihanan voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.

Sydämelliset terveiset täältä kokoontuneelta Herran laumalta teille kaikille. Me emme voi mainita kaikkia teidän nimiänne, mutta ne ovat kirjoitetut taivaassa. Rukoilkaa edestämme.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Johan Henriksson, Levi Pudas, Erik Kuoljok, Pava Pitsa, Evald Larsson, David Björk, Sten Johansson, Joel Ahonen, Jonas Rustholkarhu, E.Nousiainen, K.Nurminen, A.Ihalainen, S.Salminen, A.Vainikka, Hans Karlsen, Jens Pedersen, Bertheus Antonsen, Edvard Framvik, Halvdan Olsen, y.m. saarnaajat.

Vahamoniste.

Hilma Stöckelin kokoelma.

99. AUGUST ISAKSSON Y.M. -ANDERS HOLMILLE Y.M.

Gellivaaran joulukokouksesta 1957

Rakkaille veljille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille siellä Suomen Siionissa, Anders Holm, Juho Hirvonen, Heikki Seppänen, Abel Kinnunen, H.Ikonen, Paavo Peltonen, Urho Toivonen, Iisakki Mielonen, E.Hintikka, Hj.Simolin, A.Tolvanen, ynnä muut

saarnaajat, totuuden apulaiset ja palvelevaiset vaimot, sekä koko Herran lauma, jotka ovat sisälle tulleet siitä verisestä ovesta oikeaan lammashuoneeseen sydämen särkymisen ja elävän uskon kautta yli koko Suomen maan, jossa tämä elävän kristillisyyden ääni on tullut kuulluksi ja niin saatetuksi tulleet siihen ensinsyntyneeseen seurakuntaan, joka on aikakaudessamme ensiksi kivulla uudesti syntynyt täällä Ruotsin Lapinmaalla, Jumalan armo ja rauha levätköön ja hallitkoon teidän kanssanne, ja aina elämänne ehtoohetkeen asti, amen.

Tulemme teitä tervehtimään joillakin riveillä näistä joulukokouksista kuten ennenkin, joihin on kokoontunut paljon saarnaajia ja kristityitä oman maan rajojen sisältä sekä Norjasta että sieltä Suomesta, koettelemaan kristillisyyden korkeita asioita Pyhän Hengen valkeudessa, mikä meille kristityille terveellinen on niissä monissa asioissa ja koettelemuksissa, jotka kristillisyyttä ja kristityitä kohtaa, sillä koska maailma on paha, ja toista pahemmeksi tulee, mitä aika likemmäksi loppuansa lähenee, ei ainoastaan sen raa'an jumalattomuuden kautta, jonka kaikki totiset sielut pitävät kauheana ja eroittavat itsensä siitä, mutta myös lihallisen vapauden ja väärän vanhurskauden kautta, jotka tahtovat tukkia kristillisyyden sisälle niin paljon, että monelle tulevat fiinit synnit luvallisiksi, kuin on koreus, maailman ystävyys ja herraskristillisyys. Ja toisille ahneus ja maailman rakkaus ja monet kuulemattomuuden aineet sille äänelle, joka on alusta saarnattu ja vielä saarnataan niiltä saarnaajilta, jotka itse totuudessa vaeltaa ja on kysymyksessä kristillisyyden menestys, sekä itse kohdallensa että myös muitten, jotka ovat jalkansa astuneet kristillisyyden tielle, että onnellisesti perille kostuisivat. Niin sanomme nämät vanhat neuvon sanat: "Olkaa teidän opettajillenne kuuliaiset, sillä ne

valvovat teidän sielujanne niin kuin ne, jotka niistä luvun tekemän pitää, etteivät joutuisi tekemään huokauksilla, vaan ilolla."

Olemme myös koetelleet niitä kutsuja, että saada saarnaajia täältä Ruotsin Lapinmaalta, joita on tullut sekä kirjallisia, että suullisia Itä- ja Länsi-Norjasta, niin myös sieltä Suomen maalta, joita on Herran edessä koeteltu, niin kuin jo menneenä jouluna, jossa tultiin yksimieliseen ymmärrykseen, että Itä-Norjassa eli Finnmarkussa on suurin tarve. Niin on nyt yksimielinen päätös, että ensi kevään aikana täyttää heidän rukouksensa ja anomisensa, että saarnaajat menevät sinne, jos niin Jumalan tahto on, eikä voittamattomia esteitä tule. Niin rakoilkaamme niin kuin itse Herra on opettanut, että Hänen tahtonsa tapahtuisi. Ja mitä teidän anomukseenne tulee, niin ei voi Lapinmaan seurakunta teitä unhottaa, mutta nyt tällä kertaa on mahdoton sitä täyttää, sillä Lapinmaa ei voi kahta lähetystä tehdä yhtä aikaa, kun eloa on täälläkin paljon ja työntekijöitä vähän. Ja niin kuin olette jo kuulleet, Jumala on ottanut meiltä taas jälkeen viime joulun kaksi uskollista vanhinta, K.R.Erlandssonin ja J.P.Stöckelin, jotka ovat uskollisesti Herran työtä tehneet monta kymmentä vuotta, vaan nyt he ovat palkkaansa nauttimassa ynnä edellä menneitten vanhinten kanssa, joka on heille iankaikkiseksi iloksi, vaan jälkeen jääneille ja heidän opetuslapsillensa ja meille kaipaukseksi, vaan on se lohdutus, että vähän ajan perästä saamme heitä tervehdellä uuden maan ihanuudessa. Niin on myös Ala-Kainuun saarnaaja Gustav Nyberg mennyt jälkeen joulun kunnian paratiisiin, niin myös monta muuta kristi-veljeä ja -sisarta, joka on ollut heille kaikille suuri voitto. Ja sen voiton perään olemme mekin kilvoittelemassa, ehkä matka usein tuntuu hitaalta ja vaaralliselta, kun yksi syvyys pauhaa siellä ja toinen täällä. Vaan uskomme ja toivomme, että se Herra, joka

on meitä tähän asti kuljettanut ja suojellut tämän kristillisyyden kautta, että Hän vieläkin meitä suojelee ja varjelee äidin sylissä, johon syntyneet olemme, siihen asti, että meidänkin aikamme tulee täältä muuttaa parempaan maahan. Niin pysykäämme äidin sylissä kuuliaisina lapsina, se äiti on, joka ei tahdo laskea lapsiansa raitille.

No, hauskoja kokouksia olemme nytkin viettäneet tämän joulun aikana, sillä suuret kansan paljoudet ovat koolla olleet, että eivät ole voineet kaikki mahtua meidän uuteen kokoushuoneeseemme, joka nyt on siunattu Hänen toimeensa. Jumalan sanaa on saarnattu Pyhän Hengen voimalla, tosilla ja toisilla huulilla ja lahjoilla. Ja ilon ja riemun ja kiitoksen äänet ovat kuuluneet Herran huoneessa, niinkuin David veisaa: "Kun lintu on huoneen löytänyt ja pääskynen pesänsä, Sinun alttaris, Herra Sebaoth."

Emmekä tiedä nyt enempi kirjoittaa. Kyllä teidän saarnaajanne ja lähetysmiehet teille tuovat suullisia sanomia, joita me täällä olemme ilolla ja kiitollisella sydämellä vastaan ottaneet. Ja vieläkin tahdomme kiittää koko Suomen seurakuntaa sen edestä, että muistatte meitä, sekä saarnaajilla että lahjoilla, joita sieltä on monessa eri muodossa tullut, sekä myös kirjeitten ja sähkösanomain edestä, joita on niin monista eri paikoista lähetetty näihinkin kokouksiin, joka on iloista nähdä, että niin monet ovat hengessä kanssamme täällä. Ja niin sanomme hyvästiä näillä sanoilla, että synnit, viat ja epäilykset on teille ja meille anteeksi annettu Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Sen uskokaamme vielä silloinkin, ennen kuin viimeiset huokaukset salpaavat henkemme. Pian yhteen tulemme tapetun Karitsan ijankaikkisissa häissä. Ja niin rukoilkaa edestämme, että Jumala meitä kaikkia onnellisesti kuljettaisi iltaan asti, ja että meidänkin

viimeinen hetkemme olisi elävässä uskossa. Olkaa nyt tervehdityt yllä nimitetyt koko Herran lauman kanssa siellä Suomen maalla meiltä koko Herran lauman kanssa, joka täällä koolla on, sylillä ja sydämellä.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Johan Henriksson, Leevi Pudas, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Evald Larsson, David Björk, Sten Johansson, Joel Ahonen, Jonas Rustholkarhu, E.Nousiainen, K.Nurminen, A.Ihalainen, S.Salminen, A.Vainikka, Hans Karlsen, Jens Pedersen, Berteus Antonsen, Edvard Framvik, Halvdan Olsen y.m.

Vahamoniste.
Hilma Stöckelin kokoelma.

100. GUNNAR JÖNSSON Y.M. - LEO LOBBESTAELILLE Y.M.

Gellivaaran joulukokouksissa 1957

Rakkaille veljille Kristuksessa ja kalliille veljille Herran viinimäen raskaassa ja paljon edesvastuuUisessa kristillisyyden työssä, Leo Lobbestael, Samuel Juvonen, Hjalmar Vantaja, Arthur Niska, William Huumola, Walfred Simonson, Charles Koistinen, Reazo Redinger, Oscar Nylund, Nestor Lindberg, J.V.Stanley, Allie Moore, Frank Granger, Alfred Hendrickson, ynnä muut kalliit saarnaajat ja työntekijät teidän rakkaitten vaimoinne ja las-

tenne kanssa, ynnä se siunattuja kallis kristittyjen lauma, monesta kielestä ja kansallisuudesta ympärillänne, hajoitettuna Amerikan Yhdysvalloissa ja Canadassa.

Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo ja rauha, Pyhän Hengen osallisuudessa, olkoon kaikkien teidän kanssanne.

Tällä onnen ja rakkauden tervehdyksellä tulemme tykönne tästä joulukokouksesta, jossa olemme Herran nimeen kokoontulleet, suuri kristittyjen lauma, saarnaajia ja lähetysmiehiä Suomesta, Norjasta, Tanskasta ja täältä meidän omasta maasta. Ihanat juhlat on vietetty Poikalapsen Jeesuksen ympärillä, meidän uudessa ja tilavassa rukoushuoneessa, joka tungokseen asti on täytettynä ollut hartailta kuulijoilta. Jumalan elävä Sana on Pyhän Hengen voimalla saarnattu monilla eri lahjoilla ja huulilla, ja on sijansa löytänyt heränneitten ja armoitettujen sydämissä ja omissatunnoissa. Murhe synnistä ja ilo syntein anteeksi saamisen armosta, elävällä uskolla omistettuna. Taivaalliset muuttolintujen äänet ja kiitosvirret ovat kauniisti kaikuneet. Monet väsyneet ovat uusia voimia käsittäneet ja paljon syntiä on hukutettu armon ja laupeuden mereen.

Kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita on koeteltu Herran edessä, että kaikki työntekijät yhteisillä neuvoilla ja ymmärryksillä olisivat kristillisyyden työtä jatkamassa, niin kuin tänne asti tehty on, ja joka on tuonut siunatuita hedelmiä aikakautemme kristillisyydessä. Ehkä kyllä suuret lauma ovat itsensä eroittaneet esikoisten seurakunnasta ja senhengenyhteydestä, niin on Siionin linna ja Jumalan kaupunki ihana virtoinensa, jossa rakas Isä on hallitsemassa rauhan evankeliumilla.

Vielä saarnataan parannusta ja syntein anteeksi antamusta Jeesuksen käskyn jälkeen, josta kaikesta kiitos olkoon Jumalalle, rakkaalle Taivaalliselle Isälle, että meillä ihmispoloisilla on sellainen turva ja suojapaikka, niin kauvan kuin täällä olemme viipymässä. Ja kun poispääsemisen hetki tulee, niin uskomme, että meidän sallitaan alttiisti käydä sisälle meidän Herran ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. Niin ovat monet ystävät tulleet temmatuksi seastamme, ja vielä niistä harvoista uskollisista työntekijöistä ja Siionin muurin vartijoista. Suuren kaipauksen tunnemme Erlandsson ja Stöckel vanhinten jälkeen, jotka pitkän työpäivän päälle ovat päässeet matkan vaivoista lepäämään. Suuremmat ja ihanammat joulukokoukset on saavutettu, ja sinne vetää kotikaipaus usein täältä vieraalta maalta, jossa rasitetut olemme monta kertaa.

Suuri on uhraavaisuus ollut ja kauniilla yksimielisyydellä on tämä uusi rukoushuone valmistunut ja pyhitetty Jumalan palvelukseen. Tahdomme sydämen pohjasta kiittää Amerikan veljiä ja sisaria rakkauden lahjoista tähän yhteiseen työhön ja kristillisyyden rakentamiseen. Jumala, rakas Isä siunatkoon ja palkitkoon teitä kaikkia.

Norjan ja Suomen seurakunnat ovat uudistaneet anomuksiansa, että saada lähetysmiehiä Lapin maalta heidän tykönä käymään. Herran edessä on löydetty tarpeelliseksi ja soveliaaksi, että Lapin maan seurakunta lähettää saarnaajia Länsi-Norjan seurakunnan kanssa ensi kevätkesän aikana käymään Norjan Finnmarkenissa. Toiset pyynnöt on myös löydetty tarpeellisena, mutta jätetty tulevaisuuteen, koska Jumalan aika tulee.

Ikävällä mielellä olemme kuulleet, että muutamien saarnaajien terveys on enempi heikko. Rukoilemme ja toivomme Juma-

lalta parasta. Suuri on Amerikan kristillisyys ja harvat työntekijät. Kuitenkin saamme luottamuksella uskoa, että se Suuri Israelin Paimen pitää vielä huolta omistansa.

Jääkäät nyt hyvästi Herran haltuun ja uskokaat rohvaistuilla sydämillä, rakkaat veljet ja sisaret, nuoret ja vanhat, kaikki synnit ja viimeiset epäilykset anteeksi annetuksi Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kaihissa ulosvuotaneessa sovintoveressä. Pois pelko ja epäilys Herran seurakunnasta. Täydellinen Edesvastaaja meillä on Isän tykönä. Riemuitkaat ja iloitkaat Herrassa, koska voittopalkka niin suuri on.

Rakkaat terveiset täältä kokoontuneelta Herran laumalta. Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Johan Henriksson, Levi Pudas, Erik Kuoljok, Pava Pitsa, Evald Larsson, David Björk, Sten Johansson, Joel Ahonen, Jonas Rustholkarhu, E.Nousiainen, K.Nurminen, A.Ihalainen, S.Salminen, A.Vainikka, Hans Karlsen, Jens Pedersen, Berteus Antonsen, Edvard Framvik, Halvdan Olsen y.m.

Vahamoniste.

Hilma Stöckelin kokoelma.

101. SANDRA USKOSKI - HILMA STÖCKELILLE

Hancock, Mich. 26/8 1958

Tykö rakas sisar Herrassa, Stöckel-vanhin vainajan leski, Hilma, Jumalan armoa ja rauhaa toivotan teille. Sydämellinen kiitos kirjeestä, jonka sain ilokseni vastaan ottaa. Ja hauska kuulla, että olette parempi terveydestä. Minä olen koko hyvässä terveydessä. Ja vielä kuljen työssä joka arki päivä. Ja siinä se aika kuluu. Asun yksin, vain on 4 lasta asumassa tässä Hancockissa. Ja kyllä ne nämä päivät pian ehtoolle kuluvat. Kun vain jaksas kilvoitella, että onnellisesti matka päättyis. Mutta siinä on kysymys, kun olen niin hidas ja kankia. Se on minulla suuri ilo, kun lapset on kaikki kristityt, josta olis suuri syy kiittää Jumalaa armonsa edestä näin huonoa äitiä kohtaan. Myös Jumalan ihmisille rakkaudestaan ja huolen pidosta.

Uskoa olen ahkeroimassa. Vaikka se usein tuntuu niin huonolta. Sydän niin kylmä ja kuiva. Harvoin saan tuntea sen verisen kasteen voimaa ja suloisen ylösnousemisen iloa. Mutta tämmösenä se täytyy rahjastaa. En ole sen paremmaksi tullu. Vaikka luulin kun vanhenen, että sitte sitä tulee enempi ahkeruus. Tosin paljon rukoilen yksinäisyydessä, ja toisinaan tulen Uikutetuksi, mutta se tuntuu jos se on omaa vanhurskautta. Kun sitte kristittyin kokouksissa olen kylmä ja kuiva. Mutta jos alan jotain vaikutusta kokouksissa tuntea, niin sitä pelästyn ja niin sitä siihen sitte kuivaa. Kuitenki on halu, että ahkeroida kilvoitella, ja se halu, että saattaisin kuuliainen olla neuvoille ja opetuksille. Mutta kaikissa olen puuttuvainen. Ja en tiedä enempi tällä kertaa. Toivon

teille hyvää ruumiinki terveyttä. Ajattelin vain kirjottaa jonku rivin kun tiedän, että useasti eroikävä sydäntä kouristaa.

Sanokaa rakkaat terveiset kylänne kristityille ja saarnaajille ja ketä kohtaatte. Rakkaat terveiset myös täältä minun lapsilta ja muilta kristityiltä ja saarnaajilta. Siinä uskossa sanon hyvästi, että syntimme on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Rukoilkaa minunki ja lasteni edestä, että meidänki matka onnellisesti päättys.

On merkinny vähin sisarenne elämän kaidalla tiellä.

Sandra Uskoski

Ilmat on muuttuneet enempi raittiiksi, alkukuu oli enempi kuumia ilmoja. Elok.29 taas lämpeni ilma.

Alkuperäinen. Omakätinen.

Hilma Stöckelin kokoelma.

102. MARIA MUONIO - HILMA STÖCKELILLE

Gackle, N.D. 8/12 1958

Rakas sisar Herrassa Hilma Stöckel. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestyn. Olen teitä paljo muistanu, suurella kiitollisuudella, kun oletta niin lohduttavaisia kirjeitä kirjoittanu, vaikka olenki kasvoista tuntematoin – ja yksin ollessa net on minuva paljo ilahuttaneet. Olen muistanu, että teilläki se kumppali otettiin

hälle itselle kyllä voitoksi, päästä kunnijan paratiisiin, ijäistä rauhaa ja ilova nautitseen ja kiitosta laulaan voiton etestä.

Ja nyt on taas täällä meijän vanha saarnaaja Leo Lobbestael päässy Herransa iloon, hälle itselle kyllä voitoksi, vain jäi ikävä ja kaipaus koko Amerikan maan kristillisyydelle. Hän oli saman kylän eli kaupungin, Detroit Mich. missä Samuel Juvonen, samassa kirkossa kävit, ja vuoro pyhät aina saarnasivat, kun minäki olin Detroitissa, olen siellä ollu monet talvet, kun meillä on 2 tyttöä siellä naimisissa. Nuorempi on Elton Korpelan emäntä - heillä on 3 tyttöä ja poika. Saivat beibi pojan viime huhtikuussa, joka heitä ilahutti, kun oli jo kolme tyttöä.

Olin viime talven kotona, vain pääsiäisen jälkeen heti menin - niin kovasti tahoit minun tulla jo enneki, vain oli huonova vointia - vain kuitenki lähin - ja meni hyvin. Voin lapset hoitaa ja askareet tehä./*

Täällä on nyt ollu oikeen kylmät ilmat, joku viikko - sateli, ensin satoi vettä että kulku on aivan huono. Kun on liukas ja vettä, ja tiet aivan jäässä. Lunta ei paljo ole vielä ollu.

Ja meijän kylän saarnaaja William Homola on hyvässä voinnissa, vain veljensä Jonni on sairaalassa - koko heikkona. Lääkäri sanonu hällä olevan känserin (syöpä).

Olkaa nyt sytämmellisellä rakkaudella tervehditty, minulta lasteni, perheittensä kanssa siellä lastenne kanssa, ja saarnaajat ja kristityt, ketä olet näkemässä. Piirtää rakkaudella

Maria

Alkuperäinen. Omakätinen.

*/ Tästä poisjätetty 5 riviä

yksityisiä asioita. Hilma Stöckelin kokoelma.

103. AUGUST ISAKSSON Y.M. -JOEL AHOSELLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1958

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille Suomen Siionissa, Joel Ahonen, A.Holm, Juho Hirvonen, E.Maapalo, Aihalainen, A.Tolvanen, Hj.Simolin, E.Hintikka, K.Toivonen, Isak Mielonen, B.Niemeläinen ynnä muut saarnaajat rakkaitten vaimoinne ja lastenne kanssa sekä kaikki totuuden apulaiset palvelevaisten vaimoin kanssa, että koko Herralta ulosvalittu lapsilauma yli Suomen maan, jotka ovat sen verisen oven Herran Jeesuksen kautta sisälle tulleet oikeaan lammashuoneeseen. Se on ensiksisyntynyt seurakunta, joka on ensiksi kivulla syntynyt lukittuin ovien takana, jossa kymmenen oli koolla, ja aikakaudessamme täällä Ruotsin Lapin maalla halvan ja maailmalta ylönkatsotun Lapin kansan keskuudessa, jossa joku harva on ollut koolla, kun taivaan valtakunnan avaimet on pantu oikeaan käytäntöön, nimittäin Laestadius, Raattamaa ja Parka-Heikki y.m. joka nyt on levittänyt itsensä itään, länteen, etelään ja pohjoiseen yli valtakuntain rajojen ja valtamerien, ja on niin kuin yksi Siionin tytär, ja eivät häpeä sitä tunnustaa, että syntyneet ovat ja lapseksi tulleet esikoisten seurakunnan helmaan, ja sen hengen yhteyden kautta hengittävät yhtä armon raitista ilmaa.

Niin taasen tulemme teitä tervehtimään näistä joulukokouksista, joita olemme viettämässä poikalapsen Jeesuksen ympärillä suuret kristittyin laumat omasta maasta ynnä saarnaajainsa kanssa sekä Norjasta saarnaajia ja kristityitä, sekä Länsi- että Itä-Norjasta, niin myös sieltä Suomen maalta saarnaajia ja kristityitä, jotka ovat

seuranneet teidän lähetysmiehiänne, joka on meille suureksi iloksi, ja tunnemme suurta kiitollisuutta teitä ja teidän lähetysmiehiänne kohtaan, että vielä muistatte vanhaa äitiä, Lapin maata. On myös Tanskan maalta saapunut yksi sielu, josta kaikesta olkoon Jumalalle kiitos, että vielä niin suuri hengen yhteys rauhan siteen kautta on, että niinkin lavealta paljon kristityitä yhteen kokoontuu ja monesta valtakunnasta.

No, hauskoja ovat nämä kokoukset olleet, joissa niin monilla huulilla on saarnattu, vaan yhden hengen kautta ja yhteen liitetty, joka tuottaa suuren siunauksen koko kristillisyydelle. Ja niin ilon ja riemun äänet kuuluvat Herran huoneesta, kun lintu on huoneen löytänyt ja pääskynen pesänsä. Paljon on syntiä hukkunut tämänkin kokouksen aikana armon ja laupeuden mereen. Ja olemme koetelleet niitä kutsuja, joita on tullut sekä Amerikan maalta että Länsi-Norjasta, niin myös sieltä Suomen maalta, sekä kirjallisia että suullisia, että saada saarnaajia täältä Lapin maalta (eli lähetyksen) ensi vuoden ajalla, niin olemme yhteisesti koetelleet Herran edessä, sekä saarnaajat että kristityt, vaan emme ole soveliaaksi löytäneet, että tämän ensi vuoden aikana Lapin maan seurakunta voisi yhtään lähetystä tehdä ulkomaille, kun eloa on paljon omassakin maassa ja työntekijöitä vähän, ja kun vielä tunnemme sen, ettei ole niin tärkeitä asioita, joitten vuoksi olisi häätyminen sen tehdä, sillä teillä on omassa maassa paljon uskollisia saarnaajia, jotka puhtailla sydämillä ja omillatunnoilla saarnaavat ja työtä tekevät sen päälle, että Herran lauma koossa pysyy yhden Paimenen ympärillä ja liittävät työnsä yhteen, eivätkä kokoa laumaa omain selkäinsä taa, vaan siihen esikoisten seurakuntaan, jossa Kristus on pää ja Hänen oppinsa oikea ojennusnuora, jonka alle meidän kaikkien tulee sujua, sekä saarnaajat että sanankuulijat.

Vaan emme meinaa teitä ja teidän pyyntöänne unohtaa, vaan jätämme sen Jumalan haltuun ja tuleviin aikoihin, koska Jumalan aika tulee, ja sanomme Hänen omat sanansa, joka on meille Isä meidän-rukouksessa opetettu: Tapahtukoon Sinun tahtosi niin maassa kuin taivaassa.

Emmekä tiedä nyt enempi siitä sanoa, vaan jätämme kaikki Herran haltuun. Kiitämme juuri sydämemme pohjasta sekä seurakunnallisten että yksityisten kirjeitten edestä, joita olemme sieltä saaneet tämän vuoden aikana, jotka ovat kalliit ja tervetulleet. Niin myös kiitämme sähkösanomain edestä näihin kokouksiin, että myös rakennusaineiden edestä, joita olemme saaneet vastaanottaa teidän lähetysmiestenne kautta, jonka kaiken teidän työnne ja uhrauksenne Jumala, rakas Taivaalinen Isä, teille palkitkoon jo täällä ajassa hyvän omantunnon rauhalla ja kunnian kruunulla ja kuolevaisella kielellä sanomattomalla ilolla kunnian taivaassa. Ja niin jätämme hyvästiä näillä sanoilla, että synnit on teille ja meille anteeksi annettu Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovinto- veressä. Se uskokaamme vielä silloinkin, kun sielun vihollinen käy uskon kimppuun ja tahtoo sen ryöstää, vaan muistakaamme, että meillä on edesvastaaja Isän tykönä, joka puhuu puolestamme vielä tuomiollekin tullessa.

Ja niin, kaikki rakkaat ystävät, veljet ja sisaret, sekä nuoremmat että vanhemmat, olkaa kuuliaiset teidän opettajillenne, sillä ne valvovat teidän sielujanne niin kuin ne, jotka niistä luvun tekemän pitää, että voisivat tehdä sen ilolla ja ei huokauksella. Emme enempi saarnaa teille tämän kirjeen kautta. Kyllä teidän saarnaajanne teille saarnaavat, ottakoon jokainen niistä vaarin. Ja niin pyydämme vielä, että rukoilette meidänkin edestämme ja tämän siunatun kristillisyyden edestä, että se menestyisi ja että Herra

antaisi heille, jotka huutavat, mitä aika kuluu, voimaa ja rohkeutta seisomaan veräjällä, ettei vihollien saisi vapaasti kylvää rikkaruohoa peltoon, jota työtä hän tekee voimalla tällä viimeisellä maailmanlopun ajalla sekä lihallisen että hengellisen saastaisuuden kautta.

Ja niin jätämme teidät Jumalan rauhaan sen uskon ja toivon kanssa, että yhteen tulemme uuden maan ihanuudessa teidän ja koko maasta ostetun lauman parissa, jossa ei enää murheet ja kiusaukset rasita niin kuin täällä kuolevaisuuden maassa. Silloin saamme sanoa yhteen ääneen, tervetulemaan, amen, hallelujaa.

Rakkaat terveiset tältä Herran laumalta, joka täällä koolla on, koko Herran laumalle siellä Suomen maalla ja kaikkialla.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, Frans Björkman, William Eriksson, Johan Henriksson, Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Levi Pudas, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Evald Larsson, David Björk, Sten Johansson, Håkon Wik, Ole Kuraas, John Olai Elvebakk, Andreas Börresen, Nils Guttormsen, Kalle Luoma, Heikki Seppänen, E.Nousiainen, U.Toivonen, A.Vainikka, S.Salminen, Joonas Rustholkarhu, O.Valkama, U.Eloranta y.m.

VLKY:n julkaisu n:o 8, Lahti 1963.

Lauri Koistisen arkisto.

104. AUGUST ISAKSSON Y.M. -ANDERS HOLMILLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1959

Tykö rakkaille veljille Herrassa ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja paljon painavassa ja suuresti edesvastuullisessa Herran työssä, jossa on oman ja monen tuhannen sielun autuus kysymyksessä, Anders Holm, J.Karhu, H.Seppänen, E.Maapalo, A.Kinnunen, A.Ihalainen, K.Nurminen, I.Mielonen, P.Peltonen, U.Eloranta, L.Karevaara, Hj.Simolin, O.Tast ynnä muut saarnaajat ja totuuden apulaiset teidän vaimoinne ja lastenne kanssa sekä koko se Herralta ulosvalittu lapsilauma Suomen maalla ynnä palvelevaisten vaimoin kanssa, jotka olette yhteen henkeen liitettynä ja rakennatte yhtä Kristuksen ruumista esikoisten seurakunnan helmassa ja siinä hengen yhteydessä rauhan siteen kautta. Jumalan armo ja rauha levätköön ja hallitkoon teidän henkenne kanssa nyt ja aina elämänne ehtoohetkeen asti.

Tämän tervehdyksen kanssa lähestymme teitä näistä joulukokouksistamme, jossa olemme taas saaneet viettää Jumalan Pojan syntymäjuhlaa Hänen ympärillään, joka on syntynyt Betlehemin tallissa, ja ensimmäinen makuusija on ollut seimessä heinäin ja olkien päällä, jota meidän aina tulee muistaa, ettei se risti tulis raskaaksi kantaa, jonka vihollinen joukkonsa kanssa panee meidän päällemme, niin myös katsella Hänen vaivojansa Yrttitarhassa ja Golgatalla, että uni katoaa pois silmistämme. Paljon kansaa on koolla ollut näissäkin kokouksissa läheltä ja kaukaa, useita saarnaajia ja kristityitä Norjasta ja sieltä Suomen

maalta teidän lähetyssaarnaajanne ja useat muut, niin myös Tanskasta harva sielu, ja aina Kanadasta myös yksi.

Paljon on Jumalan sanaa saarnattu, elävää ja kaksiteräistä, toisilla ja toisilla huulilla, ja siihen samaan hengen yhteyteen liitetty, jota tämä kristillisyys on kantamassa niin lavealle kuin se levinnyt on, ja kaikki sen uskolliset työntekijät toiset toisiinsa liitettyinä niinkuin ruumiin jäsenet, niinkuin olemmekin Kristuksen ruumiin jäsenet. Sillä aikakaudessamme on lapsi syntynyt täällä Lapinmaalla halvan kansan keskuudessa, josta on kasvanut suureksi ruumiiksi, että sen jäsenet ulottuvat valtakuntain rajain ja valtamerten yli, jonka todistavat ne lähetyskirjat ja avunpyynnöt, joita on tullut monesta valtakunnasta tänne Lapinmaalle, niinkuin myös sieltä Suomen maalta kirjeitten ja teidän lähetysmiestenne kautta, joita olemme koetelleet Herran edessä, niinkuin muitakin korkeita ja painavia asioita.

Vaan niinkuin tiedätte, että eloa on paljon ja uskollisia työntekijöitä vähän, niin häädymme tunnustaa mekin täällä Ruotsin maalla, että paljon olisi työtä omassakin maassa ja harvat ovat työntekijät, ja nekin tuntevat itsensä puuttuvaisiksi ja kelvottomiksi siihen raskaaseen ja edesvastuulliseen työhön. Vaan emme kuitenkaan saata avunpyyntöjä kokonaan hyljätä, vaan aina on kysymyksessä Jumalan tahto ja Jumalan aika. Niin ei ole kuitenkaan seurakunta tulevalle vuodelle saattanut lupausta tehdä sinne Suomen maalle, sillä kun Amerikan maalta ja Itä-Norjastakin myös sydämelliset anomukset ovat tänne tulleet, ja heidän tarpeensa olemme vielä suuremmaksi löytäneet kuin teidän tarpeenne, kun teillä on vielä paljon uskollisia saarnaajia, sekä vanhempia että nuorempia ja niitä, jotka ovat kristillisyyden venettä hoitaneet pitkiä aikoja, vaan emme tahdo teitä unhoittaa kun Jumalan aika

tulee, niin on seurakunta päättänyt lähettää saarnaajat täältä Lapinmaalta ensi vuoden aikana Amerikan maalle, josta Jumala on niin monta etupään saarnaajaa vasta korjannut pois ja peräti harvaksi ovat jääneet senkaltaiset saarnaajat, jotka ovat pitemmän ajan kristillisyyden venettä hoitaneet, ja lavea on siellä kristillisyys, ja suuri tarve. Ja Itä-Norjan matkan on seurakunta jättänyt Länsi-Norjan saarnaajain ja seurakunnan haltuun, että he siitä huolen pitävät. Ja niin jätämme kaikki Jumalan haltuun ja Hänen tahtonsa alle, ja uskomme myös, että Hän asiansa hoitaa ja Hänen tahtonsa tapahtukoon niin maassa kuin taivaassa. Ja kiitämme teitä, että olette meille saarnaajia lähettäneet. Niin myös sydämestä kiitämme niitten rakennusaineitten edestä, joita olette heidän matkassa meille eli näihin kokouksiin lähettäneet sekä niistä kirjeistä että sähkösanomista, joita on näihinkin kokouksiin tullut, jotka kaikki ilahduttavat meidän sydämiämme, kun näemme sen, että niin lavealta meitä muistetaan, niin kuin uskommekin, että tuhanten mielet ja ajatukset ovat olleet käännettyinä näihin kokouksiin tämän kristillisyyden laveudesta.

Emmekä tiedä nytkään enempi sanoa kuin ennenkään, vaan seuraa sinä, Siionin tytär Suomen maalla, sinun Kuningastasi uskossa, elämässä ja vaelluksessa ja eroittakaa itsenne kaikesta maailman turhuudesta, koreudesta ja maailman ystävyydestä ja viimeisten aikain raskaista synneistä, jotka tahtovat vimmalla tukkia vielä kristillisyyteen sisälle monen huolimattomuuden varjon alla. Pitäkäämme mielessämme mitä meille opetettu on, ettei lihallinen saastaisuus eikä hengellinen vääryys pääsisi turmelemaan Herran peltoa, sillä vihollinen on aina vaanimassa, koska hän pääsisi Jumalan työlle turmiota tekemään. Ja jos joku maata panee ja alkaa nukkumaan, niin kyllä vihollinen on valmis

kylvämään ohdakkeen siemeniä peltoon, ja silloin kukatiesi ilmestyy kanssa hyväntahtoisia palvelijoita, jotka olisivat valmiit nykimään niitä ohdakkeita pois, jotka pellossa kasvavat, vaan isäntä on niitä kieltänyt, ja käskenyt antaa olla elon aikaan asti. Ne ovat semmoiset palvelijat, jotka eivät tahdo nähdä paljon vaivaa niitten ohdakkeitten päälle, jotka pellon pyörtänöllä kasvavat, eivätkä taida olla niin nuukat, jos peltokin tulee poljetuksi.

Tahdomme vielä sanoa sekä nuorille että vanhoille: Olkaa teidän opettajillenne kuuliaiset, sillä ne valvovat teidän sielujenne yli, niin kuin ne, jotka niistä luvun tekemän pitää, etteivät joutusi tekemään sitä huokauksella, vaan että saisivat tehdä sen ilolla ja saisivat aina yhdessä iloita teidän kanssanne ja rakasta kanssakäymistä pitää i o täällä vähän aikaa, ja sitten iankaikkisesti yhdessä iloita kunnian taivaassa, kun Ylkä ja morsian saavat yhteen ääneen sanoa, amen, hallelujaa, kiitos ja kunnia sille, joka istuimella istuu. Ja niin sanomme hyvästiä näitten sanain kanssa, että synnit on teille ja meille anteeksi annettu Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa ulosvuotaneessa sovintoveressä. Se olkoon aina meidän matkasauvamme taivaalliseen kotiin. Siinä uskossa ja toivossa saamme kuitenkin olla, että kerran saamme yhteen tulla teidän ja kaikkein valittuin ja koko maasta ostetun lauman kanssa uuden maan ihanalla rannalla, sekä meidän ystäväin, opettajain ja vanhinten kanssa, jotka jo veisaavat uutta virttä iankaikkisissa Karitsan häissä laskemattoman auringon alla. Sinnehän on meidän toivomme ankkuri kiinnitetty, siihen rauhan haminaan, johon ei enää myrskyt ahdista, eikä tämän maailman laineet ulotu. Tämän kanssa lohduttakaa itseänne kaikki murheelliset ja maailmalta alaspainetut ja vihollisen nuolilta ahdistetut sielut. Ei olekaan pitkä sodan ja kilvoituksen aika. Pian vajaa lakkaa ja silloin täydellisyys alkaa.

Rukoilkaa meidänkin edestämme, että onnellisesti kostuisimme rauhan naminaan. Ja niin olkaa tervehdityt tältä Herran laumalta, joka täällä koolla on, kaikki kristityt ja saarnaajat yli Suomen Siionin ja niin lavealta kuin tätä luetaan. Emme tahdo nyt enempää kirjoittaa. Kyllä teidän saarnaajanne tuovat teille enempi sanomia ja saarnaavat Jumalan sanaa.
Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, Frans Björkman, Johan Henriksson, Erik Kuoljok, Hugo Gustavsson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Levi Pudas, Evald Larsson, David Björk, Jens Pedersen, Hans Karlsen, Bertheus Antonsen, Ole Fredriksen, Halvdan Olsen, Joel Ahonen, Kalle Luoma, B.Niemeläinen, Elis Ahonen, Antti Vainikka, Simo Salminen, Eino Nousiainen y. m.

Vahamoniste.

Levi Älvgrenin kokoelma.

105. AUGUST ISAKSSON Y.M. - NORJAAN

Jellivaaran joulukokouksessa 1959

Rakkaat veljet ja sisaret Herrassa Kristuksessa uskollisten vartijain ja työntekijäin kanssa Herran viinimäessä min lavealta kuin elävä kristillisyys on levinnyt Norjan meren rannoilla Ofotenissa, Lofotenissa, Tysfjordissa, Itä- ja Länsi-Ruijassa ja aina alas Tröndelageniin ja Bergeniin joka paikkaan, jossa totisia rukoilijoita hengessä ja totuudessa löytyy, jotka elävällä uskolla,

särkyneillä sydämillä seuraavat veristä ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta ristin ja itsensäkieltämisen tietä Kristuksen ylösnousemisen ihanalla voittovoimalla.

Jumalan armo ja rauha, Kristuksen rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kaikkein kanssa.

Näistä juhlakokouksista äskensyntyneen Vapahtajan vähäisen seimen ympärillä tervehdimme teitä tällä kalliilla rauhan tervehdyksellä, joka evankeliumin saarnan ja Hengen todistuksen kautta myös näissä kokouksissa on ihanana kaikunut sydämissämme: Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa ja rauha maassa ja ihmisille hyvä tahto.

Epäuskon ja väärän vanhurskauden orjat viettävät joulunsa koreudessa ja korskassa, juoppoudessa ja kortinlyönnissä, kirouksissa ja Jumalan lasten sadattelemisessa, ja kaikissa viimeisen ajan hirveissä ja kauhistavaisissa synneissä. Ne raukat eivät ymmärrä minkälainen pohjaton syvyys on heidän jalkojensa alla.

Suuri joukko kristityitä omasta maastamme, Suomesta, Norjasta, Tanskasta ja yksi veli Kanadasta ovat koolla Jeesuksen nimessä. Yksimielisyydessä ja hengen yhteydessä on kristillisyytemme korkeita ja painavia asioita koeteltu Pyhän Hengen valkeudessa. Kirkkaasti ja voimallisesti on Jumalan sanaa julistettu, ja se on vaikuttanut murheen synnistä ja ilon Jumalan suuresta armosta köyhille syntisille.

Kutsuja saada lähetysmiehiä ja apua emäseurakunnasta on saapunut teiltä sekä Länsi-Norjasta että Itä- ja Länsi-Ruijasta. Suomen ja Amerikan kristillisyys on myös uudistanut kutsunsa ja toivomuksensa saada apua. Tarpeita on koeteltu ja löydetty suureksi, erittäinkin Ruijassa ja Amerikassa. Lapinmaan seurakunta on sentähden päättänyt, jos Jumalan tahto on, lähettää saarnaajia

Amerikkaan ensi vuotena. Yhdessä Länsi-Norjan lähetysmiesten ja saarnaajain kanssa on koeteltu, jos Ofotenin ja Lofotenin seurakunnat kevätkesällä voisivat lähettää saarnaajia Ruijaan. Me uskomme ja rukoilemme Jumalalta armoa siihen.

Me kiitämme teitä sydämestä, että olette lähettäneet lähetysmiehiä joulukokouksiimme meille avuksi ja lohdutukseksi. Myös me kiitämme lähetyskirjeistä, sähkösanomista ja rakennusaineista. Jumala, rakas Taivaallinen Isämme vahvistakoon ja tukekoon Pyhän Henkensä voimalla teitä ja meitä kaikkia kilvoittelemaan hyvän kilvoituksen siihen asti, että saamme laskea sauvan ja miekan, ja saamme kruunun ja palmun. Autuuden viholliset ovat lukuisat, ja se tuuli, joka puhaltaa pohjattomuuden luolasta, on kova. Voi, kuinka monta on, jotka ovat kärsineet uskonsa haaksirikon ja kadottaneet sen vapauden, joka asuu Jeesuksen verellä puhdistetussa sydämessä ja rauhallisessa omassatunnossa. Valvokaamme sentähden ja pitäkäämme uskomme silmät kiinnitettynä siihen suureen joululahjaan, se pieni ja viaton Jumalan Poika, joka jo kahdeksantena päivänä antoi viattoman verensä vuotaa, ja päätti sovintotyönsä katkeralla kamppauksella Getsemanessa ja häpeällisellä kuolemalla Golgatalla. Kristuksen risti on voittomme, sillä Hän elää ja on ylösnousemuksellansa kukistanut kuoleman ja helvetin. Maailman koreus ja huvi, kaikki sen ilo ja syntielämä ovat halpoja sen rinnalla, että saamme elää Herran Kristuksen, sielujemme rakastajan ja Ylkämme kanssa.

Olkaa sentähden opettajillenne kuuliaiset, sillä he valvovat sielujenne yli niinkuin ne, jotka luvun niistä tekemän pitää. Rukoilkaamme Jeesuksen nimeen, että Herra Sebaot antaa voimaa ja rohkeutta vartijoillemme Siionin muurilla huutamaan, mitä aika kuluu. Pitäkäämme rakkaudessa heidän käsiänsä ylhäällä ja

olkaamme rauhallisia heitä kohtaan. Ihanasti soivat rauhan kellot uudessa Jerusalemissa, sillä me olemme tulleet esikoisten seurakuntaan, jossa priiskoitusveri evankeliumin saarnan kautta vieläkin puhdistaa kaikki uskovaiset sydämet.

Jääkää hyvästi siinä uskossa, että kaikki synnit viimeisten epäilysten kanssa ovat anteeksi annetut Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Pian päättyy sota ja kilvoitus. Pian saavat kaikki Jumalan lapset kokoontua Jumalan tykönä niissä suurissa, loppumattomissa kokouksissa.

Rakkaat terveiset meiltä ja koko Herran laumalta teille kaikille yllämainituille. Me emme voi tässä luetella heidän nimiään, vaan uskomme, että nimemme ovat merkityt taivaassa. Rukoilkaa edestämme.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, Frans Björkman, Johan Henriksson, Erik Kuoljok, Hugo Gustavsson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Levi Pudas, Evald Larsson, David Björk, Jens Pedersen, Hans Karlsen, Bertheus Antonsen, Ole Fredriksen, Halvdan Olsen, Joel Ahonen, Kalle Luoma, B.Niemeläinen, Elis Ahonen, Antti Vainikka, Simo Salminen, Eino Nousiainen y.m.

Vahamoniste.

Levi Älvgrenin kokoelma

106. PER BOREMAN

- KIRKKOHERRA V.I. KARILLE

Bromma, Ruotsi 25/2 1960

Arvoisa Herra pastori V.I.Kari, Hämenlinna.

Kouluneuvos tri. M.Miettinen suosituksesta pyytä allekirjoitanut sada käntä Teitän tykö seravassa asiassa, minä olen ylioppilasta asti tutkiminnut laestadiulaista kristilisyttä, ja myös kirjoitannut mm. ruotsalaisen synodalikirjan L.L.Laestadiuksesta, ja Lestadiolaisudesta, joka on Suomessa hyväksytty kursikirjaksi ylioppilasille sekä pastorali-tutkintoa varten. Ruotsin Esikoisten nyt johtavin saarnaajan minun hyvän ystävän Gunnar Jönssoninnin pynnöstä olen valinnut vuosikerran Laestadiuksen parhaita saarnoja, suomentanut ja julkaisut nimellä "Evangeliepostilla av L.L.Laestadius". Jönsson ja kolme hänen saarnaajaveljiä ovat mynnet nitä 1.200. kapp. joita on myös myty Suomessa, ja monet mut saarnaajat ja papit kaikki yhtensä 2.500. Nitä on painettu 3.000 joita on myty Suomen Ruotsinkielisten keskutessa. Koska minä painatin ja myin net omalla kostanuksella, ja monet myjät luopuivat palkioistan hyvän asian takia, sain minä nistä voitoa "20.000 kr. Nillä olen minä perustannut "Boremans Laestadius-minnesfond", för stipendier åt väl vitsordade behövande teol. studerande från Sverige, Finland och Norge, med företräde för sökande som utom svenska behärskar finska eller lappska"/ Suomessa painettan nyt suomenetunna minun kirja "Laestadius ja Lestadiolaisus", tarkastettu ja paljon lisätty kuvitettu juhlapainos ("100,)" vuoden muistoksi Laestadiuksen kuolemasta 21/2 1861.

Samalla minä ja mutampi muu temme työtä kireisesti saadaksemme valmiksi ruotsinkielisen juhlakirjan muistoksi L.L.Laestadiuksen kuolemasta 21/2 1861." Minun kirjastanni sihen pannan ainakin historiallinen osa "Laestadiuksen elämäkerta" ja hänen työnsä sekä sen tulokset lyhuesti = l.osa, 11:Lestadiolaisuus, lyhyt kuvaus sen neljästä suunasta eri maisa. Osa 111.: lyhyeitä kertomuksia Laestadiuksesta ja herätyslikkestä, ensim. L. kasvin tuntianna, eläintentuntianna, hänen raittiustyö, teologi y.m. Osa.lv.: Kirjoja ja kirjoitoksia Laestadiukselta ja Laestadiuksesta. Lopuksi täydelinen Bibiografi "Laestadiana". Yhtensä parikymmentä kuvailua. Kun tietän että Pastori on Esikoissunnan kuluva ja mutenkin parhaiten sopiva, hyvin pätevä jopa arvovaltainen kirjoittamhan siitä, nin rohkenen hartain sydämin pyytä teiltä Herra Pastori, että kirjoitaisitte lyhyen kuvauksen, 8-12. sivuisen, Esikoisudestta Suomessa. Sen tulle olla puoloetoin, väiteetöin (icke polemisk mot andra kiktningar), tieteliisestti asalisen. Historia ei tarvitse paljon, koska sen synty ja ensi vaihet on jo minun kirjassa. Mutta sen nykyinen leveäminen Suomessa, arviolta tehty, likimääräinen (= ungefärlig) jäsenmärä, pappeja ja mallikoita, (mutamien johtajien eli muden eniten tunnettujen nimet, ja asuipaikat) onko suunta nykyän kasvamassa, paikallanseisova tai taantuman pääin ~ Käytänkö vireästi kirkossa, seuroissa, Herran Ehtolisella, onko niillä omat seurahuonet kylissä. Onko paljon hätäkasteita, tietysti kaikki lapset kastettan, käyväthän rippikoulun. Kutsankos ensi tiilasa sairasten tykö pappeja tai saarnaajia? Luetaanko vireästi, vähän eli ei ollenkan hartauskirjoja, ja kenen kirjoittamia? Oikeat vastaukset näihin kysymyksin ovat hyvin arvikaita tieteliisestti ja mutenkin. Ja me harastamme saa kirjan nin arvokaksi muistu- juhla kirjaksi kuin mahdolistta on, tämän suuren Jumalan

lähettämän profetan, ja kansanherättäjän vakituiseksi historian jäväksi muistoksi, ja todistukseksi ja esimerkiksi tuleville sukupolville, paljon arvokkampi kuin kivipatsas. Me maksamme siellä kontillisen palkion vaivastanne. Jos Pastori kirjoitta ruotsiaiksi, sitä parempi, muten minä san sitä ruotsinta kirjoituksenne. Koska täyty ilmoitta kaikki ainet ja nitten kirjoitajien nimet, kuin nyt kirrehti aika hakea avustusta kostanuksille, nin pian kuin mahtollista mutta on tervetullut nin pian kuin teile sopii. Olisi myös kitolinen sada teitän "(VALOKUVANNE LAINAN") OLEN SAANUT MYÖS G.JÖNNSONNILTA JA HÄNEN MATKATOVERILTAN ERIKSONNILTA: JA NORJAN ESIKOISTEN JOHTAJALTA DIAKONI JA L.N POSTILLA NORGAN KÄNTÄJÄ BÖRRESENILTÄ Y.M.)' SUOMENKIELINEN painoskin tule runsasti kuvitetuksi. Jään päivä -päivältä sis odottamhan Teitän arvokasta vastausta

Sydämelisin rauhantervehtyksin

P.Boreman
Läninrovasti Emer.

Valokopio alkuperäisestä. Teksti toistettu virheineen ja välimerkkeineen alkuperäisen kirjeen mukaisesti.
Levi Älvgrenin kokoelma.

107. PER BOREMAN-KIRKKOHERRA KARILLE

Bromma, 27/6 1960

Arv. Rovasti V.L.Kari
Jumalan rauhan terveisin.

Oli tarkoitus kirjoitta ennemin, että olisi kerinnyt perille Johannukseksi mutta en ehtinyt monien toimien käsissä melkein "yötä päivä". Jonkin aika sitten meillä oli vieranna Teilekin tuttu rakas veli saarnaaja Gunnar Jönsson, ja pari muta, ne pitivät seuroja tällä. Yksi nistä insinöri Wettainen joka asu Tukholman lährisydes tiesi että rovasti oli käynyt tällä. Sitä minä vasta oiken käsitin Teitän ehtotuksenne käytä tällä keskustelemassa tästä artikkilisttä ("kirjoituksestta)" Laestadiuksen juhlakirjan. JOS olisin avistannutkan että teilä oli muten asia tänne, nin olisin ilolla kutsunut Teität vieraksenni. Olisi ollu mieloisaa ja hyvä saa tuumaila asiastta lähemin. Mutta minä käsittänne, että ainoastansa k.o. asian tekisitte sen matkan ja pelkäsin että se tulle lian kalliksi tämän kirjan kostanuksele, joka mutenkin tulle kalliksi. Jos toisti tulle semmoinen tilaisus, nin olisi hauska saa nähtä Rovastin luonamme. Meilä on useita hyviä tuttavia, minulla myös sukulaisia Suomessa. Tahton nyt vihtoin virnein mainita viellä vähäisen Teitän artikkelistta muistokirjamme, kun en muista varman olenko ennen sitä kijoitannut. Sis:l. Kaiki suomalaiset artikkelit tarvitsemme sada ruotsinkielellä, sillä minulla ei ole aika motsinta, kun monet omat toimet ja kirjoitamiset ottavat kaikki aikani ja voimanni. Sentähten olemme kitoliset saa ne Ruotsiksi. JOS Rovasti ei itse kirjoita ruotsiksi, nin siellä Suomessa on paljon helpompi sa kelvolisen ruotsintajan kuin tällä, ne jotka tällä taita-

vat suomea ei ole kylliksi taitavia ruotsinkielessä erttäinkin teologisella alalla ("haralla"). Me samme maksa käntämis- kostanuksen kirjoituspalkan kera.

2. Koska minä kirjoitin Ruotsin Lestadiulaisudestta, sis myös Esikoisistta, johon kuitenkin GJönsson lupasi kirjoitta käsityksensä Jonas Purnusta, ja hänen apulaistensa johto-toimesta, nin teitän ei tarvitse kirjoitta Esikoisten opista, koska se ei eroa tästä Ruotsin Esikoisten opista, eikä historiasta, joka myös yhteistä ainakin päasialisesti. muttalyhyesti vain järjestelemisistä" ulkopuolisista" asioista, kuten: "Esikoisuden levinimesta Suomessa, sihen lukeutuvien lukumärä sunnilisen arvostelun mukan, Pappien ja Mallikkosaarnaajien lukumärä suunillen jos ei löyty nummeromäärä), sekä eniten johtavien pappien ja maaikkojen nimet ja asuntopaikat. (" Minulla kyllä jo on GJönnsonnin antama arvostelu ja nimet, ja asuntopaikat-,kin sis melkein tarvitavat tiedot. Mutta olisi hyvä tähän suuren kirjan saa tietoja suoran Suomestta, erritäinkin johtavalta pappismieheltä. Ehkö onko teilä myös paljon omia seurahuoneita y.m. ? Onko jonkunlainen johtokunta—vuorot kahtelle ja kahtelle saarnaajalle. Matkustavatkos ja saarnaavatko papit ja mallikot ("yhtessä). Tekevätkös saarnamiehet työtä yhdessä muiden pappien kansa? - -m.m. Artikkelin tulisi olla nin lyhyesti kirjoitetun kuin mahtolista. Kirja tahto paisua liiaksi, ja jokainen sivu maksa. Näyttä olla vaikea saa tarpeksi kostannusvaroja.. Minä teen pitkät päivät ja usein puolet yöt työtä palkatta, kun vain saisimme L:n muistolle arvokan kirjan, minä en tahto mutta muiten osakirjoituksia. Itse kukin kirjoittaja saa vastata osaltan, Mutta nin kuinhan kirjoitin ensi kirjessänni jo: Kirjoitusten tulle olla aivan asialisia ei apuleketisiä, sis ei tuomitsevaisia eikä tunnepitoisia moiteita eli soimauksia toisia suntia kohtan, vaan

historialisiä tosiasioita kirjoitettuja tieteellisellä kylmällä puoluettomuudella ja vakavalla vastulla. Ainoastansa näin voi kirja sada kestävän arvon. Älkä paeksuko Herra Rovasti, tästä. En tarkoita teile minkän laiseksi opetukseksi, mikä olisi tarpetointa, vaan ainoastansa antaksenni tietä toivomuksenni, koska minulla on suurin edesvastu kirjastta histurian, ja Jumalan tomion edessä, jolloin Jumala meitä kaikkia autakkon.

P.S. Jos teilä itsellä 1. jollakin muila johtajilla on optimistisia ajatuksia 1.toivomuksia Lestadialaisuden monien ainakin neljän sunnan)" sovinosta, ja jällen yhtymisesttä, ninse olisi mielenkitosta, ja arvokasta uutista manitaksemme kirjassa L:N -100- Vuotisjuhlan yhteydessä — Rukoilevatkos johtavat papit ja saarnamiehet sitä? - Toivonehkä minun putelinen suomi, ej aiheuta mitan värinkäsitystä. Sis toivon luotamuksella saavanni ennen elokun alkua lyhyen ja hyvän (5-7) sivua olisi sopiva) artikkelin -1.- luvun kirjamme. Sivun surus noin 2000 kirjoituskonen"alaslyöntiä" (nedslag) = kirjaimia tai sananan väliä) Toivoen Teile hyvä kesänjatkoa. Terveyttä ja Jumalan rauha ja varjellusta

Kunnioitaen

Per Boreman

Vielä yksi PS. - - Onko teitän sunta Suomessa julkaisut kirjalisutta eli lehtiä, se olisi myös mainitava kirjoituksessanne? "SE SAMA?"

Rauhan tervehtys myös Gunnar Jönssonilta, me olemme hyvät ystävät, jaa veljet. Hän on entinen seorakuntalaisenni Övertomean Hirvijärveltä/—

(P.S.3 — Mielestänni olisi hyvin sopiva,, jopa asian tarpelista, että saisin kirjamme ainakin yhten papin, ja yhten enititen johtavan

mallikon elämän- pääkohtat (data) ninkuin esim. papiston artikkilissä ("ja VALOKUVAN)". Olisin sis suuresti kitolinen sada Herra Rovastin ja jonku mallikon "(data") vain päävaihet (huvuddata) lyhyesti"(JA VALOKUVAN LAINAKSI)"-, nin pian kuin mahtolista on. Olen myös sannut GJönssonilta, ja saarnaaja Erikssonilta, ja jo ennen yleisesti tunnetulta johtajalta Erlandssonnilta Kaikki 4.neljä suunta ovat mielellän lähettänne Ruotsista, Suomesta, Norgasta, ja Amerikasta./.kun saan teitän ja yhten saarnaajan./.SE SAMA./.

Valokopio alkuperäisestä kirjeestä.

Teksti toistettu virheineen ja välimerkkeineen alkuperäisen mukaan.

Levi Älvgrenin kokoelma.

108. LÄHETYSKIRJE GELLIVAARAN JOULUKOKOUKSISTA SUOMEEN 1960.

Jellivaaran joulukokouksessa 1960

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille siellä Suomen maalla, S.Salminen, E.Maapalo, Anders Holm, U.Toivonen, K.Toivonen, I.Mielonen, U.Eloranta, P.Peltonen. B.Niemeläinen, Elis Ahonen, T.Lamminen, A.Riuttalahti, O.Tast, khra Kari ynnä muut saarnaajat ja totuuden apulaiset teidän vaimoinne ja kaikkien palvelevaisten vaimoin kanssa yli Suomen Siionin ja niin koko Herralta ulosvalittu lapsilauma, jotka hengittävät yhtä armon raitista ilmaa esikoisten seurakunnan helmassa ja hengenyhteydessä rauhan siteen kautta. Armo ja rauha

olkoon teille Herraltamme Jeesukselta Kristukselta, jonka syntymän muistojuhlaa olemme taasen viettämässä täällä Jellivaaran joulukokouksessa ja te siellä kukin paikkakunnillanne.

Hauskoja ovat nämä kokoukset täällä, kun niinkin paljon saarnaajia ja kristityitä on koolla monista valtakunnista, niin kuin sieltä teidän maastanne, niin myös Norjasta ja Tanskasta ja Ruotsin maan monista paikoista ja seurakunnista ja niin Tukholmasta asti. On iloista nähdä, kun vielä on niin suuri hengen yhteys ja rakkaus vallitsee kristittyin kesken, että ovat niin kuin kananpojat sovinnossa emän siiven alla, ja on myös iloista kuulla toisistakin valtakunnista, että katseet ovat vielä käännettynä sinne, jossa lapsi aikakaudessamme on ensiksi kivulla uudesti syntynyt veristen vaivain kautta. Niin kauan kuin asiat niin ovat, niin asiat ovat hyvin, josta on suuri syy kiittää Jumalaa, rakasta taivaallista Isää, että on niin hyvin asiat kuljettanut ja hoitanut. Ehkä tiedämme, että vihollinen ei ole jouten, vaan tekee hänen työtänsä. Jota se ei voita koreuden, ahneuden ja maailman rakkauden kautta eli lihallisen vapauden kautta, se voi panna kirkkaaksi silmät vahtaamaan toisten viallisuutta ja heikkoutta, ja niin voi käydä, että unohtaa kokonaan itsensä, ja tulee vihdoin niin vahvaksi kristityksi, ettei ole itsestään mitään valittamista ja ei kaipaa itseltään elävää synnintuntoa, vaan muilta, ja niin käy, että usko menee kuolleeksi ja jää vain ulkonaiseen käytökseen, että kun niin asetan itseni, niin olen autuas eli toisin sanoen omilla töillä ja teoilla olen autuas, jotka eivät kuitenkaan Herralle kelpaa, sillä Herra vaatii uskovaisen sydämen, joka on pesty ja puhdistettu Karitsan verellä ja siitä uskosta vasta pitää uskon hedelmät vuotaman ja ulkonainenkin puhdistus.

Hauskoja kokouksia on pidetty ja Jumalan sanaa on voimalla saarnattu toisilla ja toisilla huulilla, ja se on vaikuttanut murheen synnistä ja ilon Jumalan annosta ja syntien anteeksisaamisesta, ja niin ovat taivaan muuttolinnut saaneet uusia voimia pyrkimään sitä oikeata päämaalia kohti, johon onkin meidän pyrkiminen, rientäminen ja ikävöitseminen tästä viheliäisestä maailmasta, jossa yksi syvyys pauhaa siellä ja toinen täällä, että on suuri kysymys, ettemme hukkuisi tämän ajan aalloissa. Vaan kun Jeesus on laivassa, niin uskomme, ettemme huku, sillä Hän on, joka voi asettaa tuulen ja meren, ja niin kerran saavumme rauhan satamaan.

Paljon on tullut kirjeitä ja sähkösanomia näihin kokouksiin sekä kutsuja sieltä teidänkin lähetysmiestenne kautta, joka on kallis ja emme tahdo teitä unhoittaa. Kutsuja on myös Länsi-Norjasta. Vaan kun Lapin maalta on vasta käynyt ulos niin pitkä lähetysmatka Amerikan maalle, joka oli sinne suureen tarpeeseen ja josta lähetysmiehet ovat hyviä sanomia tuoneet, niin ei voi Lapinmaan seurakunta yhtään lähetystä tehdä ulkomaille. Sillä meilläkin täällä pysyvät Vapahtajan sanat totena, että eloa on paljon, vaan uskollisia työntekijöitä on vähän, ja kun vielä tunnemme, että Suomen maalle ei ole niin välttämätöntä tarvetta, kun teillä on paljon lahjakkaita saarnaajia ja kaikki ovat hengen yhteydessä toistensa kanssa ja ihana kristillisyys kuuluu olevan Suomen maalla, niin emme ole nähneet nyt tällä kertaa soveliaaksi eli tarpeelliseksi tehdä lähetystä sinne (vaan jos joku yksityinen tahtoo sinne mennä, se menköön oman vastuunsa päälle)./*

Emmekä tiedä muuta erityistä sanoa, vaan synnit on teille ja meille anteeksi annettu Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä, sen uskokaamme vielä silloinkin, ennen kuin silmämme kiinni painuvat viimeiseen uneen, että Karitsan veren

kautta ja heidän todistuksensa sanan kautta olemme autuaat ja onnelliset. Ja niin kiitämme teitä kirjeistä, sähkösanomista ja kristillisyyden rakennusaineista teidän lähetysmiestenne kautta näihin kokouksiin. Jumala kaiken teille palkitkoon jo täällä ajassa hyvän omantunnon rauhalla ja kunniassa iankaikkisella voiton kruunulla.

Rukoilkaa meidänkin edestämme, että Jumala armossansa varjelisi tämän peltopalasen rakeista, rajuilmasta ja viettelevaisen suden hampaista, siksi kun meitä kaikkia kootaan Jumalan aittaan ja siihen kunniaan, johon on jo paljon mennyt teidän ja meidän ystäviä, opettajia ja vanhempia, jotka jo paistavat niin kuin taivaan kirkkaus alati ja iankaikkisesti. Sinne on meidän koti-ikävämme ja uskomme, että kerran siellä saamme yhteen tulla ja tervehdellä toisiamme heleämmällä äänellä ja keveämmillä rinnoilla kuin usein täällä ahdistuksen maassa. Täältä tervehdimme teitä yli Suomen maan lavean kristillisyyden tämän yllä olevan toivon ja uskon kanssa, koko Herran lauman kanssa, joka täällä koolla on. Seurakunnan kanssa ja puolesta

August Isaksson, Frans Björkman, Johan Henriksson, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, Levi Älvgren, Sten Johansson, David Björk, Hubert Jönsson, Jens Pedersen, Hans Karlsen, John Elvebakk, Bertheus Antonsen, Halvdan Olsen, Anton Ulriksen, Isak Trosten, Joel Ahonen, E.Nousiainen, Heikki Seppänen, K.Nurminen, J.Karhu, Antti Vainikka, K.Luoma, A.Ihalainen, O.Valkama

---

VLKY:n julkaisu n:o 8, Lahti 1963.

*/ Tässä on viittaus August Isakssonin Suomen matkoihin. August Isaksson ei voi olla kirjeen kirjoittaja, sillä hän ei voisi kirjoittaa itsestään tällaista lausetta. /LK/

109. HEIKKI IKONEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Mikkeli 15/1 1961

Rakkaille veljille ja vanhimmille Herrassa ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäessä siellä Ruotsin maalla, August Isaksson, Frans Björkman, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Johan Henriksson, Hugo Gustavsson, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Levi Älvgren, Sten Johansson, David Björk teidän rakkaitten emäntäin ja lastenne kanssa sekä kaikki muut saarnaajat ja totuuden apulaiset sekä palvelevaiset sisaret ja se Herralta Jeesukselta ulos valittu kallis Herran lapsilauma, jotka läsnä ja kaukana teidän ympärillänne ovat.

Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon aina runsaana kaikkien teidän kanssanne.

Tällä ajallisen ja iankaikkisen onnen toivotuksella tervehdämme teitä täältä Mikkelin kaupungista. Täällä olemme koolla olleet jo neljättä päivää Jumalan sanan ympärillä, paljon kristityitä ja sananpalvelijoita eri puolilta Suomea, ja vieläkin siinä samassa mielessä ja valittuin lasten hengestä osallisina ja ainoana kysymyksenä se, että me autuaaksi tulisimme ja että tämä kristillisyytemme, joka niin monenlaisen lihallisen ja hengellisen vääryyden lävitse pitää kulkeman tällä vaarallisella maailman lopun ajalla. Raskaana

painaa se edesvastuun tunto kaikkien kristittyin ja lasten vanhempain ja uskollisten työntekijäin tunnon päällä, ettemme joutuisi opin eli esikuvan suhteen yhdenkään kohdalla pahennuksen välikappaleeksi.

Ja nyt ensiksi kiitämme teitä rakkaat veljet, kun olette meitäkin muistossa pitäneet. Olemme kuluneenkin vuoden aikana saaneet teiltä monta kallista kirjettä, sekä lähetysmiehiltänne Amerikan maalta. Ne ovat olleet meille suureksi iloksi sekä lohdutukseksi monien murheittemme alla. Myös kiitämme seurakunnan kirjeen edestä, joka on kirjoitettu Jellivaaran joulukokouksesta, sekä niistä lukuisista suusanallisista rakkaista sanomista, joita ovat tuoneet tullessansa meidän saarnaajat ja kristityt Jellivaaran joulukokouksesta näihin kokouksiimme, ja teidän lupauksenne lähetyskirjassa, joka kuuluu, ettette ole unhoittamassa meitä. Se pitää toivoamme ylhäällä, että Herralta määrätty aika pian tulee, että saamme lähetysmiehet esikoisten seurakunnalta käymään Suomessa. Ja sillä aikaa kun odotamme, huokaamme Herran tykö: "O, Jeesus lainaa viisautta, että välttää pirun kavaluutta täällä murheen laaksossa voisimme."

Autuaalliset ovat nämäkin kokoukset olleet ja saarnaajat ovat Jumalan sanaa saarnanneet kaksiteräisenä, ja Jumala on sanansa ja henkensä kautta liikuttanut kristittyin sydämet murheen ja ilon kasteella ja joka vieläkin osoittaa sen, että työntekijäin työ on tehty Herran Jeesuksen nimeen kantaen hedelmää taivaan valtakunnalle. Paljon on keskeltämme suuri elon Herra korjannut kypsynyttä eloa iankaikkisuuden eloaittaan viime vuoden aikana.

Tästä kokouksesta lähtevät saarnaajat kolmena isompana ryhmänä kristittyin paikkakuntiin pitämään näitä talvikokouksiamme, sekä sitten pienen väliajan jälkeen taas kevätpuolen kokouksia.

Vaan sen suuren heikkoutemme ja vajavaisuutemme tähden, jonka tykönämme löydämme tässä työssä, pyydämme vielä nöyrällä mielellä, rakkaat veljet ja sisaret, kantakaa meitäkin rukouksissanne armoistuimen eteen, että Jumala rakas Isä meitä kaikkia vahvistaisi tässä totuudessa loppuun asti ja varjelisi laumansa keskellä, sillä kaikella voimallansa ja kavaluudellansa on maailman ruhtinas työtä tekemässä ja niitä verkkojansa laskemassa, joita ei kaikki kristitytkään tunne vaarallisiksi.

Vaan sen tosin uskomme, että Herra Israelin Jumala on vieläkin elämässä, joka meitä kaikkia voi kaikista vioista varjella, ja sen toivon päälle vieläkin uskokaamme, että kaikki meidän ja teidän synnit on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta, joka viaton veri on vuotanut Herran Jeesuksen sydämestä ja avatuista haavoista Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä aina viimeiseen pisaraan asti, ja ei ole tarvinnut Yrttitarhan maa eikä Golgatan mäki sitä taivaallista kastetta, vaan se on meidän synteimme anteeksi saamiseksi vuodatettu, ja sen kautta olemme ainoastaan tähänkin asti voiton päällä pysyneet, ja nyt vielä lopuksi kiitämme teitä, rakkaat veljet ja palvelussisaret, jotka olette teidän hengellisten ja maallisten lahjainne kanssa meitä rakkaudella palvelleet ollessamme siellä teidän keskellänne. Sen kaiken on teille jo palkinnut ja on vielä palkitseva lahjoista rikas Taivaallinen Isä.

Vielä sanomme niin kuin yhdestä suusta ja sydämestä rakkaita terveisiä tämän Herran lauman kanssa, siksi kuin yhteen tulemme ja sanomme rakkaudesta palavilla rinnoilla: Tervetulemaan Karitsan iankaikkisiin häihin. Jääkäät Jumalan rauhaan.

Seurakunnan kanssa:

Heikki Ikonen, Iisakki Mielonen, Joel Ahonen, H.Seppänen, K.Luoma, J.Karhu, A.Ihalainen, A.Vainikka, E.Nousiainen, K.Nurminen, S.Salminen, B.Niemeläinen, O.Valkama, P.Peltonen, Elis Ahonen, U.Eloranta, T.Lamminen, L.Karevaara, A.Riuttalahti, khra Kari y.m.

VLKY:n julkaisu n:o 8, Lahti 1963.

Lauri Koistisen arkisto.

110. AUGUST ISAKSSON Y.M. - SUOMEN SEURAKUNNALLE

Jellivaaran joulukokouksissa 1961

Rakkaille veljille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille siellä Suomen maalla, jotka yksi olette esikoisten seurakunnan helmassa ja sen hengen yhteydessä rauhan siteen kautta yhteen liitettynä, sekä totuuden apulaisille palvelevaisten vaimoin kanssa, ja niin koko Herran laumalle yli Suomen Siionin etelästä pohjoiseen ja niin lavealle kuin se levinnyt on. Meidän Herramme Kristuksen armo ja rauha, Isän Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon ja hallitkoon henkenne kanssa nyt ja aina sillattoman virran rannalle asti!

Tämän tervehdyksen kanssa tulemme teitä tervehtimään taas näistä yhteisistä joulukokouksista, joissa olemme saaneet viettää Jumalan Pojan syntymäjuhlaa oikeassa merkityksessä, ja ei niin kuin maailman ihmiset humussa ja sumussa ja lihallisessa ilossa ja hekumassa, vaan siinä mielessä ja ilossa, joka Jumalalle kelpaa, kun

joskus armoitettu sielu saa sydämen harput soittamaan kiitosta Luojalle ja sille suurelle Ristinkantajalle siitä suuresta voitosta, kun lintu on huoneen löytänyt ja pääskynen pesänsä, Sinun alttarisi Herra Sebaot.

Paljon on saarnaajia ja kristityitä koolla ollut oman maan rajain sisältä sekä Norjan maalta, sekä Itä- että Länsi-Norjasta, ja niin Suomen maalta sekä saarnaajia että kristityitä, niin myös yksi veli Tanskan maalta, joka ilahduttaa meidän sydämiämme, että vielä on niin suuri hengen yhteys, että näin lapsiansa yhteen kokoaa, ja että vielä on siunattu aika ja autuuden päivä, sillä vielä on myös niitä, joilla on jano ja nälkä Jumalan sanan kuulemisen perään. Hyvin on vielä asiat, ehkä maailma pauhaa pahuudessaan ja viimeisten aikain synnit ovat raskaat, ja omanvanhurskauden perkele tekee voimalla työtänsä kuolleen ja väärän vanhurskauden kautta, että tulee kysymykseen, ettei valitutkin eksytettäisi. Sillä vaara on sekä oikealla että vasemmalla puolella, sillä monenlaiset aineet ovat, jotka tahtovat tukkia sisälle kristillisyyteen. Jos koreus ja maailman ystävyys ja herraskristillisyys tahtoo sisälle päästä, mutta toisella puolen on myös vaara, niinkuin silloin, kun uusi heräys alkoi riehua Suomen maalla, niin tiedätte, mitkä ikävät seuraukset siitä tuli, niin myös vaara siinä, jos silmä tulee yksinäköiseksi, että näkee mitä ylpeys ja maailman ystävyys vaikuttaa, eikä näe, mitä ahneus, kateus ja sisälliset viholliset vaikuttavat, se jää pian yksin hyväksi kristityksi ja muut katsoo huonommaksi j.n.e. Sen tähden on syy valvoa ja katsoa perään, mistä reiästä vihollinen alkaa sisälle pakkaamaan. Vaan uskomme, että se eläin on elämässä vieläkin täällä Pohjanmaalla, joka on sisältä ja ulkoa silmiä täynnä niin hyvin siellä Suomen maalla kuin kaikkialla, johon elävä kristillisyys on itsensä levittänyt.

Paljon on tullut kirjeitä ja sähkösanomia näihinkin kokouksiin sieltäkin Suomen maalta, joitten edestä kiitämme sydämestä, joista näkyy, että paljot ovat hengessä kanssamme näissäkin kokouksissa, josta olkoon Jumalalle kiitos. Niin on myös kutsukirjeitä tullut sekä Itä- että Länsi-Norjasta, että saada saarnaajia käymään täältä Lapin maalta, sekä sieltä Suomen maalta, niin myös lähetysmiesten kautta. Niitä olemme täällä tutkineet ja koetelleet Herran edessä. Vaan eloa on paljon ja työväkeä on vähän täälläkin Lapin maalla, että ehkä sydäntä liikuttavaiset pyynnöt on Norjan maalta, niin ei ole seurakunta saattanut luvata saarnaajia Lapin maalta nyt ensi vuoden aikana Norjan maalle, ehkä joskus tulevaisuudessa, kun Jumalan aika tulee, ja jos maailma koossa pysyy. Vaan kuitenkin, ehkä vähästä varasta, on seurakunta nähnyt tarpeelliseksi kuulla teidän anomustanne, että lähettää lähetysmiehet Gunnar Jönssonin ja William Erikssonin tulevan kesän syyspuolen aikana täyttämään teidän pyyntöänne, jos voittamattomia esteitä ei tule ja rajat auki pysyvät. Vaan tahdomme vieläkin sanoa: tapahtukoon Jumalan tahto kaikissa, sillä Jumala on, joka viimeksi päättää. Niin on myös koeteltu muitakin kristillisyyden asioita ja mikä meille terveellinen on, sillä kysymys on, että Herran työ tulee oikein tehdyksi ja hengen yhteys säilytetyksi yli kristillisyyden laveuden, niin kuin se hengen yhteys, joka on ollut ja on olemassa, on suuren siunauksen tuottanut, että tämä kristillisyys Jäämeren rannalta Tyynen meren rantaan asti on niin kuin yksi Siionin tytär.

Emmekä tiedä muuta sanoa, vaan kiitämme vielä kaikkein rakennusaineitten edestä näihinkin kokouksiin, ja sanomme hyvästiä näillä sanoilla, että synnit on teille ja meille anteeksi annettu Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliisti ulosvuotaneessa sovintoveressä, joka on teille ja meille todistettu monen todistajan suun

kautta. Rukoilkaa edestämme, että voitolla kotia kostumme. Hauskat ja autuaalliset kokoukset ovat täällä olleet, kun Jumalan sana on saarnattu kaksiteräisenä ja ilon ja riemun äänet kuuluvat Herran huoneessa. Vaan vielä autuaallisempia kokouksia jäämme odottamaan, jossa kaikin saamme yhteen tulla ja pitää iankaikkista joulujuhlaa kaikkien vanhurskasten kanssa Jumalan paratiisissa. Ja niin sanomme rakkaat terveiset tämän Herran lauman kanssa teille saamaajain ja koko Herran lauman kanssa Suomen maalla. Ja vielä toivotamme onnea, rauhaa ja Jumalan varjelusta alkavalle vuodelle, että rauha maailmassa säilysi.
Seurakunnan kanssa ja puolesta:

August Isaksson, Johan Henriksson, Frans Björkman, Levi Älvgren, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Hubert Jönsson, David Björk, Sten Johansson, Hans Karlsen, Ole Kuraas, Julin Berglund, John Olai Elvebakk, Andreas Börresen, Thoralf Jensen, Kalle Luoma, Joel Ahonen, Urho Toivonen, Paavo Peltonen, Simo Salminen, Eino Nousiainen, Hilbert Salomonsen, Bertheus Antonsen y.m.

Erik Kuoljok ja Paava Pitsa eivät ole voineet tulla näihin kokouksiin.

VLKY:n julkaisu n:o 8, Lahti 1963.

Lauri Koistisen arkisto.

111. LEVI ÄLVGREN -VIIKUSJÄRVEN KRISTITYILLE

Svappavaara 14/5 1962

Rakkaat sisaret Herrassa, jotka hengitätte Jumalan rauhan raitista ilmaa sen Poikalapsen Jeesuksen ympärillä siellä Viikusjärvessä, toivotan teille korkeamman Jumalan siunausta.

Saan kiittää sinua sen kauniin vastaanoton edestä, Brita-sisar, ja sen palveluksen, jonka meitä kohtaan osoitit, jonka Jumala, rakas Isä, sinulle maksakoon hyvällä omantunnon rauhalla täällä ja iankaikkisella kunnian kruunulla, sen toivotan sinulle ja niille harvoille, joitten sydämessä on se pyhä tuli palamassa, joka siemen siellä on kylvetty siitä asti, kun olemme Stöckeli-veljen kanssa siellä ensi kerran käyneet, ja sitten Augusti-veljen kanssa, josta on jo kulunut paljon vuosia. Mutta ei ole työ Herrassa turha ollu, josta on Maria-sisar veisaamassa voitonvirsiä tapetun Karitsan häissä, sillä se on yksikin sielu Jumalan edessä enempi, kuin tämä maailma hänen hyvyytensä kanssa. Ja sentähden se kannattaaki työtä tehdä, sillä se on kysymyksessä ihmisen sielun autuus. Ja siinä toivossa tehkää vielä eteenkin käsin, että Jumala saapi vaikuttaa sen, jota ei ole tähän asti vaikuttannu, sillä toivo ei anna häpiään tulla.

Ja niinku uskon, että olette kantamassa sen kalliin tavaran savisessa astiassa, jonka oletta ja olemma lahjana saaneet Jumalalta, jonka edestä emme saata kiittää, vaikka kieli olis joka jäsenessä. Sentähden pitäkää ja pidämme siitä kiinni, vaikka sisälliset tuntemiset ovat pahat sen poisottamattoman turmeluksen tähden, sillä sielunvihollinen ei sois, että yhtään sielua tulis pelastetuksi, mutta pitäkää kiinni siitä vaellussauvasta, joka on anteeksi-

anominen ja anteeksiantaminen, niin uskomma, että Herra meitä kuljettaa, ko olemma Jumalan armon kautta lapsiksi syntyneet sen oikian seurakunnan helmaan, jossa meitä holhotaan, niinku Jumalan Poika sannoo niistä, jotka on uskon kautta uutesti syntyneet, niin on syy uskoa, että se suuri Ristinkantaja kuljettaa net pienet ristinkantajat niinkuin laupias Jumala, sentähten olkaa lohutetut Herrassa. Sano Sanna-sisarelle sytämen rakkaat terveiset minulta, ja vanhalle isälle ja kaikille muille. Terveisiä Fransilta ja Augusti-veljeltä. Kiitoksia Lassille kyytistä. Jumala sen palkitkoon.

Rukoilkaa etestämme ja uskokaa synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Veljenne Herrassa

Levi Älvgren

Jäljennös.
Levi Älvgrenin kokoelma.

112. JOEL AHONEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Lapin lähetyksen aikana Suomesta 1962

Esikoisten seurakunnalle Ruotsin Lapin maalle, sen rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja edesvastuullisessa työssä: August Isaksson, Hugo Gustavsson, Johan Henriksson, Erik Kuoljok, Paava Pitsa, Frans Björkman, Levi Älvgren, Evald Larsson, Sten Johansson ja David Björk, teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, sekä kaikki muut saarnaajat ja palvelussisaret ja se kallis Herran Jeesuksen verellä

priiskoitettu ja Pyhällä Hengellä pyhitetty lapsilauma. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä ja iankaikkisen onnen toivotuksella tervehdämme teitä kaikkia, unhoittumattomaan rakkauden muistoon jääneitä veljiä ja sisaria.

Ensin kiitämme sydämellisesti, kun seurakunta on sieltä lähettänyt rakkaat veljet ja opettajat William Erikssonin ja Gunnar Jönssonin. Kohtaus vastaanottajien kanssa oli iloinen elokuun 10. päivänä Ruotsin ja Suomen rajalla, josta matkamme alkoi kohti Oulun kaupunkia, ja saman päivän iltana oli jo ensimmäien kokous omalla rukoushuoneella Oulussa, sekä ll.päivänä aamupäiväkokous. Saman päivän iltana saavuimme Tampereelle, jossa kokoukset alkoivat 12. päivänä. Tampereelle oli jo saapunut kristityitä ja saarnaajia enempikin.

Kokoukset ovat jo kulkeneet Teuvan, Lahden, Padasjoen, Lammin, Helsingin, Porin, Turun, Heikinsuon ja Hämeenlinnan kautta Pihtiputaalle, Mikkeliin ja Lappeenrantaan. Imatran, Joensuun, Kaltimon ja Lieksan kokoukset ovat vielä edessä päin täyttämättä.

Kaikkialla edellä mainituissa paikoissa ovat rukoushuoneemme ja kirkot olleet täynnä kuulijoita ja ainoastaan vähäinen osa on ollut uskottomia kuulemassa, ja ehkä joku harva on ollut pyrkimässä sisälle lammashuoneeseen. Tasan yhdeksän vuotta on kulunut tämän ja edellisen lähetyksen välillä. Paljot kilvoittelijat Suomen maalta ovat sillä ajalla saaneet juoksunsa päättää ja ovat menneet jo iäistä voitonjuhlaa viettämään Jumalan paratiisiin.

Kallis ja painava Jumalan sana on saarnattu Pyhän Hengen voimalla ja kaikki autuuden opinkappaleet niin kuin ennenkin. Vielä selvästi näkyväinen raja ja rajaviivat elävän uskon ja kuolleen uskon vaiheella ja Jumalan sanan kaksiteräinen miekka on

ihmisten sielun ja hengen, sekä ajatusten ja aivoitusten vaiheella selvänä nähty.

Kuitenkin on armoistuimelta kuulunut katuvaisten syntisten ja anteeksi anovaisten kohdalle se suloinen ääni: sinun syntisi on anteeksi annettu, ole hyvässä turvassa. Ja Maria Magdaleenan sisaret ovat kiitosta laulaneet taivaan Jumalalle saadun armon edestä.

Mutta suruttomuus ja jumalaton elämä maailmassa paisuu paisumistaan, ja turmelee ihmisiltä kaiken taidon ja ymmärryksen, sekä kuollut usko ja väärä jumalisuus, joka puoliheränneitä ihmisiä nukuttaa väärään rauhaan. Monen vanhurskaan vanhimman sydän huokaa nähdessään, kuinka monta kutsutuistakin vaipuu ajan aaltoihin,

Vaan kaikki ne sielut, joilla on todellinen halu autuaaksi tulla, niiden ei tarvitse hengelliseen hätään kuolla, sillä vieläkin paistaa taivaallinen valkeus kirkkaana kaikkien niiden ylitse ja valkeutena iankaikkisuuteen matkustavaisille tämän syntisen maan päällä.

Terveenä ovat olleet teiltä lähetetyt veljetkin suurten kansanjoukkojen keskellä, eikä nyt enää loppumatkalla ole suuria kokouksia, ja toivomme on, että taivaan Jumala heitä vieläkin vahvistaa, ja niin meitä kaikkia täällä ja teitäkin siellä.

Vielä lopuksi rukoilemme Jumalaa, että Hän henkensä kautta rauhan siteellä, joka on rakkaus ja luottamus, niin aina eteenkinpäin meitä kiinnittäisi, ettei maailman tuulet ja myrskyt tällä korven matkalla saisi eroittaa toisia toisistamme. Vaan että se laivamme, jossa Herra Jeesus on perämiehenä, onnellisesti kerran saapuisi iäisen kotimaamme tyveneen rantaan. Ja sen yksin voi tehdä tuulen ja meren haltija, joka on kaikkivaltias Jumala.

Ja nyt taas tällä kerralla jätämme teitä, ystävät rakkaat, sen suuren Luojan haltuun, joka teitä ja meitä niin ihmeellisellä huolenpidolla on omaisuuskansanansa suojellut ja varjellut, vaikka maailman meri pauhaa.

Ja uskokaamme vielä kaikki synnit ja epäilykset anteeksi meidän Herramme Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voimasta, josta me maistaneet olemme, että hän on armollinen ja laupias Jumala. Vielä sanomme sydämen rakkaita terveisiä, joita niin monet tuhannet veljet ja sisaret, vanhemmat ja nuoremmat ovat läpi Suomen maata kulkeissamme meille hyvästiksi sanoneet. Vielä erittäinkin sanomme rakkaita terveisiä kiitoksen kanssa Hulda Erikssonille ja Hanna Jönssonille, jotka itse olette ikävään jääneet ja meidät iloisiksi saattaneet, kun olette lähettäneet teidän rakkaat miehenne meille saarnaajiksi.

Jääkäät nyt kaikki rakkaat veljet ja sisaret Jumalan armon ja rauhan haltuun, vielä siihen luottaen, että meidänkin edestämme Jumalaa rukoilette, että tulisimme kaikesta pahasta varjelluksi.

Tämän suuren kristittyin lauman kanssa:

Joel Ahonen, A.Holm, O.Valkama, J.Rustholkarhu, K.Luoma, A.Ihalainen, William Eriksson, Gunnar Jönsson, H.Seppänen, E.Nousiainen, U.Toivonen, P.Peltonen, K.Nurminen, A.Vainikka, O.Tast, Leevi Karevaara, khra Kari, J.Korhonen, B.Niemeläinen, S.Salminen, O.Airamo, T.Vuorinen, V.Vinkki, Hj.Simolin, T.Lamminen, A. Ansaharju, E. Ahonen, Isak Mielonen, J.Sipponen, E.Hintikka, K.Toivonen, T.Jaatinen, P.Tams, A.Riuttalahti y.m.

Seurakunta on päättänyt lähettää Jellivaaran joulukokoukseen Urho Toivosen, Paavo Peltosen, Kalle Nurmisen ja Joel Ahosen, ellei heille estettä tule.

VLKY:n julkaisu n:o 8, Lahti 1963.

Lauri Koistisen arkisto.

113. GUNNAR JÖNSSON Y.M. - LAURITZ ANDREASSENILLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1962

Rakkaille veljille Kristuksessa ja uskollisille työkumppaneille Herran Siionissa, Lauritz Andreassen, Ole Kuraas, Haakon Wik, Julin Berglund, John Elvebakk, Harry Ellingsen, Hilbert Salomonsen, Kristian Landsem, Agur Hansen, Kristen Olsen, Thoralf Jensen, Anselm Henninen y.m. saarnaajat rakkaitten vaimoinne ja lastenne ja koko sen siunatun ja Jeesuksen veressä puhtaaksipestyn lapsilauman kanssa Norjan laajoilla merenrannoilla ja vuonoissa, Ofotenissa ja Lofotenissa, Tysfjordenissa, Tröndelagenissa, Bergenissä ja Oslossa, Länsi- ja Itä-Ruijassa, kaikille, jotka hengen yhteydessä rauhan siteen kautta ovat yhdistetyt meidän kanssamme esikoisten seurakunnassa.

Jumalan rikas armo ja rauha olkoon kaikkien teidän kanssanne. Näistä joulukokouksista tahdomme tervehtiä teitä rauhan ja rakkauden tervehdyksellä. Jumalan armo on suuri meitä köyhiä ja kurjia iankaikkisuuden matkustajia kohtaan, että me saamme kokoontua, niinkuin vuosikymmeniä tätäkin ennen, näihin yhtei-

siin joulukokouksiin, saarnaajia ja kristityitä, nuoria ja vanhoja, suurissa laumoissa, keskustelemaan ja koettelemaan kristillisyytemme korkeita ja tärkeitä asioita Herran edessä Pyhän Hengen valkeudessa. Jumalan elävää sanaa on voimallisesti julistettu eri huulilla, ja se sana aina paljastaa meidän puutteellisuutemme ja ne monenlaiset heikkouden synnit, joilta olemme piiritetyt. Se on kallista ja virvoittavaa kuolemattomalle hengelle, kun syntinen sydän saa koetella Jeesuksen veren puhdistavaa voimaa ja tuntea ylösnousemisen voittoriemua. Maailma tulee halvaksi ja mitättömäksi kauneutensa ja turhuutensa kanssa, verrattuna siihen, että saamme olla Herran omat, ja saamme nauttia lapsenoikeutta Jumalassa. Sanomattoman suuri on taivaan joululahja meille kelvottomille. Niin kuin Betlehemin tallin seimi oli halpa-arvoinen, niin ovat meidän sydämemme, vaan me saamme uskoa, että Jeesus Jumalan Poika asuu sydämissämme. Suoloisesti kaikuu taivaallisen sotajoukon veisu siunattuna jouluaikana: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto."

Yksimielisyydessä ja keskinäisessä luottamuksessa olemme koetelleet niitä kutsuja, joita on tullut Länsi- ja Itä-Norjasta, että saada saarnaajia Ruotsin Lapista. Me ymmärrämme tarpeemme, että ne ovat suuret ja vakavat, erityisesti teidän joukossanne Itä-Ruijassa, koska teidän ja meidän rakas veli ja Herran uskollinen palvelija Andreas Börresen on jättänyt meidät ja mennyt Jumalan lasten Sabatin lepoon. Mutta koska siitä on kulunut yhdeksän vuotta, kun Lapinmaan saarnaajat ovat käyneet Länsi-Norjassa, ja kristillisyyden luonto on, että Kristuksen seurakunnan lahjat tarvitsevat toisiansa, on seurakunta päättänyt lähettää ensi tulevana vuonna meidän rakkaat ja uskolliset veljet William Erikssonin ja Gunnar Jönssonin teidän tykönne Ofoteniin, Lofoteniin ja Tys-

fjordeniin, jos Jumalan tahto niin on, ja Herra antaa heille terveyttä ja voimia. Te rakkaat ystävät Ruijassa, ette ole unhoitetut taivaallisen Isän edessä. Jumala on siunannut kalliita lahjoja teidän seassanne, jotka lapsenmielessä ja hyvällä omallatunnolla saarnaavat Jumalan sanaa. Pitäkää ne kalliina ja nostakaa heidän käsiänsä esirukouksilla ja rakkaalla huolella. Toivomuksemme on myös, että veljet Kjöllefjordista saavat tilaisuuden käydä teidän tykönänne Itä-Ruijassa, teille avuksi ja lohdutukseksi, niinkuin me kaikki tarvitsemme toisiamme kristillisyyden ylösrakentamiseksi. Kiitämme sydämestä teidän kalliitten kirjeittenne ja niissä olleitten terveisten edestä ja rakennusaineitten edestä, ja että olette lähettäneet saarnaajia ja lähetysmiehiä tänne meille avuksi ja iloksi. Jumala, taivaallinen Isä, palkitkoon teitä kaikkia hyvyydellä täällä ja elämän katoamattomalla voiton kruunulla kunniassa.

Seuratkaamme uskossa Kuningastamme ja Veriylkäämme sillä pettämättömällä tiellä, jossa ei tyhmäkään eksy. Huutakaa rohkeudella Siionin muurilta, mitä aika kuluu, ja puhaltakaa rauhan paimentorveen, että Herran lauma pysyy koossa. Maailman kavala petos ja */eriseuran juonet yrittävät, jos mahdollista on, vetää heikkoja ja rakentamattomia sieluja peräänsä.*/ Mutta me, jotka olemme ostetut maailmasta Herran Jeesuksen Kristuksen verellä uutiseksi Jumalalle ja Karitsalle, emme tahdo kuunnella vääriä houkutusääniä, ja vielä vähemmin seurata niitä.

Olkaa lohdutetut Herrassa, kaikki te kaipaavaiset sielut, jotka monen ahdistuksen alla huokaatte ja olette murheelta alaspainetut. Lyhyt on sodan ja kilvoituksen aika. Pian saamme kokoontua niihin suuriin kokouksiin, joissa etäisyydet eivät eroita meitä toisistamme. Mutta koska täällä kilvoittelemme, uskokaamme rohvaistuilla sydämillä kaikki synnit, viat ja viimeisetkin epäilykset

anteeksi Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Tämä on meidän vaellussauvamme taivaalliseen kotiin.

Rakkaita ja sydämellisiä terveisiä meiltä ja tänne kokoontuneelta kristittyjen laumalta teille kaikille ja jokaiselle nimeltään.

Rukoilkaa edestämme, että Herra armossansa johdattaa meitä onnellisesti Isänmaan ihanalle rannalle. Siellä saamme kaikki, jos ei enää tämän maan päällä, tervehtiä toisiamme palavilla rinnoilla: Olkaa tervetulleet Karitsan iankaikkisiin häihin.

Seurakunnan kanssa:

William Eriksson, Johan Henriksson, Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, August Isaksson, Frans Björkman, Paava Pitsa, Erik Kuoljok, Evald Larsson, David Björk, Levi Älvgren, Hubert Jönsson, Joel Ahonen, Joonas Rustoholkarhu, Antti Vainikka, Urho Toivonen, Kalle Nurminen, Paavo Peltonen, Simo Salminen, Isak Mielonen, E.Nousiainen, T.Lamminen, A. Ansaharju, Jens Pedersen, Hans Karlsen, Bertheus Antonsen, Halvdan Olsen, Nils Guttormsen, Peder Eriksen y.m.

Vahamoniste. Suomenkielinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

*/ Viittaus ristiriitoihin Lapin kristillisyydessä. /LK.

114. LÄHETYSKIRJE JELLIVAARAN JOULUKOKOUKSISTA SUOMEEN 1962

Raimo Airamo antoi Juha-Lassi Tastille tämän kirjeen. Se liitetään kirjan loppuun. *LK 2011*

Tätä kirjettä ei löydy mistään VLKY:N julkaisuista. Todennäköisesti kirje sisälsi William Erikssonin hurjimman hyökkäyksen August Isakssonia ja Suomen kristillisyyttä vastaan. Siinä olisi

johdonmukainen syy siihen, että sensuurin raskas käsi on hävittänyt kirjeen herätysliikkeemme aikakirjoista. Se mahdollisuus, ettei Jellivaarasta olisi ollenkaan kirjoitettu lähetyskirjettä Suomeen 1962, ei vaikuta todennäköiseltä.

VLKY ja sen kanssa liittäytyneet ryhmät muualla ovat sulkeneet arkistonsa tutkijoilta. Glasnostin aikakausi ei ole vielä tähän mennessä levinnyt VLKY:een asti.

Toivottavasti arkistot aukeavat myöhemmin, niin että kirkkohistoriallinen tutkimus aukkopaikoistaan voisi päästä käyntiin.

Allekirjoittanut peräänkuuluttaa yllämainitun kirjeen joko alkuperäisenä tai taatusti aitona valokopiona. Tarjoan 1000 markan palkkion sille, joka toimittaa kirjeen minulle.

Lauri Koistinen 11/3 1990

Huom! Kirje ei sisältänyt mitään ainesta, josta yllä spekuloin. Palkkiota Raimo ei tahtonut. Hän on kuitenkin saanut Juha-Lassilta ilmaista käännösapua latvialaisten tekstien suomentamisessa Rauhan Siteeseen, joten ”velka on kuitattu” *Kiitoksia! Lauri 2011*

115. LEO LOBBESTAEL Y.M. -WILLIAM ERIKSSONILLEY.M.

Calumet, Mich.24/6 1963

Rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä ja niin monen tuhannen sielun avuksi autuuteen, William Eriksson, Gunnar Jönsson, J.P.Stöckel*, August Isaksson, Frans Björkman, K.R.Erlandsson*, Paava Pitsa, J.H.Olsson, Evald Larsson, Johan Henriksson, Hugo Gustavsson, Leevi Pudas, Erik Kuoljok, Leevi Johansson ynnä muut saarnaajat Ruotsin Lapin maalla teidän rakkaitten emän-

täinne ja lastenne kanssa, sekä sen kalliin Herran lauman kanssa, joka ympärillänne on, ja Suomen, Länsi- ja Itä-Norjan saarnaajain ja kristittyin kanssa. Olkoon Jumalan armo, Kristuksen rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus runsaasti teidän kanssanne nyt ja aina sodan ja kilvoituksen loppuun asti, amen!

Tällä onnen, rauhan ja rakkauden tervehdyksellä tulemme tervehtimään teitä kaikkia rakkaita ystäviä näistä Calumetin kokouksista, joihin on kokoontunut monta saarnaajaa ja paljon kristityitä yli Amerikan maan ja Kanadasta Jumalan sanan ympärille keskustelemaan ja koettelemaan niitä asioita, jotka koskevat meidän kristillisyyttämme Amerikan mantereella. Kallista ja hauskaa on nähdä niin suuri kristittyin lauma, kun täällä tälläkin kerralla on, ja niin paljon nuoria, joka osoittaa sen, että kristillisyys on kalliina sydämellä. Monta on niitä ystäviä, jotka ennen ovat kanssamme olleet kokouksissa, vaan joitten kasvoja emme enää näe tämän maan päällä, sillä tämän kuluneen vuodenkin aikana on niin moni meidän ystävistämme saanut siirtyä iankaikkisiin kokouksiin, joissa ei enää muistu mieleen matkan vaivat, ei sodat eikä kilvoitus. Sinne huokaa meidänkin kuolematon henkemme näistä ahtaista asuinsijoista ja murheen ja vaivan alta. Olemme myös saaneet niitä sanomia sieltä, kuinka yksi ja toinen ystävä on pois otettu. No, heille se on ilo ja autuus, jotka ovat saaneet vanhurskasten palkan, vaikka jälkeen jääneille kaipaus.

Juuri sydämestä tahdomme kiittää niitten kalliitten ja tervetulleitten kirjeitten ja kristittyin terveisten edestä, joita olemme sieltä saaneet, sekä seurakunnan kirjeen joulukokouksista että saarnaajain kirjeistä, jotka ovat kalliit ja ilahduttavat sydäntämme, kun näemme sen, että muistatte meitä tänne kaukaiselle maalle, ja että esikoisseurakunta pitää meistäkin niin rakasta huolta, niin

kuin ennenkin, niin tänäkin päivänä, jota uhrausta, rakkautta ja huolenpitoa emme saata teille millään palkita, vaan uskomme, että Jumala, rakas Taivaallinen Isä, on sen teille palkitseva.

Saarnaajat ovat kulkeneet lähetysmatkoilla jääneenkin vuoden kuluessa, ja kalliit ovat kokoukset olleet joka paikassa, vieläpä on joitakin heränneitä sieluja löytynyt, joille on tullut tosi kysymys sielunsa autuudesta, jotka ovat uskon käsittäneet ja Isän huoneeseen saatetut iloksi Jumalalle ja Jumalan lapsille. Herran pelto on kaunis Amerikankin maalla, mutta myös näemme sen, kuinka suurella voimalla vihollinen on työtänsä tekemässä ja koettamassa kylvää rikkaruohoa Herran peltoon, emmekä kuitenkaan soisi, että Herran työlle turmiota tulisi. Ja koska uudempia ja oudompia koettelemuksia tulee eteen, niin niiden alla työntekijät tuntevat heikkoutensa, jonka vuoksi uudistamme meidän rukouksemme ja pyyntömme, että esikoisseurakunta Ruotsin Lapin maalla meille apua lähettäisi. Suuri on ollut siunaus Amerikan kristillisyydelle joka kerralla, kun Lapin maan lähetysmiehet ovat täällä käyneet. Tämä on saarnaajain ja seurakunnan yksimielinen pyyntö ja anomus.

Lahden kokouksista Suomesta olemme saaneet tervehdyksen näihin kokouksiin, koska Lapin maan lähetysmiehet, rakkaat veljet William Eriksson ja Gunnar Jönsson, ovat siellä olleet, josta kiitämme. Se on sydäntämme ilahduttanut, sillä se osoittaa, kuinka kultainen lanka sitoo kristityitä yhteen ja muistavat toisiansa, oli ne täällä eli sillä puolen Atlantia, ja vaikka kauaksi olemme toisistamme ruumiin puolesta eroitetut, niin kuitenkin olemme hengessä läsnä. Ja se on meidän rukouksemme ja toivomme, että jos emme saa toisiamme tämän maan päällä enää nähdä, niin kerran saamme yhteen tulla niissä kokouksissa, joista emme tarvitse enää

koskaan erkaantua, jossa koko maasta ostetun lauman kanssa saamme äänemme yhdistää veisaamaan voiton virttä Jumalalle ja Karitsalle alati ja iankaikkisesti.

Siinä uskossa sanomme hyvästi, että teidän ja meidän synnit ovat anteeksi annetut Herran Jeesuksen nimessä, viattomassa ja kalliissa sovintoveressä. Rakkaat ja sydämelliset terveiset teille ja koko Herran laumalle siellä saarnaajilta ja Herran laumalta täältä, niin myös kristityiltä Kanadan puolelta. Vielä pyydämme, että rukoilisitte Jumalaa, rakasta Taivaallista Isää, meidän edestämme, että tulisimme kaikesta pahasta varjelluiksi loppuun asti ja onnellisesti perille kostuisimme.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Leo Lobbestael, William Huumola, Dr.J.W.Stanley, Arthur Niska, Samuel Juvonen, Char.Koistinen, Axel Uskoski, Allie Moore, Walfred Simonson, Hjalmar Vantaja, Oscar Nylund, Alfred Hendrickson.

Rakas veljemme Caleb Erickson ei ole saattanut näihin kokouksiin tulla huonon terveytensä vuoksi. Ehkä olette kuulleet, että rakas veljemme ja työkumppanimme Nick Wilen on päässyt pois yhdeksäs päivä kesäkuuta.

VLKY:n julkaisu n:o 8, Lahti 1963.

Lauri Koistisen arkisto.

*/ Stöckel ja Erlandsson kuolivat v.1957.

(Ks. kirjettä n:o 99).

116. LEVI ÄLVGRENIN RAPORTTI KIRUNAN KOKOUKSISTA 9/6 1963

Aletut kokoukset Kirunassa pitety 9 päivä juni 1963 ja sarnajat kokoinut keskustelhun 12 päivä jälgen ilta kokousten, jossa meitä oli koolla August Isaksson/ Viljam Eriksson/ Gunnar Jönsson/ Hugo Gustavsson/ Levi Älvgren/ Sten Johansson/ Evalt Larsson/ David Björk/ Hubert/ Viktor Rova/ Lilja Benhard/ Ville Hedlin/ Johannes Vingbäck/ Hedman/ Emil Lidström/ Albert Björnström/ 16 miästä / david alkoi puhua en sin heitän kokoushuonesta syttäin sten Johansson että ej ole ollu yksmielinen hejän kans/ ja Levi Älvgreniä kans samassa se oli joku sille jotaki valehtellu että se olis pitäny sanoa stenin puolhen mutta se oli toisin, ja sitten se freistais sa Levin syntiseksi ja Augustin että ovat roskittanhet Viljamia ja Evaltia Ingale mutta se ej ollu tosi / Levi otti seuravana päivänä Ingan ja Ville Olofssonin ja salmingin ja Viljamin ja Evaltin ingan eten ja Inga sanoi että se ej ole tosi.

Ja sitten alkoi Kunari puhua Poremannin postilasta ja sanoi että se on oiken käntäny että ej ollu kuin yhtessä paikassa jossa se puhu Duomasta kun Lestadius sanno että on nillä sormila huoran persettä kaivanu että sinä se on muttanu ja joitagi kertomuksia sillä senaikainen kansa ej olis muten ymmärtäny mutta ko sanno monnen gertan, ja että se on puhua postilasta nin kuin pavin parrasta,

sitten otti Sten puhenvuoron, ja puhui davidille midä het olit keskustelet sitä samasta postilan asiasta ja ko Steni oli puhunu nin ej ollu davidilla mitän vastan sanomista, ja nin se vastasi sitte Kunnarille sitä postilasta/ ja kära broder Kunnar sinä on 4 palsta ja on vain jälellä 1 onko se ainuastan yksi sana / onko Lestadiuksen sarnat nin halvat että nitä sa katkoa ja panna omasta lissä, Kunnari

sanoi että pyhäraamattu se on kirjain kirja, Steni kysyi ejkö Lestadiuksen sarnat ole Jumalan sana, ja on kyllä, ja nin Steni jatkoi mutta se Kunnari yritti sihen välin mutta se Steni sanoi että olla vaiti sillä minun on puhen vuoro ja nin sitten Kunnari sanoi että on tehty salla, nin Levi otti puhen vuoron ja sanoi että se ej ole tosi sillä Augusti kysyi sulta että mitä se tulis maksamhan jos tuon helmannin postilan painattais utesti nin sinä sanoit että en minä tiätä mutta sen sa dehtä joka halua, minä en perusta sillä meillä on ja se on hyvä ja met sillä pärjämä ja Levi sanoi sihen emmä sata sitä sanoa oikeaksi joka on värä

Steni muistutti Hugo Gustavssonia sanoen että se on yhdessä pätety että lyhendä sarnoja että tulle piä nempi pöydä kirja mutta se Kunnari sanoi onko Hugo nin sanonu mutta se Hugo kiälsi vaikka nin monda korva oli kulemassa

---

Alkuperäinen käsikirjoitus. Levi Älvgrenin omakätinen. Levi Älvgrenin kok. Teksti toistettu virheineen.Pystyviivat lisätty.

117. OTTO TAST - PANSSARIARMEUA TUKEE AUGUSTI-VANHINTA AHDINGOISSA 1963

Hämeenlinnassa 5.10.1963

Jumalan rauhan tervehdyksen kanssa tulen luoksenne rakas vanhin ja uskollinen työntekijä Herran viinamäessä August Isaksson rakkaan vaimonne Heddan kanssa. Kiitän ensin kaniin kirjan ja kirjeen edestä, jotka sain ilolla vastaanottaa. Se oli niin kovin ilahduttava, että rakas vanhin taas muisti minua. Se on vaan ikävää,

ettei se kirja ilmestynyt 20-30 vuotta sitten, ettei se kelvoton Boreman olisi saanut tilaisuutta pilata Laestadiuksen saarnoja postillassaan. Olihan se nyt sentään hauska, että vihdoinkin tuli kunnollinen kirja ruotsin kielellä, mutta täytyy vaan ihmetellä, että ruotsinkieliset kristityt ovat olleet niin saamattomia.

Taas oli mikonpäiväkokoukset ja niin suuri yksimielisyys oli saarnaajien väliin, että oli niin kuin yksi sydän ja yksi sielu, ja Suomen kristillisyys seisoo samalla pohjalla kun Augustin usko, niin sanovat kaikki Suomen saarnaajat, joitten kanssa olin puheessa.*/ Onhan se ikävä siellä Ruotsissa, kun se on kahdessa leirissä, mutta ei ne teidän lähettämät miehet saaneet mitään rakoa meidän kristillisyyteemme, mutta tuntuu, että meidän saarnaajien miekat vaan tulivat terävämmäksi sen jälkeen, ja tehdään työtä sen päällä, että raja pysyisi auki elävän ja kuolleen kristillisyyden välillä. */

Professori Saarisalon poika kävi siellä Ruotsissa viime kesänä ja hän kysyi minulta kuinka se on siellä Ruotsissa, kun tuntuu niin, että ne ovat kahdessa leirissä, mutta sanoi, että kyllä Pikku-Leevi ja Isakssonilla on parempaa kristillisyyttä kuin neille toisella puolella olevaisilla. Hän oli iloinen kun Suomessa on niin hyvin asiat, ettei ole kuin jos pari saarnaajaa, kun ovat sillä toisella puolella. Hän sanoi, että kyllä ne kovasti kalastivat hänen, koska arvelivat, että hän olisi heidän puolella, mutta ei hän olekaan. Hän sanoi, että nyt on parempi olla siellä Ruotsissa, koska hän tietää, kuinka asiat ovat.

Nyt teidän pitäisi saada apua meidän saarnaajilta, sillä meillä on terävät saarnamiehet, jotka vihaavat syntiä itsessään ja toisissa, ja niitä meillä on paljon. Ja se meidän saarnaajainjoukko on niinkuin panssariarmeija, joka on hyvän koulutuksen saanut ja Herra

on antanut niille voimaa ja viisautta, ettei voi muuta kuin ihmetellä sitä Jumalan voimaa ja viisautta, kun niissä on Ahosesta ja Luomasta alkaen ja siitä alaspäin. Kyllä taas saarnattiin kaikilta voimallisesti ja valoisasti, ja sen näki, että saarnaajat itsekin uskoisivat mitä he muille saarnasivat.

Kyllä se on kallis asia, että meillä on nuorissa saarnaajissa niin voimakkaita saarnamiehiä, että se näyttää hyvin valoisalta Suomen kohdalle, ja näyttää siltä, että Herran Henki vielä kauvan lepää Suomen kansan päällä, koska Hän on antanut niin suuren voiman meidän saarnamiehille, ja niin alhainen henki, joka on Jumalan mielen jälkeen. Toivon vaan, että vanhin käy täällä joka kesä lepäämässä yksimielisessä kristillisyydessä, ja olette saanut tuntea, ettei riitele sydämet eikä kankea mielet, vaan hengenyhteys on varmasti samaa, kuin se oli ensimmäinen kerta, kun olitte Suomessa. Täällä on teille uskolliset ystävät, jotka usein muistavat teitä puheessa ja myöskin rukouksessa Taivaallisen Isän tykö, että Hän antaisi voimaa teille uskomaan aina iloon asti. Pian saatte laskea rauhaan satamaan, missä ei enää ole kiusauksia niin kuin täällä. Ja kyllä teidän hautanne päällä jää kasvamaan niitä ijankaikkisuuden kukkasia, joitten väri ei muutu, eikä ne kukkaset lakastu, niin kuin luonnolliset kukkaset. Pian tulemme yhteen Karitsan häissä, missä sitten saamme ikuisesti olla yhdessä kaikkien valittuin kanssa ja yhtyä siihen voittovirteen, jota olemme joskus hyräilleet, kun Jumalan armo on täyttänyt meidän sydämiä. Olkaa nyt ystävät rakkaat hyvässä turvassa tässä esikoisten seurakunnassa, sillä synnit ovat teille ja meille anteeksi annettu monen todistajain kautta ja minäkin heikko Jumalan palvelija annan ja todistan kaikki synnit, viat ja viimeiset kiusaukset anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Olkaa hyvässä tur-

vassa ja muistakaa minua heikkoa veljeä anteeksiantavaisella sydämellä ja rukoilkaa minun ja perheeni edestä, että teidän kanssa kostuisimme taivaan iloon.

Terveisiä kaikille teidän ja meidän ystäville, sillä meillä on samat ystävät Herrassa Jeesuksessa.

Paljon kiitoksia Stenille siitä hyvästä työstä, kun hän on tehnyt ja uhrannut itsensä, mutta kyllä Herra maksaa hänelle palkan siitä jo täällä, mutta loppujen lopuksi taivaassa. Tämä oli niin suuri saavutus ja minä tunsin, että kirjan sisällä on Jumalan voima. Se oli ihan toisenlainen tunteminen kuin Boremannin kirjasta tuli. Ei niistä voida puhua samana päivänä.

Jumalan rauhaa!

ystävänne Herrassa Jeesuksessa

Otto Tast

Valokopio alkuperäisestä. Omakätinen allekirjoitus.

*/ Tämä lausunto Suomen kristillisyyden suhteesta Gunnar Jönssonin ja W.Erikssonin edustamaan opilliseen linjaan on korvaamattoman arvokas kirkkohistorian tutkimuksen kannalta. Heihin ei luotettu Suomessa 1963.

118. WILLIAM ERIKSSON Y.M. -J.RUSTHOLKARHULLE Y.M.

Jellivaaran joulukokouksessa 1963

Rakkaat veljet Kristuksessa ja uskolliset Herran palvelijat Suomen Siionissa: Joonas Rustholkarhu, Aaro Ihalainen, Eino Nousiainen, Oskar Valkama, Leevi Karevaara, Kalle Nurminen

y.m. kalliit saarnaajat rakkaitten vaimoinne, lastenne ja sen siunatun Jumalan lapsilauman kanssa, jotka Jeesuksen verellä puhdistettuna uskon kautta nauttivat iloa ja rauhaa Pyhässä Hengessä ja turvaa ja suojaa Esikoisten seurakunnassa.

Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen armo ja rauha olkoon teidän kanssanne.

Sydämellisellä ilolla ja rakkaudella tahdomme tervehdellä teitä tämän lähetyskirjeen kautta näistä yhteisistä joulukokouksistamme, suuri lauma kristityitä ja lähetysmiehiä Norjasta ja teidän maastanne oman maamme saarnaajien ja kristittyjen kanssa, Herran pyhän ja iankaikkisesti pysyvän sanan ympärillä, joka on meille kaikille ainoa ojennusnuora opissa, uskossa ja esikuvassa. On autuaallista viettää joulujuhlaa, kun Betlehemin pikkupoika uskon kautta on saanut sijaa sydämissämme. Maailman ihmisten joulun viettäminen näkyy silloin köyhänä ja turhana.

Voimallisesti on Jumalan sanaa saarnattu eri huulilla, ja kaikissa on Hyvän Paimenen ääni kuulunut, joka meitä on kuljettanut siihen lammashuoneeseen, jonka Lammasten Paimen itse on valmistanut. Kun parannussaarna saa vaikuttaa elävän synnin tunnon, niin rauhan kellot evankeliumin saarnassa kaikuvat ihanasti syntisessä sydämessä, niin että tämmöinen kelvoton matkamies saa uskoa aivan Jumalan armosta itsensä onnelliseksi ja autuaaksi.

Mutta silmä ja sydän on näissä kokouksissa kaivannut rakasta veljeä William Erikssonia*/, joka huonon terveytensä vuoksi ei ole voinut olla täällä mukana. Toivomuksemme ja rukouksemme on Jumalan puoleen, että hän vielä saisi voimaa ja terveyttä, sillä tarvitsemme uskollista työvoimaa tässä siunatussa kristillisyydessä.

Norjan Finmarkenin kristittyjen anomus saada lähetysmiehiä täältä on jätetty Länsi-Norjan seurakunnan haltuun siinä toivossa

ja uskossa, että he lähettävät saarnaajia sinne ensi kesän aikana. Kyllä Vapahtajan sanat käyvät toteen, että eloa on tosin paljon, mutta työntekijöitä on vähän. Tarvitsemme sentähden rukoilla elon Herraa, että Hän lähettää uskollisia työntekijöitä Hänen eloonsa.

Me kiitämme teitä rakkaat ystävät seurakunnan kirjeistä, rakennusaineista, sähkösanomaterveisistä ja kaikesta rakkauden palveluksesta lähetysmiestenne kautta. Jumala rakas Isä varjelkoon teitä kaikkia Kristuksen lain kuuliaisuudessa, että me toisiamme rakastaisimme. Ihana olet, Siionin tytär Suomen maalla, lumivalkeaksi on hääpukusi pesty Karitsan viattomalla verellä. Saamme jo täällä kylmän maan kamaralla viettää häitä uudessa ja parhaassa viinissä. Suuri on ystäväjoukko, joka on voittanut viimeisen vihollisen ja nyt kotikunniassa pitää iäistä riemujuhlaa, niinkuin kuluneena vuotena teidänkin seastanne rakas ja uskollinen Herran palvelija Anders Holm monen muun ystävän kanssa, jotka ovat jättäneet kalliin ja siunatun muiston meille jälkeen jääneille. Se hopittaa meitä kiireellisesti kilvoittelemaan, sillä ehtoo on käsissä, ja Herra on tuleva. Autuas ja onnellinen on se palvelija, jonka Herra löytää valvomassa, kun Hän tulee.

Jääkää Herran rauhaan kaikki Jumalan valitut, ja uskokaamme rohvaistulla sydämellä synnit anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Levätköön Jumalan rauha teidän ylitsenne. Olkaa sydämellisellä rakkaudella tervehdityt. Rukoilkaa edestämme.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

William Eriksson, Johan Henriksson, Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, David Björk, Hubert Jönsson, Erik Kuoljok, August Isaksson, Paava Pitsa, Frans Björkman, Levi

Älvgren, Kalle Luoma, Joel Ahonen, Heikki Seppänen, Isak Mielonen, Antti Vainikka, Simo Salminen, John Olai Elvebakk, Agur Hansen, Ole Fredriksen, Berteus Antonsen, Nils Guttormsen, Henry Johansen y.m.

VLKY:n jukaisukokoelma, Tampere 1972 s.197. Lauri Koistisen arkisto.
*/ William Eriksson ei ollut mukana kokouksissa. Leppoisan kirjeen laatija on todennäköisesti G.Jönsson. LK.

119. LEVI ÄLVGRENIN RAPORTTI GÄLLIVAARAN SOVINTO-KOKOUKSESTA JOULUKUUSSA 1963

Torstaina 26/12-63 kokoonnuttiin Gellivaaran rukoushuoneen pikkukamariin, jossa oli läsnä GJönsson, L.Älvgren, SJohansson ja D.Björk, keskustelemaan asioista, että ottaa Suomen ja Norjan lähetysmiehiä kuuntelemaan, kun oli tarkoitus saada sovinto Lapinmaan saarnaajien välille ja selvä opin asioissa, jonka Jönsson sitten tunnustikin yleisön edessä. Mutta silloin ensi yrityksessä David paikalla pani vastaan.

Sitten perjantaina 27 pv, kun ulkomaitten kirjeet lähetysten saamiseksi oli luettu ja alkoivat järjestää Itä-Norjan lähetystä, nousi Aisaksson ja puhui lyhyesti, ettei nyt sovi lähetyksiä ulkomaille järjestää, sillä se on tullut liian paljon Boremannin hapatusta kristillisyyteen. Me tahdomme saada Suomen ja Norjan lähetysmiehet kuulemaan, ja tarvitsemme päästä selvittämään ja sopimaan keskinäisiä asioitamme. Gunnar sanoi siinä ensin, että tällaista armonjärjestystä ei ole Lapin maalla ennen pruukattu ja

sitten kysyi Juhan Henrikssonilta hänen mielipidettään. Hän esitti, että tehtäisiin, kuten joskus ennen, että Länsi-Norjasta lähetettäisiin saarnaajat Itä-Norjaan. Sitten Leevi vahvisti Augustin ja Juhanin puheet, sanoen samalla, että me tahdomme päästä ulkomaitten lähetysmiesten avulla keskustelemaan ja sopimaan keskinäisistä asioistamme, sillä eivät ne ole ainakaan kuin pienet asiat iankaikkisen onnen ja autuuden suhteen. Gunnari vastasi, että he vain ovat alttiit niihin keskusteluihin. Mutta vain saarnaajat omasta maasta, ei ollenkaan maamme rajojen ulkopuolelta, eikä mitään äijiä eikä ämmiä. Muuten siitä tulee niinkuin Oulun riitakokous. Siihen vastasi Leevi, että kristillisyyden vanhimmat ovat ennen käskeneet, että jos teille tulee joskus jotain saarnaajien välille, niin teidän pyytää Suomen saarnaajia avuksenne. Gunnar puhui vielä, että jos noihin asioihin otetaan ulkomaalaisia, niin ei se ainakaan koroita kristillisyyden kunniaa, sillä silloin pitää tulla monen kymmenen vuoden aikaiset asiat kysymykseen. Hän huomautti, että jos Länsi-Norja voi sen lähetyksen järjestää Itä-Norjaan, niin se ei tule meidän vaatimuksesta, sillä sitä me emme voi vaatia.

Samana päivänä väliajalla olivat sitten kokoontuneina saarnaajat: August, Leevi, Gunnar, Sten, Evald, Juhani, Hugo, David, Hubert sekä Ville Hedlin ja Johannes Vingbäck Vittangista ja yksi Kainuusta. Siinä puhuttiin sitten Boremannin postillasta, Jumalan Sanan muuttamisesta y.m:sta, jossa joku sanoi, ettei nyt sen vertainen tee mitään. Sten otti siitä kiinni ja sanoi, ettei Jumalan sanaa saa muuttaa pikkuistakaan. Silloin Gunnar nousi ja sanoi: "Kyllä kuulette, mitä teidän sananpitäjä sanoo - lähdetään pois!" Levi sanoi, ettei mennä vielä, met tarvitsemme vielä puhua, vaan he menivät. Tässä tilaisuudessa käski Leevi Gunnaria korjata sen, kun

Hän oli Kangosen kokouksessa valheellisten juorujen kautta roskittanut Augustia, vaan ei hän ole korjannut.

Käsinkirjoitettu raportti.
Elmiina Orrmalmin käsialaa.
Levi Älvgrenin kokoelma.

120. LEVI ÄLVGRENIN RAPORTTI KANGOSEN KOKOUKSISTA 1963

Aletut kokoukset Kangosessa jossa oli läsnä Gunnar Jönsson/ August Isakson/ Sten Johansson/ Levi Älvgren/ Evalt Larsson/ Johan Mäntyvaara, se oli keskivikko kuin Gunari sarnasi nin hän otti tekstin Rommarnas 8 ja koska pavali puhu lihan jälken vaelta misesta nin hän sanno että vaikka kunka pyhiä kirjoja myis pyhänä nin se on lihan töitä ja kon August ja levi olit käynet Nykäsen Liljan hautauksissa nin Augusti otti Levin tilhin noita ruotsalaisia kirko postiloita myötä, jakoi siällä ja lähätti jotka olit tahtonet, ja vaikka levi ei ollut nähny että se otti raha keltän ej kuitenkan muistanu, nin hän sarna lihan töiksi, niten juorujen kautta jota oli siälä sannu, joihin Levi lupasi illala vastata ninku teki, ja sanoi että hän vasta sihen mitä Gunnari veli päivälä sarnais että se postilan mynti jota on veljet tehnet on lihantöihin kuluva, nin levi sanoi että se on farisealaisella silmälä katsottu että sat olla Augusti vapa että se ej kulu lihan töihin, ja se on kurnitseminen hyttysiä ja niäleminen kamelia ja viälä otti levi ramatusta pavalin sanat ja sani että älä pikaisesti käsiäs toisen pälle pane ja jos tet toisianne burette nin tet toisiltanne purtuksi tulette

ja nin tulit sitte Joulukokoukset ja kuin siällä tulit lähetykset kysymyksen Idä Norjan nin Augusti vastasi ja sanoi että ej tule lähätystä sillä boremannin sotkua on lika paljon kristilisytessä nin/ ja mett tahoma suomen ja Norjan.../ Gunnari kysy mitä sinä Johani sanot se sanno että on raskas vastata mutta minä ajatelen että ej, mutta joss Länsi Norjan sarnajat sinne menisit,

Nin Levi Älvgren vasta ja minä sanon ninko Johani, ja minä ajatelin ja ko luethin nitä pyntö kirjoja että länsi Norjasta tehtä lähetys Itä norjan, ja ninkö Augusti sanoi että met tahoma Suomen ja Norjan lähetysmiähet ja meillä on kysymys että mett autuaksi tulema nin Gunnari sanoi ejkö muilla ole se kysymys ja nett tulevat ninku oulun rita kokoukset ja sinne ej sa tulla ej ämmiä ejkä äjiä/ nin se ej antanu tulla suomen ejkä Norjan / se Levi sanoi että kristilisyten vanhemat on sanon het että jos teillä tulle saarnajitten välin jotaki nin ottaka suomen sarnajat ja nin net ej sannet kumpiakan, Mutta ainuastansa keskenän ja se tuli siällä tutkinto boremanin postilasta jossa Steni Sanoi että ej sa yhtän sanna muutta nin se hyppäsi ylös ja sanoi että kyllä kulletta niten sanan pitäjä ja sanoi että lähemä mutta Levi husi ja sanoi että ej viälä mennä mutta se meni

---

Alkuperäinen käsikirjoitus.

Levi Älvgrenin omakätinen.

Teksti toistettu kirjoitusvirheineen.

Pystyviivat lisätty selvyyden vuoksi. /LK.

121. LEVI ÄLVGREN Y.M. - SUOMEN SAARNAAJILLE

Svappavaara 8/3 1964

Rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran Siionissa Suomen maalla, Jumalan armo ja rauha olkoon teidän henkenne kanssa nyt ja aina tämän sodan ja kilvoituksen loppuun asti, amen.

Tällä onnen toivotuksella tahdomme lähestyä teitä ja tunnemme sisäisen pakoituksen siihen, sillä kuten tulitte huomaamaan joulukokouksissamme Gällivaarassa, olemme joutuneet ahtaaseen tilanteeseen. Liitämme mukaan kertomuksen kokousten aikaisista yrityksistämme teidän avullanne asioitten korjaamiseksi, joka kuitenkin meiltä kokonaan estettiin. Ehkä ei se vielä ollut Jumalan aika, vaan ihminen hätäilee, kun niin monet totiset sielut rinnallamme hätäilevät. Mutta suurin osa kristityistä kuitenkin ovat halukkaat kaikessa menemään virtana sitä suuntaa, missä maailman kiilto ja pappisrakkaus ovat vallalla. Sitten puhutaan paljon seurakunnasta, ja sellaiset henkilöt, jotka eivät ole omantunnon puhtautta vielä koskaan käsittäneet, vaan uskon tunnustus on ollut, ja vielä joutuvat olemaan pyhärukousten pitäjinä, kun vanhat saarnaajat ja rukoustenpitäjät kylistä ovat siirtyneet levolle, puhuvat vain, että se on tietty että seurakunta on suuri.

Se on täällä ollutkin sellaista jo kun kristillisyys on kauvan päällä seisonut ja niin paljoilla kristittyjen lapsilla on ollut jonkunlainen kunnioitus saarnaajia ja kristityitä kohtaan, että he ovat hyvän ajan mukana kulkeneet, vaikka ei kaikki saarnaajat ole tullut heidän sielunsa tilaa tuntemaan. Mutta me uskomme, että nämä ajat ovat annetut kansoille ja ei vähin meidän kansallemme

koettelemukseksi, jossa puhdistus tapahtuu kuin kullalle tulessa. Kun tutkimme raamatusta ja kirkkohistorioista sekä oman aikakautemme vanhinten ja Lutheruksen kirjoituksia, niin uskomme on aina tullut vahvistetuksi oman syntisyytemmekin ja puuttuvaisuuden rinnalla, että olemme kuitenkin oikean äitin, esikoisten seurakunnan helmassa. Mutta kysymys on, että mitä meidän on tehtävä, kun asiat ovat sillä kannalla, kuin nyt näitte ja kuulitte. Me emme halua yhtään muutosta Jumalan sanan kirjoihin emmekä siis voi hyväksyä Boremannin postillaa, koska emme löydä siihen oikeutta pyhästä raamatusta eikä omatuntomme anna myöten. Ja vaikka kuinka paljon hakisimme Laestatiuksen ja muitten totuudessa pysyneitten aikakautemme vanhinten kirjoituksia, niin asia seisoo samana meidän sielussamme ja sydämessämme. Jumala on sama eilen, tänäpäivänä ja iankaikkisesti. Ja Jumalan nimi ja hänen pyhä sanansa pitää meille olla yhtä pyhä ja kallis kuin hän itse on. Emme voi antaa luvallisuutta itsellemme emmekä muille niissä synnin vaikutuksissa, jotka nyt voimallisesti tukkivat kristillisyyteen, niin kuin ahneus, maailman rakkaus, koreus monessa muodossa, jonka alla piilee huoruus, niin kuin Laestadius sanoo. Kyllä teillä on tuttua ja tallella kirjakin: Tositietoja Laestadiolaisesta herätysliikkeestä Ruotsissa ja Suomessa. Viittaamme siinä sivu 6:n loppuun ja 7:n alkuun/*, sillä olemme joutuneet siihen kohtaan jälleen seurakuntaopin kysymyksen edessä.

Pyydämme sydämellisesti, että rukoilette Jumalaa meidän ja meidän asiamme puolesta! Toivotamme myös onnellista matkaa oikeaa isänmaata kohti, ja saarnaamme ja todistamme teillekin anteeksi kaikki synnit ja epäilykset Herran Jeesuksen nimessä ja sovintoveren voiman kautta. Olkaa lohdutetut Herrassa. Antakaat vielä meillekin anteeksi ne raskaat epäilykset, jotka tulevat monen

murheen ja ikävän alla, vaikka olemmekin vapaat kuolettavaisista synneistä. Jääkää hyvästi Jumalan rauhaan.

Heikot veljenne uskossa ja evankeliumin edesvastauksessa

Levi Älvgren Sten Johansson August Isaksson

Käsikirjoitus. Elmiina Orrmalmin käsialaa.

Levi Älvgrenin kokoelma.

*/Tositietoja Laestadiolaisesta herätysliikkeestä Ruotsissa ja Suomessa ss.6-7: "Aivan oikein: kun rupesi monenlaiset äänet kuulumaan niissä herätysliikkeissä Suomessa ja erittäinkin Kittilässä, Itä-Norjassa ja Amerikassa, niin J.Raattamaa herätti kysymyksen: "Mikä on oikea seurakunta?" Ja sitten kun tutkistelu lopullisesti päättyi, rupesi hän väsymättömällä tarmolla seurakunnan kanssa ja puolesta kirjoittamaan lähetyskirjeitä, joissa hän eritoten osoittaa sen aika-kaudellamme ensiksi syntyneen seurakunnan, jonka hän aina asettaa sen seura-kunnan rinnalle, joka syntyi Jerusalemissa lukittuin ovien takana ja jatkuvasti huomauttaa, että jälkeentulevaiset heräykset tulisivat siihen liitetyksi yhden Kristuksen hengellisen hallituksen alle, että Herran lauma koossa pysyisi. Näitä Raattamaan ymmärryksiä eivät ole lännen saarnaajat koskaan vastustelleet. Ja sitä enemmän selkisi tämä asia, kun Raattamaa valaisi, minkäkaltaisia vahinkoja seuraa niille, jotka eivät seurakuntaa tottele. Mutta nämä ymmärrykset tulivat monelle karvaaksi Pohjois-Suomessa, Itä-Norjassa ja Amerikassa,niin että monet etevistä saarnaajista nousivat aivan jyrkästi Raattamaan ymmärrystä vastaan. Aluksi ottivat syyksi sen, ettei Johan Takkinen ole sovelias lähetettäväksi Amerik-kaan, ja niin erkaantuivat ymmärryksissä, jotka koskivat lähetystä ja käsitettä oikeasta seurakunnasta. Ja kun Kittilän saarnaajat tulivat Itä-Norjaan, vaikuttivat he siellä jyrkän vastaansanomisen, joka meni niinkin kauas, että seurahuoneen ovet suljettiin niiltä saarnaajilta, jotka turvasivat esikoisten seurakuntaan."

122. JOEL AHONEN Y.M. -AUGUST ISAKSSONILLE Y.M.

Lahdessa 22/6 1964

Rakkaille veljille ja vanhemmille Herrassa ja uskollisille työmiehille Herran viinamäen kalliissa ja edesvastuullisessa työssä Ruotsin maalla: August Isaksson, William Eriksson, Gunnar Jönsson, Johan Henriksson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, Levi Älvgren, Sten Johansson, Paava Pitsa, Erik Kuoljok, David Björk sekä muut saarnaajat teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, niin myöskin kaikki totuuden apulaiset ja seurakuntain palvelussisaret, jotka sekä oman että myöskin kaikkien muitten sielujen autuuden tähden olette itsenne uhranneet suuren Luojan ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen apulaiseksi, siihen kalliiseen Herran työhön, ja että kaikille niille on luvattu suuri palkan maksu taivaassa.

Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon aina runsaana kaikkien teidän ja meidän kanssamme.

Tällä onnen ja rauhan toivotuksella tervehdämme teitä kaikkia, rakkaat veljet ja sisaret sekä suulla että sydämellä, tästä suuresta juhannuskokouksestamme Lahdessa. Paljon on taaskin kansaa koolle tullut maamme rajojen sisältä, pohjoisesta, etelästä, idästä ja lännestä, kristityitä ja sananpalvelijoita Herran Jeesuksen siunattuun nimeen, vielä sen sydämellisen rukouksen kanssa, että vieläkin keskellämme, sielujemme rakastaja Herra Jeesus, sanansa ja henkensä kautta armolahjojansa jakaisi ja sanansa valkeuden antaisi paistaa kaikille avatuille ja vastaanottavaisille sydämille, niinkuin Hän on sanonut: "Minä tulin, että teillä minussa elämä

olisi ja yltäkyllä olisi." Vaan että katuvaisten syntisten sydämet ovat useasti ahtaat sitä armoa ja totuutta vastaan ottamaan. Vaan niiden kohdalle kuuluvat Vapahtajan sanat: "Minun nimeeni pitää saarnattaman parannusta ja syntein anteeksi antamista." Kyllä kaikki kuolleen uskon tunnustajat ja armonvarkaat omistavat itsellensä Jumalan armoa, vaikka ei heille sitä saarnattaisikaan. Ei heitä epäilykset vaivaa, niin kauan kuin kuollut usko ja varastettu armo heillä riittää.

Saarnaajat ovat kulkeneet täyttämässä kristittyjen pyyntöjä, ja niin paljon olisi tarpeellista työtä kristillisyyden sisäpuolella. Vaan että me olemme kelvottomat palvelijat, niin ettei oikeassa itsensä tunnossa olevat saarnaajat pääse ylistyspuheita itsestänsä pitämään. Vaan siihen on meidän turvamme, kun vielä aina toiset ja toiset lähetetyt järjestä tulevat, niin he täyttävät sen, mitä meiltä puuttuu. Yksi lähetysmies on vain ollut se, joka kaikki täytti.

Kallis Jumalan sana on näissäkin kokouksissa saarnattu. On vielä turvallista kuulla vanhojen kristittyjen suusta todistuksia, että Jumalan sana vieläkin puhtaana saarnataan sillä äänellä, joka on keskellämme kuulunut monta kymmentä vuotta. On vielä muutamia, jotka muistavat sen ajan, kun Iisakit, Esikoisten seurakunnalta Ruotsin Lapin maalta lähetettyinä, ensimmäisestä kerrasta alkaen ja heidän elämänsä loppuun asti, olivat toimelliset johdattajat. Sen vielä uskomme tänäkin päivänä, että se oppi ja esikuva vieläkin säilyy ja voimassa pidetään Esikoisten seurakunnassa, josta mekin olemme hengen ja elämän saaneet, niin kauvan kuin tämä maailma seisoo.

Kauniina ja jo hedelmällisenä katselemme tänäkin juhannuksena Herran peltovainioita. Nuoret ihmiset, kaikelta ikärajalta, ovat suurilukuisimmat kaikissa kokouspaikoissa, ja vielä Jumalan

sana elävänä heissä vaikuttaa, ja elämää antavana voimana uskossa ja esikuvassa hedelmää kantaa kärsivällisyydessä. Kyllä on tosin tänä ainana meillä kaikilla sananpalvelijoilla ennen kaikkea syy rukoilla Jumalaa, rakasta Taivaallista Isää Herran Jeesuksen nimeen, että Hän antaisi sitä oikeata ymmärrystä ja taitoa, ennen kaikkea ottamaan vaaria itsestämme ja kaikesta laumasta, sillä jos missä taitoa tarvitaan, niin siinä, että lauma koossa pysyisi ja seuraisi Ylipaimenta Herraa Jeesusta, ja niin kaikki toiset toistemme kanssa, yhdellä rauhan siteellä, joka on rakkaus ja luottamus, yhteen liitettyinä, pysyisimme vahvana veljellisessä rakkaudessa. Kyllä tämän maailman ruhtinas suurella kiireellä työtänsä tekee maailmassa. Paljon onkin kansaa hänen talutusnuorassansa, vanhoja ja nuoria, rikkaita ja köyhiä, jumalisia ja jumalattomia, ja kun nyt katsomme ihmisten rientoja ja sitä synnillistä ja jumalatonta elämää maailmassa, niin huokaukset nousevat vanhurskasten rinnoista, että auta ja varjele, kaikkivoipa Jumalamme, ettemme hukkuisi tuon myrskyisen maailman mereen.

Meidän rakas Vapahtajamme on sanonut: "Maailmassa on teillä tuska, vaan olkaa hyvässä turvassa, sillä minä voitin maailman." Siis yksi ainoa turvan paikka tässä maailmassa on kaikilla niillä, jotka pysyvät Vanhimman sylissä ja Herran Jeesuksen viimeisessä käskyssä, kun Hän on sanonut opetuslapsillensa: "Jos te rakkauden keskenänne pidätte, niin te Isässä ja minussa pysyväiset olette."

Tosin vielä löytyy kuulemattomuutta ja tottelemattomuutta kristillisyyden sisäpuolella sitä terveellistä oppia vastaan, joka sisällänsä pitää sekä armon että totuuden, niinkuin kirjoitettu on: "Armo ja totuus on Jeesuksen Kristuksen kautta tullut." Vaan että niin on kaikkena Raamatun aikana ollut, sekä Vanhassa että

Uudessa Testamentissa, etteivät kaikki ole pysyväisiksi Jeesuksen seuraamisessa tulleet. Ulkopuolelta tulleet vastustajat ja vääryyden puhujat on meille huokeampi tuntea, vaan ne, jotka keskeltämme tulevat ja omia lihallisia taipumuksiansa ja muita maailmassa muuttelevaisia muotoja noudattavat, heidän ei enää tarvitse valittaa vihollisen kiusauksia eikä pahan maailman viettelyksiä, eikä myöskään epäilyksiä. Usko on heillä vahva, ja he olisivat valmiit antamaan ojennusta ja neuvojansa Jumalan sanan saarnaajille, jotka uskollisiksi on löydetty monen kymmenen vuoden aikana. Mutta Jumalalle kiitos, että niitä ihmisiä on vaan harvoja. Vaan totuuden rakastajia, sekä vanhoja että paljous nuoria on niitä, jotka särjetyillä sydämillä, heidän kalliimmassa uskossansa rukoilevat Taivaallista Isää, että Hän antaisi heille aina uskolliset vartijat. Eivät he tahtoisi sitä koskaan nähdä, että kristillisyyteen sisälle tulisi kuollut usko ja maailman tavat ja muodot. Vaan siinä uskossa ja toivossa olemme kilvoittelemassa, että Jumala, rakas Isä kaikkia niitä ihmisiä, jotka ovat jalkansa elämän ja rauhan tielle astuneet, loppuun asti vahvistaisi.

Oi, jospa me aina saattaisimme katsoa, että meidän kaikkien loppu jo lähestyy, ja Jumala kaikkein Tuomari pian ilmestyy, joka on valmis tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, ja ettei meitä silloin alasti löydettäisi, vaan Kristuksen kalliilla ja valkialla häävaatteella puetettuina ja palavain lamppuin kanssa olisimme valmiit vastaan ottamaan sitä suurta taivaan joukkoa, joka seuraa ylimmäistä Tuomaria. Silloin on taivas täynnä enkeleitä, jotka saattavat Karitsan morsianta sisälle hääsaliin. Siellä saamme viettää Karitsan häitä iankaikkisesti, ja sen toivossa rohkaiskaamme sydämemme uskomaan kaikki synnit anteeksi meidän Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta.

Rukoilkaa vielä, rakkaat ystävät, veljet ja sisaret, meidänkin edestämme, että Jumala rakas Isä kaikesta pahasta varjelisi loppuun asti.

Paljon on syntiä hukkunut armon mereen näissäkin kokouksissa. Kiitosäänet ovat korkealle nousseet särjetyistä ja armolla täytetyistä sydämistä.

Jääkää hyvästi Herran haltuun annettuina tämän suuren kokousväen kanssa.

Rakkaita ystäviä olemme saaneet lukuisasti Ruotsista, Norjasta, Amerikasta ja Kanadasta kokousvieraiksemme.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Joel Ahonen, K.Luoma, H.Seppänen, E.Nousiainen, U.Toivonen, I.Mielonen, A.Ihalainen, A.Vainikka, K.Nurminen, P.Peltonen, O.Valkama, J.Karhu, S.Salminen, Elis Ahonen, A.Riuttalahti, O.Airamo, O. Tasti, E.Hintikka, T.Lamminen, Juhani Korhonen, P.Tamsi, A. Ansaharju, kirkkoherra Kari, M.Kärki y.m.

VLKY:njulkaisukokoelma, Tampere 1972. (ss.199-200).

123. OTTO TAST - PANSSARIARMEIJA PERÄÄNTYY 1964.

Hämeenlinnassa 22.10.1964

Rakkaalle vanhimmalle Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä August Isaksson rakkaan vaimonne Heddan kanssa.

Jumalan rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kanssanne nyt ja ijankaikkisesti.

Olemme taas viettäneet Mikonpäiväkokoukset tällä kertaa Kaltimossa missä oli paljon saarnaajia ja kristityitä koolla ja Jumalan sanaa saarnattiin suurella Jumalan voimalla ja se vaikutti murhetta synnistä ja iloa autuudesta, josta Jumalaa kiitettiin ja ylistettiin. Suuri yksimielisyys ja rakkaus oli saarnaajien väliin, josta emme kyllin jaksa Jumalaa kiittää niinkuin tulisi.

Meillä oli juuri lähetysmiehet Urho Toivonen ja Otto Airamo ja vieraita oli paljon, että kirkko oli täynnä kristityitä ja Jumalan sanaa saarnattiin voimallisesti ja paljon syntiä upotettiin armon mereen, vaikka kirkot tahtoo olla kylmiä kokouspaikoiksi, mutta emme voi enää ajatella pitää kokouksia omassa rukoushuoneessa lähetysmiesten aikana. Eilen illalla oli viimeiset kokoukset omassa rukoushuoneessa ja kyllä siellä sitten oli suuret vaikutukset ja Jumalaa kiitettiin ja ylistettiin.

Kirjeestäni, jonka kirjoitin teille viime talvena tahdon sanoa, että se oli pahaa kun vedin rakkaat vanhempien Joel Ahosen ja Kalle Luoman nimet siihen asiaan ja näinollen olen kirjoittanut William Erikssonille ja Gunnar Jönssonille kirjeen ja pyytänyt heiltä anteeksi, että olen sekoittanut itseni Ruotsin kristillisyyden asioihin.

Lopetan tämän kirjeen sillä vahvalla uskolla, että synnit ovat meille ja teille anteeksi annettu monen todistajain kautta ja minä vielä heikko veljenne annan ja todistan kaikki synnit, viat ja viimeiset epäilykset anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa maahanvuotaneessa sovintoveressä. Pian yhteen tulemme ja saamme sitten iankaikkisesti olla yhdessä ja Jumalaa kiittää heliämmällä äänellä kuin täällä murheen laaksossa. Pienet ovat

matkanvaivat loppujen lopuksi autuuteemme verrattuna ja ensimmäinen näkeminen maksaa kaikki matkan vaivat.

Olkaa nyt rakkaudella minulta tervehdetty ja jätän teidät Jumalan armollisen sanan haltuun ja ellemme saa nähdä toisiamme tämän maan päällä niin kuitenkin Jumalan paratiisissa.

Vähin veljenne uskossa
Jumalan rauhaa!

Otto Tast

Alkuperäinen
Levi Älvgrenin kokoelma.

124. WILJAMI KIROAA AUGUSTIN, PIKKU-LEEVIN JA STENIN 1964.

Junosuando 25/10 1964

Tykö rakkaat veljet Kristuksessa ja uskolliset vartiat Sionin muurilla. Kalle Nurminen ja Antti Vainikka rakkaitten vaimoinne ja lastenne kanssa sekä se Herralta ulos valittu lapsilauma ympärillänne, Jumalan rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon ja ahkeroikoon runsaasti keskellänne. Tulen teitä tervehtimään jollakin ratilla, toivottain onnea, rauhaa ja rakkautta keskenänne sillä sehän oli Jumalan Pojan viimeinen käsky opetuslapsille.

Kiitän nyt teitä kalliitten kirjein edestä sekä yhteisen kirjeen edestä Kaltimon kokouksesta, johonka veljet lupasivat vastata. Olemme täällä Junosuannossa pitäneet hauskoja kokouksia viisi päivää, oli paljon kansaa koolla ja saarnaajat Gunnar Jönsson,

Evald Larsson ja David Björk, jossa luettiin seurakunnalta lähetettyjä kirjeitä, sekä Tastin anteeksi pyyntö kirje, jonka olemme vastanneet Gunnari veljen kansa, ja sytämestä anteeksi antaneet. Oliki ihmeellistä, että Suomessa tunnetaan Augusti paremmin kuin me tunnemme. Minäkin olen hänen tuntenut jo siitä asti kuin on saarnaamaan alkanut ja kuinka on ollu jo vanhinten aikana asiat. Ne on siitä entisestä Tastin kirjeestä levittäneet kopioita vähän minneki, vaan mitä se auttaa kun hän tunnetaan omilla paikkakunnilla.

Ne onkin nyt kokonansa itsensä erottanhet että pitävä eri rukouksia jossakin paikka. Kyllä Augustin kansa olisimme pärjänny kuten ennenki jos ei pikku Levi ja Sten Johanssoni olis alkanu pyörimään. Vaan itse ovat itsensä julkiseksi tehneet, niin sen tähden minäkin julkiseksi kirjoitan. Olis se sydämellinen toivotus, että hekin tulis tuntemaan erhetyksensä, sillä ei ole hauska että niin on vaan rukous Jumalan tykö, että kaikki kääntyis parhaaksi.

No niin en tiedä enempää sanoa, vaan uskokaamme kaikki synnit, viat ja puutokset anteeksi Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa ulos vuotanessa sovintoveressä, joka onkin matkasauvamme taivaalliseen kotiin. Rukkoilkaa edestämme, että mekin voitolla perille kostuisimme. Sanon hyvästiä sillä toivolla, että kerran saa yhteen tulla jos ei ennen, niin uuden maan ihanuudessa koko maasta ostetun lauman kanssa paratiisissa. Tämä toivo ja usko pitäköön meidän päätämme ylhäällä, kaikkien matkan vaivojen ja kiusausten alla.

Ei ole juuri pahakaan minun ruumiillinen terveys, vaan ei oikein hyväkään. Vaimonikin terveys ei ole oikein hyvä, vaivaa veren paino ja sytän heikko.

Sanotte rakkaat terveiset saarnaajille ja kristityille kullekin nimeltään. Se on huokauksemme, että Herran lauma koossa pysyis, terve tulemaa joulukokoukseen, On ollut aina hauska kuin on ollu sieltä vieraita ja saarnaajia.

Jääkää Jumalan rauhaan ja olkaa yllänimitetyt minulta vaimonne ja lastenne kansa enin ja ensin tervehditty. Terveisiä kristityiltä täällä.

Merkitsi teille tunnettu heikko veljenne uskossa,

Villiam Eriksson,

Näen joltisesti kirjottaa konheella, vaan en voi kynällä. Vaan hyvä on, että on senkin verran näköä. Jalkaa ei voi saada kuiten ennen joulua, se viepi kauvan aikaa. Vainikalle olen lähettänyt saman kirje preivin.*

Koneella kirjoitettu jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

* Tämä kirje on Nurmisen Lappiin toimittama kappale./LK/

125. KOORAN KAPINA PÄÄTTYMÄSSÄ - ISAKSSON- VANHIN KIRKONKIROUKSEEN 1964

Jellivaaran joulukokouksessa 1964

Rakkaille veljille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille Herran viinamäessä siellä Suomen suuressa kristillisyydessä, jotka

yksi olette Esikoisten seurakunnassa ja sen hengen yhteydessä, J.Ahonen, I.Mielonen, K.Nurminen, B.Niemeläinen, O.Valkama, E.Ahonen, A.Riuttalahti, V.Oksala, E.Hintikka ja V.Viljanen rakkaitten vaimoinne sekä palvelevaisten vaimoin ja totuuden apulaisten kanssa, ja koko Herran laumalle siellä Suomen Siionissa.

Tulemme taas teitä tervehtimään näistä ihanista joulukokouksista, joissa olemme viettäneet joulujuhlaa poikalapsen Herran Jeesuksen ympärillä. Paljon on saarnaajia ja kristityitä koolla, sekä oman maan rajojen sisältä, että sieltä Suomen maalta ja Norjan meren rannoilta paljon ystäviä, niin myös jotkut harvat Tanskan maalta.

Siunatut ja autuaalliset ovat nämä kokoukset, kun niin suuri hengen yhteys vallitsee rauhan siteen kautta kaikkien niiden tykönä, jotka eivät ole hyljänneet sitä oikeata äitiä, se on, sitä seurakuntaa, joka on aikakaudessamme ensisti kivulla uudestisyntynyt täällä Ruotsin Lapin maalla. Ehkä se on pahennus niille, joille Kristuksen ies ja hallituksen muoto on tullut sopimattomaksi ja ovat loukanneet sydämensä totuuden saarnaajia vastaan. Ihanasti kuitenkin paistaa Betlehemin kirkas tähti seassamme, kun vielä saarnaajat saarnaavat elävän ja kaksiteräisen Jumalan sanan, joka vaikuttaa murheen synnistä ja ilon Jumalan armosta ja syntien anteeksi saamisesta. Vielä kuuluvat ilon ja riemun äänet Jumalan huoneesta, kun lintu on huoneen löytänyt ja pääskynen pesänsä, sinun alttaris Herra Sebaot.

Kiitämme teitä Suomen veljet ja ystävät, että olette lähettäneet meille saarnaajia, joitten mukana on tullut niin suuri paljous kristityitä, mikä on meille suureksi iloksi ja mistä tulee näkösälle, että on vielä suuri hengen yhteys Lapin maan seurakunnan ja niitten kanssa, joilla on yksi sielu ja yksi sydän ja yksi mieli

kristillisyydestä. Ehkä vihollinen tahtoo voimalla tehdä rikkeitä kristillisyyteen ja eksyttää monta niistä, jotka ovat totuudessa matkaan lähteneet ja tehneet yhdessä työtä, niin että Johanneksen sanat vieläkin pysyvät paikallaan,*/ että he ovat meistä lähteneet, mutta eivät olleet meidän kanssamme, joka murehduttaa kristittyin sydämiä ja Jumalan luontoa.*/ Kyllä maailma pauhaa pahuudessansa niinkuin tulinen meri, ja usein tulee pelko, ettei hukkuisi tämän ajan aaltoihin. Mutta uskomme kuitenkin, että Jumala armossansa kuljettaa omiansa murheitten ja kiusausten läpi siihen päämääriin, jota kohti olemme kulkemassa ja pian kostumme rauhan satamaan läpi tämän tuulisen meren. Niin saamme uskoa vieläkin kaikki synnit anteeksi Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä, joka on ulosvuotanut siinä suuressa sodassa pitkänäperjantaina edestämme ja sijastamme.

Rukoilkaa edestämme, että mekin voitolla perille kostuisimme teidän kanssanne.

Teille tunnetut saarnaajat ovat joltisessa terveydessä, mutta uskollinen vartija Siionissa Hans Karlsen makaa vakavasti sairaana Narvikin sairaalassa. Hänestä myös oli toivo, että hän saapuu näihin kokouksiin, vaan Jumalan tahto ei ollut niin. William Eriksson vanhin on vielä sen verran hyvissä voimissa, että voipi olla kokouksissa ja vielä saarnata.

Emmekä tiedä erikoisempaa sanoa, vaan kiitämme teitä seurakunnan kirjeen sekä yksityisten kirjeitten edestä, jotka ovat kalliit, sekä sähkösanomain edestä, joita on sieltä lähetetty lähetysmiesten kanssa, ja sanomme nyt hyvästiä sillä autuaallisella toivolla, että saamme vähän ajan perästä kohdata toisiamme uuden maan kirkkaudessa, jossa ei enää suru ja murhe paina, vaan saamme alati ja

iankaikkisesti voitosta kiitosta veisata Luojalle ja Lunastajalle koko maasta ostetun lauman kanssa.

Sydämen rakkaita terveisiä täältä kokousväeltä, joka täällä koolla on, sille Herran laumalle, joka siellä Suomen Siionissa on. Jumalan rauha hallitkoon teidän kanssanne loppuun asti, amen. Seurakunnan kanssa ja puolesta:

William Eriksson, Gunnar Jönsson, J.Henriksson, H.Gustavsson, E.Kuoljok, E.Larsson, David Björk, H.Jönsson, J.Pedersen, B.Antonsen, N.Guttormsen, Heikki Seppänen, Kalle Luoma, Urho Toivonen, P.Peltonen, Aaro Ihalainen, Simo Salminen, Antti Vainikka y.m.

Niin myös kiitämme rakennusaineitten edestä, joita on sieltä lähetetty lähetysmiesten mukana.

Lähetyksistä ulkomaille ei ole vielä voitu päättää näissä kokouksissa, ehkä joskus myöhemmin.

August Isaksson makaa sairaana kotonansa Vittangissa omissa mielipiteissään.

VLKY:n julkaisukokoelma, Tampere 1972. (ss.201-202.)

*/ Tässä kuulutetaan Lapin kristillisyyden hajaannusta yli maailman. Isaksson julistetaan kerettiläiseksi loppulauseessa. Esikoisten seurakunta ja kynttilänjalka siirretään pois Jellivaaran joulukokouksista. Suuri eriseura on syntynyt. Boremannilaiset ottavat vallan koko kristillisyyden laveudessa./LK/.

126. LEVI ÄLVGREN Y.M. - JOEL AHOSELLE Y.M. SUOMEEN

Svappavaara 1965

Rakkaille veljillemme Herrassa ja uskollisille työntekijöille Herran viinimäessä Suomen maalla: Joel Ahonen, Kalle Luoma, Eino Nousiainen, Kalle Nurminen, Urho Toivonen, Paavo Peltonen y.m.

Jumalan armo ja rauha ja rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssanne ja täyttäköön sydämenne tämän sodan ja kilvoituksen onnelliseen voitonpäivään asti! Amen.

Jälkeen Gellivaaran joulukokousten on tullut ajankohtaiseksi, ettei voi tyvenessä enää odottaa ja katsoa kaikkea sitä hengellistä vääryyttä, jota saamme nähdä, kuulla ja kokea. Se on näinä aikoina jälleen voimalla tullut esille, mikä suuri voima on siinä lohikäärmeen pyrstössä, josta Johannes on nähnyt ja kirjoittanut. Väkisin pakkaa mieleen ajatus, että pitääkö todellakin nykyaikana enemmän kuulla ihmistä kuin Jumalaa? -Mutta uskomme, että joka sinnepäin alkaa horjumaan, niin aina sen ihmisen kohdalta on viinimäen aita luhistumassa ja niin pääsevät hengelliset siat tonkimaan Herran pellossa. Meidän tosin pitäisi tehdä sen päälle työtä, että Herran lauma koossa pysyisi. Mutta senkö kautta se koossa pidetään, että vuodesta toiseen aina kiihtyvällä voimalla valheellisesti roskitetaan niitä työmiehiä, jotka puhtaan omantunnon kanssa tahtoisivat viimmäen aitaa tukea ja tiivistää? Ja kun joku on joutunut valittamaan joutuneensa syntymäpäivätelegrammia ja valokuvahoitojen kautta syntiin, niin G.Jönsson sanoi, etten minä niitä pidä syntinä. Samassa mitassa ne ovat muutkin asiat.

-Emme ole kuitenkaan koskaan niin viisaiksi tulleet, että olisimme seurakuntaa perustaneet yhteen - tai kahteen ja kolmeen mieheen, kuten V.Eriksson ensimmäisenä kokouspäivänä saarnasi ja monta muuta kohtaa pitkin kokousten aikaa, joita kuulimme ja kuulivat kaikki, jotka mukana kokouksissa olivat. Olikohan se kokoavaa työtä? Toinen asia, että me olisimme lakiin ja paragrafeihin sitomassa kristittyjen omiatuntoja. Silloinhan kristillisyytemme vanhimmat, kutenJoonas, Sammeli, Frans ja Viktori Björkman, joiden opetuksia monet vanhat kristityt muistavat ja niin kuin me muistamme ja te siellä, kuten näkyy kirjasesta "Tositietoja Lestadiolaisesta herätysliikkeestä Ruotsissa ja Suomessa". Silloinhan se kaikki olisi ollut vaarallista eriseuran rakentamista. Ja mitä ensiksikin olisi ollut Laestadiuksen työ kaikkinensa jälkeen, kun hän elävän uskon käsitti ja sen voimasta saarnasi. Kaikkia näitä ja muita kristillisyytemme vanhimpia olemma nytkin ahkerasti oppineet heidän kirjoituksistaan, joka aina vain vahvistaa meitä tässä nykyisessä totuudessa. Mutta onko tämä meidän syymme, kun kristityt kutsuvat meitä kokouksia pitämään niihin kyliin, joissa olemme kymmeniä vuosia työtä tehneet ja näistä jotkut joskus olleet vain apuna, niin nyt ovat jälkeen tulleet moniin kyliin ja pitäneet toiset kokoukset? Tjoutjasjärvessä myös olemme aina pitäneet Gellivaaran kokousten jälkeen kokoukset ja niin nytkin, vaikka rukoushuoneen olivat toiset jo ennakolta kieltäneet. Mutta kokoukset oli järjestettyjä ilmoitettu kylän vanhalle koululle. Kun olimme neljännen kerran kokoontuneet sinne koululle kokouksiin, tulivat toiset kokoukset kylän rukoushuoneelle, saarnaajina V.Eriksson, G.Jönsson, H.Gustafsson, E.Larsson y.m. Ei tämä ole ainakaan ollut Esikoisten seurakunnan oppi, siitä on ennen täällä olleet hyvin tarkat, ettei noin vain mennä toisten työmaille. Se kävi

siinä, kuten Vaskivuoressa v.1900, kuten tuossa pikku kirjasessa kerrotaan siv. 12. (Muuten silloin Sirkanmaa, Lundberg ja Pääkkölä menivät sitten Lainion kylään. Hieta-Kaaleppi -syntyisin Kuoksusta ja oli myöhemmin saarnaajana Amerikassa, oli silloin Lainiossa. Nuo mainitut saarnaajat kysyivät Kaalepilta: "Pidätkö sinä meitä oikeina kristittyinä?" Hän vastasi: "Pidän sitä rajaa, kuin pidän. Vieraat: "Miltäs rajaa sie leikkaat?" -Kaaleppi: "No siltä rajaa, kuin Vaskivuoren kokous leikkasi.")

Kirjasessa siv.34/* kuvataan seurakunnan tilaa Suomessa viime vuosisadan lopulla, ennen kuin täältä saatiin lähetysmiehet sinne. Täällä on nyt vuorostaan suunnilleen samanlaista johtavien saarnaajienkin kohdalta. Mutta kun täällä on kauan ollut maallisesti hyvä aika ja siinä mielet maailmaantuneet, niin se on tullut suuremmassa määrin ulos näkyville. Ne ovat fariseusten hapatus voimalla tukkineet kristillisyyteen. Niin kuin esim. siitä Boremannin kirjeestä näkyy m.m. näin: "Ruotsin Esikoisten nyt johtavin saarnaaja, minun hyvän ystävän Gunnar Jönssonin pyynnöstä olen valinnut vuosikerran Laestadiuksen parhaita saarnoja, suomentanut ja julkaissut nimellä: "Evangeliepostilla av LL.Laestadius". Sitten ne soittokoneet monen moiset kodeissa, joita ei kuitenkaan Jumalan Poika ole ottanut yhtään uuden testamentin seurakuntaan. Syntymäpäivien, nimipäivien, vihkiäisten y.m. juhlimiset maailman tavan mukaan, joista jo Laestadius saarnasi aikanaan parannusta. Mutta joka näistä nykyään uskaltaa parannusta saarnata - samoin kuin naisten puolialastomasta pukeutumistavasta y.m:sta, hän saa paragrafi eli pykäläsaarnaajan nimen. Mitä meitä auttaa Laestadiusta, Raattamaata ja muita kristillisyytemme vanhimpia nimeltä mainiten kiittää, jos me emme tarvitse heitä seurata opissa, elämässä ja esikuvassa? Me emme ole kuitenkaan parannussaarnoissa

sitoneet kristityitä lakiin, vaan olemme saarnanneet armolle avointa sydäntä, se on katuvaisille synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Siitä se on meillekin aina elämä vuotanut ja muuta elinkeinoa ei meillä olekaan. Mutta joka ei muuta tiedä oloistamme täällä, kuin mitä Gellivaaran kokouksissa kuulee, ei tule totuutta tietämään näissä asioissa. Eikä sitä tiedä moni täälläkään, kun se valhe on jo niin monia vuosia kaikunut kaikkien korville ja me olemme vasta v:n 1963 joulukokouksessa alkaneet puhumaan niistä sovintoyrityksistä ja joissakin tilaisuuksissa jotain sanoneet. Mutta Jumala meitä kaikkia näkee ja tuntee, se on kuitenkin lohdutuksemme. Rukoilemme teiltäkin anteeksi kaiken heikkouden ja sisällisen synnin voiman näitten murheitten alla. Samoin mekin saarnaamme ja todistamme teille anteeksi kaikki synnit, viat ja puutokset Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä, viattomassa ja kalliissa sovintoveressä. Syy meillä on uskoa tämän myrskyisen maailman keskellä. - Esikoisten seurakunnassa olemme ja Herra tuntee omansa. Jääkää Jumalan rauhaan ja muistakaa vielä meitä teidän rukouksissanne.

Levi Älvgren

Käsikirjoitus.

Elmiina Orrmalmin käsialaa.

Levi Älvgrenin kokoelma.

*/Tositietoja s.34:"Nämä edellämainitut uskon tunnustajat kaipasivat aina nyt sellaisia saarnaajia, jotka heille saarnaisivat niin armollisen Jumalan sanan, joka ei heitä loukkaisi, ja sellaiset saarnaajat, jotka uskalsivat Jumalan sanan saarnata kaksiteräisenä ihmisten muotoon katsomatta, saivat osaksensa varsinkin parempiosaisilta vaan "rääsysaarnaajan" nimen. Monilta saarnaajilta oli, ei ainoas-

taan papeilta, vaan myöskin maallikoilta, kadonnut totuuden terä miekasta.Ei he enään saarnanneet parannusta maailman suruttomalle joukolle eikä myöskään synnin nuhdetta uskon tunnustajille. Koreus ja maailmanrakkaus oli silmiin pistävä ja hyvin yleinen varsinkin kaupunkipaikoissa.Se koreus ja turhuus, jonka heistä moni oli riisunut sekä vaatteistansa että huoneistansa silloin, kun he olivat sydämen murheella syntejänsä katuneet ja Herran Jeesuksen veristen vaivain katseleminen oli sydämet kerran maailmasta irroittanut,se tuli monelle jälleen luvalliseksi,eikä ollut enään oikeata vaarin ottamista varsinkaan nuorien sieluntilasta, ja etualalle tuli kauppa- ja liikeasiat ja muut maailman tapahtumat kristityitten kanssapuheina.Sääty- ja arvoerotukset alkavat rikkaiden ja köyhien välillä tulla yleisiksi ja muodonkatsominen erottaa ne kanssakäymisestä, vieläpä rakkauden palveluksesta..."

/Tätä tietä syntyi Rauhanyhdistys, ja samalla tavalla syntyi myös Boremannilaisuus. Se on sokea, joka ei tätä näe./ /LK/.

127. AUGUST ISAKSSON - GUNNAR JÖNSSONILLE

Vittangi 23/1 1965

Rakas veli Herrassa, G. Jönsson

Saan ensiksi kiittää sinua siitä, että sinä et käynyt minua tervehtimässä Vittangin kokousten aikana, kun makasin sairaana, toiseksi saan kiittää sinua siitä, että olit niin ystävällinen että puhuit sekä Amerikan että Suomen kristityille, millainen minä olen, kolmanneksi saan kiittää, kun olet sanonut, että minä saarnasin paskaa Niilivaarassa, huolimatta siitä, että sinä itse saarnasit vanhaa oppia

vastaan ja sinun omia aikaisempia saarnojasi vastaan. Ja mistä sinä olet saanut sen tavan ja oikeuden, että sinä yksinvaltiaana saarnaat joulukokouksissa joka vuosi 2 kertaa, ja ulkomaan lähetysmiehet saavat istua' kokokaan ylimääräisinä? Minä en ole saanut sitä itselleni selväksi, mutta ole ystävällinen ja ilmoita mistä sellainen tulee, sillä kristillisyyden vanhimmat eivät ole jättäneet sellaisia tapoja jälkeensä. Ja mistä se tulee, kun matkustellaan milloin sinne, milloin tänne ja tehdään yhteistyötä pappein kanssa? Sillä nyt ovat papit aivan liian lähellä tätä kristillisyyttä. Kyllä se hyvä on, että te saarnaatte, mutta ei kai se ole tarkoitus, että tehdään yhteistyötä pappein kanssa, Boremannin ja eriseuraisten. Tahdon myös ilmoittaa, että ne 2000:- kr, jotka olen antanut kristillisyyden kassaan, tahdon takaisin, sillä se on ollut tarkoitus niitten kanssa, että ne käytetään kristillisyyden levittämiseen eikä sen hajoittamiseen. Edelleen olen sitä mieltä, että koska meitä pidetään eriseuraisina, niin teidän pitää lähettää mitä pikimmin takaisin heidän rahansa, tahdon myös ne rahat takaisin, jotka olemme maksaneet Boremannin kirjoista, sinähän olet itse sanonut, että sinä mielellään ostat ne takaisin ja maksat 5 kruunua enemmän kuin mitä ne maksavat, me voimme koota kirjat yhteen ja lähettää ne sinulle. Sillä sinulle on helppo niin tehdä, sillä sinulla ei ole kunniaa eikä vanhurskautta, sen on sinun oppi-isäsi Erlandsson itse sanonut erään kokouksen aikana Markitassa sekä muutamille Vittangissa. Kyllä on ahdistavaa, että saarnaaja saarnaa valheita ja ämmäin juoruja suurten kansanjoukkoin edessä. Meidän pitää kerran vastata puheistamme ja saarnoistamme. Minä uskallan väittää, että me vieläkin seisomme sillä paikalla, mihin olemme tulleet Jumalan armosta, mutta kuinkas on teidän laitanne? Ajattele asiaa ennen kuin se on myöhäistä. Meillä on 3 kpl todistajia sen päälle, mitä

Boreman on kirjoittanut Karille Suomessa, on häpeä lukea sellaista. Jos tahdot, niin voin lähettää sinulle niitä, niin että saat lukea ja nähdä miltä sinun työntekosi näyttää.

August Isaksson

Jäljennös. Koneella kirjoitettu.
Levi Älvgreninkokoelma. Ruotsinkielinen. Tässä suomennettuna.
Ei omakätistä allekirjoitusta eikä puumerkkiä. Kirjoituksen tyyli viittaa Sten Johanssonin toimineen kirjurina, mikä on todennäköisintä. /LK/.

128. LEVI ÄLVGREN - VILJAM ERIKSSONILLE

Svappavaara 25/11965

Rakkaalle veljelleni Herrassa Viljam Eriksson

Jumalan armon ja rauhan toivotuksella tervehdän sinua ja tunnen tarvetta puhutella muutamilla riveillä!

Kuulin kun saarnasit Gellivaarassa veljistä, joitten kanssa olet ennen rakkaudessa yhdessä työtä tehnyt ja nyt ne on menneet. Jos tarkoitit minua siinä, niin tahdon sanoa siihen, minä en ole mennyt mihinkään, olen samassa ja samanlaisena puoleltani kuin silloin. Olen myös jälkeenkin sinua kutsunut tänne kokouksiin, vaan et ole tullut, vaan sinä olet lakannut minua kutsumasta. Kummallako meistä on rakkaus loppunut? Ja kun saarnasit myös, että muutamat rakentavat seurakunnan yhdestä, kahdesta ja kolmesta miehestä j.n.e. se oli sinun omaa mielikuvitusta eli kokoonpanoa, sillä me emme ole koskaan niin viisaiksi tulleet, että olisimme siihen

seurakunnan rakentaneet. Mutta me olemme sen oppinhet tämän kristillisyyden aikana, ettei jälkeensyntynyt ole ensiksi syntynyt. Me olemma aina rakentanhet sen aikakaudessamme ensiksi syntyneen seurakunnan perustukselle, jossa Laestadius on alkanut huutamaan auringonkoitosta täällä laihassa Lapissa, jonka seurakunnan on aina asetettu sen seurakunnan rinnalle, joka syntyi lukittujen ovien takana Jerusalemissa. Sentähden meillä tulee olle Laestadiuksen kirjat puhtaana, jos tahdomme pysyä esikoisten seurakunnassa, muuten käypi kuten hän itse sanoo, että vajoamme sanan puhumatta korvia myöten. Sentähden emme saata hyväksyä Boremannin postillaa pöytäkirjaksi niinkuin tet. Emme voi myös hyväksyä niitä syntymäpäiväluvallisuuksia, jota olitte antaneet Parkalompolossa, niinkuin muistat sen, koska minä sulle sanoin, että kun siekin sinne menit. Siitä asti olen tuntenut veljeni, että sinulla on jäänyt jotakin mielikarvautta minua kohtaan, koska aina olet viskannut jonkun sopimattoman sanan minua kohtaan pöydän takaa, josta ovat kristityt minulle puhuneet. Mutta minä olen vuovannut tasoittaa. Erittäinkin Lainiossa, kun minä heitin saarnaamasta ja menin ulos, niin sinä olit roskittanut, josta minä sulle puhuin, että mistä minun tulee alentaa? Se minulle muisteltiin jälkeen Lainiossa, jota en saanut varsin tietää. Nytkin tässä preivissä kysyn, mistä minun tulee alentua, koska sinä tehit sen muistottomaksi kun kävin lasaretissa? Eikä ole kumma, että olet rakkauven rikkeet minuun käsittänyt, kun olette alkaneet jo pitkiä aikoja sitten lähettämään, vihkiäistelegrammia ja syntymäpäivätelegrammia, kransia ja kukkia ja luvallisuuksia vanhainpäiviin ja blomsterfonti värssyjen lukemiset vanhurskasten haudoilla. Niissä on sekä Herodeksen että farisealaisten hapatus, joita kaikkia näitä tarvitseisitte korjata yleisesti, että miekka tulisi teroitetuksi totuu-

ten tahossa. Ja joista Jaakop sanoo, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan, että joka tahtoo maailman ystävä olla se tullee Jumalan vihamieheksi. Ja vielä päälliseksi menitte Tjautjasjärveen, jossa met olimme jo neljättä kokousta alkamassa entisen tavan jälkeen. Ette te tulleet meidän tykö vaan teitte siellä toiset kokoukset, tietäen kuitenkin meidän siellä olevan. Siinä kävi jälleen kuten ennen Vaskivuoressa viime vuosisadan vaiheessa, kuin eriseura tuli vuonna 1900. Tästä ajatelkaa mitä oletta tehneet? Mutta meillä ei käy leikata Kristuksen ruumiista yhtään jäsentä. Se on paljon isompi asia, kuin omasta luonnollisesta ruumiista otetaan yksikin jäsen. Siitä kärsii koko ruumis ja tekee kipeätä. Meillä on ollut halu monta kertaa päästä asioista sopimaan, ja olemme yrittäneet, vaan eivät ole toiset halunneet, vaan kesken lähteneet pois. Mutta meillä puolestamme ei ole vieläkhän vastaan, jos siihen tilaisuuten tahtotte jos Jumala sen suo.

Jätän teidät Jumalan haltuun ja toivotan terveyttä, onnea ja Jumalan, rakkaan isän siunausta!

Vähin veljenne uskossa

Levi Älvgren

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

129. WILLIAM ERIKSSON SANOO AUGUSTIN JA HETAN LAMMASHUONEEN OVEKSI.

Junosuando 15/2 1965

Tykö veli Herrassa, Levi Älvgren ynnä rakkaan vaimosi kanssa, joita minä useasti muistan, ja kiitän siitä entisestä rakkaudesta ja palveluksesta kohtaani.

Tulen muutamalla rivillä vastaamaan sinun kirjettäsi, ehkä minulla olis paljon vastaamista tarpeellisempiin kirjoituksiin kristillisyyden laveudessa, kuin olis siihen lahjaa ja kykyä, joita on tullut kymmeniä, joilla on omat asiat tunnon päällä, ja ei niin kuin sinulla, että omat asiat on jääneet tunnon alle ja muitten synnit tulleet tunnon päälle.

Nyt vastaan sinun syytöksiin. Mitä sanot minun saarnasta Gällivaarassa. Olen puhunut niistä, jotka ovat meistä lähteneet ja ei ole ennää meidän kanssa, ja kun sinä sen omistit, niin vissiin on syytä. Ja mitä mainitset, etten ole sinua kutsunu. En haluakaan niitä kutsua, jotka kylissä kylvävä pahhaa toisista uskollisista saarnaajista, joita seurakunta on uskollisiksi löytänyt lähettää kristillisyyten laveuteen. Vai pitätkö, ettette ole vielä erkaintunnu, vaikka sorvauskirjoja kirjoitatte ympäri seurakuntia ja toisiin valtakuntiin. Ja niin kauvas menneet, että eri kokouksia pitätte Kunnassa ynnä muualla, jotka jo pitäis teitän omaanki nokkaan haista. Ja mainitset yhen eli kolmen miehen seurakunnasta. Pitäisit itse muistaa, kuin minä olin viimi kerran siellä, mitä olitte kokoon panneet Soutsas-Fransin kanssa. Mikä on teillä tunnon päällä Poremannin kääntämä Laestadiuksen Postilla? Minä olen aina luottanu ruotsia puhuvaissiin saarnaajiin, että niillä on sama Pyhä Henki kuin

minulla, ja vielä suurempi hengellinen ymmärrys, kuin minulla, että näkevät, mikä on vahingollista ja mikä ei. Niin en ole siihen asiaan puuttunu kuin olen suomalainen. Ja jos te kutsutte meitä Poremannilaisiksi, niin me saattaisimme kutsua teitä Hellmanilaisiksi, ja en tiedä onko heistä toinen toistansa parempi eli Pyhältä Hengeltä valaistu (voi lapsellisuutta). Mitä syytät, että olemme luvallisuutta antaneet yhelle ja toiselle synnille, se on teidän valheita, joita olette levittäneet. En ole yhtään plomsterfondi adressia elämäni aikana lähettäny enkä telegrammia, kuin sen verta kuin kristillisyyden vanhimmat ovat esikuvan jättäneet, enkä yhtään kranssia eli kukkaa ostanu eli niille lupaa antanu. Olis enempikin niistä sanomista, kirjoittamista, vaan pian, ettei kannata, niille jotka ei kuitenkaan tunne omia syntejään eikä sytämen ylpeyttään eikä toisten panettelua synniksi.

Mitä puhut Soutsasjärven kokouksesta pitäis paremmin hävetä, eikä tuua entistä Vaskivuoren eriseurasten kokousta sen rinnalle, sillä tiän, että olet hyvin tietopuolissa kuinka asia oli. Suurin osa kylän kristityistä oli meitä rukoillu ja pyytäny, että tulla heille kokouksia pitämään ja sanoneet Fransille, että het tahtovat nyt kokoushuoneen, kuin te olette pitäneet hallussa jo kaksi vuotta, ja me menimme niinkuin on aina pruukattu uuteksi vuoteksi. Vaan teillä piti riettaus ja ilmoititte kokouksen Kuririlla jo päivää ennen kuin Gellivaaran kokous päättyi. En tietä, mikä teillä siinä alla oli, vaan ette kuitenkaan voittaneet suomalaisia sinne, eikä paljon muitakaan, vaan meillä oli kokoushuone aina täynnä. Oliko sekin vanhan pohjan päällä, niinkuin kehutte? Eikö jo pitäis alkaa näkemään ja omaanki nokkaan haisemaan, minkälaista työtä olette tekemässä?

En halua enempi solvaus ja valekirjoituksia vastaamaan. Tämä olkoon ensimmäinen ja viimeinen. Kyllä sovinto tullee sovintoveren voimasta, kuin kuki katuu syntiänsä, mutta niin kauvan kuin muitten synnit on tunnon päällä. Ja että ihminen antaa omat mielipiteensä kaatua. Eikä niin ajatellen, että pitävät minun alleni sujua, ja Jumalan sanan jättää syrjään, joka on se oikea ojennusnuora.

Kysyn vielä, oliko se oikea Pyhä Henki, kuin olit meän kanssa ja puhuit niin paljon Augustista, ja onko se oikea Pyhä Henki, joka nyt on päinvastoin? Ja oliko se oikea Pyhä Henki, joka ennen pani Augustin uhraamaan yhen summan kristillisyyden kassaan, ja onko se oikea Pyhä Henki, joka nyt pannee sen tahtomaan takaisin? Eikö näissä kaikissa ole jotaki ajattelemista, jos on mieli, että oikein ja tasaisesti vaeltaa elämän tiellä? Jumalan Poika sanoo: "Ellette käänny ja tule niinkuin tämä lapsi, niin ette tule taivaan valtakuntaan."

Eikä nyt enempää, vaan sanon vieläkin niin paljon on minulla rakkautta ja Jumalan luontoa, että olisin valmis anteeksi antamaan, jos yksikään katuvaisen ääni kuuluis, ja silloin tulis sovinto sovintoveren voimasta. Sanon rakkaat terveiset Vaskivuoren kristityille ynnä muille, vaan olkaa itse Julian kanssa enin ja ensin tervehditty minulta Huldan kanssa.

Merkitsi heikko ja monessa puuttuvainen matkamies Isän maalle.

William Eriksson

Saat lukea tämän julki ystävillesi.

Vieläki eri paikoissa yksinkertaisille, ja olet vahva ollu, että vaikka yksin jäisit, ja sitte se valhelinen etukirjoitus teän toimittamassa Hellmanin kääntämä postillassa, joka todistaa että itseenne olette rakentaneet seurakunnan. Sitte vielä ne valheelliset kerto-

mukset, että Suomen saarnaajat on yhtä teidän kanssanne, joka tuli näkösälle kaikille viime jouluna, onko asia niin. Ettekö vieläkään huomaa, mihinkä vihollinen on saanu teitä kuljettaa. Kääntykää takaisin ja tulkaa yhteen lammashuoneeseen, jossa on itse Kristus ovena (eikä Augusti ja Hetta).

Valokopio alkuperäisestä. Lauri Koistisen arkisto.

130. LEVI ÄLVGREN - SILMÄN VOIDETTA SOKEALLE RAUKALLE.

Svappavaara 20/4 1965

Veljelleni Herrassa, Villiam Eriksson vaimosi Huldan kanssa. Tervehdän teitä Jumalan armon ja rauhan toivotuksella ja kiitän kirjeesi edestä, jonka saanut olen. Tahdon vastata lyhyesti näihin solvauksiin ja valheisiin, joita veli on kirjoittanut. Sanot, että minulla on muitten synnit tunnon päällä. Ei ole niin. Oliko se muitten synti, kun minä kysyin sinulta, mistä minun tulee alentaa, joista olit Lainiossa saarnannut, että ei auta huutaminen, mutta täytyy alentua? Tämähän oli minun omantuntoni tähden kysyminen, vaan sinä et ole asiaan vastannut mitään. Siitä saarnasit Gellivaarassa, josta kirjoitat tässä kirjeessä, että ovat meistä lähteneet, ja kun sen omistin. Omistanpa tietenkin, sillä minähän se olen ollut sinun kanssasi. Emmehän me ole lähteneet mihinkään, vaan te olette meidät hyljänneet kelvottomana Ihmisen Pojan tähden, ko emme saata hyväksyä koreutta ja maailman ystävyyttä ja minkäänlaisia soittokoneita, ei urkuja, eikä muita. Sillä vähä hapatus koko

taikinan hapattaa. Sen tähden tarvitsemme tiivistää viinimäen aitaa, että ei kaikki siat pääse tunkemaan ja tallaamaan Herran peltoa. Sillä se näyttää, että elävää kristillisyyttä vainotaan aikakaudessammekin. Ja tahdotaan valehdella niitten päälle, jotka Hengen miekalla ja Herran Sebaotin voimalla varjelevat Herran laumaa ja tekevät työtä sen päälle, että Herran lauma pysyisi koossa ja Hengen yhteydessä. Niin on erimieliset ennenkin tehneet yhtenä maailman joukon kanssa niitten päälle, jotka tahtovat voimassa pitää viinamäen aitaa, että ei siveätkään luontokappaleet pääse sisälle.

Se on tosi, kuten kirjoitin, että sinä olet lakannut minua kutsumasta, mutta minä en ole lakannut niin kauvan kuin olet ollut niissä voimissa, ja vieläkin kutsun, että tulet meidän kokouksiin, sillä minulla ei ole oikeus leikata yhtään jäsentä Kristuksen ruumiista, sillä se täytyy oma paha kunkin viedä hänen tietänsä. Niinkuin näyttääkin tekevän. Ja niinkun sanot, että et halua kutsua. Ja sanot m.m. että jotka kylissä kylvämme pahaa. Joka ei ole totta. Sillä se on sinun oma mielikuvitus eli valheitten uskominen, joita veljeni tarvitset korjata. Niinku olit yhdelle poisnukkuneen saarnaajan leskelle sanonu, jo paljon vuosia sitten, että Augusti on mennyt ja vei vielä Leevinkin. Ja vissiin muistat sen, ko saarnasit Vittangissa, että voi suurta tunnon pimeyttä, koska me olimme Augustin kanssa pitäneet puheen Vingbäckin vaimon kuoleman jälkeen, koska met sen tunsimma, että se käsitti armon Jumalan edessä yhdennellätoista hetkellä. Ja ko minä sinulta kyselin, että meinasitko minua, niin sinä sanoit: "En, ko Augustia." Ja ko minä sanoin sen Augustille, niin hän oli sinulta kysynyt, niin sinä olit kieltänyt. Niin ajattele. Ja muista, mitä Paavali sannoo, että "älkäät valhetelko keskenänne". Ja vielä se, että sanot, että sorvauskirjoja kirjoitamme

ympäri seurakuntia, joka ei ole totta. En ole yhtään kirjaa kirjoittannu mihinkään kyllään enkä seurakuntiin, paitsi seurakunnan yhteisen kirjeen Suomeen, jonka on saanut julki lukea teille ja kaikille. Siinä ei ole yhtään solvausta, mutta mitä siinä on, se on julki kaikille. Eikö veljeni tämäki ole valheen uskomista, että näitä minun silmien etteen valehtelet?

Puhut eri rukousten pitämisestä. Meillä on vain yhdet rukoukset. Mutta en kummana sitä pidä, enkä vääränä, että Steni on eri rukouksia täytyny alkaa pitämään Kirunassa, sillä senhän Kirunan kokous selvästi osoitti, koska David oli syyttänyt Steniä eriseuran rakentajaksi, mutta kun Steni kysy, jossa minä olin tulkkina yleisen kansan edessä: "Missä minä olen kristillisyyden oppia vastaan työtä tehnyt, että sanoa minulle, että minä saan sen korjata kansan edessä." Mutta saarnaajat vastasivat, että "ei tässä." -"Jo, kun se on monta vuotta pöydän takkaa roskitettu kansan edessä, että minä saan korjata." Mutta eivät he sanoneet, vaan tulivat pöydän taat, jossa met olimma, Sten, David ja minä. Kun menimmä sieltä pois, niin minä mennessä sanoin, että "Pois Boremannin sotkut kristillisyydestä ja muut väärät luvallisuudet." Mutta niihin ei sanottu mitään, joista sanoin yhelle, että miehet olivat arat.

Siitä seurakunta-asiasta, joka tuntuu, että se sinua vaivaa, ja niin väärin muistat. En ole Tjoutjas-Fransin kanssa mitään kokoon pannut. Te olitte tehneet hätiä Fransille, niinkuin on sanottu minulle niiltä, jotka siinä on olleet. Kun olitte siitä keskustelleet, kuin minä tulin kyytitsemään teitä ruokapaikalle. Mutta se seurakunta asia on niinkuin minä olen Sinulle kirjoittannu siinä ensimmäisessä kirjeessä. Ja se ei muuksi tule, ja kun niin uskot, niinkuin minä kirjoitin, se on oikeen.

Kun kirjoitat, mikä on meillä tunnon päällä, Boremannin kääntämä postillassa? Meillä on tulevaisuus tunnon päällä. Lasten ja lasten lapsien kuolemattomat sielut, ja niin tulevien kansojen kohdalle, että puhtaat Laestadiuksen oppikirjat jäisivät niille, joille oikea sielullinen kaipaus tulee Kristuksen vanhurskauden perään ja kysymys puhtaasta opista.

Kirjoitat, että olet aina luottanut ruotsia puhuvaisiin saarnaajiin. Ei ole tosi. Kyllä muistat, mitä olet minulle puhunut, joita minä siinä Gellivaaran pikku kamarissa kokoushuoneella sanoin, ja ennen sitä olet minulle moittinut paljon, kuinka siellä on Gunnarin laitumilla koreutta ja lakkipää kristityitä, ja että on paha mennä eteen toisen työmaalle. Ja mitä moitit siellä Amerikan reisulla, kuin olit saarnannut siellä valokuvista, että Gunnari sanoi sen olevan ulkokullaisuutta. Samoten on minulle kerrottu, että oli sanonut Juntille siellä, että "ei täällä saarnata kuvista eikä kukista". Kyllä muistat, mitä sanoit Stockholmissa, kuin olimme siellä, kun Gunnari selitti armonjärjestyksen sille opettajalle magnetofoninauhan päälle, että jos isä vainaja olis, se ei antaisi sen tehdä. Ja kyllä muistat, mitä olet minulle sanonut Juntin rahoista/* Amerikan reissulla Gunnarin sinulle sanoneen. Ja mitä olet ennen sanonut Hugosta, että hänellä ei ole selkärankaa, vaan joka paikkaan hän sanoo, joo, joo. Ja nyt olet itte suostunut muistokuvia ottamaan. Onko se oikea Pyhä Henki, sillä se on vastoin sinun entistä opetusta, joita olet kristityille opettanut. Vaikka sinä tahdot tuoda Sinun kirjeessäsi minun ja Augustin asiat. Mutta muista, mitä sanoin Gellivaarassa, että net on korjattu. Onkos se oikea Pyhä Henki, että korjatuita asioita kaivaa ylös laupeuden merestä? Ajattele mitä tehet.

Ja sinä sanot, että minä valehtelen, että olette luvallisuutta antaneet yhdelle ja toiselle synnille. Onko sekin valheita? Minä täydyin muistuttaa, kuin olimme Niilivaarassa, kuin Gunnari lähetti Svanbergille syntymäpäivä telegrammit, joista Augusti sanoi, että telefoonia te saatte lainata, vaan minä en tule myötä. Me muut emme sanoneet mitään siihen. Sentähden minä olen muistanut Jaakopin sanat, että vaiti olo on myönnytys asiaan, ja korjasin Gunnarilta ja myös sen valokuvan oton Stockholmissa Kirunan kokoushuoneen portailla, jossa hän sano, "en minä pidä niitä syntinä". Ja siellä muualla, nimittäin Stockholmissa niitä valokuvia ottaneet. Ja monta muuta luvallisuutta, vaikka sinä sanot, että ne on meidän valheet. Ei ole. Ne on aivan totta, sillä minä en koskaan halua valehtella.

Ja minulla olisi enempikin kirjoittamista ja varmastikin tosiasioita. Mutta Sinä kiellät kirjeessäsi vastoin tuntoa, vaikka minä olen itse kuullut, kun Gunnari on lukenut blomsterfontia vanhurskasten hautalla. Ja myös olette vanhojen päiviin luppaa antaneet. Ja vielä ne syntymäpäivät Parkalompolossa ja vielä muuallakin, niin kuin kuuluu. Onko se meidän valheita? Näitä on kristityt meille muistelleet. Ja kaikki, mitä olen saarnannut on totta. Ja sinä kirjoitat, että ette te tunne omia syntejänne eikä sydämen ylpeyttä eikä toisten panettelua synniksi. Minun täytyy Sinulle vastata, mitä tulee sydämen ylpeyteen. Niin vuonna 1963 Gellivaaran joulukokouksissa, kuin Augusti tahto Suomen ja Norjan lähetysmiehet, ja myös minä ratkaisemaan saamaajain väliset asiat, niin hän rukoili anteeksi laillisen sydämen ja esti lähetyksen Itä-Norjaan, ja hän sanoi, että Boremannin sotkua on liika paljon kristillisyydessä. Mutta oletko Sinä tuntenut sydämen ylpeyden synniksi, ja siitä kun olet vuosikymmeniä saarnoissasi roskittanut Augustia ja yrittäneet

sitä saada syrjään? Hän on tuntenut omat syntinsä, mutta oletko Sinä?

Minä tiedän, se sovintokokous teillä siellä Markitassa, josta Johan Heikki minulle puhui ja sanoi, että Augusti korjasi puolensa, mutta toiset ei. Että se asia tulee vielä takaisin, ja niin on tehnyt. Ja samoiten Vittangissa silloin, kun Muotka eli, siinä sovintokokouksessa, jossa ette tarvinneet korjata niitä luvallisuuksia, jossa Muotka oli jälkeen sanonut yhdelle miehelle, että me emme Gunnaria täällä tarvitse.

Ja näen, että moitit kirjeessäsi, kun minä kirjoitin Tjoutjasjärven kokouksesta ja Vaskivuoren kokouksesta vuonna 1900, sillä se on teille tullut vika Jumalan järjestykseen, niin kuin jo olen kirjoittanut. Sillä se on niin, että se on sama työnteko kuin silloin. Sen kaikki merkit osoittavat. Ja täytyy vielä sanoa, vaikka ei kannattaisi, mutta kun Sinä niin väärin kirjoitat Tjoutjasjärven kokouksesta ja sanomalehti Norrbottens Kurirenilla ilmoittamisesta. Se oli, että sinä päivänä sinne kokointua. Emme me pitäneet kokouksia, mutta kokoonnuimme sinä iltana sinne. Ja sinä kirjoitat, että minä olin tietopuolissa asiasta. Olen kyllä. Sillä Fransi oli niille sanonut, että piämme yhdessä, ja kuttumma kaikki saarnaajat, mutta ne ei olleet siihen menneet myötä. Ja koska he olivat jo ennen sulkeneet ulos hallituksesta Fransin ja Kallen, niin styyrelsi oli päättäny, että kokoushuoneen omistaa käytettävänään 28/12 1964 - 6/1 1965. Ne ei ilmoittaneet myöskään, mistä syystä het ottavat rukoushuoneen siksi aikaa.

Ja sanot, että te menitte, niin kuin on aina ennenkin uudeksi vuodeksi. Miksis näin väärin muistat, että te olette tavallisesti ennenkin menneet sinne? Vaan Augusti ja minä olemme aina menneet sinne uudeksi vuodeksi. Mutta Augusti on tahtonut sinun

ja muita sinne. Ja sinulla ei ollut muualle reissua tai matkaa. Näin on asia. Tet olette tukkineet muitten työmaalle, niinkuin Paavalin aikana väärät opettajat.

Ja niinku olet minulle ennen sanonu, että kyllä tarvitsevat kylmät rinnat yhteen painaa ennen kuin kuolema eroittaa. Ja kyllä on tosi, niinkuin kirjoitat, että kyllä sovinto tullee sovintoveren voimasta, kuten kirjoitit, kun annatte kukin omat mielipiteenne kaatua Jumalan sanan rinnalla. Sillä et ole niin ymmärtämätön ollut, kun olet niin sanonut Boremannin postillasta, että kyllä se ruotsalaisille kelpaa. Mutta ruotsinkielisillä on kuolematon sielu niinkuin meilläkin. Ja kun puhut tässä Jumalan Pojan sanoilla: "Ellette käänny ja tule niinkuin lapsi, ja niin edespäin." Mutta me olemme kääntyneet silloin, kun me olemme uudesti syntyneet Jumalan armon kautta. Vai meinaatko Sinä uutta heräystä meille, kuten ennen Suomen maalla?

Mutta se on kysymys, että me aina ahkeroitsisimme vaellussauvan nojalla, esikoisten seurakunnassa, että emme perkeleen kavaluuden kautta joutuisi oikealle eikä vasemmalle puolelle. Mutta että pysyisimme sen opin alla, jonka Laestadius on saarnannut, sillä siinä ei näytä, että hän missään paikassa väärän luvallisuuden esikuvaa olisi jättänyt, kuten kirjoituksessa viittasit, vaikka Sinä sanot, että ei ole enempi kuin se, mitä vanhimmat ovat esikuvan jättäneet. Mutta alkukristillisyyden esikoisuuden opissa on viinamäen aita tiiviiksi rakennettu. Ja Sinä kirjoitat, että tulla yhteen lammashuoneeseen, mutta me olemme tulleet siihen lammashuoneeseen, jossa Kristus on ovena. Emmekä koskaan ole jotakin ihmistä ovena pitäneet, vaan rakkaana välikappaleena ja auttajana.

Ei nyt enempää, vaan sanon vieläkin, että minullakin on niin paljon rakkautta ja Jumalan luontoa, että olisin valmis anteeksi antamaan katuvaisille Jeesuksen nimessä sovintoveren voiman kautta kaikille, jotka syntinsä tuntevat.

Hyvästi nyt tällä kertaa, Jumalan rakkaan Isän haltuun, ja toivon, että se entinen rakkaus tulisi uudistetuksi, jossa kylmyys muuttuisi palavaiseksi ja ikävä iloksi.

Terveisiä meiltä Julian kanssa.

Vähin veljenne uskossa *Levi Älvgren*

Ja vielä sekin, niinkuin muistat, kuin olimma kirkkosalissa Kirunassa, jossa David tuli niitten valheitten kanssa, että minä ja August olisimme puhuneet pahaa sinusta ja Evaldista Ingalle, ja muista, kuin tulimme rukoushuoneelle ja Inga oli siellä, niin minä käskin sinun ja Evaldin tulla Ingan tykö, ja kysyin, koska me olemma teitä roskittaneet? Se hän sano: "Ette koskaan." Ette te ole tarvinneet korjata niitä valheen uskomisia, ja olit saarnannut Vittangissa, että kutka ne on, joille ei kelpaa Laestadiuksen selitykset? Minä ymmärrän, että te net olette, jotka hyväksytte Boremannin postillan ja niin kauvas, että olet sanonut, että Leskinen on uudesti syntynyt.

Valokopio alkuperäisestä. Lauri Koistisen arkisto.

*/ Juntin rahat? J.P.Stöckel oli Amerikan lähetysmatkalla menettänyt lompakkonsa. Erään neekeritytön epäiltiin varastaneen sen. Stöckelille kerättin avustusta vahingon tähden. Jönsson oli kertonut Wiljamille, ettei hän usko varkausjuttuun, vaan oli sitä mieltä, että Stöckel petkutti Amerikan kristityiltä rahaa tällä tempullaan, sillä "niin paljon rahaa Stöckelillä oli."

(Kertoi Levi Älvgren) /LK/.

131. JOEL AHONEN Y.M.
- WILLIAM ERIKSSONILLE Y.M.

Lahti 28/6 1965

Rakkaille veljille ja vanhimmille Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa, ja uskollisille työmiehille Herran viinamäen raskaassa ja edesvastuullisessa työssä Ruotsin Lapin maalla: William Eriksson, Gunnar Jönsson, August Isaksson, Hugo Gustavsson, Johan Henriksson, E.Larsson, Sten Johansson, Levi Älvgren, Erik Kuoljok ja David Björk, niin myös kaikki muut saarnaajat teidän rakkaitten emäntäinne ja lastenne kanssa, ja se suuri ja kallis ulosvalittu ja Herran Jeesuksen kalliilla sovintoverellä puhdistettu lauma, jotka rakkaudesta olette itsenne uhranneet pyhäin palvelukseen ja sen taivaallisen totuuden edesauttamiseen.

Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen osallisuus asukoon aina runsaana teidän ja meidän kanssamme tämän sodan ja kilvoituksen loppuun asti.

Tällä onnen ja rauhan tervehdyksellä ja ajallisen ja iankaikkisen onnen toivotuksella tervehdämme kaikkia teitä, rakkaat ystävät, veljet ja sisaret täältä Lahden suurista juhannuskokouksista. Paljon on koolle kristillisyyden ystäviä ja iankaikkisuuden matkakumppaneita tullut näihin kokouksiin, joka on kallis asia, kun vielä saamme kristillisten lakien suojassa kokouksiamme pitää, ja että yksimielisyys ja veljellinen rakkaus on vieläkin hallitsemassa keskuudessamme. Näistä kaikista olkoon Jumalalle rakkaalle taivaalliselle Isälle kiitos ja ylimmäinen ylistys. Vielä on armostaan rikas Jumala siunannut rauhalla ja yksimielisyydellä aikakautemme kristillisyyttä.

Vaan kyllä olemme sananpalvelijat vielä tarvinneet koetella ja vaaria itsestämme ottaa ja itseämme asettaa kaikkinäkevän Jumalan kirkasten kasvoin eteen, ettemme olisi ainoastaan saarnaajat muille ja ettemme itse hyljätyiksi tulisi.

Saarnaajat ovat kulkeneet kokousmatkoilla joulun jälkeisenä talvena sekä tämän kevätkesän aikana. Suuri ahkeruus on ollut kristityillä kokouksia pitää ja vielä uhrata sekää aikaansa ja maallisia varoja Jumalan valtakunnan edesauttamiseksi. Entisiä rukoushuoneita on suurennettu ja uusia rukoushuoneita rakennettu. Ja että meillä vielä päivä on työtä tehdä, sillä meidän kallis Vapahtajamme on sanonut: "Yö tulee, ja silloin ei yksikään saata työtä tehdä."

Kyllä on itse pimeyden ruhtinas palvelushenkiensä kanssa työtä tekemässä, sekä lihallisen että hengellisen nimen alla, ja kun maailman menoa katsellaan kristillisyyden valossa, niin se näyttää nyt siltä niinkuin kaikki valta ja voima olisi maan piirin päällä sen ruhtinaan vallassa. Totisesti tarvitsemme uskossa valvoa, että näkyisi hengen silmillemme se kallis ostohintamme ja Herran Jeesuksen veriset vaivat. Ei ole Häneltä rakkaus loppunut syvälle langennutta lapsilaumaa kohtaan, vaikka Hän on Yrttitarhan maalla raskaan sodan taistellut helvetin valtoja vastaan, vaan Hän on siitä sodasta voittajana palannut ja käärmeen pään rikki polkenut, ja on rauhan terveisillä murheellisia opetuslapsiansa tervehtänyt ja sanonut: "Nyt on minulle annettu kaikki valta ja voima taivaassa ja maan päällä."

Sen toivon ja vahvan uskalluksen kanssa olemme kilvoittelemassa, että se Jumala on vieläkin elämässä, joka on taivaan ja maan Herra. Hän hallitsee sekä taivaassa että maan päällä, ja että Hän vieläkin voimansa käsivarrella on voitollisesti kuljettamassa

ostolaumaansa tämän myrskyisen maailman lävitse, aina niin kauan kun olemme täyden turvan ja uskalluksen säilyttämässä sydämillämme sen opin kuuliaisuudessa, joka meille on saarnattu ja vieläkin saarnataan Jumalan elävässä seurakunnassa, joka on Esikoisten seurakunta maan päällä, johonka mekin olemme Jumalalle lapsiksi syntyneet. Kyllä maailman ruhtinas tekee työtä sen päälle, että hän pääsisi turmelemaan Jumalan kaunista käsialaa, vaan me tarvitsemme nöyrällä sydämellä ja palavilla rukouksilla lähestyä rakasta taivaallista Isää, että tämä taivaallinen valkeus paistaisi meille ja meidän lapsillemme, ettemme eksyisi Herran Jeesuksen askeleitten seuraamisesta.

Kallis Jumalan sana on saarnattu näissäkin kokouksissa. Armo ja totuus on yhtärinnan sydämiä ja omiatuntoja kohti kirkkaana paistanut. Katuvaisten syntisten anomiset ovat kuuluneet ja kiitosäänet armolla täytetyistä sydämistä taivaan Jumalalle.

Kalliita kirjeitä olemme saaneet teiltä vastaan ottaa tämän vuoden aikana, viimeisen, Lainion kokouksesta kirjoitetun. Niiden edestä kiitämme sydämestämme teitä, ja rukoilkaa, rakkaat ystävät meidän edestämme Jumalaa rakasta taivaallista Isää, että tulisimme Hänen armollisen varjeluksensa kautta kaikesta pahasta varjelluiksi, niin että me kaikki kerran saisimme yhteen tulla uudessa Jerusalemissa, jossa Karitsan iankaikkiset häät alkavat, eikä koskaan niistä loppua tule. Kyllä me siellä jo hyvin aikaan tullaan. Mutta monta koettelemusta on täällä vaivojen maassa pitänyt matkamiehet koetella. Monta on väsynyt tielle, monta on eksynyt ja langennut. Mutta suuri paljous on onnellisesti saapunut sen viimeisen virran rannalle ja suurella uskon rohkeudella he ovat viimeiset hyvästit jättäneet ystävillensä eron hetkellä vain vähäksi aikaa. Kauniina olemme Johanneksen aikana katsomassa keskel-

lämme Herran peltoa sekä vanhempain, mutta myöskin suurta nuorisojoukkoa, jotka heidän kalliimmassa uskossansa hedelmää kantavat. Paljon on myöskin työtä työntekijöillä, rikkaruohoa myöskin kasvaa, joka lisää niin paljon raskasta työtä työmiehille. Vahvistakoon vielä se suuri elon Herra niitä kaikkia, joita Hän työhönsä palkannut on.

Vielä sanomme sydämen rakkaita terveisiä tämän suuren Herran lauman kanssa, vielä monen kiitoksen kanssa, että olette jaksaneet meitä kiittämättömiä muistaa niin monella tavalla. Kokoukseemme on saapunut rakkaita vieraita Ruotsista, Norjasta, Amerikasta ja Kanadasta, meille suureksi iloksemme.

Jääkäät nyt hyvästi Herran haltuun, rakkaat ystävät, sillä ainoalla ja kalliilla lohdutuksen sanalla, että kaikki teidän ja meidän syntimme on anteeksi annettu, ja jonka mekin todistamme Herran Jeesuksen pyhän nimen ja kalliin sovintoveren voiman kautta, vaikka se tosin on monta kertaa vaikea omistaa kun on niin suuri sydämen pahuus, monet vihollisen kiusaukset, joidenka tähden omavanhurskaus nousee päällekantajaksi ja tahtoisi ryöstää pois uskon ja iankaikkisen elämän toivon. Kuitenkin on se suuri Sotasankari kulkemassa laumansa edellä, joka lyöpi laumansa viholliset, ja siinä vahvassa uskossa olemme, että kerran saamme yhteen tulla ja sanoa: "Jo nyt kaikki täytetty on, amen."

Seurakunnan kanssa:

Joel Ahonen, K.Luoma, H.Seppänen, E.Nousiainen, A.Ihalainen, U.Toivonen, I.Mielonen, P.Peltonen, B.Niemeläinen, A.Vainikka, K.Nurminen, S.Salminen, E Ahonen. O.Valkama,

T.Lamminen, O.Tast, A.Riuttalahti, P.Tamsi, V.Kärki, E.Koponen, J.Korhonen, V.Vinkki, kirkkoherra Kari y.m.

VLKY:n julkaisukokoelma, Tampere 1972. (ss.202-205).

132. VALITUS POISPOTKTTTUJEN KYLMÄSTÄ TILASTA 1965.

Lähetyskirje Ruotsin Lapinmaan joulukokouksesta 1965

Rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinimäen raskaassa ja paljon painavassa työssä, Hjalmar Vantaja, William Homola, Walfred Simonsson, Nestor Lindberg, Arnold Ruonavaara, Reazo Redinger, Wilbur Koistinen, Leo Lobbestael, Elton Korpela, Alfred Hendrickson, Ole Hendrickson, Frank Granger, Sam Burris, Melvin Niska, Toivo Kastman, Jim Townley y.m. teidän rakkaitten vaimoinne, lastenne ja sen siunatun Jumalan lapsilauman kanssa monesta kansallisuudesta ja kielestä Amerikan yhdysvalloissa ja Kanadassa.

Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen armo ja rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kanssanne.

Tällä rauhan tervehdyksellä lähestymme Teitä tämän kirjeen kautta, kun Jumalan suuresta armosta olemme saaneet taasen kokoontua näihin joulukokouksiin suuri lauma saarnaajia ja kristityltä meidän omasta maastamme, Suomesta, Norjasta, Amerikasta ja Tanskasta. Suuri ja avara rukoushuoneemme tahtoo käydä liian pieneksi. Suurella Pyhän Hengen voimalla on Jumalan elävää ja kaksiteräistä Sanaa julistettu. Herramme Jeesuksen syntymäjuhlaa

olemme saaneet viettää niin lähellä, että enkelien joulusanoma rauhasta on kaikunut syntisessä sydämessä. Suuri on Jumalan armo meitä syntispoloisia kohtaan, kun saamme uskoa kaikki synnit anteeksi Herran Jeesuksen ansiosta esikoisten seurakunnan helmassa ja sen yhteydessä. Ikäväksi ja kylmäksi on niiden sieluntila käynyt, jotka ovat seurakunnan yhteydestä poikenneet ja vihan vimmassa alkaneet Jumalan omia kirota. Se on varoitus meille, kuinka vaarallinen meidän matkamme on, sillä eksytykset tapahtuvat sekä oikealle että vasemmalle puolelle.

Mutta Herran Siionissa paistaa vielä se valkeus, joka osoittaa voiton tien Herran Jeesuksen jäljessä kaikille särjetyille sydämille. Sillä tiellä saamme uskossa olla sovintoveren korjaajina, jonka kautta käsitämme uutta voimaa sotimaan perkelettä ja kaikkea synnin voimaa vastaan. Monet meidän ystävistämme ovat saavuttaneet tämän taistelun päämäärän ja saaneet laskea vaellussauvansa ja saaneet astua sisälle Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. Meidän toivomme ja uskalluksemme on, että Herra onnellisesti kuljettaa omiansa rauhan rantaan.

Yksimielisyydessä ja kaikessa rauhassa on kristillisyyden korkeita ja painavia asioita tutkittu sekä myöskin niitä kutsuja ja anomisia, joita on tullut sieltä Amerikasta ja myös Norjasta. Ymmärrämme hyvin ja uskomme, että te tarpeen tähden anotte apua täältä Lapinmaalta, joka on todistus siitä, että työtä tehdään oikealla tavalla. Kuitenkin on seurakunta löytänyt Itä-Norjan kristittyjen tarpeen suuremmaksi, ja yksimielisesti on luvattu lähetys Norjan Finnmarkeniin tulevan kesän aikana. Olkaa kuitenkin hyvässä turvassa, kyllä Lapinmaan seurakunta on teitä muistamassa ja teidän anomuksenne tulee täytetyksi, kun Jumalan aika tulee. Teillä Amerikan kristityillä on kalliita saarnaajia, jotka

puhtailla omillatunnoilla tekevät työtä kristillisyydessä ja liittävät luottamuksella esikoisten seurakuntaan tänne Ruotsin Lapinmaahan ja niihin saarnaajiin, jotka nauttivat seurakunnan luottamusta. Kiitämme seurakunnan kirjeen ja niin monien yksityisten kirjeitten edestä samoin kuin terveisten edestä, joissa kuuluu yhdenlainen rakkauden ja kaipauksen ääni. Kiitämme myöskin sähkösanomaterveisten ja rakennusaineiden edestä, jotka ovat tulleet Gunnar Jönssonin osoitteella.

Jääkää nyt, rakkaat ystävät, Herran haltuun siinä uskossa, että kaikki synnit on anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa ulosvuotaneessa sovintoveressä. Katsokaa uskon silmillä, kuinka ihanasti verinen voitonlippu liehuu Siionissa. Pois pelko ja epäilys. Kaksinkertaisesti olemme saaneet Herran kädestä. Ole iloinen Siionin tytär ja katso, kuinka ihana ja valkea sinun hääpukusi on. Pian taistelu loppuu. Pian saamme jättää tämän pahan ja mustan maailman ja tulla yhteen laskemattoman auringon alla pitämään iäisiä häitä. Rukoilkaa edestämme.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

William Eriksson, Gunnar Jönsson, Johan Henriksson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, Hubert Jönsson, Joel Ahonen, K.Luoma. I.Mielonen, A.Ihalainen, Antti Vainikka, Simo Salminen, Urho Toivonen, A.Riuttalahti, E.Nousiainen, Ole Kuraas, Ole Fredriksen, Nils Guttormsen, Henry Johansen, Anton Ulriksen, Alf Masternäs y.m.

Veljet Edv.Levänen, David Henriksson, Dan. Sundberg ja Martti Tanninen ovat täällä meidän ilovierainamme ja lähettävät rakkaita terveisiä.

Koneella kirjoitettu jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

133. LEVI ÄLVGREN - LEO TOIVOSELLE

Svappavaara 10/1 1966

Rakas veli Herrassa Leo Toivonen, Aura.

Jumalan armoa ja rauhaa sydämellesti toivottaen tervehdin sinua ja kiitän kalliista ja lohdullisesta kirjeestäsi 1/9-66. Se oli iloinen asia, että meille on jäänyt yksi kiitollinen ja siunaama muisto vainajan ystäville täällä yhdessä lesken, Heddan kansa keskellä näin surullista aikaa.

Olen vain ollut laiska ja huolimatoin kirjeesi vastaamisessa. Mutta se on kuitenkin turvamme, että olemme vieläkin oikean äidin, sen esikoisten seurakunnan helmassa, vaikka kaikilla ei ole käsitystä, mikä esikoisten seurakunta on, ei vielä niilläkään, joita pylväinä pidetään. Sillä jos olisi asia selvänä niin eivät he hyväksyisi Laestadiuksen saarnoihin muutoksia, sillä hän oli ensimmäinen aikakaudessamme, jonka sydämeen Jumalan poika syntyi. Sentähden tämä on esikoisten seurakunta, jonka seurakunnan on aina asetettu sen seurakunnan rinnalle, joka syntyi lukittujen ovien takana Jerusalemissa.

Sentähden meillä ei ole oikeus hyväksyä Laestadiuksen saarnoihin mitään korjuja eli muutoksia, niinkuin täällä on tehty - nimittäin Poremannin kautta, jonka on puhtaaksi julistettu ja petoksella ihmisille myyty. Sen luontokin todistaa, että siinä on poikettu pois esikoisten seurakunnan opista.

Tällaisista Jumala rakas isä meitä varjelkoon. Samoin emme suostuisi mihinkään lihalliseen eikä hengelliseen saastaisuuteen, vaan että pysyisimme päiviemme loppuun asti sen opin alla, johonka kristillisyytemme vanhimmat ovat meitä opettaneet. He ovat viinimäen aidan niin tiiviiksi rakentaneet, että ei pitsipalanenkaan ole siitä sisälle päässyt, eikä siveät luontokappaleet eikä muut synnin rakastajat.

No uskomassa olemme ja ahkeroimassa, saman mielen kansa, vaikka suuren synnin voiman läpi ja monen murheen kautta on matkustaminen eteenpäin täällä elämän kaidalla tiellä, jossa ei ole kuin yhden miehen veriset jäljet, jossa ei ole nuorilla leveämpi tie kuin vanhoillekaan. Mutta on kysymys, että jaksaisimme Jumalan armon kautta saarnata parannusta ja armolle avointa sydäntä kaikille katuvaisille, niin ei ole silloin velvollisuuden oppi. Vaikka monta syytöstä ja valheita saa kuulla, mutta Jumalalle kiitos, että meitä sen tähden syytetään. Ja se on pieni risti sen suhteen kuin muinoiset vanhurskaat ja meidän kallis Vapahtajamme, joka on meidän synteimme edestä kärsinyt, ja verensä antanut vuotaa viimeiseen pisaraan asti.

Niin siinä toivossa vieläkin tehemme veljet ja sisaret matkaa, että ne lämpimät veren pisarat, jotka Hänen pyhästä ruumiista on vuotaneet saisivat vieläkin olla virvoitus aineena ja lääkityksenä tiellä ja matkalla, kaikille niille, jotka ovat jalkansa rauhan tielle

astuneet, että Jumala rakas isä niitä ihmisiä loppuun asti vahvistaisi.

Hyvästi tällä kerralla Jumalan haltuun annettuna ja rukoilkaa meidänkin edestä, että Herra varjelee. Sillä synnit ja viimeisetki epäilykset on anteeksi annettu Jeesuksen pyhän ja kalliin sovintoveren voiman kautta.

Kirjoittaa heikko veljesi elämä kaitalla tiellä

Levi Älvgren

Sydämen rakkaat terveiset Vilhelm ja Elmiina Orrmalmilta. Heidän kyllään tulevat kokoukset, jos Jumala sen suo, pitkäksi perjantaiksi ja edelleen pääsiäispyhiksi.

Sano terveisiä perheellesi ja kaikille ystävillemme siellä, meiltä perheeni kanssa. *Se sama.*

Valokopio alkuperäiskirjeestä.

Levi Älvgrenin kokoelma.

134. VIKTOR WETTAINEN Y.M. - ENSIMMÄINEN HERÄTYSHUUTO AMERIKKAAN 1966.

Parakka 12/2 1966

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työmiehille Herran viinamäessä Ameriikan maalla, Hjalmar Vanttaja, Villiam Huumola, Valfred Simonson, Nestor Lindberg, Arnold Ruonavaara, Reazo Redinger, Vilbur Koistinen, Leo Lobbestael, Elton Korpela y.m. rakkaitten vaimoinne ja lastenne kanssa sekä sen suuren

kristittyjen lauman kanssa. Jumalan rauha ja rakkaus olkoon teidän kanssanne.

Tunnen paljon teitä isävainajani Frans Parakan ja äitini kertomusten kautta, kuin he kävivät siellä. Hauska ja lohduttavaa oli kuulla rauhan ja rakkaan yksimielisyyden sanomia sieltä. Moni on niistä nautitsemassa ikuista lepoa ja rauhaa, ei uletu tämän maailman myrskyt ja mellakat vielä hengellisellakin alalla heille. August Isaksson oli niistä vanhimmista viimeinen, joka yksimielisesti oli työtä tehnyt Frans Parakan, Isak Nikun, Isak Kuoksun, Samuel Wettasjarven y.m. saarnaajien kanssa. Hän sai viime kesänä muuttaa poikki sillattoman virran siihen oikiaan isänmaahan, jota poispääsyä hän ahkerasti odotti. Tuli kuitenkin vanhuuden päivinä täydellisesti hyljätyksi viimeisiltä työkumppaneilta. Mutta kuitenkin jäi suuri joukko ystäviä ikävällä häntä kaipaamaan. Saarnasi viime kerran meidän kylän kokouksessa, oli niin liikuttavaa kuulla hänen viimeistä saarnaa, niin täydellisesti liitti meidät sen perustuksen päälle, jonka hänen edesmenneet työkumppanit panneet ovat, oli siitä huolessa, että tämä kristillisyys tulis varjeltuksi vielä edeskinpäin yksinkertaisuudessa että ei siihen tulis mitään uutta, joka viepi sen harhateille siitä vahvasta perustuksesta, jonka meidän edesmenneet saarnaajat Laestadiuksesta alkaen niin taitavasti panneet ovat. Kyllä sai Augusti vanhin kantaa osan Jeesuksen rististä ja vielä juoda osan siitä karvaasta kalkista kuin vanhan tavan mukaan halusi olla myötä, kuin Gunnar Jönsson ja Villiam Eriksson y.m. saarnaajat pitivät kokousta lähipaikoilla. Sai istua syrjässä ja ottaa vastaan hirveitä syytöksiä, jota ei kuitenkaan ole todeksi saattaneet näyttää. Samoten kuin Joonas Purnua syytettiin ja vielä osaksi Samuel Wettasjärveä aikanansa, kuin entinen eriseura rai-

vosi. Kuitenkin oli August Isakssonilla anteeksiantavaisuus heitä kohtaan.

Kirjoitan näistä asioista ikävällä mielellä, mutta kuin tuntuu siltä, että seisomme tien risteyksessä, jossa tulee valita suunta, niin täytyy valita se tie, jossa ei ole kuin pilkkaa ja valheita, jota jo meidän osalle on tullu. Kyllä olis lihalle ja verelle helpompi valita se tie, jossa ei ole sotaa hengellisten herrain eikä maailman kanssa.

Olen lukenut lähetyskirjeet, joita on viime vuoden joulukokouksesta Gellivaarasta lähetetty ulkomaille, josta täytyy kummastella, että on eri mallilla kirjoitettu joka maahan. Yksi paikka siinä kirjeessä, erittäinkin Amerikan kirjeessä, jossa sanotaan, että olemme vihan vimmassa Jumalan omia kironneet. Ei minun eikä monen sadan muun kristityn korviin ole tullut semmoista kuuluksi, päinvastoin on he itse sitä tehneet ja niin monta meidän rakasta uskonveljeä ja sisarta pahentaneet meidän saarnaajia kohtaan. Jumala heille antakoon anteeksi sen. Sovintoa on monta eri kertaa yritetty saada saarnaajien välillä. Gellivaaran joulukokouksessa vuonna 1963 tahtoivat Levi Älvgren ja Sten Johansson että koettaa saada sovintoa, mutta kuin vähän aikaa oli keskusteltu, niin lähtivät pakoon, eikä halunneet jatkaa keskustelua. Kuin tuli kysymys lähetyksistä ulkomaille Gellivaaran joulukokouksessa samoin aikoin niin sanoi August Isaksson: Ei sovi Lapinmaalta lähettää ennenkuin Lapinmaalla saarnaajien kesken asiat selviävät, meillä on täällä liika paljon Boremannin hapatusta, me pyydämme että saarnaajat kokoontuvat ja puhuvat näistä asioista, mutta me tahdomme Norjan ja Suomen saarnaajat kuuntelemaan. Levi Älvgren sanoi myös samalla kertaa, että vanhat ovat sanoneet, että jos kristillisyyden asioissa saarnaajien välissä tulee eri käsityksiä, niin ottakaa Suomen saarnaajat, sillä omia asioita ei käy itsellä tuomita.

Gunnar Jönsson vastasi siihen: "Ei ole Lapinmaalla sitä tehty, ja jos niin pitää olla, niin tulevat monen kymmenen vuoden juuret kysymykseen". Sehän se olis meidänkin halu, kuin juurista kaikki pahuus lähtee. Viime kerralla vuonna 1965 tuli saarnaajat Evald Larsson ja David Björk Sten Johanssonin tykö, jossa keskustelivat asioista niin sanoi Sten Johansson, että sanoa Villiam Erikssonille ja Gunnar Jönssonille terveisiä, että olemme valmiit sopimaan, jonka he lupasivat tehdä. Vuosi on kulunut, eikä ole kuulunut mitään.

Sovinnon ovi on jatkuvasti auki. Kyllä kuuluis ilon ja riemun äänet Lapinmaan karuissa maissa, kuin se sanoma kuuluis, että sovinto on tehty, ja sais yhdistää sydämet yhteen mieleen, niin kuin ennen on ollut. Rukoilkaamme kuitenkin yhteisesti Jumalaa rakasta isää, että niin tapahtuis.

Ajattelin vielä mainita siitä ruotsalaisesta Laestadiuksen postillasta, jonka rovasti Boreman otti tehtäväksi toimittaa, johonka olivat kaikki saarnaajat myötä. Mutta kuin August Isakssonille käännettiin siitä joitaki paikkoja, niin sanoi hän, että se on väärennys, kysyi Parkalombolossa Gunnar Jönssonilta, että mitä hän luulis tulis maksamaan, että uudesti painattaa J.F.Hellmanin kääntämän ruotsalaisen postillan, niin sanoi Gunnar Jönsson, että sen saapi tehdä joka haluaa, mutta me tulemme aikaan sillä Boremannin postillalla. Levi Älvgren sanoi siihen, että ei saata sanoa oikiaksi sitä, joka on väärä. Kuitenkin ottivat tehtäväksi Levi Älvgren, August Isaksson ja Sten Johansson ja Vilhelm Hedlin painattaa uudesti sen entisen Hellmannin käännöksen, jonka vanhat saarnaajat olivat hyväksyneet. Sanoivat, että ei sovi muuttaa niitä saarnoja, joita Laestadius on Pyhän Hengen valossa raamatun rinnalla saarnannut ja ylöskirjoittanut, silloin meiltä menee se

perustus, jonka päälle me eteenkäsin rakennamme ja joudumme harhateille. Erittäinki oli Sten Johanssonilla huoli siitä, että meidän rakkaille lapsillemme jäisi se kirjoitettu Jumalan sana puhtaana.

Emme saata antaa näitä asioita mennä vain sen tiedon varalle, mitä yksipuolisesti on annettu, erittäinkin sinne kaukaiselle Ameriikan maalle.

Emme halua olla ylön liki ystäviä kuolleen uskon pappien kanssa, joka jonkun saarnaajan kohdalle näyttää tulevan tavaksi. Otamme kiitollisuudella vastaan sen palveluksen, joka heille kuuluu meitä kohtaan kirkonpalvelijana.

Emme myöskään tarvitse tehdä mainosta meidän kristillisyydelle, niin kuin täällä on tehty viime aikoina, kuin on laskettu sanomalehtimiehiä Tukholmasta "Svenska Dagbladetista", jotka vapaasti saivat ottaa kuvia kokoustilaisuuksista Vittangin kylässä, ja olivat kuvat ja haastattelu useammassa numerossa, kuinka meidän kristillisyyden laita on täällä Lapinmaalla. Kyllä olivat mielissään, kuin pääsivät raivoamaan viinamäen aidan sisäpuolelle. Olivat kovasti pettyneet, kuin eivät saaneet haastattelua käyntiin Sten Johanssonin luona Kiirunassa.

Täydyn tähän jatkoksi ottaa yhden osan isävainajani kirjeestä, jonka hän kirjoitti Atlantin merellä Ameriikan veljille. Se löytyy Vanhinten Kirja toinen osa sivu 283: "Ei ole ihme, että sokea maailma näkee elävän kristillisyyden vääräksi, mutta se on ihmeellisempi, että niin monta, jotka elävän kristillisyyden aineita ovat saaneet tästä kristillisyydestä, ja eivät näe tässä kristillisyydessä kuin paavia, villitystä ja eriseuraa, niinkuin heidän kirjoituksensa osoittavat hengellisillä lehdillänsä ja maailman sanomalehdillä. Voi pimeyttä! Maailman roskalehdet ovat nyt

käsineuvona Pauli Rantalalla, Jussilalla y.m. ja viimein tullimies Dyhre Haaparannalta aukaisee avaran sylinsä epäraamatullisten lauseitten kanssa ja maalaa Joonas Purnun nimellisesti eriseuran rakentajaksi jälkeen Raattamaan kuoleman. Vielä on Soukolla, Torniolla, Haaparantaan asti ja Pohjois-Suomessa, jotka muistavat ja ovat myötä olleet levittämässä huora-räkningiä y.m. roskaa Joonas Purnusta jo vuosikymmeniä ennen Raattamaan kuolemaa. Ja Raattamaa ynnä seurakunnan kanssa oli niin sokea, että hän semmoisen miehen löysi uskolliseksi lähettää Amerikkaan niin suurelle riidan ovelle, joita vieläkin elää satoja Euroopassa ja Ameriikassa, jotka näitä tietävät todistaa ja ovat olleet myötä kristillisyydessä." -Eikö ole kuvaavaa, mitä nyt on käynnissä meidän päivinämme? Mutta kuin on se mieli, että ne vanhat kirjoitukset on vain edestakaisin kirjoittamisia, ja keskustelulla Laestadiuksen postillan väärennyksestä on yhtä vähän merkitystä kuin keskustelulla paavin parrasta, kuinka se kunakin vuonna on, jonka on sanonut yksi etupään saarnaajista Gunnar Jönsson. Eikö ole, veljet rakkaat, meidän kristillisyys pantu liian halpaan? Missä on se suuri työ ja vaiva, jota meidän edesmenneet saarnaajat ja työmiehet ovat tehneet suojellaksensa viinamäkeä? Siellä meillä on turva, kuin kova myrsky raivoaa vielä niiden harvain sielujen yli, jotka ei tohdi liikkua siltä pilkan ja alennuksen tieltä. Mutta vielä elää Israelin Jumala, joka läpi aikojen on valittunsa varjellut, ja auttakoon vielä tästäkin edespäin, että meillä olisi sotamiehet, jotka sotivat kirkkailla aseilla ja vartioitsevat viinamäen aitaa, erittäinkin näinä ikävinä koettelemusten aikoina on varmuus siitä, että saamme syntimme ja rikkomuksemme anteeksi siinä kalliissa ulosvuotaneessa sovintoveressä, jonka meidän rakas vanhin vuodatti Golgatalla ristillä.

Kyllä on syytä rakkaat veljet pyyhkiä unta silmistä ja katsoa, mitä aika kuluu, ja kilvoitella eteenpäin, sanomattoman suuri on palkanmaksu, kuin läpi kaikkia taisteluita saavutamme matkan päämäärän. Auttakoon Jumala, että me kärsivällisyydellä ja anteeksiantavaisella sydämellä otamme vastaan kaikki väärät syytökset.

Rukoilkaa edestämme, kirjoitti kaikessa heikkoudessa Svappavaarassa koolla olleet:

Viktor Wettainen
Parakka Vittangi

Levi Älvgren, Svappavaara ja vaimo Julia, Sten Johansson, Kiruna ja vaimo Aina. Benjam Jänkänpää, Markitta ja vaimo Alma, Viktor Nordvoll, Ratukkavaara ja vaimo Hilda. Johannes Vingbäck, Vittangi, Vilhelm Orrmalm ja vaimo Elmina, Puoltikasvaara. Hedda Isaksson ja sisar Lea Johansson. Hilma Stöckel, Svappavaara. Ida Stålnacke, Albertina Stålnacke, Svappavaara, Helena Holma y.m. kristityt, Alva Thyni Vittangi, Gustav Dynesius Nattavaara, Isak Gunnelbrand, Parkalombolo, Frans Martinsson, Tjautjasjaure.

Vahamoniste.

Levi Älvgrenin kokoelma.

135. VIKTOR WETTAINEN - REINO SYRJÄLLE

Parakka 14/2 1966

Rakas veli Herrassa, Reino Syrjä, rakkaan vaimosi ja lastesi ja ympäri olevat kristityt.

Vieläkin kiitollisuudella muistan sitä vilpitöntä rakkautta, jota sain osakseni siellä teidän tykönä. Meillä täällä pohjoisessa tahtoo väkisin rulla jää sydämen ympäri, mutta pääsee sulamaan, kun saa niin paljon ystävyyttä vastaanottaa teiltä siellä. Niin usein tahtoo kohdalleni unohtua, että niinkuin sumun läpi näkee senpäämaalin, jota kohti olemme kulkemassa. Mutta aina kuitenkin kirkastuu ja sielu rauhoittuu, kun saapi synnit anteeksi.

Meillä olit pyhäkokoukset Johannes Vingbäckin luona Vittangissa. Ajamme sinne, kuin ei ole omassa kylässä joka sunnuntai kokouksia. Oli hauskaa saada lohdutusta kulkea taas vähäsen matkaa eteenpäin. Tulevana sunnuntaina on meillä Tjoutjasjärvessä kokoukset. Levi Älvgren ja Sten Johansson tulevat sinne.

Olen jotaki kirjoittanut meidän asioista täällä Ruotsissa. Vielä kun net on vasta aikoin tapahtuneet, että jääpi jotaki historiaa jälkituleville, jos Jumala on katsonu, että tämä kallis kristillisyys pitää säilyä vielä tuleville kansoille. Kyllä näyttää pimeältä tulevaisuus, mutta kuitenki täytyy tehdä työtä niin kauvan kuin päivä on.

Vastaamme Kaikkivaltiaan Tuomarin edessä, mitä olemme kirjoittaneet. On vannaa, että jos meillä on kova myrsky nyt, niin se tulee vielä kovempi. Uskon sen, että Herra on meidän puolella. Tuntuu siltä, että tähän asti on Hän siunannu ja vahvistanu vielä meidän saarnaajia, jotka seisovat eturintamalla. Lähetän teille, mitä olen kirjoittanu, jonka todistavat saarnaajat Levi Älvgren ja

Sten Johansson, sekä suuri joukko kristityitä meidän ympärillämme. Vielä pyydän teitäkin rukoilemaan meidän harvain edestä, ja vielä minun edestä, kuin väkisin niin kaukana tahdon seisoa siitä paikasta, jossa meidän Vapahtajamme on minunki syntein edestä kärsiny.

Merkitsee vähin veljenne uskossa

Viktor Wettainen
Parakka

Paljon rakkaita terveisiä Levi Älvgreniltä, minun perheeltäni sekä kristityiltä täällä ympäristössä kaikille sinne.

Valokopio.

Lauri Koistisen arkisto.

136. GUNNAR JÖNSSON - VIKTOR WETTAISELLE

Hirvijärvi huhtik.15 p.1966.

Rakas veli Herrassa, Viktor Wettainen. Jumalan rauha lisääntyköön Sinussa.

Olen saanut Amerikasta sen kirjen mitä olet sinne kirjoitannut, vahvistettuna muutamilta miehiltä ja vaimoilta. Kun olen sen lukenut on rukouksen voima noussut sydämessä, että autta Herra ja antaa katumuksen armo näille ihmisille, ettei kalliisti lunastetut sielut hukkaan menisit. Tahton kantaa anteeksi antavaista sydäntä Sinua ja teitä kohtaan, jotka jo aika olette itsenne antaneet

sellaiseen hajoittavaisen työhöön tämän siunatun ja elävän kristillisyyden työvainiolle.

Tahton muutamiilla sanoilla lausua meidän näkökantaa näihin asioihiin ja mitä jo tapahtunut on, että hyvin pieni joukko on selvän eron ottanut seurakunnan yhteyydestä ja niinmuodoin oman mielensä jälkeen alkaneet työtä tekemässä.

Jo kristillisyydemme vanhinten aikana on paljon työtä ja kiusa ollut heille August Isaksson'in kanssa. Tiedämme kuinka ne on neuvoneet ja vielä kurittanneet hänen. Meille ovat sekä Frans Parakka että Viktor Björkman kertoneet sellaista asioista. Vielä elä useita vanhoja kristityitä joille ne myöskin on jotaki avaneet näistä asioista. Olen personallisesti mukana ollut toisten saarnaajien kanssa, sekä Markittassa että Vittangissa kun näistä asioista on tutkittu. Silloin hän on anteeksi anonut ja näyttänyt vielä murheella, vaan jonkun ajan jälkeen on takasin ottanut. Samuel Wettasjarvi ja Frans Parakka ei ole oiken ymmärtäneet Nilivaaran asiat kun sekanukset tulivat sielä. Kun Vittangissa anteeksi anotin ja annetiin niin valitin/* minun, että rukoushuoneella julkisesti puhua kristityille tästä sovinnosta mitä oli tehty Herran nimessä ja minä sanoin vielä että muistakaa kristityt, että joka alkaa tämä sovintoa purkamaan se pitä olla merkitty. Tämä on tapahtunut kevällä 1946. Olen jälkeenpäin useammat kerrat, välistä muutamien veljien ja saarnaajien kanssa, ollut puheilla August Isakssonin kanssa ja on aina ollut tarkoitus, että veljellisellä rakkauudella neuvotella. Vielä joskus aivan yksin hänen kanssa, sanonut hänelle mistä on korjamista. Mutta se rakkaus häntä kohtaan on vastattu vihalla ja panettelemisella. Ei ole tosi, veli rakas, että minä ja William Eriksson on käskenyt hänen syrjään, missä hän on mukana ollut kokouksissa. Se on aina saanut meidän tähden istua missä hän

on istunut. Ja meidän tähden saanut saarnata kun kristityt niin on tahtoneet. Mutta olen välistä ollut mukana kun kristityjen tarkoitus on ollut jonkun muun saarnauttaa vaan vanhus on kiiruttanut saarnapaikaalle. Sen armon ja voiman jälken, mitä Herran on antanut, olemme William veljen kanssa, niinkuin kaikki toiset saarnaajat, samanlaista Jumalan Sana saarnanneet, neuvon, opetuksen, varoituksen ja lohtutuksen kanssa kristityille. Ei ainoastaan koreudesta ja maailman ystävyydestä, vaan myöskin ahneuudesta, koreuudesta, panettelemisesta, valehtelemisesta, viinaryypöjen ottamisesta ja kaikista asioista josta Jumalan Sana puhuja näyttää synniksi. Olemme myöskin tahtoneet varoittaa sellaisesta työstä kristillisyydessä, josta hajannusta voi tulla, ettei joku meistä alkaisi laumaa kokoamaan oman selkäänsä taka ja ettei joku meistä saarnaajista alkaisi omilla matkoilla kulkemaan. Sillä kaikista tämmöisistä asioista ja työstä on vielä tämän kristillisyyden aikana ikävät seuraukset tulleet ja suuret hajannukset. Seurakunnan ymmärrykset jos poikeavat pois Kristuksen ja apostolien opista, on myöskin ikäviä seurauksia tulleet. Jos joku pikku joukko alkaa pitämään että he rakentavat seurakunta ja niin muodoin repivät itseensä irti sen seurakunnan yhteyydestä mitä Herra Kristus on rakentanut ja joka vielä aikakaudessamme on hänen voimassansa astunut. Kaikista näistä asioista olemme tahtoneet pysyä sen opin kuuliaisuudessa joka kristillisyydemme vanhimmat ovat saarnaaneet ja opettanneet, jota he ovat vahvistaneet Jumalan pyhälle Sanalle, Kristuksen ja apostolien opilla.

Mitä sitten on tehty julkisia hyökkäyksiä sekä Gellivaaran joulukokouksissa August Isakssonilta ja Leevi Älvgreniltä, että myöskin Helluntaikokouksessa Kirunan kirkossa Sten Johanssonilta, josta monet Norjan ja Suomen saarnaajat ja kristityt on

sanoneet, että julkinen parannus tarvitse siitä tehtä. Siihen ulkomaan matkaat sanomalehtien leikkauksien kanssa y.m. sellaista, josta en halua sen enempi mainita.

Mitä vaaranta syytökset että me lähentele kuokitta uskoa ja sen papistoa emme saada päällemme ottaa. Sillä ne harvat kerrat kun papit on meidän kokouksissa on yritetty vielä saarnatta oikeasta kääntymisestä että väärästä vanhurskaudesta. Mutta sen olemme saarnaaneet että se on synti valehtella vielä pappien ja muitten ihmisten päälle, vaikka he vielä valehtelevat meitä.

Olen ainoastaan tahtonut muutamilla sanoilla näistä tärkeimmistä asioista kirjoittaa, sillä **en tule asiaallisestikin kertoa mitä kunakin kerraana on esille ollut. Meille tule varjela Jumalan/*** ja kristillisyyden kunnia. Ja vaikka kuinka yritätte meitä mustata ja vääriksi maalatta olemme kuitenkin Jumalan armon kautta se mikä olemme. Kaikkeessa heikkouudessa ja suuressa puuttuvaisuudessa tahton ja tahtomme uskoa seurakunnan todistukset Herran Jeesuksen nimessä ja veressä, synnit anteeksi ja jatkuvaisesti pysyä esikoisten seurakunnan helmassa, jossa meitä hoitetaan kahden penninkin voimalla. Jääkää Jumalan rauhaan. Tämä olen Herran edessä ja anteeksi antavaisella sydämellä kirjoittannut,

Gunnar Jönsson.

Me allekirjoitaneet tahtomme, niin paljon kun tiedämme ja asoista sisälle olemme todista, kaikki mitä rakas veljemme Gunnar Jönsson täällä on kirjoittannut, että se on oikein Herran edessä ja kehoittaa vielä anteeksi antavaisella sydämellä, perään ajattelemaan mikä edesvastuu makaa ja suuri tilinteko päivä joka seiso kaikkien meidän edessä.

Wiljam Eriksson, J.E.Henriksson, David Björk, Hubert Jönsson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson.

Valokopio alkuperäisestä. Koneella kirjoitettu. Kaikki nimikirjoitukset omakätisiä. Teksti toistettu virheineen ja välimerkkeineen alkuperäisen mukaan.
*/valitin = valittiin.
** tässä pitäisi olla s-kirjain?
***/ Varjella saarnaajan kunnia, on Gunnarin tarkoitus.
Väärät opitkin kuuluu jättää rauhaan, vaikka ne johdattaisivat tuhanten laumat helvettiin. Se on perkeleen ja Boremannin tarkoitus. Mutta me emme vaikene ennenkuin kuolemassa. /LK/.
Levi Älvgrenin kokoelma.

137. LEVI ÄLVGREN - GUNNAR JÖNSSONILLE

Svappavaara 19/111966

Rakas veljeni Herrassa Gunnar Jönsson, Hirvijärvi.

Tahdon tervehtiä sinua jollaki radilla ja kiittää sen kirjeen edestä, jonka olemme saaneet veljeltämme Viktor Wettaiselta, jonka olit vastannut siihen Ameriikan kirjeeseen, jonka Viktor on sinne kirjoittannu. Saan ihmetellä sitä, ettei ole hänelle itselle siihen mitään asiallisesti vastattu eikä kysymyksiä tehty. Kuitenki ovat varmat asiat mitä Viktori on Ameriikan maalle kirjoittannu, sillä siinä ei ole mitään liioiteltu, veli rakas. Sinä et ole mitään niihin asioihin vastannut, et ainakaan asiallisesti, vaikka jotakin.

Minun velvollisuus ja edesvastuu siitä korkiasta asiasta vaatii, että vastaan siihen kirjeeseen, erittäinki kuin pidät että olemme

poikenneet, joka ei ole tosi. Tahtot myös lähettää rukoukset meidän edestä Jumalalle, että pyörtäisimme ja tulisimme takaisin. En ymmärrä mistä meidän pitää tulla takaisin, sillä met olemme jatkuvasti sen seurakunnan helmassa, johonka syntyneet olemme, ja siinä tahdomme pysyä elämän ehtooseen asti. Met saamme päinvastoin lähettää rukoukset taivaan Jumalalle sinun ja teidän edestä, että Herra teitä auttais ja antais katumuksen armon, että tuntisitta sen vääryyden, jota olette tehneet ja niin suuret kristittyjen laumat vieneet pois oikian opin ja esikoisten seurakunnan helmasta, jonka olette myyneet niin halpaan, nimittäin Boremannin postillaa vastaan. Ajattele perään näistä asioista, jonka kirjan olet puhtaaksi julistanut yksinkertaisille kristityille. Siinä on käynyt niinkuin Esaulle, joka vaihetti herneherkun esikoisuuteensa, eikä saanut siunausta. Mutta minä toivon, että ei sinulle eikä teille niin kävisi, vaan että saisitte katumuksen armon ja sentähden rukoilemme, että pyörtäisitte takaisin sen oikian äitin syliin, sillä äitin syli on lämmin, jossa saapi hengittää armon raitista ilmaa ja kaikki synnit, viat ja puutokset anteeksi saapi.

Apostooli Paavali varoittaa niitä, jotka alkavat hengessä ja päättävät lihassa, että heidän loppunsa on kuolema, nimittäin hengellinen kuolema. Sanot että on hyvin pieni joukko, joka on eron ottanut. Miksi näin valehtelet meidän päälle? Muista sen, että emme ole met ottaneet eroa, vaan tet olette meidät hyljänneet kelvottomina Ihmisen Pojan tähden, kuin emme voi hyväksyä niitä vääriä luvallisuuksia, joita olette antaneet.

Sanot myös, että olemme oman mielen jälkeen alkaneet työtä tekemään, joka ei ole tosi, sillä met olemme siinä mielessä, jossa olemme aina olleet, ja jossa Laestadius, Juhani Raattamaa ja net kristillisyyden vanhimmat, joiden syliin olemme syntyneet, ja jotka

myös eivät ole saarnoja ja lauseita tahtoneet muuttaa, ei edes kolmen sanan muutosta, eikä edes lukeneet niinkuin se oli muutettu. Ja se on vain yhä jatkuvasti meidän mieli ja tahto, että Laestadiuksen saarnat säilyvät alkuperäisinä. Kyllä nyt jälestäpäin koetetaan hakea käsikirjoituksia ja näyttää, mikä on alkuperäinen, mutta sehän vain yhä enempi tuomitsee sen Boremannin väärennyksen.

Sentähden onkin Frans Parakka jo vuosikymmeniä sitten sanonut, että kyllä meidän jälestä tullee, jotka vielä Laestadiuksenkin saarnoja alkavat korjaamaan. Nyt on se profetian sana täytetty.

Sentähden jotka sen muutoksen ja vääryyden ovat hyväksyneet, niinkuin olet ja olette, niin net juuri on alkaneet kokoamaan laumoja selkänsä taka oman mielensä jälkeen ja hyljänneet Laestadiuksen opin sivistääksensä sen enempi ajanmukaisemmaksi. Kyllä on helpompi koota suuria laumoja sillä lailla. Mitä sitten auttaa, että ylistätte Laestadiusta ja ette sen oppia seuraa? Olette niinmuodoin liikkuneet perustuksilta. Sillä Laestadiuksen sydämmelle on Jumalan Poika ensiksi syntynyt aikakaudessamme, joka on esikoinen. Sentähden tämä on esikoisten seurakunta, joka on ensin kivulla syntynyt. Joka sitä moittii ja kristillisyyden vanhimpia, se on poikennut pois esikoisten seurakunnasta.

Me näemme Kierin kirjoituksista Ameriikasta, joka oli kirjojen toimittaja, että ei kielimurrekaan, jota Lapinmaalla puhutaan, ole saanut muuttua alkuperäisistä vanhinten kirjeistä ja otteista, että ei se alkuperäinen ääni ja totuus katoaisi, jonka het ovat ensiksi Herralta saaneet ja sitten muille ilmoittaneet, jonka myös J.Raattamaa vahvistaa, ja kiittää kirjan ja esipuheen edestä, että kirja on kallis, että jälkeentulevat kansatkin saavat tästä hengellisestä liikkeestä kuulla totisia sanomia. Otan vielä otteen samasta

preivikirjasta kirjoitettu Ullatin kylässä 28.p. helmikuuta 1854: "Ei kuitenkaan tässä meidän kristillisyydessä yksikään saarnaaja saarnaa ainoastaan lakia, vaan lain ja evankeliumin, kuitenki saarnaavat muutamat enempi lakia ja muutamat enempi evankeliumia ja uskosta meidän Herran Jeesuksen päälle. Kuitenkin pitäisit het yhteen sopia, ja seisoa lujasti eriseuraisuuden perkelettä vastaan, sillä juuri niistä saarnamiehistä, joita jonaki pidetään, tahtoo vihollinen repiä eriseuraisuuden rakentajaksi muutampiaj.n.e."

Kirjoitat myös, että vanhimmilla on ollut paljon kiusaa August Isakssonin kanssa, sanot myös, että ovat paljon neuvoneet ja vielä kurittaneet. Onpa tietenkin, sen olemme tarvinneet kaikki, kuin olemme käyneet Pyhän Hengen koulua, ja aina tarvitsee oppia. Sinuakin on tarvinnut neuvoa ja kurittaa panemaan urut pois, koska ei ole ollu yhtään soittokonetta apostolisessa kristillisyydessä, vaan et ole totellut.

Sanot myös, että Frans Parakka ja Viktor Björkman ovat sellaisista asioista kertoneet meille, nimittäin August Isakssonista. Minkälaiset asiat ovat net, joita ette tohdi sanoa, vaikka teiltä kysytään? Myös kirjoitat, että Samuel Vettasjärvi ja Frans Parakka eivät ole oikein ymmärtäneet Nilivaaran asiat, kuin sekaannukset tulivat siellä. Kysymme, ymmärrämmekö met jälkeentulleet paremmin kristillisyyden asioita, kuin net, jotka on ennen meitä seisoneet rintaman etunenässä, taistellen eriseuraa ja kaikkea vääryyttä vastaan? Myös kirjoitat, että vielä elää vanhoja kristityitä, joille het ovat jotakin niistä avanneet. Niin on meidänkin joukossa. Olin siellä Kääntöjärven kokouksissa ja tulimme kortteeriin Samuel Wettasjarven tyttären kotia, jossa oli myös Villiam Eriksson. Siinä se tyttären mies sanoi, mitä Sammeli oli sanonu vähän ennen poislähtöä tästä maailmasta: "Pitäkää Augustista kiinni." Se

osoittaa samaa, kuin Mooses, joka pani kätensä Josuan päälle ja siunasi hänen. Mutta meillä on monenlaiset luonnonlahjat ja moninaisissa me kukin olemme puutteelliset. Pääasia kuitenkin, että oppi hänellä on ollu puhtaana.

Sanot edelleen, että olet henkilökohtaisesti ollu mukana toisten saarnaajien kanssa Markitan kylässä, jossa tutkittiin saarnaajien välisiä asioita, josta vielä Johan Henrik Olsson minulle kertoi, että Augusti korjasi puolensa, mutta toiset ei. Sen minäkin tiedän, sillä olin siellä.

Vittangissa vuonna 1946 kuten kirjoitat, jossa minäkin olin, kuin tutkittiin niistä syntymäpäiväjuhlista, kuin tet olitte antaneet niitä luvallisuuksia Parkalompolossa, joita ette ole tarvinneet korjata, mutta kuin minulta kysyttiin, niin sanoin, että ei mitään luvallisuuksia. 1962 tuli taas kysymys Parkalompolosta, kuin Augusti kysyi sinulta Gunnar, että mitä sinä uskot, se tulis maksamaan, kuin uudesti painattais sen Hellmannin postillan, minä en tiedä, mutta sen saapi tehdä, joka haluaa, mutta meillä on ja met sillä tulemme aikaan, ja se on hyvä. Siihen minä sanoin, että sitä ei saata sanoa oikiaksi, joka on väärä. Villiam Eriksson kysyi: "Mikä napina täällä Parkalompolossa on? Siihen Isak Gunnelbrand vastasi: "Siitä kuin olette antaneet lupia niihin syntymäpäiväjuhliin!"

Minä ihmettelen myös, kuin sinä kirjoitat niin edestakaisin ja sanot, että Frans Parakka ja Viktor Björkman ovat sanoneet niitä edellämainituita ja taas jälkeenpäin sanot, että Samuel Vettasjärvi ja Frans Parakka eivät ole oikein ymmärtäneet Nilivaaran asioita. Voi, kuinka veljeni houraat, sillä Augusti on heidän syliinsä syntynyt, ja het ovat Augustin saarnaamaan painaneet ja heidän matkassa on kulkenut kymmeniä vuosia. Kyllä he ovat varmasti tienneet ja ymmärtäneet, ennenkuin sinä olet heitä tuntenutkaan.

Johan Heikin kanssa ovat seuranneet jo hengellisessä lapsuudessa niiden vanhinten matkassa, ja joihinka ovat kristityitä kiinni sitoneet. Monta kymmentä vuotta olen minäki heidän matkassa kulkenut. Kirjoitat myös, että sinut valittiin ilmituomaan asioita, joita siellä tutkittiin 1946, siinä minä en ollut mukana tutkinnossa, sanoit että se merkitään. Nyt sinä olet kirjeessäsi ilmoittanut net sovinnot, joita on Herran edessä tehty, varmasti tulet merkityksi, kuin on kaikilla luettavana.

Kirjoitat Viktor Wettaiselle: "Ei ole tosi, veli rakas, että minä ja Villiam Eriksson olemme käskeneet hänet syrjään." Ei ole Viktor kirjoittannu, että tet oletta käskeneet mennä hänen syrjään, vaan että hän on saanu istua syrjässä, josta meillä on todistus monesta eri kokoustilaisuudesta, Kuoksusta, Jukkasjärvestä ynnä muista paikoista, ei ole sallittu hänelle tuolia pöydän lähelle. On vain saanut ottaa vastaan hirveitä syytöksiä ja juoda osan siitä karvaasta kalkista, jonka meidän Vapahtajamme sai juoda.

Olin myötä Kangosen kylässä, jossa Augusti vanhin sai syytöksiä siitä, kuin oli myynyt postilloita hautajaistilaisuudessa ja ottanut rahan vastaan, jota minä en nähnyt, että olisi ottanut rahaa vastaan. Minä sanoin sinulle illalla: "Se on farisealaisella silmällä katsottu, että saat olla Augusti vanhin vapaa, että se ei kuulu Uhan töihin, vaan he kuurnitsevat hyttysiä ja nielevät kamelia." Otin Paavalin sanat ja sanoin, että "älä pikaisesti käsiäsi toisen päälle pane" ja "jos te toisianne purette, niin te tosiltanne purtuiksi tulette." Niin niistä minä olen sinulle sanonut, että sinulla on nämät korjata. Sitten sanoi Sten Johansson, että David Björk on rukoustilaisuudessa Kirunassa pyhäpäivänä myynyt Boremannin postilloita ja ottanut rahan, joilla raha on ollu mukana, ja että ei hän ole sitä ymmärtänyt syntinä pitää.

Mainitsen vielä jotaki siitä, kuin olette hyljänneet meidät. Siellä Kangosen kylässä tahtoi Janne Kuoppala Sten Johanssonin saarnaamaan, mutta kuin ei varsin mennyt, niin huusi Isak Uusitalo: "Pikku Leevi saarnaa!" Niin Gunnar viskutteli eli kuiskasi Evald Larssonille, että saarnaa sinä, vaikka hän oli edellisellä kerralla jo saarnannut. Eikö tämäkin paljasta, että meidätkin on Augusti-vanhimman kanssa syrjään pantu? Sinä sanot, että olette kaikista asioista saarnanneet, mitä Jumalan sana synniksi näyttää, muun muassa maailman ystävyydestä. Kuinkas tämä tulee veljeni, kuin sinä laskit seppeleen opettajattaren haudalle kouluhallituksen puolesta? Eikö se ole maailman ystävyyttä, niinkuin Jaakob sanoo: "Maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan, ja apostoli Paavali sanoo: "Vähä hapatus kaiken taikinan hapattaa." Niin myös ne telegramrnit, joita lähetit Svanbergille syntymäpäiväksi, ja se valokuvaus meistä siellä Tukholmassa, jota minä kohdaltani korjasin Kirunassa rukoushuoneen portailla, johonka vastasit, että en minä pidä semmoista syntinä.

Se suuri valokuvaus Vittangin kokouspaikalla, missä Tukholman lehtimiehet ovat teitä kuvanneet ja haastatelleet. Sanot, että saarnaat kaikista. Eikö yllämainitut luvallisuudet tule Pyhää Raamattua vastaan? Kuin ihmiset näistä kysyvät, niin sanot, että mitä voipi kuin salaa ottavat. Tämä on suora vale, kuin niin sanot. Tästä teidän työkumppani David Björk myös ensin valehdeltua on joutunut oikaisemaan ja anteeksi anomaan, että he ovat heikoksi tulleet, mutta sinä vaan jatkuvasti kiellät. Kuinka tämmöinen on kristillisyyden koossa pitäminen? Eikö se ole hajoittamista, joista ovat tämänkin kristillisyyden aikakaudessa hajaannukset tulleet? Me tahdomme olla kuuliaiset ja pysyä esikoisten seurakunnan hel-

massa, jossa Laestadius on ollut ensimmäinen huutaja auringon koitosta.

Mitä veli kirjoitat hyökkäyksistä Gellivaaran joulukokouksissa vuonna 1963, täytyy minun vielä mainita, että kuin minä ja Sten Johansson tahdoimme sinun ja David Björkin eri huoneeseen, jossa keskustelimme näistä asioista ja pyysimme teitä, että otamme Suomen ja Norjan lähetysmiehet avuksemme, niin David Björk sanoi, että "ei sovi". Siinä minä sanoin sinulle, Gunnar, jos muistat: "Mitä olen puhunu sen tohdin sanoa kaikkein edessä, sillä minun pitää kerran seisoman sen vanhurskaan Tuomarin edessä." Samoihin aikoihin oli myös kysymys Itä-Norjan lähetyksestä, niin sanoi August Isaksson rukoushuoneessa yleisen kansan edessä: "Ei sovi lähettää Itä-Norjaan lähetystä, sillä Boremannin hapatusta on liian paljon kristillisyydessä", ja samalla kertaa laillisen sydämensä anteeksi rukoili. Minä siinä vahvistin vanhimman puheen. Asiat ovat pienet autuuden asian suhteen. Niin sinä sanoit, että emme halua Oulun riitakokouksia. Siihen minä sanoin, että se ei ole tosi, sillä kristillisyyden vanhimmat ovat sanoneet, että jos tulee jotakin riitaa, niin ottaa Suomen saarnaajat avuksi. Sanoit siihen, että tulevat monen kymmenen vuoden asiat esille. Sehän se olis meidänki halu, niinkuin Viktor veli kirjoittaa Amerikan maalle.

Kuin kirjoitat Stenistä, eihän sekään ollut mikään hyökkäys, vaan kaunis pyyntö, että sanoa, missä minä olen kristillisyyden oppia vastaan työtä tehnyt. Tet vastasitte, että ei tässä tilaisuudessa. Sten Johansson sanoi: "Jo kuin tet oletta monta vuotta roskittaneet, niin sanoa, sillä tässä minä tahdon kansan edessä korjata." Niin tet tulitte pöydän taka, ettekä vastanneet mitään, ja niin met lähdimme pois pöydän äärestä, ja sanoin vielä, että pois Boremannin sotkut

kristillisyydestä ja muut väärät luvallisuudet, johonka ette vastanneet mitään.

Minulla olisi vielä vastaamista kirjeeseesi, mutta jääköot tällä kertaa. Jätän veljeni sinut Herran haltuun, ja toivotan häneltä siunausta, että hän antaisi sinulle ja sinun todistajille katumisen armon, että tuntisitte sen vääryyden, jota olette puolustamassa, ja olen vastannut sen kirjeen anteeksi antavaisella mielellä Jumalan edessä.

Kuinka ne Norjan ja Suomen saarnaajat saatoit sanoa, että meidän olis parannus tehtävä siitä kauniista pyynnöstä, koska ei heitä yhtään siellä ollut, paitsi joku kristitty Suomesta, Norjasta ja Amerikasta? Minä pidän, että heillä ja teillä olis parannus tehtävä, kun semmosta sanotte.

Seurakunnan kanssa ja puolesta

Levi Älvgren, Viktor Wettainen, S.Johansson, Frans Martinsson

Tahdon vielä sanoa jonkun sanan siitä Vittangin sovintokokouksesta, josta sinä kirjoitat, jossa Isak Muotka sanoi, että liian rohkea mies, ja sen jälkeen Ville Hedlinille, että me emme Gunnaria täällä tarvitse. Ja sitten jälkeen tulitte Svappavaaraan ilman meidän kristittyjen tahtomatta, semmoisten tahtomalla, jotka ei ole vuosikymmeniin itseänsä antaneet Pyhän Hengen johdatuksen alle. Se sama.

Alkuperäinen.

Kaikki allekirjoitukset omakätisiä.

Levi Älvgrenin kokoelma.Alkuperäinen kirje tuli takaisin lähettäjälle seuraavalla, Gunnar Jönssonin omakätisellä tekstillä varustettuna: "Levi!

Tämän kirjeen lähetän takaisin; sen voitte lukea ja iloita ystävillenne. Me tiedämme nämät asiat niin hyvin. Olemme persoonallisesti mukana olleet. Olet Williami-veljeä vaivannut kirjeittesi kanssa. Hän on levolle päässyt. Minä pyydän, että saan rauhassa olla, sillä kun olette alkaneet eriseuraa rakentaa ja siihen menneet, niin se on ensiksi sieltä pyörtäminen.
Jääkää hyvästi. *G.Jönsson"*

138. LEVI ÄLVGREN - REINO SYRJÄLLE

Svappavaara 24/11 1966

Rakas veli Herrassa, Reino Syrjä ynnä vaimosi ja perheesi kanssa. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tervehdän teitä, jotka yksimieliset olette sen aikakaudessamme ensiksi syntyneen seurakunnan helmassa, joka on se oikea äidin syli, jossa saamme hengittää Jumalan hengen raitista ilmaa, ja jossa vieläki soivat rauhan kellot läpi Siionin linnan, että on vapaa tykökäynti armoistuimen tykö kaikilla itsensä tuntevaisilla, jolla on monta kertaa ahdas omistaa Hänen sovintokuolemansa omaksensa, sen synnin voiman ja vihollisen nuolten tähden, joita se ampuu sydämeen. Jonka tähden yksi särjetty sydän joutuu epäilemään, että kuuluuko minulle Jumalan armo. Vaikka semmoisella ei olis yhtään syytä epäillä. Sillä Jumalan Poika sanoo, että olkaat siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on. Ja niin pidämme uskoa, että hänen sovintokuolemansa kautta olemme täydelliset elämässä ja kuolemassa, ja viimeisellä tuomiolla, vaikka vihollinen monenkaltaisten saastaisten ajatusten kanssa kiusaa, ja vielä elämän surun kanssa, niin se on kristityn oikea valvominen

katsoa uskon alkajan ja päättäjän Herran Jeesuksen päälle. Sinne on opetettu meitä valvomaan ajatustemme yli. Sillä sen kautta pahat ajatukset käsitetään synniksi ja voitetaan. Muuten ne puhkeavat synnillisiin töihin. Sentähden tarvitsee kristityn pitää epäileväiset ajatukset syntinä.

No, kokoukset olemme pitäneet Parakan kylässä ja kansaa kokoontui paljon entisen suhteen, vielä uskottomiakin. Jumalan sanan olemme ahkeroineet saarnata kaksiteräisenä ilman ihmisten muotoon katsomatta, sen jälkeen kuin Jumala on sanansa oven auki pitänyt. Ja Jumalan sanalla on ollu voima vaikuttamaan, että ilon ja riemun äänet on kuuluneet vanhurskasten sydämistä, että on saatu pitää häitä uudella ja parhaalla viinalla. Ja syntiä on upotettu liittojen uudistamisen kautta laupeuden mereen.

Mutta täydymme sanoa niinkuin Jumalan Poika sanoo opetuslapsillensa, että kun olette tehneet kaikki, mitä olette voineet, niin sanokaa, että olette kelvottomat palvelijat.

No kävin Viljamin saattamassa Junosuannosta Vittangiin, jossa oli monenlaista kansaa ja monenlaisessa sieluntilassa, joista enimmän osan minä tunsin. Ja kuuntelin niitten saarnaa, paitsi Luoman en. Ja kun Gunnari saarnasi, niin se reivasi erimieliset kahta puolta tietä. Mutta ei se meitä liikuta, sillä met olemme sen seurakunnan helmassa, joka on rakettu Kristuksen kallion päälle, jota ei helvetin portit pidä kukistaman, josta met emme ole mihinkään menneet. Sillä sen tietävät Suomen saarnaajat, sillä meille net olisit kelvanneet, mutta ei Gunnarille. Tästä pitäisit ajatella asiata, millä tiellä ollaan.

Ole nyt tervehdetty minulta Julian kanssa ja paljoilta kristityiltä, ja sano terveisiä saarnaajille ja kaikille ystäville, joita minä tunnen.

Merkitsee heikko veljenne kaidalla elämän tiellä. Saatte lukea kaikille.

Levi Älvgren.

Valokopio alkuperäisestä. Omakätinen allekirjoitus. Lauri Koistisen arkisto.

139. VIKTOR WETTAINEN Y.M. - PAAVO PELTOSELLE Y.M.

Puoltikasvaara 26/3 1967

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työmiehille Herran viinamäessä, Reino Syrjä, Toivo Niemi, Kalle Nurminen, Paavo Peltonen, Martti Ylenius teidän vaimoinne ja lastenne kanssa, sekä kaikki muut ystävät, jotka yksi olette meidän kanssa hengen yhteydessä.

Saamme tervehtää teitä täältä meidän kokouksesta, jossa taas olemme saaneet kuulla Jumalan sanan julistuksia ja saaneet virvoitusta ja syntiä anteeksi. Paljon myös varottavaisia sanoja tämän maailman ja perkeleen kaikista ansoista, joilla se tahtoo väkisin sitoa tähän maailmaan.

Ei ole meidän saarnaajat antaneet helpotuksia ajan suhteen, ja niille uusille tavoille ja mallille, jota väkisin tunkeaa kristillisyyteenki, ja ottavat oikeuksia, vaikka lujasti saarnataan niitä vastaan parannusta. Kyllä alkavat meilläkin hedelmät näkymään niitten saarnaajien jäljiltä, jotka sanovat, että ei tarvitse niin saarnata kuin ennen joku vuosikymmen takaperin. Meidän täytyy uskoa sekin, joka on saarnattu lähes pari tuhatta vuotta aikaa meidän Vapahtajalta, niin läpi aikojen meidän päiviin asti.

Olemme varmat siitä, että vielä on meillä se siunattu kristillisyys, kuin vain osoitamme kuuliaisuuden sille äänelle, joka puhutaan kaikessa yksinkertaisuudessa särjetyillä sydämillä. Kyllä on esimerkkiä meillä, kuinka kävi niille suurille heränneitten joukoille, jotka yhdistivät työnsä heränneitten ja heräämättömäin pappein kanssa, niin elävä henki on sammunu ja armon lintuin ääni on lakannut kuulumasta, ja rajat ovat menneet kiinni elävän ja kuolleen kristillisyyden välillä. Niin myös meidän päivinä täällä Ruotsissa Lapinmaalla on pappien ystävyys vallannut jonkun saarnaajan mielen, joka on kaikille nähtävänä. Meidän Vittangin kylässä on esimerkiksi kylärukousten pitäjä alkanut pitämään kirkoissa jumalanpalveluksia.

Kuitenki on meillä suuri ilo ja vahvistus, kuin tiedämme, että on rakkaita ystäviä Suomen maalla, jotka yksi ovat meidän kanssa hengen yhteydessä, ja rakkaus meidän välillä on niin suuri, kuin se saattaa olla täällä maan päällä. Saamme kyllä ottaa vastaan pilkkaa ja valetta, ja vielä vihaakin, mutta se on vähänen sen rinnalla, jota meidän rakas Vapahtajamme sai ottaa vastaan. Onkin se meidän lohdutus, että Hän on kärsiny meidän synteimme edestä yrttitarhassa ja Golgatalla.

Paljon rakkaita terveisiä sanovat täältä Puoltikasvaaran kristityt. Vilhelm ja Elmiina Orrmalm lapsineen, Hilda Orrmalm lapsineen ja Johan Erik Luspa sekä vieraat monista eri kylistä.

Toivomme oli kyllä, että olisimme saaneet sieltä vieraita näihin kokouksiin meille iloksi, mutta kuin ei sopinut niin toivomme, että ensi kesänä saamme suuremman joukon. Muistakaa meitä anteeksiantavaisella sydämellä.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Viktor Wettainen, Levi Älvgren, Frans Martinsson, Sten Johansson, Benjam Jänkänpää, Isak Gunnelbrand, Adolf Lindmark, Gustav Dynesius, Johannes Vingbäck, August Nilsson y.m.

Jälennös. Lauri Koistisen arkisto.

140. LEVI ÄLVGREN - OSSI PARMAALALLE

Svappavaara 18/4 1967

Rakas veljeni Herrassa, Ossi, rakkaan vaimosi kanssa. Jumalan rauhan sydämellisellä toivotuksella tervehtelen teitä pitkästä aikaa, ja kiitän kalliin kirjeesi edestä, ja se on meillekin hauska, että Inkeri sai vielä takaisin rakkaan aviokumppaninsa. Vaikka tunnemme sinua siksi, veli rakas, että itsellesi se olisi ollut vain suuri voitto päästä pois vaivasta. Me uskomme teidän niinkuin itsemmekin kohdalle, että suuri perintö on meitä odottamassa vähän hetken perästä.

Ja armo se kuitenkin on, että olemme vielä oikean äidin sylissä, joka ei laske lapsiansa raitille, mutta tahtoo vielä viinamäen aidan niin tiiviiksi rakentaa, että ei pääse koreuden eikä maailman ystävyyden perkele sisälle, eikä minkäänmalliset soittokoneet, koska ei ole olleet apostolinkaan aikana, sillä Jumalan Poika on kaikki jättänyt ne Golgatalle.

Ei käy meillä sekään oppi, ettei nyt sovi saarnata, kuten 50 ja 80 vuotta takaperin, sillä profeetat ovat saarnanneet monta tuhatta vuotta aikaa, ja Jumalan Poika on Mooseksen ja profeettain raamatut vahvistanut ja sanonut: "Jos te olisitte Mooseksen uskoneet,

niin te olisitte minun uskoneet, sillä Mooses kirjoittaa minusta. Jos ette hänen kirjoituksia usko, kuinkas te minun sanani uskotte?" -Sillä ei joku piirto, eikä rahtu pidä laista katooman, siihen asti kuin kaikki tapahtuvat. Ja kirkkoisät ja kristillisyytemme vanhimmat ovat myös rakentaneet profeettain ja apostolein perustuksen pohjalle, ettei mitkään ihmisyyden aineet eli ihmisjärjen oikut siihen pidä kelvata, jos niin olis, niin siitä tulisivat ikävät ja onnettomat seuraukset, kuten Viktor Björkman-vanhin kirjoittaa jo v.1936, kuten näkyy 2. Vanhinten Kirjassa sivu 482.

Emme tiedä tällä kertaa nyt enempää kirjoittaa, vaan toivomme saavamme kohdata teitä täällä tämän kevään aikana. Me ilmoitamme, koska meille kokoukset tulevat. Voisitte ilmoittaa teidän kesäloma-ajastanne. Olemme käyneet Lainiossa pyhärukouksissa minun veljeni talossa Johannes Vingbäckin sekä Vilhelm ja Elmiina Orrmalmin kanssa, ja Jumalan sanalla on vielä sama vaikutusvoima, kuten aina ennenkin.

Ja rukoilkaa minun ja meidän kristittyin edestä, että Jumala varjelis. Jätän teidät Jumalan rauhaan. Sanokaat rakkaat terveisemme kristityille siellä. Rakkaat terveiset myös Villeltä ja Elmiinalta!

Heikko veljenne elämän kaidalla tiellä

Levi Älvgren
rakkaan vaimoni Julian kanssa.

Lähetän nämät, mitä olen Gunnarille kirjoittanut, saatte lukea muillekin, ja vielä antaa jäljennökset jos näette sopivaksi.

Jäljennös. Levi Älvgrenin kokoelma.

141. VIKTOR WETTAINEN - KANSSAPUHE MATKAYSTÄVILLE

Parakka 26/11 1967

Rakkaat matkaystävät elämän kaidalla tiellä matkalla isänmaata kohti. Ajattelin jotakin muistiin kirjoittaa kristillisyyden asioista, erittäinkin viime vuosien tapahtumista. Olen kukatiesi liian vähälahjainen näin painavista asioista kirjottamaan. Mutta kun niin helposti silitetään ja sovitetaan asiat aikain kuluessa, niin täytyy pitää jäljet vereksinä.

Israelin Jumala on kuitenkin ollut niiden puolella, jotka ovat tahtoneet totuudesta pitää kiinni. Ne ikävät koettelemukset ovat saavuttaneet meidät, että on tullut hajaannus meidän yksimieliseen kristillisyyteen, joka on pysynyt sen kallion päälle perustettuna siitä asti, kun entinen eriseura vei enimmän osan kristityistä. Ja Joonas Purnuja hänen apulaisensa ottivat eron siitä, kuin lihallinen vapaus vallitsi kristityt. Hedelmät tulivat varsin esille sen aikaisesta eriseurasta, kun hajaantuivat moneen joukkoon, ja papit tulivat johtohenkilöiksi. Ruotsin Lapissa on kyllä säilynyt yksimielisyys 70 vuotta. Amerikan maalla on kyllä ollut Lapinmaan saarnaajilla paljon sovittamista. Mutta kun ovat olleet sovinnolle kuuliaiset ja molemmin puolin pyytäneet anteeksi, niin on jatkuvasti pysynyt yksimielisyys.

Meidän tapauksessa täällä Ruotsin Lapissa on kanssa ollut pyyntö, että saada tuomarit Suomen maalta, mutta on vain vastattu, että me emme niitä tarvitse, ja ylpeästi hyljänneet kaikki sovinnonyritykset. Emme usko, että ylimmäinen Tuomari kirjoittaa siihen alle. Kysymme vielä, kuka on eriseurainen? Ne jotka ylpeästi

lähtevät pois sovinnontekopaikalta, ne, jotka hyväksyvät väärennetyn Laestadiuksen postillan, vai ne, jotka eivät hyväksy sitä? Ne saarnaajat, jotka saarnaavat kirkoissa saarnastuolilta ja seurustelevat pappein kanssa illanvietoissa, eli ne, jotka eivät sitä halua? Ne saarnaajat, jotka Tukholmasta asti tilaavat sanomalehtimiehiä, että maailmalle näyttää tämän kristillisyyden, eli ne saarnaajat, jotka ovat sitä lujasti vastaan?

Kyllä on papit myötätuntoisia, kun saavat kristityitä puolelleen. Emme sano sitä kaikista papeista, sillä löytyy vielä meidänkin aikana joku harva, joka kulkee alennuksen tietä.

Olemme kuitenkin tunteneet, että siunaus on seurannut meitä, kun vielä saarnataan täysi totuus ilman muotoon katsomatta, ja varustetaan viinamäen aitaa tiiviiksi, että ei ole laskettu kokonaisia filmauskoneita rukoustilaisuuteen, kuten täällä on tehty, josta edellä olen maininnut. Siitä reijästä kyllä mahtuu jo suuria petoeläimiä viinamäen aidan sisäpuolelle, johonka tuovat muutakin maailman mallia. On siis lihalliselle vapaudelle tie avattu. Kelpaavat hyvin sinne, kun vain keksivät valheita ja pilkkaa niitä harvoja kohti, jota on niin paljon tullut meitä kohti.

Ei meitä kuitenkaan pelota heidän hyökkäyksensä, sillä meillä on turva Jumalassa, ja olemme varmat siitä, että jos vain itse kukin tuntee itsensä suureksi syntiseksi ja on vireä anteeksianomaan, niin lyhyen ajan perästä pääsemme kaikista matkan vaivoista, jotka tekevät mielemme raskaaksi. Kyllä on saatanalla kova voima näinä aikoina, että saisi sammumaan sen vähäisen kipinän, ja on ottanut aseiksi hengellisiä. Ei tule tunnon päälle, vaikka kuinka paljon valehtelevat. Kuitenkin, rakkaat ystävät, vältämme, että me puolestamme emme keksi eli niin kuin puolustaessamme itseämme, ottaisi valheita avuksi, mutta kohtelemme heitä rakkau-

della, vaikka mitä kuulisimme, sillä se hengellinen viha, joka niillä on meitä kohtaan, parhaiten asettuu. Sillä muistakaamme se, että kosto on Herran.

Ne sielut, joilla on totinen halu perille kostua, kestävät kyllä kovempiakin manauksia saarnaajilta. Kyllä on tarpeeseen suola näinä aikoina, kun niin paljon tunkeaa uutta maailmasta käsin kristillisyydenkin sisälle.

Halvat ja ylönkatsotut olemme heidän ja maailman silmissä, mutta kuitenkin saamme olla iloiset siitä, että meillä on edesvastaaja, joka meidän synteimme tähden on kärsinyt ristin päällä Golgatalla. Viimein, rakkaat matkakumppanit, koittaa se ihana aamu, kun saamme yhteen tulla niitten edesmenneitten saarnaajain ja kristiveljein ja sisarten kanssa laskemattoman auringon alla. Silloin on rakkaus täydellinen ja palava. Kyllä on suuri palkka odotettavana vähäisen matkan päässä sillä pienellä, ylenkatsotulla joukolla, joka tohtii totuuden tunnustaa. Hyvin on kuitenkin vielä asiat meillä täällä Lapin maalla, kun on niin varma, että se alkuperäinen oppi on voimassa, jossa ei tarvitse hakea maailman kunniaa eikä pappiskunnan suosiota. Säilyköön se vilpitön ja puhdas rakkaus, joka vielä on kasvanut lujemmaksi välillämme näinä koettelemusten aikoina vielä Suomenkin maalla rikkomatta kuolemaan asti.

Viktor Wettainen

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

142. JOHAN PIETILÄINEN - STEN JOHANSSONILLE

Luulaja 5/12 1967

Rakas veli uskossa Sten. Jumalan armo ja rauha olkoon kanssasi.

Lähetän Sinulle tässä lahjana sen postillan, jota aloitin August Isakssonin kehotuksesta, ja jonka sitten olen täydentänyt muilla saarnoilla niitten lisäksi, jotka olivat hänen pienessä "Rippisaarnoja"-kirjassaan. Niin kuin tulet huomaamaan, ovat saarnat tarkasti käännetty ilman ylimääräisiä mutkia.

Nyt tiedustelen, jos Sinä olet kiinnostunut levittämään kirjaa niitten kristittyin keskuudessa, joiden kanssa sinä tulet kosketuksiin. Kirjakaupanhinta on 22:50, mutta yksityisesti minä myyn sen 20:11a, josta jälleenmyyjät pitävät 10%.

Nyt on niin, että minulla on joitakin sinun postilloitasi täällä, jotka sain myytäväksi Ville Hedliniltä. Minä olen pitänyt yhden itse ja antanut lapsilleni, sekä myynyt pari kappaletta, mutta en ole tilittänyt niitä. Voisimmeko tehdä niin, että teemme vaihtokaupan. Sinä otat näistä ja pidät rahat, ja sitten teemme selvityksen lopullisesta laskusta, mihin suuntaan se osoittaa. Minä pidän joka tapauksessa ne kirjat, jotka minulla on täällä.

Muutoin voimme hyvin ja ahkeroimme eteenpäin uskossa syntein anteeksi antamisen armoon, niin läpiturmeltuneena kuin ihminen itsensä tunteekin turmeltuneessa luonnossaan. Rukoile puolestamme!

Sydämellisillä rakkauden terveisillä kodista kotiin

Johan Pietiläinen

Valokopio alkuperäisestä.
Allekirjoitus omakätinen.
Suomennettu tähän ruotsinkielestä.
Levi Älvgrenin kokoelma.

143. STEN JOHANSSON - REINO SYRJÄLLE

Kiruna 23/1 1968

Reino Syrjä

Jumalan armo ja rauha ja Herran Jesuksen rakkaus hallitkoon teidän sydämenne, aina sodan loppuun asti. Tällä rauhan ja rakkauden tervehdyksellä tervehdin teitä, rakkaaseen muistoon jääneet ystävät. Terveinä olemme ruumiillisesti nyt niinkuin ennen. Ja syntein anteeksisaamisen armosta on meidän kristillisyytemme esikoisten seurakunnan helmassa. Ei ole muualle turvaa eikä varaa liikkua. Mutta se on aina ollut niin, että ne ihmiset, jotka ovat pyrkineet sitä kaitasta tietä, ja tahtoneet seurata sitä alkuperäistä oppia, niitä on aina haukuttu ja hirveitä valheita matkaan pantu.

Kyllä on meidänkin aikana matkaan pantu hirveitä valheita, ja pohjattomuudesta ylöskaivettu hirveitä asioita. Kyllä täällä sanotaan niin, että meidän keskuudessa on eri mieli ja hajaannus. Ja voi olla, että se musta valet on aina Suomeen asti levinnyt. Mutta Jumalalle olkoon kiitos, kuin Hän on meidät armossansa kuljettanut yksimielisyyden ja rakkauden tietä. Ja se on suuri armo, kuin

me saamme syntisenä uskoa ittemme autuaaksi Jumalan Pojan ansion ja sen verisen vaivan kautta. Kyllä kannattaa sotia vastoin kaikkia, joka tulee sekä maailmasta että se vääryys, joka vielä ilmenee kristillisyydessä, kuin se tulee vastoin vanhinten oppia, sillä ne on rakentaneet sen perustuksen päälle, joka seisoo. Ja nyt on kysymys, kuinka me rakennamme, ja millä aineella. Ja jos me pidämme perille tulla, niin ei saa kristillisyytemme muuttua, niin että se sopii tämän maailman kanssa sekä kuolleen kristillisyyden. Niin tahdon lopettaa tämän kirjeen niillä sanoilla, että rukoilette meidänkin edestämme, että Herra kuljettais meidät armossansa loppuun asti. Jääkäät Jumalan rauhaan. Sydämen rakkaita terveisiä. Merkitsi heikko matkamies

Sten Johansson perh.kanssa

Veljet, jotka sinne tulevat, saavat likemmin tervehtiä teidät.

Valokopio alkuperäisestä. Omakätinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

144. LEVI ÄLVGREN - ALBERT VELJELLEEN CALIFORNIAAN

Svappavaara 25/11968

Rakas Albert veli. Kiitos kirjeestä ja lahjasta, jonka olen saanut kauan sitten. Näen että voit hyvin terveyden puolesta, mutta

omantunnon puolesta et voi hyvin, ja siinä on virhe, että sinä etsit rauhaa sieltä missä ei yhtään rauhaa ole.

Enkä minä voi osoittaa tietä lestadiolaiskristittyin tykö siellä Amerikassa, koska Gunnar Jönsson on ollut siellä ja pettänut heidät Boremannin hapatuksen alle, jonka hän on oikeaksi tunnustanut.

Mutta jos sinä tulisit niin kovin alaslyödyksi, että omantunnon puolesta putoaisit helvettiin, eli että yläpuoli olisi joka haaralla, niin silloin minä voisin näyttää sinulle tien tänne, ja voisin saarnata syntein anteeksiantamusta sinulle, ja silloin saisit tuntea sen voiman Jumalasta, että nyt minä olen saanut sen armon, että minun syntini ovat anteeksi annetut maan päällä ja taivaassa. Tämä on sana uskosta, jota me saarnaamme. Sillä jos sinä suullas tunnustat Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäs, että Jumala on hänet ylösherättänyt kuolleista, niin sinä tulet autuaaksi. (Room.lO:8). Mutta sitä ei ihminen saa ulkopuolella Pyhän Hengen seurakuntaa, sillä sinä tiedät, että Laestadius on Jumalan nasiiri ja on esikoinen meidän aikakaudessamme, ja sentähden tämä on esikoisten seurakunta, ja sentähden pitää olla sama henki, sillä hän on rakentanut kristillisyyden Profeettain ja Apostolein perustukselle, sillä Jumalan Poika puhalsi Pyhän Henkensä ja sanoi: "Ottakaa Pyhä Henki, kaikki mitä te sidotte maan päällä, pitää oleman sidottu taivaassa, ja kaikki mitä te päästätte maan päällä, pitää oleman päästetty taivaassa." Sillä ulkopuolella Pyhän Hengen seurakuntaa ei ole yhtään totuutta eikä yhtään autuutta, kuten Luther sanoo, siellä on vain rottia ja kyykäärmeitä.

Se joka tulee uskoon sitä tietä kuin olen kirjoittanut, hän tulee verisen oven kautta sisälle oikeaan lammashuoneeseen, ja sille ovenvartija avaa, ja lampaat kuulevat hänen äänensä, ja hän kutsuu

heitä nimeltänsä, sillä ne ovat vastasyntyneitä lapsia, ja vie heidät ulos (Joh.iO:3), se on, että pyytää anteeksi kaikilta syntikumppaneilta. Mutta ihmisen pitää tunnustaa syntinsä rippi-isälle, sekä karkeat että hienot, niin opettaa Luther vähässä katekismuksessa. Siinä hän selittää, kuinka synnit on tunnustettava rippi-isälle.

Ja sinä puhut rististä. Joo. Siitä tulee ristinkantaminen, kun ihminen alkaa seurata Jeesuksen jalanjälkiä, silloin alkaa tulla valhepuheita ja pilkkaa ja vihaa maailman ja hengellisen säädyn taholta, kun tunnustaa totuuden.

Kirjoitat, että olet sanonut sille miehelle, että Jeesus sanoo, ellet alenna itseäsi ja tule lapsen kaltaiseksi, niin et tule sisälle taivaan valtakuntaan. Tässä ei ole kysymys synnintunnustuksesta, se on se suuri epäusko, se kymmenentuhannen leiviskän velka, että uskon kautta vastaan ottaa Jeesus edesvastaajaksi Jumalan edessä, sillä opetuslapset olivat jo tunnustaneet syntinsä Johannes Kastajalle. Jos ihminen on tehnyt suuria syntejä, niin kuin se mies sanoo sinulle, eihän sen pitäisi olla mainitsemisen arvoista, kuinka suuria syntejä ihminen on harjoittanut, sillä minä olen ollut rippi-isä, mutta minä en ollenkaan ajattele, että se ihminen on huonompi ihminen sen tähden, mutta että se on suuri armo, että hän on saattanut tuottaa ne valkeuteen.*

Hyvästi nyt tällä kertaa, sen suuren Luojan haltuun. Toivotan Jumalan siunausta, että saisit sen suuren armon, jonka minäkin olen saanu, että et tulis meistä erotetuksi ja isästä ja äitistä. Ja että et joutuis pitkää ja pimiätä yötä valvomaan. Sitä emme tahtois Julian kanssa, mutta toivosimma Jumalan siunausta.

Ja minä olen saannu Julian kotia, ja se kävelee nyt jo hyvin. Ja minä lähden huomenna Suomeen kristityiltä kutsuttuna. Sano meiltä Julian kanssa paljon terveisiä sinun lapsille.

Veljesi

Levi Älvgren

---

* Tähän asti ruotsinkielinen. Tässä suomennettuna. Loppuosa suomeksi. Albert Fredrickson, San Gabriel, California oli Levin täysi veli. Liittyi Amerikkaan mentyään roomalaiskatoliseen kirkkoon. Kuoli 1976.

Jäljennös

Levi Älvgrenin kokoelma.

145. YRJÖ MÄKELÄ - LEVI ÄLVGRENILLE

Karinainen 28/4 1968

Rakas veljeni Herrassa Leevi Pudas. Minulla on sydämellinen halu sinulle kirjoittaa muutama sana, vaikka se on viipynyt näin kauan minun heikkouteni tähden. Tunnen itseni juuri kelvottomaksi Teidän suhteenne. Se oli suuri näkemys minulle, kun sain tavata Teitä Tampereella. Te olitte jalot ja kalliit kappaleet minun kelvottoman silmissä, kun näin Teidät Syrjän kamarissa. Uskon sen olevan suuren lahjan Jumalalta, että Hän salli sen niin tapahtua, että jouduin sinne. Sillä kaikessa yksinkertaisuudessa katselin Teitä Jeesuksessa Kristuksessa meidän Herrassamme. Mikä voi olla enää suurempaa, kuin se, että Hänen verensä voimasta on lupa uskoa itsensä taivaaseen, jonka Jumala rakas Isä Poikansa ulos antoi meidän edestämme.

Tuli mieleeni Pyhän Paavalin sanat, kun hän sanoi, että en halua muuta tietää, kuin että Jeesuksen Kristuksen käsittäisin. Aika on nyt kauhea maailmassa, kun se on järkeensä hukkunut ja

heidän jumalisuutensa hulluuteen. Ja nyt vihollisen viimeinen yritys on puhaltaa synnin myrkkyä niin paljon ilmaan, että taivas pimenee. Jumala rakas Isä meitä varjelkoon, sitä minäkin raukka olen rukoilemassa Hänen Poikansa Jeesuksen nimeen. Epäilys painaa kovin, jos Hän minun rukouksiani kuulee. Sentähden on syytä pyytää, että kaikki Jumalan ihmiset rukoilisivat Jumalaa Taivaallista Isää, ettei Hän meihin suuttuisi meidän kiittämättömyytemme tähden. On se kuitenkin turvallista rukoilla Taivaallista Isää, koska meidän Herramme Jeesus käskee rukoilla ja ei koskaan väsyä. Mutta se juuri paha on, ainakin minun vaivaisen, että ihan pelottaa tällaisia kirjoittaa, kun synti ja pahuus palaa luissa ja ytimissä, ja yrittää esiintyä, kuin jokin pyhimys rakkaille veljilleen, jotka ei minua kurjaa lähemmin tunne. Mutta uskon kuten Raattamaa sanoo vasten järkeä ja vasten tuntoa itseni autuaaksi ja Jumalalle kunniaksi, perkeleelle harmiksi ja itselleni iankaikkiseksi iloksi.

Jumala on käskenyt huutaa Häntä avukseen hädässä ja Hän tahtoo auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua. Se on varma asia, ettei Jumala viivyttele tai viivytä lupaustaan eikä petä, kun profeetta sanoo, että kaksi kolmas osaa kaikissa maakunnissa hävitetään kaikesta kansasta ja yhden kolmannen osan Hän tulen läpi kuljettaa. Kyllä se ihminen Herran tykö huutaa hädässä, joka tulessa istuu, sillä hänen on pakko. Mikäs pakottaa sitä ihmistä rukoilemaan, joka elää maailman nautinnossa, ei mikään muu kuin se, että hän on kuullut jostain, että se ihminen kuin on jumalinen, niin sen tulee jostain kirjasta lukea joku rukous, kuin joku maailman kauppamies on paperin päälle painanut saadakseen rahaa. Ei yksi hyvin jumalinen ihminen maailmassa sitä huomaa ajatella, mistä se siihen tuli, ei sen kristityn, joka asuu maailman sumussa ja

humussa ja sen vapaassa nautinnossa, vaikka ei nyt ihan korkiammalla katolla ole huoraamassa kuten Absalom kaiken kansan edessä lihallisesti, hengellisesti kyllä. Mitäs hän siitä ymmärtää, mutta ei tarvitse kyllä perään ajatella, mitä tarkoittaa Herra, kun Hän sanoo sille vaimolle, jolle Hän itsensä ilmoitti, että hän Herraksi Hänen tunsi. Että ne kun Häntä, nimittäin Jumalaa tästä lähin rukoilevat hengessä ja totuudessa, eikä enää tuolla vuorella. Olen toivomassa, jos Gunnar Jönssonin Suomen miehet pyytävät tänne Suomeen seuroja pitämään, että teistä tulisi jotkut veljet samaan matkaan. Uskon, että Jumala teidän vaivanne palkitsee. On monta kertaa ennenkin vanhinten matkassa kulkenut rakkaita veljiä ja sisaria sieltä Ruotsista täällä. Ja on saatu pitää autuaallista kanssakäymistä monissa paikoissa. Saataisi pyytää teitä jossain saarnapaikalle ja kyläpaikoissa voisi tehdä kysymyksiä kristillisyyden korkeista ja painavista asioista.

Sain sinulta kirjeen, johon on vastaus viipynyt. Oli hauskaa ja autuaallista saada kirje sinulta, josta lausun sydämmellisen kiitoksen perheeni kanssa, ja koko sen Herran lauman kanssa, joka on yhtä armon ilmaa hengittämässä kanssani ja kanssamme.

Paavo Peltonen on ollut Joensuun Niemeläisen kanssa pitämässä seuroja Taivassalossa, Turussa, Heikinsuolla, Lammilla, Hämeenlinnassa, Honkilahdessa y.m. He ovat saarnanneet voimallisesti Jumalan sanan ihmisiä pelkäämättä, että on ollut liikuttavaa kuulla. Minäkin olin monissa paikoissa heitä kuulemassa. Kävin Tampereella veljeni kanssa Syrjällä kylässä. Vietimme autuaallista kanssakäymistä siellä usean veljen ja sisaren seurassa. Kyllä vihollinen nyt kovin on raivoissaan meitä vastaan, josta en enempää viitsi mainita. Ei se sillä kyllä mitään voita, sillä meidän Isä on vahvempi kuin heidän isä.

Terveisiä meiltä vaimoltani ja lapsiltani, joita on kahdeksan perhettä, joilla myös on lapsia ja ovat uskomassa samalla tavalla meidän kanssamme. Väinön perheeltä ja Severin perheeltä myös paljon terveisiä. He ovat uskomassa meidän kanssamme samalla tavalla suurena syntisenä Herran Jeesuksen nimessä ja veressä. Joka on hauskaa ja autuaallista isille ja äideille, josta ei voi niin kiittää Jumalaa kuin tulisi. Sillä se on lahja suuri Jumalalta. Minä anon anteeksi vielä minun kelvottomuuteni teiltä ja saarnaan ja todistan teille anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa veressä.

Yrjö

Syrjältä ja kaikilta niiltä, jotka siinä yksi ovat hänen ympärillään myös paljon terveisiä. Ole ensin itse eniten tervehditty vaimosi ja lastesi kanssa

---

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Ei omakätistä allekirjoitusta.

Levi Älvgrenin kokoelma.

146. K. LUOMA PUOLUSTAA JELLIVAARAN PASKAPAHNAA JA HERJAA LEVI ÄLVGREN-VANHINTA 1968.

Aura, Uitto 28/5 1968

Rakas veli Herrassa, Levi vaimosi kanssa!

Jumalan rauhan toivotuksella tervehtelen Sinua. Olen saanut kuulla, että Tampereella talvikokouksissa olit kaivannut minua nähdäksesi, mutta minulla oli lähetysmatka edessä. Olisin mielelläni tullut Tampereen kokouksiin, mutta se ei minulle sopinut. Sain myös kuulla, että olit tarttunut kiinni erääseen minun lausumaani sanaan Lahden tammikuun kokouksissa, jota olit väittänyt valheeksi. Minulle se olisi erittäin mieluista, jos se ei olisi tosi, mitä olen sanonut, mutta sen tiedät itse parhaiten, kuinka asiat ovat. Sinun ja kumppaneittesi käynti Tampereen kokouksessa on tehnyt muutamien persoonien suhteen täällä melko huonon vaikutuksen. Ei ole kristillisyyden oppi eikä vanhinten esikuva, että kantaa roskia toisesta valtakunnasta toiseen, ja minä huomautan vakavasti Sinulle, että tänne ei tarvitse tulla Sinun eikä muiden hajoittamaan sitä työtä, jota niin suurella vaivalla on tässä maassa tehty sekä sieltä kristillisyyden vanhinten, toisin sanoen esikoisseurakunnan lähetysmiesten kautta, johon myös Suomen saarnaajat tähän asti ovat yksimielisesti työnsä liittäneet, ja jonka hedelmänä on monta tuhatta sielua saanut muuttaa Jumalan paratiisiin heidän osaansa nauttimaan. Ja vielä on monta tuhatta, jotka elävässä uskossa ja iankaikkisen elämän ja autuuden toivossa kilvoittelevat Kristuksen laissa.

En katso sitä sinun voitoksesi, jos jonkun horjuvan sielun saatte selkänne taakse. Minä tunnen Suomen kristillisyyden ja saarnaajat, nuoremmat ja vanhemmat, jotka vielä yksimieliset ovat, ja rauhaa ja rakkautta keskenään rakentavat sydämellisessä laupeudessa ja armahtavaisuudessa, niinkuin myös Kristus on meitä armahtanut. Ja siksi minun tekee mieleni sydämellisessä rakkaudessa vakavasti Sinulle sanoa, että omavanhurskaus on se, joka on nostanut Sinut temppelin harjalle kaikkein muitten tuomariksi. Minä toivoisin, että siinä korkeudessa näkisit ja tuntisit sen vaaran, jonka alle olet itsesi antanut. Ja kun olen kuullut, että Sinä muutamain kanssa siellä olet toivomassa, että Suomen saarnaajat Sinua ja teitä kaikkia auttaisivat, niin se on vakava totuus, että me tahdomme myös sydämestä auttaa sillä neuvolla, että lasket itsesi temppelin harjalta alas niin kauan, kuin Sinut ollaan valmiit vastaanottamaan sydämellisellä anteeksiantamuksella. Sinä tietenkin kysyt tämän luettuasi, millä perusteella voin näin Sinulle kirjoittaa, johon minä saatan myöskin vastata, ensiksi, että esikoisten seurakunta on vieläkin yksi, ja minne ajattelet heittää Ruotsin, Norjan ja Amerikan kristityt ja saarnaajat, jotka eivät ole Sinun selkäsi taakse lähteneet? Minä ajattelen, että kun Sinulla on tullut ahtaaksi se armon valtakunta, jonka sisällä vielä yllämainitut kristityt ovat, rakennetut apostolein ja profeettain sekä vielä sanoen Laestadiuksen ja Lutherin opin perustuksen päälle. Minä kysyn Sinulta vakavasti, onko Sinun tarkoituksesi tuomita kaikki edellä mainitut helvettiin? Sitten toiseksi. Sinä tiedät, mitä apostoli kirjoittaa Hebrealaiskirjeen 10. luvun 24. ja 25. värsyssä. Ota myöskin huomioon, mitä Johannes on sanonut Ilmestyskirjan 2.1uvun 4. ja 5. värsyssä. Minä huomautan Sinulle, että olet toisten vikojen tähden ylönantanut yhteisen seurakunnan sekä ensimmäisen

rakkautesi. Minä muistan Sinun hengellisen lapsuutesi ajan ja sen hartauden ajan, joka Sinulla oli. Kun näin Sinut Jellivaaran kokouksessa, jossa Sinä sydämellisesti saarnasit kristityille armon evankeliumia särjetyllä sydämellä, oli se hauska nähdä ja kuulla.

Minä olen kuudenkymmenen vuoden vaiheilla kristillisyydessä ollut, ja tiedän omista kokemuksistani, että sillä vaelluksen ajalla on ollut paljon viallisuutta ja syntiä, joitten kanssa minulla on ollut sen verran tekemistä, etten ole vielä koskaan joutanut ajattelemaan, että minun pitäisi toisten viallisuuden ja heikkouden tähden jättää tämä kristillisyys ja rakentaa joku parempi seurakunta. Kyllä minulla on se vakaumus, että Sinä ja Sinun matkakumppanisi ovat paljon vieneet kristillisyyttä ja Jumalan voimaa mukananne, kun olette eronneet, mutta se teidän tulee tietää, ennemmin tai myöhemmin, että te jäätte niin kuin kuivat karhakat kankaalle, joista hengellinen elämä sammuu. Niin on käynyt ennen erkaantuneille eriseuroille ja niin käypi myös teille, sillä Jeesus Kristus on sama eilen, tänäpäivänä ja iankaikkisesti. Ja siksi toivoisin minäkin, ehkä tietenkin kelvoton ja vähäarvoinen olen, mutta en soisi yhdenkään sielun hukkuvaa Ja siksi voin vakuuttaa, että en ole tätä kirjoittamassa vihassa ja ylönkatseessa, vaan vilpittömässä rakkaudessa, ja vielä uskallan sanoa sen, että näin ajattelevat Suomen saarnaajat, jotka jo ovat enemmän kokeneet, ja Jumalan ja Hänen seurakuntansa edessä vastuunalaisena työtä tekevät.

Ajattele nyt perään rakas Leevi, onko Sinusta tullut nyt niin pyhä ja synnitön, niinkuin Tampereella antamasi lausunto viittaa, että katselet meitä ja kaikkia esikoisseurakunnan saarnaajia niin saastaisen aineen päälle rakentamassa kristillisyyttä, jonka aineen nimeä* en viitsi tähän paperille jäljentää sellaisena kuin Sinä sen siellä sanoit. Ehkä kuitenkin tietäisit taas minun valehtelevan.

Mutta tiedä se, että on monta todistajaa, jotka ovat sanasi kuulleet, ja itse pidät tietää, mitä olet puhunut. En koskaan olisi voinut ajatella, että puhut kristillisyydestä suunnilleen samanlaisella mielellä, minkä suruttomat ja kristillisyyden vihamiehet siitä kantavat. Et ole minulle henkilökohtaisesti mitään pahaa tehnyt, mutta minä rukoilen Sinua, tunne tilasti ja riennä parannukseen armon ajassa, niin kauan kuin armon ovi on auki. Ei Sinua se paljon hyödytä, että saarnaat meille pyhiä velvollisuuksia. Mutta pitäisit saarnata itsellesi sen verran, että tuntisit, että sellaisilla sanoilla, mitä olet puhunut suullasi, olet suusi saastuttanut niin pahasti, että se pitää tulla tulisilla hiilillä puhdistetuksi, ennenkuin sillä voidaan toisille saarnata, sillä apostoli sanoo: Meidän kaikkien pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että jokainen saisi sen jälkeen, kuin hän ruumiissansa tehnyt on, olkoon se hyvää tai pahaa. Ja sen istuimen edessä ei meistä ketään suojele toisten synnit ja viat. Siksi meille annettu opetus johtaa vain sydämelliseen anteeksiantamukseen ja sen kautta oikeaan rakkauteen, puhtaasta sydämestä.

Tämä kirje on nyt venynyt pitkäksi, mutta asia on sen arvoinen, jos mahdollista on vaikuttaa jotakin parannukseksi. Mutta minä vielä kerran varoitan Suomen saarnaajain ja kristittyjen puolesta, joitten mielen minä ehkä tunnen lähemmin kuin Sinä, että tänne ei tarvitse tulla hajoittavaa työtä tekemään, yhtä vähän kirjeellisesti kuin henkilökohtaisestikaan roskittamaan esikoisten seurakuntaa ja sen uskollisia työntekijöitä. Ja siksi sydämestä haluaisin saarnata Sinulle kaikki hajoittavainen työ anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä sillä sydämellisellä rukouksella Jumalan puoleen, että saisit silmänvoidetta ja siis oikean näkemyksen kristillisyyden asioista ja sen seurakunnallisesta hallituksesta.

Silloin olisi Kristuksen ies ja hallituksen muoto Sinullekin keveä kantaa, niinkuin on ollut hengellisen lapsuuden ja hartauden aikoina.

Ja nyt vain jätän hyvästi Jumalan rauhaan, rakkaudella merkiten

K.Luoma

---

*/ Tarkoittaa "Jellivaaran paskapahnaa."

Ks.kirje n:o 147,3.kap.lopusta.

Valokopio alkuperäisestä.

Omakätinen allekirjoitus.

Levi Älvgrenin kokoelma.

147. LEVI ÄLVGREN VASTAA MALTILLISESTI HÖYRYPÄÄLLE 1968.

Svappavaara 24/6 1968

Rakas veli Herrassa Luoma rakkaan vaimosi kanssa. Kiitos kirjeen edestä, jonka olen saanut jokin aika sitten, ja tervehdän Jumalan rauhalla, kuin olet muistamassa minua.

Totta on, että sanoin, että Luoma ja Gunnari saisit tulla tänne, sillä emme pelkää, kuin totta puhumme. Se kuuluu, että täällä ei saisi totta puhua vaan valhetella vain, kuin kuulin, että olit saarnannut, että minä elikkä meidän joukosta olimme rukoilleet, että se laiva putoaisi maahan, jolla lähetysmiehet menit Amerikkaan, joka ei ole kohdaltani totta, niin toivoisin että saarnaaja korjais sellaiset valheet, eikä kuljettais Ruotsin Lapista sellaista Suomeen.

Tuntuu Luoma-veljen kirjeestä, että se on tehnyt huonon vaikutuksen, kuin olimme kristittyjen pyynnöstä käyneet Tampereen kokouksessa. Mutta minä pidän, että Jumalan sanalla pitää olla se vaikutus, että toiset suuttuvat ja toiset rakastuvat. Niinkuin tuntuu veljen kirjeestä, että on hengellinen viha siitä tullut, kuin olemma sen totuuden sanoneet, jonka kristillisyyden vanhimmat ovat saarnanneet Suomen maalla, täältä Ruotsin Lapista, jossa Jumalan Poika on eläväksi syntynyt Laestadiuksen sydämelle, joka on esikoinen. Sillä met olemme vielä sen opin perustuksella, joka pysyy, emmekä huoli väärennettyjä Laestadiuksen oppikirjoja pöytäkirjoiksi, niin kuin tiedät ja tulit näkemään ja kuulemaan 1963, jossa August vanhus ja minä tahoimme Suomen ja Norjan lähetysmiehet kuuntelemaan meidän asiat. Mutta Gunnar Jönsson pani vastaan, niin ette tet puhuneet mitään, vaikka minä sanoin, että kristillisyyden vanhimmat on käskeneet ottaa Suomen saarnaajat avuksi, jos saarnaajien välille jotakin tulee. Sillä Jaakoppi sanoo, että vaitiolo on myönnytys asiaan. Meille olisitte kelvanneet, mutta ette Gunnarille. Syynä oli se, että hän oli puhtaana hyväksynyt Bor emännin väärennetyn kirjan.

Ei ole kristillisyyden vanhinten oppi, että vääriä Jumalan sanan käänteitä hyväksyä, sillä net ei ole kolmea muutossanaa hyväksyneet, eikä niin lukeneet, niinkuin se on muutettu, vaan niinkuin Laestadius on saarnannut. Vaikka kyllä Frans Wettainen on jo aikoinansa sanonut, että niitä tulee, jotka vielä alkavat Laestadiuksen kirjojakin muuttamaan. Se profetian sana on täytetty.

Sano minulle, kumpi meistä on esikoisten seurakunnassa, se joka hyväksyy väärennetyt Laestadiuksen kirjat, vai se joka ei hyväksy? Minä uskon ja olen varma siitä, että on esikoisuus myyty Boremannin postillaan, niinkuin Esau vaihetti herneherkkuun.

Sinä sanot, että ei ole vanhinten esikuva, että kantaa roskia toisesta valtakunnasta toiseen. Emme ole roskia kantaneet. Totta olemme siellä puhuneet. Ja vielä sanot, että emme saa Suomeen tulla. Oletko sinä tullut Suomen maan herraksi, että sinä pystyt meitä kieltämään? Meillä on uskonnonvapaus Ruotsissa ja Suomessa. Tosi on, että suurella vaivalla on tämä kristillisyys levitetty, sekä täällä että sinne Suomeen, ja siinä on kysymys, että ette ala harhailemaan Kristuksen opissa, vaan että siinä pysyisitte. Joka siinä pysyy, sillä on sekä Isä että Poika, mutta joka siinä on alkanut harhailemaan, niin sillä ei ole Isää eikä Poikaa. Ja niin on teillä käynyt. Eikä ole esikoisten seurakunta.

Vaikka sinä sanot, että minä kokoon laumaa selkäni taaksi. Ei ole veljeni tosi, sillä minä ja minun työkumppanit kokoamme laumaa Herralle Jeesukselle, vaan net, jotka on poikenneet Laestadiuksen ja muitten hänen työkumppaneittensa opista, net vain kokoavat laumat selkänsä taka, jotka yhen ja toisen synninluvallisuuden ovat antaneet sivu Pyhän Raamatun oppia, jonka sinäkin tiedät. Mutta jos ihminen ottaa eksytyksen hengen vastaan, niin se tulee sorakieliseksi, ja kuitenkin sannoo Pyhän Johanneksen ilmestyskirjassa, että jos joku tämän kirjan profetian sanoista ottaa pois, niin Jumala ottaa pois hänen osansa elämän kirjasta ja siitä pyhästä kaupungista, ja niistä kuin tässä kirjassa kirjoitetut ovat. Ja nämät sanat kuuluvat niille, jotka hyväksyvät muutoksia Pyhän Raamatun ja Lutherin ja Laestadiuksen kirjoihin, sillä net on Pyhän Hengen kautta kirjoitetut meille oppikirjaksi.

Ja sanot, että et katso minun voitoksi, jos jonku horjuvan sielun saamme selkämme taakse. Mutta minä sanon, että ei minun selän taakse mahdu ketään, enkä pidä, että net ovat horjuvat sielut, vaan

että net ovat totuudessa seisovat sielut, jotka tahtovat seisoa sen alkuperäisen opin pohjalla.

En katso, veljeni, sinun voitoksesi, että olette hyväksyneet vääryyttä kristillisyyteen Ruotsin Lapista, sillä minä kanssa tunnen Ruotsin Lapin kristillisyyden. Täällä se on juuri, ja se on juuresta haljennu, eikä kuitenkaan ole kuin yksi Esikoisten seurakunta, sen äitin syliin olemme syntyneet, ja siinä on viinamäen aita niin tiiviiksi rakennettu, että siihen ei mahdu kukkafonti värsyjen lukeminen eikä seppeleitten haudalle laskemiset, eikä syntymäpäivätelegrammi lähetykset, eikä myös valokuvain otot ja monta muuta. Ei myös ihmisyyden oikeudet, sillä se on kaikki Jumalan suuresta armosta.

Sentähden tekee minunkin mieleni sydämellisessä rakkaudessa sinulle kirjoittaa, että näkisitte, mihin olette menemässä, sillä minä ihmettelen, että omavanhurskaus on saanut teitä sille tielle kuljettaa, enkä ole enempi tuomari, kuin että pysyisin Lutheruksen ja Pyhän Raamatun ja Laestadiuksen opissa. Sillä Luther sanoo, että ulkopuolella Pyhän Hengen saanutta seurakuntaa ei ole kuin hiiriä ja rottia ja kyykäärmeen sikiöitä ja hänen myrkyllisiä oppejansa. Ei siellä ole yhtään totuutta eikä yhtään autuutta. Ja sanot, että olet kuullut, että met olemma toivomassa Suomen saarnaajista apua. Met olemma kirjoittaneet Ahoselle kirjeen, kuin Tasti oli August Isakssonille kirjoittanut, että Suomen saarnaajat on kuin panssariarmeija vanhimmasta niin nuorimpaan, ja pyysi kääntyä teidän tykö. Niin se met viittasimme siihen "Tositietoja lestadiolaisesta herätysliikkeestä Ruotsissa ja Suomessa" (sivu 6 loppuun, sivu 7 alku). Sinä tahdot meitä auttaa, mutta väärinpäin, sillä emme voi oikeudesta vääryyteen tulla. Sillä että meillä on kysymys autuuden voittaa. Mutta met voisimme sinua ja teitä

auttaa, jos tet saisitte katumuksen armon, niin met sydämestä saarnaisimme niitten oikeamielisten ystävien kanssa siellä Suomessa Jeesuksen nimessä ja veressä sen eksytyksen hengen teille anteeksi. Sen tähden veljeni, ajattele syvemmältä näitä asioita.

Niin kysyt, mihin ajattelen heittää Ruotsin, Norjan ja Amerikan kristityt ja saarnaajat. En ajattele heitä heittää mihinkään. Ne ovat siellä, mihin ovat menneet. Sinä sanot, että on tullut ahtaaksi armon valtakunta. Ei ole minulle tullut ahtaaksi armon valtakunta, ei myös niille, jotka totuutta rakastavat, sillä portti on ollut ahdas, että uskolla omistaa Herran Jeesuksen edesvastaajaksi, ja tie on kanssa kaita niille, jotka siinä ahkeroivat kilvoitella suuren synnin voiman läpi. Ja niin net ovat rakennetut profeettain ja apostolein ja Lutherin ja Laestadiuksen opin perustuksen päälle, jossa Jeesus Kristus kulmakivi on. Sillä muuta perustusta ei kenkään taida panna.

Minä kysyn, kuinka olette profeettain ja apostolein ja Lutherin ja vielä vähemmin Laestadiuksen opin perustuksen päällä, kuin olette sen vääryyden alle menneet, jossa niitä on hyväksytty ja net on pöytäkirjana. Sinä kysyt, meinaanko kaikki tuomita helvettiin. Lue veljeni rakas Pyhää Raamattua, Lutheria ja Laestadiusta, että näet mihinkä vääryys ihmiset viepi. Sinä ohjaat minut Hebrealais-kirjan 10. luku 24 ja 25 värsy, ja olemme ahkeroineet ottaaksemme vaaria rakkaudesta ja hyvistä töistä, ja emme ole ylön yhteistä seurakuntaa antaneet, niinkuin muutamain tapa näkyy olevan. Niinkuin näkyy Hebrealaisseurakunnassa oli, koska net olit kuljetetut hellän evankeliumin saarnan kautta lain sitovaisen voiman alle. Sen tähden apostoli heitä varoittaa, että älkäät siis heittäkö pois teidän uskallustanne, jolla suuri palkan maksu on,

sillä kyllä näkyy, että net olit heidän hyvyytensä raatelemisen ilolla kärsineet, mutta eksytyksen henki vei.

Met olemme vieläki siinä aikakaudessamme ensiksi syntyneessä seurakunnassa. Niinkuin näkyy, että J.Raattamaa herätti kysymyksen, **mikä on oikea seurakunta,** jonka seurakunnan hän asetti sen rinnalle, joka syntyi Jerusalemissa lukittuin ovien takana.

Sinä käsket ottaa huomioon, mitä Ilmestyskirjan 2.1uvun 4. ja 5. värsyssä lukee, tämä kuuluu juuri niille, jotka ovat poikenneet pois sen ensisyntyneen seurakunnan opista, ja vielä itse sanoneet, että ei vanhan pohjan päällä lujasti seisoa, ja että ei saisi saarnata niinkuin 50 vuotta takaperin. Sinä sanot muistavasi minun hengellisen lapsuuteni ajan ja sen hartauden ajan kuin olin Gellivaarassa. Minä vastaan sinulle, että minulla on vieläki sama mieli, kuin silloin. Ei ole hiuskarva muuttunut, enkä ole kristillisyyttä jättänyt, en parempaa meinaakaan rakentaa. On suuri Jumalan armo, että Jumala on kuljettanut tähän asti oikeassa mielessä ja vanhinten opissa. Emme ole eronneet, niinkuin kirjoitat, sen sinä tiedät, vaan net on meitä hyljänneet kelvottomana Ihmisen Pojan tähden, kuin met emme saattaneet hyväksyä niitä vääryyksiä, jotka olit tulleet viinamäen aidan sisälle.

Myös toivotat, että jäämme niinkuin kuivat karhakat. Ei net ole kuivaneet, jotka on vanhinten oppia seuranneet, mutta Herra tietää yksin.

Minä uskon, että minulla on Jumalan Henki. Minä täydyn sinulle sanoa, joka väärennetyt Jumalan sanat hyväksyy ja muut luvallisuudet, se on paskapahnan/* päälle rakentamassa. Vielä sekin, että olette nimenne kirjoittaneet siihen kirjeeseen, joka on lähetetty Amerikkaan Gellivaaran joulukokouksesta 1965, jossa suoraan valhetellaan, että met olemme alkaneet kiroamaan Juma-

lan omia. Emme tahdo Jumalan omia kirota, vaan vääryyttä tahdomme vastaan olla niin kauvan, kuin Jumala meitä armossa kuljettaa. En tarvitse ottaa takaisin yhtään sanaa, mitä olen Tampereella puhunu. Enkä saarnaa velvollisuuden oppia kenellekään, niinkuin sanot kirjeessäsi, vaan syntiä ja vääryyttä vastaan, ja armolle avointa sydäntä.

Totta on, niinkuin kirjoitat, että kerran tulemme Kristuksen tuomioistuimen eteen. Ja minä uskon, että minun huulet on tulleet puhdistetuksi silloin, kuin Herran Jeesuksen kärsiminen ja kuolema on minun sydämeni särkenyt, ja kuin olen jaksanut suuni avata Jumalan Pojalle, ja uskolla ottaa Hänet vastaan. Niin silloin on net veren pisarat, jotka on Hänen pyhästä ruumiistansa pudonneet, net on minun sydämeni ja huuleni puhdistaneet. Tahdon vieläkin pysyä totuudessa niillä huulilla, ja että ei Herra ottais pois Hänen Pyhää Henkeänsä. Sen minä rukoilen ja uskon, että net totuudessa seisovaiset Suomenkin maalla, rukoilevat minun ja meidän edestä. Minä toivoisin, että lukisit Frans Wettaisen ja Ville Niemisen ja Joel Ahosen pikku kirjan - Havaksen historian oikaisun, niin ehkä selkenisitte.

Kyllä olis Luoma veli sinun kirjeeseesi paljon vastaamista, mutta jätän tällä kertaa. Hyvästi Jumalan haltuun.

Levi Älvgren

Valokopio alkuperäisestä. Omakätinen allekirjoitus.

*/ Paskapahna. Sana, jota K.Luoma ei voinut paperin päälle jäljentää.

Levi Älvgrenin kokoelma.

148. YRJÖ MÄKELÄ - LEVI ÄLVGRENILLE

Karinainen 3/7 1968

Rakas veljeni Herrassa Levi Älvgren. Jumalan armon ja rauhan terveisillä sinua tervehdän ja teitä kaikkia, jotka yhtä on Sinun kanssasi.

Sain sinulta kirjeen joku päivä sitten. Ja tahdon näin Sinua kiittää sen rakkaan ja kalliin kirjeen edestä, jonka sain. Pyydät siinä, että kävisimme siellä vielä. Se oli hauska kuulla se toivomus. Mutta minulla ja meillä muutamilla on täällä se toivomus, että Sinäja Sten Johansson ja ketä toisia veljiä saatte sieltä mukaanne, se olkoon teille siinä vapaus. Kyllä olen sitä laihaa Fransiakin ilolla muistannu. Kyllä Sinulla ja meillä siellä on paljon rakkaita veljiä ja sisaria.

Olemme ajatelleet, että jos ei meidän anneta pitää seurat rukoushuoneessa, niin pidämme kotonamme. On meillä isot huoneet. Saataisiin pitää Heikinsuolla ja Honkilahdessa ja Lammilla ja Porvoossa. Olisi hyvä olla vapaata aikaa matkaan varattua. Sillä Jumala yksin tietää monessako paikassa täällä saadaan pitää seuroja, vai pidetäänkö missään, sillä Jumalan on asia. Ajatukseni on, että Tampereellakin olisi muutama päivä hyvä viipyä, kuten täällä meilläkin. Severi sanoi, että heillä pitäisi 4 päivää olla vähintään. Pyydän tähän vastausta teiltä, jossa toivomme ilmoittaisitte mikä ajankohta teille olisi sopiva. Minä ajattelen nyt tällä kertaa, että meillä olisi paras marraskuu. Silloin ovat jo perunat ja juurikasvit y.m. korjussa. Kuin saan tähän vastauksen, sitte minä lähetän pyyntökirjeen, johon kerään muutaman kymmenen nimeä, että pääsette näkemään, että ei tämä ole minun yksityinen toivomus,

vaan se on minun ja minun lasteni ja kaikkien niiden toivomus, jotka kaikesta sydämmestään rukoilee Jumalaa, että ei Hän ottaisi pois Pyhää Henkeään, vaan että Hän meidän heikon uskon niin vahvistaisi, että sydämmen ilolla odottaisimme aina sitä autuaallista hetkeä, kuin hän taas sydämemme ilolla täyttää, ja sillä hyvällä Hengellä tukee meitä.

Jotkut meinaa, että ei pidettäisi kiirettä, että varrottaisi vielä. Mutta minä pelkään, että se pieni uskon kipinä, minkä Jumala on saannu meissä muutamissa, ehkä harvoissa vaikuttaa, se sammuu, jos sitä rupeaa kauvan vartomaan. Ei Mooseskaan yhtään vartonu, kuin hän huomasi, miksi oli kristillisyys menny, ei vaan heti hän peljästyi ja lankesi maahan kasvoilleen ja huusi Jumalan tykö. Ja sai neuvon ruveta seuroja pitämään. Ja ne pelastuivat, jotka hänen neuvonsa ottivat ja tulivat takaisin siitä maailman rakkaudesta ja turhasta kunniastaan. Mutta ne kuin ei uskonnu hänen sanaansa, jonka Jumala oli hänelle ilmoittannu, ne menivät elävänä helvettiin.

Kornelius lähetti heti palvelijansa, kuin Jumalalta ilmoituksen sai, pyytämään Simonin, joka Pietariksi kutsuttiin kuulemaan mitä hänellä oli sanottavaa. Tästä minä ymmärrän, että ei se ole samantekevää ketä pyydetään kuultavaksi, kuin on kysymyksessä ijankaikkiset autuuden asiat, että myös näen sen, että ei sovi viivytellä, ei pyytäjän eikä pyydettyin, jos kerran on kysymys Jumalan tahdosta. Mutta tapahtukoon kaikessa Hänen tahtonsa, amen.

En minä tällä kertaa muuta tähän asiaan voi. Mutta se Jumala, joka kaikki näkee, kaikki tietää, mikä paras on. Hän palkitkoon teidän vaivanne ja sen ylöpalttisen rakkauden, mitä te meille kelvottomille osoititte, kuin olimme teidän tykönänne siellä. Me

emme voi sitä teille palkita, vaikka vielä halua siihen olisikin. Jumala sen kyllä tekee, sen minä uskon.

Raattamaa muinoin kirjoitti Amerikkaan, että ne kuin itsensä ja lastensa tähden haluavat pitää Takkisen pappinansa, heidän täytyy se saada pitää. Ja ne kuin ovat pyytänny Heidemannin papikseen, niin pitäköön he hänen pappinaan. Ja minä sanon nyt omasta puolestani, että ne kuin tällä ajalla haluavat pitää Boremannin pappinaan, niin pitäköön. Mutta meille täytyy myös olla vapaus Herrassa. Ei me olla orjuuteen synnytty. Ei tässä ole mikään pieni asia kysymyksessä. Vaimoni ja lapseni käskivät sanoa paljon sydämmen rakkaita terveisiä teille kaikille. Sekä kaikki ne rakkaat ystävät täältä, joka tulisi pitkäksi luvetella heitä erikseen. Ei niitä niin vähä ole, kuin joku voi luulla.

Ole nyt kuitenkin ensin tervehditty perheesi kanssa. Sen uskon, että synnit on anteeksi teille ja meille Herran Jeesuksen nimessä ja veressä, joka on Hänen pyhästä ruumiistaan vuotannu meidän synteimme ja ylitsekäymistemme tähden, että saamme vapaat olla hänen verisen voittonsa tähden. Rukoile minun edestäni, että pysyisin pahan voittajana

Yrjö

Alkuperäinen. Omakätinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

149. LEVI ÄLVGREN - JOEL AHOSELLE

Svappavaara 7/7 1968

Rakas veli Herrassa, Joel Ahonen rakkaan perheesi kanssa. Tässä lähetän sinulle tämän kirjeen, jonka olen Luomalle kirjoittanut vastaukseksi, johonka olis ollu paljonki vastaamista. Mutta koska Jumalan Poika sanoo, että jos taitais tapahtua, että eksyneet palautettaisiin. Mutta suokoon Jumala armonsa äidin sylistä eksyneille, niin kuin kirjoitat Havaksen historiasta sivu 130, että esikoisten seurakunnan saarnaajat pitävät kiinni Laestadiuksen kaikkein jyrkimmistä käsityksistä. Varsinkin koreutta ja maailman rakkautta ruoskittiin armottomasti, joka on tosi, että kyllä tarvitsee vieläkin saarnata, mutta että pitää kasteen kielen alla, että on armolle avoin sydän. Ja myös s. 196 sanoo Havas, että esikoisliike on ollut terveellisenä suolana monessa kaupungissa rappeutuneen esikaupunkiväestön keskuudessa. Joka on tosi, niinkuin kirjoitat.

Mutta kuinka nyt tulee, kuin sanot sivu 46 siinä pikku kujassa: "Kyllä on eriseuraisilla ollut halu Laestadiuksenkin sanoja liian jyrkiksi leimata, joka on ylen paljon." Ja nyt olette itse menneet siihen joukkoon, jossa on Laestadiuksen saarnoja lievennetty, jätetty ja muutettu. Ja net ovat pöytäkirjana. Ettekö ajattele, vanhat saarnaajat, kuin vastoin omia kirjoituksia työtä teette? Mutta vieläkin uskotte, että olette esikoisten seurakunnassa. Onko esikois-seurakunta sikohaan näkönen, että siinä saapi kaikenlainen rikkaruoho kasvaa? Mitäs auttaa sitten kirkonmenojen pitäminen hengellisen kuoleman jälkeen, pidettäköön niitä sitten Laestadiuksen tahi Luteruksen nimessä, kuin niitten oppia ei seurata? Mutta

suokoon Jumala, että teroittaisitte miekkanne totuuden tahkossa, ja tulisitte sitä vääryyttä vastaan, joka Lapinmaalta on mennyt yli kristillisyyden, jossa näkyy se Havaksen henki, jota vastaan olette kirjoittaneet.

Kuinka olette vieläkin äidin sylissä, mahtuuko se viinamäen aidan sisälle semmoinen vääryys? En usko. Kuinka saattavat rikkaruohon kylväjät koota laumaa Herralle Jeesukselle eli varjella niitä lumisateesta, rakeista ja rajuilmasta, ja vielä vähemmän koota maitojyviä elon ajaksi.

Ja kirjoitat, että meillä kaikilla pysyisi lapsellinen kuuliaisuus niille Jumalan neuvoille, joita ovat saarnanneet provasti Laestadius, Isak Kuoksu, Isak Niku, Viktor Björkman, Frans Parakka ynnä muut. Niin olemme vakuutetut siitä, ettei tule vahinkoa kuuliaisille lapsille. Ja sentähden tarvitsisimme koota muruja ensimmäisestä kristillisyydestä vielä nousevain sukupolvien aikana, joilla ensimmäiset isät ja äidit ovat ravituiksi tulleet. Se se on minun rukoukseni, että se mieli säilyisi Jumalan armon kautta. Mutta kuinka on, veljeni, teillä, kuin olette antaneet Jesabelin hengen johdatuksen alle. Ilmestyskirjan 2. luk. v.20.

Sano saarnaaja E.Nousiaiselle minun terveiset, että met emme ole mihinkään menneet, mutta Gunnar Jönssoni on lähteny sovintopaikalta kesken, vaikka minä sanoin, että ei vielä mennä.

Hyvästi Jumalan haltuun

Levi Älvgren

Toivon, että saisitte katumisen armon Jumalalta.

Jäljennös. Koneella kirjoitettu.

Levi Älvgrenin kokoelma.

150. LEVI ÄLVGREN -JOHAN KUOPPALALLE KANGOSEEN

Stockholm 3/9 1968

Rakas veli Janne Kuoppala, ynnä vaimosi kanssa. Olemme pitäneet kokouksia Uppsalassa ja kävimme myös Stockholmissa Vettaisen rukouksissa, että saimme kutsua hänen ja muita meän kokouksiin. Vain ei tullut enempi kuin kaksi suomalaista paria. Net halusit kuulla, kuinka asiat on, ja niin met selitimme niille, kuin net ei olhet kuulhet mitään, sillä niiltä oli kaikki peitetty.

Uppsalasta olemme ringanneet Stenin kanssa Mäkelälle, minä kysyin, että onko yhtään teidän joukosta vastaan, sillä olen kuullut juoruja. Hän kysyi, kuka on, joka niin sanoi, mutta minä en sanonut kuka se on. Mäkelä sanoi, että se ei ole tosi. Severi pitkästy, kuin siihen on niin pitkä aika, sanoi, että kyllä tulee väkeä muualtakin kuulemhan. Niin jätimme asian Jumalan haltuun. Tässä lähetän preivin, jonka Viktori on kirjoittanut.

Terveisiä

Levi Älvgren

Valokopio. Käsinkirjoitettu.

Levi Älvgrenin kokoelma.

151. YKSIMIELINEN PÄÄTÖS LÄHETTÄÄ SAARNAAJAT SUOMEEN 1968.

Parakka 20/9 1968

Tykö rakkaat veljet ja sisaret Herrassa, Yrjö Mäkelä. Vittangissa pidetyissä kristittyin kokouksissa oli meillä tutkittavana teidän kutsunne, että saada lähetys täältä. Kaikki olivat yksimieliset siitä, että lähettää Leevi Älvgrenin ja Sten Johanssonin sinne. Tiedämme sen, että on raskas tehtävä heillä, mutta kuin samalla kertaa olemme varmat siitä, että asia on Jumalan täydellisestä tahdosta, jotka haluavat kuulla sen entisen äänen, joka näyttää sen tien, jolta ei tyhmäkään eksy.

Kyllä niin on, että monessa met annamme tämän syntisen maailman valloittaa meidän mielemme. Mutta kuin saarnataan se tie selvästi, mitä kristityn tulee kulkea, että perille kostuu, niin tietää, missä on alkuperäinen totuus, niin on turvallien sinne. Kannamme rakkaat veljet Jeesuksen ristiä – joskus se tuntuu ikävältä, kuin meidän entiset ystävätkin sitä painavat meidän päälle ynnä sen suruttoman maailman kanssa. Kantakaamme sitä aina Golgatan mäelle, jossa met saamme nähdä, kuinka meidän rakas Vapahtajamme kärsi meidän syntimme edestä. Suuri on palkka odotettavana tämän lyhyen elämän perästä, joka menee kuin virta. Tiedämme sen, että rietas nousee kahdelle jalalle, missä totuus saarnataan, mutta kuin vielä on täydellinen uskon vapaus, niin on siltä puolen hyvin asiat. Tämän kirjeen kautta lähetämme täältä Vittangissa koolla olleilta kristityiltä rakkaat teveiset – olemme yksi hengessä teidän kanssanne ja toivotamme vielä siunauksemme, ja että se on täydellinen Jumalan tahto teidän puolellanne.

Johannes Vingbäck, Viktor Wettainen, Vilhelm Orrmalm, Gustav Dynesius, Frans Martinsson, Edvin Abrahamsson, Uno Martinsson, Janne Kuoppala, Karl Martinsson, Frans Pekkari, Isak Mikko, Albert Jänkänpää.

Jäljennös. Koneella kirjoitettu.

Ei omakätisiä nimikirjoituksia.

Levi Älvgrenin kokoelma.

152. SEVERI MÄKELÄ - LEVI ÄLVGRENILLE

Honkilahdessa 26/11 1968

Jumalan rauha, rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kanssanne nyt ja aina iankaikkisesti, amen.

Tällä onnen, rauhan ja rakkauden terveisellä lähestyn teitä muutamalla rivillä. Saan kiittää kirjeestänne, jonka saimme pari viikkoa sitten iloksemme vastaan ottaa, josta näimme, että uskomassa olette niin kuin ennenkin, ja kristillisyyden työtä olette tekemässä suuresta Jumalan armosta. Jumala siihen teille aina voimaa antakoon, että jaksaisitte totuutta maailmalle tunnustaa ihmisen muotoon katsomatta, näillä viimeisillä ja pahoilla maailman lopun päivillä.

Uskomassa mekin olemme täällä suuressa heikkoudessa, Jumalan suuresta armosta autuaaksi, ehkä vihollinen hyökkää hirmuisesti epäilysten kanssa, että tuntuu monta kertaa, kuinka pitää perille kostuman. Mutta onnellisesti olemme tähän asti päässeet Jumalan suuresta armosta. Ja uskomme, että synnit ovat

meille ja teille anteeksi annetut Jeesuksen kalliissa veressä ja hänen pyhässä nimessänsä.

Meillä on aikomus tulla jouluna sinne teidän vieraaksenne, jos Jumala suo. Minun tekee mieleni nähdä teitä. Pojilla on myös halu käydä näkemässä ja kuulemassa teitä.

Sanokaa rakkaat terveiset kaikille, jotka meidän kanssamme yksi ovat. Mutta olkaa itse ensin ja viimein tervehditty vaimosi Julian kanssa. Muistakaa meitä rukouksissanne. Pyytää heikko veljenne Herrassa

Severi Mäkelä
ynnä vaimoni Annan ja lastemme kanssa.

Alkuperäinen. Omakätinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

153. STEN JOHANSSON: "EIKÖ KORTTEERI KELPAA?"

Kiruna 18/7 1969

Karl Luomalle, Aura, Uitto

Jumalan rauhan ja armon tervehdyksellä tahdon tervehtiä sinua pitkästä aikaa, koska vuodet ovat kuluneet, emmekä ole nähneet emmekä olleet toistemme puheilla.

Olisi ollut toivottavaa saada tavata täällä, kun olet ollut Kiirunan kokouksessa monta kertaa, varsinkin kun Sinä aikaisemmin asuit meillä kokousten aikana, mutta Sinä et ole antanut kuulla itsestäsi, vaan vaihtanut majapaikkaa ilman muuta. Me olemme

ajatelleet paljon tätä, mistä se voi johtua, mutta nyt minä uskon että ymmärrämme syyn.

Sain lukea sen kirjeen, jonka Sinä kirjoitit Levi Älvgrenille, ja siitä ymmärrämme tämän. Kirjoitat, että me olemme menneet pois esikoisten seurakunnasta. Kuinka sinä voit sen tietää, kun et ole ollut edes puheilla kenenkään meidän kanssamme, ainoastaan kuullut huhuja ja kertomuksia yhdeltä puolelta? Minä olisin toivonut, että Te Suomen saarnaajat olisitte olleet läsnä, kun asiat Lapinmaalla olivat tutkinnon alla, ja olisitte saaneet seurata myötä, ja kuulla, kuinka asiat ovat kehittyneet kerta kerralta. Silloin ehkä olisitte saaneet toisen kuvan koko asiasta. Mutta jos ihminen alkaa yksipuolisesti tuomitsemaan, niin tulos on sellainen, niin kuin kirjoitat kirjeessäsi Leeville. Edelleen näen, että Sinä leimaat Leevin sellaiseksi, joka on noussut temppelin harjalle, mutta siihen minun pitää sanoa, että se työ, jota Leevi on tehnyt täällä tässä asiassa, kun hän on taistellut yhdessä muitten kristittyin kanssa, joilla on ollut sellainen mieli, että Jumalan sana säilyisi sellaisena kuin se on alusta asti ollut, se on ollut siunattua työtä. Ja jos kristityt sitten pahenevat tästä, niin se jää heidän oman listansa päälle.

Ja edelleen minun täytyy sanoa. Sinä saat uskoa sen jos tahdot, mutta jos kaikki kristityt täällä Lapinmaalla olisivat hyväksyneet Boremannin turmellun teoksen, silloin olisi kaikki valkeus sammunut täällä ylhäällä. Ja oppi-isän kallis työ ja teko, mitä hän on Pyhän Hengen valkeudessa ja voimassa tehnyt, olisi tullut haudatuksi maan mustan mullan alle, niin ettei tulevat kansat saisi mitään tietää tästä suuresta Jumalan työstä. Tämän asian tähden se on ollut, että kun emme ole menneet siihen myötä, niin Lapinmaan kristillisyys on hajonnut rikki. Ja sen tähden, veli Luoma, se ei ollut kauniisti tehty sinulta, että niin karkeasti ja

hävyttömästi leimasit meidät kaikki täällä, niinkuin Sinä kirjeessäsi Leeville teit. Mutta ei se tee meille mitään vahinkoa. Entisajan kristityt ovat myös saaneet kantaa koiran nimen. Se on vain kysymys meille, että me Jumalan armon kautta jaksaisimme kilvoitella eteenkäsin kaikkien vastuksien ja koettelemusten läpi. Ja sitä huokaamme sydämestämme, että Herra armossaan johtaisi meitä, että mieli säilyisi niin kuin tähän asti, niin ettemme hyväksyisi erilaisia luvallisuuksia, ja ettei synti tulisi niin vaarattomaksi kuin se näyttää monelle tulevan.

Olet puhunut puhelimessa vaimoni kanssa ja ankarasti kieltänyt, että me emme saa tulla Suomeen, vaan ei ole asia vielä niin. Sinä saat vapaasti kulkea tänne Ruotsiin. Minä uskon, että me saamme vapaasti mennä mihinkä tahdomme, vai kuinka? Se vaikuttaa diktatuurilta, että niin estää.

Myös mainitset, että olet ollut saarnaaja kuusikymmentä vuotta. Kuinkas on veli? Meidän Augusti vanhin oli saarnannut yli kuusikymmentä vuotta, enkä minä kuullut hänen sanovan, että hän on ollut saarnaaja niin pitkän aikaa. Siinä on jotakin ajattelemista.

Lopetan tämän kirjeeni. Olen tahtonut jollakin rivillä näyttää asioita täällä Lapinmaalla. Siinä olis syytä siellä Suomen maalla syvemmältä ajatella näistä asioista. Lopetan tervehdyksellä

Sten Johansson perheeni kanssa

Jäljennös. Koneella kirjoitettu.

Suomennettu tähän ruotsinkielestä.

Levi Älvgrenin kokoelma.

154. LEVI ÄLVGREN - YRJÖ MÄKELÄLLE Y.M.

Svappavaara 1/10 1969

Rakkaat ystävät Herrassa ja työntekijät Herran viinimäessä itsensä uhraavaisen rakkauden kanssa.

Tervehdän sinua, rakas veljeni Yrjö, sinun rakkaan vaimosi kanssa, ynnä sinun lastesi kanssa, ja koko sen ystäväpiirin, joka sinun kanssasi on siellä Suomen maalla.

Kiitän sinua kalliin kirjeen edestä, josta näen, että olet puhutellut niitä valheapostoleja, niinkuin meillä oli siellä puhe, joka oli hyvä, että sait omilla korvilla kuulla, mitä het saarnaavat, ja vielä pääsit keskustelemaan heidän kanssa. Sait kuulla, miten mies tulee vastaan Pyhää Raamattua, kuin hän sanoo, että ei sovi saarnata niinkuin 20-30 vuotta sitten. Kyllä on ihme vaikka apostoli Pietari sanoo, että te muistaisitte ne sanat, jotka ennen pyhiltä profeetoilta sanotut ovat, ja myös meidän käskymme, jotka olemme Herran ja Vapahtajan apostolit, Josta tulee näkymään, että vaikka niin paljon on aikaa, kuin profeetat on saarnanneet, niin ei sano Pietari, että ei sovi niin saarnata, vaikka oli monta sataa vuotta sitten, kuin viimeinen profeetta oli saarnannut, vaan Pietari sitoo niihin kiinni, ja sanoo, että muistaa, mitä ennen pyhiltä profeetoilta sanotut ovat. Joka on selvä ja tulee näkösälle, jolla vähäkin ymmärrystä on, että ovat kaukana metsässä. Ei net tarvitse uskoa Pyhää Raamattua kokonaisuudessa, ei Lutherusta eikä Laestadiusta, joka on rakentanut kristillisyyden niinkuin taitavat rakentajat. Ja siihen ei kelpaa muutoksia hyväksyä, eikä niin pilkallisesti puhua, että ei pirun paskalla eikä huoran perseellä seurakuntaa rakenneta. Ei ole Laestadius niitten päälle seura-

kuntaa rakentanut, eikä net kristillisyyden vanhimmat, jotka on olleet tarkat Laestadiuksen opissa, että ei muutoksia tulis. Niinkuin nyt on tullut, joita Gunnar Jönsson on hyväksynyt. Vaan net on seurakunnan rakentaneet niinkuin apostoli sanoo: "joka nyt minun vaivoistani iloitsen, jotka minä kärsin teidän edestänne, ja täytän Kristuksen kärsimiset minun lihassani Hänen ruumiinsa edestä, joka on seurakunta, jonka palvelijaksi minä tullut olen Jumalan toimituksen jälkeen". Niin me uskomme vieläkin, että Kristus on seurakunta ja met sen palvelijat. Vaikkakin ihmisyydellä olemme piiritetyt, ja synnin voimalla ahdistetut. Mutta niin kauvan kuin Jumala meitä armossa kuljettaa, tahdomme pysyä sen äidin sylissä, johonka syntyneet olemme, nimittäin esikoisten seurakuntaan, jossa meitä hoidetaan kahden penningin voimasta.

Minä ja met näemme, että sinä toivot täältä lähetystä tämän vuoden ajalla. Josta olemme keskustelleet, niin että kuin olemma niin vasta käyneet siellä, että se tuntuu kohta että on mahdotonta, vaan jos siellä olis pyyntöjä muualle paikkoihin, niin sitten met olemme siihen päätökseen tulleet, että Jumalan tahto tapahtukoon, mutta se olis meidän toivomme, jos teillä olis mahdollista, että kävisitte täällä meidän tykönä. Sillä meillä tulevat kokoukset Parakan kylään 18. päivä tässä lokakuussa. Nyt meillä on kokoukset Puoltikasvaaralla 4-5 päivä ensi lauantaina, jossa minä luen tämän minun puuttuvaisen kirjeen, jos se on oikea Herran edessä.

Ole nyt vaimosi Veeran ja sinun lastesi ja lasten lapsien kanssa, ja Severin ja hänen lastensa kanssa, ja koko sen ystäväpiirin kanssa, sydämestä tervehditty minulta Julian kanssa, ja niiltä, jotka minun kanssani on siellä olleet. Ja niin kaikilta sydämelliset terveiset ja kiitokset kristityiltä, sillä autuaallisella toivolla, että synnit on teille ja meille anteeksi annetut Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä,

joka on vuotanut Hänen pyhästä ruumiistansa tämän kirotun maan päälle, meidän autuudeksemme, josta emme saata kiittää Jumalaa niinkuin tulisi, vaan siinä toivossa, kuin luonnolliset silmät kiinni painuvat kuoleman uneen, niin se kirkas aamu valkenee. Silloin tulee rinta keveämmäksi kiitokseen ja silloin saamme yhdistää meidän äänemme sen Tapetun Karitsan häissä.
Piirsi

Levi Älvgren

***

Leevi on lukenut tämän lähetyskirjeen ja kaikki kristityt ovat sen hyväksyneet. Ottakaa yhteys Koljosiin puhelimitse, kun heillä on ollut tarkoitus tulla tänne kokouksiin, että voitte neuvotella matkasta Parakan kokouksiin. Täältä lähettävät teille rakkaat terveiset kiitosten kanssa Sten Johansson, Frans Martinsson, Iisak Gunnelbrand, Karl ja Hilma Blombacke, Edvin Abrahamsson, Vilhelm ja Elmiina Orrmalm sekä kaikki muut kristityt, jotka täällä ovat.

Reino Koistiselta vaimonsa Sinikan kanssa vielä erikseen rakkaat terveiset.

Jäljennös. Koneella kirjoitettu, paitsi allekirjoitus, joka on omakätinen. Asteriskin jälkeinen teksti yllä on Elmiina Orrmalmin käsialaa.
Levi Älvgrenin kokoelma.

155. "PAAVIN PANNABULLA NORJAN KERETTILÄISILLE 1969"

Jellivaaran joulukokouksissa 1969

Rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen rakaassa ja edesvastuullisessa työssä, Jens Pedersen, Harry Ellingsen, Hilbert Salomonsen, Ole Fredriksen, Julin Berglund, Ingvald Fagerjord, Kristen Olsen, Peder Eriksen, Halvdan Olsen, Oskar Pedersen, Anselm Hänninen, Peder Oskarsen, Henry Johansen, Jakob Jakobsen, Kristian Landsem, Finn Krydsby, Fritjof Apeltun, Konrad Östrem, Magnus Johansen, Carl Ärö ja Finn Hansen y.m. saarnaajat teidän vaimoinne ja lastenne sekä palvelevaisten vaimoin ja totuuden apulaisten ja koko sen Karitsan verellä puhtaaksipestyn lapsilauman kanssa, jotka ovat yhteenliitetyt rakkauden ja luottamuksen siteellä meidän kanssamme esikoisten seurakunnan helmassa Ofotissa, Lofotissa, Tysfjordissa, Itä- ja Länsi-Finmarkissa, Tröndelagissa, Bergenissä, Trondheimissa, Oslossa, Porsgrundissa ja Tanskassa.

Jumalan ja meidän Herramme Kristuksen armo ja rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kaikkien kanssanne nyt ja elämän iltaan asti, amen.

Tällä rakkauden ja rauhan tervehdyksellä tervehdimme teitä. Me olemme kokoontuneina näihin kalliisiin kokouksiimme Jumalan suuresta armosta viettämään kalliin Vapahtajamme syntymäjuhlaa. Lähetysmiehiä on saapunut kokoukseen Norjasta ja Suomesta, ja sen lisäksi saarnaajia ja muita kristityitä omasta maastamme sekä Tanskasta ja Amerikasta, jotka kaikki ovat olleet meille suureksi iloksi ja lohdutukseksi.

Jumalan sana on saarnattu Pyhän Hengen valkeudessa ja voimassa opiksi, neuvoksi ja lohdutukseksi, virvoitukseksi ja uskon vahvistukseksi. Tämä sana on opettanut meitä tuntemaan syntimme, ja olemme saaneet ymmärtää, kuinka vaarallisia tienhaaroja on meidän matkallamme. Perkele ja meidän oma synnin turmelema lihamme ja veremme haavoittavat ja vaivaavat taivaaseen kilvoittelevaa sielua. Mutta Jumalan elävä sana on avannut tien armoistuimen Herran Jeesuksen tykö, joka parantaa kaikki sydänhaavat sen verisen evankeliumin kautta, joka kautta aikain on saarnattu kristillisyydessä.

Kirjeitä ja sähkösanomia on tullut runsaassa määrin kokoukseen. Ne saarnaajat, jotka ovat tulleet vieraiksemme, ovat edestuoneet suullisia terveisiä ja rakennusaineita. Me kiitämme kaikesta. Jumala palkitkoon teitä hyvyydellään.

Kiitämme Thoralf Jenseniä y.m. veljiä Kjöllefjordissa heidän sähkösanomastaan, joka luettiin kokouksessa. Mutta me tahdomme kehottaa teitä rakkaudessa: Lakatkaa rakentamasta eriseuroja ja sen kautta turmelemasta teidän ja muitten kalliisti lunastettuja sieluja! Tämä rakkauden ääni kuuluu vieläkin: Tehkää parannus pahasta ja päällekantavaisesta sydämestä. Rukoilkaa Jumalalta katumuksen armoa ja voimaa uskossa tekemään tämä parannus. Syntein anteeksiantamuksen armollinen evankeliumi saarnataan vielä kaikille katuvaisille syntisille.

Kiitos, rakkaat veljet ja sisaret Itä- ja Länsi-Finmarkissa, että te niin hyvin vastaanotitte meidän lähetysmiehemme Gunnar Jönssonin ja Hugo Gustavssonin, palvellen heitä rakkaudessa. Jumala, rakas Isämme palkitkoon teitä!

Ofotin, Lofotin ja Tysfjordin seurakunnat ovat pyytäneet lähetysmiehiä. Asia on koeteltu Jumalan edessä ja seurakunta on

löytänyt soveliaaksi lähettää saarnaajat kutsujen mukaan, jos ei mitään esteitä tielle tule. Jumalan tahto tapahtukoon kaikessa.

Myös Kjöllefjord on anonut saada lähetysmiehiä täältä lyhyelle vierailulle. Tämäkin asia on koeteltu Pyhän Hengen valkeudessa, ja yksimielisyydessä on päätetty, että saarnaajat Lapinmaalta ja Länsi-Norjasta lähetetään helmikuussa täyttämään kristittyin kutsua, joilla on sama mieli kuin meillä ja rakastavat meitä.

Rakkaat ystävät ja matkakumppanit! Meillä ei ole mitään syytä toivottomuuteen, sillä meidän rakas Vapahtajamme on sanonut: "Minä olen teidän kanssanne ajan loppuun asti." Pysykäämme uskossa Hänessä ja vaeltakaamme ristinkantajina. Pysyköön tämä rakkaus Häneen sydämissämme, niin ettei maailma saa tilaisuutta viekkaudellaan, koreudellaanja turhuudellaan tai monien muitten syntien kautta, jotka väkisin tahtovat tunkeutua meihin, viedä meitä pois siitä suuresta rakkaudesta, Hänestä, joka on tehnyt kaikkensa meidän tähtemme. Katsokaamme Häntä elävänä ja ylösnousseena, iankaikkisena voittajana. Siionin tytär on kaunis ja ihana hääpuvussaan. Rakkaat ystävät, antakoon Hän meille uskoa, niin että me pysymme varjeltuina tässä siunatussa kristillisyydessä, rakkaudessa ja luottamuksessa toisiamme kohtaan sen lyhyen aikaa, minkä täällä vaellamme, niin että me kaikki päämaaliin kostumme.

Kuoleman enkeli on tehnyt työtään keskuudessamme ja noutaa yhden meidän rakkaista uskonystävistämmrne ja saarnaavaisista veljistämme toisensa perästä, kuten nyt viimeksi Nabot Johansenin, jota me muistamme kaipauksella. Hän on nyt saavuttanut sen päämäärän, missä hän on saanut ilon ja levon. Aika ei seiso paikallaan. Vuodet kuluvat ja me kaikki seuraamme mukana. Me ajattelemme myös rakasta ja kallista veljeämme Jens Peder-

seniä, joka nyt sairautensa tähden ei jaksa olla mukana kokouksissa, mitä kuitenkin niin suuresti tarvittaisiin. Uskomme kuitenkin Jumalan johtavan kaiken parhaaksemme.

Niin jätämme toisemme Hyvän Paimenen haltuun. Me saamme kaikki, te siellä ja me täällä, uskoa kaikki synnit anteeksi Jeesuksen siunatussa nimessä ja ulosvuotaneessa sovintoveressä rohvaistuilla sydämillä.

Rukoilkaa edestämme. Rukoilkaa niitten lastemme edestä, jotka ovat epäuskossa, että se vastasyntynyt Betlehemin Poikalapsi saisi asuinsijan heidän sydämissään, niin että me kaikki kerran voimme saada sanoa, kun seisomme taivaallisen Isän edessä: 'Tässä minä olen ja lapset, jotka sinä minulle annoit."

Sydämellisiä rakkaita terveisiä koko täällä kokoontuneelta kristittyin laumalta.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson, Johan Henriksson, David Björk, Hubert Jönsson, Erik Kuoljok, John Olai Elvebakk, Håkon Wik, Berteus Antonsen, Nils Guttormsen, Kalle Luoma, Aaro Ihalainen, Eino Nousiainen, Kalle Nurminen, Urho Toivonen, O.Airamo, Eero Halme, M.Pynnönen, Otto Tast.

Vahamoniste.

Lauri Koistisen arkisto.

156. LAURI KOISTINEN - KALERVO KOISTISELLE TURKUUN

Malmberget 7/1 1970

Jumalan armo ja rauha olkoon meidän kaikkien osamme nyt ja aina, vaikka perkele tahtoo joka hetki tappaa uutta ihmistä ja ruokkia vanhaa.

Tilanne täällä on kohtalainen. Mutta tuntuu taas hieman ontolta jostain tuntemattomasta syystä. Olemme muukalaiset tässä maassa ja kotimaan rannat saattavat jo ollakin lähellä. Onhan maailmantilanne melko tulenarka, ja kaikesta päätellen on sota jo ovella. Hengellisen taivaan merkit ovat myös selvät. Ei kelpaa Herran ojennettu käsi enää ihmisille, vaan perkele on vallan saanut. Koko ihmiskunta on annettu saatanan haltuun iankaikkisesti.

Tekisi mieli panna tavarat pakettiin ja lähteä sinne troolarin kimppuun. Sovitaan niin, että kun ensin olette saaneet troolarin maihin, niin teette pikavisiitin tänne Lappiin tässä kevättalvella ja minä hyppään autoon ja tulen Turkuun Skutskärin täkkiä jynssäämään.

Mutta koittakaa saada joku rivi paperille ja ilmoitelkaa asioista. Olen pyhänä joko Fransilla tai Leevillä, ja joskus Stenillä.

Jääkää Jumalan rauhaan. Kohta se kointähti koittaa, ja silloin saamme nähdä ja tuntea, että tässä meidän on hyvä olla iankaikkisesti. Terv.

Lare

Alkuperäinen. Kalervo Koistiselta saatu. Lauri Koistisen arkisto.

157. KALERVO KOISTINEN - LAURI KOISTISELLE MALMIVAARAAN.

Pori, Mäntyluoto 31/1 1970

Rakas pikku veljeni Lauri lihan puolesta, iso veljeni hengen puolesta. Kiitos rakkaista kirjeistäsi, joita olet jaksanut meille lähettää, vaikkakin olemme olleet huonot vastaamaan.

Se on tämä nykyinen hommamme vienyt kaiken energian. Kun ryhtyy suuriin asioihin ja rohkeisiin yrityksiin, niin on myöskin suuret huolet ja murheet. Työssä on kylläkin tapahtunut edistystä, mutta on paljon vastusta ollut sääolosuhteiden puolesta. Toiveita on vielä saada alus pois matalalta, mutta rahattomuus on suuri vaiva yrityksille.

Hengellisesti olen tuntemassa itseni onnettomaksi ja ymmärtämättömäksi kristillisyyden asioissa. Tunnen vain, että olen yksi maailman rakastaja, huono isä, huono kaikkein kalleimmassa asiassa. Taitamaton ja kaikkeen hyvään taipumaton. Jumala minua armahtakoon, joka olen niin kurja ja viheliäinen kaikessa kuin hyvää on.

Monesti laskeutuu raskaana epäilykset ylitseni. Kuinka minun Kalle Aaronpojan viimein käypi? Pitääkö astua helvetin piinaan, vai onko mahdollista, että isäntä päästäisi taloonsa tällaisen kurjimuksen kuin minä olen. Raskaana painaa huoli vaimon ja lasten sielujen autuus. Tuntuu joskus kuin huuto yksinäisyydessä takertuisi kurkkuun, kuinka minun perheeni viimein käy? Kuinka minun lasteni käy? Kuinka minun veljieni käy, sisarteni y.m. ystäväin? Vain se huokaus on, ei muuta. Jumala rakas taivaallinen isä, auta meitä poloisia. Anna kristillisyyden johtajille viisautta ja

voimaa itseään säästämättä johdattamaan meitä Vapahtajan tykö, esikoisten seurakunnan tykö ja kaikkein vanhurskasten henkein tykö. Rukoile, Lare minun poloisen puolesta, että minäkin saisin kulkea sen hyvän paimenen armossa ja turvissa.

Jumalan rauhaan jätän sinut sillä toivotuksella, että pian nähdään ja viimein kerran iankaikkisissa asunnoissa, joissa ei tule enään ikävä. Sinne meitä kuljettakoon ylimmäinen paimen voimallaan.

Terveisin

Kalle

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

158. THORALF JENSEN - GUNNAR JÖNSSONILLE

Kjöllefjord 9/3 1970

Rakkaalle veljellemme ja Herran palvelijalle Gunnar Jönssonille, Jumalan rauha olkoon sinun ja omaistesi kanssa. Se on sydämeni toivotus.

Lähetän sinulle muutaman rivin vastauksena siihen kirjeeseen, jonka olen vastaanottanut, ja joka oli kirjoitettu 13/1 1970. Minun olisi pitänyt vastata ennemmin, mutta halusin odottaa ja nähdä hedelmän siitä Jumalan asiasta, jolle sinun piti lähteä. Nyt olen saanut vahvasti todistettua, että asia oli kokonaan sinun oma asiasi. Sinä tulit tänne istuttamaan sitä vehnää, jonka kauko-ohjauksella revit ylös juurineen, mutta se epäonnistui 99%-sesti. Sinä tahdot

yrittää kirjeelläsi heittää kaiken syyn Lapinmaan seurakunnalle, ja itse olla syytön.

Rakas Gunnar. Ei auta mitään, että heität syyn niskoiltasi, se on niin vahvasti todistettu sekä joulukokouskirjeessä, että siinä Kiirunan kirjeessä. Sinulla on erityinen kyky käsitellä työkumppaneitasi niin, että he allekirjoittavat mitä tahansa se olisikin, diktaattori, jonka edessä kaikkien pitää ryömiä.

Minä tahdon antaa sinulle neuvon, yhdistä henkesi heidän henkensä kanssa, jotka matkustivat Amerikkaan Jumalan asialle sovittaakseen riidan kristittyin välillä. He eivät myrkyttäneet yhteyttä pahemmaksi, kuin se oli aikaisemmin, mutta kärsivällisyydellä ja Kristuksen Hengen kanssa he saivat riidan hiljentymään, ja se on nyt osoituksena meille. Jos sinä yhdistät matkaan lähtösi vanhain tavan jälkeen lähteä matkalle, niin huomaat ehkä pian, että väärinkäytetty sana "Lapinmaa" ja "esikoisten seurakunta" on vanha ja kuivettunut mainos, joka on käynnissä, vaikka tavara on loppuunmyyty.

Minä kuulen, että me olemme metsätokka, jolla ei ole oikeutta Jumalan sanaan eikä hengellistä äitiä. Minä uskallan vakuuttaa, että tästä "metsätokasta" on enemmin iloa taivaalliselle Äidillensä, joka istui verisaunassa, kuin kaikista näistä, joilla on Gunnar Jönsson äitinä. Se on kyllä se äiti, joka istui verisaunassa, joka on synnyttänyt meidät kaikki, ja joka on tuntenut synnytyskivut sekä meidän että teidän tähden.

Missä oli hengellinen äiti silloin, kun Luther ilmaantui? Silloin oli äiti Roomassa, ja onneton oli se, joka ei raakana tahtonut niellä kaikkea, mitä hän tarjoili.

Sinä kirjoitat kirjeessäsi, että minun tulee tehdä parannus, niin voin saada todistuksen esikoisten seurakunnalta. Minähän olen jo

saanut todistuksen, joka seuraa kuolemaan asti. Minä olen eriseurainen, ymmärrettynä samarialainen. Ja sen todistuksen, joka siitä seuraa saamme varmasti ajan kuluessa. Se mikä päästi irti pahuuden vyöryn oli kirje Kiirunasta. "Ajattele, hän syyttää Lapinmaan seurakuntaa". Silloin tulivat kaikki pimeyden miehet esiin, "nyt meillä on hyvät kortit käsissä ja voimme käydä päälle". Ja he ovat totuudessa käyneet päälle. Nyt on pahantekijäin kädet vahvistettu. Minä olen nyt saanut sen märepalan[1], jonka jokainen saa, joka loukkaa sinun vanhaa aatamiasi. Minä ja August Isaksson olemme saaneet saman rangaistuksen. Tällä kertaa ei käy heittää syytä William Erikssonin päälle. Minä olen kuullut, että juuri he ovat ne, jotka kiittävät Jumalaa siitä, että August Isakssonille kävi niin. Ja nyt heille tulee paljon kiittämistä, kun 40 kristittyä on pantuna mustalle listalle.

Sinä kirjoitat kirjeessäsi, että minun muiden kanssa pitää lopettaa rakentamasta eriseuraa. Minä voin sanoa sinulle, Gunnar veli, ne sanat sinun pitäisi osoittaa sille joukolle, jonka luulet rakastavan sinua. Me pidämme kiinni ehkä enemmin siitä opista, joka alusta on, kuin sekä sinä että ne, jotka sinua rakastavat.

Laestadius sanoo kahdeksan autuuden koettelemuksesta, että mikään ei saa puuttua. Minä olen seurannut tätä kristillisyyttä pian viisikymmentä vuotta, mutta nyt vasta saan kärsiä vainoa, kun olin niin ajattelematon että kirjoitin sinulle. En osannut ajatella, että kristitty voisi kasvaa sellaiseen korkeuteen. Jos minä olisin ryöstänyt pankin ja jakanut saaliin, niin ei meihin olisi suhtauduttu sillä tavalla kuin tilanne nyt on. Jos puhuttaisi parannuksen teosta, niin en usko, että veli vahingoittuisi siitä, että laskeutuisi alas jonkin verran, sillä meillä kaikilla on yksi Herra taivaassa, eikä Hän kysy muuta kuin uskollisuutta.

[1] Alkup. eftermäle: värdesättning efter döden, suom. "muistokirjoitus"

Kirjoitat kirjeessäsi, että me olimme tervetulleita kokouksiin, kun sinä tulit. Sinun tarkoituksesi oli kyllä syytää harmisi meidän päällemme, niin että siitä olisi tullut sensaatio sille kansalle, joka oli tullut kokoon katselemaan niitä eksyneitä, jotka seisoivat korkean neuvoston edessä tuomittavana rauhanrikkojiksi. En pitänyt sopivana mennä kokoukseen tullakseni vielä kerran tuomituksi. Täällä ollessasi me olimme kärsimässä sitä tuomiota, jonka saimme joulukokouskirjeessä, koska sinä olit täällä, ja edessä päin sama tuomio.

Meidän näkemyksemme tilanteesta on se, että jokaisella seurakunnalla pitää olla vapaus etsiä apua sieltä, mistä apu on löydettävissä, kun apua tarvitaan. Lapinmaan seurakunnan pitää huolehtia omista asioistaan ja vastata niistä Korkeimman Tuomarin edessä, ja niin ollen pitää myös toisten seurakuntien vastata puolestaan. Jos niin tapahtuu, niin on olemassa mahdollisuus puolueettomuuteen kristillisyydessä. Mutta niinkuin se nyt on, että sinun pitää olla Alfa ja Omega, niin asiat seisovat ja kaatuvat sekä etelässä että pohjoisessa sen mukaan, kuin sinun tarkoituksesi on kunakin aikana, tai sinun jälkeesi, niin kuin sinun seuraajasi määrää.

Sen, mitä on tapahtunut tässä asiassa, näyttää se hapatus, joka saastuttaa myös ne, jotka olivat puhtaat ja saastuttamattomat. Nämä ovat myös vihollisia meitä kohtaan. Lopuksi tahdon veljellisesti pyytää sinua astumaan alas siitä arvaamattomasta korkeudesta, ja käyttää kristillisyydessä nauttimaasi vaikutus- ja arvovaltaa kootaksesi kaikki ne lampaat, jotka olet hajoittanut. Kristillisyys on niin turmeltu, että jos yhdessä paikassa on kolme kristittyä, niin on kaksi yhtä vastaan. Täällä on useita tapauksia, joissa isä ja

tytär ovat toisiaan vastaan, äiti ja tytär, mies ja vaimo, ja sinä olet välissä.

Me saimme nimettömän kirjeen, joka sisälsi valheita ja taas valheita. Muun muassa rukoushuoneesta, pykälä kuului näin: "Sillä, joka ei ole yhtä mieltä Gunnarin kanssa, ei ole oikeutta rukoushuoneeseen!" Vaikka sinä olet leimannut meidät eksyneiksi, niin me uskomme niin kuin ennen, opetamme niin kuin ennen, pidämme samat ymmärrykset kuin ennen, eikä käy muuttaminen. Eikä kukaan voi ryöstää meiltä sitä aarretta, joka on lahja Herralta. Minä uskon, että jos sinä olisit jotakin jättänyt kunniastasi ja tullut kotiini luokseni, niin uskon, että välimatka olisi ollut pienempi, ja tämä kirje kirjoittamatta. Me emme voi tehdä mitään parantaaksemme sitä, mikä nyt on tehty. Eikä kirjaintakaan voida peruuttaa. Voi minua, jos minä ihmisten mieliksi puhuisin.

Niin saamme nähdä, mitä Kaikkivaltias tahtoo tehdä. Hän on Herra, Hän tekee, mikä on hyvä hänen silmissään.

Jää siis hyvästi armon ja laupeuden siipien alle, siellä on suoja, sekä pahoille että hyville, pyhille ja saastaisille. Jos saatat, niin rukoile Jumalaa, että Hän ohjaa kaikki parhaaksi kaikille osapuolille. Mehän elämme vielä armon ajassa.

Terveisiä

Thoralf Jensen

Jäljennös. Koneella kirjoitettu.

Suomennos norjankielestä.

Lauri Koistisen arkisto.

159. LEVI ÄLVGREN Y.M. - THORALF JENSENILLE Y.M.

Kiruna 19/4 1970

Kalliille ystäville ja Herran ulosvalituille veljille ja sisarille siellä Kjöllefjordissa, Jumalan armo ja rauha olkoon Teidän kanssanne aina elämän iltaan asti.

Tällä rauhan tervehdyksellä tahdomme me täällä kokoontuneet tervehdellä Teitä, rakkaat ystävät, ja koko sydämestä edestuoda kiitollisuutemme taivaan Jumalalle, kun Hän käsittämättömästä armostaan on johdattanut asian niin siunatulla tavalla, että löytyi niin kalliita ystäviä siellä Kjöllefjordissa, jotka koko sydämestään tahtovat pitää kiinni ja pysyä siinä ikuisessa totuudessa, joka on saarnattu tällä etsikkoajalla, alkaen meidän oppi-isästämme Laestadiuksesta ja kaikista niistä uskollisista todistajista, jotka eivät ole voineet yhteen sopia maailman eikä väärän vanhurskauden kanssa.

Me tahdomme kiittää Teitä sydämestä siitä suuresta armosta ja lahjasta, jonka olemme saaneet vastaanottaa, kun me saimme toivottaa tervetulleeksi ja vastaanottaa Teidän kalliit veljenne ja opettajanne Thoralf Jensenin ja Jakop Akselsenin. Se oli tarpeellista ja kallista meille täällä Lapinmaalla, ja tämä päivä ei meidän mielestämme katoa niin kauan kuin Jumala johdattaa meitä armossaan. Olemme saaneet tuntea olevamme saman Hengen lapsia, sillä heidän sanansa ja puheensa todistaa siitä. Henki sanoo "amen" meidän rinnassamme.

Sentähden tulee teidän, rakkaat ystävät uskoa, että olette onnelliset ja autuaat, koska Jumala on säilyttänyt Teitä totuudessa,

ja kun Jumala on siunannut Teitä niin kalliilla ja uskollisilla opettajilla, jotka vielä huutavat totuuden torveen, mitä aika kuluu, ja Jumalan sanan rinnalla näyttävät, missä perkele laskee ansojaan vangitakseen meitä verkkoihinsa. Meillä olisi syytä palavilla sydämillä kiittää Jumalaa tästä, mutta me saamme tuntea niin monesti, ettemme kykene kiittämään niin kuin tulisi. Mutta me uskomme, rakkaat ystävät, että jos me jaksamme kilvoitella siinä kalliissa uskonkilvoituksessa siihen asti, että kostumme perille sillattoman virran rantaan, ja elävän uskon vakuutuksessa pääsemme sen ylitse sille ihanalle rannalle, jonne toivomme ankkuri kiinnitetty on, silloin saamme irtaimin kielin edestuoda kiitoksemme ja ylistyksemme.

Lopetamme nämä lyhyet rivit niillä sanoilla, usko iankaikkisuuden matkamies, rohvaistulla sydämellä, kaikki heikkoudet anteeksi Jeesuksen nimessä ja kalliissa veressä. Kantakaa meitäkin anteeksiantavaisella sydämellä, ja rukoilkaa meidän heikkojen matkamiesten edestä, että me onnellisesti perille kostuisimme siihen suureen päämaaliin.

Merkitsee seurakunnan kanssa ja puolesta

Levi Älvgren, Isak Gunnelbrand,
S.Johansson, Frans Martinsson.

Valokopio alkuperäisestä.

Ruotsinkielinen. Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

160. STEN JOHANSSON - REINO SYRJÄLLE

Kiruna 1/7 1970

Rakkaalle veljelle Herrassa, Reino Syrjä perheen kanssa. Jumalan rauha ja armo olkoon Teidän kanssanne elämän iltaan asti.

Tällä rauhantervehdyksellä tahdon kirjoittaa Teille pitkästä aikaa. Olen monesti ajatellut kirjoittaa, mutta tunnen olevani hyvin hidas siihen. Toivoisin voivani kirjoittaa suomeksi, mutta se ei käy päinsä, jonka vuoksi kirjoitan ruotsiksi ja toivon, että Teillä on joku, joka voi lukea ja tulkita sen, mitä tarkoitan näillä lyhyillä riveillä. Me elämme kuten ennenkin ja ahkeroimme uskossa Jumalan armon johdatuksella, vaikka monen synnin tuntemisen ja puutoksen läpi, sen turmellun luonnon ja synnin voiman tähden, joka asuu jäsenissäni. Mitä terveyteen tulee, niin minulla on syytä kiittää Jumalaa, jos vain saattaisin. Sillä olen saanut tuntea itseni hyvin terveeksi viime aikoina, paljon sairastelun jälkeen aikaisemmin. Mutta saan tuntea, että kiittämättömyys tahtoo seurata minua vaelluksen allaj ja sen tähden tulee usein ne ajatukset, kuinka minulle viimein käypi, joka olen niin kiittämätön olento?

Niin tahdon kysyä sinulta veli muutamista asioista. Kun Te olitte täällä Ruotsissa ja saatoitte V.Wettainen-veljea viimeiseen lepoon, niin ovat muutamat kristityistä, jotka olivat keskusteluissa kanssasi, saaneet sen ymmärryksen puheestasi, niin kuin seuraa:

1. Että minä olisin kirjoittanut sinulle kirjeen ja m.m.maininnut, että minä en tule matkustamaan Suomeen.

2. Edelleen olisi minun pitänyt puhua kanssasi puhelimessa, ja mainita, etten tule matkustamaan Suomeen syystä, että täällä ei ollut yksimielisyyttä.

3. Kun sinun olisi pitänyt kysyä minulta, ketkä Suomeen tulevat, niin minä olisin vastannut, etten tiedä sitä.

Minun on vaikea uskoa, että sinä olisit niin lausunut, koska asia ei ole niin, mutta tahdon mieluummin uskoa, että tässä on tapahtunut väärinkäsitys. Sillä mitä ensimmäiseen kysymykseen tulee, niin en ole koskaan kirjoittanut sinulle veli, jossa olisin kosketellut kristillisyyden asiaa, nimittäin mitä tulee matkoihin, tulemisiin ja kulkemisiin. Niin että jos olet saanut sellaisen kirjeen, niin se on kirjoitettu väärennetyllä nimellä. Mitä tulee toiseen kysymykseen, niin en ole koskaan maininnut sinulle, että minä en matkusta Suomeen, syystä että täällä ei olisi yksimielisyyttä. Mehän olimme yksimielisesti Vittangissa päättäneet, että matka tehtäisiin. Mutta niinkuin Reino-veli muistat, niin sinä soitit minulle eräänä sunnuntai-iltana, 4 päivää ennen kuin Suomen matkan piti tapahtua, sillä se oli päätetty perjantai-aamuksi. Ja silloin kysyit minulta, tuleeko sinne mitään matkaa. Minä vastasin, että niin on päätetty, ja matkalle lähdetään perjantaina. Sinä kysyit silloin, ketkä tulevat, minä vastasin ja nimitin ne, jotka tiesin, nimittäin Levin, Blombacken, Orrmalmin y.m. Silloin kysyit minulta, tuletko sinä. Minä vastasin, että minä en saata, siitä syystä, että minun piti mennä sairaalaan röntgeniin torstaina ja sitten tiistaina saada lääkäriltä tiedon.

Sillälailla olen sanonut sinulle, ketkä tulevat ja miksi minä en voinut matkustaa. Sinä pyhänä, kun nämä veljet olivat Suomessa, tuli Frans Martinsson meille vierailulle. Hän tahtoi mielellään puhella muutaman sanan sinun kanssasi, ja sen tähden minä soitin

Teille. Kun vastasit, niin minä tervehdin sinua jollakin sanalla, ja niin annoin puhelimen Fransille. Mitä te keskenänne puhuitte, sitä minä en tiedä, sillä minä menin pois puhelimen äärestä ja jätin Fransin yksin puhumaan kanssasi.

Niin on asia lyhyesti, ja minä uskon, että Sinä veli muistat sen. Minä olen täydellisesti vapaa näistä asioista, joista täällä on puhuttu. Sen päälle voin elää ja kuolla.

Olisi ilahduttavaa saada kirje sinulta ja kuulla edelleen, niin hyvin tästä kuin siitä, kuinka Te elätte ja voitte.

Saan ilmoittaa, että me saamme kokoukset tänne Kirunaan 8-12 elokuuta 1970, ja olisi ilahduttavaa jos Te voisitte tehdä matkan tänne ylös. Me odotamme myös ystäviä Norjasta, sekä saarnaajia että kristityitä. He ovat luvanneet tulla Kirunan kokouksiin.

Niin saan lopettaa nämä lyhyet rivit sillä pyynnöllä, että rukoilkaa meidän puolestamme, niin että matkamme onnellisesti päättyisi, ja rukoilkaa Jumalaa tämän siunatun kristillisyyden puolesta, niin että valkeus niin kirkkaasti loistaisi, että kaikki hätääntyneet ja raskautetut saisivat nähdä sen kaidan tien, joka vie elämään. Ja olkaa lopuksi tervehdityt sydämellisesti meiltä. Merkitsee vähä veli

Sten Johansson

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Suomennettu ruotsinkielestä.

Allekirjoitus omakätinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

161. REINO SYRJÄ - EDVIN ABRAHAMSSONILLE

Tampere 15/9 1970

Rakas veli Herrassa Edvin Abrahamsson perheesi ja huonekuntasi kanssa.

Jumalan armo ja rauha hallitkoon Teitä ja meitä aina elämämme ehtooseen asti. Tällä vilpittömällä rakkauden tervehdyksellä tervehtelen Sinua ja perhettäsi. Toivon ja huokauksia lähetän, että totuudesta poikenneet saisivat katumuksen armon jo täällä ajassa, ettei tulisi ijankaikkista vahinkoa. Joka Jumalan edessä ja Jumalan kautta vannoo valheen totuudeksi ja vielä seurakuntaa valheen kautta johtaa harhaan, niin ei ole ilman katumusta ja korjausta selviävä. En kuitenkaan tahtoisi olla tuomari enkä päällekantaja, kun tuntuu sanomattakin, että vaikka olenkin suuri mies, niin olen valehtelija Jumalan edessä, että jos ei olisi syntein anteeksisaamisen armoa, niin huonosti kävisi kuoleman hetkellä. Tähän se on veljeni meillä täysi turva, ja rukoilen anteeksi kaikkea syntisyyttäni ja todistan sinullekkin kaikki synnit anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä.

Lähetän tässä pyytämäsi kirjeen alkuperäisenä, kun en sitä tarvitse. Enkä kirjoita tästä asiasta saarnaaja Levi Älvgrenille, kun asia on meille täällä täysin selvä ja toivottavasti myös Teille siellä. Sanonkin hyvästi Jumalan rauhaa sen rukouksen kanssa, että kuolleen kantajat seisahtuisivat.

Terveiset totuuden rakastajille.

Vähin veljesi

Reino Syrjä

Ahotie 7 Nekala Tampere

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.
Omakätinen allekirjoitus.
Levi Älvgrenin kokoelma.

162. KALERVO KOISTINEN - LAURI KOISTISELLE MALMIVAARAAN.

Turussa 17/10 1970

Veljeni elämän korpitiellä. Jumalan armon ja rauhan terveisin vain täältä Turusta päin. Tuntemiset ovat sellaiset kuivat ja monesti kannan masentunutta mieltä. Se johtuu siitä, että tunnen itseni niin viheliäiseksi uskovaiseksi. Ja vaikeaa on uskoa itseänsä armosta autuaaksi, kun epäilykset ahdistavat. Rietas äijä tahtoo tyhjäksi tehdä kaikkea Jumalan armotyötä. Syyttää vielä siitä, että nyt olet langennut armontilasta. Ei ole sinulla niitä autuaallisia tuntemisia. Olet usein raskasmielinen, vähäpuheinen ynnä muuta. Se varmastikin johtuu myös siitä, että täällä Suomessa on niin vähän samanmielisiä.

Sano Leeville terveisiä, sekä Stenille y.m. Kunpa Jumala lähettäisi tänne Suomenmaalle työmiehiä eloonsa. Pitää vain rukoilla sen kuin voimaa on käsittänyt, että niin kävisi.

Olen monesti vaivattu sillä, kun luen vanhinten kirjoja ja niissä puhutaan niin paljon siitä (Raattamaa y.m.), että tehkää sen päälle työtä, että Herran lauma koossa pysyy. Tässä ottaa vihollinen kiinni minua, kun en oikein ole tietämässä ja käsittämässä asioita. Olen kuitenkin heikon uskon kanssa sitä ymmärtämässä, että tällä

kaikella on Jumalalta asetettu tarkoitus.

Olen Repan kanssa menossa Honkilahdelle. Menemme Koljosen luo huomenna seuroihin. Maija ei ole jaksanut käsittää asioita. Uskon kuitenkin, että Jumalalla on oma aikansa meidän kohdallemme. Rukoile meidän puolestamme ja kanna meitä kristittyin esirukouksiin. Jumala vahvistakoon sinua koettelemuksissa ja kärsimyksissä.

Terveisiä äitiltä, Repalta, minulta ja Maijalta.

Jumalan rauhaan

Kalle

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

163. THORALF JENSEN Y.M. - LEVI ÄLVGRENILLE Y.M.

Kjöllefjord 18/10 1970

Meidän rakkaille veljille ja ulosvalituille Siionin muurin vartijoille siellä Ruotsin Lapin maalla, Levi Älvgren, Sten Johansson, Isak Gunnelbrand ja Frans Martinsson, ja koko sille Jeesuksen verellä puhdistetulle lapsilaumalle, jotka kilvoittelette sitä suurta päämaalia kohti. Jumalan armo ja rauha johdattakoon teitä matkalla siihen asti, kun me yhdessä teidän kanssanne kostumme siihen luvattuun Sabatin lepoon.

Me lähetämme sydämelliset kiitokset kirjeestä ja terveisistä, ja siitä kalliista kehoituksesta, että emme väsyis tielle. Jos ei tätä

siunattua rohkaisua olisi ollut ja sitä kallista ääntä olisi kuulunut meidän korviimme, että täällä on tie, vaeltakaa sitä, ei olisi monikaan jaksanut ristiä kantaa. Tie taivaaseen on yksi ristin tie. Yksi oikea Jeesuksen seuraaja saa aikaisin koetella, että se on kyynelten tie seurata Karitsaa, mihinkä Hän menee.

Meillä ovat asiat kuten ennenkin. Me pidämme meidän kokouksiamme ja uskomme heikkoudessa, että olemme lapset ja iankaikkisen elämän perilliset, että Jumala on meidän kanssamme Henkensä ja sanansa kanssa.

Kokoukssessamme 11/10 tulimme yhteen mieleen, että lähettää teille kutsun, että saada teitä tänne ensi kesänä. Me pidämme sen olevan kaikkein suurimmasta merkityksestä. Meille se on armo ja vahvistus meidän uskossamme, ja yksi varmuus, että emme ole pieksämässä ilmaa, vaan uskomme sielun autuuteen. Toiseksi on se voimallinen saarna niille, jotka ulkona ovat, kun ne saavat nähdä, että emme ole yksin, niinkuin ne korkeat herrat profeteerasivat silloin kuin ne olivat täällä, ennustus kuului suunnilleen näin, että yksinäisyys tekee lopun meidän toiminnastamme. Toivomme, että meidän pyyntö ja rukous tulee kuultuksi. Me uskomme, jos se on Jumalan tahto, että valkeus vielä pitää paistaa täällä Pohjolassa, Hän saattaa johtaa kaikki asiat niin, että se voi tapahtua.

Mitä ajankohtaan tulee, niin sopii hyvin meille se aika, kuin olitte viime kesänä täällä. Ja sekin aika sopisi hyvin meille, kun me olimme teidän luonanne. Toivomme Jumalan johtavan asian niin, että me saamme oikein paljon vieraita. Ellei mitään muutosta tulisi siihen pimeyteen, mikä peittää auringon, niin meidän pitää olla tyytyväiset siihen armoon, jonka Jumala on osoittanut meille, että me hengissä pääsimme pois siitä hukkuvasta laivasta.

Meidän tulee olla hyvällä mielin ja hyvässä turvassa, vaikka ei kaikki asiat menekään meidän tahtomme mukaan. Meidän tulee sopeutua siihen, että Jumalan tahdon pitää tapahtua, sekä taivaassa että maan päällä.

Ellemme saa nähdä sitä, että Jumala alentaa korkeat puut, niin voimme olla vakuutetut siitä, että niin tapahtuu. Maria ottaa ne mukaan korkeaan veisuunsa, kun hän ylistää Jumalan suuria tekoja. Hän sysää suuret alas korkealta istuimeltaan ja korottaa pienet.

Rakkaat veljet ja sisaret. Meidän ei tule olla pelvoissamme, mitä ikänä tapahtuisikin. Väkevät voimat ovat toiminnassa raivatakseen tieltä pois sen mikä vielä estää laittomuuden toiminnastansa. Ja kaikki pahat henget kyllä iloitsisivat, jos tämä pikku lauma, joka vieläkin on totuudelle uskollinen rakkaudessa, tulisi poisraivatuksi, ja sen tähden ei valheita säästetä sen päämäärän saavuttamiseksi. Nämä asiat ovat hyvin selkeästi ennustetut. Sentähden, rakkaat matkaystävät, älkää väsykö huutamasta sitä pahuuden sotajoukkoa vastaan, joka tekee työtä varastaakseen ja tappaakseen. Antakoon Jumala, joka on viisauden ja voiman lähde, teille, jotka olette varustetut monella eri kielellä, kaksinkertaisesti hengestänsä huutaakseenne Siionin muurilla. Lyököön kaikkivaltias Sotasankari, joka vieläkin käy piiskuisen laumansa edellä, vihollisensa suunsa miekalla.

Me toivomme ja rukoilemme, että Leevi-veli vielä paranisi sen verran, että hän vielä voisi kantaa sota-aseita. Me saamme panna kaiken luottamuksemme Häneen, joka ymmärtää johdattaa sekä meitä että teitä voitosta voittoon, ja viimeiseltä sen virran yli, jossa ei mitään siltaa ole. Meidän tulee uskoa vakaisesti ja totisesti, että Jumalan sana on se kallioperustus, joka kestää elämässä ja myös

kuolemassa.

Meidän on pantava merkille, että olemme elämässä pahassa ajassa, kun pimeys peittää maanpiirin. Sentähden meidän tulee sitäkin enemmin tutkia Raamatuita joka ainoa kohdaltaan, ei ainoastaan ne, jotka saarnaavat, mutta myös ne, joitten tulee kuulla. Jeesus on sanonut, tutkikaa Raamatuita, sillä ne todistavat minusta. Meillä ei ole sellainen aika, jolloin pitää uskoa ilmestyksiin, meidän tulee uskoa Raamattuun. Se on se täydellinen ohje Jumalan tahdosta autuudeksi.

Sentähden meidän tulee uskoa pelkäämättä, ne armolliset lupaukset, jotka on luvattu katuvaisille ja anovaisille, jotka tahtovat kantaa uskon hyvässä omassatunnossa, ja jotka tahtovat kunnioittaa Jumalaa sekä ruumiilla että hengellä. Molempi kuuluu Herralle.

Jääkää nyt sydämellisesti hyvästi armon ja laupeuden siipien alle. Siellä on suoja, vaikka maailmassa tulee lunta ja rajuilmaa. Uskokaa, rakkaat ystävät syntisyytenne anteeksi Jeesuksen pyhässä nimessä ja siinä kaihissa veressä. Sen todistamme ja vakuutamme Jeesuksen käskyn jälkeen. Niin lähetämme raas sydämellisen kiitoksemme siitä rakkaudesta, jota saimme nauttia, kun olimme teidän tykönänne viime kesänä. Sekä ajallisista että hengellisistä lahjoista, jotka ei koskaan unohdu.

Niin lähetämme rakkaan tervehdyksemme pyytäen teidän esirukouksianne meidän hitaitten ja heikkouskoisten puolesta, että me lopulta saisimme yhteen tulla sen auringon alla, joka ei koskaan laske.

Merkitsemme seurakunnan kanssa ja puolesta

August Krågh, Hans Danielsen, Jakop Akselsen, Rolf Jensen,

Thoralf Jensen.

Alkuperäinen. Norjankielinen.

Tässä suomennettuna.

Levi Älvgrenin kokoelma.

164. YRJÖ MÄKELÄ - LAURI KOISTISELLE MALMIVAARAAN.

Karinainen 7/111970

Rakas veljeni Herrassa, Lauri Koistinen. Jumalan armon ja rauhan terveisillä tervehtelen sinua ikuiseen muistoon jäänyttä matkakumppania. Jumalan armo ja rauha lisääntyköön aina sinun tykönäsi tämän sodan ja kilvoituksen loppuun asti.

Oli hauska saada sinulta kirje, josta näen, että olet uskomassa niin kuin David, joka sanoo, että jos ottaisin aamuruskon siivet ja asuisin meren äärissä, niin Sinun kätes siellä minun johdattaisi, ja sinun oikea kätes pitäis minua, ja vaikka minä vuoteeni helvettiin rakentaisin, niin katso, sinä sielläkin olet, ja jos ylös taivaaseen nousen, niin Sinä siellä olet. David tässä katsoo Jumalan Poikaa, hänen Herraansa, sillä ei Jumalan Pojan olisi tarvinnut meren ääriä käydä, eikä vuodettaan helvettiin rakentaa, eikä ollenkaan taivaasta alas tulla, mutta Jumalan rakkaus pakotti hänen tulemaan alas taivaasta, kuin Hänen nuorempi lapsensa käärmeen kavaluuden kautta joutui niin petetyksi, että löysi vuoteensa helvetissä. Ja niin yksi elävätuntoinen ihminen itsensä tuntee. Hän on niin kuin yksinäinen lintu, joka ympäri meriä lentää.

Voi, kuinka monta kertaa joutuu hapuilemaan ajatuksissaan sinne ja tänne, kuinka se minun tilani sittenkään on. Muistan Niemisen Villen, vanhan saarnaajan, usein sanoneen: "Hyvät ajat on aina hyvät ajat." En silloin ymmärtänyt, mitä se tahtoo sanoa. Nyt kyllä ymmärrän. Jos aika on paha ollu, niin kyllä se nyt on, Kuten Davidin aika, kuin Saulin joukot sitä vainosi. Sai lymyillä, milloin luolissa, milloin teenteli itsensä mielipuoleksi päästäkseen vihollisensa käsistä. Milloin katseli itsensä olevan, kuin hyyppiä hävitetyssä kaupungissa, ja niin kuin ruovon päristäjä korvessa. Ja niin hänen Herransa Jeesus kiusattiin perkeleeltä korvessa, ja milloin kirkon harjalla, milloin vuoren kukkulalla. Mutta kaikissa Hän voitti. Joka voitto nyt on meidän osamme ja onnemme. Voi, ei osaa kiittää Jumalaa, niin kuin tulisi kiittää ja halu olisi.

Ja nyt ovat ne, jotka hänen oppiansa tahtovat seurata, niin kuin se on tällä maailman lopulla siltä seitsemänneltä Enkeliltä ulos saarnattu, rovasti Laestadiuksen suun kautta muuttamattomana, saanu sen saman kunnia nimen, kuin itselle Herralle Jeesukselle antoivat sen ajan kirjanoppineet ja maanvanhimmat, että Hän on pelsepuupin perkele, ja niin eriseuran päämies. Tuntuu suurenmoiselta ajatella, että on niin suuri Jumalan armo tapahtunnu, että on niin kuin huomaamattaan siihen joutunnu, että on totuuden tunnustamassa. Niin on käynny, niin kuin Jeesus on sanonnu, että jos Herran ja Mestarin ovat pelsepuupiksi kutsunnu, niin kuinka paljon enempi Hänen opetuslapsensa kutsuvat.

Kiitos Jumalan, että saamme uskoa synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja Hänen kalliissa veressään, te siellä ja me täällä. Sano terveisiä kaikille meiltä kaikilta täältä. Uskomassa olemme, vaikka se tuntuu joskus raskaalta ja vaikealta. Sano ennen kaikkia terveiset Leeville ja Steinille perheensä kanssa. Ole itse myös sydä-

mellisesti minulta tervehditty.

Piirsi

Yrjö

Alkuperäinen. Omakätinen.
Lauri Koistisen arkisto.

165. KALERVO KOISTINEN - LAURI KOISTISELLE MALMIVAARAAN.

Turussa 15/11 1970

Veljeni Lauri elämän tiellä. Kiitän kirjeestäsi. Kirjoitinkin sinulle kirjeen, mutta minulta jäi se postittamatta, jonka tähden kirjoitan tässä uuden kirjeen.

Jaska, Hessu, Aila ja Timo olivat täällä Turussa käymässä (tuntemiset ovat mitä ovat). Tuntuu vaan semmoinen kuivuus ja köyhyys hengellisissä asioissa. Kaipaa vain niitä autuaallisia kanssakäymisiä siellä Lapissa ja etenkin Kjöllefjordissa. Tässä on vain se odotus, että kun Jouluna pääsisi sinne kokouksiin ja kanssakäymisiin. Ihmeelliset ovat olleet ne tapahtumat, josta kirjoitit. Minun ympäröi sellainen synninsumu, ettei asia kirkastu niin kuin sen tulisi. Ihmeelliset ovat ne luonnon tapahtumat. Uni vain tahtoo pakata päälle ja valvomattomuus.

Tuntuu niin vaikealta olla niinsanottu "eriseuralainen". Monesti on vaikeata juuri täällä Turussa, koska läheiset ystävät ovat eri mieltä, kuten Olavi, Karisto, Paloniitty y.m. Varmasti ajattelet, että voi tuota Kallea, kun sillä ei ole muuta kun valittamista.

Mutta kun ei ole montaa, jolle voi kuormaansa purkaa, niin pitää kirjoittaa sinulle. Tahtoisin, että kristillisyyden asia olisi selvä ja kirkas, mutta on se tunteminen, että epätietoisuus ja sekavuus valtaa mielen. Kuitenkin aina välillä saa tuntea, että joku Jumalan sana kirkastuu mieleen (sydämessä). Silloin tulee se virkistys, että ei sentään ole Jumala minua hyljännyt.

Kirjoitappa taas meille. Sano Leeville, Stenille, Fransille y.m. sydämen rakkaat terveiset. Rukoilkaa meidän puolestamme. Rukoilkaa autuutta kaipaavaisten puolesta. Rukoilkaa elon Herraa lähettämään työväkeä eloonsa.

Jumalan rauhan toivotuksella

Kalle

Alkuperäinen.

Lauri Koistisen arkisto.

166. LEVI ÄLVGREN - REINO SYRJÄLLE

Svappavaara 21/11 1970

Rakkaalle veljelleni Herrassa, Reino Syrjä. Jumalan armoa ja rauhaa toivottaen tervehdän sinua rakkaan vaimosi Aunen kanssa! Kiitän vielä sinua sen suuriarvoisen työn edestä, kuin johdatit alussa meidät niin monien autuutta kaipaavaisten sielujen kanssa tuttavuuteen, joista olemme löytäneet todelliset ystävät, sillä het ovat jo kauvan koetellut ja koettelemuksissa vahvistetut tätä nykyistä ja myrskyistä aikaa vastaanottamaan, nimittäin ne vanhimmat heistä, Yrjö ja Severi. Ja sen opin he ovat puhtaana säilyttäneet ja

perheilleen ja ympäristöönsä istuttaneet, jonka ovat kristillisyyden vanhimmilta oppineet Suomenkin maalla, joista mainitsit Yrjöveljen kirjassa V.Niemisestä asti, josta Yrjö paljon muistelee, ja kalliina sen on pitämässä. Ja minä kanssa muistan, kun yksi kristitty minulle sanoi, että Kuoksu sanoi, jos jotakin tulee, niin puhua Niemiselle. Niin se on merkki, että on täysi luottamus ollut, vaikka he nyt ovat nukkuneet ja kunniaan menneet.

Tämä työ on siellä vieläkin kantamassa kaunista hedelmää Jumalan valtakunnalle. Kuin ensikerran kävin luonasi Tampereella, niin Yrjö oli jo silloin oikeassa lammashuoneessa. Ja oikea henki tuntemaan vääryyttä, kuin tulin hänen tuntemaan, ja niin myös sinäkin olit, sen minä tunsin. Mutta nyt, kun olen siellä kolme lähetystä käynyt, niin nyt syytetään Yrjöä valheitten uskomisesta ja pohjattomuudesta tulevista tiedoista. Minä se olen kaksi ensimmäistä lähetysreissua käynyt kumppaneitteni kanssa. Joka on kuitenkin ollut oikea, yksimielinen esikoisseurakunnan lähetys molemmat kerrat. Ja en tiedä, että minä olisin mitään valhetellut, mutta minä olen tahtonut Herran hengen johdatuksen kautta saarnata kaksiteräisen Jumalansanan, parannuksen synnistä ja armolle avoimen sydämen katuvaisille. Mutta sen tiedän ja tunnen, että minä olen oikeutettu vaikka yksin menemään semmoisia ihmisiä auttamaan, jotka sielullisen tarpeen tähden apua tarvitsevat. Mutta se, jolla ei ole tarvetta, ei se tahdo. Mutta sitä en tiedä, mitä on puhuttu minun selkäni takana. Sen tulee korjata, vaikka minä olisin, sillä se on suuri asia, että yksimielistä seurakunnan lähetystä vastaan alkaa seisomaan. Mutta minä uskon, että se on heikkoudessa tapahtunut. Mutta se pitäis olla suuri armo, että päästä korjaamaan kukin asiansa. Mutta net ei kuulu opin asioihin, sillä oppi sovinnosta ja seurakunnasta se on eri asia. Ja se on tosi, mitä

Frans Parakka sanoo, että väärällä tavalla ymmärrettynä oppi sovinnosta ja esikoisten seurakunnasta ovat olleet monelle raskas ja sangen ikävä lankeemus Euroopassa ja Amerikassa. Ja niin se näkyy nytkin olevan.

Kyllä muistat, veljeni, keskustelumme, kun viimeksi Honkilahdessa puhelimessa puhuimme, mitä siinä sanoin. Ja vieläkin täydyn sanoa, sen sinä muistat, että olet jo ensi lähetystä minulle vastustanut puhelimen kautta. Jossa minä sanoin, että ei käy latvalla juurta opettaa. Sillä Lapinmaalla on kristillisyys ensiksi eläväksi syntynyt, ja Lapinmaalla on vieläkin se äiti. Ei käy suojata vääryyttä, niinkuin Urho Toivonen yritti, sillä Kuoksu ja Sammeli eivät ole lukeneet niitä kolmea sanaa sen mukaan, kuin papit ovat muuttaneet Enontekiöllä uuden vuoden päivänä 1896, kun eivät saaneet Poromaan Iisakilta Junosuannossa. Sillä se, joka Laestadiuksen oppiin vääryyttä hyväksyy, se on Antikristus, se on eriseura, kuten Raamattu sanoo, sillä hän on Pyhän Hengen kautta saarnannut. Sillä Antikristuksen henkeen kuuluvat kaikki väärät opetukset, jesuiittalaisuus ja Baabelin portto, joka on se hengellinen huoruus. Ne kuuluvat kaikki sinne vääryyden puolelle. Niin se Lutherus opettaa, ja net on Laestadiuksen kanssa oikein Raamatuita ymmärtäneet. Mutta että se ylimmäinen Hengellinen Tuomari, joka oikein tuomitsee, tulisi meille avuksi ja opettaisi meitä niin käsittämään Jumalan sanaa, että se tulisi meidän sieluillemme rakennukseksi ja iankaikkiseksi sovinnoksi. Sitä me rukoilemme ja pyydämme Hänen nimensä kautta.

Viittaan tässä eri Raamatunpaikkoihin, joissa varoitetaan Jumalan sanan väärennyksistä, joista ihminen tulee valehtelijaksi ja vetää iankaikkisen vahingon päällensä. Voit itse sieltä lukea, sillä Laestadiuksen saarnat ovat saman Pyhän Hengen työ kuin

Raamattu. Sillä täitten rajalta se on ennenkin ero tullut Mooseksella, ja Egyptin noidat ei saattaneet täitä tehdä, joka on paljon pienempi asia järjellä katsottuna, kuin se, mitä nyt on tapahtunut. Lue 5. Mooseksen 4. luku 2-3 v. Kuinka Herra uhkaa Israelia, 5. Mooseksen 12. luku ja 32 värsy ja Josuan l.luku 6-10 värsyn, ja Sananlasku kirjan 30.1uku 6. värsystä niin etteen käsin. Lue, veljeni, että näet, kuinka Jumala uhkaa rangaista niitä, jotka niitä muuttavat eli semmoiseen joukkoon joutuvat, ne tulevat vieteltyksi ja valehtelijaksi. Sillä väärä oppi ja valhe olkoon kaukana minusta, sanoo Raamattu. Ja Jeremian kirjan 8.1uku 4-13 värsyn, ja Ilmestyskirjan 19.1uku 13.värsy ja 22.1uku 18-19. v. Katso, kuinka siellä on tarkasti opetettu. Ja ne kuuluvat niille, jotka vääryyttä opettavat, ja niitä hyväksyvät Jumalan sanaan. Sillä vanha ja uusi testamentti sitoutuvat toisiinsa, niin kuin Jeesus sanoo: "Jos te olisitte Mooseksen uskoneet, niin te olisitte minun uskoneet, sillä hän kirjoittaa minusta." Ja kyllä siellä löytyy läpi Raamatun, joista näkyy, että eivät väärät hapatuksen aineet mahdu viinamäen aidan sisälle. Ja sen tähden ne ei ole kaikki Abrahamin siemen, jotka Abrahamista ja hänen siemenestä ovat, syystä kun he eivät ole Jumalan äänelle kuuliaiset olleet. Sillä Jumalan ääni on Jumalan sanaa.

Vaikka sinä veljeni sanoit Paavo Peltosen sanoneen, että minä houraan. Mutta kyllä tarvitsee Paavo paremmin lukea Raamatut, että tulis näkemään, kuinka heitä on eksytetty, niin ei sanois, että minä houraan. Sillä minä uskon apostolin ja meidän kristillisyytemme vanhinten opetukset, että ne on oikein opettaneet. Sillä minähän puhelimessa pyysin Aitolahteen, niin kuin sinä käskit soittaa, mutta hän ei tohtinut tulla. Ja mitä Yrjö on kirjoittanut teille, niin se on puhtaasta rakkaudesta Raamattuin ja koettelemusten

jälkeen. Ja ne miehet, Yrjö ja Severi seisovat paikallaan. Ja sentähden tarvitsette sinne kääntyä. Tämä on minun sydämellinen neuvo. Mutta jos te sen kuulette taikka katsotte ylön, se jääpi teidän asiaksi, niin kuin profeetta sanoo, eli sen Herra itse sanoo Hesekielille, sillä jos sinä varaat vanhurskasta, ettei hän syntiä tekisi, ja ei hän myös syntiä tee, niin pitää hänen totisesti elämän, että hän on neuvon ottanut, olet sinä myös sielus vapahtanut. Niin sanoo profeetta Hesekiel.

Mutta uskoa me tarvitsemme ennen kaikkia, te siellä ja me täällä, Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa ulosvuotaneessa sovintoveressä synnit, anteeksi. Ja uskossa rukoillen luemme Jumalan sanaa, niin silloin se lukeminen tulee avuksi.

Jääkää nyt hyvästi Jumalan rauhaan, ja sanokaa rakkaat terveiset siellä kristityille. Ja kiitoksia viimeisestä vastaanotosta. Terveiset meiltä vaimoni Julian kanssa. Rakkaat terveiset Ville ja Elmiina Orrmalmilta.

Veljenne Herrassa elämän kaidalla tiellä

Levi Älvgren.

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

167. REINO SYRJÄ - LEVI ÄLVGRENILLE

Tampere 24/11 1970

Rakas veljeni Herrassa Leevi Älvgren rakkaan vaimosi kanssa. Jumalan rauha ja ijankaikkisen elämän toivo hallitkoon

sydämenne ja mielenne. Kiitän kirjeestäsi ja Norjan kirjeen kopion alkuosasta, kun ehkä tarkoituksella jätit loppuosan lähettämättä, mutta ymmärrän kyllä syyn miksi näin teit. Tuli kuitenkin hengen pakotus vatata Sinulle rakas Leevi jollakin yksinkertaisella rivillä sen rukouksen kanssa, että Jumala olisi henkensä kautta mukana, ettei Sinulle tulisi vahinkoa minun kirjeeni kautta.

Suuresti ihmettelen kirjeesi sisältöä, josta tulee näkyviin, kuinka sinä olet muuttunut sen jälkeen, kun August Isaksson vanhin on meidät jättänyt. Kyllä paljon puhut vanhinten opista, mutta et kuitenkaan paljon Isaksson vanhimman opetuksia halua muistaa etkä jälkipolville puhua, etkä hänen nimeään mainita, vaikka siihen olisi Sinulla pyhä velvollisuus joka saarnassasi mainita ja hänen opetuksiaan muistella, kuinka hän suuren Pyhän Hengen valkeudessa selitti Raamattua, eikä missään kohti selittänyt erilailla, kuin vanhimmat ovat selittäneet ja ymmärtäneet. Mutta hän pitikin vanhimmat kaksinkertaisessa kunniassa. Rakas Leevi. Mistä johtuu, että Sinä olet mennyt jo edelle vanhimmista ja olet alkanut oman ymmärryksesi jälkeen selittämään ohi vanhinten ymmärryksen ja Pyhän Raamatun? Sanoessasi Vingbäckissä, että ei vanhinten ole sinä aikana tarvinnut niin selittää, kuin Sinä nyt tänä aikana selität. Jo Kirunassa kirkossa kuullessani selitystäsi, kävi korvaani ero Sinun ja Isaksson vanhimman selityksen kanssa. Isaksson vanhin kävikin monet kerrat täällä Suomessa kristillisyyttä oppimassa ja kuulemassa puhdasta Jumalan sanaa, niinkuin hän itse sanoi. Hän oli vanhin, joka ei koskaan puhunut, että hän on juuri, tai että Lapinmaa on juuri, mutta hän ymmärsikin ja uskoi vanhinten ja Pyhän Raamatun kirjoitukset, että Jumalan Poika on juuri, niinkuin Jesaias profeetta ennustaa. Kyllä Isaksson vanhin puhui kauniisti Suomen rakennetusta

kristillisyydestä, että kuinka se on elävistä kivistä koottu ja on läheinen yhteys kaikilla seurakunnan jäsenillä, että tuntevat toisensa hengelliset ja maalliset asiat, eikä tarvitse sotkea keiturien karvoja lampaan villojen sekaan, niinkuin teillä siellä on tapana. Mutta täällä onkin parattujen varoilla köyhä Marian Poika kulkenut ja rukoushuoneita rakennettu ja ylläpidetty. Ei syyttä Isaksson vanhin sanonut, että Suomessa on rakennettu kristillisyys, jossa hänenkin henkensä lepää.

Mutta Hän joka tietää kaikkein mielen, Hän ymmärtää Suomen kielen, että tämän mukaan Taivaassa puhutaan Suomea. Luulisinkin, että Sinunkin, rakas Leevi, olisi tarpeellista enempi oppia tuntemaan Suomen kristillisyyttä laajemmalti ja sen juoksua. Uskon, että Sinä tahdot ja ahkeroit olla totuuden tekijänä ja seurata totuutta. En ole koskaan niin alhaista puhunut, että Sinä valehtelet, enkä usko, vaikka joku niin sanoisi, jota en ole kuullutkaan. Eri asia on Sten Johansson ja Frans Martinsson. Vielä Sten Johansson vannoo valhetta totuudeksi, jonka myös itse kuulit. Siitä varjele meitä oi rakas Taivaallinen Isä.

Kirjoitat, että seurakunta oli yksimielinen lähetyksestä ensi kertaa Suomeen. Kuinka viitsit noin väärin kirjoittaa, vastoin parempaa tietoasi, kun tiesit varmaan, että asia ei ole niin, jonka Sten Johanssonkin on nyt tunnustanut Martti Yleniukselle kirjeellä, kun ehkä oli pakko tunnustaa, kun oli todistaja Abrahamsson paikalla. Vieläkin sanon, että seurakunta ei ollut siellä yksimielinen ensimmäisestä lähetyksestä Suomeen. Lähetystä vastaan olivat Sten Johansson, Frans Martinsson ja Viktor Wettainen. Puhumattakaan meistä täällä, jotka olimme suuri enemmistö sitä vastaan. Lue veljeni Raattamaan kirjoituksia, kuinka hän sanoo aina olevansa yksimielinen enemmistön kanssa.

Mainitset kirjeessäsi, että vanhimmat Yrjö ja Severi ovat opin puhtaana säilyttäneet. Lainaan tähän Yrjö-vanhimman (niinkuin häntä nimität) kirjeestä seuraavaa: Valheet, jotka tulevat Jumalan kunniaksi ja niille Jumalan ihmisille avuksi, jotka vihollisen vankina ovat, niitten päällä lepää Herran siunaus. - Tämäkö mielestäsi on opin puhtautta? Ei ollut Jesuiittain oppi Isaksson vanhimman opetuksissa. Älä pahene minuun, vaikka kirjoitan näin suoraan, kun muisti se pettää Sinullakin, kun kirjoitat, että tulit ensimmäisellä kerralla, kun kävit luonani tuntemaan Yrjön, ja että hän oli jo silloin oikeassa lammashuoneessa. Kysy nyt veljeni vaimoltasi ja pojaltasi, tulitteko tuntemaan Yrjö Mäkelän, kun ensi kertaa kävitte luonani, ja kävimme Padasjoellakin, Ehkä nytkin iso mies valehtelee, niinkuin Sten Johansson sanoi. Ehkä muistisi pettää siinäkin, kun sanot kirjeessäsi, että puhelinkeskustelussa sanoit minulle Svappavaarasta, että ei sovi eikä käy latvalla juurta opettaa. Eihän asia ollut niin, vaan Sinä olit lähettänyt Martti Yleniuksella nämä sanat terveisinä minulle, ja kun soitin puhelimella Sinulle, sanoin että olen saanut nämä sanat terveisenä, mutta sanoin, että ymmärrykseni on, että kristillisyyden asioista, mikä koskee lähetystä tänne Suomeen, meidän tulee antaa vakaat neuvot, että nyt ei ole sopiva aika kristittyjen Teitä vastaan ottaa, että siirtäkää lähetys siksi, kun pääsemme täällä yksimielisyyteen ja on Jumalan aika. Ei sovi tulla nyt, että kristillisyys vielä koossa pysyy vanhinten opin jälkeen. Onhan meillä Purnu-vanhimmankin kalliit neuvot lähetysmatkoihin Suomeen.

Älä käsitä minua väärin, en tarkoita, että Sinä, rakas veljeni valehtelet, mutta ne menevät muistamattomuuden tiliin, johon me jokainen joudumme. Mutta vieläkin sanon, että eri asia on, että niin tärkeässä asiassa, kun on seurakunnan lähetys, valehdellaan ja

petetään yksinkertaisia ja vielä vannotaan Jumalan nimen kautta valhetta totuudeksi. Kuinka sitten rumempia syntejä voi tunnustaa, jos tämäkin jää tunnustamatta?

Sydämeni halusta Sinulle kirjoitan, ja toivon, että ojennat rakkauden hengessä siinä missä olen väärin kirjoittanut ja vastoin vanhinten opetuksenj a Pyhän Raamatun. Sinä joka paremmin näet ja ymmärrät Ylimmäisen Tohtorin kirjasta. Ei auta paljas tieto Jumalasta, eikä Hänen pyhästä sanastaan, ei sen totena pitämys ja suostumus, vaan sydämellinen uskallus Jumalan armosta ja syntein anteeksisaamisesta Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen ansion kautta. Synnit on Teille ja meille anteeksiannettu monen todistajan kautta Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Jumalan rauhaa.

Rakkaat terveiset kaikille kristityille minulta vaimoni kanssa.

Heikko veljesi elämän kaidalla tiellä.

Reino Syrjä

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Omakätinen allekirjoitus.

Levi Älvgrenin kokoelma.

168. LEVI ÄLVGREN - REINO SYRJÄLLE

Svappavaara 13/12 1970

Rakas veljeni Herrassa, Reino Syrjä rakkaan vaimosi Aunen kanssa! Jumalan armon ja rauhan toivotuksella tervehdän teitä ja kiitän kirjeestäsi, jonka olen saanut vastaanottaa. Mikä siinäkin piti

sen vahingon tehdä, että se loppuosa Norjan kirjeestä jäi pois, että vihollinen pääsee punomaan vääriä epäilyksiä? Mutta sinä saat sen nyt, ja tosi on, että se on vahingossa jäänyt.

Ei vain Reino-veljen kirjeestä voi tulla vahinkoa minulle, sillä eihän se ole minun kirjoittama. Mitä Isaksson-vanhimman muistamisesta kirjoitat, niin se kirjeeni olikin vain Yrjö Mäkelän kirjeen johdosta vastattua, ja se on eri asia, mitä täällä ja muualla saarnoissani häntä ja muita kristillisyytemme vanhimpia olen muistanut ja maininnut. Ja Suomessakin Aitolahdessa olen viimeksi maininnut Augustin sanoista, vaan mistä veljeni tiedät semmoista sanoa, joka et käy kuuntelemassa? Olemme hänenkin kanssaan yhdessä hengessä työtä tehneet loppuun asti.

Ja sinä ihmettelet, että minä olen muuttunut. Mutta minä en ole hiuskarvaakaan muuttunut siitä asti, kun Augusti on meidät jättänyt ja hautaan olemme saattaneet. Jossa ei näkynyt niitä Lapinmaan suuria profeettoja, paitsi Viljam oli kirkossa, mutta ei tarvinnut seurata hautausväkeä, eikä näkynyt Luomaa eikä Ahosta, mutta Erikssonin saatossa vain olivat. Ahonen oli Augustin kanssa kirjeenvaihdossa melkein viimeiseen asti, jossa näkyi ulkokullaisuus Ahoselta Augustille, kun ei tarvinnut tulla hautaan saattamaan.

Missä paikassa minä, veljeni, olen väärin eli eri tavalla selittänyt Pyhän Raamatun, kuin vanhimmat ovat selittäneet, ja että se olisi Pyhän Raamatun oppia vastaan? Jos niin olisi käynyt ja sinä minulle Raamatulla näytät, niin minä tahdon korjata. En ole sanonut, että minä olen juuri. Miksi Syrjä-veli haluaa niin väärin käsittää minun kirjoitukseni? Mutta siitäkö olet sen käsityksen saanut, kun minä sanoin, että ei käy latvalla juurta opettaa? Sillä koska Jumalan Poika on syntynyt Laestadiuksen sydämelle täällä

laihassa Lapinmaassa, jonka kautta on kristillisyys levinnyt, sillä se ei ole ilmassa kulkenut. Ja sentähden minä sanon vieläkin, että Lapinmaalla se on juuri, enkä ole sitä tarkoittanut, että Lapinmaa on juuri, mutta että Lapinmaalla on tämän etsikkoaikamme alussa tämä kristillisyys alkanut levenemään, ja niin se on päässyt kasvamaan suureksi puuksi, jonka tiedät, veljeni. Ja niin se on levinnyt Euroopassa ja aina Amerikkaan asti. Eikös ole selvä?

Ei ole ihmettelemistä, että Augusti-vanhin mielellään kävi Suomessa lepäämässä henkensä ja sairaan ruumiinsa kanssa, sillä ei se hajaannuksen asia ole täällä Lapissa ollut niin vastatullut asia. Se on täällä ollut jo kauan voimassa, vaivana totuuden työntekijöillä, mutta emme ole siitä tahtoneet vielä ulos puhua, ja se on tietty, että vanhimmat, Augusti ja Johan Henrik Olsson, jotka siinä veräjällä edessä seisoivat, he raskaimman taakan kantoivat tässä viinimäen työssä, ja siinä kukin aikanaan pahimman nimen kantoivat vääristelijöiltä. Ja sinä sanot, että Augusti on käynyt oppimassa Suomen kristillisyyttä, ei passaa. Sillä minä kanssa tiedän, kuinka asiat on olleet jo silloin. Sillä Niemis-vanhin on jo ennen sitä aikaa sanonut, että Lapinmaalla ensiksi tulee eriseura. Sen minä uskon, että Isaksson-vanhin on puhunut kauniisti Suomen rakennetusta kristillisyydestä, ja se on tarvinnut niin tehdä, vaikka vielä sen tiesi, että veljellinen rakkaus oli monen kohdalle särkynyt. Se on niin kuin Frans Parakka kirjoittaa siitä "Laestadiolaisesta herätysliikkeestä Ruotsissa ja Suomessa", sillä se sanoo, että "kaksikymmentä vuotta yksien pirttipöytäin takaa saarnattiin, vaikka veljellinen rakkaus oli särkynyt", Suomessa oli vielä kristillisyys eri kunnossa siihen asti, kun jouluna 1963, kuin tahdoimme Augustin kanssa Suomen lähetysmiehiä meidän keskusteluun, mutta kun Gunnar pani vastaan, niin että ei se rakenna kristillisyyttä, vaikka

minä sanoin, että kristillisyyden vanhimmat ovat sanoneet, että jos jotaki tulee saarnaajien väliin, niin ottakaa Suomen saarnaajat. Mutta emme saaneet. Mutta Lapinmaan saarnaajat kokoontuivat yhteen. Mutta kuin aloimme puhumaan siitä väärennyksestä, niin Gunnar lähti juoksemaan pois, vaikka tässä olisi enempikin sanomista, mutta ei se sillä parane. Sentähden minä sanoin Paavolle silloin, kuin kävimme sinun kanssa Padasjoella, että meille tet olisitte kelvanneet, mutta Gunnarille ette.

Ja seurakunnan ensilähetyksestä en voi muuta sanoa, kuin sen, että lähetys on ollut yksimielinen, ja päätös asiasta hätäisille myönteisesti ilmoitettu. Ja on eri asia, mitä jotkut edeltä eli jälestäpäin ovat sitten keskustelleet, ja tulleet eri mieleen. Se on heidän oma asia. Se ei kuulu tähän. Se on ollut yksimielinen, niinkuin minä sanon, minä en muista kumpi meistä soitti, mutta Viktorin esitys oli, että hän kirjoittaa sen lähetyskirjeen, kun minä sanoin ensin, että me Stenin kanssa sen kirjoitamme. Vaan sitten myönsin, että se sopii vielä paremmin, niin se ei ole minun asiani.

Se mitä Raattamaan kirjoitukseen viittaat ei muuta asiaa. Sillä siihen aikaan olikin täällä yksimielinen kristillisyys niin paljon, ettei ollut julkista eroa tullut. Mutta Raattamaa kirjoittaa paljon siitä Muonion seurakunnan enkelistä. Sillä jo Laestadiuksen aikana oli Liljebladin hapatus vaikuttanut, että kun Laestadius meni kahden vuoden päästä Kaaresuvantoon tarkastusta pitämään, niin täytyi sanoa, että jos teidän kristillisyytenne tänne päin raavastuu, niin te pian tulette sadan ajastajan ikäisiksi ämmiksi ja kuolette hengellisellä kuolemalla, eikä yksikään lapsukainen itke teidän hautanne päällä. Ja siinä tulee näkösälle, että vaikka kaikissa vakoissa onyhdenkaltainen hapatus, niin sotkekoon leipojat yhdeksi taikinaksi. Jo Raattamaa esittää, mutta ei näy, että olis

millään ajalla kaikki heräykset yhteen tulleet, ei Laestadiuksen eikä Raattamaan aikana. Ja sentähden siinä on vieläkin työtä, että jokukaan sielu selkenis ja tulis johdatetuksi oikeaan lammashuoneeseen. Sillä yksi on Kristus ja yksi seurakunta. Ja esikoisten seurakunta on oikea seurakunta. Vaan metsätokka ja eksyneet lampaat, joita Hyvä Paimen palvelijainsa kanssa etsii, ja on löytänyt Suomenkin maalta ja kuljettanu oikeaan lammashuoneeseen, ja myös Norjan maalta heikkoin palvelijainsa kautta, olemme löytäneet oikeita kristityitä, jotka on olleet seisovaiset vanhinten opissa. Josta kiitos olkoon Jumalalle.

Sinä ihmettelet, että olen mennyt edelle Pyhän Raamatun ja vanhinten ymmärryksen. Apostoli Paavali on vielä vanhempi ja kirjoittaa näin. "Joka nyt minun vaivoistani iloitsen, jotka minä kärsin teidän edestänne ja täytän Kristuksen kärsimiset minun lihassani, Hänen ruumiinsa edestä, joka on seurakunta, jonka palvelijaksi minä tullut olen Jumalan toimituksen jälkeen, joka minulle teidän kohtaanne annettu on, täyttämään Jumalan sanaa."/* Ja en ole menny vielä tähän asti sivu vanhinten oppia enkä Pyhää Raamattua, mutta on armo, että pysymme Kristuksen ja profeettain opissa, että emme tulis valehtelijaksi.

Ja sinä sanot, että teillä ei ollut sopivaa aikaa ottaa vastaan. Ei meidän lähetys ollutkaan, vaan se oli niille, joilla oli tarve, mutta minä ja monta minun kanssani olemme sen ymmärtäneet, että aika olis ollu jo ennen, koska täällä oli kristillisyys monta vuotta ennen jo menny kahtia. Ja koska Suomen saarnaajat menit kaikki sen vääryyven alle, ja näkyi selvästi, kuin Augusti-vanhin Vittangissa sairasti ja odotti, että Suomen veljet tulevat häntä tervehtimään, vaan ei yksikään uskaltanut sitä tehdä, vaikka oli Gällivaarassa. Niin tästä näkyy, että net olit kelvottomana hyljännet Ihmisen

Pojan tähden.

Kyllä olis vieläkin ollu kirjoittamista ja vastaamista veljen kirjeeseen, mutta minä sanon nyt hyvästin, ja toivon Jumalan siunausta, ja että tulisimme vielä yhteen sydämeen ja mieleen, niinkuin kristityt olit apostolein aikana. Sillä Jeesus on Hänen lakinsa julistanut uskovaisillensa sanoen: "Rakastakaa teitänne keskenänne!" Ja apostoli sanoo: "Kantakaa toinen toisenne kuormaa, ja min Kristuksen lakia täyttäkää." Olemmepa siirtyneet Siionin linnaan, jossa rauhan kelloja soitetaan; kaikki ovat valmistetut ja Karitsan häät ovat tulleet, tulkaat, tulkaat Karitsan häihin.

Rukoilette minun ja meidän ja kaikkien edestä. Synnit on anteeksi teille ja meille, Jeesuksen nimessä ja Hänen pyhässä veressä.

Heikko veljenne Herrassa

Levi Älvgren

Terveisiä Ville Orrmalmilta hänen vaimonsa Elminan kanssa.

---

*/Kol.l:24. Jäljennös.

Levi Älvgrenin Kokoelma.

169. THORALF JENSEN - LAURI KOISTISELLE MALMIVAARAAN.

Kjöllefjord 15/12 1970

Meidän kaikkien ystävälle ja kanssamme lunastetulle matkaystävälle Lauri Koistiselle. Jumalan armo ja rauha, ja Pyhän

Hengen valkeus ja voima olkoon johdattajanasi matkalla yhteistä suurta uskon päämaalia kohti.

Kiitos kalliista kirjeistäsi, jotka olemme vastaanottaneet hetki sitten. Herra on palkitseva sinut ensiksi täällä armon ajassa, ja lopuksi ihanalla palkalla täydellisyyden maassa. Voit uskoa, rakas veli, että ne kirjeet ovat rakasta lukemista, joita saamme teiltä. Tänään sain kirjeen Frans Martinssonilta ja sinun terveiset. Me näemme, että se on uusi vakuutus siitä, että Jumala ei ole unohtanut meitä köyhiä ja epäileväisiä. Kerro terveisiä Fransille ja sano hänelle sydämelliset kiitokset, kirjoitan myöhemmin.

Näen kirjeestä, jonka Edvard Lund sai sinulta, että olet käynyt Narvikissa. Teit kai uusia kokemuksia. Olisi mieluisaa keskustella kanssasi, jos elämme, niin kyllä niin käy.

Meillä voidaan kuten ennenkin. Uskomme itsemme autuaaksi Jumalan suuresta armosta ja laupeudesta. Meidän pitää käsittää, ettemme ole sen hyvyyden arvoiset, joka on osaksemme tullut. Kun me näemme sen suuren lauman ihmisiä, jotka haparoivat epäuskon pimeydessä, joutuu kysymään, mitä Jumala on meissä nähnyt niitten muitten edellä? -Emme saa mitään vastausta. Meidän pitää sanoa apostolin kanssa, armosta me olemme, mitä olemme. Olemme kaikkein onnellisimmat ihmiset auringon alla. Kaikin tavoin on Jumala siunannut meitä. Meillä on rauha, hyvät päivät ruumiin puolesta, ja sen lisäksi meillä on kaikki, mitä elämään ja jumaliseen menoon tulee. Eikö meillä olisi syytä riemuita keskellä ahdinkoja? Meillä on Isä taivaassa, joka on kaiken herra, sekä taivaassa että maanpäällä, meressä ja kaikissa syvyyksissä, niin että voimme vapaasti nostaa silmämme nyt, kun merkit ovat niin selvät Herran tulemisen edellä.

Jeesus on sanonut. Kaikki mitä te rukoilette Isältä hänen

nimeensä, sen me saamme. Olemme sydämestä Jumalalle kiitolliset, että saimme yhteyden teidän kanssanne siellä Ruotsissa. Olemme omin silmin nähneet, että Jumalan Henki on kuljettamassa sitä lapsilaumaa, joka siellä teidän ympärillänne on. Jumalan henki on kutsuvainen ja kokoavainen henki, ja siellä missä se henki saa hallita vallitsee myös vilpitön veljesrakkaus.

Meidän yhteinen rukouksemme Jumalalle on, että hän vahvistaisi kaikkien työntekijäin hengellisen voiman huutamaan ulos tätä kallista armonvuotta, sekä pahoille että hyville, sekä pyhille että saastaisille. Jotta me kaikki katsoisimme perään, onko öljyä lampussa.

Rakas Lauri-veli, älä väsy edesauttamasta kristillisyyttä. Herra on sinut varustanut, ja uskomme, että jos Jumalan Henki saa sinua kuljettaa, niin sinusta on tuleva pilari Jumalan temppelissä. Herra on sanonut. Eloa on paljon, mutta työväkeä vähän, sentähden meidän tulee rukoilla häntä, joka kaiken voi.

Jää sydämellisesti hyvästi Hyvän Paimenen huomaan ja suojaan, ja usko ilman pelkoa, että kaikki heikkoudet ovat iankaikkisesti anteeksi annettu Jeesuksen pyhässä nimessä ja veressä. Sen vakuutan Jeesuksen oman käskyn jälkeen. Me myös pyydämme sinulta veli, kanna anteeksiantavaista sydäntä kaikkea hitautta kohtaan, kilvoituksessa suurta maalia kohti. Me olemme vanhat vuosilta, mutta emme ole tulleet paremmiksi kristityiksi. Me tarvitsemme kaikkien kristittyjen esirukouksia ja anteeksiantamusta, me jäämme velkaa sekä juutalaisille että kreikkalaisille.

Siunattua joulua, ja kerro terveisiä kaikille kristityille meiltä täällä Pohjoisen Jäämeren rannalla. Ja jos se päätös tulee, että saamme lähetyksen kesäksi, niin yritä kehottaa niin monta kuin

mahdollista tulemaan luoksemme, jos elämme ja Jumalan tahto niin on. Kristityt täällä voivat oikein hyvin sekä ruumiin että sielun puolesta, ja he lähettävät lämpimiä terveisiä.

Terveisiä veljellesi Reinolle ja Kallelle Maijansa kanssa, ja kaikille saarnaajille. Niin lähetämme meidän kaikkein parhaimmat toivotuksemme ja terveiset.

Rukoile meidän kaikkien puolesta

Thoralf ja Signe

Alkuperäinen.

Norjankielinen. Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

170. LAURI KOISTINEN - KALERVO KOISTISELLE Y.M

Malmberget 17/12 1970

Veljet sodassa ja palkan maksossa. Jumalan Hengen osallisuutta toivotellen ilmoitan, että kun tulette tänne Lappiin joulun-uudenvuoden tienoilla, niin varustautukaa asiallisesti sekä hengellisillä että luonnollisilla sotavarusteilla.

Auton on oltava hyvä. Mukaan on otettava niin paljon petivaatteita, kuin jaksaa pakata. Muuta ei tarvita.

Jouluna ei ole suuria seuroja muilla kuin Buuremanneilla, ja siellähän voisi tietenkin käydä. Buuremannit eivät ole antaneet yösijaa eriseuraisille ja siitä syystä ei kukaan samarialainen ole käynyt häiritsemässä paavia ja kardinaaleja.

Nyt on kyllä kortteereita ja jos ketä haluttaa mennä Jellivaaran kokouksiin, niin terve menemään. Amerikasta tulee 2 saarnaajaa loppiaisena Kiirunaan, kertoo huhut.

G.Jönsson lahjoitti 10.000 kr Masuunin kylän uuteen kirkkoon. On se herra ostanut itselleen iankaikkiset majat valtiokirkkoon. Pappein ystävä ja johtaja. Saa vielä nähdä, mitä Gunnar pappi-armeijansa kanssa toimittaa.

Mitään uutta ei kuulu. Tilanne on tyyni myrskyn edellä. Mitä pian tulee, emme tiedä, kuitenkin on ilmassa latauksen tuntua.

"O kristitfsinuas valmista
tuomiolle, kuin ei ole kaukan'
SilF Herra on jo valmisna
tekemään iäisen rauhan" (vanha v.k.7l)

Olo on maallisesti jonkunlainen, mutta hengellisesti varsin surkea. Puuttuu Herran läsnäolo ja Hengen läheisyys. On tyhjä olo, niin kuin kuivuneessa järvessä, joka huutaa vettä kuivuuteensa.

En tule jouluna sinne, koska budjetti on kehno, ja toisaalta ei siellä tee yhtään mitään. Jos en mene Norjaan, niin olen Fransin luona Tjautjasjauressa.

Pelko ja epäilys tulee, kun perkele on niin suuren voiman saanut, ja on täydellisesti piirittänyt pyhäin leirin ja rakkaan kaupungin. On kuitenkin se toivo, että Herra tulee avuksi hädässä. Muista minuakin silloin, kun Herran Henki lämmittää sydäntäsi, niin että saatat hengessä ja totuudessa Häntä rukoilla Jeesuksen nimeen.

Rauhan terveisin *Lare*

Alkuperäinen. Omakätinen. Kalervo Koistiselta saatu.

Lauri Koistisen arkisto.

171. STEN JOHANSSON Y.M. - THORALF JENSENILLE Y.M.

Tjautjasjaur 2/11971

Kalliille ystäville ja Herran ulosvalituille, uskollisille Siionin muurin vartijoille siellä Jäämeren rannalla, Thoraf Jensen, Jakob Akselsen, August Krågh, Hans Danielsen ja Rolf Jensen rakkaitten vaimojenne ja lastenne sekä koko sen Herralta ulosvalitun lapsilauman kanssa, jotka yhdessä mielessä uskollisten opettajain kanssa tahdotte seurata sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta ylösnousemuksen tiellä. Jumalan rauha ja armo sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kaikkien kanssanne nyt ja vaelluksen loppuun asti, ja sen jälkeen kultainen voitonkruunu.

Tällä kalleimmalla rauhan tervehdyksellä, jonka me Jumalan lunastamat lapset saamme edestuoda, tahdomme me täällä kokoontuneet veljet ja sisaret tervehtiä teitä, rakkaat ystävät ja kalliissa muistossa olevat matkakumppanit, sekä kiittää kalliista kirjeistä, joita olemme saaneet vastaanottaa. On kallista ja suureksi lohdutukseksi meille, kun näemme, että Te ystävät jaksatte kantaa meitä Jumalan ihmisinä.

Me olemme taas Jumalan suuren armon kautta saaneet kokoontua Hänen sanansa ympärille tämän uuden vuoden alkaessa koettelemaan itseämme ja katsomaan siinä kirkkaassa peilissä, kuinka asiamme ovat, niin ja myös koetella työtämme, jos se on oikein Herran edessä. Sillä vihollinen kiusaa niin monta kertaa sisällisen turmeluksen kautta ja tahtoo pois ryöstää uskon oikeuden. Mutta niin kuin aikaisemmin on saarnattu, niin kuuluu

vielä sama ääni, että kaikki itsensä tuntevaiset ja katuvaiset saavat uskoa rohvaistuilla sydänöillä kaikki viat ja epäilykset anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Me emme epäile siitä, että tämä oppi jota me seuraamme olisi väärä, ei! Me uskomme, että se on se vahva perustus, joka kestää elämässä ja kuolemassa, eikä helvetin portit sitä voita. Mutta kysymys on vain, että ihminen antaisi Jumalan Hengen johdattaa itseään oppi-isän ja hänen uskollisten työkumppaneittensa saarnain jälkeen. Silloin matka päättyy onnellisesti.

Saamme iloita täällä Lapinmaalla, kun Jumala on taas meitä siunannut niin kalliilla ystävillä Suomesta, jotka ovat uhranneet aikaansa ja tehneet sen pitkän matkan tullaksensa meidän vieraiksemme. On suureksi voimaksi ja rohvaistukseksi, kun meillä on niin kalliita ystäviä, ja kun me saamme nuoria särjetyitä sydämiä avuksi. Sen näyn pitäisi särkeä kivikovat sydämet, mitkä tämän maailman jumala on saanut pettää. Mutta moni äiti ja isä saa huoata niin raskaasti: "O' Herra Jeesus, tule meille avuksi!"

Me saamme myös ilmoittaa, että me olemme koetelleet ja tutkineet Teidän pyyntöänne, ja kristittyin tahto näyttää olevan, että jos Jumala suo, eikä mitään ylitsevoittamattomia esteitä ilmaannu, niin koettaa Lapinmaan seurakunta täyttää Teidän pyyntönne, vaikka meidän pitää sanoa, ettemme voi uhrata mistään liiasta, sillä eloa on paljon, mutta työväkeä on vähän. Mutta me ymmärrämme teidän asianne ja pyyntönne, ja sen vuoksi jätämme kaikki Jumalan käteen. Tapahtukoon Hänen tahtonsa.

Niin saamme lopettaa nämä lyhyet ja puuttuvaiset rivit sillä rukouksella Teidän puoleenne, rakkaat ystävät, rukoilkaa kaikkien meidän edestä, että matkamme hyvin loppuisi, niin että lyhyen taistelun ja sodan perästä saisimme kohdata siellä tyvenessä

rauhan satamassa. Ja me tahdomme Jeesuksen oman käskyn jälkeen todistaa, että kaikki viat, puutokset ja epäilykset ovat iankaikkisesti anteeksiannetut Jeesuksen nimessä ja veressä. Se uskokaa rohvaistuilla sydämillä.

Me päätämme sydämellisillä terveisillä kaikilta täällä koolla olevilta, Teille kaikille, jokaiselle nimeltänsä. Me iloitsemme ja kiitämme Jumalaa, sitä hyvää Isää, kun Hän johtaa asian niin hyvin, että meidän kallis opettaja ja vartija Leevi-veli näyttää parantuvan niin hyvin, sillä me tarvitsemme totisesti niitä miehiä, jotka rohkeasti huutavat totuuden torveen nukkuville omilletunnoille. Jääkää hyvästi sen suuren Ylipaimenen suojaan, kirjoittaa seurakunnan kanssa ja puolesta

Sten Johansson, Levi Älvgren, Frans Martinsson, Yrjö Mäkelä, Severi Mäkelä.

PS. Mitä aikaan tulee, niin se sopii samana aikana kuin viime kesänä.

Jäljennös. Sten Johanssonin kirjoittama.

Ruotsinkielinen.

Suomennettuna tässä.

Levi Älvgrenin kokoelma.

172. YRJÖ MÄKELÄ - LAURI KOISTISELLE MALMIVAARAAN.

Karinaisissa 16/11971

Rakas veljeni Herrassa, Jumalan armon ja rauhan terveisillä tervehdän sinua.

Oli se hauska saada sinulta kirje, josta näen, että olet uskomassa niinkuin ennenkin. Valitat vihollisen kiusauksista. Se on varma, että et ole vihollisen ystävä, kun se sinua kiusaa. Kyllä vihollinen kuljettaa heränneen ihmisen ajatuksia eteen ja taakse, ja pyytää etsimään sydämestään jotakin hyvää ja pyytää ryöstää yksinkertaisen uskon pois. Sano, jos sinä olisit oikea kristitty, niin ei sinulla olisi noin kamalia tuntemisia. Joku vanha kokenut saarnaaja on sanonut ennen, jolla oli hyvä todistus kristityiltä: "Oma sydän on huono ruokapöytä, mutta joukko Jumalan ihmisiä on enkelien seura." Ja sen olemme saaneet kokea mekin, jotka heikot olemme ja hitaat elämäntien päällä meidän vaellukses-samme. Voi, kuinka ihanat ja hauskat ne hetket Soutsasjärvellä olivat, kun saimme yhdessä olla niiden rakkain ja paljon kokenein veljein ja sisarien seurassa. Kyllä vain vahvistui taas se Raamatun sana, joka sanoo, usko tulee kuulosta ja kuulo Jumalan sanan kautta. Se on ja pysyy järjellä käsittämättömänä, että kun kokoon tulee ne kiusatut ja yksinkertaiset veljet ja sisaret, joilla ei muuta ole, kuin epäilyksiä ja suuri ymmärtämättömyys, kuinka pitää perille kostuman, ja kun siinä muutamia päiviä vietetään Jumalan sanan tutkimisessa hengessä ja totuudessa Jeesuksen nimeen, syntisyyttään valittaen ja armoa anoen, niin sydän syttyy taas palamaan, niin että toivo syttyy paremman elämän perään. Uskon

silmät avautuvat niin näkemään paremman maan ja taivaan, ja herää halu taas uudestaan, että kyllä kannattaa kilvoitella, jossa Jumala minua auttakoon, eli meitä auttakoon, että jaksaisimme kilvoitella elämän iltaan asti. Se se on kruunaushetki.

Oli hauska kuulla, että Leevi on friskaantumaan päin. Olisi se hauska, kun hän vielä parantuisi terveeksi. Sano hänelle sydämen rakkaat terveiset vaimonsa kanssa täältä meiltä kaikilta, sillä ne on hauskat matkakumppanit siellä kaikki, ketä olemme tulleet tuntemaan. Nimiä kun rupeaa panemaan kirjeeseen, tällainen vanha kohelo, niin se tuottaa vain sydänsurua. Viimein kuin kirjoitin Leeville, niin mainitsin muutamia nimiä ja sitten jälestä huomasin, että sen hauskan Iisakin nimi jäi mainitsematta, joka asuu Parkalompolossa vaimonsa ja ystäviensä kanssa, jos oikein muistan. Kyllä sitte sai vihollinen tilan kiusata minua.

Ole nyt sinä, Lauri, kuitenkin tervehditty minulta ensin ja viimein. Jos näet Steenin ja hänen perheensä, vaimon ja lapset, sano heille sydämelliset terveiset täältä minulta vaimoni ja lasteni kanssa. Eerolle ja hänen emännälleen ja Abrahamssonille ja hänen perheelleen, ja kaikille, ketä näet, täältä meiltä kaikilta, jotka olemme yksi Herrassa teidän kanssanne.

Jäät Jumalan rauhaan siinä uskossa, että syntisi ovat anteeksi Jeesuksen nimessä ja siinä kalliissa veressä, jonka hän on ulos antanut hänen pyhästä ruumiistaan niille iankaikkiseksi autuudeksi, jotka hänen ainoan päälle uskovat. Niin minäkin uskon, vaikka se on vaikeaa, niin suuren synninvoiman läpi itseään autuaaksi uskoa, mutta muu ei auta. Ei synti lähde ennenkuin haudassa. Se seuraa tätä ruumista hautaan. Älä koskaan pelkää joukon pienuutta. Katso Lootia, kuinka Jumala hänen johdatti pois Sodomasta ja Gomorrasta, ei sitä vain Loot osannut ennen ajatella,

se vanhurskas, vasta kuin näki, voi olla varma, kuin kaupungin päälle satoi tulta ja tulikiveä. Loot ainoastaan uskoi Jumalan sanaan, ja että ei Jumala laske leikkiä. Ei mekään muuta näe tällä ajalla, kuin sen, että Sodoman synnit täyttävät kaupungin ja kansan.

Yrjö

Alkuperäinen.

Lauri Koistisen arkisto.

173. ALVAR KOLJONEN - LAURI KOISTISELLE MALMIVAARAAN

Aitoniemi 7/2 1971

Rakas veljeni uskossa, Lauri! Jumalan ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen armo ja rauha vahvistakoon ja rohvaiskoon sinua edelleenkin tämän suuren sodan ja kilvoituksen loppuun asti, amen.

Tällä lyhykäisellä onnen toivotuksella ja heikolla huokauksella kaiken voiman antajan, Taivaallisen Isän tyköön lähestyn nyt sinua, rakas veljeni muutamalla sanalla. Kiitän vihdoinkin niistä kalliista kirjeistä, jotka olen vastaan ottanut. Ja olemme ne Ainon kanssa lukeneet moneen kertaan. Totisesti niissä on vielä Hyvän Paimenen ääni tällä viimisellä maailman ajalla. Ja tämän äänen välittäjäksi on sinun Jumala valinnut, niinkuin Jensen sinulle saarnassaan julistaa. Minäkin heikko veljesi sanon. Jumala sinulle armon ja voiman antakoon.

Meillä oli viime sunnuntaina rukoukset. Oli Honkilahdelta ja Karinaisista, jotka pääsivät tulemaan. Yrjö emäntineen, ja Armas kahden tyttärensä kanssa tuli jo lauantaina. Oli meillä hauskaa vähän aikaa. Syrjän Olga oli poikineen ja Sirkan kanssa. Minun perilliset ovat vaan vielä vastustavalla kannalla. Eikä näytä auttavan, vaikka linnun kielellä laulaisi. Veljesi Kalle soitti minulle tänä aamuna. Saimme puhua vähän koettelemuksistamme. Kyllä mieli tekisi pääsiäisenä Puoltikasvaaraan. Saa nähdä, miten se on menevä. Meillä menee vain päivästä toiseen tässä yksinäisyydessä, vaikka hengessä olen siellä teidän seurassanne. Vaikka monta kertaa tuntuu mahdottomaltakin, kun monet ja monet synnin vaikutukset tahtoo ajatukset ja mielen voittaa.

Kerro Norjan saarnaajille ja kristityille sydämmen rakkaita terveisiä minulta vaimoni Ainon kanssa. Ja vielä Leeville ja Stenille emäntäinsä kanssa. Kaikille saarnaajille ja kristityille sydämmen rakkaita terveisiä. Vielä pyydän, että jaksaisitte anteeksi antaa suurta syntisyyttämme, ja muistaa rukouksissanne. Monet ovat kiusaukset päivittäin yksityisessä elämässämmekin luonnon turmeluksen tähden. Kaikkea maallistakin hyvää toivoen jätän Jumalan rauhaan.

Vähin velj.

A.Koljonen vaimoni Ainon kanssa

Alkuperäinen.

Lauri Koistisen arkisto.

174. LAURI KOISTINEN - THORALF JENSENILLE

Kiruna 9/2 1971

Rakas vanhin ja veli Herrassa, Thoralf Jensen ja Signe. Jumalan armo ja rauha teille, ja kiitos kirjeistä ja lahjasta. Jumala palkitkoon kaikki teidän rakkautenne runsaasti.

Nyt olen saanut päätökseen aika suuren työn, kun sain tämän David Juho Rautiaisen historian valmiiksi käännetyksi suomesta ruotsiksi. Se on ollut itselleni hyvin suureksi hyödyksi viimeisten koettelemusten aikana kristillisyydessä. Rautiainen on ollut totuuden mies kuolemaan asti, ja kuulin Panulalta, että Rautiainen kuului aatelissukuun von Döbeln, joka on tunnettu Suomen historiassa erityisesti Suomen sodan aikana 1809. Rautiaisella on kristitty tytär Lappeenrannassa, minun syntymäkaupungissani, nimeltä Elsa Vitikainen. Hän on jo hyvin vanha ja heikko, ja ehkä nyt jo kuollut, mutta minä voin muistaa vähän siitä, mitä hän kertoi Kuoksusta ja Nikusta, kun nämä olivat elossa ja kävivät Suomessa lähetysmatkalla. Hän saa varmasti kohdata isänsä paratiisissa, ja olen saanut häneltä jonkun pienen murun ensimmäisestä kristillisyydestäni sydämeeni.

Olen nähnyt tässä historiassa elävän kuvan päivän tilanteesta kristillisyydessä. Ja siellä Norjassa on yksi Rautiainen tällä ajalla, jonka nimi on Thoralf Jensen. Jumalalle olkoon ylistys ja kunnia, että minä viheliäinen matkamies olen saanut yhdistää sydämeni sinun ja kaikkien muiden totuuden rakastajien ja seuraajien kanssa. Toivon, että te kaikki siellä Kjöllefjordissa saatte iloa ja voimaa tästä Rautiaisen historiasta.

Täällä Lapinmaalla on kaikki oikein hyvin. Leevi on tullut paremmaksi ja paremmaksi päivä päivältä, ja näyttää, ettei Jumala ole meitä unohtanut. Hän matkustaa 5/3 Tukholmaan poikansa luokse suihkukoneella. Mutta hän palaa pääsiäiskokouksiin. Sten on ollut vilustuneena ja yskässä, mutta ei se näytä olevan mitään vakavaa. Rukoilkaamme veljiemme puolesta Hengessä.

Minulla itselläni on kaikki niin hyvin, ettei voisi paremmin olla. Nyt olen täällä Kiirunassa töissä kuukauden ajan LKAB:n komennuksella. Mutta nyt sunnuntaina matkustan Tampereelle mennäkseni kihloihin erään totisen kristityn tytön kanssa. Hän oli täällä Tjautjaksen kokouksessa uutena vuotena, ja Frans ja W. Orrmalm sanoivat minulle, että hän on koeteltu ja sopiva minulle. Jumala johdattakoon meidän tiemme Hänen totuudessaan ja puhtaudessa ja rakkaudessa alusta loppuun asti. Tapaan myös Alvar Koljosen ja minun veljiäni, ja kaikki muut totiset kristityt. Jumala siunatkoon matkani.

Jääkää hyvästi Herran haltuun. Tapaamme pian. Muistakaa meitä kaikkia rukouksissanne ja kantakaa anteeksiantavaista sydäntä heikkouskoisuuteni tähden, sekä epäilysten ja lihan synnillisten vaikutusten tähden, sillä vihollinen ampuu tulisia nuoliansa lihasta sydämeen. Minäkin tahdon todistaa kaikki heikkoudet anteeksi teille Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja Hänen kalliissa, ulosvuotaneessa sovintoveressään.

Amerikasta emme ole kuulleet vielä mitään. Terveisiä kaikille, rakkain terveisin heikolta, nuorelta veljeltänne Herrassa

Lauri

P.S. Terveisiä Leeviltä, Steniltä, Fransilta, Willelta y.m. perheittensä kanssa.

Jäljennös. Norjankielinen.

Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

175. GUSTAV DYNESIUS - LAURI KOISTISELLE MALMIVAARAAN.

Nattavaara 21/3 1971

Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestyn teitä näillä yksinkertaisilla riveillä. Saan kiittää sinua rakkaana tulleesta kirjeestä, jonka olen saanut. Se oli niin liikuttava, että minä liikuttuneella sydämellä luin tämän kirjeen. Minä kun tunnen itseni niin pieneksi ja kokemattomaksi tässä kalliissa työssä, ja että Jumala armostaan vielä johtaisi meitä, niin että aina voisi pitää kiinni niistä kalliista opetuksista, joita olemme saaneet kuulla ja oppia kalliitten saarnaajien kautta. Tunnen itseni niin heikoksi matkamieheksi, vaikka se olisi sydämen toivomus, että syntein anteeksiantamisen armon kautta saamme uskoa itsemme autuaaksi ajassa ja iankaikkisuudessa.

Näen kirjeestäsi, että teidät vihitään 20/3. Minä tahdon toivottaa Korkeimman siunausta sinulle ja puolisollesi, sekä hyvää terveyttä sekä ruumiin että sielun puolesta.

Näen kirjeestäsi, että olet saanut kirjeen Norjasta kalliilta veljeltä ja opettajalta Thoralf Jenseniltä. On kallista saada kirjeitä,

vaikka me olemme niin kauas eroitetut toisistamme, mutta sydämessä ja ajatuksissa sen rukouksen kanssa, että Herra vielä tahtoisi johdattaa sitä pientä lapsilaumaa, että me jaksaisimme seurata orjantappuroilla kruunatun kuninkaan verellä priskoitettuja jalanjälkiä, jotka johtavat Yrttitarhasta Golgataan.

Rakkaat ystävät, rukoilkaa meidän puolestamme, että Herra suuresta armostaan johdattaisi meitä sitä oikeaa ja pettämätöntä tietä siihen asti, että saamme ummistaa meidän silmämme ollen vakuutettuna autuaallisesta kuolemasta.

Lopetan sydämellisillä terveisillä minulta vaimoni kanssa. Kerro terveisiä Edvinin perheelle sekä Stenille perheineen.

Kirjoittaa veljesi

Gustav Dynesius.

Rakas Lauri, ole kärsivällinen ja anteeksiantavainen kirjoittamieni yksinkertaisten rivien johdosta.

Alkuperäinen. Ruotsinkielinen. Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

176. KALERVO KOISTINEN-LEVI ÄLVGRENILLE

Turku 25/4 1971

Rakas vanhin, Levi Älvgren. Jumalan armo ja rauha, ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kanssanne aina ja iankaikkisesti.

Tuli tässä mieleen kirjoittaa sinulle, rakas vanhin. Elämme ihmeellistä aikaa. Ei ihmiset paljon välitä nykyisin autuuden

asioista. Suruton maailma tuntuu siltä, että ne ovat peräti paatuneet. En tiedä, mitä osaisin teille kirjoittaa. Sen vain, että kiittää siitä kalliista työstä, jota olette tehneet Herran viinamäessä. Minulla on jäänyt yksi sydämen rakkaus teihin. Se esikuva, jonka olette jättänyt meille nuoremmille, on ollut ihmeellmen ja kallis. Kuinka me nuoremmat osaisimme painaa sen sydämiimme, että muistaisimme sen, minkälainen on yksi oikea alennus.

Rakkaaseen muistoon ovat jääneet ne kaikki kristityt, joiden kanssa saimme pitää kanssakäymistä siinä hengessä ja oikeassa mielessä. Monesti ajattelen, kun istun iltoja yksinäisyydessä. Voi tätä kaikkea outoa, joka ihmistä ympäröi. Elämän tarkoitus, ihmisen osa, ihmisen työt ja toimet - ja sitten mennään pois. On niin ihmeellistä näitä asioita pohdiskella. Korkeat ovat Jumalan ihmeet. Niitä emme käsitä kuin vajavaisesti.

Se tuntuu minulla sellainen köyhyys näissä hengellisissä asioissa, kuin ei olis mitään puhumista. Kuitenkin olen saanut Jumalalta tuntea korkeita armontuntemisia. Se tapahtui kokouksista palatessani iltayöstä, tuntui niin kuin olisin käynyt Jordanin virrassa. Ja seuraavana päivänä sain kokea käsittämättömän armon vaikutuksia, kun Jumala oli vuodattanut Pyhän Henkensä yhden halvan matkamiehen päälle. Se on ihmeellinen rikkaus. Sain myöskin tuntea sitä, kun sunnuntaisin istun kokoon lasteni kanssa pitämään niinkuin sellaista pientä hartaushetkeä, tunsin silloin, että taivas oli auki. Tuli silloin varmaksi se, tässä on Jumalan huone ja taivaan ovi, tässä on se Herran Sebaotin armoalttari.

Nämä ovat olleet yhdet kalliit armontuntemiset. En tiedä, teenkö väärin, kun näistä puhun ja kirjoitan. Tunnen kuinka väkevästi oma liha pyytää tulla parhaaksi kristityksi. Kirjoitan nyt kuitenkin sen teille, kallis veli. Toivon saavani teiltä jonkun, vaikka

lyhyenkin tervehdyksen kirjeellä. Olen monesti ahdistettu omalta lihaltani, sekä ympärilläni olevilta epäuskoisilta.

Olen muistuttanut veljiä ja sisaria täällä Suomen maalla, jotka kulkevat vielä Gunnarin ja Suomen saarnaajain talutusnuorissa. Ehkä sieltä vielä jokukin pääsee irti. Äiti tulee Laurin luokse lähiaikoina joksikin aikaa. Jaakko veljeni jäi kantamaan niitä Lapin muistoja kalliina. Tuntuu siltä, että Jumala on avannut hänenkin silmänsä näkemään, mitä aika kuluu.

Ole tervehditty, rakas vanhin. Ole lohdutettu painavassa tehtävässäsi. Älä rasita itseäsi liikaa. Sinä olet yksi kallis lohtu meille tällä kauhistavalla ajalla. Terveiset Julia-vaimolle y.m. kristityille, ja Stenille vaimonsa kanssa.

Jumalan rauhaan. Nuori veljesi

Kalle

Alkuperäinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

177. LAURI KOISTINEN - KALERVO KOISTISELLE

Malmberget 26/4 1971

Veljeni Herrassa. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tulen luoksesi hengessäni.

Olin eilen Svappavaarassa Fransin kanssa. Siellä oli koolla Leevi, Julia, Wille ja Elmiina, Hilma Stöckel, Unon tyttö ja yksi sokea vanha kristitty vaimo, sekä pari uskotonta. Minut pantiin

saarnaamaan, ja Leevi luki tekstiksi Matteuksen 5. luvusta armonjärjestyksen, jonka rinnalla puhuin, vaikka ahtaat oli tuntemiset. Vanhukset olivat hengessä palavaiset ja syntinsä tuntevaiset, joka vahvisti minuakin vielä uskossa, kun näki, ettei kaikki ole vielä kuolleet, vaan Maria Magdaleenan sisaria on vielä muutama elämässä.

Olen saanut hiukan kantaa oikeata murhetta Jumalan mielen jälkeen, ja Pyhä Henki on vaikuttanut voimaa henkiä koettelemaan, jolloin on saanut nähdä sen hirvittävän saatanan lukin nuotan ja siiman, jolla kalastetaan paljon heränneitä sieluja kuolleen uskon hautaan. Voi maailmaa pahennusten tähden. Ei ole myllynkivisaarna turha vieläkään. Ja kun kuolleen uskon haudassa pidetään kirkonmenoja hengellisen kuoleman jälkeen, niin ei ole paljon toivoa, että sieltä kukaan virkoaisi, sillä Laestadius sanoo: Kuolleet ovat kuolleet!

Laestadius sanoo: Usein kuulen korvissani äänen Jerusalemin hävityksestä, kun portit avautuivat itsestänsä "lähtekäämme täältä", ja kukas tietää, minne lähtö tulee, kun ääni sanoo "lähtekäämme tästä elämästä." - Joo, hyvä on aina tutkia lähtönsä hetkeä, joka päivä ja monta kertaa päivässä. Sillä ei meillä tässä ole pysyväistä kaupunkia, vaan tulevaista me etsimme.

Ilmoittakaa kaikille siellä, että Lapinmaan suuret kokoukset ovat seuraavasti: Helatorstaina Parakassa, helluntaina Parkalompolossa, elokuussa n. 20. p. Kiirunassa ja heti jälkeen Svappavaarassa yhtä päätä, jolloin norjalaiset tulevat.

P.S. Tulemme helluntaikokousten jälkeen Sirkan kanssa Suomeen.

Jumalan rauhan terveisin

Lare & Sirkka

Alkuperäinen. Omakätinen.

Kalervo Koistiselta saatu.

Lauri Koistisen arkisto.

178. LEVI ÄLVGREN - KALERVO KOISTISELLE: "JUMALAN SANA JA JEESUKSEN PYHÄ VERI OVAT ASEEMME!"

Svappavaara 17/5 1971

Jumalan armon ja rauhan toivotuksella tervehdän Sinua rakkaan perheesi kanssa ja kiitän kalliin kirjeesi edestä!

Emme ole, veli rakas, minkään halvan asian tähden kiitolliset Jumalalle ja vielä Jumalan ihmisillekin. Tosi on kuten tunsit ja kirjoitit: 'Tässä on Jumalan huone" niinkuin Jaakoppi sanoo j.n.e. Särjettyjen ja uskovaisten sydänten maja on se oikea Jumalan huone, josta ei Häntä synti pois aja.

Oikiat Pyhän Hengen armovaikutukset olet saanut tuntea. Joka on hauska nähdä sinun kirjeestä, että Jumala on sinun oikealla ajalla kiinni ottanut ja kuljettanut oikean äidin syliin tällä vaarallisella maailman ajalla, jossa paljon yksinkertaisia kristityitä on viety vääryyden alle Gunnarin ja Suomen saarnaajani talutusnuoraan, niinkuin sanot. Sillä siellä ei ole yhtään autuutta, jotka Pyhän Hengen työhön on vääryyttä hyväksyneet, sillä Raamatussa ei ole semmosilla yhtään suojaa. Ja met olemma siitä varmat, että Laestadiuksen saarnat on Pyhän Hengen työtä, ja joka niitä muuttaa, niin se tulee valehtelijaksi, niinkuin Raamattu todistaa.

Ja sentähden ole rohkea ja vahvista sinuas, niinkuin Herra sanoo Josualle. Ja käske, ettäs pitäisit kaiken lain ja tekisit sen jälkeen, kuin Mooses minun palvelijani sinulle käski, älä siitä harhaile oikialle eikä vasemmalle puolelle, sillä ole toimellinen kaikissa. Sillä Jumalan Poika sanoi juutalaisille, jos te olisitte Mooseksen uskoneet, niin te olisitte minun uskoneet, sillä minusta hän on kirjoittanut, vaikka monet sanovat, että ei Mooses kuulu meille, eikä profeetat oleitte kirjoittaneet, mutta net sanovat, jotka on itte menneet vääryyden alle, kyllä kuuluu koko Raamattu tälläkin ajalla, sillä laki on kurittaja Kristuksen tykö, ja Jumalan Poika saarnaa profeettain todistuksilla. Ja Luther ja Laestadius on saarnanneet samalla Pyhällä Hengellä. Ja sen tähden on varma perustus, jonka päälle olemma rakentamassa, se on se seurakunta, jossa Kristus on henkensä kanssa hallitsemassa. Sitä ei virrat eikä tuulet voi kukistaa, sillä se on kalliolle perustettu.

Nämä ovat tukena, kun perkele, maailma ja oma liha tahtovat peloittaa ja näyttää voimansa yhden kristityn edessä ja ympärillä läheltä ja kaukaa. Jumalan sana ja Jeesuksen pyhä veri ovat aseemme ja lääke kaikkea vihollisen voimaa vastaan. Ja Pyhä Henki, joka meitä johdattaa kaikkeen totuuteen, ettei meitä mikään voi vahingoittaa.

Olkaa sydämen rakkaudella tervehdetty minulta emäntänne kanssa. Sano lapsille paljon terveisiä, ja myös sano Reinolle terveiset ja Sinikalle, ja äitilles. Ja toivon, että äitis ajattelis enempi perään, mitä aika kuluu. Ville ja Elmiina sanovat paljon terveisiä teille. Kokoukset tulevat ensiksi Parakan kylään 2O.p tässä kuussa ja 29. päivä Parkalompoloon, jos voittamattomia esteitä ei tule, sillä ihminen tiensä aikoo, vaan Herra sen määrää.

Sano paljon terveisiä Mäkelän veljeksille ja Koljoselle ja kaikille kristityille. Heikko veljenne

Levi Älvgren

Alkuperäinen.

Kalervo Koistisen hallussa.

179. LEVI ÄLVGREN - KALERVO KOISTISELLE

Svappavaara 15/6 1971

Jumalan rauhan tervehdyksellä tervehdän sinua ynnä perheesi kanssa, ja kaikkia meidän ystäviä, jotka sinun ympärillä ovat. Kiitän kirjeestäsi, jonka olen saanut rakkaudella vastaanottaa, josta näen, että Jumala on sinua kuljettamassa sitä oikeata alennuksen tietä, josta Jumalalle kiitos olkoon ja kunnia ja ylistys, että on sinut kuljettanut pimeydestä valkeuteen näkemään sen kaitasen tien, joka viepi elämään, jonka harvat sielläkin näkevät. Jumala teille antakoon voimaa ja väkevyyttä saarnaamaan sitä vääryyttä vastaan, joka on Suomenkin maalla, että ei käy Laestadiuksen oppiin hyväksyä mitään vääryyttä. Hän on aikakautemme suurin huutaja auringon koitosta, jonka sydämelle on Jumalan Poika syntynyt, joka on seurakunta, niinkuin apostoli sanoo, elikä on se siemen, jossa on 12 apostolin oppi kuvattuna, josta profeetat ovat ennustaneet. Ja niin kuin näkyy jo Emmauksen tiellä, itse Jumalan Poika selitti Raamatuita Mooseksesta ja profeetoista. Sentähden on kysymys, että meillä mieli säilyis puhtaana, jonka opin on

kristillisyyden vanhimmat meille puhtaana jättäneet, uskossa, opissa ja elämässä, että met emme hyväksy mitään uutta.

Ole nyt tervehdetty sylillä ja sydämellä perheesi kanssa. Saan kertoa Nattavaarasta, jossa olemme olleet Dynesiuksen tykönä yhteen kokoontuneena kristittyin kanssa, hauskat ovat ne hetket, kun saamme kuulla, kun pääskyset visertävät elämän puun oksilla ja kiittävät Luojaa sen onnen ja autuuden edestä. Paljon terveisiä Steniltä, Fransilta ja kaikilta kristityiltä. Terveisiä minulta Julian kanssa. Piirsi

Levi Älvgren

Ilmoitan teille, että pidämme olla Norjassa, 26. päivä tässä kuussa (kesäkuussa) alkavat kokoukset Kjöllefjordissa. Toivomme, että saamme teitä kohdata siellä. Ilmoita siellä kaikille, jotka haluavat tulla Norjaan. Minä lähden täältä 24.päivä, minä olen yötä välillä. Haluan kulkea hitaasti, että en rasittuis. Steni ja toiset lähtevät 25. päivä, he ajavat samana päivänä perille. Satamasta lähtee proomu elikkä lossi joka ilta 9.30. Terveiset Laurille, Reinolle, Severille, Yrjölle, Koljoselle, kaikille perheineen, niin kaikille kristityille.

Alkuperäinen.

Kalervo Koistisen hallussa.

180. YRJÖ MÄKELÄ Y.M. - LEVI ÄLVGRENILLE Y.M.

Karinainen 8/7 1971

Rakas ja kallis veljeni Leevi Älvgren sinun vaimosi Julian kanssa, ja kaikkien niiden kanssa, jotka sinun kanssasi yhtä ovat Jumalan armossa yhtä rauhan ilmaa hengittämässä. Jumalan armon terveisillä haluan sinua tervehtää vaimoni Veeran kanssa, ynnä kaikkien puolesta, kuin täällä haluavat juuri sydämen pohjasta olla yksi teidän kanssanne siinä opin esikuvassa, joka on Herralta ulos saarnattu, Hänen Isänsä tahdon jälkeen, jonka meidän herramme ja vapahtajamme Jeesus Kristus, kuolemallaan meidät päästi kuolemasta ja viattomalla verellään sen vahvisti ja kuoleman haudasta ylösnousseena voitti kuoleman meidän edestämme, että me saamme nyt kuoleman sijaan iankaikkisen elämän, jonka todistajat ovat profeetat ja apostolit ja meille tällä ajalla Lars Levi Laestadius, ja kaikki ne opettajat, veljet ja sisaret, jotka sen opin päällä elää ja kuolla tahtovat. Se on totinen tosi. Ja ne ihmiset, jotka sen opin esikuvan ovat uskoneet ja vastaan ottaneet, niin ne ihmiset myös haluavat kaikista voimista itseään eroittaa pois uskottomain ja ulkokullattuni seurasta, aamen.

Mutta kun ihminen on niin läpi turmeltu, kuin minäkin raukka olen, että tuntuu, että se on ihan sopimatoin tämmöisen ihmisen kirjoittaa hurskaille veljille ja vielä mainita profeettain, apostolein ja Herran nimeä. Ja sen suuren rovastin nimeä, joka on Herran kädestä tällä maailman lopulla huutanut ihmisten lapsille, pyytänyt ja toivonut, että huomaisivat, mikä kuoppa on heidän edessään. Jos siinä hurjassa humussa tahtovat elämänsä jatkaa iltaan asti.

Kalle Koistinen kertoi liikutetulla sydämellä terveiset Norjasta, joka sai olla niissä autuaallisissa seuroissa mukana. Se minunkin kylmää sydäntä lämmitti. Hän kertoi, että olit niin hyvissä voimissa, että jaksoit saarnata yhtä voimallisesti kuten ennenkin, ja selitys oli selvä ja ihana kuulla. Sanoi Stenin myös olevan terve. Kertoi, kuinka monet siellä saarnasivat, mutta tulisi pitkäksi niitä ruveta muistelemaan. Kyllä hän oli iloinen, että Jumala oli niin hyvin edeskatsonut hänen kohdalleen, että sai olla siellä mukana.

Olimme koossa Honkilahdessa viime pyhänä, 4.s. kolminaisuudenp. ja oli siitä puhetta meille pyytää sieltä Lapinmaalta lähetystä tänne, jos Jumala suo ja Hänen pyhä tahtonsa niin olisi, että saisimme lähetyksen sieltä tänne. Se oli meillä kaikilla yksimielinen toivomus, Kalle Koistiselta, Severiltä, Heimolta, Pentiltä, Toivolta ja Leeviltä ja minun poikani perheeltä. Koljonen ei ollut nyt siellä, mutta on ollut hänen kanssaan puhe aikaisemmin, ja hän on myös sitä mieltä, että heillä pidetään silloin seurat. Se on nyt ikävä, kun teille olisi nyt heinäkuussa sopinut parhaiten, ja se on hyvä ajatus, kun ilmat on vielä lämpimät. Mutta meistä se on nyt hyvin vaikea ajallisten asiain tähden. Sillä Kalle Koistisella on nyt se tullilaivan ajotuuri, joka ohjaa laivat mereltä Turun satamaan ja satamasta merelle, ja se vie häneltä vielä elokuun, sitten hänellä on vapaampi aika touhuta, sillä hän meinaa Turkuun seuroja, ja hänellä on paljon huolia. Se nykyinen toimi, joka hänellä on, se on hyväpalkkainen, minkä ymmärrän. Minulla on mansikan korjuu, joka alkaa nyt ensi viikolla, se on sellainen kasvi, että se täytyy saada sitä myöten korjuun kuin se kypsyy. Sillä yksi lämmin kostea vuorokausi saattaa sen pilata, joka on jo valmis. Siksi se on tarkoin valvottava. Se kestää noin kolme viikkoa, korjuuaika. Sillä se kukkii noin kolme viikkoa voimakkaammin ja se valmistus on

suhteessa samalla tavalla. Se on minun ainoa yritys saada näkyväistä elämää. Jos Jumala antaa sen menestyä. Nyt näyttää niin lupaavalta, että siitä voi saata 6-7 tuhatta markkaa, jos Jumala suo ja varjelee, että ilmat ovat sille asialle suotuisat. Se voidaan ottaa pois myös, ettei saa yhtään markkaa.

Näiden asiain vuoksi me päätimme ehdottaa suuskuun puoleen väliin, jos teille niin sopii. Siis 15.9.-71. Kyllä joskus syyskuu on ollut vielä hyvin kaunis ja lämmin, vieläpä lokakuukin. Nyt täällä onkin sietämättömän kuuma, että on sisällä jo vallan liian kuuma pitää kokousta. Sitten on vielä se asia, että meidän pitäisi saada seurata mukana paikasta toiseen rukouksia. Minua ne vaativat kirjoittamaan. Minä lupasin niin tehdä.

Terveisiä käskivät sanomaan monet sisaret ja veljet niistäkin, kuin ei ollut seurapaikalla. Erikoisesti se vanha sisar Elli nimeltään, joka asuu Hinnerjoella. Joka oli silloin kokouksissa Honkilahdessa, kun kävitte ensikerran Suomessa, kun kokoukset olivat Severillä.

Lausu sydämen rakkaat terveiset kaikille veljille ja sisarille. Ole itse ensin ja enin tervehditty vaimoni Veeran kanssa. Koljonen on myös varoittanut, että häneltä terveiset myös muistamme panna, kun kirjoitamme teille.

Tästä tuli nyt niin sekaisin tämä kirje kuin olenkin, mutta toivon että saatte siitä selvän. Mutta jos tämä meidän toivomamme aika on teille ihan sopimaton, niin toivomme on, että ilmoitatte siitä. Mutta meillä on se ymmärrys, että jos emme saa sieltä lähetystä, niin emme voi täällä elää, sillä varma on, että se käy niin kuin luonnollisessa perheessä, jossa asunto on erämaassa ja vanhemmat lähtevät ja jättävät pienet avuttomat lapset sinne, niin kuolevat ne. Heikommat ensin ja vahvemmat perässä. Siksi meidän

rukous on Jumalan puoleen, että Hän lähettäisi meille Hänen sanansa saarnaajat. Toivomme on, että Leevi Älvgren ja Sten Johansson kuitenkin tulisi ja heidän matkaansa sitten veljiä ja sisaria, niin kuin Herra parhaaksi näkee ja on tilaisuudessa pääsemään. Jumalan armon ja rauhan haltuun minä uskon nämä asiat, ja kaikki syntimme anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä, jonka Hän on antanut ulosvuotaa Hänen pyhästä ruumiistaan. Siinä on teidän ja meidän iankaikkinen ilo ja autuus tapahtunut. Jääkää Jumalan rauhaan siinä toivossa, että jos ei täällä tavata, niin sitten taivaassa.

Meiltä kaikilta täältä terveiset sinne teille kaikille, niin lavialle kuin toisianne tapaatte. Seurakunnan kanssa ja puolesta

Yrjö vaimoni Veeran kanssa.

Alkuperäinen.

Koneella kirjoitettu.

Ei omakätistä allekirjoitusta.

Levi Älvgrenin kokoelma.

181. LEVI ÄLVGREN Y.M. -YRJÖ MÄKELÄLLE Y.M.

Kaalasluspa 18/7 1971

Rakas veljeni Herrassa vaimosi Veeran kanssa, ja koko sen kalliin Herran lauman kanssa, joka ympärilläsi on. Jumalan armon ja rauhan sydämellisellä toivotuksella tervehtelemme teitä ja kiitämme kalliin kirjeenne edestä.

Norjan matkan jälkeen olemme olleet koolla pyhärukouksissa Jukkasjärven kylässä viikko takaperin, ja nyt meillä ovat kokoukset täällä Kaalasluspan kylässä. Ja sitten tulevat kokoukset Vaskivuoreen, jos Jumala sen suo, 7. päivä tätä kuuta. Ja sen jälkeen jatkuvat Kiirunassa. Jos on mahdollista sieltäkin tulla, niin olette sydämellisesti tervetulleita.

Olemme täällä koetelleet Herran edessä teidän lähetyskutsunne ja tulleet siihen tulokseen, että se sopisi niihin aikoihin, kuin olette esittäneet, vaan että jos se sopisi teille aloittaa kokoukset jo 12. p. ja olisimme siellä 11. p. illalla. Mutta jos tämä pieni ajan muutos ei sopisi teille, niin sitten tulisimme 14. p. illalla, ja kokoukset alkaisivat 15. p., kuten olette tahtoneet. Kaikessa tapahtukoon Jumalan tahto. Kyllä te ilmoitatte lopullisen päätöksenne. Ja jos olis mahdollista teillä siellä saada kirkon, sen olemme yksimielisesti Stenin kanssa ymmärtäneet.

No, terveyteni on suurinpiirtein parempaan päin, vaan Julia on Bodenin sairaalassa. Mutta se kuullostaa, että asiat ovat hyvin päin menossa, että hän pääsee kotia, ennen kuin meidän kokouksemme tulevat.

No, enpä tiedä tällä kertaa, mitä paperille panisi, mutta on kuitenki se rukous Jumalan tykö, että Herra säilyttäis sen vilpittömän mielenkään, siihen vanhinten oppiin, josta olemme elämän ja hengen saaneet, että emme hyväksyis siihen mitään vääryyttä, jonka eksytyksen alle on niin suuret laumat menneet, sekä täällä Lapinmaalla että siellä Suomen maalla, ja Amerikan maalla, ja suuri paljous Norjan maalla. Mutta on kuitenki vielä siellä Jäämeren rannalla vanhoja saarnaajia, jotka ovat kantamassa ja kiinni pitämässä siitä opista, jonka kristillisyyden vanhimmat ovat siellä saarnanneet, nimittäin Frans Parakka ja Viktor Björkman, jotka on Laestadiuksen opin tahtoneet puhtaana säilyttää, joittenka kanssa on yksi sydän ja yksi sielu, niin kuin teidänkin kanssa, josta Jumalalle kiitos olkoon, kunnia ja ylistys. Sillä emme ole suulla ja sanoilla esikoisten seurakunnassa, niin kuin kuulin, kuin kävimme siellä Syrjän Reinolla. Mutta me olemme koko sydämellä ja mielellä. Ja sen tähden pyydämme, että rukoilette meidänkin edestämme, ja erittäinkin minun, koska tunnen, että en jaksa valvoa yhtä hetkeä oikealla valvomapaikalla. Terveiset kristityiltä, sydämelliset.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Levi Älvgren, Sten Johansson, Frans Martinsson, Isak Gunnelbrand, Vilhelm Ormalm, Kalle Blombacke, Gustav Dynesius, Arvid Stålnacke, Eero Mäkelä, Anders Svonni.

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

182. YRJÖ MÄKELÄ Y.M.
- LEVI ÄLVGRENILLE Y.M.

Karinainen 8/10 1971

Rakas veljeni Leevi Älvgren sen sinun rakkaan vaimosi kanssa, ynnä koko sen siunatun Herran lauman kanssa, kuin sinun ympärilläsi on. Jumalan armon ja rauhan terveisillä tervehdän sinua ja kaikkia niitä, jotka maailma on ylönantanut Ihmisen Pojan tähden. Ennen kaikkia niitä, jotka olitte meidän ilonamme täällä Suomessa.

Minä vaivainen en ymmärrä, millä sanalla osaisin ulos toimittaa sitä armoa, jonka Jumala on meille osoittanut teidän kauttanne, jotka jätitte ystävänne ja lämpimät kotinne, ja tulitte tervehtimään meitä kelvottomia ihmisiä, joista minä kurjin olen, täällä Suomen Siionissa.

En ymmärrä, millä sanalla teitä kiittäisin, mutta uskon kautta ymmärrän, että Jumala on sangen armollinen ja laupias meitä kohtaan, että hän Poikansa Jeesuksen nimessä lähetti palvelijansa meitä kelvottomia tervehtimään niin monilla armon sanoilla, kuin saimme teidän huuliltanne kuulla.

Uskomassa olemme suurena syntisenä niin kuin ennenkin, synnin poispanijana. Terveenä olemme niinkuin ennenkin ruumiin puolesta, mutta suuri vaiva uskoa itsensä autuaaksi, sen synnin voiman läpi, joka tuntuu luissa ja ytimissä, jota tarvitsen anoa vielä anteeksi, rakkaat ystävät, teiltäkin, kun en jaksanut sensyntiturmeluksen tähden kuin minulla on, niin palvella, kuin olisi pitänyt teitä, rakkaat veljet ja sisaret. Mutta uskon, että olette ymmärtäneet meidän heikkoutemme ja anteeksiantavaisella sydämellä vielä muis-

tatte meitä. Jota minä pyydän, että vielä rukoilette Jumalaa minun ja meidän kaikkien edestä, että matkamme onnellisesti päättyisi siihen päämaaliin, johon olemme pyrkimässä.

Kyllä nyt on aika ikävä, kun joutuu näkemään sitä surkeutta, kuin nyt on maailma täynnä. Mutta se on meille lohdutus, kun näemme historioista, että se on aina ennenkin niin ollut. Niin mikä ihme se on, jos näinä maailmanlopun aikoina se niin on, kuin se nyt on.

Saul oli voideltu kuninkaaksi Herralta ja sen jälkeen Daavid. Saul rupesi vainoamaan Daavidia, ajoi suurella joukolla takaa tappaakseen Daavidin. Daavidin täytyi paeta Saulia. Luther oli lainsuojattomana, jossa hän oli piilossa, linnaan kätkettynä, jossa hän käänsi Raamatun kirjaa kansansa kielellä ymmärrettäväksi. Vielä suuressa köyhyydessä vainottu niiltä, jotka Herralta ensin opetettu olivat. Rovasti Laestadius oli suuresti vihattu Lutherialaisena pappina, Lutherialaisessa kirkossa. Ja syy oli se, että hän rupesi saarnaamaan Jumalan sanan totuuden puhtaana ulos. Siitä suuttuivat ne, jotka olivat nukkumassa syvää synnin unta Luther-uksen nimen alla. Nyt on meillä sama kohtalo niiltä Laestadiolaisilta, jotka ovat nukkumassa syvää synnin unta Laestadiuksen nimen alla. Jotka elävät niin irstasta elämää, että ei paavin papit enää sen hirveämmin elää voineet. Voi tätä kauhistusta, että heränneet ihmiset nyt hukutetaan sen valhe vaipan alle, kuin heidän opettajansa esiintyvät hurskautta teeskennellen Laestadiuksen nimen alla. Törkeästi valhetellen, että ei he ole muuttaneet Laestadiuksen oppia, vaikka ovat kokonaan sen hyljänneet. Voi, Jumala paratkoon, että jokukaan ihmisraukka siellä suuressa joukossa, jotka kulkevat maailman joukon perässä ja huutavat "ota

pois, ota pois, ristiin naulitse", huomaisi mihin ovat matkalla, ennenkuin on myöhäinen.

Kerro paljon terveisiä meiltä kaikilta täältä, juuri sydämen rakkaudella Orrmalmille, Stenille, Blombacken Kallelle, Frans Martinssonille, Isakille, Dynesiukselle, Isakssonin veljen pojalle vaimoineen ja lapsineen ja kaikille heidän ystävilleen, Vingbäckin perheelle, kaikilta kaikille. Minä en saata muistaa nimiä, on siksi niin vaikea kirjoittaa.

Olisi se ollut hauska, kun olisi niitä nuoria, jotka ovat Jumalan armon saaneet vastaan ottaa, olisivat saaneet olla teidän mukananne täällä. Stenin lapsia ovat muistelleet, kun olivat luvanneet tulla mukaan, Armaksen tytöille elokuussa, kun siellä kävimme. Mutta olemme lohdutetut sillä, että jos maailma vielä seisoo, niin tavataan seuraavalla kerralla. Jos ei täällä niin sitten taivaassa.

Se toivo ja rukous on minullakin raukalla Jumalan puoleen, että Jumala meidän heikon uskomme niin vahvistaisi, että se Golgatan Herra, joka taisteli meidän ja kaikkien heikkomielisten ja ylönkatsottujen puolesta ja voitti kuoleman ja helvetin, että uskomme silmät pääsivät näkemään sen viattoman veren aurinkoa kirkkaampana. Jotka olemme Jumalan, Isän rakkaan Pojan veren hinta. Voi, jos huomaisimme, kuinka olemme maailman rakkauden, synteinjaylitsekäymisten tähden noin hirveän vaivan ja tuskan saattaneet taivaallisen Isän päälle, niin osaisimme jotain ajatella, kuinka suuri rakkaus on Jumalalla ollut langennutta lastaan kohtaan. Sillä Hän on sen tehnyt puhtaasta rakkaudesta. Muuten olisimme saaneet olla iäti suljettuna helvetin kattilassa meidän ansiomme jälkeen.

Voi, jos voisimme kiitollisin mielin Häntä rukoilla, että ei Hän meihin suuttuisi meidän kiittämättömyytemme tähden, vaan että

Hän meidän heikon uskon niin vahvistaisi, että me yhdessä nuoret ja vanhat, toinen toistamme tukien iloisin mielin kulkisimme, käsi kädessä kohti iäistä elämää. Me, joilla on synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja siinä viattomassa veressä. Voi, mikä onni ja autuus se on sitä vastoin, että uskotoin kansa kulkee kohti kuolemaa ja iankaikkista helvetin vaivaa, joka on kyllä kauhea nähdä.

Ole nyt, rakas veli minulta ja meiltä kaikilta täältä ensin ja viimein tervehditty kaikilta niiltä, jotka ovat sen seitsemännen enkelin äänen alla kilvoittelemassa yhtä autuaallista uskonkilvoitusta. Jonka nimi on Lars Levi Laestadius, nimittäin se enkeli, joka on tällä viimeisellä ajalla Jumalan kädessä ollut, jonka suun kautta on Kristuksen Henki ulos huutanut, jonka huudon alla mekin olemme Jumalan armon osallisuuteen tulleet johdatetuiksi, josta ei osaa niin kiitollinen olla kuin tulisi.

Jääkää Jumalan rauhaan. Terveisiä Mäkelän Eerolle myös, ja Abrahamssonille ja heidän perheilleen ja niille lappalaisille kuin on Kiirunassa. Muistakaa meitä teidän rukouksissanne.

Kirjoitti

Yrjö vaimonsa Veeran kanssa,

seurakunnan kanssa ja puolesta,

Severi, Heimo, Toivo, Pentti, Leevi, Kalle Koistinen, Lauri, Armas Mäkelä perheensä kanssa, joilla lapset ovat. Elvi Hirvensalo, Maire Toivonen miehensä kanssa, Vieno Aaltonen, Elli Nortamo, Lilja Tammisto lapsineen, Manta Uusitalo ynnä kaikilta, jotka ovat yhtä mieltä meidän kanssa.

Vielä rakkauden terveiset sydämmellisesti niille vaimoille ja sille ihanalle neitoselle, jotka olivat teidän matkassa Suomessa.

Muistamme myös rakasta veljeä Steniä sydämmellisin terveisin. Jääkää Jumalan armon ja rauhan haltuun. Hyvästi.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Ei omakätisiä nimikirjoituksia.

Levi Älvgrenin kokoelma.

183. LAURI KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE

Tampere 5/111971

Kallis vanhin, rakas opettaja Levi Älvgren, vaimosi Julian kanssa. Jumalan armon ja rauhan terveiset teille meiltä Tampereen nuorilta, jotka yksi olemme teidän kanssanne esikoisten seurakunnan helmassa. Siinä meidän on hyvä olla, emmekä tahdo emmekä toivo parempaa eli uutta kristillisyyttä, kuin se aikakaudellamme ensiksi syntyneen esikoisen, rovasti L.L.Laestadiuksen suloinen oppi opettaa.

Tosin tulee joka päivä kohdalleni se raskas kysymys, että sen opin seuraaja olla, missä joutuu usein epäilemään omasta tilastaan, kun raja elävän ja kuolleen, maailman ja kristillisyyden väliin vedetään ihmisten muotoon katsomatta, ja huomaa tykönänsä niin paljon huolimattomuutta, valvomattomuutta, hempeyttä, ja esikuvassa puuttuvaisuutta hengellisen uneliaisuuden tähden. - Kuinka saatankaan tuon orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan seuraaja olla, kun ei totuuden terä kirkkaana pysy. Hiekkaa on miekanterään heitettyjä harjaantumaton hengellinen sotamies olen ollut.

- Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kuitenkin tulevat, voi kuitenkin sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee.

Uskomassa kuitenkin olen ja olemme. Ja kannamme sen toivon sydämissämme, että ei Herra anna töittensä palaa, vaikka niin suuri tulipalo on helvetistä noussut, että koko Suomen suuri kristillisyys paloi kuin oljet tuulessa. On täällä kuitenkin muutama sielu Herran armon ja voiman kautta säilynyt totuudessa, ja nyt jo on näkösälle tullut, että valtakunnan lapset ovat hyvä siemen. Ei ole Yrjön eikä Severin tarvinnut viluun kuolla, vaikka saatanan apostolit ovat sitä toivoneet ja profeteeranneet, vaan kauniisti viheriöitsee Herran peltovainio Pohjolassa, vaikka talvi on ollut kova, eikä minään aikakautena ole välittuin joukko suuri ollut saatanan joukon rinnalla.

Täällä olisi kova tarve saada painoon puhdas pöytäkirja, nimittäin Rovastin puhdas kirkkopostilla, mutta tällä hetkellä se hanke ei näytä olevan mahdollista. Mutta niin pian kuin varoja löytyy, niin se kiireellä painetaan, sillä niitä ei ole kuin muutama kappale koko Suomessa.

Olen nyt saanut lopultakin sen Havaksen Historian oikaisun käännetyksi ruotsiksi ja täällä olisi edullisinta painattaa sitä ruotsinkielisenä Offset-painossa, jollin 100 kappaletta saisi n. 135 markalla, eli n. 150 kruunulla. Sehän tulee kokonaan ruotsalaisten ja norjalaisten tarpeeksi, niin että kohtuus olisi, että ruotsalaiset maksaisivat sen painatuksen, koska meillä täällä Suomessa ei ole tällä hetkellä juuri äyriäkään rahaa. (Köyhät on vain Herra valinnut Suomen maalla). Stenin kopiolaitteella monistus maksaa kaksi kertaa enemmin ja sitten vielä työ päälle. Jos te siellä Lapissa näette sen tarpeelliseksi, niin pankaa vain se 150 kr kirjattuna kirjeenä minulle, niin lähetän kohta paketissa Levin osoitteella

n.90 kappaletta monisteita. Ne 10 lähettäisin itse Länsi-Norjaan muutamille Boremannin saarnaajille ja kristityille.

Muuten tänne ei kuulu kummempia. Olemme joskus harvoin käyneet Sirkan kanssa tervehtimässä näitä Tampereen nuoria kristityitä, m.m. Nurmisen Jukka-poikaa, joka on naimisissa ja terve, mukava poika. Siellä oli kymmenkunta nuorta koolla, ja puhuin siinä suoraan opin muutoksista Ilmestyskirjan lopussa olevain uhkausten rinnalla, ja kyselin poikien ymmärrystä siitä, mitä profetian sanoja Johannes tarkoittaa. Joku sanoi: Ilmestyskirjaa, joku koko Raamattua j.n.e. johon jatkoin, että se tarkoittaa kaikkia Jumalan sanan muutoksia, sekä ennen että jälkeen Johanneksen ajan. Niin kuin profeetat ovat eläneet tuhansia vuosia ennen Johannes-apostolia, ja oppi-isät Luther ja Laestadius tuhansia vuosia jälkeen, niin liitetään Pyhän Hengen kautta saarnattu sana yhteen, aikakauteen ja ajankohtaan katsomatta. Sitten näytin Marianpäivän saarnan v.1851 uudesta Suomen postillasta sekä käsikirjoituskokoelmasta (Saarnoja), jolloin nähtiin, että melkein koko sivu oli jätetty pois ensimmäisestä tutkistelemuksesta, jossa puhutaan millainen se ihminen on, joka tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä. - Rauhassa siinä erottiin ja kyllä nuoret saivat ajattelemisen aihetta, ja Suomen saarnaajat kiusaa, sillä pojat lupasivat kysyä ymmärtäväisiltä tätä asiaa. (Jos vain uskaltavat.)

Reino Syrjä on tullut Nurmisen kanssa ystäväksi ja pitää salaa kanssakäymistä. Kävimme Reinolla Sirkan kanssa joku aika sitten. Reino Syrjä kehotti meitä, kun olemme sellainen "mukava nuori pari", menemään Nurmiselta anteeksianomaan omaa kunniaa. Mutta en voinut olla hymyilemättä miehen hulluudelle. Siitä se on pahentunut, että Kristusta sanotaan seurakunnaksi, ja sillä sanalla saavat kaikki yksinjuoksijat ratsastaa ja sanoa, että joka joukossa

tulee autuaaksi j.n.e. - Sitten se vielä panettelee kaikkia Lapin oikeita kristityitä paitse ei Vingbäckiä, joka on "totuuden mies". Erikoisesti Pekkarin radio on vetonaulana (joka ei ole Pekkarille kunniaksi). Niin se iso mies elättelee itseänsä hiirillä, eikä käsitä opin asioita yhtään. Sanoi vielä, että opetuslapset saivat Pyhän Hengen vasta helluntaina, ja väitti August Isakssoninkin niin sanoneen, (En usko ollenkaan.)

Lahdessa ovat Boremannilaiset yrittäneet estää siskoani Toinia käymästä Hilma Laaksosen luona, joka on Olgan sisar, jonka luona poikkesimme Lappeenrannasta palatessa. Niin on hätä vääryyden peittäjillä, että tulevat julki. Hilma se vain puhuu suoraan näistä asioista, niin saarnaaja Sipposelle kuin kelle muulle tahansa. Ei se täti pelkää ketään. Sitten vielä juorutaan ja panetellaan minun puhettani Lappeen kirkossa, että kuullostaa niin kuin koko Lahti ja Tampere olisi ollut Lappeen kirkossa kuulemassa. Tosin on kaikki väännetty riettaasti pilkaksi. Nurminenkin saarnasi Tampereella, että "nuori poika, josta ei tiedä mistä se on tullut ja mikä se on, sanoo, ettei Lappeenrannassa ole yhtään kristittyä."

No joo. Sellaista sitä kuuluu maailmalta. Norjastakin sain Thoralf Jenseniltä kirjeen, ja hyvin siellä ovat jakselleet, vaikka se tauti ei vieläkään oikein ole hellittänyt.

Huomenna on pyhäinmiesten päivä, ja meininki on ajaa Karinaisiin Yrjön ja Armaksen luokse seuroihin. Koljoset tulevat meidän mukaan pillissä. - Jääkää nyt Jumalan rauhaan ja muistakaa meitäkin esirukouksissanne Isän tykö.

Rakkain terveisin *Lauri & Sirkka*

Jäljennös. Lauri Koistisen arkisto.

184. LEVI ÄLVGREN - KALERVO KOISTISELLE

Svappavaara 11/111971

Rakas veljeni Herrassa, Kalle Koistinen, rakkaan vaimosi ja lastesi ja sen siunatun Herran lauman kanssa, jotka olette hajoitetut sinne ympäri Suomen Sionissa, niinkuin mekin täällä, jotka olemme syntyneet sen oikean Äidin syliin, jossa kaikuu sen seitsemännen enkelin ääni, nimittäin Laestadiuksen, jonka sydämelle on esikoinen Herra Jeesus ensiksi syntynyt tämän etsikkoajan aamun koitossa.

Tervehdämme teitä Jumalan armon ja rauhan sydämellisellä toivotuksella ja kiitämme sen kalliin kirjeesi edestä, jonka olen saanut joku päivä sitten. Ja saan sinulle kertoa jonkun sanan opin asioista, kun näin sekaisin on tämä siunattu kristillisyys hajoitettu, että ei voi yksinkertaiset enää ymmärtää, mistä kiinni pitävät, joka on ikävä asia. Ja sentähden tarvitsemme tutkia Raamatuita ja Vanhinten kirjoja, ja katsella niitä. Frans Parakka kirjoittaa Havaksen historian oikaisussa: "Oppi sovinnosta ja Esikoisten seurakunnasta on ollut sangen raskas lankeemus Amerikassa ja Euroopassa." Niinkuin se näkyy nytkin olevan, kun ei käsitetä sitä oppia sovinnosta, joka on tapahtunut meidän ja sinun kohdalle ja kaikkien niiden kohdalle, joiden sydämet ovat särkyneet ristillä Golgatalla, jossa hätä on pakottanut huutamaan syvyydestä korkeuteen, niin kuin opetuslapset joutuivat sen toivottoman murheen alle siksi aikaa, kuin heidän Herransa ilmestyi sen pelvon alla heille lukittujen ovien taakse. Jossa Jumalan Poika puhalsi heille Pyhän Henkensä. Siinä kirkastui heille oppi sovinnosta, kun saivat tuntea

sen suuren ilon, jonka tähden he eivät voineet uskoa, kuten evankelista kirjoittaa.

Sen koettelemuksen läpi olemme mekin saaneet kulkea, kun olemme avanneet meidän lukitut sydämemme ovet hirmuisen epäuskon alta sen sanan kanssa, että jaksatteko minulle synnit anteeksi antaa? Siinä on se kymmenen tuhannen leiviskän velka kadonnut omaltatunnolta, se murhasynti. - Ja armo jäi sydämeen. Josta armosta tet ja met saarnaamme, niin kuin apostoli neuvoo. Ja sentähden ei ole jäänyt ihmisoikeuksille mitään sijaa viinamäen aidan sisälle. Ainoastaan side- ja päästöavaimet, niin kuin hän sanoo heille: "Ottakaat Pyhä Henki, joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te ne pidätätte, niille ne ovat pidätetyt."

Mutta kyllä rietas panee monta kertaa epäilemään sielun autuudesta sen syntiturmeluksen tähden, vaikka ei olis yhtään syytä epäillä, mutta syy uskoa juuri riettaan kaltaisena.

Ja oppi esikoisten seurakunnasta on se, että koska Jumalan Poika on se Esikoinen, ja kuin Hän on etsikkoaikamme alussa J^aestadiuksen sydämelle eläväksi syntynyt, niin sentähdenkunhän on sen Esikoisen Hengellä saarnannut, niin se on Esikoisten seurakunta, ja sen tähden ei ole kristillisyyden vanhimmat hyväksyneet kolmen sanan väärennöstä. Sillä Jumalan Poika sanoo, jos ei joku minussa pysy, se heitetään ulos niinkuin oksa, ja kuivettuu, ja ne sidotaan kokoon ja heitetään tuleen, ja palavat. Jos te minussa pysytte, minun sanani pysyvät teissä.

Ja siinä me näemme ne saarnaajat, jotka ovat muutoksia hyväksyneet Laestadiuksen oppiin, että Jumalan Poika tulee vastaan, sillä Hän on Sana. Ja siitä varjele Herra Jeesus meitä ja teitä siellä, että pysyisimme yhteen Henkeen sidottuna, niin kuin yksi

Siionin tytär. Niinkuin uskon, että se kultainen lanka juoksee läpi Sionin linnaa. Ja vielä sydämestä minäkin toivoisin yhdessä teidän kanssanne, että jokukaan näkis sen vääryyden, mihinkä on kristillisyys viety.

Sen tähden apostolein aikanakin niitten seassa, jotka uskoon tulivat, jotka olivat hempeitä juonia harjoitelleet, toivat kirjat kaikkein nähden ja polttivat ne, kuten näet apostolein tekoraamatun 19.1.18-20.V.

Kun rietas on ihmisen joutunut päästämään hallituksestansa, niin sitten se on alkanut kiusaamaan yhdellä ja toisella tavalla, ja vaeltamaan karkeita paikkoja, ja etsii lepoa ja ei löydä - se on suruttomiin. Mutta nyt se näyttää, että se on menny Boremannin joukkoon ja siellä etsii lepoa ja ei löydä. Sillä vihollisella on hätä, että sais totuuden hengen sammutetuksi, ja sentähden se nyt vaeltaa valheen kanssa siinä joukossa ja pyytää estää, että ei Pyhä Henki pääsis kuljettamaan kaipaavaisia sieluja oikean äidin syliin. Ja sentähden tarvitsemme täyden valkeuden, pysyäksemme pahan voittajana tässä sodassa ja kilvoituksessa sen katoamattoman kruunun perään.

Oikeat koettelemukset ovat sinulla, rakas veljeni. Sen olemme saaneet ja saamme koetella mekin, emmekä tarvitse kuitenkaan katua iankaikkisesti, että sotaan olemme lähteneet. Sillä oppi on oikea, eikä toista tule, joka sen kaataa, vaikka vihollinen kuinka yrittäis sen tyhjäksi tehdä. Mutta nuorilla on monta kertaa asiat kirkkaampana, ja missä kokemusta puuttuu, et ole kuitenkaan turvaton, kun siellä on lähempänä vanhempia veljiä, joihin voit luottamuksella turvautua hädän tullen. Nytkin olemme iloksemme saaneet kuulla, että teille oli tulossa pyhäinmiesten pyhäksi kokoukset Heikinsuolle. Me olimme myös kokoontuneina Kangosen

kylään Janne Kuoppalan talossa, niin kuin ennenkin, kun rukoushuone on toisissa käsissä. Kun saat tilaisuuden, niin olisi hyvä, jos voisit kirjoittaa tästä kopiot Koljoselle, Laurille, niin saavat lukea meidän ystäville, jos sopii.

Muistossamme olette siellä kaikki, joitten kautta olemme kulkeneet ja olemme tuntemaan tulleet. Sano terveiset sinun äidillesi ja Reinolle Sinikan kanssa, jos ne on siellä Turassa, ja kaikille muille.

Jääkää Jumalan rauhaan, rakkaat veljet ja sisaret siinä uskossa, että synnit on teille ja meille anteeksi annetut Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Rukoilkaa meidänkin puolestamme. Veljesi uskossa ja edesvastuullisessa työssä.

Levi Älvgren

Ole nyt, rakas veljeni tervehdetty sydämellisten kiitosten kanssa minulta vaimoni kanssa. Terveisiä Vilhelm ja Elmiina Orrmalmilta, joka on minun apukirjurini. Kiitoksia kaikesta, Terveisiä Steniltä ja kaikilta kristityiltä. Jos näet Nousiaista ja Karistoa, niin sano minun terveiset, että pyörtää pois eksytyksen hengestä.

Se sama.

Alkuperäinen.

Kalervo Koistisen hallussa.

185. LEVI ÄLVGREN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Svappavaara 14/111971

Rakas veljemme Herrassa rakkaan vaimosi Sirkan kanssa! Jumalan armon ja rauhan sydämellisellä toivotuksella tervehdämme teitä ja kiitämme kalliitten kirjeitten edestä, jotka olemme saaneet vastaanottaa. Ja olemme niitä tänä päivänä lukeneet myös rukouspaikalla Holman Juholla Svappavaarassa.

Olemme keskustelleet siitä pikkukirja-asiasta, siitä Frans Parakan kirjoittamasta Havaksen historian oikaisusta. Se on tarpeellinen ja oikea asia. Me olemme jo, Hilda Orrmalm, Ville ja Elmiina Orrmalm Leevin ja Julian kanssa koonneet 250 kr sen asian hyväksi keskuudestamme, ja on tarkoitus lähettää, että saat ja osaksi työkustannuksiin itsellesi samasta. Stenillä oli halu saada ensin yhden näytekappaleen itselleen, ennen kun se tulee painoon. Me kuitenkin nämät lähetämme puolestamme. Kyllä sinä jatkat edelleen niinkuin hyvä tulee.

Leevi on kirjoittanut ja lähettänyt Kallelle kirjeen ja pyytänyt kopiot lähettämään Koljoselle ja sinulle (ja minulla tuntui jälkeen, että Jaakolle siellä yksinäisyydessä olisi ollut tarpeen). Vanhoille Mäkelöille Leevi on jo pitänyt ennen kirjoittaa, vaan tunsi tarpeelliseksi ensin saada teille nuoremmille, jotka sodassa olette teidän paikkakunnillanne, vahvistukseksi. Sinä olet hymyillyt profeetallisen hymyn, niinkuin Elia Baarin papeille. **Nauroi ja pilkkasi.**

Emme nyt enempää tällä kertaa kirjoita - meitä tultiin noutamaan jo kotia. Elämme kaikki entiseen tapaan ja entisessä

terveydessä. Kertokaa rakkaita terveisiä meiltä siellä kristityille, jotka kanssanne ja kanssamme yhtä armon ilmaa ovat hengittämässä - muistossamme olette, ystävät rakkaat.

Rakkaat terveiset sinne Lahteenkin Hilma Laaksoselle ja sisarellesi Toinille. Lahdessa on minun sisaren tyttäriä Anja ja Meeri Ruotsalaiset, vaan Anja on naimisissa Hemming Niemisvainaan pojan kanssa, vaan osoite ei ole täällä mukana. Jääkää Jumalan rauhaan siinä uskossa, että synnit teille ja meille ovat anteeksi Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä.

Leevi, Julia, Hilda, Ville ja Elmiina

Alkuperäinen. Omakätinen.

Elmiina Orrmalmin kirjoittama.

Sanat: nauroi ja pilkkasi ovat Levi Älvgrenin omalla kädellä lisäämät.

Lauri Koistisen arkisto.

186. KALERVO KOISTINEN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE.

Turku 16/111971

Jumalantervettä Lauri ja Sirkka.

Jumalan armo ja hänen hyvyytensä rikkaus olkoon nyt teidän kanssanne ja aina, amen. Tekisi mieleni vain niinkuin joku sana saada sanotuksi siitä paineesta, joka sydämmessäni on. Eikä täällä Turussa ole, jolle voin itseäni keventää. Niin onhan mulla tämä

paperi, johon voin riipustella sydämeni köyhiä tuntemisia. Se on tuo minun elämäni ollut aina kehdosta tähän päivään semmoista kuin on ollut, taidotonta toimintaa. Rikkauden, ylpeyden, ahneuden ja omanrakkauden pyyntö on ollut niinkuin salattuna sydämellä vielä kristillisyydenkin aikana. On hauska kuitenkin, että on joitakin ihmisiä maan päällä, jotka jaksavat armahtaa niin viheliäistä ja kelvotonta, lahjatonta, kuin minä olen.

No ei kuitenkaan minun tahtoni ole se, että tahtoisin köyhänä kulkea. Ei aineellisessa eikä hengellisessä suhteessa. Tämä itsensä korottamisen voima on minuun niin perin juurtunut, että koettelemusten kirkastamana tulee ajatus, lienenkö minä koskaan pääsen perille sinne maahan, jossa vanhurskaus asuu. Lieneekö Jumalan kärsivällisyys niin pitkä, että jaksaa minua kuljettaa siinä minun vastahakoisuudessani tällä itsensäkieltämisen tiellä. Itsensä kieltäminen lihalta, lihan pyynnöltä, se tuntuu kun koettelen ja katselen itseäni menneiden aikojen paisteessa, se tuntuu, kuule veljeni, siltä, että se puuttuu minulta peräti. Sentähden tarvitsen teidän, kuuletteko rakkaat veljeni ja sisareni, tarvitsen paljon kärsivällisyyttä osakseni ja niitä teidän minun rakkaimpieni (hengessä) esirukouksia, etten tulisi hyljätyksi kelvottomuuteni ja kovakorvaisuuteni tähden. Se on minun rukoukseni, anteeksi antakaa minulle. Huono ja viheliäinen olen, mutta sallikaa, eli uskokaa minut veljeksenne, vaikka kuljenkin taampana elämän tiellä.

Jumalan armo, rauha ja hänen hyvyytensä rikkaus olkoon teidän kanssanne nyt ja iankaikkisesti.

Kalle

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

187. LEVI ÄLVGREN - YRJÖ MÄKELÄLLE Y.M.

APOSTOLIEN UUSI SYNTYMINEN TAPAHTUI PÄÄSIÄISENÄ, SAARNAAMAVOIMA ANNETTIIN HELLUNTAINA.

Svappavaara 19/111971

Jumalan armon ja rauhan sydämellisellä toivotuksella tervehdämme teitä vaimojenne ja lastenne ja koko sen hajalla olevan Herran lauman kanssa: Yrjö Mäkelä, Severi Mäkelä, Alvar Koljonen, Lauri Koistinen, Kalle Koistinen. Ja kaikkia yhteisesti, jotka olette siinä korkeassa ja paljon painavassa Herran työssä. Johonka Jumala antakoon siunauksen. Ja joka näyttää, että se työ on mennyt ihanasti eteenpäin, jossa toivotuksessa olemme, että Herra valittunsa kokoaa, kun met usalluksella työtä tehemme. Sillä Herra vaatii uskollisia työmiehiä Hänen peltovainiolle. Sillä hauska oli meillä katsella Steni-veljen kanssa, kun se Herran pelto niin kauniisti viheriöitsee siellä Suomen maalla.

Sillä met jäimme rakkaudella ja kiitollisin mielin muistamaan teitä kaikkia yhteisesti, ja kutakin erikseen teidän työnä ollessamme, ja palveluksestanne meitä kohtaan. Jumala rakas Isä palkitkoon uhrauksenne ja kaiken vaivanne jo täällä ajassa hyvän omantunnon rauhalla, ja sitten vanhurskasten ylösnousemisessa iankaikkisella ilolla ja kunnian katoomattomaila kruunulla, joka aika ei tulekaan pitkäksi odottaa Herran valituilla.

No, hyvin net ovat asiat niillä, jotka uskovat synnin poispanijana armosta itsensä autuaaksi sovintoveren turvissa. Täydellisyyteemme ei meillä olekaan turvaa - se on ainoa Jumalan Poika, joka on meidän täydellisyytemme, vaikka se musta perkele,

joka tekee itsensä valkeuden enkeliksi, vaatii aina itseltä täydellisyyttä ja pyhyyttä, jota ei ihmisestä löydy sen syntiturmeluksen tähden, jonka syntymässä olemme perineet sen ensimmäisen äitin lankeemuksen kautta.

Kokouksia olemme tällä välin pitäneet Stockholmissa, ja se tuntui, että monelle Jumalan sana jäi vaikuttamaan vielä ulkopuolella olevillekin. Ja ne kristityt, jotka siellä ovat, tulivat Jumalan sanalla vahvistetuiksi heidän uskossaan ja kristillisyyden opissa, joka on Jumalan työ ihmisen sydämessä. Ja Hänelle ainoalle kiitos ja kunnia olkoon.

Ja kiitoksia paljon teidän kalliista kirjeestänne, jonka olen jo ennen Kangosen kokouksia saanut, jonka olemme siellä lukeneet kristityille, ja joka oli ylösrakentavainen ja hauska meille kuulla, niin kuin kaikki entisetki kirjeet. Ja Steni pyysi kiittämään hänen kirjeen edestä, ja että minä kirjoitan yhteisesti kaikkein edestä. Ja Lauri kirjoitti kalliin kirjeen minulle ja kertoi Syrjän Reinon sanoneen, että hän on siitä pahentunut, kun met eli minä olen sanonut, että Kristus on seurakunta. Eihän se ole minun syy, eikä teidän, sillä apostolihan itse sanoo, ja met täydymme uskoa, mitä Paavali on kirjoittanut, ei meillä käy poiketa Jumalan sanasta, niinkuin valheapostoleilla, sillä se sanoo selkeästi, joka oli pantu evankeliumin edesvastaukseen, "jonka palvelijaksi minä Paavali tullut olen, joka nyt minun vaivoistani iloitsen, jotka minä kärsin teidän edestänne, ja täytän Kristuksen kärsimiset minun lihassani, hänen ruumiinsa edestä, joka on seurakunta: Jonka palvelijaksi minä tullut olen Jumalan toimituksen jälkeen, joka minulla teidän kohtaanne annettu on, täyttämään Jumalan sanaa." Ja Syrjä sanoi, että opetuslapset saivat Pyhän Hengen vasta helluntaina, ja että Augusti Isakssonikin niin sanoo. Mutta ei ole Lauri uskonu, enkä

ininäkään sitä usko, ei Augusti ole saarnannut vastoin Raamattua, sillä se on paras Reino Syrjälle, että lukee Johanneksen 20.1uku 19. värsy ja niin edelleen. Mutta Jumalan Poika sanoo," katso, minä lähetän minun Isäni lupauksen teidän päällenne; mutta te olkaa Jerusalemissa, siihen asti kuin te puetetaan voimalla korkeudesta" - se on, kun viideskymmenes päivä täytettiin profeetan Joelin ennustuksen jälkeen, sillä Pyhä Henki vuodatettiin apostolein päälle helluntaina. Ja siinä se vasta sai sen voiman, jossa se soimasi niitä, että "te tapoitte Kunnian Herran!" Joka saarna oli niin voimallinen, että 3000 sielua sai pistoksen sydämeen, niin kuin meillekin Pyhän Hengen kautta annetaan voima, kun pidämme alkaa saarnaamaan. Mutta net olit ennen sen saaneet, nimittäin asuvaisen Pyhän Hengen.

Olkaa nyt meiltä kaikilta tervehdityt kaikkein paikkakuntain kristityt niin lavialta, kuin turvanne luette esikoisten seurakuntaan, joka on tässä meidän aikakaudessamme ensin kivulla uudestisyntynyt täällä laihassa Ruotsin Lapissa, joka on se oikea seurakunta, eli oikea äidin syli, jossa äiti ei laske lapsiansa raitille, josta ei liikene omalle vanhurskaudelle osaa ollenkaan, vaan sen ulkopuolella ovat koirat ja velhot. Ja tämä on kaiketi välttämätön vastaan ottaa, joka tahtoo autuaaksi tulla. Sillä ei ole kahta esikoisten seurakuntaa. Ja vielä metki saarnaamme teille kaikki synnit Jeesuksen nimessä ja veressä, vielä viimeisetki epäilykset anteeksi. Rukoilkaa meidänkin edestämme!

Merkitsee seurakunnan kanssa ja puolesta

Levi Älvgren, Sten Johansson, Frans Martinsson, Isak Gunnelbrand, Ville Ormalm, Kalle Blombacke, Uno Martinsson,

Albert Jänkänpää, Johannes Vingbäek, Isak Vitblom, Eero Mäkelä, Arvid Stålnacke, E.Abrahamsson, Janne Kuoppala.

Saat antaa tästä kopion jos näette tarvitsevan. Terveisiä kaikilta meidän vaimoilta ja koko kristittyin laumalta.

Luultavasti tulevat kokoukset Tjautjasjärvelle, jos ei voittamattomia esteitä tule.

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

188. STEN JOHANSSON - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE.

Kiruna 1/12 1971

Kalliille veljelle Herrassa, Laurille rakkaan vaimosi kanssa. Jumalan rauha ja armo olkoon Teidän kanssanne elämän iltaan asti.

Tällä rauhantervehdyksellä tahdon tervehtiä Teitä, rakkaassa muistossa olevat ystävät ja saan kiittää kaikesta siitä rakkaudesta ja lämmöstä, jota sain kohdata ollessamme Teillä. En voi muuta kuin kuivalla ja köyhällä sanalla kiittää, mutta uskon Hänen, joka on rikas kaikista lahjoista, Suuren Jumalan, palkitsevan Teitä kaikesta työstänne kerran vanhurskasten ylösnousemisessa.

Saan myös kiittää sinua veli siitä hyvästä työstä, jota olet tehnyt ottaessasi sen vaivan päällesi, että käänsit Frans Parakka-vainaan kirjoituksen, vaikka se ei ole sen pitempi, niin tiedän siinä olevan

paljon työtä. En ole ennättänyt käymään sitä läpi, mutta niin kuin minusta näyttää, niin tahtoisin saada joitakin sanoja muutetuiksi, ja sentähden olen ajatellut mennä läpi sen kokonaan ja merkitä siihen, jos löydän jonkun virheen pienen käsityslahjani mukaan.

Nyt sinun ei pidä ajatella, että tarkoittaisin työsi olevan huonoa. Ei, kaukana siitä, vaikka joku sana pitäisikin muuttaa.

Minä lähetän sen sinulle niin pian kuin mahdollista, ja ilmoitan silloin, mihin muotoon me haluamme sen.

Se asiahan ei ole yhdestä päivästä kiinni. Lopetan tällä kertaa sydämellisin terveisin

Sten Johansson Ainon ja lasten kanssa.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Allekirjoitus omakätinen.

Suomennettu tässä ruotsinkielestä.

Lauri Koistisen arkisto.

189. KALERVO KOISTINEN - KALLE LUOMALLE

Turussa 14/11972

Rakas opettaja Israelissa, Kalle Luoma rakkaan vaimosi ja lastesi kanssa.

Kirjoitan tässä lyhykäisen kirjeeni uskalluksessa Jumalaan ja Herraamme Jeesukseen Kristukseen siinä toivossa, että Hän pian tulee lunastamaan köyhää morsiantansa tämän viheliäisen maan päältä.

Olette varmaankin, kallis vanhus, saanut sanomia, että se Koistisen Kalle on sellainen poika, joka on sotkeutunut eriseuraan korviansa myöten. Olen joutunut myös itse kyyneleillä ja huokauksilla totuutta koettelemaan, että ovatko asiat todella niin kuin sanotaan, että olen eriseurainen.

Tällainen yksinkertainen ja vähälahjainen kuin minä olen, olen joutunut ihmeissäni kuulemaan monilla suurilla lahjoilla ja raamatunselityksillä saarnaavia opettajia. Kuulin teidän saarnanne Imatran seurakokouksissa 9/1 ja sanon, että korkeat ovat ne armolahjat, jotka kannatte. Myöskin olen kuullut Sten Johanssonin ja Levi Älvgrenin saarnat Ruotsin Lapinmaalla, jotka ovat olleet kalliit ja voimalliset.

Minun täytyy sanoa, miksi näin on? Ja silti on se suuri juopa kiinnitetty heidän välilleen, teidän ja heidän. Miksi ei opettajat pysyneet vahvana veljellisessä rakkaudessa? Miksi ei Siionin muurin vartijat seisoneet yhdessä perkelettä, maailmaa ja omaa lihantahtoa vastaan?

Nämä vähäisen ihmisen sanat tulkoon kuultuksi teidän sydämmellänne, kallis vanhin. Apua ovat huutaneet työntekijät Herran Siionissa Ruotsin Lapinmaalla. Se on Kristuksen Henki, joka on naissa uskollisissa työmiehissä vaikuttanut sen sydämmellisen murheen sen autuuden opin puhtaana säilymisestä, jonka Rovasti on huutanut ulos etsikkoaikamme aamuhetkinä.

Rakas Luoma. Ottakaa asiat esille. Onhan kysymys niin raskaista asioista kuin on sielujemme autuus. Tiedän varmaksi, että kaikki ne, jotka nyt eriseuraisen nimeä kantavat, ovat valmiit koettelemaan asioita Herran edessä, niin Ruotsissa, Norjassa ja me vähäiset Suomen maalla. Eikö olisi suuri voitto Jumalan edessä,

että saattaa särkeä vihollisen työt, ja korjata asiat ennalleen, ennenkuin on myöhäistä.

Kuka kuulee raadollisen äänen? Sen tiedän, se on Kristuksen Henki. Amen.

Jumalan armon ja rauhan toivotuksella. Kirjoitti nuori veljenne Kristuksessa

Kalle Koistinen perheineen.

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

190. LAURI KOISTINEN - EERO KINNUSELLE

Tampere 14/11972

Rakkaat ystävät Herrassa, Eero ja Toini lastenne kanssa. Jumalan armon ja rauhan terveisillä tervehtelemme teitä ja toivotamme Jumalan Hengen johdatusta eteenkin päin ristin ja itsensäkieltämisen tiellä.

Kiitos kortista. On hauska nähdä, että on vielä tällä pimeällä ajallakin halua tutkia ja koetella kristillisyyden opin asioita, sillä totisesti on totuuden kestettävä koetteluja vielä tulessakin. Eihän se muutoin totuus olisikaan.

Kyllä saatte olla rohkeat koettelemaan ja tutkimaan totuuden tietä, sillä Lapin jo poisnukkuneet vanhimmat, kuten Viktor Björkman ovat saarnassaan useaan kertaan toistaneet lausetta: Yksi oikea mieli Herran edessä ei kuitenkaan kadota. Niinpä kun ei

muuta kysymystä ole, kuin että autuuden voittaisi, niin ei tule mitään vahinkoa asioiden koettelemisesta.

Mitäpä sellainen kristillisyys auttaa koettelemuksessa, jota ei ole totisesti tulessa koeteltu, vaan on umpimähkään ja koettelematta luuloteltu ihmisopit Jumalan vanhurskaudeksi ja sen päältä huiskittu sinne ja tänne tuntematonta vihollista kohti, ja tuntemattoman totuuden puolesta.

Lutherus sanoo Kirkkopostillansa talvipuolen viimeisessä saarnassa, kuinka monia pahennuksia hänen opetuslapsensa joutuvat näkemään. Ensinnäkään he eivät saa edes omistaa Kristuksen kirkon nimeä, vaan se nimi on heidän pahimmalla vihollisellaan. Heidän joukkonsa on oppimaton ja halpa, kun taas heidän vihollistensa joukko on suuri ja loistava. Heidän oppinsa ja seurakuntansa näyttää uudelta, mutta heidän vihollisensa ovat perineet profeettain ja patnarkkain kunnian, sillä onhan heidän vihollisensa lähtöjään siitä oikeasta kristillisyydestä. Paavali sanoo, että hänen lähtemisensä jälkeen nousevat itse teistänne hirmuiset sudet, jotka eivät laumaa säästä. Myös sanoo apostoli, että eriseurat ja riidat pitää aina oleman teidän seassanne, että koetellut ilmoitettaisiin. Koetellut sallivat itseänsä koeteltavan ja kestävät koettelun, sekä vastaavat siveydellä ja pelvolla niille, jotka toivon perustusta koettelevat. (Tositarkoituksessa.)

Kaikki Jumalan sanat ovat kirkastetut ja ovat kilpi niille, jotka uskovat Hänen päällensä. **Älä lisää hänen sanoihinsa, ettei hän sinua rankaisisi, ja sinä löydettäisiin valehtelijaksi.** Sananl.30: 5-6, lue myös 5.Moos.4:2, 12:32) sekä sanoista vähentämisestä 2.Moos.32:33, Ps.69:29, Ilm.K.3:5,13:8,17:8, 20:12,21:27, j.n.e.

Poisjättöjä on suomalaisessakin postillassa, Pieksämäki 1964, saarna Marianpäivänä 1851 sivu 1334, toinen tutkistelemus

"Millainen on se ihminen joka tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä?" Tästä puuttuu 90% sisällöstä. Vertaa kokoelmaan Saarnoja, Akateeminen kustannusliike, Pieksämäki 1966, jossa on koko alkuperäinen muoto. Jos nyt mainittu pätkä eli melkein koko sivu ei ole Jumalan sanaa, niin se on perkeleen sanaa, sillä ei ole kuin kaksi herraa. Mutta jos luette sen alkuperäisen muodon, niin täytyy meidän sanoa amen sen päälle. Onhan kysymys juuri uudensyntymisen asiasta, joka on kaikkein keskeisin asia uskossamme. Tosin Nikodeemus ei pidä sitä tarpeellisena. Eikä hänen nykyiset veljensä, jotka tämänkin saarnan paransivat, eivät suinkaan he uskoneet sitä pilaavansa. Sitten lisäksi nuo läpi kirjan viedyt korjaukset, jota voitte siitä vanhasta Kirkkopostillasta katsoa.

Mitä taas tulee Boremannin postillaan, niin sitä en jouda kääntämään, tutkikoon ne jotka hallitsevat ruotsinkielen. Muutamia asioita voinen siitäkin sanoa.

Kirjan nimilehdellä on seuraavaa: "Evankeliumipostilla, L.L.L. rovasti ja Ranskan Kunnialegioonan ritari, uusi valikoima hänen parhaita saarnojaan, käännettynä suomenkieleltä, ainesotsikot, virsiehdotukset, lyhyt elämäkerta kuvauksineen sekä sananselityksineen. Per Boreman, lääninrovasti emeritus, teol. ja fil.kand.

Esipuheesta seuraavaa. 'Tämä uusi postilla ei senvuoksi ole minkään aikaisemman postillan käännös, vaan itsenäinen uusi valikoima parhaita hänen käsilläolevia saarnojaan. — Lukeminen ja valinta, tarkkuutta vaativa asia, on vaatinut enemmän aikaa, kuin itse käännöstyö. — Kun nyt on tullut tavaksi yleisesi lukea saarna lukematta ollenkaan saarnatekstiä, minkä L. aina teki, on tässä myös painettu kaikki saarnatekstit. Hän asetti aina Jumalan sanan oman sanansa edelle."/* (Uuden Raamatun mukaan tässä kirjassa.)

Esipuheen lopussa ovat kiitossanat Gunnar Jönssonille ja Sam Wettaiselle.

Sitten kirjan sisältöön. Seuraavista saarnoista puuttuu yli 50%: Joulupäivä s.26, palmusunnuntai s. 127, pitkäperjantai s. 135, pääsiäinen s. 135, helluntai s. 182, Johannes Kastajanpäivä s.346, toinen Johannes Kastajanpäivän saarna s.348, Saarna 26. sunn. kolnxpäivän jälk. s. 336.

Sitten kirjan loppuun elämäkertaan ss.386-387 alhaalta seur. sivun alkuun.

"Kun on sanottu, että L. itse olisi ripittäytynyt lapin tytölle ja saanut häneltä synninpäästön, pitää tässä sanoa, että tämä irtonainen olettamus on väärä. Laestadius itse kirjoittaa, että lapintyttö avasi koko sydämensä minulle kuultuaan alttaripuheeni, eikä päinvastoin." -Sivun loppupuolella sitten - (387): "Mutta kuka sitten antoi synninpäästön Laestadiukselle ja Raattamaalle? Vastaus: Jumala itse asiaankuuluvan papin tai maallikon sanasta saarnassa, alttaripuheessa ja ehtoollisessa."

Tässä läpileikkaus Boremannin postillasta. Asia ei ole tuulesta temmattu, vaan mustaa on valkoisella ja hedelmätkin todistavat, sillä Raattamaa sanoo: "Jos oppiin tulee vika niin tulee kristillisyyteen vika." Se, joka puolustaa ja peittää opin muutoksia, on niin kuin se joka näkee lähimmäistensä ajautuvan koskeen, eikä huuda tai varoita heitä. Eikö sellaiset paimenet ole juuri ne palkkapaimenet, jotka pakenevat, kun susi tulee?

No, epäilevä Tuomas, jokos uskot, vai pitääkö itse Jumalan tulla asiaa selvittelemään? Olisinpa aika poika, jos valehtelisin ja tempaisin tuulesta nämä asiat, kantaisin ylönkatseen ja pilkan

ristiä, kärsisin ajallisesti ja luopuisin parhaista ystävistä, jotta saisin nauttia valehtelemisen ja loputtoman kirjoittamisen ja käännöstöiden ihanuutta odottaen palkkaa perkeleeltä iankaikkisuudessa. Olisiko kunnia painanut minut tämän ristin kantamiseen? Enkö ollut vuosia juuri iloinen kumppani vielä Jönssonillekin?/* * Eikö ollut Norjassa ystäviä? Kun menin Narvikiin, itkivät monet ihmiset kaulassani ilosta, kun saivat sanojensa mukaan suuren vieraan. Kunniako sen teki, että nuo entiset rakastajat eivät ota kattonsa alle? Eikö olisi helpompi viheltää opin muutoksille ja anoa anteeksi vääriä valvomisia? - Ei, pojat. En ole muuttunut yhtään ensilupauksistani asti Herralle Jeesukselle. Mutta nuo suuret laumat ystäviä ovat eksyneet ja valheapostolein työn kautta turmeltuneet. Miksi? Siksipä vain, etteivät ymmärrä opin asioita, vaan koettelematta uskovat kaiken saarnatun Jumalan sanaksi. Niinpä Narvikissa oli saarnattu nuorisolle, ettei seurustella Lauri-pojan kanssa, sillä se on musta lammas. Se oli Jumalan sanaa ja ystävät uskoivat sen niin koko sydämellä, ettei tarjottu kahvia eikä yösijaa siellä, missä ennen on itkien kaulasta tervehditty. Mitäs tehdä? - Kiittääkö saarnaajia hyvästä suorituksesta? Peittääkö opin muutokset ja valehdellako kysyjille päin naamaa, niin kuin saarnaajat? "Ei ole muutettu!" "Jaa, aivan vähän on painovirheitä korjattu." "Niin, ja kieli muuttuu käännöksissä." "Pitäisikö meillä olla hepreankieliset kirjat?" Sitten on kysyjä vapaa nauramaan hulluja eriseuraisia, jotka tulevat "paskalla autuaaksi". Suotakoon heille se onni, ei käy yhtään kateeksi. Onpa Jumala osoittanut sisällisten ilmoitusten ja iankaikkisesti pysyvän sanansa kautta, että ei tarvitse yhtään epäillä, ettei asiat näin olisi.

Vanhinten kirjat, puhtaat Laestadiuksen ja Lutheruksen postillat ja kirkkohistoria sekä Pyhä Raamattu puolustavat totuutta

ja kaatavat valheet. Kyllä on hauska saada ojentaa itsensä Jumalan tahdon jälkeen, kun se katuvaiselle ja armoa kaipaavaiselle oikein ilmoitetaan Raamattuin jälkeen. Mutta anoa valheenkylväjiltä totuutta ja sen tunnustamista anteeksi, se on ja tuntuu samalta kuin itsensä hirttäminen vastoin selvää ja parempaa tietoaan.

Jos joku hengellinen opettaja sanoo, etteivät kirjain muutokset kuulu yksinkertaisille kristityille, niin luettakoon heille vaikkapa Panulan toimittamasta postillasta kakkos-osasta sivulta 909 vähän keskipaikan alapuolelta vasemmalla palstalla olevat sanat: "Kun rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin he katsovat myös kaikki asiat nurin. He kääntävät oikeuden vääräksi. He näkevät senkaltaisia vikoja kristittyin elämässä, jotka kuuluvat kristittyjen velvollisuuksiin, niin kuin esimerkiksi synnintunnustus, lähimmäisen sovittaminen, **hengellisten kirjain erottaminen** ja puhuminen kristillisyydestä; kaikki nämä asiat ovat pakanain mielestä kauhistavaisia syntejä. Niin myös, kun paloviina sanotaan pirun sonnaksi". Huomaa tästä, ettei pakanatkaan siedä pirunpaskan nimeä, kuten ei myöskään kirjan toimittaja ja hyväksyjät. On se pakanallinen siveys siis saanut paljon jalansijaa nykyisessä hengellisessä säädyssä Laestadiuksenkin nimen alla.

Opi nyt tästä, että kristityn velvollisuuksiin kuuluu tutkia hengelliset kirjat, ja ennen kaikkea oppi-isän pöytäkirja. Eikö ole se itkulla ja verenvuodatuksella synnytetty oppi sen kalliimpi, kuin maailman kunnia? Sen opin puolesta ovat profeetat kuolleet, Jumalan Poika piinattuja tapettu, apostolit marttyyreinä mestattu, Juhana Hus ja Hieronymus poltettu, Lutherus vainottu ja henkipatoksi julistettu, Laestadius ja aikakautemme vanhimmat paljon vaivattu...Onko tämä ainoa autuuden oppi nyt jokaisen hengellisen raadon muutettavissa, niin kuin Boremannin ja Panulan? Emmekö

me ole velvolliset sen opin puolesta kuolemaan? Olisiko marttyyrit tapettu, jos he olisivat antaneet hiuskarvankaan verran perään? Olisiko Jumalan Poika tapettu, jos Hän olisi antanut hengelliselle säädylle perään? Ei olisi.

On syy karistaa unet silmistä tällä viheliäisellä maailman lopun ajalla, sillä kello on paljon, ja tiimalasi pian tyhjä. Vaan Herra omansa korjaa ja johdattaa vielä Henkensä kautta Siionin vuorelle, täydellisten ja vanhurskasten henkein tykö, sekä priiskoitusveren ja esikoisten seurakunnan tykö. Ei olekaan joka joukossa priiskoitusverta, vaan ainoastaan esikoisten seurakunnan helmassa, joka on aikakaudellamme ensiksi kivulla syntynyt Ruotsin laihalla Lapinmaalla. Kuoksu on sanonut, että vaikka Lapinmaan kristillisyyden kuulisitte poroksi ja tuhaksi palaneen, niin pitää sieltä kuitenkin joku kallis aine löytymän.

Ja niin on poroksi palanut koko Lapinmaa, että siellä missä ennen armonlintuin ääni kuului, kuuluu nyt vain mettänperkeleitten ja manalaisten ääni. Kaaresuvanto, jossa heräys alkoi ja totuus paistoi kirkkaasti etsikkoaikamme alussa, se on nyt kokonaan kylmillä. Jellivaara, josta vanhan eriseuran aikana totuus meidän isillemme tuotiin 1902, on nyt melkein kylmillä, vain muutamat vanhainkodin vanhukset ovat Marian Poikaa kantamassa sydämensä alla, vaan näyttää varsin pimeältä heidän lähtönsä jälkeen. Mutta vielä kuuluu Paimenen ääni erämaassa hukkain keskellä raamatullisen lähetystoimen kautta, ja sillä äänellä Israelin Paimen kokoaa valitut lapsensa pian iankaikkisuuden auringon alle.

Se ääni on samat hedelmät kantamassa kuin apostolienkin aikana. Hän on tullut nousemiseksi ja lankeemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.

Jääkää nyt Jumalan armolliseen suojaan ja Hänen mahtavain siipiensä alle. Siellä meitä iankaikkisuuden muuttolintuja ruokitaan vielä vähän aikaa, ja kohta tulee se ihana kevät, jonka merkit jo ovat tulleet näkösälle meille. Siellä saamme keveämmin rinnoin visertää kuin täällä murheen, ahdingon ja monen vaivan maassa.

Uskomme vieläkin suuren synninvoiman läpi, että syntimme ja syntinne ovat anteeksi annetut Jeesuksen nimessä ja rakkaudesta ulosvuotaneessa sovintoveressä. Rukoilkaa puolestamme ja kantakaa anteeksiantavaista sydäntä kaikkea hitautta ja heikkoutta kohtaan tiellä ja matkalla.

Rakkaat terveiset meiltä kolmelta, joista paras kristitty on viikon vanha, eikä tarvitse vielä huoata synteinsä tähden, Kastanemme hänet kuukauden päästä. Se on tyttövauva ja terve ja iloinen.

Jumalan rauhaa ja terveisiä tutuille:

Lauri ja Sirkka

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

*/ Boreman tekee tässä selvän erotuksen Jumalan sanan ja Lestadiuksen sanan välillä. Tyypillinen pappisviisaus. Kristus puhui L.L.L.n huulilla. Tätä eivät papit usko./LK/.

* */ Tämä lause oli ehkä hetken innostuksesta lausuttu. Jönsson oli niin korkea ja eristäytynyt persoona pienessä piirissä, etten koskaan ole ollut häntä kovin lähellä. Uppsalassa kyllä keskustelin kahdenkesken hänen kanssaan kahvipöydässä, muttei kanssakäyminen erikoisen sydämellistä ollut. Hän oli jäykkä ja auktoritäärinen./LK/.

191. LEVI ÄLVGREN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Svappavaara 22/1 1972

Rakas veljeni Herrassa, Lauri Koistinen sinun rakkaan perheesi kanssa.

Kiitos kalliin kirjeesi edestä! Hauska kuulla, että hyvin voitte myöskin perheasioissa, kun terveen lapsen – esikoisenne saitte.

Kirjoitan vain muutaman rivin, kuin sain Eero Kinnuselta kirjeen, ja hän tarvitsee heti vastauksen, johon olen jo vastannut, vaan en ole vielä vienyt postiin. Kalle on ollut keskustelussa hänen kanssaan, ja on tehnyt siellä hyvää työtä, sillä minä näin sinun kirjeestä, että on menny sinne Eeron tykö, niin minä ringasin Kallelle. Eero pyytää Boremannin postillaa lainaksi vertaillakseen ja tarkastaakseen sitä. Kirjoitin, että kääntyä sinun puoleesi. Sinullahan on selvänä ja merkittynä valmiiksi ne virhepaikatkin siitä Boremannin postillasta. Ovathan ne tallella? Nyt menee hyvää tietä, kuin Toini-sisarellasi on mies, joka ottaa valheista kiinni niitä, jotka sitä harjoittavat. Ja kyllä Jumala asiansa hoitaa, vaan Hän käyttää ihmisiä välikappaleina kaikkiviisaan tahtonsa jälkeen.

No, en tiedä muuta tällä kertaa, mutta kiittää kaikkia teitä, sekä nuoria että vanhoja, kuin olemme saaneet olla yhtessä Tjautjasjärven kylässä, sillä net ovat hauskat hetket, kuin saapi Pyhän Hengen valkeutessa oppia toinen toiseltamme. Jonka kautta tullee enempi yhteyttä, ja saa tuntea, että on yksi sytän ja yksi sielu, niinkuin apostolein aikana. Josta kiitos olkoon sille suurelle Luojalle ja ristinkantajalle, joka on kärsinyt meitän etestä kuoleman kuolemalla ja helvetin helvetillä, että met saamme olla vapaina

synninrangaistuksesta, vaikka olemme suuret syntiset, ja tuntea, että joka veripisara on synnin myrkyllä priskotettu, jonka tähten epäilykset käyvät yli sen heikon uskon laivan. Sentähten tarvitsemme kahten penninkin voimasta matkaa tehtä elämän kaitalla tiellä, se on syntein anteeksi saamisen armosta. Sillä pieni olis oma sytän ruokapöytäksi, mutta joukko Jumalan ihmisiä on Enkelien seura. Rukoile minun ja meitän etestä, että Herra varjelisi kaikesta pahasta.

Terveisiä sano kaikille ystäville sinun ympärilläsi meiltä Julian kanssa, ja Stenin perheeltä, ja Ville Ormalmilta hänen emäntänsä kanssa, ja kaikilta muilta kristityiltä sytämen rakkaat terveiset. Ja synnit mieki saarnaan anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä, joka veri on lääkitys haavotetulle sytämelle, koska se tuntuu, että rietas käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, fiinillä verkoilla pyytääksensä, että sais suostumaan tähän katoovaiseen maailmaan.

Elmiina Ormalm haluaa saada tietää, mistä se Eero Kinnunen on kotoisin - olisiko ehkä Pihtiputaalta, ja kenen poikia?

Veljesi Herrassa ja evankeliumin edesvastauksessa.

Levi Älvgren

Alkuperäinen.

Lauri Koistisen arkisto.

192. LEVI ÄLVGREN - EERO KINNUSELLE

Svappavaara 25/11972

Rakas veljeni Herrassa Eero Kinnunen vaimosi Toinin kanssa, jonka tunnen. Ja kiitän siitä vieraanvaraisuudesta, kuin kävimme luonasi.

Jumalan armon ja rauhan sydämellisellä toivotuksella tervehdämme teitä vaimoni Julian kanssa ja kiitämme kalliin kirjeesi edestä. Siitä näkyy, että teillä on todellinen halu ja tarve päästä selville opin asioitten juoksusta täällä Lapinmaalla ja siellä. Täällä se on juuri, ja täällä se on ensiksi hajaannus tullut, vaan Suomen saarnaajat sen tulivat siinä hyväksymään, kuin eivät tulleet pyydettäessä avuksi, vaikka Augusti ja minä pyysimme kuuntelemaan meidän asioita. Ja siinä häätyy sanoa Jaakopin sanat, että vaitiolo on myönnytys asiaan. Ja minä uskon, että se on, niinkuin kirjoitat, Boremannin väärän hapatuksen ja lyhennysten hedelmä. Ja sinä pyydät minulta saada lainata, mutta sen sinä saat Laurilta, sillä että se tietää, kuinka asiat ovat. Ja jos ei Laestadiuksen postillaa tarvita saarnakirjana, nimittäin puhtaita postilloita, niin kyllä pitäis jo kaikkien nähdä, niin myös ne muutokset siellä, niinkuin täällä, että net hedelmät on väärät, joista puun pitäis tuntea, niinkuin Jumalan Poika sanoo, että puu ruttaan hedelmistä ja hedelmät parhaiten mausta.

Minä näen sinun kirjeestäsi, että siellä puhutaan, mistä eriseuraisuus on alkunsa saanut. Se on siitä, että emme ole saattaneet hyväksyä sitä Boremannin postillaa, eikä muita vääriä luvallisuuksia, jotka tulevat vastaan Pyhää Raamattua, niinkuin Jumalan sanan muutoksetki. Minä näen sinun kirjeestäsi, että net, jotka niin

suoraansa valehtelevat, että meillä on ollut kateuden henki, niin net täytyvät olla valheapostolit, sillä ei ole meillä ollut yhtään kysymystä siitä, kuka pääsee lähetysreissuun, eikä ole ihme, että niin suuret kristittyin laumat on valheen kautta viety eksytyksen hengen alle. Sillä se seisoo Raamatussa, joka Jumalan sanan muuttaa eli sen muutoksen hyväksyy, se tulee valehtelijaksi. Kalle on sinulle oikein kertonut, sillä ne tietävät. Ja minä toivon, että tulet niitten matkassa tänne, saat itse haistaa ja maistaa.

Sieltä on kuulunut, ettei sovi sekaantua Lapinmaan asioihin, vaan se on liian lyhyellä silmällä katsottua. Ei kristillisyyden oppi ole sellainen, kuin joku maallinen ja paikallinen yhdistys ja laitos. Se hengellinen vääryys kantaa varmasti samat hedelmät valtakuntien rajoista riippumatta, vaikka toisissa maissa onnistuvat vähän pitempään salaamaan myyräntyötään, ja niin saattavat vaivata paljon viattomia sieluja ja omiatuntoja. Minä pidän ja ihmettelen, kun Joel Ahonen niin sanoo, sillä Boremannin postilla on ollu täällä monta vuotta ennen kuin ero on tullu, sillä kyllä hän on tienny. Ja hän oli silloin siellä kuin ero tuli, eikä hän sanonut mitään, vaikka me tahdoimme Suomen ja Norjan lähetysmiehet. Siinähän olis ollu tila nousta sanomaan vastaan. Ja tämän saat lukea Ahoselle.

Jumala rakas Isä antakoon teille voimaa ja rohkeutta, ja kasvattakoon teitä Hänen poikansa elävässä tuntemisessa Pyhässä Hengessä. Me rukoilemme uskossa, ettei Jumala antaisi työnsä hukkaan joutua, ei täällä eikä missään, jossa vieläkin oikeaa kaipausta ja kilvoitusta Jumalan totuuden ja sielujen autuuden perään löytyy.

Jääkää hyvästi Jumalan rauhaan siinä uskalluksessa Jumalaan, että synnit ovat teille ja meille monen todistajan kautta anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhässä nimessä, viattomassa ja kalliissa

sovintoveressä. Rukoilkaa vielä meidänkin edestä, ja rukoilemme aina toiset toistemme edestä, kuten itsemmekin edestä.

Veljesi Herrassa ja osallinen vaivoissa ja evankeliumin edesvastauksessa.

Levi Älvgren vaimoni Julian kanssa.

Lähetän preivit, jotka olen Gunnarille ja Luomalle kirjoittannu, ja Kjöllefjordin saarnaajat Gunnarille.

Alkuperäinen.
Eero Kinnusen hallussa.

193. YRJÖ MÄKELÄ - LEVI ÄLVGRENILLE

Karinainen 3/2 1972

Rakas veljeni Levi Älvgren rakkaan vaimosi kanssa. Jumalan armon ja rauhan terveisillä tervehdän sinua vaimoni Veeran kanssa, ynnä tämän pienen seurakunnan, kuin täällä on samassa hengessä ja mielessä teidän kanssa. Samalla ilmoitan, että olen uskomassa samalla tavalla kuin ennenkin, suuren synninvoiman läpi itseni autuaaksi, joka on kyllä vaikea uskoa, että voin olla autuas kaiken sen tuntemisen kanssa. Mutta Jumalalle kiitos, että on pitänyt kurituksen alla niin paljon, että ei ole päässyt kevytmielisyyden perkele levittämään purjeita kaiken tuulen mukaan. Vaikka kyllä se tunnustaa täytyy, että uneliaisuus tuppaa väkisin voiton päälle, että on syytä huutaa: Herra, auta meitä, me hukumme. Ja uskoa niin voitonlujasti, että Herra varmaan auttaa

niitä, joilla suuri hätä on.

Seurat piti Kalle Koistinen Turussa. Hän oli saanut seurakuntasalin, ilmoitti sanomalehdessä kokousajan ja -paikan. Kaksi nais-ihmistä oli kuulemassa. Ei Booremannilaisia, vaan tavalliset maailman ihmiset. Heillä oli jotain kysymystä autuuden asioista. Meitä oli parikymmentä koolla. Jumalalle olkoon kiitos ja Hänen Pojalleen Jeesukselle Kristukselle ja Pyhälle Hengelle, ja rukous sen puoleen, että Hän vielä puhaltaisi siihen suitsevaan kynttilän sydämeen, että ei se pääsisi sammumaan. Se näyttää niin, että ne kesäpääskyset on jo noussut niin korkealle taivaan avaruuteen, että ei niiden ihana viserrys kuulu enää meidän korviin. Se oli ihana aika Laestadiuksen aikana niille pääskyille, jotka elivät hyttyisillä, mitä saivat puhtaan taivaan alla. Niillä oli keveä ruumis ja siivet pettämättömät, rovastin aikana. Taivaan ja maan Herra salli voimalla Pyhän Hengen tuulen puhaltaa. Ei tarvinnut pääskysen muuta, levitti vain siipensä. Niin oli hauska visertää kiitosta sen tuulen antajalle, joka kohotti heidät korkealle maasta.

Mutta, rakkaat veljet ja sisaret, te siellä ja me täällä, emme tarvitse olla niin kuin ne, joilla ei toivoa ole. Sillä ne, jotka on meidän edellä mennyt kunniaan, siihen kirkkauteen, jonka Jumala on Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa valmistanut, niille, jotka Häntä odottavat. He näkevät aina meitä täällä vaivan maassa, vaikka emme me näe heitä sen synnin sumun läpi, kuin on maan ja taivaan välissä. He rukoilee meidän edestä Jumalaa, että pysymme varjeltuna sen hirmuisen pedon hampaista siihen asti, kun Jumala tekee lopun. Mutta tuntuu kyllä mahdottomalta tämmöisen ihmisen, kuin minäkin olen, joka en muuta näe, kuin pahuutta ja kaikkea kauhistusta ympärillä, ja kaikki se tunteminen, mitä tuntee tykönään, niin tulee mieleen, kuinka tässä käy viimein. Mutta

täytyy uskoa Jumalan Pojalle, meidän Lunastajalle Jeesukselle Kristukselle kunniaksi, kun Hän on sanonut pettämättömällä suullaan, että mikä on mahdotoin ihmiselle, se on Jumalalle mahdollinen.

Voi, kun jaksaisi katuvaisen ryövärin kanssa manata katumatonta ryöväriä, että lakkaisi pilkkaamasta sitä ristiinnaulittua Kuningasta maailman joukon edessä, kun jo on itsekin ristiin naulittu. Kun jaksaisin sanoa, me olemme tässä työmme ja ansiomme jälkeen, katso ei Hän mitään pahaa tehnyt.

Meillä on nyt seurat Heikinsuolla Armaksen mökillä. Ajattelimme, että neuvotellaan kokousten pidosta jo etukäteen pitemmän päälle. Että koska ja missä sopisi parhain kokouksia ilmoittaa, varsinkin kun on useampi juhlapäivä kysymyksessä. Ja missä sopisi useamman päivän parhaiten kokouksia pitää, että olisi enemmän aikaa tutkia, nimittäin täällä omassa maassa, kaikessa yksinkertaisuudessa. Olisi halu kiintyä asiaan, joka koskee iankaikkisuutta. Kun me täältä lähdemme, niin emme tule jälleen. Pitäisi yrittää kokoontua niin monissa paikkakunnissa, kuin vaan on mahdollista, jos Jumala sen sallii ja on meillä johdattajana. Uskon, että Hän on kanssamme, jos me vaan pysymme valvomassa jäsentemme yli, että emme häväisisi meidän vaelluksellamme Hänen pyhää nimeänsä, vaan että synnin nuhde ja sovintosaarna kaikuisi meidän keskellämme, että veljellinen rakkaus säilyisi meidän keskellämme, niin kuin se nyt on ihmeellinen yksimielisyys ja veljellinen rakkaus tässä pienessä joukossa, josta saamme varmat olla, että ei Jumala ole meitä hyljännyt, sillä meillä on kaikilla täällä todistus itsessämme. Että meillä on siksi saastunut ja paha turmelus tykönämme, että jos Jumala ei olisi vaikuttanut rakkautta ja oikeaa ymmärrystä Hänen sanastaan meillä, niin olisimme var-

masti kuin Sodoma ja Gomorra.

Tarkoitukseni on sinulle kirjoittaa, niin kuin lapsi isälleen, mutta on niin vaikea pysyä siinä kuvassa, kun olen. Sydän on kylmä ja paha. Rakkautta ei tunnu, mutta ei vihaakaan, Uskon kautta ymmärrän, että olet rakas ja kallis meille kaikille. Missä olisimme nyt, jos se Jumalan armo ei olisi tapahtunut, että ei olisi saatu yhteyttä teihin? Tästä olisi paljon sanomista, mutta nyt ei tilaa riitä enempää.

Mutta rakas ja kallis opettaja, Leevi. Meillä on halu sinulle ilmituoda meidän yksinkertaisia pyrkimyksiämme näissä kristillisyyden asioissa. Sillä sinä olet vuosikymmeniä saanut seurata niiden vanhinten matkassa, jotka ovat kristillisyyden laivaa johtanut sen kartan jälkeen, jonka rovasti Laestadius oli heille antanut, johon hän oli sen reitin piirtänyt, jonka profeetat ovat reimareilla merkinnyt ja marttyyrit verellään valistanut ja apostolit oikeaksi todistaneet, sillä sanalla, jonka Jumala taivaasta antoi alas, josta Vapahtajamme Jeesus Kristus sanoo: että he sen sanan vastaanottivat, jonka sanan voimalla opetuslapset jaksoivat omassa veressään uida kunnian paratiisiin, jonka opin päälle Jumalan Poika, jonka Hän oli Isältään saanut, omalla viattomalla sydänverellään sinetöi Golgatalla kaiken maailman edestä. Sillä hetkellä maailman kalliot halkesi. Mutta ei se kauan kestänyt, kuin he sen opin tunnustajat tappoivat, ja niin tekisivät nytkin, mutta ei heille ole nyt valtaa annettu kristittyin verta vuodattaa. Mutta siinä he tahtonsa osoittavat, että heillä on sama henki, koska he sen opin tunnustajat ovat pannaan julistaneet ja seurakunnasta ulos ajaneet.

Tämä oli minun päätarkoitus, tämän kirjan kirjoitus, kun meidän sydän palaa sinne teidän kokouksiin Puoltikasvaaraan. Mutta kun Svappavaaraan teille tulee taas kokous Helluntaiksi, ja

ajatus on nyt se meillä, että ei tultaisi molempiin paikkoihin. Niin me toivomme, että Orrmalmin kanssa sovitte, kumpaan meitä sallitte tulla. Vai onko Jumalan edessä oikein tulla teitä rasittamaan kumpaakaan? Se tietenkin meillä olisi ilosanoma, jos saamme tulla molempiin, mutta silloin kun teillä on yhteiset kokoukset norjalaisten kanssa, niin silloin me kuitenkin haluaisimme olla mukana. Mutta nyt on ajatus se, että me yrittäisimme näinä joinakin juhlapyhinä pitää täällä useampia päiviä kokousta samassa paikassa.

Yllämainittuihin seikkoihin teidän vastaustanne ennen kaikkia sinulta, rakas ja kallis veljemme, Levi Älvgren, pyydän. Asia on siinä, jos pääset käsitykseen, mitä tarkoitan, olen niin hajamielinen, etten saa oikein kokoon. Sillä asiat on ylen tärkeitä, korkeita ja kauaskantoisia.

Tämä kirje luetaan nyt ensi pyhänä seuroissa, jos kaikki ovat yksimieliset, ja on ollut ajatus ja muutamain kanssa on ollut jo puhekin asiasta. Lähetän sen sillä uskolla, että teidän ja meidän synnit ovat anteeksi Jeesuksen nimessä ja siinä kalliissa sovintoveressä iankaikkisella unhoituksella.

Minä vielä rukoilen anteeksi kaikkea sitä syntisyyttä, jota minä tunnen tykönäni, ja niin lopetan tämän kirjeen siinä toivossa, että jaksatte meitä rukoustenne käsivarsilla kantaa Jumalan edessä. Jumala palkitkoon kaikki sen ylönpalttisen rakkauden, kun me kelvottomat olemme saaneet osaksemme teiltä.

Lausu paljon sydämen rakkaita terveisiä täältä meiltä kaikilta sinne teille kaikille. Ole kuitenkin itse ensin ja enin tervehditty. Sten Johanssonia muistelemme sydämen rakkaudella niiden monien kyynelien alla, kuin Jumala on hänessä vaikuttanut. Lausut hänelle myös sydämelliset terveiset meiltä kaikilta.

Severi Mäkelä, Heimo Mäkelä, Leevi Mäkelä, Toivo Mäkelä, Pentti Mäkelä, Kalle Koistinen, Lauri Koistinen, Alvar Koljonen, Armas Mäkelä, Yrjö Mäkelä
seurakunnan kanssa ja puolesta.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Ei omakätisiä nimikirjoituksia.

Levi Älvgrenin kokoelma.

194. KALERVO KOISTINEN - LAURI KOISTISELLE

Turussa 5/2 1972

Rakkaalle veljelleni Herrassa, Lauri ja Sirkka ja Salla. Jumalan armo ja rauha hallitkoon sydäntäsi nyt ja aina elon ehtooseen asti. Kiitän Sirkkaa ja sinua kaikesta hyvästä, jota olette kohtaamme osoittaneet.

Pitää nyt näin kynällä piirtää vähän jotakin paperille, kun tuntuu sellainen ahdistus ja murhe, koska vihollinen on niin väkevä, että puhaltaa kaiken perkeleellisen voiman tätä pientä joukkoa kohti tahtoen saada sen hajoittaa ja lyödä maan tomuun. Rukoilkaamme sitä suurta tuulen ja myrskyn asettajaa, ettei se väkevä vihollinen pääsisi aikeittensa perille, että saisi yksinkertaiset sydämmet pahentumaan toinen toisillensa.

Meidän tulee se ymmärtää, että se on perkele, joka tahtoo nostaa sellaisen myrskyn, että hukuttaa Jumalan Poika, eli hajottaa hänen seurakuntansa. Sen tähden ahkeroikaamme painaa itse-

ämme maan tomuun, että saattaisimme kantaa osaltamme sitä alennuksen ja pitkämielisyyden esikuvaa, jonka Jumalan poika on meille jättänyt.

Tunnen itsessäni niin väkevän vanhan aatamin voiman, joka ei tahtoisi kärsiä mitään ihmisen pojan tähden. Rukoilkaa minunkin edestä, että saattaisin vaeltaa oikeassa itseni tuntemuksessa Jumalan kasvoin edessä. Sen vain näemme koettelemuksien valossa. Kyllä sielun vihollinen perkele on hirmuisesti kiukkuinen tämän pienen valkeuden tähden, joka on jäänyt paistamaan Pohjanmaalle. Ja tehkäämme sen päälle työtä, ettei se pääsisi laumaa hajoittamaan. Vaan rukoilkaamme, että saisimme niinkuin lukon huultemme päälle, ettei pahuus pääsisi meidän suun kautta levenemään.

Jää Jumalan rauhaan, kallis veljeni. Jumala sinua siunatkoon ja lohduttakoon kantaessasi Jeesuksen ristiä. Muistakaamme, että se on niin pieni osa Jeesuksen rististä.

No, en saata minä kirjoittaa mitään erinomaista. Sillä minun lahjani ovat niin pienet ja rajoitetut. Mutta uskon, että se palkka, joka meitä oottaa tuolla puolen Jordanin, se ei ole enään pieni. Hyvästi Jumalan haltuun tiaiset ja kesäpääskyset. Pian tulee Ylkä noutamaan köyhän morsiamensa. Pian tulevat vieraat taivaasta. Silloin saat sinä, köyhä matkamies, laulaa keveällä rinnalla: Amen halleluja, kiitos ja kunnia ja ylistys olkoon sille suurelle Luojalle, amen.

Kirjoitti veljesi

Kalle

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

195. LEVI ÄLVGREN - JAAKKO KOISTISELLE

Svappavaara 6/2 1972

Jumalan rauhan ja rakkauden tervehdyksellä tervehdän sinua sinne Lappeenrantaan, jossa olet niinkuin yksinäinen lintu sen totisen viinapuun oksalla, monen epäilyksen alla.

Ja minä kiitän kirjeestäsi, jonka olen saanut, josta näen, että et luota isommalle puolen etkä täydellisesti pienemmälle. Mutta met tarvitsemme katsoa net hedelmät, jotka ovat tulheet, sillä puu ruttaan hetelmistä, niinkuin Jumalan Poika sannoo, ja hetelmät parhaiten mausta. Sillä saarnoista on monta kertaa vaikea käsittää, ja sentähden neuvoo Jumalan Poika katsomaan hedelmistä. Ja kyllä pitäisit nyt kaikki sen nähdä, kuinka suuri vääryys on Laestadiuksen kirjoihin tehty sielläki Suomen maalla, niinkuin täällä Ruotsin Lapissa.

Mutta minä lähetän sinulle kirjeen, jonka minä olen Gunnar Jönssonille kirjoittanut, siinä on, mitä vuosikymmenten aikana tapahtunut on, suurin piirtein kuitenkin tärkeimmät. Ja tutki sen tarkoin ja ajattele, niin uskon, että Jumala sulle veljeni kirkastaa asiat, miten ne ovat. Ja veljesi Lauri ja Kalle, ja Koljonen, ja myös Mäkelän veljekset, niillä on asiat selvillä. Sillä net tietävät, kenen äitin sylissä het työtä tekevät, sillä se äiti on syntynyt heitän sytämelle, niinkuin meitänki. Ja se on Kristus. Ja se ei laske lapsiansa raitille. Ja se on Hänen Henkensä kautta syntynyt kokonaisena, ja se muistuttaa, jos meillä käsi eli jalka horjahtaa syntiä tekemään, eli kieli.

Laestadius sannoo, että kaikki netki ajatukset, joita ei ole Jumalan Henki vaikuttannu, luetaan synniksi. Ja sinä kysyt, mitä

minä sillä tarkoitan, kuin sanon, että Kristus on seurakunta. Minä tarkoitan sitä sammaa, kuin apostoli Paavali, "joka nyt minun vaivoistani iloitsen, jotka minä kärsin teidän edestänne, ja täytän Kristuksen kärsimiset minun lihassani, hänen ruumiinsa edestä, joka on seurakunta". Sillä se ei ole ainoastansa pää, mutta kokonaisena Kristus Hänen Pyhän Henkensä kanssa," jonka palvelijaksi minä tullut olen Jumalan toimituksen jälkeen, täyttämään Jumalan sanaa", joka on ollut salattu, niinkuin Pyhä Paavali sannoo, ja on vieläkin salattu Laestadiuksen nimen alla olevissa joukoissa. Mutta minä veljeni neuvon sinua, että katso sitä aikaa, kuin Laestadius sai siltä köyhältä Lapin Marialta sen salatun siemenen hänen sytämelle, jossa oli koko kahentoista apostolin oppi. Ja sentähten ei ole pää ilman ruumista, jonka olemme saaneet itse tuntea silloin, kuin uskoimme, ja meille saarnattiin synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä. Ja silloin täytti ilo meidän sydämet, ja kaikki ne tehdyt synnit yhtenä sen murhatun veren kanssa, tulit upotetuksi laupeuten mereen. Ja siitä asti olemme sen hengen johatuksella ahkeroineet tähän päivään asti, vaikka suurena syntisenä, mutta kuitenki parannuksen tekijänä olemme voitolla pysyneet. Mutta net on tarvinneet olla Pyhän Hengen saaneet saarnaajat, jotka on olleet meillä rippi-isinä ja johtattajana elämän kaitalla tiellä.

No, rakkaat terveiset minulta vaimoni kanssa. Ja minäki saarnaan kaikki synnit ja viimeisetki epäilykset anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä.

Veljesi uskossa ja evankeliumin etesvastauksessa

Levi Älvgren

Alkuperäinen. Jaakko Koistisen hallussa.

196. YRJÖ MÄKELÄ Y.M.
- LEVI ÄLVGRENILLE Y.M.

Karinainen 6/2 1972

Rakas ja kallis veli Herrassa, Levi Älvgren sinun rakkaan vaimosi kanssa. Jumalan armon ja rauhan terveisillä tervehdän sinua.

Saan ilmoittaa, että olemme uskomassa niin kuin ennenkin ja terveenä olemme. Kokoukset oli pyhänä Pentti Mäkelässä. Siellä oli myös Tampereelta veljet ja sisaret. Oli puhetta siitä lähetyksestä, jota me odotamme nyt sieltä Lapin maalta ensi keväänä, ja me kaikki yksimielisesti sovimme niin, että se sopii meille se aika, nimittäin se maaliskuun viimeinen päivä, niin kuin sinä viime kirjeessäsi mainitsit. Ja se tuntuu siltä, että jos koskaan, niin nyt me tarvitsemme saada saarnaajat Lapin maalta, Leevi Älvgrenin rakkaan veljen Sten Johanssonin kanssa, ja kellä on tilaisuutta siellä päästä mukaan, niin tervetuloa. Suokoon Jumala teille terveyttä ja voimaa. Tapahtukoon Jumalan tahto kaikessa, aamen.

Vapahtajamme Jeesuksen armoon turvaten jäämme odottamaan sitä autuaallista hetkeä, että saamme tervehdellä toisiamme sylillä ja sydämellä. Jeesuksen nimessä ja veressä viattomassa olemme uskomassa syntimme anteeksi, jonka Hän on antanut ulosvuotaa pyhästä ruumiistaan ja niin sovittanut meitä Isänsä kanssa. Mutta se on kyllä vaikea uskoa todeksi minun, joka olen Hänen saattanut noin katkeraan kuolemaan, mutta muu ei auta, vähempi ei riitä.

Jos teille sopii, niin lähettäkää meille taas kirje, jossa näkyy, että olemme pyytäneet lähetystä ja että siellä seurakunta on

hyväksynyt pyyntömme ja niin määrää lähetyksen meille tänne Suomeen. Jos saisimme paremmin kirkon, jossa olisi helpompi saarnata, kuin ahtaassa ja kuumassa ja pienessä huoneessa. Sillä nyt on saatana panemassa kaikki voimansa, että ei saataisi missään kokoontua, Jumalaa rukoilemaan ja Hänen sanaansa saarnaamaan. Samalla ilmoitatte, missä koneessa ja minä päivänä tulette. Ovat luvanneet olla vastassa kentällä.
Seurakunnan kanssa ja puolesta

Toivo Mäkelä, Pentti Mäkelä, Heimo Mäkelä, Severi Mäkelä, Leevi Mäkelä, Armas Mäkelä, Alvar Koljonen, Kalle Koistinen, Lauri Koistinen, Eero Kinnunen, Sakari Saarisalo, Yrjö Mäkelä, Martti Ylenius, ja yksi nuori veli Tampereelta Hannu Viljakainen.

Toivomus on, että jos lähetysmiehillä aikaa ja voimaa riittää, niin olla yli pääsiäisen. Suokoon Jumala terveyttä ja voimaa.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Ei omakätisiä nimikirjoituksia.

Levi Älvgrenin kokoelma.

197. KALLE LUOMA - KALERVO KOISTISELLE

Karinainen 2/3 1972

Jumalan rauhan tervehdyksellä lähestyn Sinua, Kalle Koistinen perheesi kanssa!

Kirjeesi johdosta 14. päivältä tammikuuta haluan lausua muu-

taman sanan.

Ensiksi kysymys. Kun tulit kristillisyyteen, oliko Sinulla mitään tietoa sen joukon olemassaolosta, jossa nyt olet ottanut taisteluasenteen tätä kristillisyyttä vastaan, koska siitä ajasta ei ole vielä kulunut kovin monta vuotta? Onko Sinulla mitään muistikuvaa siitä kristillisyydestä ja niistä saarnaajista, jotka silloin ovat saarnanneet Sinulle ensimmäisen rauhan evankeliumin? Onko se joukko ollut Yrjö Mäkelän johdatuksen alaisena täällä Suomessa? Koska kirjeessäsi vetoat siihen, että Sinusta on väärät tiedot liikkeellä, joiden mukaan taistelet eriseuran puolesta, etköpä vasta myöhemmässä vaiheessa ole saanut vaikutuksia siitä joukosta, jossa nyt kieltämättä olet mukana, kysyn vain Sinulta, missä tarkoituksessa Sinä olet seurannut sitä lähetystä, joka Mäkelän ynnä muitten toimenpiteestä on Suomessa käynyt kaikkiaan kolme eri kertaa? Ja kun sille lähetykselle ovat olleet kirkot auki ja julkiset ilmoitukset sanomalehtien palstoilla kokousten pidosta, ei kuitenkaan ole heillä ollut mitään yhteyttä */ Suomen saarnaajiin lukuun ottamatta Urho Toivosella ja Olavi Savolla käyntejä, ja sitten myös meidän pihamaalla. Heidän olisi kuitenkin pitänyt ennen Ruotsista lähtöään ottaa yhteys Suomen saarnaajiin, eikä lähteä silmät ummessa Yrjö Mäkelän ja hänen kumppaneittensa pyynnöstä tänne. Ja kun he Suomeen tultuaan saivat varmasti ymmärtää, etteivät Suomen saarnaajat ole heitä vastaanottamassa, senhän heidän piti tulla tuntemaan jo ensi käynnillään, he siitä huolimatta ovat tulleet tänne toisen ja kolmannenkin kerran. Heidän työntekonsa todistaa jäävittömästi sen, että tarkoitus oli päästä hajoittamaan Suomen kristillisyyttä eikä suinkaan rakentamaan sitä. Mutta ehkä he tällä kolmannella käynnillä tulivat näkemään, että rakennettua kristillisyyttä ei vain kädenkäänteessä hajoiteta eikä

maahan lyödä.

Mutta muuten ajattelen, että kun miehet Ruotsista lähtevät, niin pitäisi saarnaajilla olla edes Pyhän Raamatun lukutaito, etteivät joutuisi täällä vaimojen opetettavaksi, niinkuin viime kerralla kävi.

Olen myös saanut tietää sen, että minä olen Yrjö Mäkelän, ehkä muittenkin, saarnatekstinä usein joutunut olemaan, sen verran on sieltä tietoja vuotanut. Muuten oli hyvä vaikutus mainitun lähetyksen käynnillä viime kerralla, koska yksinkertaiset kristitytkin saivat heidät valheista kiinni, ja niin pääsivät irtaantumaan heidän henkivaltansa alaisuudesta. Ja niin pitää vielä paikkansa Vapahtajan sanat, että jokainen istutus, joka ei ole minun Taivaallisen Isäni istuttamaa, pitää juurinensa ylös revittämän.

Sinä olet kirjeessäsi laskenut ilmoille voimakkaan hätähuudon käsittääkseni koko kristillisyyden tilasta, mutta minä toivoisin, että tuntisit oman tilasi. Se varmaankin vaikuttaisi nöyryyden ja alennuksen anomaan anteeksi omia heikkouksiasi. Ja tässä kristillisyydessä ollaan aina alttiit Jumalan puolesta armahtamaan katuvaisia syntisiä, sen olen minäkin kokenut vuosien ja vuosikymmenien aikana. Ei vielä ole yhtään anovaista armoistuimen tyköä pois palautettu. Sen asian, oletko heilumassa ja työskentelemässä eriseurassa, jätän Sinulle itsellesi jo alussa esitetyn perusteella ratkaistavaksi, sillä jos asiat eivät aukene ja valkene jokaisen omalle tunnolle omakohtaisina, niin hukkaan menee sellaisen huutajan hätähuuto, joka tuntematta asioita alkaa yleensä soimata rakkauden puutetta saarnaajain sydämellä, että kun ei muka ole asioita hoidettu. Asioita on hoidettu jokaisen katuvaisen kohdalla Jumalan sydämellisellä laupeudella ja anteeksiantamuksella, mutta eiväthän viattomat kaipaa armoa, sellaiset, jotka seisovat oman

oikeutensa päällä, sillä kun 70 paheni Jeesuksen sanoista ja jättivät Hänet, niin hän kysyi kahdeltatoista, ettekö te myös tahdo mennä, johon Pietari vastasi: "Herra, kenenkä tykö me menemme, sillä Sinulla on iankaikkisen elämän sana?"

Minä tiedän syvemmältä näitten erimielisyyksien syyt, mutta teille on vain tuotu Boremannin postilla esiliinaksi, jonka alle on kaikki muu tahdottu kätkeä ja peittää. Ei aihetta enempään tällä kertaa. Toivon vain, että silmänne aukenisivat!

K.Luoma.

Alkuperäinen.
Lauri Koistisen arkisto.
*/ Yhteyksiä Suomen saarnaajiin ovat Lapin saarnaajat ottaneet m.m. kirjeillä n:ot 126,133,139,147, 149,153 tässä edellä./LK.

198. KALERVO KOISTINEN - KALLE LUOMALLE

Turussa 10/3 1972

Veljeni ja Vanhin, Kalle Luoma rakkaan perheesi kanssa. Kiitos, kunnia ja ylistys Jumalalle ja Jeesukselle Kristukselle meidän Herrallemme. Olkoon Jumala ylistetty ja kiitetty, että on kuullut hänen köyhän ja vähäisen palvelijan äänen, että on sallinut sen armon tapahtua, että sain Teiltä vastauksen kirjeeseeni. Olen iloinen siitä, että vastasitte minun vähäisen ja nuoren kristityn kirjeeseen. Siitä en saata kyllin teitä kiittää. Ja olkoon Jumala armollinen minun päälleni, etten kirjoittaisi teille, rakas vanhin,

jotain sellaista, jolla murheuttaisin mieltänne suotta. Ja etten taitamattomasti vastaisi teidän kirjeeseenne aiheuttaen pahentumista minua vaivaista ihmislasta kohtaan, joka olen kaikessa yksi viheliäinen ja kelvoton kaikkeen siihen, mikä hyvää on. Kuitenkaan en saata armoa Kristuksessa Jeesuksessa tyhjäksi tehdä, joka on osakseni tullut. Ja siitä löydän Jumalan todeksi, että Hän ei katso ihmisen muotoa, koska minutkin on päästänyt perkeleestä ja hänen vallastansa, unohtanut ja anteeksi antanut kaiken saastaisuuden ja antanut Pyhän Henkensä asuvaiseksi sydämelle. Sen tiedän, Hän on uskollinen, joka meitä kutsunut on, ja Hänen suustansa ei ole valhetta löytynyt. Ja uskon myös, että ne armoitetut sielut, jotka kantavat Hänen Henkeänsä myös kantavat totuuden tykönänsä.
En tiedä, mitä saattaisin teille puhua. Tiedän sen, että Jumala kuulee ihmisen rukouksen, ja ei jätä sitä kuulematta. Ja niin toivoni on, että te myöskin, joka olette korkeasti oppinut Hänen sanastansa, ettette katsoisi ylön minun vähäisiä sanojani, joita yritän sen uskon ja armon jälkeen jonkunkin sanan puhua teille, rakas vanhin. Olen nähnyt Jumalan sanasta, että Jumala on voimallisesti johdattanut niitä sieluja, jotka Hän on kaikkiviisaudessaan nähnyt ja valinnut autuuteen. Sen näen Josefista ja monista muista paikoista. Hän ilmoitti itsensä näyssä ja muissa ilmoituksissa omille opetuslapsilleen. Enkä saata tyhjäksi tehdä Jumalan voimaa tänäkään päivänä, vaan uskon, että Herra on sama eilen ja tänään. Jos Hän on ollut voimallinen silloin, on Hän myös voimallinen tänään. Sillä Raamattu tuo ilmi, että kaikkien pakanoidenkin pitää vielä vaikeroitseman ja odottaman pelvossa, mitä maan piirin päälle tulee. Se on kirjoitettuna jossakin paikassa, jonka olen lukenut, että luonnollinen aurinkokin pitää tulla pimeäksi ja kuu punaiseksi kuin veri. Samoin näemme historioista, että on monta vaihetta

ollut kristillisyyden kulun aikoina, että on myös hengellinen aurinko tullut mustaksi kuin karvasäkki. Ja ei ole enään saattanut valaista pimeää kuuta. Ja olette paremmin tietoinen kuin minä, että kuulla Raamatussa tarkoitetaan ihmisen järkeä. Ja jos sammuu nyt hengellinen valkeus ja ymmärrys sydämellämme, ja emme erota, koska meissä vaikuttaa omanvanhurskauden henki, ja koska taas Jumalan Henki, niin silloin olemme onnettomassa pimeydessä, sillä silloin emme "tunne Herraa" niinkuin Raamattu käskee meitä "Häntä tuntea". En vain tiedä, mitä sanoisin. Tiedän kyllä sen, että kyllä Israelin Jumala saattaisi taidon sanat antaa minunkin suuhuni, sillä Raamattu osoittaa, että Jumalan on joskus täytynyt puhua aasinkin suun kautta. Niin uskon, että Hän saattaa antaa vielä jonkun sanan minunkin puhua, jos Hän tahtoo.

Kirjoititte kirjeessänne kysymyksillä. Muun muassa, että oliko minulla parannuksen tehdessäni mitään tietoa niin kutsutusta "eriseurasta". Vastaukseni on: "Ei!" Ja kristillisyyttä olen ollut seuraamassa vasta noin kuusi vuotta. Rauhan evankeliumia saarnasivat minulle ensiksi saarnaajat Turussa. Ja se joukko ei ollut Yrjö Mäkelän johdossa, vaan Teidän ja monien muiden veljien huostassa Suomen maalla. Mainitsette myöskin kirjeessänne kysymyksen, että missä tarkoituksessa olen ollut seuraamassa sitä lähetystä, joka on nyt käynyt kolme kertaa Suomessa.

Jumala antakoon minulle armonsa, että saattaisin totuudessa, vilpittömyydessä ja oikeassa itsenituntemisessa vastata teille.

On tosi, että vaikutuksia sain kohdalleni tuntea jo silloin, kun tahdoin kaikesta sydämmestäni seurata niitä neuvoja ja ohjeita, joita olette opettaneet. Ne väkevät ilmoitukset ja voimalliset merkit, jotka olen saanut koetella on minun ollut pakko uskoa todeksi. Ja niin olen joutunut repimään itseni irti teistä, jotka kalliit ja

rakkaat olleet olette. Ja ei minulla ole henkilökohtaisesti teitä vastaan mitään, eikä muitakaan kohtaan Suomenmaalla. Mutta uskottava minun on se, että Te kristillisyyden vanhimmat Suomen maalla olette ummistaneet silmänne Ruotsin Lapin asiassa ja lähteneet sotimaan niiden puolustajana, jotka tahtovat kuljettaa kristillisyyden pois oikean opin perustuksilta. Mainitsette kirjeessänne, rakas vanhin, että Boremannin postilla on vain esiliina, jonka taakse ne väärät perusteet kätketään, jotka ovat heillä (eriseuraisilla). Ette kuitenkaan maininnut näitä syitä.

Mainitsitte myöskin, että heidät on saatu valehtelemisesta kiinni y.m. En saata paljon sanoa, mutta sen, että en ole heitä löytänyt valehtelijaksi. Mutta olen löytänyt sen valehtelijaksi, joka mainitsee Rovastin opin olevan Jumalan Pyhän Hengen kautta saarnatun sanan, ja pian kohta sanoo: "Ei se ole nyt niin tarkkaa Rovastin oppikirjain kanssa, vaan kunhan Pyhä Raamattu vain pysyy muuttumattomana." Tämän persoonan, joka näin sanoo, uskon olevan valehtelijan. Ja ei yhdessäkään valehtelijassa ole iankaikkinen elämä pysyvä, näin sanoo Raamattu.

Minun on vaikea edestuoda historiaa kristillisyyden kulusta ja vaiheista. Ainoat tietolähteet nuorelle kristitylle ovat vanhinten kirjat ja sanalliset kertomiset. Se kyllä käy ulos vanhinten kirjoituksista, että eivät he ole halunneet muuttaa Rovastin opetuksia, vaan säilyttää ne muutteettomina. Leevi sanoo, että ne, jotka hyväksyvät Jumalan sanan väärentämisen, niille ei löydy Raamatuissa yhtään suojanpaikkaa. Sillä Jumala on sanassansa. Joka hylkää sanan, hän hylkää Jumalan, sillä Hän on sana. Tämän johdosta meidän on annettava oman oikeutemme kaatua ja sujuttauduttava Jumalan sanan johdatettavaksi, muutoin emme tule autuaaksi.

Rakas vanhin, minun on uskottava tämä todeksi, että Jumala

on sanassansa, ja että sen varassa on koko maailmankaikkeus. Minun on uskottava vastoin järkeä ja kaikkea lihan tahtoa, että asiat ovat näin vakavat. Minun on uskottava, että Te, rakas vanhin, ja muut saarnaavaiset miehet, olette lähteneet puolustamaan vääryyttä Ruotsin Lapinmaalla, ja näin saarnaatte nyt Suomessa Herran Sebaotin enkeleitä vastaan. Ja sanon: Tietäkäät, kalliit ystäväni! Ei Kunnian Herra katso sitä suopein silmin, vaan kerran tulee huoneenhaltijan eteen kysymys: Kuinka olette hallinneet Herran omaisuutta? Oletteko etsineet, että Jumala tulisi kunnioitetuksi, vai oletteko etsineet jotakin muuta?

Se toivo on minulla, rakas vanhin, että teidänkin kohdallanne kerran kuuluisivat Hänen sanansa: 'Tule tänne, sinä hyvä ja uskollinen palvelija, vähässä olet sinä ollut uskollinen, minä panen sinun paljon päälle, mene sinun Herras iloon," Ja sen vakuutan, veljeni ja vanhin, ne Lapin miehet, jotka lähetitte kuuntelematta pois, ovat yhdet särjetyt sydämet, ja särjetyssä sydämessä asuu Jumala. Eikä he tulleet tänne suurilla odotuksilla, mutta sillä mielellä, että jonkunkaan autuaaksi saattaa.

Lopetan tämän kirjeeni tähän, rakas Luoma. Halpa veljesi olen. Nuori ja vähälahjainen. Saatan niin vähän ja vajavaista tuoda eteenne. Rukoilkaa ja rukoilkaamme rakasta taivaallista Isää, että Hän olisi pitkämielinen meidän kanssamme. Anteeksi antaisi meidän heikkoutemme. Kuljettaisi sitä tietä pettämätöintä.

Jää Jumalan armon ja rauhan haltuun. Sitä minä toivon sydämmestäni, että saisimme tavata kirkkaammassa ilmassa. Ja että minäkin saisin siellä kantaa sitä kaunista pukua, joka on kudottu niissä ahtaissa kangaspuissa. Ei siellä ole enää riita. Ei siellä ole enään opin eksytyksiä.

Jumalan rauhan terveisillä

K. Koistinen perheineen

Jäljennös.
Lauri Koistisen arkisto.

199. LEVI ÄLVGREN - KALERVO KOISTISELLE

Svappavaara 11/3 1972

Rakas veljeni Herrassa, Kalervo. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tervehdän sinua vaimosi ja lastesi kanssa, ja kiitän sinun kalliin kirjeesi edestä, jonka olen saanut jo aikaa. Mutta olen hidas vastaamaan, jonka tähden pyydän, että olet kärsivällinen minun kanssani. Ja kuin usein tuntuu niin suuri hengellinen köyhyys, että ei tiedä, mitä pitäis kirjoittaa paperille, mutta kuitenkin on sama mieli, kuin ennenki kristillisyyden asioissa, sillä ei käy hiuskarvaakaan periin antaa opin asioissa, niinkuin Luther sanoo. Sillä harhaoppiset on aina Lutheruksenki aikana keksineet kujeita, niin kuin meidänkin päivinä, että me väistyisimme heidän tieltään ja myöntyisimme heidän vääryytensä alle. Mutta Jumala on meitä tähän asti varjellut, ja uskomme, että Jumala meitä vieläkin varjelee, kun pysymme Hänen sanassansa, sillä Jumala on sana. Ei muutetuissa sanoissa, mutta puhtaissa Jumalan sanoissa. Eikä ole väistyny sormen leveyden vertaakaan Lutherus Hänen sanastaan. Sentakia on sangen tärkeätä kaikesta sydämestä rukoilla Jumalata antamaan meille opettajia, jotka puhtaasti opettavat. Niin kuin onkin siunaus Jumalalta tähän asti ollut täällä ja siellä.

Ja veljesi Jaakko kirjoittaa, mitä minä sillä tarkoitan, kuin sanon, että Kristus on seurakunta, eikös Kristus ole seurakunnan pää ja me sen jäsenet?

Minä vastaan tähän kysymykseen sillä, että ei ilman Kristusta ole yhtään seurakuntaa eikä yhtään päätä ole ilman ruumista. Ja me olemme sentähden Hänen jäsenensä, kun Hän on syntynyt meidän sydämeen kokonaisena eikä paloittain. Ja Hän on henkensä kautta meitä johdattanut tähän päivään asti, että me olemme Hänen palvelijaksi tulleet, niin kuin apostoli sanoo, täyttämään Jumalan sanaa. Mutta tämä salaisuus on suuri, mutta minä puhun Kristuksesta ja seurakunnasta, niin kuin Paavali sanoo.

No synnit on teille ja meille anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Ja rukoile, veljeni minun ja meidän edestämme, että Herra meitä varjelisi kaikesta pahasta. Sydämen rakkaat terveiset meiltä Julian kanssa. Ja toivon, jos Jumala suopi, että saamme nähdä Puoltikasvaaralla.

Eero soitti minulle Kirunasta ja pyysi sanomaan terveiset teille kaikille, ja pyysi, että jos sinulla on mahdollista tuoda hälle viisi raamattua, ja minulle kaksi, jos siellä on.

Sano nyt paljon terveisiä sinne kaikille. Steniltä ja hänen perheeltä terveiset. Kävin menneenä pyhänä Markitassa pitämässä pyhänikoukset, ja sinne tuli monista kyhstä kristityitä, joilta myös paljon terveisiä.

Vähin veljesi uskossa ja evankeliumin edesvastauksessa

Levi Älvgren

Alkuperäinen.

Kalervo Koistisen hallussa.

200. STEN JOHANSSON Y.M. - THORALF JENSENILLE Y.M.

Puoltikasvaara 1/4 1972

Rakkaille ystävillemme ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja painavassa työssä, Thoralf Jensen, Jakop Akselsen, August Krågh, Hans Danielsen, Rolf Jensen Teidän vaimojenne ja lastenne kanssa ynnä sen uskollisen lauman, joka yhdessä Teidän kanssanne kilvoittelee kallista uskonkilvoitusta. pysyen yhdessä mielessä ja Hengen yhteydessä ensinsyntyneen seurakunnan helmassa. Jumalan rauha ja armo, ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon Teidän kanssanne elämän viimeiseen hetkeen asti. Tällä lyhyellä rauhantervehdyksellä tahdomme me täällä kokoontuneet Jumalan lapset tervehtiä teitä rakkaassa muistossa olevia ystäviä, ja saamme kiittää siitä kalliista kirjeestä, jonka olemme saaneet vastaanottaa. On aina iloksi ja lohdutukseksi saada tuoreita sanomia kalliilta ystäviltä, ja niin kuin apostoli Paavali sai iloita ja kiitti Jumalaa, kun hän sai hyviä sanomia kristityistä, heidän rohkeudestaan ja lujasta uskostaan, niin mekin saamme kokea iloa kylmissä sydämissämme, kun me kuulemme, että meillä on ystäviä, jotka ovat pysyväiset uskossa ja jotka tahtovat kilvoitella ja työtä tehdä yhdellä ja samalla tavalla, kuin alussa on opetettu. Ja niin kauan kuin tämä Hengen yhteys säilyy äitiseurakuntaan Ruotsin Lapinmaalla, saamme yhteisesti kokea niin iloa kuin suruakin. Me uskomme, että kultainen lanka kulkee läpi Siionin linnan, ja silloin eivät voi meret eikä valtakuntain rajat estää.

Olemme taas saaneet koolle tulla, joukko kristityitä ystäviä, ja Jumala on siunannut kokouksemme, kun olemme saaneet vieraita

Suomesta iloksemme ja avuksemme. Mutta kaikki merkit osoittavat, että aika on vakava ja vaarallinen. Me emme tiedä, kuinka kauan me saamme vapaasti kokoontua ja lohduttaa toisiamme. Jumala yksin tietää. Mutta me rohvaisemme sydämemme uskomaan, jos niin tapahtuisi, että kerran kaikki rajat murretaan, kun saamme päättää tämän korvenmatkan, ja kultainen kruunu pannaan väsyneen matkamiehen päähän. Katsokaat sentähden, kalliit matkamiehet siihen suureen päämäärään, palkka on suuri kaikille uskollisille vaeltajille. Jos matka on ollut raskas ja vaivalloinen, ja moni käärme on tahtonut pistää matkamiestä taipaleella, niin me uskomme, että kun kerran kostumme sillattoman virran rantaan ja saamme riisua pois tämän turmeluksen, niin jäävät myös kaikki vaivat. Olkaa sentähden lohdutetut, rakkaat ystävät, ehtoo on pian käsillä.

Saamme myös ilmoittaa, että olemme lukeneet Teidän kirjeenne ja koetelleet Teidän pyyntöänne lähetyksestä sinne tänä kesänä, ja se näyttää olevan kristittyjen toivomus, että koettaa täyttää Teidän rukouksenne, jos mahdollista on, siitä huolimatta, että täällä Lapinmaalla on, niinkuin usein on kirjoitettu: "eloa on paljon, mutta työväkeä on vähän". Mutta olemme saaneet koetella tällä koettelemuksen ajalla, kuinka tärkeää ja kallista on saada uskollisia ystäviä avuksi siinä raskaassa ja kalliissa työssä. Sentähden emme voi olla niin kovasydämiset, ettemme yrittäisi täyttää teidän toivomustanne, jos Jumala siihen armonsa antaa.

Niin saamme lopettaa tällä kertaa näillä lyhyillä riveillä, sydämellisimmillä rakkauden terveisillä meiltä kaikilta täällä Lapinmaalla, sekä ystäviltä Suomesta, nuoremmilta ja vanhemmilta. Rohvaiskaa sydämenne uskomaan, että kaikki puutokset ja viat ovat anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Ja kantakaa meitä

anteeksiantavaisella sydämellä Taivaallisen Isän eteen.

Rukoilkaa puolestamme, merkitsee seurakunnan kanssa ja puolesta.

Levi Älvgren, Sten Johansson, Frans Martinsson, Isak Gunnelbrand, Yrjö Mäkelä, Severi Mäkelä, Lauri Koistinen, Kalle Koistinen, Alvar Koljonen y.m.

Valokopio alkuperäisestä.

Ruotsinkielinen.

Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

201. LAURI KOISTINEN –THORALF JENSENILLE

Tampere 6/4 1972

Rakas vanhin ja veli Herrassa Thoralf ja Signe. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tulemme luoksenne ajatuksissamme ja toivotamme Jumalalta siunausta ja terveyttä, sekä ruumiin että sielun puolesta.

Meidän sydämemme ovat avoimet teille ja tahdomme vielä sanoa teille sydämelliset kiitoksemme niistä kalliista hetkistä, jotka vietimme teidän luonanne. Ne ovat painuneet sydämiimme ikuisiksi ajoiksi.

Matka onnistui hyvin ja saavuimme kotiin niin kuin olimme toivoneet: ilman onnettomuuksia. Kokoukset Puoltikasvaarassa olivat suurimmat ja voimallisimmat, mitä koskaan eläessäni olen kokenut. Tahtoisi huutaa: O' Israelin kunnia, Sinä väkevä Jumala, kuinka suuri on sinun armosi! Olemme saaneet nauttia Herran hyvyydestä ja vahvistusta uskollemme. Saimme nähdä armonmerkkejä ja Jumalan sana on vaikuttanut kaikissa, jotka kuulivat, myös niissä uskottomissa nuorissa, jotka olivat paikalla.

Mutta toiselta puolen ei täällä Lapissa näytä hyvältä, kun näkee, että nuoret eivät ota vastuuta kristillisyyden menestyksestä tulevaisuudessa. Vanhat muuttavat pian lämpimämpään ilmaan, ja silloin Lapinmaan kylät tulevat autioiksi ja kynttilänjalka siirretään pois. Rukoilkaamme, rakkaat veljet ja sisaret, että Herra herättäisi nuoren kansan viinamäkeensä nyt ehtoolla. Me olemme onnellisia, jotka olemme Jumalan armosta saaneet yhdistää uskomme ja työmme uskollisten vartijain kanssa Siionin muurilla täällä Lapinmaalla, jotka ovat säilyttäneet uskon, opin ja elämän sellai-

sena, kuin se oli alusta. Ei ole rakennettu mitään raskaampaa eikä keveämpää kristillisyyttä, kuin mitä se alusta oli, ja sen ovat jo monet kymmenet tuhannet sielut todistaneet, että tämä kristillisyys kestää kuolemassa. Ja pian mekin saamme koetella saman, kun Jumala kutsuu meidät kotiin Sabatin lepoon Paratiisissa, jos me säilytämme sen kristillisyyden muuttumattomana, joka meillä tänään on. Rukoilkaamme, rakkaat ystävät, että Herra olisi meidän kanssamme, kun me huonetta rakennamme. Sillä jos ei Herra huonetta rakenna, niin hukkaan ne työtä tekevät, jotka sitä rakentavat.

Mitä tulee lähetykseen Lapinmaalta Kjöllefjordiin, samana aikana kuin ennenkin, siitä olette te saaneet seurakunnan kirjeen. Ja meidän kaikkien, jotka tunnemme tilanteen teidän tykönänne Kjöllefjordissa, pitää sanoa niin, että jos se on ollut tarpeellista viime kerralla, niin se on vähintään yhtä tarpeellista tällä kerralla. Tämä pitäisi kaikkien todistaa, jotka tunnustavat laestadiolaista kristillisyyttä, lukuunottamatta niitä mustia henkiä, jotka tekevät työtä ainoastaan hajoittaakseen elävän kristillisyyden. Sillä kaikilla ihmisillä on mahdollisuus osoittaa Jumalan sanalla meidän saarnaajillemme esikoisten seurakunnassa, jos uskossa, opissa tai elämässä on vika heillä. Me tiedämme, että totuus kestää päivänvalon, mutta pimeys ei sitä kestä. Me emme taistele kirveillä ja seipäillä, emme myöskään takapuheilla emmekä valheilla ja mielikuvituksilla, vaan Kristuksen opilla, joka lyö vihollisensa oikealta ja vasemmalta suunsa kaksiteräisellä miekalla.

Lähetys on tuleva, mutta ei niin suuren kristittyin joukon kanssa kuin ennen, mutta ne, jotka tulevat, ovat koeteltuja opissa. Periaate on sama kuin Amerikassa Parakan aikana ja ennemmin, tuomio tilanteesta tapahtuu Pyhän Hengen kautta, ja kaikki kamppailevat osapuolet saavat osansa.

On suuri armo, että puolueettomia hengellisiä tuomareita vielä löytyy Lapinmaalla. He tulevat koettelemaan kaikki asiat Herran edessä ja heidän tuomionsa on vanhurskas. Rukoilkaamme, että Jumala johdattaisi asiansa kaikkien kuolemattomien sielujen parhaaksi, ja sen Hän on tekevä. Tulen myötävaikuttamaan tulkin ominaisuudessa, ellei mitään ylipääsemätöntä estettä tule.

Tuntuu suuri köyhyys kaikista hengellisistä lahjoista, niin ettei ole mitään sanomista. Mutta tahdomme vielä pitää kiinni siitä ensimmäisestä rakkaudesta Herraa Jeesusta kohtaan, ja uskomme kylmällä sydämellä itsemme autuaaksi Jumalan suuresta armosta. Kilvoitelkaamme eteenpäin, rakkaat ystävät kaidalla elämän tiellä, ja seuratkaamme Mestariamme viimeisten koettelemusten läpi, jotka meillä tulevaisuudessa ovat. Matka ei ole pitkä, vain joku harva askel. Palkka on suuri ja ensimmäinen näkeminen maksaa kaikki matkan vaivat. Uskokaa, rakkaat ystävät, kaikki synnit ja heikkoudet anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Katso sinun Edesvastaajaasi riippumassa ristillä, ja usko, että syntisten velkakirja on maksettu pitkänä perjantaina Golgatalla. Sinä olet vapaa, Barabbas, ole siis iloinen niin kuin kesähevonen ja hyppää vapaana armon auringon alla.

Niin olkaa viimein sydämellisesti tervehdityt meiltä, ja kertokaa terveisiä kaikille ystäville. Kantakaa anteeksiantavaista sydäntä kaikkia heikkouksiamme kohtaan, ja muistakaa meitä rukouksissanne.

Terveisin

Lauri ja Sirkka

Jäljennös. Norjankielinen. Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

202. LAURI KOISTINEN - WILHELM ORRMALMILLE

Tampere 8/4 1972

Rakas ja ikuiseen muistoon jäänyt matkakumppani elämän tiellä Wille Orrmalm vaimosi Elmiinan kanssa. Jumalan armon ja rauhan terveisillä lähestymme teitä, ja tahdomme kiittää vielä kaikesta rakkaudesta sekä näissä viime kokouksissa että aikaisemmista rauhan hetkistä kanssamme.

En unohda sitä mäkeä silmistäni, jonka päällä talosi seisoo, siellä on asunut kallis vanhus ja uskollinen ja rehti Herran Jeesuksen sotamies, jota asiaa ei saata Puoltikasvaaran uskottomat arvata. Jumala suokoon, että vieläkin saisimme jonkun hetken olla yhdessä sen palavaisen ja paistavaisen kynttilän edessä. Ehtoo joutuu, se on väistämätön totuus, vaan Herra saattaa vielä puhaltaa elämää vanhoihin luihin, jos näkee sen tarpeelliseksi. Olemme kuitenkin varmat siitä, että kun sinut, rakas veli, lasketaan rauhaan menemään vanhan Simeonin kanssa, niin pitää joku iankaikkisuuden kukkanen kasvaman hautakumpusi päällä. Jumala asiansa hoitaa ja omansa korjaa, vaikka meistä usein näyttää pimeältä.

Nyt on paha aika. Kuitenkin pitää työtä tehtämän uskossa ja toivossa, vaikka se näyttää hitaasti edistyvän. Kyllä on saatanalla lujat kahleet tällä ajalla, jos on ennenkin ollut. Mutta on syy kaikilla autuutta kaipaavaisilla muistaa ne Raamatun sanat, että Minä saatan yhtä hyvin vihainen kuin armollinen ja laupiaskin olla. Onhan aika jo näyttänyt, että ne, jotka ei totuutta usko, joutuvat valheen uskomaan. Jos ei Pyhän Hengen kautta saarnattu Jumalan sana vaikuta parannusta, niin se vaikuttaa paatumuksen, sillä

Simeoni sanoo, että Tämä on pantu nousemiseksi ja lankeemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.

Eikö, rakas veljeni pitäisi olla kaikille kristityille selvää, että on sanomattoman suuri armo saada kuulla Jumalan totuus ja oikea taivaantie, mutta minun täytyy ihmetellä, miksi omattunnot on niin paksut, ettei tarvitse itseänsä korjata tekosynneistä. Kuinka kauan Pyhä Henki jaksaa tätä katsella? Onhan nyt jo hedelmätöntä fiikunapuuta sonnitettu ja kasteltu monta ajasfaikaa, mutta ei näy hedelmiä, tuskin edes lehtiäkään. Meillä on syy pelätä Jumalan vihaa niitten sieluin ylitse, jotka paaduttavat sydämensä. Ja jos Herra lyö kansaa pimeydellä, niin turha on enää työtä tehdä niitten päälle. Uskomme kuitenkin vielä niin paljon hyvää Jumalasta, että Hän säästää vielä tätä pientä peltopalasta myrskyltä, rakeilta ja rajuilmalta, niin että Hän saisi muutaman jyvän aittaansa, jotka kelpaavat siemeneksi. Tänäkin vuonna Hän jo idättää muutaman jyvän, jotka jo ovat kypsyneet elon ajaksi. Mutta voi meitä, jos me Herran armon ylönkatsomme ja väsymme tällä viimeisellä pikkupalasella, joka edessä on.

Rukoilkaa meidän kelvottomain edestä, että Herra varjelisi kaikesta pahasta, ja jos se taivaallinen peltomies idättää sinut, rakas veljeni, piankin, niin vie terveisemme niille jo kruunatuille matkamiehille, joitten syliin olette syntyneet. Ja uskon, että rakkaus on välillämme kiinnitetty vielä ylitse sillattoman virran ja ajan rajan.

Jäin muistamaan nykyistä koettelemustasi, kun jäit makaamaan sänkyysi erotessamme siellä. Ei se varmasi hyvältä tuntunut, kun kalliitten kokousten ja rakkaan kanssakäymisen jälkeen sai jäädä yksin heikkona kotiin, mutta Israelin Paimen ei ole sinua jättänyt, eikä jätä, vaan tulee aina lähemmäksi, mitä vaikeampi koettelemus on. Rukoilemme hengessä ja totuudessa sinun ja

Elmiinan edestä, että Herra antaisi teille vielä terveyttä, sillä jos te kaadutte, niin taitaa jäädä Puoltikasvaara revon penikoille ulvomapaikaksi. Vaan emme saata uskoa, että Jumala sammuttaa Pyhän Valkeansa Puoltikasvaaralta, sillä niin siunattua työtä on siellä tehty jo miespolvien ajat. Ei pidä pimeys sinne tuleman, sen uskomme.

Ei nyt enempää tällä kertaa, vaan olkaa sydämellisesti tervehditty meiltä nuorilta ja monessa puuttuvaisilta matkakumppaneiltanne. Kantakaa anteeksiantavaista sydäntä kaikkea heikkouttamme kohtaan. Muistakaa esirukouksissanne. Vielä heikkona Jumalan välikappaleena saarnaan ja todistan kaikki heikkoudet anteeksi Herran Jeesuksen nimeen ja kalliiseen sovintovereen. Olkaa hyvässä turvassa. Vielä paljon terveisiä Hildalle perheineen kiitosten kanssa.

Jumalan rauhan terveisin

Lauri ja Sirkka

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

203. LEVI ÄLVGREN - THORALF JENSENILLE Y.M.

Svappavaara 28/4 1972

Jumalan armo ja rauha olkoon Teidän kanssanne siellä Jäämeren rannalla, meidän kalliit ystävämme Herran raskaassa ja painavassa työssä, Thoralf Jensen, Jakob Akselsen, August Krågh,

Hans Danielsen, Rolf Jensen, jotka Hengen yhteydessä rauhan siteen kautta hengitätte armon raitista ilmaa esikoisten seurakunnan helmassa, eli sen äidin sylissä, joka ensiksi syntyi Laestadiuksen sydämelle täällä Ruotsin Lapinmaalla vuonna 1844. Joka ääni on kuultu yli valtamerten ja monien valtakuntien, ja jonka opin alla monta sataa tuhatta on tullut autuaaksi, ja mikä on yhtäpitäväinen Jumalan Pojan opin kanssa, ja myös vanhan liiton opin kanssa, mikä on saarnattu saman Hengen kautta. Ja sentähden ei siihen saa mitään lisätä, eikä siitä mitään pois ottaa. Sentähden rukoilemme Isää Jeesuksen nimeen, että Hän säilyttäisi meidän vakaan mielemme, kuten Pietari sanoo, niin ettei se horjuisi, niinkuin on tapahtunut monelle täällä Lapinmaassa ja myös Suomessa ja Norjassa, mistä Jumala meitä varjelkoon, niin että me jaksaisimme kilvoitella loppuun asti suuren synninvoiman läpi.

Tällä lyhyellä rauhantervehdyksellä tervehdin Teitä kaikkia, ja saan kiittää niistä lahjoista ja kirjeistä, joita olemme saaneet, ja toivomme, jos mahdollista olisi Teille, että tulisitte tänne helluntaikokouksiin 19. toukokuuta tänä vuonna. Kokous alkaa 20/5 klo. 12.00.

Rukoilkaa minun ja meidän puolestamme, merkitsee heikko veli

Levi Älvgren

Terveisiä minulta ja Julialta, Steniltä ja Ainalta sekä kaikilta kristityiltä.

Jäljennös. Omakätinen allekirjoitus.

Ruotsinkielinen. Tässä suomennettuna.

Levi Älvgrenin kokoelma.

204. LAURI KOISTINEN - GUNNAR JÖNSSONILLE

Turku 2/5 1972

Rakas veli, Gunnar! Jumalan armoa ja rauhaa. Kiitos kaikesta aikaisemmasta yhdessäolosta ja veljellisestä kanssakäymisestä.

Niinkuin tiedät, olen saanut sen varmuuden opista esikoisten seurakunnassa, minkä liite osoittaa. Tämän olen tehnyt aivan itsenäisesti herättääkseni tällä tavoin sen tärkeän ja vakavan kysymyksen, että "missä esikoisten seurakunta nyt on?"

Jos saan keskustelut käyntiin, niin toivon, että se tulee Herran temppelin (ihmisten sydänten) ylösrakennukseksi Rukoilkaamme että Jumala varjelisi omansa kaikista vahingoista. Koettelemusta tarvitaan, jotta me kaikki saisimme täydellisen varmuuden siitä minkä päälle rakennamme, niin että rakennuksemme kestää elämässä, kuolemassa ja iankaikkisuudessa.

Jumalan rauhaa! Kunnioituksella

Lauri Koistinen

Kopio. Ruotsinkielinen.

Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

Liitteenä oli moniste: "Esikoisuuden hajaannusta koskevia kirjeitä, Tampere 1972."

205. LEVI ÄLVGREN - EERO KINNUSELLE

Svappavaara 6/5 1972

Rakas veli Herrassa, Eero Kinnunen sinun rakkaan vaimosi ja lastesi kanssa, ja Hilman, jonka kanssa hengitätte rauhan raitista ilmaa sen oikean äitin sylissä, johonka Jumala antakoon teille voimaa ja väkevyyttä seisomaan voimallista vihollista vastaan, tietäen, että sota on Herran.

Kiitos kirjeesi edestä, joka oli sydäntä liikuttava, ja jota olen lukenu kristityille täällä, sillä hauska on saada kirjeitä sieltä, vaikka minä olen hidas vastaamaan, kun saa tuntea sen tyhjyyden, että ei tiedä mitä paperille panis. Vaikka tosi on niinkuin sanot, että ei pitäis katsella sydämensä mustia seiniä, koska olemma saaneet kaksinkertaisesti Herran kädestä ja kaikki synnit anteeksi, silloin kuin avasimme sydämemme Jumalan Pojalle sen suuren hädän ja toivottomuuden alta, jossa Herra kuuli sen rukouksen ja käski palvelijoitaan sanoen: "Tuokaat tänne ne parhaat vaatteet!" Ja se on se Kristuksen vanhurskaus, joka on kaikki peittänyt, jonka Kristus on itse hänen kuolemallansa ja ylösnousemisellansa meille kurjille syntisille valmistanut.

Ja sentähden, niinkuin sanot, sillä jos sinä suullas tunnustat Herran Jeesuksen, ja uskot sydämessäs, niin sinä tulet autuaaksi. Häädyn sanoa, voi niitä eriseuran rakentajia, jotka monta pienimmistä pahentavat, saarnattakoon heille myllynkivestä, niin kuin Raatamaa sanoo.

Mutta minä toivotan, että met pysyisimme rakkaudessa ja hengen yhteydessä esikoisten seurakunnan helmassa, niinkuin Kristus on käskenyt. Ja niille, jotka seurakunnassa pysyvät, on

kaikki synnit anteeksi annetut Jeesuksen nimessä ja veressä. Ja sentähden sanon, ole kirkas sinä veripunainen lippu siellä ja täällä, ja sentähden katsele Yljän kuninkaallista pukua.

Kyllä nyt väärä vanhurskaus tahtois hajoittaa luvallisuuden kautta viinimäen aidan, niinkuin jo ovat tehneet. Mutta siellä ei ole yhtään totuutta eikä yhtään autuutta, niinkuin Luther sanoo, ja myös Raamattu todistaa. Ja sentähden on suuri armo, että Jumala on meitä varjellu oikean äidin sylissä.

Ja saan kertoa, että meillä alkavat seurat täällä Svappavaarassa illalla 19. päivä kello 6. Ole hyvä ja ilmoita muillenki, että tietävät.

Sydämen rakkaat terveiset minulta Julian kanssa ja Sten Johanssonilta vaimonsa kanssa, ja kaikilta kristityiltä sydämelliset terveiset.

Meidän rakas sisar Elmiina on nukahtannu kuoleman uneen, jota menemme huomenna saattamaan viimeiseen lepoon. Hän oli autuas matkaystävä ja paljo kaivattava kaikilta.

Piirsi

Levi Älvgren

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

206. LEVI ÄLVGREN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE.

Svappavaara 9/5 1972

Jumalan rauhan tervehdyksellä tulen tykösi sinun rakkaan vaimosi Sirkan kanssa, ja sen siunatun Herran lauman kanssa, jotka hengitätte Jumalan armon raitista ilmaa sen ensinsyntyneen seurakunnan helmassa.

Jossa Jumala antakoon teille Hänen siunauksensa, ja antais sinulle ja teille terveyttä siinä painavassa Herran työssä. Niinkuin näemme, että olet uhrannu aikaasti painattamhan niitä kirjeitä, joita olemma kirjoittanhet, että jokukaan tulis huomaamaan sen hirveän vääryyden, joka on tunkenut Laestadiuksen ophin sisälle, että ymmärtäisit pyörtää takaisin, ennenkuin hiljanen saavuttaa.

Olemme Stenin kanssa kattonhet sen oikiaksi, että jälkipolvikunnatki saavat sen nähtä, että kuinka vääryys saattaa tulla sisälle elähvään kristillisyyteen, kun sytämet jähtyvät ja mielet mailmaintuvat, ja yksi ja toinen synti luvalliseksi tullee, niinkuin se, että on hyväksytty vääryyttä Provastin ophiin, joka on kuitenki Esikoisen Hengellä saarnannu, joka kuitenki tullee pyhää Raamattua vastaan.

Ja josta Jumala meitä kaikkia varjelkoon, sillä koska ei näy, että Hän olis sitä oikeutta antanut Hänen opetuslapsillensa, muuta kuin site- ja päästö avaimet, että katuvaiselle synnit anteeksi, ja että katumattomat tulevat sitotuksi, kun Jumalan sana kaksiteräsennä saarnataan Pyhän Hengen voimalla. Ja sentähten on työ raskas olla Jumalan ja ihmisen välimiehenä ja Kristuksen palvelijaiina. Niinkuin apostoli sannoo. Ja sentähden se on salattu kaikelta järjeltä ja

väärältä vanhurskautelta se oppi sovinnosta ja esikoisten seurakunnasta. Mutta se on ilmoitettu pienille ja sytämestä yksinkertaisille, ja sen tähten kiittää Jumalan Poika, että tosin Isä, niin oli sinun hyvä tahtos.

No, en tietä muuta tällä kertaa, mutta olkaat kaikki sytämestä minulta tervehtetty ja kaikilta kristityiltä. Ja Ville Orrmalm on erityisesti käskenyt sanoa terveiset kiitosten kanssa. Olemme pyhänä Elmiinan käynheet saattamassa hänen viimeiseen leposijaan, joka oli paljon kaivattu meiltä kaikilta kristityiltä. Ja paljoilta uskottomilta.

Ole hyvä ja ilmoita siellä, että meillä alkavat kokoukset täällä Svappavaarassa 19. päivä tässä kuussa kello 6 illalla. Olis hauska, jos kerkiäisitte jo ensi kokouksiin, niin olette tervetultua, niin monta kuin mahtollista. Ilmoita Koljos-parilleki ja Kallelle Turkuun, ja myös Jaakolle. Kinnuselle minä olen kirjoittanut, ja myös Yrjölle ja Severille.

Levi Älvgren ja Julia

Alkuperäinen.

Lauri Koistisen arkisto.

207. LAURI KOISTINEN - THORALF JENSENILLE

Tampere 14/5 1972

Rakas veli Herrassa Thoralf Jensen Signen kanssa. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tulen luoksenne tämän kirjeen kautta. Monet kiitokset kirjeistä ja kaikesta rakkaudesta näinä vii-

meisinä armon vuosina. Israelin elävä Jumala palkitkoon kaiken teidän rakkautenne, mikä on ollut niin runsasta.

Suuren hengellisen köyhyyden alla kirjoitan sinulle muutaman harvan sanan tilanteesta täällä meillä päin. Olen lähettänyt yli 100 kpl. monistevihkoja, jotka sisältävät n.35 sivua kirjekopioita sisältäen aineistoa kristillisyyden hajaannuksesta Lapissa ja muuallakin. Näitä olen lähettänyt kaikkiin suurempiin kaupunkeihin täällä Etelä-Suomessa, n.60 kpl, Jellivaaraan, Kiirunaan, Luulajaan, Tukholmaan, Osloon, Narvikiin, Bjerkvikiin ja Östervikeniin Ofotissa, Etelä-Varangeriin j.n.e. Muutaman kappaleen USA:aan ja yhden Kanadaan. Olen saanut vastauksen vain Helsingistä, missä Airi on jakanut jonkun kappaleen ystävilleen, Helsingissä on pari miestä, jotka ovat vakavasti asioista kiinnostuneita. Tampereella ja Lahdessa on jo Gunnarin puolelta saarnattu, että kaikki kirjeet ja painotuotteet tulee polttaa, jotka tulevat "metsätokasta", eikä kirjeitä saa edes lukea eikä avata, mutta suoralta kädeltä tuhota ne. Niin saarnataan täällä Suomen Siionissa. Mutta saarnattakoon mitä tahansa, niin kaikki eivät niitä polta. Ja me olemme joka tapauksessa vapaat kaikkien verestä, myöskin niiden, jotka polttavat kirjeet lukematta. Kirjeet tulevat valitettavasti polttamaan heidän omiatuntojaan iankaikkisuudessa. Jumala johtakoon asiansa, niinkuin Hän varmasti tekeekin.

Me pidämme täällä meidän kokouksiamme, ja minä tunnen itseni aika köyhäksi, sillä nyt olen saarnannut neljä kertaa kolmen viikon aikana, enkä ole kuullut kenenkään muun saarnaavan. Jaksanko minä yksin kantaa tämän vastuun? Kristuksen taivaaseenastumisen päivänä matkustimme Lahteen ja pidimme rukoukset sisareni luona, sillä tiedän heillä olevan ahdasta siellä yksinäisyydessä, ja Gunnarin perkeleet* menevät sinne usein kylään tur-

mellakseen Jumalan työtä. Kadulla he kohtaavat vihaa Gunnarin perillisiltä ja näyttää siltä niinkuin näillä harvoilla sieluilla olisi rutto tai spitali, niin ihmiset käyttäytyvät

Mutta ehkä ihminen saa enempi voimia, kun tulee lämmittelemään Lapinmaalle. Siellähän on Erik Kuoksu tullut takaisin Gunnarin puolelta ja sanoo, ettei siinä joukossa ole yhtään autuutta. Hän on noin 72 vuotta vanha, Isak Kuoksun poika.

Täällä Tampereella on Reino Syrjä, tärkeä persoona, joka on ollut näkymättömissä vähän aikaa (2-3 vuotta), tullut vähän lähemmäksi meitä. Minä olin kylässä hänen luonaan toissa iltana ja puhuimme kristillisyydestä monta tuntia. Hän luki myös Gunnarin viimeisen saarnan joulukokouksissa 1971 ja kysyi löysinkö siinä mitään huomauttamista. Minä löysin. Hän sanoi että "ei niin jyrkkää tuomiota", mutta hymyili ja hänen vaimonsakin hymyili. Oikeastaan hän vain koetteli minua, jos horjuisin tai peljästyisin. Mutta hän on myötätuntoinen minua kohtaan, ja oli lukenut tarkkaan monisteeni, ja pyysi minua lähettämään niitä lisää. Nurmiselle ja Peltoselle (saarnaajia). Niin ollen uskon, että hän tulee takaisin. Hän on likeinen ystävä Erik Kuoksulle, joka tuli takaisin oikealla tavalla, ja nyt hän käski minun viedä Kuoksulle terveisiä, että hän on tervetullut Suomeen ja hänen vieraakseen. Me saamme lähetyksen Lapista heinäkuussa, ja silloin täällä ovat ilmat kauneimmillaan. On lämmintä ja valoisaa.

Se outo piirre Airissa on, ettei hän uskalla luottaa Leeviin, Steniin eikä meidän suomalaisiin veljiimme, eikä myöskään kuulla heitä, mutta turvautuu ainoastaan Norjaan. Me koetamme järjestää matkan, mutta tässä nousee heti toinen kysymys. Riittääkö kaikille tilaa? Minä saanen hyvän auton siksi aikaa, ja mahdollisesti eräs Mäkelän nuorista pojista saa oman pienen bussin, mutta

saamme keskustella lähtevätkö he mukaan. Minä saan nopean ja tilavan henkilöauton, mutta säästän kaksi paikkaa tyhjäksi, noutaakseni kaksi norjalaista veljeä avuksi, ja yksi heistä tulee olemaan Thoralf Jensen, jos hän näkee sen soveliaaksi ja mahdolliseksi. Ehkä Signe seuraa mukana. Me emme vaadi sinulta enempää kuin mitä sinä itse katsot kohtuulliseksi. Ehkä jaksaisit olla mukana parissa kolmessa kokouspaikassa täällä etelässä. Jättäkäämme asia Jumalan käteen. Ja Signehän on jo nähnyt ilmestyksen sinun matkastasi Suomeen, niin vahvistan vain tässä hänen ilmestyksensä. Saat uskoa, veli, että me teemme parhaamme saadaksemme sinut viihtymään. Minä olen sinun yksityisajuriksi ja vien myös teidät takaisin Kjöllefjordiin. Me päätämme lähemmin ajankohdasta Suomen lähetykselle. Täällä sanovat kaikki, että meille sopii parhaiten heinäkuun alussa tai sitten syksyllä, mutta saarnaajat ja Lapinmaan seurakunta saavat sanoa viimeisen sanan. Jumala järjestäköön kaiken ja johdattakoon Hän meitä hyvän tahtonsa jälkeen.

Kirjoitamme myöhemmin lisää ja keskustelemme Kjöllefjordissa. Minun pitää mennä Helsinkiin tietokoneen ohjelmointikursseille pyrkivien testiin 26/6 -72. Ehkä matkustan Kjöllefjordiin vähän myöhästyneenä.

No ei muuta tällä kertaa. Rukoilkaa meidän kaikkien puolestamme. Nyt lähden Koljosille (30km täältä) ja pidämme pienen kokouksen siellä Jumalan sanan ympärillä. Pitää uskaltaa Jumalaan. Uskokaa kaikki synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä.

Terveisin

Lauri ja Sirkka

* "perkeleet", saattaa kuullostaa ankaralta. Vrt. M.Lutherin GaLepist. esipuhe, Tampere 1900 (sivu 7): **"Kuka ei tästä huomaisi, että uudestakastajat eivät ainoastaan ole riivatuita ihmisiä, vaan vieläpä pahempain perkeleiden riivaamia perkeleitä** ?" Katso myös Mt.l6:23: Jeesus sanoi Pietarille, joka oli heränneellä tunnolla:**"Mene pois saatana!"**
Jäljennös. Norjankielinen.
Tässä suomennettuna.
Lauri Koistisen arkisto.

208. LAURI KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE

Tampereella 3/6 1972

Rakas vanhin ja opettaja, Levi Älvgren. Jumalan armon ja iankaikkisen rauhan toivotuksella lähestymme teitä ja Julia-

rillänne, jotka olette yhtä armon ja rauhan ilmaa hengittämässä sen oikean äitin sylissä. Tahdomme vielä kiittää kaikesta rakkaudestanne meitä köyhiä kohtaan näissä viime kokouksissa, samoin kuin aikaisemmissakin tilaisuuksissa, joissa olemme yhdessä saaneet lämmitellä sen palavaisen ja paistavaisen kynttilän edessä.

Olemme nyt pitämässä pieniä seuroja täällä Koljosella, jonne on tullut veljet Turusta, Karinaisista, Honkilahdelta ja Lappeenrannasta sekä Kinnusen lapsia. Toini on lasaretissa ja Eero joutuu olemaan kotimiehenä. Tänä iltana saarnasi Kalle kylväjän vertauksen rinnalla, ja huomenna pidetään kahdet kokoukset. Koko seuraväki lähettää teille sydämen rakkaat terveiset ja onnentoivotukset

siinä raskaassa ja edesvastuullisessa työssä Kristuksen palvelijana, jossa olette uskollisena pysyneet Jumalan armon kautta meille iloksi ja iankaikkiseksi onneksi, josta totisesti olemme Jumalalle suuressa kiitollisuuden velassa.

Täällä on kyllä tuntumassa suuri tyhjä paikka, kun Severi veli ei ole mukanamme, mutta onhan hän hyvässä tallessa siellä, ja odotamme hänen kotiin tultuaan astuvan entistä kiivaammin Herran työhön. Siellä kun sydän tulee palavaksi teidän ja niitten vanhinten jalkain juuressa kasvaneitten vanhusten parissa, niin uskomme Severin tuovan meillekin lisää lämpöä ja voimaa tähän voimattomuuden tuntemiseen ja köyhyydessä olemiseen.

Olemme toivomassa vielä Jumalalta kastetta taivaasta tälle pienelle peltopalaselle Pohjanmaalla, jossa nyt on kasvamassa muutamia iankaikkisuuden kukkasia, ja uskomme niin paljon hyvää Jumalasta, että Hän tahtoo varjella tätä peltopalasta sateelta, rakeilta ja rajuilmalta, niin että siitä kypsyisi elonajaksi muutamia kelvollisia siemeniä, joita Herra saisi idättää toisella puolella maata sen laskemattoman auringon alla.

Muistamme rakkaan sisaremme Elmiinan, joka nyt on Herralta idätetty tämän vuoden aikana, ja nyt kukoistaa kirkas kruunu päässään Jumalan paratiisissa. Sinne se on meidänkin halu ja ikävöitsemys, kun katselemme tämän viimeisen maailman pahuutta ja tahtoisimme päästä sitä näkemästä, vaan Herra tarvitsee vielä huutajia Siionin muurille huutamaan, mitä aika kuluu, että ne viimeiset valitut tulisivat saatetuiksi tähän samaan lammashuoneeseen. Vielä paistaa hengellinen aurinko Goosemn maalla kirkkaana, vaikka pimeys peittää kansan ja synkeys Egyptin. Herra meitä kaikkia varjelkoon tällä vaarallisella maailman lopun ajalla.

Täällä Suomenmaalla on nyt sellainen aika, että nyt on ratkaisun aika ihmisillä valita elämän ja kuoleman vaiheelta kumman tahtovat. Olemme tehneet sen kuin ymmärrämme huutaaksemme kirjoitusten kautta Puuremannin joukolle, mitä aika kuluu. Ja näemme ja kuulemme, että kyllä Jumalan sana vaikuttaa, ja totuus saarnaajain valheita vastaan tekee työtään, ja saa ihmiset pysähtymään asioita tutkimaan. Kun nyt vielä saisimme Jumalan armon kautta Lapinmaalta lähetysmiehet tänne kesällä totuuden sanaa huutamaan kuuroin korville sillä ajatuksella, että kyllä Jumala omansa ottaa, vaikka kuinka vihollinen vastaan pyrisee.

Jumalan on asia, ja Hän tekee sen kuin tahtoo. Me freistaamme vain olla kuuliaiset Hänen sanalleen ja teemme työtä uskalluksessa Jumalaan toivoen aina vain Hänen tahtonsa tapahtuvan.

Ei nyt muuta tällä kertaa. Pyydämme teitä muistamaan meitä esirukouksissanne ja kantamaan anteeksiantavaista sydäntä heikkouttamme kohtaan. Mekin heikot Herran palvelijat saarnaamme ja todistamme vielä kaikki puuttuvaisuudet ja vihollisen tuliset nuolet anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä, joka aina priiskukoon murheellisten sieluin sydämiin lämmittävänä ja voimaa antavana, sillä siinä se on voimanlähde, kun sen saa uskolla vastaanottaa.

Jumala suokoon, että me kaikki pysyisimme kaikkina elinpäivinämme sen taivaallisen äidin sylissä, ja muistaisimme ensimmäistä rakkauttamme, emmekä sitä ylönantaisi.

Kirjoitti kaikessa heikkoudessa, vähä veljenne Herrassa ja osallinen evankeliumin edesvastauksessa

Lauri Koistinen

Terveisiä lähettävät: Yrjö Mäkelä, Kalle Koistinen, Jaakko Koistinen, Alvar Koljonen, Oulas Nevala, Armas Mäkelä, Olga Syrjä y.m.

P.S.Reino Syrjä sanoi olevansa suuresti halukas tulemaan minun saarnaani kuulemaan, jos voisi tehdä sen salaa kenenkään huomaamatta. Nikodeemuskin oli yövieras. *L.K.*

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

209. LEVI ÄLVGREN Y.M. - YRJÖ MÄKELÄLLE Y.M.

Svappavaara 10/6 1972

Rakkaille veljille ja Siionin muurin vartijoille siellä Suomen Siionissa, Yrjö Mäkelä, Lauri Koistinen, Kalervo Koistinen, Koljonen ja Oulas kaikkein teidän perheittenne kanssa, ja koko sen siunatun Herran lauman kanssa, jotka siellä hengitätte Jumalan armon raitista ilmaa sen oikean äitin sylissä, joka ei laske lapsiansa raitille, mutta kuljettaa teitä ja meitä parannuksen tiellä, kätestä pitäen, niinkuin rakas vanhin lapsiansa.

No tällä rauhan tervehdyksellä tahdomme tervehtää sitä Jeesuksen veressä puhdistettua lapsilaumaa, ja kiittää niitten kalliitten kirjeitten edestä, joita olen ja olemme saaneet, ja joita on hauska lukea kristityille, ja joissa on teidän yksimielinen kutsun ääni, että saada täältä lähetys sinne, jos terveys on, ja jos Jumala sen suopi. Niin olemme Stenin kanssa keskustelleet, että kun laiva

tulee Turkuun kello 10 aamulla, niin jos teille soppii niin pidämme sinä päivänä jo illalla ensi seurat, se on 7. päivä heinäkuuta.

Tällä rauhan tervehdyksellä tahdomme lähestyä teitä täältä Lapinmaalta, ja antaa tietää, että terveenä olemme. Ja saan kiittää Lauri-veljeä siitä kirjeestä ja kirjoista, joita olet minulle lähettänny. Ja joita olet saanut Helsingistä/*, mitä olemme täällä Severin kanssa lukeneet ja ikävällä katsoneet, kuin pitävät niin pimeäksi Jumala sallia mennä, kuin erkaantuvat alkuperäisestä opista eli äitiseurakunnasta, joka on Lapinmaalla ensiksi eläväksi syntynyt, ja niin täältä itsensä levittänyt itään ja etelään, ja länteen ja pohjoiseen.

Mutta kiitos ja taas kiitos kaikesta, kun olet hyvin ja oikein vastannut semmosille konnille, niinkuin Luther sannoo, sillä sota on Herran. Ja ei olekaan Jumalan Poika tullut rauhaa rakentamaan maan päälle, mutta riitaa. Riitaseksi tekemään poikaa isää vastaan, ja isää poikaa vastaan, ja tytärtä äitiänsä vastaan, ja ihmisen vihamiehet ovat hänen perheensä.

Ja häätyvät Suomen veljet yhteisesti sanoa semmoisille miehille, jotka vääryyttä puolustavat, niinkuin Jumalan Poika sanoi farisealaisille: 'Te ulkokullatut! Jesaias ennusti teistä oikein sanoen: 'Tämä kansa lähestyy minua suullansa, ja kunnioittaa minua huulillansa, mutta heidän sydämensä on kaukana minusta!" Ja häädymme vielä sanoa niinkuin Jumalan Poika: "Miksi ette ymmärrä tätä minun puhettani? Ette taida kuulla minun sanaani." Ja se näkkyy, että ei het usko Laestadiusta, että se on Jumalan sanaa, jonka hän on ulos saarnannu tämän etsikkoajan alla. Ja sentähten Jumalan Poika sanoo niille vääristelijöille: "Te olette isästä perkeleestä ja teidän isänne himoja te tahdotte tehdä. Hän on ollut murhaaja alusta, ja ei pysynyt totuudessa, sillä ei totuus ole

hänessä. Kuin hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omastansa, sillä hän on valehtelija ja valheen isä."

No, Jumala teitä ja meitä vahvistakoon ja antakoon ymmärrystä ja viisautta, että jaksaisimme niin paljon luottaa Jumalaan, että jaksaisimme huutaa sen totuuden, jonka kristillisyyden vanhimmat on huutaneet tämän etsikko ajan alla. Se on minunki rukous Jumalan tykö, että en väsyis tielle.

Terveisiä meiltä Stenin kanssa, ja pyydämme rukoilemaan meidänki edestä, että Herra meitä varjelis ja vahvistais sotassa perkelettä vastaan, sillä se käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura.

Ja synnit on Jeesuksen nimessä anteeksi teille ja meille. Seurakunnan kanssa ja puolesta

Levi Älvgren, Sten Johansson, F.Martinsson, I.Gunnelbrand, Arvid Stålnacke, K.Blombacke, J.Vingbäck, Eero Mäkelä, E.Abrahamsson, A.Jänkänpää, Severi Mäkelä.

Minä olen lähettänyt tällaisen kirjeen Kallelle, Laurille ja Yrjölle. Lähetä tästä osan Koljoselle.

---

*/ Tark. Simo Vartiaisen kirjettä, jonka monistin oman vastaukseni kanssa./LK/

Valokopio alkuperäisestä.

Levi Älvgrenin kokoelma.

210. STEN JOHANSSON - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE.

Kiruna 10/6 1972

Jumalan rauhaa, Lauri, perheesi kanssa.

Lähetän tässä Frans Parakan teoksen, jonka olen pienellä ymmärryksellläni käynyt läpi. Toivon, että saat selvää koukeroistani. Ajattelen, että menee hopummasti, jos sinä korjaat sen, sillä aikaa kuin minä koetan saada aikaiseksi jotakin täällä, mikä tulee painettavaksi samassa vihkossa.

Minulla on juuri nyt vähän kiire. Me menemme Nikkaluoktaan kokouksiin. Elämä on niinkuin ennenkin ja olemme terveenä. Minä sain puhelun Hans Danielsenilta eilen. Hän sanoi, että Airi Peltonen oli Lakselvissa eilen. Oli tullut sinne jollakin lennolla.

Pitää lopettaa tällä kertaa sydämellisten terveisten kanssa meiltä Teille.

Kirjoittaa

Sten

Alkuperäinen.

Ruotsinkielinen. Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

211. LAURI KOISTINEN SELVITYS KJÖLLEFJORDIN KRISTILLISYYDEN HAJAANTUMISESTA V.1972.

Tampere 1/7 1972

Rakas veli ja Herran palvelija, Jakop Akselsen. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä aloitan tämän lyhyen kirjeen sinulle ja kiitän viimeisestä, sekä kaikesta aikaisemmasta yhdessäolosta näinä harvoina vuosina, kun olemme tulleet tuntemaan toisemme. Nämä yhteiset kokemukset näyttelevät tärkeää osaa elämässäni, eivätkä koskaan unohdu. Taistelu samaa vihollista vastaan samalla rintamalla liittää kyllä sotamiehet yhteen, ja jos joku kuolee sodassa tai joutuu vihollisen vangiksi, niin ei ystävän kuitenkaan tule unohtaa rukoilla ystävänsä puolesta. Toivon, kuitenkin, ettei sisällissota puhkeaisi. Jos joku menisi vihollisen puolelle ja paljastaisi oman kansakuntansa salaisuudet ja voimat viholliselle, niin sellainen soturi saa niittää, mitä hän kylvää. Meillä, joilla on päämaja samassa paikassa ja kenraali Kristus päällikkönä, on kysymys olla kenraalille uskollisia viimeiseen veripisaraan asti, niin kuin olemme vannoneet pyhän valan aloittaessamme sodan. Sillä meillä on isänmaa, jonka uskolliset sotamiehet saavat periä tämän lyhyen sodan jälkeen täällä vieraalla maalla.

Meillä ovat asiat ennallaan täällä Tampereella. Yksin sadan tuhannen ihmisen seassa, tunnustaen kaikkia täällä esiintyviä tunnustuksia vastaan. Olen kokenut, että kun etsii vastakohdan vallitsevalle esikuvalle, niin löytää totuuden, sillä apostoli sanoo, että koko maailma on vääryydessä ja me olemme totuudessa. Kun kuulee, että sosialismi tekee onnelliseksi, niin siitä voi päätellä, että porvarillisuus on kyllä onnellisempi vaihtoehto. Kun kuulee, että

onni löytyy koreudesta ja korkeasta elintasosta, niin tietää, että yksinkertaisuus ja puutteelliset elinolosuhteet ovat edellytyksiä onnelle j.n.e. Kun vastustaa maailman suruttomia ihmisiä, niin ihmisellä on oikea suunta. Ne aatteet ja aineelliset tavoitteet, joita maailma tarjoaa, saa suoraan heittää roskaläjään. Ja ne aatteet ja aineelliset tavoitteet, mitkä maailma on hyljännyt ja pilkannut, ovat lähinnä oikeita.

Olen saanut ajatuksen kirjoittaa käsitykseni siitä, mitä olen kokenut KjöUefjordissa näinä ja viime vuonna. Yksityiskohtia tilanteesta minulla on hyvin vähän, mutta kaikessa yksinkertaisuudessa esitän tässä kuvaelman, jonka olen muodostanut itselleni viimeisistä riitaisuuksista teidän keskuudessanne. Minulla on tietolähteenä ne kertomukset, joita Edvard Lund, Rolf Jensen ja Thor Jensen ovat esiintuoneet, niin kuin myös sinä, eri tilaisuuksissa ja eri ajankohtina. Olisi hyvä, jos olisi suurempi määrä tietoja tilanteesta, mutta ehkä onnistun saamaan esille pääpiirteissään sen linjan ja systeemin luonteenomaisen rakenteen, joka nyt on kysymyksessä. Seuraavassa kuvaus tilanteesta. Koetan olla niin puolueeton ja tunnekylmä kuin mahdollista on.

Alkeelliset tosiseikat olosuhteista ovat seuraavat:

1. Kaikki ne, jotka nyt ovat tulleet erimielisiksi, ovat olleet yksimielisiä noustessaan Gunnar Jönssonin johtamaa enemmistöryhmää vastaan vuonna 1970.

2. Näkyvimmät henkilöt nykyisissä osapuolissa KjöUefjordissa ovat:

(Enemmistö)*		(Vähemmistö)*
Thoralf Jensen		Jakop Akselsen
August Krogh	ja	Rolf Jensen
Hans Danielsen		Thor Jensen jr.

3. Vähemmistö katsoo tulleensa epäoikeudenmukaisesti käsitellyksi enemmistön puolelta Kjöllefjordissa, mainitut saarnaajat etusijassa. Syynä erimielisyyteen on Jakop Akselsen sanonut olevan erimielisyyden uuden saarnaajan asettamisesta Kjöllefjordiin. Jakop Akselsen on antanut meidän ymmärtää tämän asian seuraavasti: "Thoralf Jensen ehdotti Hans Danielsenia saarnavirkaan, ja Jakop Akselsen ehdotti Thor Jensen jr. siihen virkaan. Jakop perusteli ymmärrystään sanomalla, että Thoralf Jensen on osoittanut olevansa epäpätevä valitsemaan saarnaajia. Todisteena siitä ovat ne kokemukset, jotka on saatu vanhassa rukoushuoneessa, missä Thoralf on asettanut kaikki miehet saarnavirkaansa, ja kaikki ne ovat eksyneet. Jakop on itse niitten virkaan asettama, jotka nyt makaavat haudoissaan, muttei maininnut heidän nimiään. * *

4. Sen lisäksi Jakop väitti, että kun hän oli nähnyt Thoralfin tulleen vanhuudenheikoksi ja antavan toisten (August Kråghin ja Hans Danielsenin) käyttää hyväkseen Thoralfin arvovaltaa omien tarkoitusperiensä saavuttamiseksi, ilman että Thoralf tätä huomaisi, oli Jakop pakotettu muodostamaan näkyvän vastarintatoiminnan. Thor Jensen jr. on vahvistanut Jakopin käsityksen, että vanha Thoralf on tullut vanhuudenheikoksi, ja Jakop esitti tämän todisteeksi siitä, että vanha Thoralf on tullut heikoksi ymmärryksen puolesta, sillä hänen oma poikansa kyllä tietää parhaiten, miten asiat hänen vanhan isänsä kanssa ovat.

5. Lähetystä Lapin seurakunnasta olivat pyytäneet Juhannuspyhiksi tänä kesänä Thoralf Jensen, August Krågh ja Hans Danielsen seurakunnan kanssa. Kirjettä, joka tuli Lapinmaalle, eivät Jakop Akselsen, Rolf Jensen eikä Thor Jensen jr. olleet allekirjoittaneet, niin kuin ennen. Kun kirje luettiin seurakunnalle Puoltikasvaarassa pääsiäiskokouksissa tänä vuonna, niin ei nimiä

luettu niin kuin ne kirjeessä olivat, mutta sanoilla: Ja sitten on saarnaajien nimet alla. Lapissa ei ole tahdottu luoda mitään käsitystä tilanteesta, mutta asia on jätetty kypsymään. Kun sitten kirjoitettiin kirje*** Kjöllefjordiin, niin siinä oli kuten ennenkin kaikkien saarnaajien nimet alussa, eikä yhtään puolueellisuutta osoitettu. (Gunnar Jönsson oli puolueellinen ja teki julkiseksi jyrkän tuomionsa joulukokouksissa Jellivaarassa vuonna 1969, jolloin allekirjoittanut oli mukana kokouksessa).

Sekä Jakop Akselsen että Edvard Lund ovat sanoneet minulle, että on olemassa valheita, jotka väittävät, ettei heillä ole luottamusta Lapinmaan seurakuntaan. Edvard sanoi tämän palmusunnuntaina Rolf Jensenin talossa tänä vuonna. Edvard on nyt mennyt Gunnar Jönssonin puolueeseen ja siten osoittanut selvästi tarkoituksensa.

6. Se kirje, joka tuli Helsingistä Airi Peltoselta, toi myös mukanaan erimielisyyttä. Se oli kirjoitettu suomeksi ja Thoralf Jensen lähetti sen Sten Johanssonille käännettäväksi. Jakopin tarkoitus oli, että se käännettäisiin kielentaitavilta Kjöllefjordissa. Tämän johdosta Jakop on omien sanojensa mukaisesti saanut valheita päälleen, ettei hänellä ole luottamusta Lapinmaalle. Jakop huomautti selvästi, että kirje olisi mahdollisesti voinut sisältää sellaista, mitä ei pidä päästää Lapinmaalle, koska se oli osoitettu Kjöllefjordiin.

Joitakin ajatelmia näitten asiatietojen pohjalta teen käsitykseni mukaan seuraavassa.

Molemmat osapuolet tunnustavat, että heillä on luottamus esikoisten seurakuntaan Lapinmaalla. 1). Miksei Jakop kannattajineen kutsunut Lapinmaan puolueettomia saarnaajia avuksi? 2) Miksi ei kukaan Jakopin edustajista tullut tapaamaan Lapinmaan

saarnaajia eikä kristityitä laivarannassa eikä Kjöllefjordissa, sillä nämä kaikkihan olivat puolueettomia ja nauttivat Jakopin luottamusta hänen oman tunnustuksensa mukaan? 3) Miksi ei Jakop eikä hänen edustajansa esittäneet heidän versiotaan Kjöllefjordin tilanteesta perusteellisesti Lapinmaan puolueettomien saarnaajien koeteltavaksi? Jakop toi esiin ymmärryksensä tilanteesta sanomalla, että siihen tarvitaan vähintään parin viikon aika, jotta Lapinmaan saarnaajat voisivat perehtyä asioihin. - Hyvin monimutkaista. Mutta kun asiat nyt ovat niin vanhoja, kuin puoli vuotta, ja Jakopilla on luottamus Lapinmaahan, niin joutuu kysymään: Miksi Jakop ei ole kirjoittanut muistiin olennaisimpia kohtia tilanteesta näinä kuukausina? Niin pitkällä ajalla ennättäisi kirjoittaa 300- 400 arkkia ilman suurempia vaikeuksia. Ja on olemassa oikein hyviä historioita Lestadiolaisuudesta, jotka kattavat 50-70 vuoden ajan, eivätkä sisällä enempää kuin parisataa sivua. Kuinka siis on mahdollista, että puoli vuotta tarvitsisi kahden viikon pituisen puheen, joka vastaa kai 3000 sivua kirjassa? Näyttää siltä, että tässä on koira haudattuna.

4) Miksi Jakop tai joku hänen edustajistaan ei tullut siihen sovintokokoukseen, jota suunniteltiin? Tämä oli määrä pitää rukoushuoneella lukittujen ovien takana, jos niin tarvittaisiin, ja siellä molemmat osapuolet olisivat olleet koolla yhdessä puolueettomien hengellisten tuomarien kanssa Lapinmaalta.

Tämä tarkoittaa, että Jakop puolestaan ei nähnyt aiheelliseksi tulla keskustelemaan. Hänellä kai oli se tarkoitus, että Lapinmaan saarnaajien olisi suoraan pitänyt tuomita Thoralf vanhuudenheikoksi ja kalkkaantuneeksi (pitää hänet huomioon ottamattomana) sekä Augustin ja Hansin oman vallan ja kunnian tavoittelijoiksi, ja sitten langettaa tuomio heille, että he ovat rakentaneet

eriseuran Kjöllefjordissa, ja sen lisäksi antaa ylistyksensä Jakopille, Rolfille ja Thor jr:lle sekä Edvardille siitä, että heillä on ollut kirkkaat silmät näkemään sen vaaran, joka uhkasi kristityitä Kjöllefjordissa, nimittäin, että August Krågh ja Hans Danielsen tahtovat johdattaa heidät kaikki väärän opin alle käyttäen hyväkseen Thoralfin vanhuudenheikkoutta taistelussa oikeita työntekijöitä Jakoppia, Rolfia ja Thor. jnia vastaan. Mutta kun Jakop kannattajineen koki, että taistelu ei onnistunut hyvin, koska vastarinta tuli liian kovaksi, vetäytyi hän sotarintamalta kotiin jättäen lampaat sutten haltuun. (Vastarinta tuli Thoralfin, Augustin ja Hansin y.m. Norjan kristittyjen taholta, sillä kun lähetys Lapinmaalta tuli, oli taistelu jo loppunut).

Joku on ehkä pannut merkille, että August Krågh sai enemmän sympatiaa osakseen kuin Jakop, varsinkin kun oli kysymys uusista tuttavuuksista, esim. Lapissa. Miksi? Vain siksi, että hänen luonnonlahjansa eivät ole samat kuin Jakopin. August vaikuttaa saavan helpommin kontaktin ihmisiin, kuin Jakop. Mutta olen kuitenkin kuullut, että oli useita, jotka pitivät enemmin Jakopin saarnasta kuin Augustin. Jakopin kiivaus oli kyllä ihailtavaa, kun oli kysymys rangaista esim. huoruutta. (Niin kuin kuulimme Kiirunassa, ja se oli oikein saarnattu.) Meillä kristityillähän on myös meidän luonnonlahjamme, ja kaikilla on oma makunsa. Mutta meillä kristityillä on kysymys, ettemme tule lihallisiksi. Se, joka kuulee saarnan, ei saa katsoa persoonaan (jos hän puhuu Pyhän Hengen kautta) vaan hänen tulee ainoastaan kätkeä sana. Se joka saarnaa, heittäköön sekä kiitoksen että ylenkatseen samaan läjään. Se kuuluu sekä saarnaajalle että kristitylle, että hän voi säilyttää ainoana kysymyksenä mielessään autuaaksi tulemisen, maksoi mitä maksoi. Meidän kaikkien tulee olla taivaalliselle äidillemme alamaiset,

joka on synnyttänyt meidät suurella vaivalla Yrttitarhassa ja ristillä Golgatalla. Kun Hän asuu kristityitten sydämissä, niin silloin ei ole mahdollista, että lampaat hajaantuisivat, niin kauan kuin he ovat sille äänelle kuuliaiset.

Mutta minusta näyttää siltä, että Jakop veli on tullut niin lihalliseksi, että hän on hyljännyt ja ylönkatsonut veljensä Kjöllefjordissa ja Lapinmaassa. En voi löytää muuta, kuin vetää sen johtopäätöksen, että Jakop on mennyt samalle tielle kuin saarnaaja Lumijärvi, kuten seuraava ote osoittaa. (Käännös suomenkielestä):

"Kirjoitettu Ruotsin Lapissa
Jellivaaran kirkonkylässä 10/12 1906

— Emmehän me Lumijärveä tahtoneet Ruotsin Lappiin sopimaan, mutta olemme tahtoneet häntä tulemaan, että saamme häntä suusanallisesti puhutella, ja tutkia molempain läsnäollessa. Mutta se näyttää siltä, ettei Lumijärvellä olekaan sovinnon halun painoa, että painaa raot kiinni, josta Lumijärveä on täällä neuvottu, niin myös lähetyskirjan kautta, ja sen tähden neuvomme teitä, rakkaat veljet ja sisaret Amerikan maalla ja kaikkialla, että seuratkaa sitä oppia, josta elämän ja hengen saaneet olette, ja katsokaa perään, ettette tottelemattomuuden kautta vetäis päällenne Jumalan rangaistusta. Niinkuin on tullu näkösälle tämänkin kristillisyyden aikana, kuinka niille on käynyt, jotka ei ole sujuneet Kristuksen hengellisen hallituksen alle, joka yllä- ja voimassapidetään oikiassa seurakunnassa. Sentähden varoitamme niitä, jotka ei tohdi totuutta uskoa, ettette menisi niitten perässä, jotka tottelemattomiksi ovat tulleet esikoisten seurakuntaa vastaan, joka

tulee näkösälle J.H.Lumijärvestä, ettei häilä ole tarvetta hengellisiä tuomareita, eikä haluakaan sovintoon, emmekä saata semmoisille enempää tehdä.—

P.O.Fjelldal, Jöns E.Mäntyvaara, IsraelNattavaara, E.Samuel Wettasjarvi, ViktorApelqvist, IsakKuoksu, Isak Niku, Frans Parakka."

Meidän pitää tällä ajalla valittaa, että sen suuren eksytyksen kirous tahtoo seurata monen raukan mukana. Nytkin tuli teidän luonanne näkyviin, että esim. Rolf Jensen rinnasti melkein identtisesti Lapinmaan vähemmistön ja Gunnar Jönssonin enemmistön, hän teki erotuksen ainoastaan siinä, että nämä kaksi hajaannusta KjöUefjordissa erosivat toisistaan vain ajankohdan suhteen. Joutuu ihmettelemään, että ihmiset voivat olla niin ymmärtämättömiä. Jos koulupoika on laskenut oikein yhden laskun ja saanut summaksi 3 + 2 = 5, niin hän tekee sen johtopäätöksen, että seuraavassa laskussa tulee olemaan sama vastaus, 5 + 7 = 5, ja poika perustelee tämän sanomalla, että edellisestä laskustahan tuli =5. Samalla tavalla on käynyt Rolfille, joka samaistaa Gunnarin joukon ja meidän vähemmistömme Lapissa. Mutta joutuu sanomaan, että sisällinen pimeys on sokaissut nämä pojat KjöUefjordissa, niin kuin on käynyt Jakopillekin, joka kyllä on vanhempi ja sen tähden hänen pitäisi käsittää asiat paremmin.

Silloin kun on sanouduttu irti Gunnar Jönssonin laumasta, silloin se on tapahtunut siitä syystä, että oppi on heillä väärä jo oppikirjoissa (Suomessa ja Ruotsissa). Ja ne, jotka puolustavat vääriä oppeja ovat osallisia heidän synneistään. Tässä tapauksessa on sanouduttu irti ihmisestä. Mutta nyt vallitsevassa tilanteessa ei

asia ole sama eikä identtinen millään tavalla. Ne, jotka hylkäävät oikean seurakunnan, tai pelkästään yhden totuudessa olevan opettajan (niin kuin August Isaksson hyljättiin, sekä Takkinen Calumetin kirkossa), sellainen henkilö on hyljännyt koko esikoisten seurakunnan ja Jumalan, ja sentähden ei sellaisella ole mitään mahdollisuutta selviytyä ilman julkista parannuksen tekoa. Minä ja monta muuta tunnustamme, että tämä oppi, jota me seuraamme, on ainoa oikea, eikä toista parempaa tule, joka voi tämän opin kumota, sillä me pidämme kiinni Laestadiuksen ja aikakautemme vanhinten opista, niin myös Lutherin ja kirkko-isien ja Pyhän Raamatun opista. Ja jos joku voi ojentaa Raamatulla tai vanhinten kirjoituksilla, että meillä on vika jossain kohdassa, niin me olemme pikaiset tekemään parannusta siitä, missä olemme toimineet tai opettaneet väärin.

Näyttää, että kirje tulee pitkäksi, ja minun pitää lopettaa tämä sillä rukouksella Jumalan puoleen, että Hän olisi pitkämielinen meidän kaikkien kanssamme, ja varjelisi ne harvat sielut pitäen heidät elämässä, niin että me pääsisimme perille Sabatin lepoon.

Terveisin

Lauri Koistinen

---

*Enemmistö ja vähemmistö sanat lisätty tässä selvyyden vuoksi. Sanoja ei esiinny alkuperäiskirjeessä, koska tilanne oli asianomaisille selvä.

** Thoralf Jensen sanoi, että hän on asettanut Jakop Akselsenin saarnavirkaan Kjöllefjordissa.

*** = Kirje n:o 200.

Tämän kirjeen (N:o 211) sepitin Thoralf Jensenin pyynnöstä. Hän antoi siitä hyvän arvosanan v. 1972. Kirjeen ansiosta mm. Jens Jensen Bekkarfjordista vaimonsa kanssa selvisi Jakopin myrkystä ja pian jälkeen siirtyi paratiisiin.

Jakop Akselsen liittyi luterilaisen kirkon sisälähetysseuraan ja toimi siellä puhujana pian tämän kirjeen jälkeen. (Det norske lutherske indremisjonsselskap.) LK. Jäljennös. Norjankielinen. Tässä suomennettuna. Lauri Koistisen arkisto.

212. LAURI KOISTINEN - WILHELM ORRMALMILLE

Tampere 25/7 1972

Rakas veli Herrassa Ville Orrmalm. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestyn sinua. Tahdon vielä kiittää kaikesta entisestä ja nykyisestä rakkaudesta, jota olen kohdalleni saanut. Sydän tosin ei aina ole niin palava kiitokseen ja rakkauteen, kuin halu olisi, sillä maailman kylmä tuuli tahtoo mielen maailmaannuttaa ja sydämen jäähdyttää. Niin sitä joutuu niin kuin tiedon päältä kiitoksia ja kiitoksenvelkaansa edes-tuomaan. Mutta joskus saa tuntea pikkuisen palavuutta sydämessään, kun Jumalan Sana oikein saarnataanja saa tuntea sen vaikutuksia itse tykönään ja veljissä ja sisarissa.

No suuren köyhyyden ja puuttuvaisuuden alla sitä saa olla enimmän ajan elämästä jokainen oikea matkamies. Kalliisti on täällä saarnattu, ja Jumalan sana on vaikuttanut rakennusta ja iloa, sekä vastaan sanomista ja pahennusta Raamattuin jälkeen. Jumala on puettanut saarnaajia voimalla korkeudesta, ja antanut Pyhän Henkensä todistaa aamenta kristittyin sydämissä, min että olemme vastaanottaneet Sanan Jumalan, vaan ei ihmisen sanana. Suokoon Jumala Sanalleen runsaan siunauksen ja menestyksen.

Näemme ja tunnemme nyt, enemmin kuin koskaan ennen, että

lohikäärme pitää suurta vihaa kaikkien eläväin sieluin ylitse tietäen aikansa olevan lopussa. Sen saa huomata ennen kaikkea omassa sydämessään, että suuri sota on taivaassa, perkeleen enkelein ja Mikaelin enkelin välillä. Ei se sota ole ollenkaan lakannut, vaan tulee pahemmaksi joka päivä, kun maailman loppu lähenee lähenemistään.

No, uskon etten ole yksin tätä sotaa näkemässä ja tuntemassa, vaan sen saa jokainen oikea iankaikkisuuden matkamies koetella useasti ja monta kertaa paljon voimallisempana ja hirmuisempana, kuin osaa ennakolta arvatakaan. Ei ole helppo arvata, miltä kantilta sen rumantuliset nuolet iskevät - joskus kärsimättömyyden ja vihan vaikutuksilla, joskus kunnian ja kateuden vaikutuksilla, joskus ahneuden ja maailmanrakkauden vaikutuksilla, ja joskus keveämielisyyden ja huoruuden vaikutuksilla - ja kaikkia näitä vihollinen käyttää meitä vastaan ja koettaa saada lankeamaan niihin ja viimein epäilyksiin ja epäuskoon johdattaa. Mutta sen me tiedämme juuri vakaisesti, että Mikaelin enkeli on voimallinen ja pitää meitä voiton päällä niin kauan kuin me pysymme **sovintoveren korjaajina,** mikä on meidän matkasauvamme ja elämän lähde.

Kyllä vihollinen tahtoisi estää kristityitä sen viattoman Jumalan Karitsan veren korjaamisesta, sillä yksi ainoa pisara viattoman Karitsan verta on myrkky viholliselle, niin kuin olemme saaneet sen usein koetella omissa sydämissämme, ja sen kautta olemme voiton päällä pysyneet ja yhä pysymme Esikoisten seurakunnan helmassa.

Ei tässä nyt muuta asiaa olekaan, kuin halu vain tervehdellä ja muistaa veljeä, jonka kanssa niin monta yhteistä ilon hetkeä olen saanut viettää. Suokoon Jumala, että saisimme loppuun asti tässä

totuudessa pysyä kaikkien kiusausten ja vaarojen läpi, joita vihollinen eteen laittaa.

Parhaan ajan olemme jo eläneet, ja huonompi on edessä, mutta on meillä se lohdutus, että valittuin tähden ne vaivan päivät lyhennetään. On myös koettelemuksen ja myrskyn aikana enemmin palavuutta sydämessä, kun näkee niitten raukkain onnettomuuden, joitten pitää osattomana Jumalan annosta lähteä pitkään ja pimeään iankaikkisuuteen. Silloin paremmin huomaa, kuinka suuri armo se on ollut kohtaamme, kun saimme sen kalliin tavaran hyvinä päivinä ja tunsimme etsikkoaikamme, kun Jumala meitä etsiskeli omantunnon ja sydämen kautta.

Jää nyt veljeni Jumalan armon ja rauhan haltuun ja usko edelleenkin riettaalle harmiksi, kaikki heikkoudet ja epäilykset anteeksi Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Vielä pyydän muistamaan rukouksissa sen Ylimmäisen Paimenen tykö, että voiton päällä pysyisimme loppuun asti.

Rakkaita terveisiä täältä kaikilta, erityisesti Sirkalta. Tulemme sinne Kiirunaan kokouksiin, jos Jumala suo. Halu on sinne päästä ja uskomme pääsevämme.

Nuori veljesi ja matkakumppani oikealle isänmaalle.

Lauri Koistinen & Sirkka

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

213. ALVA THYNI - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Vittangi 30/8 1972

Jumalan rauhaa, Lauri ja Sirkka. Tulen tykönne jollaki rivillä ja ilo sydämellä, kuin muistatta minuaki näillä kalliilla kirjeillä. On niin ilahuttavaa, kuin on niin kalliita työmiehiä ja sotasankaria Herra meille lahjottannu. Se tunnelma on, että olemma met runsaasi saaneet Herran rikkautta ja voimaa.

Ja en mie ossaa kirjoittaa enempää Jumalan sannaa, vaan saan toivottaa ja rukoilla taivaallista Isää, että kyllä se teitä siunaa ensin täällä aijassa hyvällä omantunnon rauhalla, ja lopuksi elämän kruunulla, joka on niin iso siunaus, että emmä ossaa ajatella, niinkuin se on täällä synnin erämaassa.

Mie olen niin huono kirjoittamaan suomea, mutta toivon, että ymmärrättä. Otan pienen osan tällä laila siitä vaivasta ja kulusta, jota olet tehnyt kirjeitten edestä.

Sydämen rakkaita terveisiä teille Lauri ja Sirkka, ja terveisiä kaikille kristityille siellä.

Jumalan rauhaa

Alva Thyni
Vittangi

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

214. LAURI KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE

Tampereella 14/9 1972

Rakas veli Herrassa, Levi ja Julia. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tulemme tykönne tällä lyhyellä kirjelappusella. Kiitos vielä kaiken veljellisen rakkauden ja lahjain edestä.

Olen tässä monistanut Fransi-vainaan kirjan, sekä suomalaisten puolen myös, vaikka siinä onkin Ahosen nimi. Olen kirjoittanut siihen loppuun 10 sivua osoittamaan Puuremannin joukon eksytystä. Siihen on voinut tulla virheitäkin, kuten vuosiluku j.m.s., mutta itse asia kyllä siinä tulee selväksi. Toivon, että veli lukisi kirjoitukseni ja lähettäisi lyhyen vastauskirjeen, ja tiedon siitä, jos tuota minun kirjoitustani kannattaa ottaa mukaan. Ajattelin vain sen olevan tarpeellista tällä ajalla, koska niin paljon valheita on maailmalla meistä ja totuuden saarnaajista, jotka jo ovat poisnukkuneet. Onhan sekin lisäkirjoitus tositietoja lestadiolaisesta herätysliikkeestä, sekä Ruotsin että Suomen asioista, joten en usko sen olevan kokonaan sopimatonkaan siihen mukaan panna.

Tätä kirjaa tulee noin 450 kappaletta, ja tuon sitä Kangoseen, jos terveys ja maalliset asiat sallivat ja Jumala suopi sinne tulla. Mieli on vain sinne päästä.

Olen saanut Thoralf Jenseniltä kirjeen, jossa on myös terveisiä teille. Hyvin on asiat RjöUefjordissa, ja kaikki meidän ystävät ovat terveitä. Niin kuului kirjeessä.

Ei nyt muuta tällä kertaa. Jääkää Jumalan armon ja rauhan haltuun, sekä muistakaa meitä rukouksissanne Isän tykö, että Hän olisi Henkensä kanssa meitä läsnä kaikissa koettelemuksissa.

Tällä viikonlopulla kokoonnumme Alvar Koljoselle ja pidäm-

me kaksi päivää kokouksia, kahdesti päivässä.

Jumalan rauhan terveisin

Lauri ja Sirkka

Alkuperäinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

215. YRJÖ MÄKELÄ Y.M.-LEVI ÄLVGRENILLE

Karinainen 28/9 1972

Rakas ja kallis veli Herrassa, Levi Älvgren, sinun rakkaan vaimosi kanssa, tervehdän sinua Jumalan armon ja rauhan terveisillä, joka olet ikuiseen muistoon jäänyt minulle vaimoni Veeran kanssa, ynnä kaikkien niiden, jotka ovat yhtä kallista uskon kilvoitusta Pyhän Hengen johdatuksen alla kilvoittelemassa täällä viheliäisessä maan tomussa.

Vaikealta tuntuu kirjoittaa kirjettä sinulle ja ne muutamat harvat, jotka olette jääneet sinne Ruotsin Lapin maalle totuuden puolesta sotimaan - opin, jonka Kristuksen henki on ulos huutanut rovasti Lars Levi Laestadiuksen kautta. Olen saanut omine silmineni nähdä teidän vaellustanne kristillisyyden tiellä, kuinka se on nuhteeton, kun sen rinnalle vertaan minun omaa vaellustani, niin tulee kiusaus, mitä pitäisi paperin päälle laittaa. Mutta ei auta, se on kova ikävä kuin pakottaa jotain muistelemaan rakkaille ystäville ja veljille niistä autuaallisista hetkistä, kuin olen ja olemme saanut viettää niissä seurakokouksissa, kuin olemme saanut yhdessä olla teidän kanssa siellä Lapin maalla, ja että täällä

Suomen maalla olette käynyt, joka on suuri Jumalan armo, että et ole meitä kelvottomia hyljännyt, vaan olette itsenne uhrannut, ja se Jumalan ihme, että olette sen kestänyt. Sillä se on meillä täällä raskasta ja ahdasta, ja paitsi sitä harjaantumaton kansa tässä pimiässä korvessa, että tuntuu suuri pelko saavuttamaan, kostummeko ollenkaan perille.

Ei se ole ihme, että niin suuri pimeys on Suomen maalla kuin se nyt on. Mutta se on suurempi ihme, että jokukaan ihminen on jäänyt pinnalle, kun saapi sanoa, että koko kansa on vajonnut pohjattomuuteen. Se on Jumalan työ, se ei ole ihmisen voimassa ollut mahdollista, että jokukaan ihminen on jäänyt. Eikä se ole ihme, että laiva on vajonnut pohjattoman meren aaltoihin, kun matkustajat oli niin hyvin nukkuneet, että ei huomannut valvoa, oliko tyyrissä oikea tyyrmanni. Ja nyt pääsi väärä mies tyyriin, joka oli itsensä naamioinut oikeaksi tyyrmanniksi ja varastanut itselleen tyyrmannin paperin, ja käänsi koko laivan tuulen mukana menemään. Ja kun joku matkustajista epäili, että nyt on kurssi muuttunut, niin tyyrmanni huutaa vihaisena, ei se ole muuttunut, vaan tuuli on kääntynyt.

Siitä on aikaa jo yli kaksikymmentä vuotta, kun kristillisyyden johtopaikalla istuva mies, joka on vieläkin elämässä täällä Suomessa, kumosi rovastin ymmärryksen kokonaan ihan jyrkästi, hän sanoi, että tuhlaaja pojan vertaus on sitä varten pantu Raamattuun, että jos joku kristitty lankee pois kristillisyydestä, niin milläs se nostettaisiin ylös, jollei olisi tätä vertausta Raamattuun pantu? - Onko sitten ihme, että kristillisyys on sen näköinen, kun se nyt on Suomen maalla. Kuka ei nyt menisi maailmaan ja porttolaan, kun sitten niin korkeat juhlat on luvassa, kuin sieltä lähtee pyrkimään takaisin. Se täytyy jo koko siveä ihminen olla, joka ei tuota yrittäisi

itselleen. Vissiin tuon miehen on täytynyt ajatella, että esimerkiksi Paavali oli silloin oikeassa kristillisyydessä, kun hän oli laissa laittamatoin ja silloin hänellä oli omantunnon rauha, ja silloin houras porttoin kanssa kapakassa, kun hän vaikeroi: "minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minut tästä kuoleman ruumiista?"

Toinen sunnuntai kolminaisuuden päivästä Uudessa Postillassa se tulee näkyviin Laestadiuksen ymmärrys tuhlaaja-pojasta, kuin hän sanoo, että ei herännyt ihminen mene maailmaan niin kauvan kuin hänellä on tuomitseva ja kalvava omatunto, vaikka ei yksikään ihminen voi välttää omanvanhurskauden kauppamiestä j.n.e. - Eikä tätä meidän pidä ihmetellä, että tällä maailman ajalla tällaista on, koska Laestadius jo hänen aikanaan joutuu valittamaan, että sen ajan saarnaajat ymmärsit väärin tämän tuhlaaja-pojan vertauksen.

Laestadius ja Raattamaa ovat ymmärtäneet, että kaikki heränneet ihmiset ovat niitä tuhlaajapoikia ja -tyttäriä, jotka ovat haaskanneet niitä armon kalliita tavaroita. En tiedä, rakkaat ystävät ja veljet, mitä pitäisi teille kirjoittaman, että en turhaan teitä rasittaisi vielä lisää, sillä ymmärrän sen verran, että jos koskaan, niin tällä maailman ajalla on jo raskas murhe ja vaiva niille ihmisille, jotka ovat Ihmisen Pojan tähden hyljänneet maailman.

Voi, sinua, Levi Älvgren, hypätköön sinun sydämesi ilosta sinun rintasi alla, että olet niin hyljätty ja ylönkatsottu kaikilta niiltä, jotka maan päällä ovat, Ihmisen Pojan tähden. Ja sinä, Sten Johansson, ole iloinen sen armolahjan edestä, kuin sinulla on Juma laita ja meidän Herralta Kristukselta, että sait voiman niin jyrkkänä nousta rovastin opin puolesta, että ei yhtään sanaa saa muuttaa. Ja niin se täytyykin olla, vähempi ei riitä.

Kyllä minä sen uskon, että se Herra, joka kerskuu isänsä

edessä, että en ole koskaan sinun käskyjäsi ylitsekäynyt, se on sangen vihainen isälleen, kun isä laittoi häitä tälle nuoremmalle pojalle, joka oli kuollut ja virkosi jälleen, oli kadonnut ja on taas löydetty. Se herra on se vanha poika, jonka Laestadius sanoo suureksi kälmiksi. Kyllä pimeyden ruhtinas siitä murheen pitää, että ne ihmiset, jotka ei tahdo olla hänen ystävänsä, niitä hän vaivaa yötä ja päivää.

Voi, sitä ihmistä, kuinka onnellinen hän on, joka antoi itsensä puettaa kuninkaan palvelijoilta, otti kengät jalkaansa, vaatteet päällensä, sormuksen käteensä, joka on sellainen rakkauden merkki, että ruumis ja sielu hypähti ilosta. Sitä ei voi ulos sanoa, kun se hetki tulee, että saa vaatetushuoneesta astua ulos sisälle hääsaliin. Kuule sinä Orrmalm, sinun valitusäänesi soi minun korvissani, kuin mitä olet laulanut minun ja kaikkien niiden korviin, kuin sinun ympärilläsi on, niiden koettelemuksien alla, kuin sinua on kohdannut elämän tiellä. Kyllä muistat vielä, mitä Laestadius sanoo niistä oksista, jotka hedelmän kantavat. Mitä Herra niitten kanssa tekee. Ole sentähden iloinen, rakas veljeni. Minä näen sinun istuvan siinä pienessä veneessä, jota Laestadius pyytää, soutakaa, soutakaa vastatuuleen. Siellä tulee vastaan tyven ranta. Ei auta välittää niiden pilkasta, jotka maailman tuulen mukaan purjehtivat ja pilkkaavat, pieni teillä on laiva.

Omalla kohdallani en minä muuta osaa sanoa, vaan ole kiitetty, rakas Lars Levi Laestadius, että olet sen veneen keulaan suurilla puukstaveilla kirjoittanut sanat, sen veneen keulaan, jolle hän oikean kurssin osoitti, ei herännyt ihminen mene maailmaan niin kauvan kuin hän tuntee tuomitsevan ja kalvavan omantunnon ja Raattamaan neuvoa seuraten huutaa: "Abba, rakas isä!" Ei niiden, joitten synnit on anteeksi annettu Jeesuksen nimessä ja veressä, sen

jumalallisen voiman kautta, joka hänen kuolleista ylös herätti, tarvitse rääkkyä lain orjuuden alla, niin kuin ne, joidenka synnit ovat omantunnon päällä anteeksi saamatta heidän epäuskonsa tähden.

Tulisi pitkäksi luetella, jos pitäisi kaikki nimet erikseen muistella, mutta olen ja olemme teitä kaikkia muistamassa ikävällä ja rakkaudella, jotka olette meitä kelvottomia palvelleet kuin Jumalan enkeleitä, että ei löydy sanoja, mitä panisi paperille, mutta Jumala teidät palkitkoon.

Minä uskon, että jaksatte antaa minulle anteeksi kaikki minun heikkouteni, viat ja puutokset, jota minä rukoilen sydämestäni. Minä myös täältä asti, rakkaat veljet ja sisaret, teidän emäntänne ja lastenne ja kylän kristittyin kanssa, saarnaan ja todistan kaikki synnit ja viat ja viimeisetkin epäilykset anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja siinä kalliissa sovintoveressä.

Jääkää Jumalan rauhaan. Hyvästi. Kirjoitti

Yrjö Mäkelä vaimoni Veeran kanssa

Olimme koolla Mikkelinpäivänä Armas Mäkelän talossa ja luettiin tämä kirje seurakunnan läsnäollessa, ja he pyytävät sinne lausua terveisiä sydämen rakkaudella: Leevi Älvgrenille, Sten Johanssonille, Vilhelm Ormalmille, Janne Kuoppalalle, Frans Martinssonille, Kalle Blombackelle, Isak Gunnelbrandille, Johannes Vingbäckille, Erik Kuoksulle, Eero Mäkelälle, heidän vaimoinsa ja lastensa ynnä heidän ystäväinsä ja kylänsä kristittyin kanssa. Emme suita kaikkien nimiä mainita, se on mahdoton muistaa, mutta sydämen rakkaudella olkaa meiltä kaikilta tervehdityt.

Seurakunnan kanssa ja puolesta

Kalle Koistinen, Alvar Koljonen, Severi Mäkelä, Toivo ja Leevi Mäkelä, Heimo ja Pentti Mäkelä heidän vaimonsa ja lastensa kanssa. Armas ja Esteri Mäkelä, Hilkka, Sinikka, Marja, Tammiston Arja ja Armi, Tuula, Anni ja Terttu Mäkelä, Kalervo ja Rainer Mäkelä.

Nämä nuoret veljet ja sisaret muistelevat teitä sydämen rakkaudella, joka on ihana nähdä ja kuulla, jota ei muuta voi sanoa, kuin sydämellisellä rukouksella toivoa, että Jumala vahvistaa heidän heikon uskonsa aina elämän ehtoon asti. Se on meillä vanhemmilla niin suuri ilo nähdä. Se on niin kuin vahva todistus siitä, ettei Jumala ole hylännyt. Se on ihana toivo tulevaisuutta ajatellen, että kristillisyys säilyy vielä lapsille ja lastenlapsille, jos maailman seisoa pitää.

Oli vähän puhetta ensi kesänä pyytää lähetys sieltä Lapinmaalta, mutta ajateltiin, kun asia on vielä kaukana, jos elämä jatkuu ja Jumala suo, niin mahdollisesti täältä ehkä joitakuita pääsee käymään siellä teidän kokouksissa, niin silloin niistä voi lähemmin keskustella, jos on mahdollista saada lähetys, ja minä ajankohtana. Toivomus ensi kesän aikana.

Jääkää Jumalan rauhaan siinä uskossa, jollei täällä enää tavata, niin sitten taivaassa siinä maassa, jossa ei enää surut ja murheet paina.

Aamen Jeesuksen nimeen, aamen.

Valokopio alkuperäisestä.

Koneella kirjoitettu. Ei omakätisiä nimikirjoituksia. Huom! Yrjö Mäkelän ylläoleva huomautus tuhlaajapojan vertauksen selityksestä on väärä ymmärrys, eikä missään vaiheessa ole ollut esikoisseurakunnan ymmärrys.

Hän peruuttaakin selityksensä kirjeessään n:o 222. Tuhlaajapoika tuhlasi armon kalliit tavarat ja meni maailmaan. Mitään muuta huomauttamista kirjeessä ei ole. /LK/.
Lauri Koistisen arkisto.

216. THORALF JENSEN -LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Kjöllefjord 10/111972

Rakas veli ja Herran palvelija, Lauri vaimosi ja Sallan kanssa. Kiitos kirjeestä 22. viime kuuta. Viipyi vähän pitkään, ennenkuin ryhdyin kirjoittamaan, ja se sinun tulee antaa anteeksi.

Me voimme hyvin, ja kaikki on niinkuin ennenkin, eikä meidän tule mitään muuta odottaa, mutta kiittää Jumalaa vilpittömästä sydämestä, kaiken sen hyvyyden edestä, jolla hän vuosi vuodelta on meitä siunannut.

Olemme tulleet kauaksi Jumalan aika-suunnitelmassa, että enkelit ovat alkaneet sitomaan rikkaruohoja nippuihin, jotta ne poltettaisiin. Näyttää kyllä, että kaikki on niin hiljaista, kuten sanot kirjeessäsi, mutta se ei kuitenkaan niin hiljaista ole. Perkele tekee työtä suurella ahkeruudella viilentääkseen meidänkin sydämemme, ja ehkä mekin tahtoisimme saada nähdä taivaan merkkejä. Ei se ole ainoastaan sinun sydämesi, joka tuntuu kylmältä ja hengettömältä, minä en voi sanoa itseäni paremmaksi, mutta vanhurskaan on elettävä uskosta. Meidän ei tarvitse istua pensaan alla ja nähdä kaikkea toivottomaksi, meitä on paljon suurempi lauma, kuin muinaisina aikoina on ollut. Laestadius

sanoo Kristiina Helena Ponnojärven näyn selityksessä, että on nähty, että niillä joilla on usein korkeat tunteet, on vähemmän taitoa. Mutta sillä taas, jolla on selvä tieto, ei ole niitä korkeita tunteita.

Jos meistä aika ajoin tuntuu, että sydän tuomitsee meitä, niin meidän pitää uskoa enemmin Raamatun armollisia lupauksia, kuin sydäntämme. Rakas, kallis veli, älä väsy. Meidän tulee saarnata, vaikkei yksikään usko. Koettakaa, kallis veli ja sisar, kantaa meitä vanhoja ja hitaita teidän esirukouksissanne ylös taivaaseen. Voitte uskoa, että me tarvitsemme kaikkien kristittyin apua pysyäksemme pystyssä. Mehän olemme toinen toisemme jäsenet. Silmä ei voi sanoa jalalle, me emme teitä tarvitse. Paras, millä voimme toisiamme lohduttaa on se sana: Herra tulee pian, ja silloin Hänellä on mukanaan se palkka, jonka kaikki uskolliset työntekijät saavat. Sentähden lisätköön Jumala kärsivällisyyttä, niin että me hyvän maan tavoin voisimme kantaa hedelmää kärsivällisyydessä. Kun Ylkä viipyi, tulivat sekä viisaat että tyhmät neitseet uneliaiksi.

Me olemme saaneet kalliin kirjeen vanhalta Gustav Dynesiukselta, ja voit uskoa, että se lämmitti kylmää sydäntäni. Hän on kirjoittanut sydämen pohjasta ja se saavutti minun sydämeni pohjan. Hän kirjoittaa siitä kokouksesta, jota te piditte Vittangissa. Se ilahduttaa meidän sydämiämme, että te huudatte Sionin muurilta. Olkaa siitä vannat, ettei se tyhjänä palaja. Se on niin kuin viimeisessä kirjeessäsi kirjoitat, että olemme vapaat edesvastauksesta. Jeesus on sanonut, ne sanat, jotka minä teille olen puhunut tuomitsevat teidät viimeisenä päivänä. Ja me uskomme, että ne sanat, jotka Pyhän Hengen kautta puhutaan, ovat Jeesuksen sanoja. Meidän tulee pyhänä uhrina asettaa itsemme Jumalan palvelukseen, ja silloin me saamme, kun ehtoo joutuu, iankaikkisen palkan. Täällä

me emme saa muuta kuin pilkkaa ja ylönkatsetta, ja jos ei niin olisi, niin emme olisi Herran oikeita palvelijoita.

Jääkää hyvästi Kaikkivaltiaan haltuun. Olkaa rohkeat, koko taivas on teidän omaisuuttanne. Jumala Kaikkivaltias on lepäävä kotisi yllä, ja kun Hän on kanssamme, kuka voi meitä vahingoittaa. Uskokaa, rakas veli ja sisar kaikki heikkoudet iankaikkisesti anteeksi Jeesuksen pyhässä nimessä ja veressä. Ja nyt me olemme Jumalan lapsia, sanoo Johannes, mutta se ei ole vielä ilmestynyt, mitä meistä tulee. Kun Jumala on ollut niin hyvä meille, että Hän on ottanut meidät armonsa suojaan, niin meidän pitää uskoa varmasti, että Hän saattaa työnsä päätökseen, ja johdattaa meitä kädestä pitäen siihen asti kun iltakellot soittavat meidät sisälle iankaikkiseen lepoon.

Kerro seurakunnan sydämellisimmät terveiset kristityille siellä Suomessa, sekä vanhoille että nuorille, jokaiselle nimeltänsä. Rukoilkaa edestämme, että me ja te kerran yhteen tulisimme Jumalan iankaikkisessa valtakunnassa, missä yhdellä ja samalla kielellä voimme kiittää voitosta, jonka Rauhanruhtinas on voittanut meille ja teille. Jääkää hyvästi, Jumala yksin tietää, kohtaammeko enää tässä maailmassa, se tuntuu niin ihmeelliseltä, mutta jos emme enää kohtaa täällä, niin tulemme yhteen sen auringon alla, joka ei koskaan laske. Jääkää siis Jumalan rauhaan. Terveisin

Thoralf ja Signe

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Omakätinen allekirjoitus.

Lauri Koistisen arkisto.

217. KALERVO KOISTINEN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Turku 14/111972

Rakas veljeni Herrassa, Lauri Sirkan ja lapsesi kanssa. Jumalan rauha lisääntyköön teille.

Olemme olleet muuttotouhussa ja olemme muuttaneet Lausteelle, os. on Pormestarink.3 F65, Turku.

Tuntuu rinnassa vain sellainen ikävä ja tuntemiset ovat, niinkuin kulkisi kuolleena. Vielä olen kuitenkin turvaamassa Jumalan armoon ja odottamassa, jos Jumala antaisi vielä iloita Hengessä. Mutta ikävät ovat ajat. Ja se tuntuu äidin kohdalla ajoittain sellainen toivottomuus, että taitaa jäädä puuremannin hapatuksen alle. Kävimme Maijan kanssa siellä kylässä tänään. Siellä oli myöskin Savon rouva äitin vieraana.

Muista, ja muistakaa vielä minuakin rukouksissanne, koska tunnen, että se on suuri tarve, että kristityt jaksaisivat minuakin kantaa sen kaikkivaltiaan eteen. Maailma on sitä kuin on. Synnin mitta on pian täytetty, ja se tuntuu ihmeelliseltä, kun ajattelee, tuo Jumalan pitkämielisyys, ettei se ole jo hukuttanut maailmaa, niinkuin Noan päivinä. Sillä se tuntuu siltä, ettei ole Herran hengellä enään mitään sijaa ihmisten sydämissä. Ja tuntuu myös siltä, että Buremannin joukko paatuu paatumistaan. He luottavat siihen hengellisyyteen, kuin heillä on. Eivätkä huomaa, että maailman rakkaus on jo heidät hukuttanut.

Voi näitä surkeita ja viheliäisiä aikoja. Ei ole Kristus turhaan huutanut voi-huutoa tämän ajan ylitse. Kyllä on nyt pienen pahentajia. Ei auta muuta kuin pyrkiä kaikissa vaivoissa ja ahdistuksissa

eteenpäin ja lujasti luottaa Jumalan lupauksen sanaan. Ja se uskokaamme ja uskokaatte siellä harvat matkaystävät, taistelkaamme vielä vähän aikaa. Ei ole kuin puoli neljännestä matkasta jäljellä. Pian tulevat Israelin vaunut hakemaan köyhän morsiamensa. Pian noutaa Taivaallinen Ylkä morsiamensa. Ja sen tähden valmista itseäs Siionin tytär. Katso onko lampussa öljyä. Onko uskon kilpi, Hengen miekka ja autuuden rautalakki. Muista, että pian tulevat vieraat taivaasta. Älä katso alaskäsin, vaan nosta silmäsi katsomaan, kuka vieressäsi seisoo, sinä itkevä ja murehtiva Maria Magdaleena. Eikö hän liene Herrasi, joka sinua puhuttelee. Älä erehdy luulemaan Häntä yrttitarhan haltiaksi. Vaan sano. Minun Herrani, minun Jumalani. Ja riennä pian kertomaan niille opetuslapsille, jotka vielä raskaassa murheessa ja epäilyksissä ovat, että Herra on noussut ylös kuolleen uskon haudasta. Ole iloinen sinä hengellinen Barabbas. Jeesus on tuomittu. Sinä olet vapaa. Jeesus on astunut alas helvettiin, sinä olet valmis astumaan ylös taivaaseen. Vieläkö moitit, matkamies Herraasi. Ole kärsivällinen kulkeissasi sitä loppuneljännestä. Ei toivo anna häpeään tulla. Amen.

Jumalan rauhaa.

Veljesi

Kalle ja perhe

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

218. LAURI KOISTINEN - SAKARI SAARISALOLLE

Tampereella 12/12 1972

Rakkaalle veljelle uskossa, Sakari Saarisalo perheesi kanssa. Jumalan armon ja rauhan terveisillä lähestyn teitä, kertoen terveiset Ruotsin Lapista Levi Älvgreniltä, joka usein puhuu ja kyselee sinusta kaipauksella. Tapasin Leevin viikko sitten Tukholmassa poikansa asunnolla, jossa olin vaimoni kanssa kolme vuorokautta.

Reino Syrjä kertoi sinun käyneen luonaan joku aika sitten koetellen, ettei sinussa ollut herraskaisia taipumuksia. Olen ollut jatkuvasti yhteydessä Reino Syrjän kanssa täällä Tampereella ja välimme ovat luottamukselliset. Olen lukenut Otto Tastin kirjeestä, että sinä olet huomannut Leevillä ja Augustilla olleen parempaa kristillisyyttä kuin näillä toisella puolella olevaisilla. Saman huomion tein minäkin, ja olen julkisesti tehnyt huomioni tunnetuksi, sillä se on totinen vakaumukseni.

Opiskelin Uppsalassa yhden vuoden huonolla menestyksellä, sillä tunne-elämäni epätasapainoisuus vaikutti, että matemaattiset aivotyöt tulivat sietämättömäksi vaivaksi, koska sydän tahtoi valvoa kristillisyydessä tapahtuneissa riidoissa ja ristiriitaisissa tiedoissa, joita ympäristöllä kuului. Uppsalassa tapasin myös ensimmäisen kerran Pikku-Leevin ja Sten Johanssonin, kun he pitivät siellä kokouksia keväällä 1968. Taloudellisista vaikeuksista johtuen lopetin koulun saatuani yhden betygin matikassa. Sitten lähdin Ruotsin Lappiin ja sain töitä LKAB:ssä, ja vietin kolmisen vuotta kaikenkaikkiaan siellä.

Tutustuin molempiin leireihin ollen enemmistön puolella

alusta parin vuoden ajan koettaen hakea sieltä sitä pyhäin yhteyttä, jota sielussani kaipasin. Vaan en saanut tyydytystä sielulleni sieltä. Sitten v. 1969 joulukokouksissa jouduin todella säikähtämään sitä väärää tuomiota, jonka hengellinen hallitus julisti Norjan saarnaajan Thoralf Jensenin kohdalle. Se katkaisi luottamukseni Gellivaaran joukkoon. Kesti jonkin aikaa, ennen kuin uskalsin tehdä lopullisen pesäeron, sillä elättelin sellaista ajatusta, että Gellivaaran joukossa olisi särjetyitä sydämiä, joiden yhteydessä pysyisi hengellisesti elämässä. Mutta kun saarnaspöytäin takaa kuului jatkuvasti outoja ääniä m.m. radion luvallisuudesta siveästi käytettynä (Levi Björkin saarnassa kuten muidenkin), niin lopulta lähdin Sten Johanssonin luokse peläten kuin jänis. Siellä kuulin vain selvän totuuden ja vahvistuin ymmärryksessäni löytäen sekä opettajat että sanankuulijat, jotka ovat uskossa vanhinten opin jälkeen.

Keväällä 1970 tuli Thoralf Jensen kumppaneineen Kiirunaan, ja tapasin heidät, nähden sen, että huomioni oli oikea Gellivaarassa: Tuomarit tuomitsivat väärän tuomion, niin kuin muinen Danielin aikana Susannan kohdalle.

Sain tänään Thoralf Jenseniltä kirjeen, jossa hän kertoo tilanteen KjöUefjordissa olevan tyydyttävän. Gunnarin puolue siellä on nyt jo niin täysin kirkon helmassa, että saavat tunnonpuhtauden Herran ehtoollisessa, ja ovatkin ahkerat ehtoollisvieraat. Thoralf joutui 11/12 Hammerfestiin sairaalaan jalkansa vuoksi, ja kertoi, että Tjautjasjaureen tulee uudenvuoden kokouksiin muutamia Norjan veljiä. Minäkin olen päättänyt mennä sinne, sillä tämä Tjautjasjauren kokous pruukaa olla suurimpia, mitä meikäläisillä on, ja kun vielä norjalaisiakin tulee mahdollisesti.

Poikkeaisin mielelläni tapaamassa sinua ja koettelemassa henkiä, uskoen sinun olevan matalahenkisen ja sillä mielellä

kristillisyyttä seuraamassa, että voittaisit omalle kohdallesi sielun autuuden. Toivoisin jonkinlaista vastausta tähän, ja ilmaisen myös tervetuliaistoivotukseni Tjautjasjauren kokouksiin ja myös tänne meille, milloin tilaisuutta on.

Jumalan rauhan terveisin, vähä veljesi Herrassa

Lauri Koistinen
Tampere

PS. Tjautjasjaure sijaitsee 30 km Gellivaarasta pohjoiseen Koskullskullen kautta kulkevaa maantietä. Malmivaarasta aamuisin bussiyhteys. *L.K.*

Valokopio alkuperäisestä
Lauri Koistisen arkisto.

219. SAKARI SAARISALO - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Kuopio 19/12 1972

Ilmoitan nyt vain lyhyesti, että olen ajatellut käydä loppiaiskokouksissa Tampereella.

Joku ajattelee, ettei ihmiset saisi tavata toisiaan, mutta sellaisesta ajatuksesta tuli ennen Rauhanyhdistys.

S. S.

Alkuperäinen. Omakätinen.
Lauri Koistisen arkisto.

220. KALERVO KOISTINEN JA JAAKKO HARJU:

TURKULAISILLE MATKAKUMPPANEILLE VAROITUKSEKSI KAIDALLA ELÄMÄN TIELLÄ (1973)

Sen johdosta, että Suomen saarnaajat alkaen K.Luomasta aina muihin saarnaajiin, eivät ole ottaneet asioita eteensä, vaan ovat kylmäkiskoisesti kaataneet ja torjuneet kaikki sovintoyritykset, jotka ovat koskeneet kristillisyyttä ja opinkappaleita, olemme käsittäneet heillä olevan samanlaiset suhtautumistavat kuin on ollut saarnaaja Gunnar Jönssonilla saarnaajatovereihinsa August Isakssoniin, Sten Johanssoniin, Levi Älvgreniin y.m. Tämän johdosta niiden, jotka haluavat seurata Jumalan Sanaa on astuttava seisomaan vahingon veräjällä ja alkaa huutamaan, mitä aika kuluu. Olen minäkin yrittänyt ensin tuoda asiat saarnaajain eteen, vaan he ovat kylmästi ja laimeasti suhtautuneet asioihin. Olen käynyt Sten Johanssonin ja Levi Älvgrenin kanssa E.Nousiaisen tykönä, vaan ei hän muuta sanonut, kuin että "he ovat oikea seurakunta", vaan kun Levi Älvgren kysyi, että mitkä oikeudet Jumalan Poika antoi opetuslapsille suljettujen ovien takana, niin ei Nousiainen siihen saattanut vastata mitään, ja en tiedä mistä tämä johtui. Samoin kävimme Levi Älvgrenin kanssa Kariston luona.
Karisto oli kyllä yhtä mieltä, ettei Jumalan sanaa sovi muutella eikä väärentää Laestadiuksen saarnoja, mutta kuitenkin kun olin käymässä Turun rukoushuoneella jokin aika takaperin, kun lähetysmiehinä olivat Joel Ahonen ja Alhalainen, tein asiaa koskevan tiedustelun, siis Rovastin saarnain muutoksista Ihalaiselle. Hän sanoi ylimielisesti: "No sinäkin Kalle, eihän siinä ole kuin perse ja paska." No, minä sanoin, entä se Boremannin postilla Ruotsin

Lapissa? -"Nojaa," Ihalainen sanoi, "minullakin on se kirja ja se on hyvä kirja." No, siinä vaiheessa Karisto ryhtyi minua pilkkaamaan, että Kalle on mennyt maailmaan, jonka Ihalainen kuitenkin oikaisi ja sanoi: "Ei, Karisto, ei Kalle ole mennyt maailmaan, vaan hän on väärässä jumalisuudessa." - On käyty myös Olavi Savon luona Levi Älvgrenin kanssa. Olavi Simolinin luona myöskin, ja niin monen muun tykönä. Vaan kaikkialla ovat olleet kylmäkiskoiset ja välinpitämättömät näissä kaikkein painavimmissa opinkappaleissa, kuin koskee Jumalan Sanaa.

Tämän johdosta niitten, jotka tahtovat säilyttää Rovasti Laestadiuksen opin puhtaana tulee nyt ostaa miekka, niinkuin Jumalan Poika on käskenyt. Ja nyt on tätä Hengen miekkaa alettava kaikkien käyttämään. Olkoon vanha eli nuori, rikas eli köyhä, saarnaaja eli sanankuulija, oppinut eli oppimaton. Nyt on hajaannuksen aika. Nyt on perkele istuttanut itsensä kaikkein pyhimpään. On ulkonaisessa kristillisyyden hallituksessa ja pitää suurta vihaa tietäen hänellänsä vähän aikaa olevan. Sen tähden, kuule matkamies iankaikkisuuteen, katso Jumalan Sanan päälle tarkasti ja pitkällä silmällä. Ja käämiä katseesi vanhinten kirjoituksiin, sillä nyt on aika unesta nousta. Sillä nyt on autuutemme lähempänä kuin silloin, koska me uskoimme.

Turkulaisille, jotka tahtovat Laestadiuksen oppia seurata, haluaisin yhdessä tämän piskuisen lauman kanssa huutaa profeetan sanoin: "Kuulkaat taivaat ja maa ota korviis, sillä Herra puhuu!" Näillä sanoilla on Profeetta aikanansa alkanut huutamaan halutessansa herättää paatunutta kansaa ylös synnin unesta. Ja näillä sanoilla meidänkin täytyy alkaa huutamaan sitä hirveetä hengellistä vääryyttä vastaan, joka lepää nyt vahvana ja sakeana sumuna yli sen kristillisyyden laveuden, joka on ennen kantanut elävän

nimen. Mutta kuinkas on nyt? Ei kuollut mitään tunne, sen tiedämme. Samoin myöskin, jotka ovat ylitsekäymisten kautta paaduttaneet tuntonsa, samoin nämä tuntonsa paaduttaneet eivät enää tunne epäuskoansa. Sillä hirvittävä on heidän epäuskonsa hedelmä. Rovasti Laestadiuksen saarnain pilaaminen. Kyllä on kauhistavainen hengellinen pimeys, se on niin suuri, ettei sitä voi terve ihminen ymmärtää, että jonka oppi-isäksensä tunnustavat, niin hänen opetuksensa ylönkatsovat.

Voi saastaista ja perkeleellistä pimeyttä ja ääretöntä tunnottomuutta! Ja silti saarnoissa ulkokullaisesti lausutaan: "Joo, hän on ensimmäinen ja paras työntekijä!" "Joo, lyömme saman naulan kantaan kuin kristillisyyden vanhimmat ovat lyöneet." Voi hirveätä Jumalan pilkkaamista ja saastaista vilpistelemistä! Pitäisi näiden raukkain sen verran olla lukeneita Raamatuissa, että muistaisivat, miten kävi Ananiaalle ja hänen emännällensä Saphiralle, kuin kätkivät osan siitä saadusta kauppahinnasta, kun olivat myyneet tilansa ja tahtoivat muiden kristittyjen tavalla lahjoittaa omaisuuttansa kristillisyyden edesauttamiseksi, mutta kuinkas kävi? Joo, hän kaatui kuolleena maahan.

No, mitäs ajattelette, te nykyajan Ananiaat ja Saphirat? Luuletteko te, että te valehtelette ihmisten edessä vaiko Pyhän Hengen edessä, kun ylistätte Laestadiusta ja sanotte hänen sanansa olleen Pyhältä Hengeltä vaikutetun ja kerskaatte hänen olevan ensimmäisen ja parhaan työntekijän. Ja silti hyväksytte hänen sanansa muutokset, ja asetatte hänen sanansa järjen tuomioistuimen eteen, ja viekastelette tällä pienellä aistillanne ja tuumaatte sen mustan raution hengen valkeudessa: "Joo. Paska. Joo, se on sopimaton sana, laitetaan "likaavat" taikka jätetään kokonaan pois. Joo, se on kauhea kuulla semmoisia sanoja, kun on Jumalan sanasta puhe. Ja jos

nyt jääkin ehkä kokonaista puoli osaa saarnasta pois, no eihän se ole niin tarkkaa. Ei Jumala niin pieniin asioihin puutu, se on puhdasta omaa vanhurskautta. Joo, näin se saarnaa se henki, joka valkeutensa ylöskaivaa helvetistä. Näin on tehnyt kuolleen uskon pappi Per Boreman. Ja hänellä tuntuu olevan kyllä seuralaisia Suomenkin maalla. Ja olen kuullut, että johtavimmat saarnaajat Suomen maalla ovat saman henkisiä. Sen vuoksi kehoitankin, että olkaa rohkeat seuraamaan sitä edistystä ja kristillisyyden kehittämistä parempiin ja nykyaikaisempiin muotoihin, sillä Ruotsin Lappi on jonkun verran edellä teistä. Joo, ostakaa radiot ja televisiot, tilatkaa valokuvaaja kokoukspaikoille julistamaan kristillisyyttä maailmalle. Lyökää hattu päähän, ostakaa harmooni, jolla voitte soittaa hartaasti kotonanne jotain hengellistä musiikkia ja laulella rakkaasta Jeesuksesta, joka tuolla kaukana takana pilvien usvan istuu j.n.e. Ja saarnaajien tulisi myöskin noudattaa esimerkkiä Ruotsin Lapista ja anoa kuolleen uskon papeilta, että jos mie saisin saarnata saarnastuolilta. Jos nyt ei aivan kaikki, niin ainakin etevimmät ja komeimmat miehet ja sellaiset, joilla olisi kauaskantava voimakas ääni.

No, jos Lapinmaata oikein uskollisesti haluaisi seurata, niin pitäisi pyrkiä kirkkoherrain tuttavuuteen jotenkin, että saisi viettää juhlallisia illanistujaisia heidän arvokkaassa seurassansa. Ja ehkä sais joskus jonkun drinkin palan paineeksi. Ja olis vielä paljon muutakin, mihin voisi pyrkiä, jos tahtoisi olla nykyaikaiselle Lapinmaan niin kutsutulle "länsi-lestadiolaisuuden" esikuvalle kuuliainen. Kyllä pitäisi jo tunnottomammankin saarnaajan tunnossa tuonen koira ruveta haukkumaan. Mutta taitaa olla jo niin pitkä matka alaspäin siitä korkeudesta, johon on kivuttu, ettei sieltä saata enään elävänä laskeutua. Nyt pitää vain painaa päätä pahkaa, kävi miten

kävi. Takas en ota. Juu, vääryyksiä ja erehdyksiä ei tunnusteta. Joo, menkööt sitten vaikka kuinka suuri yksinkertaisten kristittyin lauma helvettiin. Joo, kunniallinen tahdon olla. Joo, kuinka nyt sellainen vanha saarnaaja, suuri profeetta, kuinka se voisi alentua ja sanoa: "Minä olen väärin tehnyt. Olen pelännyt ihmisiä, enkä ole Jumalan totuudessa seisonut, olen vääriä luvallisuuksia antanut sivu Pyhän Raamatun. Olen viekastellut yksinkertaisten kristittyin kanssa. Olen kavalasti viekastellut saarnaveljieni kanssa, olen vastoin parempaa tietoani hyväksynyt Jumalan sanan väärennökset." - Ei taida tällaista valitusta kuulua enää Suomen maalla. Taitaa se vihollinen saada koko vanhinten työn ja vaivan maahan lyödä. Taitaa saada huutaa se Ylipaimen surkealla äänellä ja istua verisaunassa, ja katsoa, kuinka voimallisesti se siunattu kristillisyys viedään maailmaan. Taitaa se Vanhin saada katsoa, kuinka viheliäisesti tämän viimeisen etsikkoajan täytyy loppua. Kuinka voimallisesti viedään se kristillisyys maailmaan, jonka tähden on niin paljon työtä tehty. Voija voi! Kyllä Kristuksen Henki huutaa tämän viheliäisen ajan yli voi-huutoansa. Voi, maailmaa pahennusten tähden. Ja kyllä täytyy monen yksinkertaisenkin kristityn huutaa tällä ajalla, että minä olen hyljätty niin kuin profeetta aikanansa liuusi, että Israelin kansa oli hänen hyljännyt. Mutta Jumala lohdutti profeettaa ja sanoi: "Ei ne ole sinua hyljänneet, vaan minun ne ovat hyljänneet." Ja niin on nytkin. Aivan samoin on Ruotsin Lapinmaalla asiat. Nyt luulevat ihmiset, että siellä on hyljättynä vain eriseuraiset, jotka kuuluukin hyljätä. Mutta kuitenkin, koska he ovat hyljätyt Jumalan sanan tähden, niin ne ovat hyljätyt ihmisen Pojan tähden.

Ja varma se on, kuuletteko Turkulaiset, varma on, että kerran tulee päivä, ja saatte huomata, ketkä hylkäsitte eriseurana. Ja

silloin saatte katua syntymäpäiväänne ja huutaa vuorille: Peittäkää meitä sen kasvoin edestä, joka istuimella istuu!

Olen kirjoittanut tämän kirjoituksen siinä mielessä, että tuntisitte, mistä olette langenneet ja tekisitte niitä ensimmäisiä töitä. Ottaisitte parannussaarnasta vaarin, vaikka saarnaaja on kelvoton ja viheliäinen syntinen. Mutta että tuntisitte tunnossanne, ettei ole meillä oikeutta Jumalan sanoja pilata eikä hyväksyä yhtään synnin luvallisuutta ohi vanhinten opetuksen. Jääkää nyt hyvästi Jumalan armon haltuun annettuna, ja kääntäkää katseenne maasta ylennettyä Kuningasta kohti, ja rukoilkaa, että Hän antaisi teille katumisen armon, ja sitten pois pyyhkisi teidän syntinne ja upottaisi kaikki rikokset laupeuden mereen ja sitä toivoen jätän teidät Jumalan haltuun, että pääsisimme yhteen kerran tapetun Karitsan häissä. Mutta täällä kyynelten korvessa meidän täytyy varoen käydä elämän tiellä ja ottaa visusti vaaria vanhinten opetuksista. Sillä ei jälkeenjääneillä ole koskaan suurempi valkeus ollut millään etsikkoajalla, kuin on ollut niillä ensimmäisillä työntekijöillä.

No, en tässä jatka enempää. Mutta painakaa visusti mieleen, että Hengen yhteys täytyy olla Suomalaisilla Ruotsin Lapin maalle, niitten työntekijäin kanssa, jotka ovat säilyneet sen ensiksi eläväksi syntyneen seurakunnan Hengen yhteydessä. Ja ovat pysyneet vanhinten opissa. Se on: Laestadiuksen opissa. Sillä Laestadius on saarnannut kokonaisen Kristuksen opin. Siis se on se 12 apostolinen oppi. Ja siinä itse Kristus on kulmakivenä. Ja varma on, että joka sitä ryhtyy muokkaamaan ja muuttamaan, se muuttaa itsensä ulos taivaan valtakunnasta. Sillä Jumala on sana. Ja joka hylkää sanan, hän on hyljännyt Jumalan. Ja sentähden, jotka tänä päivänä ovat Bor emännin sotkut hyväksyneet ynnä Panulan sotkun kanssa, hän on itsensä tuominnut. Sillä Raamattu sanoo: Joka Jumalan

Sanan muuttaa, hän tulee valehtelijaksi. Ja hänen nimensä pyyhitään pois elämän kirjasta ja siitä pyhästä kaupungista. Ja se on tuo häijy epäusko ihmisen sydämessä, joka vaikuttaa sen, ettei hän usko Pyhää Raamattua, ja näin hän kulkeutuu epäuskonsa tähden ulos taivaan valtakunnasta. Sillä kirjoitettu on, joka ei usko, se on jo tuomittu.

Sellainen ihminen, joka kerskaa itsellänsä uskon olevan, ja töillä sen kieltävät, ne ovat kokonansa kuolleessa uskossa, sanoo apostoli Jaakoppi. Ja tämä on räikeintä uskonsa kieltämistä, että tehdä rohkeasti vastoin Jumalan sanaa ja omaatuntoa. Kyllä Luther sanoo raskaasti näistä hengellisistä kälmeistä. Hän sanoo, ettei porttolan isäntä, joka huoraa joka päivä uusien neitsyiden kanssa, tee niin kauhistavaista työtä, kuin yks Paavilainen pappi. Ja paavilaiset väänsivät Jumalan sanoja ja nyt tekee Gunnar Jönsson ystäviensä kanssa samoin, ja suomalaiset seuraavat perässä. Mutta minkä sille mahtaa? Mutta ne, jotka tämän näkevät ja tuntevat, ne kavahtakoon itsensä siitä ja jättäköön sen joukon menemään valheapostoleinsa jälkeen. Sillä he saavat sitä, mitä ovat anoneet. Mutta ne, jotka haluavat ainoana päämaalina voittaa autuuden ja taivaan, ne kääntäköön katseensa niiden työntekijöiden päälle, jotka seuraavat sitä pilkattua ja ylönkatsottua Jumalan Poikaa.

Sen tähden Turkulaiset, kääntäkää katseenne Ruotsin Lappiin, missä Jumalan Poika ensiksi eläväksi syntyi tämän viimeisen etsikkoajan aamunkoitossa. Ja katsokaa, ketkä ovat ne, jotka seuraavat vanhinten opetuksia opissa, elämässä ja esikuvassa. Älkääkä uskoko kaikkia valheita, joita heidän päällensä heitetään. Ei kannata uskoa niitä työntekijöitä, jotka julkisesti puolustavat Gunnar Jönssonin touhuja, sillä niitten huulilla elää valhe.

Muistakaa apostolin sanat: Vietelty ja viettelijä menevät

samaan kuoppaan, amen.

Jumalan rauhan toivotuksella

Kalervo Koistinen

Pormestarinkatu 3F 65
Turku

* * * * * * * *

Tässä haluan myös julki tuoda omalta osaltani oikean opin ja seurakunnan, jossa paistaa se valkeus kirkkaasti ja puhtaasti Lestatiuksen saarnoissa joka oli tämän viimmesen etsikkoajan aamunkoitossa Jumalalta valittu ase, on vieläkin se pieni lauma, joka on totuuden puolesta jäänyt seisomaan Jumalan sanan alle, jota ei ole Pooremannin eikä Gönssonin hapatus päässyt murtamaan, siinä on ne uudet tuulet alkanut seuloa kristillisyydessä eikä muuten olisikaan tullut yksikään liha enää autuaaksi, että mailman lopun ajalla erottamaan oikean opin ja kristillisyyden pois vääryydestä, niin se on ennenki käynyt. Tiktaattori on noussut hallitsemaan niissä, joissa mailman henki on saanut suuren vallan yhtistämällä seurakuntaan mailman mielisen vapauden, niin on Lestatiuksen postillankin uudistaminen, että saarnojen lyhentäminen sekä pois jättäminen raakoja sanoja mailman mielen mukaan, on koko uskon uudistus tullut. Vaan ajatelkaa, sopisiko tämän Jumalan Pojallen että saarnata siinä hengessä ja saarnata joka sopii kaikkien eriseuran henkien kanssa vanhollisten että kirkkopappien, saarnata kirkossa pöntössä että magnetofooninauhalle jota sitte saa kuulla radiossa messingin sointuvalla äänellä Jumalan sanaa, olla edustettuna valokuvalla lehdissä sekä tilata kuvaajat rukoushuoneelle että kirkkoon ehtoollisten nauttijoille. Seurakunnissa on luvallisuudessa kaikki keräykset atressien lukemiset,

radiot, harmonit, televisiot, onko nämä mailmasta vai elävästä kristillisyydestä, vain ne jotka olivat eivät hyväksyneet sitä synnin tulvaa, eikä sitä luvallisuutta. Olisko pitänyt hyväksyä, että olis pysynyt yhtenäisyys. Jos näin lavealla tiellä on kulkija, niin ajattele, mikä on totuus. Nyt ei tarvitse katsoa puuta juuresta, eikä äitiseura- kunnasta lukua pitää, niin on Suomessakin edes vastuuta, ei sovi mainitakkaa, edes valheilla välttää ja vettää peitettä päällensä, vaan kuitenki koittavat ne kuoleman synnit, jotka ei salassa pysy, vain sanotaan: saarnataan niinkuin ennenki, vain ei sanallakaan niistä hyväksytyistä vääryyksistä, mitä on tunnon päällä, jos vähänki on elämää, ihminen ei voi Jumalaa pettää, vaikka kuinka suuren joukon ympärillä valheitaan vakuuttelis, nyt on myrkyllinen viha niitä kohtaan, jotka jäivät vielä totuudessa seisomaan siinä elävänä, eivätkä hyväksyneet vääryyksiä ja kaikkea synnin luvallisuuksia ja nyt se on nimitetty eri seura ja metsä tokka. Eri henki tosiaankin kyllä on, nyt itse viettelijä on joutunut vieteltyjensä kanssa niin sakeaan synkkään metsään, että tuskin on mahdollisuutta monellakaan palata takaisin tähän äitiseurakuntaan. Jos paimenella on tullut palkasta kysymys maallisen leivän perään, silloin viina tarhan hoitajalle maistuu ne karvaat marjat että hetelmät siatkin syövät jos ne vähän "likaavat" ilomielin pesevät ja sanovat, "hyvässä" on kunnossa ja todistavat sen suuren valkeuden paistavan, jota ei ole koskaan ennen ollut että saarnattu näin kun nyt. Eksytykset on, että hävityksen kauhistus joka on tullut siihen pyhään sijaan. Toivoisin lukijan katsomaan puuta juuresta ja sitä äiti seurakuntaa, joka on vielä Lapin maalla, joka on vielä samanlaisena, vaikka siihen on kova viha kohdistettu niiltä, jotka on alkujaansa siitä elonsa saanut ja sitä seuranneet kymmenet vuodet, sekä saaneet maistaa sitä Jumalan armoa ja laupeutta, on kuitenkin vielä elävä puu, jossa on

joitain tuoreita oksia. Siinä rukouksessa vielä olemme, että rakas taivaallinen Isä antais sen vielä hedelmöidä ja niille sieluillen jotka haluais tulla siitä elämän saamaan, eikä joutuisi maailman tuulten vieteltäväksi, niin kauvan kuin ihminen vielä tuntis huoramaisen mailman ja sen vihanmaljan joka vuodatetaan maan päälle vielä, jota ei tämä elävä kristillisyys tarvitse, vaan maailma ja se henki mikä nyt on.

Rakkauden tervehdyksin

J. Harju

Moniste.

Levi Älvgrenin kokoelma.

221. LEVI ÄLVGREN Y.M.
- YRJÖ MÄKELÄLLE Y.M.

Svappavaara 15/11973

Tykö rakkaille ja aina muistossa oleville veljille siellä Suomen Siionissa, Yrjö Mäkelä, Severi Mäkelä, Lauri Koistinen, Alvar Koljonen, Kalle Koistinen, Toivo Mäkelä, Heimo Mäkelä, Leevi Mäkelä, Sakari Saarisalo, Armas Mäkelä, Martti Ylenius teidän vaimoinne ja lastenne kanssa. Olkaat sylillä ja sydämellä tervehdityt, ja kiitän kaikkein kirjeitten edestä, sekä entisten että nykyisten, sydämen pohjasta.

Jotka vartioitsette viinamäen aitaa, että ei kaikki ympärileikkaamattomat sydämistä ja korvista pääsis tonkimaan ja tallaamaan viinamäen aidan sisälle. Sillä ei sinne mahdu ihmisyyten oikeudet. Sillä se on niin tiiviiksi rakennettu, että Jumalan Poika on opetuslapset, vaikka olit heränneet ja syntinsä tunnustaneet Johannekselle, se on häätynyt sulkea ulos, ja sanoo: "Ellette käänny ja tule niin kuin lapset, niin ette tule sisälle taivaanvaltakuntaan." Ja niin on täytynyt Provasti Laestadius ja Raattamaa, ja niin net kristillisyyden vanhimmat Kuoksu ja Isak Niku, jotka siellä Suomen maalla ovat huutaneet tämän vuosisadan alussa, sillä net on kuljettaneet net sydämet, jotka säryit katsellessa Vapahtajan kuolemaa Golgatan ristillä, kuljettaa uudesti syntymisen kedolle, kaikki net, jotka on antaneet Pyhän Hengen johdatuksen alle, mutta jotka ei ole antaneet itseänsä johdattaa, niin net on jääneet heräyksen tilaan ja siihen omistaneet uudestisyntymisen armon, ja net on äpärät, ja net tulevat sorakieliseksi, ja vielä netki, jotka ovat tulleet ahtaasta portista sisälle, kuin sydämet jäähtyvät ja ensim-

mainen hartaus jäähtyy ja maailman rakkaus saapi sydämen hallita, niin tullee ensin vähäisen koreutta luvalliseksi, niin myös Herodeksen hapatus, jotka on net syntymäpäivänvietot, niin myös fariseuksen hapatus, joka on se kukkaisrahastovärssyjen lukeminen, jossa on kaikki suruttomat ja kaikki silmäpuolikristityt myötä, kun joku kuolee. Sillä Jumalan Poika varoittaa opetuslapsia, että kavahtakaa fariseusten hapatuksesta, sillä se on ulkokullaisuus.

Ja sentähden on meillä se kysymys, että Jumala meitä varjelis Laestadiuksen ja Pyhän Raamatun perustuksella, sillä niihin ei kärsi lisätä eikä vähentää, joka sen tekee, se tulee valehtelijaksi, ja sen nimi tulee pyyhityksi elämän kirjasta, siitä Herra varjelkoon meitä ja teitä siellä Etelä-Suomen maalla.

Sillä se näkkyy jo L.L.Laestadiuksen aikana, kun Liljebladin kanssa keskusteli, niin Liljeblad hurskautti niitä opetuslasten sieluntilaan, ja siinä tuli niillä ero. Ei se ole niin kuin entinen eriseuran saarnaaja minulle sanoi, että leivän päältä on tullut ero. Ei - se on tullut opista, sillä oppi sovinnosta ja esikoisten seurakunnasta on ollut Liljebladille sielullisesti käsittämätöin asia. Niin on nytki täällä, niin kuin sielläkin Boremannin joukolle käsittämätöin asia, niin kuin Frans Parakka kirjoittaa. Sillä Raattamaa sanoo, kuin kirjoittaa Amerikkaan, mutta ymmärrättekös, että se on esikoisten seurakunta, jotka ovat ensimmäisiä kristityiksi tulleita, ja ovat sitte pysyneet siinä opissa, josta henki ja elämä on saatu. Ja joka siitä laumasta erkaintuu, ei se ole enään esikoisten seurakunta, mutta metsätokka ja eksyneet lampaat. Näistä sanoista tulee selvästi näkösälle, kuin het ovat muutoksia Laestadiuksen oppiin hyväksyneet, että het ovat metsätokka.

Kallis on se lukea, kuin kirjoitat omia koettelemuksia, sillä net saavuttavat minun ja kaikkien kristittyjen kovettelemuksia, jotka

kulkevat sitä yksinkertaista alennuksen tietä, ja on jäänyt siitä ihana muisto, kuin tulit Reino Syrjän taloon, jossa olit Suomen lähetysmiehet, Paavo Peltonen, Kalle Nurminen, Antti Vainikka, Rantanen lahdesta ja paljon muita kristityitä. Se oli Tampereella, johon oli Syrjä meitä pyytänyt tulemaan, että saamme keskustella, mutta ei, vasta kuin sinä tulit, niin sinä aloit kyselemään, mutta net freistasit sinuakin estää, että heillä on Jumalan sanan kysymys, mutta sinä et antanut periin, vaan tahdoit tietää, kuinka sinä eriseuraa rakennat, niin siinä vasta pääsimme asiat selittämään. Ja siinä on minulle jäänyt yksi sydämellinen luottamus sinuun, että sinulla on ainoa kysymys, että perille asti kilvoitella siihen iankaikkiseen rauhan satamaan, johonka ei ampujan nuolet uletu.

No siinähän se tuli näkösälle niille, jotka siinä olit, kuin niillä mainituilla miehillä ei ollut mitään sanomista. Kyllä olisit pitäneet nähdä, missä vääryys löytyy. Ja sentähden tuntuvat net rakkauden siteet sieltä asti, kuin sinä olit se ensimmäinen, joka uskalsit nousta huutamaan sitä hengellistä vääryyttä vastaan, Yrjö-veljeni, niin Jumala sinua ja teitä kaikkia vahvistakoon, jotka tehette sitä raskasta ja painavaa Herran työtä. Ja antakoon Herra teille ja meille viisautta ja ymmärrystä kristillisyyttä hoitamaan, sillä ilman Hänettä emme mitään voi.

Mutta voi pimeyttä, ja vielä kerran että voi tunnon pimeyttä, kuin Gunnar oli saarnannut 1971 Gellivaarassa Profeetan sanoilla: Vie pois minun edestäni sinun virsiesi pauhina ja sinun harppujesi soittoa en tahdo kuulla, sanoo Herra. Sellainen on pimeys maailmassa tänäkin päivänä, ja niiden yli itkee Jeesus. Eikö ole tämmöinen saarna puhdas hengellinen pimeys semmoselta, jolla ittellä on urut, niinkuin hällä ja Hugo Gustavssonilla on? Onko Jumalan

Poika ottanu yhtään soittokonetta Uuden Testamentin kristillisyyteen? Ei näy mitään semmoista merkkiä.

No tällä rauhan tervehdyksellä tulemme ja tervehtelemme siellä Suomen Siionissa sitä Jeesuksen veressä puhdistettua lapsilaumaa, ja vielä kiitän kaiken sen yksimielisyyden edestä ja hengenyhteydestä, ja kiitämme viimeisestä yhdessäolosta Tjautjasjärvessä.

Ja näemme, että teillä on yksimielinen kutsun ääni, että saada täältä lähetys sinne, jos terveys on. Ja jos Jumala sen suopi, niin olemme Stenin kanssa keskustelleet, että jos teillä olis mahdollista muuttaa ajan, että olisimme siellä noin 30. päivä maaliskuuta, sillä minun puolelta sopii koska vain, mutta Stenillä ei sovi, niin met tulisimme Turkuun samalla aikaa, eli kuinka tet siellä sen järjestätte.

Voi, rakkaat veljet ja sisaret, että olemme armosta tulleet sille tielle ja siinä pysyneet, joka vie elämään, jota ei yksikään löydä järkensä valolla, joka on kuutamo. Sillä näkee sen lavian tien, joka vie kadotukseen, jota koko maakunta kulkee. Vaan se elämän tie on niin kaita, ei siinä ole kuin yhden ihmisen jäljet. Ja niille jäljille on Laestadius taluttanut ensimmäiset heränneet, ja niille jäljille pitää vielä viimeisetkin talutettaman, seuraamaan Herran Jeesuksen verisiä askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle, joka tie mennee Jerusalemin pilkkakaupungin ja pappilan kautta raastupaan, jossa on tuomioistuin, ja josta viatoin tuomitaan kuolemaan. Seuraamme nyt, Siionin tyttäret, sitä Kuningasta ja katselemme tätä sielumme silmillä, kuinka viaton veri vuotaa orjantappurakruunulta pyhiä poskia alas. Ja vielä mekin täältä todistamme synnit Jeesuksen nimessä ja veressä anteeksi, ja rukoilkaa meidänkin edestä.

Seurakunnan kanssa ja puolesta. Merkitsee

Levi Älvgren, Sten Johansson, Frans Martinsson, Eero Mäkelä, Isak Gunnelbrand, Johannes Vingbäck, Kalle Blombacke, E.Abrahamsson, Arvid Stålnacke, Albert Jänkänpää, Erik Fors.

Ja sydämen rakkaat terveiset Eero Kinnuselle hänen koko perheensä kanssa, ja niille kristityille, jotka hänen kanssansa Lahdessa ovat. Toivotamme terveyttä ja Jumalan siunausta.

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

222. YRJÖ MÄKELÄ - OIKAISEE TUHLAAJAPOJAN SELITYSTÄÄN.

Karinainen 18/1 1973

Rakas veljeni Herrassa, Levi Älvgren sinun rakkaan vaimosi kanssa. Jumalan armon ja rauhan terveisillä tervehdän sinua ikuiseen muistoon jäänyttä matkakumppania.

Nyt minä täydyn rukoilla sinulta anteeksi sitä kirjettä, jossa minä kirjoitin Ahosen selityksen tuhlaajapojasta. Ahonen käytti siinä sellaisia sanoja, että kuka sen otti todeksi, niin lankeeminen maailmaan näkyi sen rinnalla puolittain luvalliselta, mutta sinä käytit sinun saarnoissa niitä sanoja vain kuin Laestadiuskin on käyttänyt. Laestadius sanoo kristillisyydestä langenneesta, että sinä olet juuri se tuhlaajapoika. Mutta siinä minun kirjeessäni oli niin

paljon järjen sotkua, että se herättää pahennusta veljien välillä, mutta ei parannusta.

Jeesus sanoi opetuslapsille, teille on annettu tuta taivaan valtakunnan salaudet, mutta muille vertausten kautta. Jumala varjelkoon minua noista karvaista juurista. Tämäkin karvas juuri on jo monta kymmentä vuotta vanha. Jos Ahonen olisi ollut meidän rakkaan vanhimman kanssa yksimielinen, niin en minä varmaan olisi huomannut mitään hänen saarnassaan, ja tuskin hän olisikaan niin viisaasti selittänyt siinä tapauksessa, jos välit olisi olleet ehjät Niemisen kanssa. Kun vanhinten kirjoja katselee, niin ei siellä näy missään, että kuinka olet sen ja sen Raamatun kirjaimen niin tai näin mennyt selittämään. Mutta siellä on paljon kehoituksia, että anteeksi antakaa ja anteeksi anokaa toiset toisiltanne, ja niin Kristuksen lakia täyttäkää.

Anteeksisaamisen minäkin nyt toivon ja rukoilen, jos jaksat, rakas veljeni, armahtaa ja anteeksi antaa minulle kaikkea sitä järjen sotkua, mikä on ollut enemmän suruksi kuin iloksi. Ja usko sinä ja, rakas veljeni, anteeksi, missä ikänä vihollinen on saanut sinua vaivatuksi. Minäkin niin kuin sellainen rampa ihmis-raukka saarnaan ja todistan meidän Herramme Jeesuksen nimessä ja siinä kalliissa sovintoveressä kaikki synnit ja viat anteeksi täältä asti. Täydyn itsekin uskoa itseni autuaaksi, vaikka se tuntuu raskaalta sen kelvottomuuden tähden, jota tunnen tykönäni. Lausu sydämen rakkaat terveiset sinne kaikille ystäville.

Kirjoitti

Yrjö Mäkelä

Tämän saat lukea julki niin lavialla kuin tarpeelliseksi näet.

Alkuperäinen. Levi Älvgrenin kokoelma.

223. LAURI KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE Y.M.

Tampere 1/2 1973

Rakkaat opettajat ja Siionin muurin vartijat siellä Ruotsin Lapinmaalla, Levi Älvgren ja Sten Johansson rakkaitten vaimoinne ja perheittenne kanssa. Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kanssanne runsaan voiman kanssa sen aikakaudessamme ensiksi syntyneen seurakunnan helmassa, amen.

Tällä rauhan ja rakkauden tervehdyksellä tulen tykönne hengessäni, ja tahdon vieläkin kiittää Teitä kaikesta rakkaudestanne, palveluksestanne ja opetuksestanne, sekä entisestä että nykyisestä, joka kaikki Hengen hedelmä on ollut runsaaksi siunaukseksi ja ylösrakennukseksi paljoille veljille ja sisarille kaikissa kolmessa Pohjolan maassa, erityisesti vielä Suomen kohdalle, jossa jo välistä näytti, että kristillisyytemme kalliitten vanhimpain opin jäljetkin peittyvät saatanan valkean vaipan alle - pyhyyden tielle eksyneitten opettajien kautta. Tästä kaikesta olemme me jokainen suomalainen kiitollisuuden velassa teille, rakkaat veljet. Jumala sen Teille palkitkoon runsailla armolahjoillaan ja viimein kunnian kruunulla, joka on taivaassa tallelle pantu kaikille kilvoittelijoille ja voittajille. Ja meillä on se usko, joka on se voitto kuin maailman voitti.

Sydämen ilolla ja riemastuksella olemme kaikki yksimielisesti vastaanottaneet sanoman siitä Jumalan asiasta, jolle itsenne uhraatte, jos Jumala siihen armonsa suo ja terveyden ylläpitää, jonka tahdomme tapahtuvaksi, että tulette Suomen maalle vaivalloiselle matkalle, puuttuvaisiin olosuhteisiin, vastaansanomisen

keskelle, ja meidän harvain seuraan, jotka olemme monessa puuttuvaiset ja hitaat. Kuitenkin tiedämme sen, että kultainen lanka juoksee läpi Siionin linnan, ja keskuudessamme vallitsee Jumalan armosta yksimielisyys opin asioissa, ja keskinäinen rakkaus, vaikka täytyy omalta kohdalta valittaa sydämen kylmyyttä ja hartauden puutosta. Kauas ovat jääneet ensimmäisen hartauden ihanat rannat, niin kuin Aukusti-vanhinkin siitä kirjoittaa. Ja kaukana näkyy iankaikkisuuden ihana rantakin olevan sen matkan vaarallisuuden tähden, sillä vihollinen tuntuu käyvän sydämen ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien jos voisi niellä sen uuden ihmisen, joka on itse Herra taivaasta.

Rukoilkaa, rakkaat matkakumppanit meidän kaikkien edestä, ettei kukaan takaperin kääntyisi. Itse kohdaltani tunnen usein napinan mieltä ja kärsimättömyyttä, jonka tähden tarvitsette kantaa minua esirukouksissanne Isän tykö. Tosin mieleni halaa olla Jumalan laille kuuliainen, mutta minä näen toisen lain minun jäsenissäni, joka ottaa minun vangiksi synnin laissa. Olen ja olemme kuitenkin vielä riippumassa sen heikon uskonkipinän kanssa Jumalan Sanassa, joka Sana on vielä elämässä sydämissämme, ja on se edesvastaaja Kristus, joka on syntinsä tuntevaisten velkakirjan maksanut pitkänä perjantaina Golgatan mäellä ristin hirsipuussa. Tännepä se tahtoo Henki usein meitä kuljettaa, vaan voi kuinka harvoin ihmisraukka saattaa niitä askeleita kuljeskella. Kyllä täytyy iskeä rintoihinsa ja katuvaisen ryövärin kanssa alkaa armoa kerjäämään, kun katselee omaa syntisyyttänsä ja sitä maasta ylennettyä, orjantappuroilla kruunattua Kuningasta edesvastaajanansa.

Olen kirjoittanut ja painanut 500 kappaletta kirjekokoelmia, vaan en tiedä jos kaikki minun kirjoitukseni ovat oikein onnistuneita. Tarkoitukseni vain on ollut siinä osoittaa vielä asioita

tietämättömillekin ja uskottomillekin, kuinka kristillisyys on Suomen ja Lapinmaalla kuljetettu kirkon helmaan ja kuolleeseen tilaan, pyhyyden tien eksytykseen, jolta tieltä niin harvat ovat pelastuneet ja saaneet armon nousta ylös kuolleesta tilasta ja valheapostolein kuopasta.

Lähetän tässä ohessa näytteet lopullisesta kirjasesta. Jos siinä on, niin kuin aina niin suureen kirjaan tulee, joku virhe y.m. niin olisi hauska saada ne paikat oikaistuiksi hyvissä ajoin, sillä tarkoitukseni on jakaa "läksyjä" lähetysreissulla kirkoissa ja pirteissä, joten asialla on aika kiire. Suurin epäilys minulla on omasta kirjoituksestani kirjan alussa, jos siinä on väärinkäsityksiä herättäviä kappaleita ja lauseita. Tarkoitus on kuitenkin ollut vain yhdistää liitteinä olevien kirjeitten tiedot yhtenäiseksi historiaksi.

Jumalan rauhaa. Tervetuloa sitten Suomeen. Yrjö kirjoittaa vastauksen lähetyskirjeeseen.

Lauri Koistinen

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

224. LEVI ÄLVGREN - ALBERT FREDRICKSONILLE CALIFORNIAAN

Svappavaara 22/2 1973

Rakas veli Albert. Saan kiittää sinun kirjeestä, jonka olen saanut, ja lahjasta, jonka lähetit, kun olimme Stockholmissa. Nyt minä

olen kotona, mutta huomenna lähemme Steni-veljen kanssa Kuoksuun pitämään kokouksia.

Muuten voin koko hyvin terveyden puolesta, että se kestää saarnata, mutta Julialla on se jalka enempi huono, sillä se ei kestä astua sen päälle. Se häätyy olla kärry, jolla se kulkee. Mutta toivon, että kaikissa tapahtuu Jumalan tahto.

Ja sinä kysyt, mistä minä tiedän, että se on ainoa seurakunta, jossa ihminen autuaaksi tulee? -Siitä minä tiedän, että Laestadius on se, joka on kristillisyyden saarnannu Raamattuin perustukselle, ja on se seitsemäs enkeli, joka on alkanu huutamaan auringon koitosta tämän etsikko ajan alla, jonka sydämelle on Jumalan Poika ensiksi syntynyt 1844 sen yksinkertaisen lapintyttären kautta, niin kuin hän itse sanoo Huutavan Äänessä. Ennen sitä aikaa hän ei tiennyt, mistä tie menee taivaaseen, mutta (lapintyttö) nimeltä Maria avasi koko sydämensä hänelle kuultuansa hänen alttarisaarnansa. Tällä tytöllä oli armonjärjestyksessä kokemuksia, syystä kuin hän oli tullut saatetuksi elävään uskoon, joita Laestadius ei koskaan ennen ollut kuullut, josta hän tunsi, että tässä on muuan Maria, joka istuu Jeesuksen jalkain juuressa. Ja sen kautta hän sai elävän uskon. Jonka Pyhä Raamattu todistaa, ja sen tähden täydymme sanoa, että jos Herra ei olis siementänsä säästänyt, niin met olisimme niinkuin Sodoma ja Gomorra.

Ja niin näkkyy, net seitsemänkymmentä, jotka profeteerasit, ei netkään saaneet Jumalalta Pyhää Henkeä, vaan net sait Mooseksen hengestä, sillä Mooses oli saannu sen Jumalalta. Ja niin on se siemen kulkenut läpimitten aikoja, kuin katselemme Raamatuita. Mutta otan ainoastaan nämät viimeiset kirkko-isät, nimittäin Luther ja Laestadius, jotka on niitä viimeisiä Profeetoita, josta

hengestä minä myös olen osalliseksi tullut, joka on varma, sillä muuta kristillisyyttä ei ole, jossa autuus voitetaan.

Sillä ei ole ollut kuin yksi esikoisuus, ja sen siunauksen sai Jaakoppi isältänsä, jonka Jumala oli Rebekalle sanonu, että vanhemman pittää nuorempaa palveleman, josta Esau vihastui ja jälestä päin kyyneleillä etsei, mutta ei löytänyt parannuksen sijaa. Ja niin ei ole tälläkään ajalla, kuin yksi esikoisten seurakunta, ja esikoinen on Jumalan Poika. Ja sentähden ei saa Laestadiuksen saarnoihin lisätä eikä vähentää. Joka sen tekkee, se menettää esikoisoikeuden, se on hyljänny Jumalan. Vaikka tätä ei kaikki usko, mutta näin on veljeni Albert, ja näin meän tullee katsella, kuinka kristillisyys on kulkenut. Ja niin on uudentestamentin aikana, sillä Johannes oli tienraivaaja, joka oli saanu Pyhän Hengen äitin kohtuun, mutta ei saaneet opetuslapset sentähden asuvaista Pyhää Henkeä, vaikka omattunnot heräsi niitten ankarain lakisaarnain alla, ja vaikka tunnustit syntinsä Johannekselle, mutta Johannes kastoi niitä, jotka syntinsä tunnustit. Ja sentähden ei ole synnintunnustus autuuden perustus, vaikka net tullee tehdä, sillä hän sannoo, minä kastan vedellä parannukseen, mutta se joka minun jälkeeni tullee, on väkevämpi minua, jonka kenkiä en minä ole kelvollinen kantamaan, hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Ja kuin Jumalan Poika antoi henkensä ristillä, niin siinä katsellessa säryit heidän sydämet, ja niin se entinen kuollut usko loppui, ja niin vajosit niin syvälle tuntoinsa puolesta, että herrauven toivo loppui tästä maailmasta, ja toivo taivaaseen, ja niin on ollu minunkin kohdalle, että lukittu on ollu minunkin sydämeni ovi, niin kauvan kuin hätä on opettannu kerjäämään armoa, että Herra auta minua. Ja niin on se rukous ollu, jolla ovi on auvennu, kuin olen sanonu, että jaksatteko minulle anteeksi antaa minun uskotto-

muuven ja lankeemukseni. Ja niin olen saanu tuntea kuin Pyhän Hengen saaneet saarnaajat ovat anteeksi todistaneet, että kaikki minun syntini tulit anteeksi annetuksi sen sovintoveren kautta, ja siinä tuli sama ilo kuin opetuslapsilla lukittuin ovien takana. Ja siinä tuomio omaltatunnolta katosi. Ja nyt tämän hengen muistuttamalla olen tarvinnut asiani korjata, niin kuin Jumalan Poika sannoo, että sovi nopiasti riitaveljes kanssa, koskas vielä hänen kanssansa tiellä olet.

Ja se näkkyy, kuin katselemme Raamatulta, mitä profeetta Sakarias sannoo, että Herran Henki viimeisinä päivinä leppää Pohjan maalla, ja Profeetta Jesajas sannoo, jossa on Kuninkaat holhoojanna ja Trotninkit imettäjännä.

Näissä olis paljon sanomista, mutta toivon, että tulisit tänne, sillä minä ymmärrän sinun kirjeestä, että ikävä jos siinä sieluntilassa kuolema tulee. Sen tähten toivon Jumalan siunausta, että tuntisit sinun kadotetun sieluntilasi.

Ole nyt tervehdetty sylillä ja sydämellä meiltä Julian ja Folken kanssa, ja myös hänen perheeltä.

Piirsi veljes

Levi Älvgren

Sano pojille paljon terveisiä meiltä Julian kanssa.

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

Albert Fredrickson, San Gabriel, California, USA, oli Levin veli. Kuului roomalaiskatoliseen kirkkoon ja kuoli v.1976 USA:ssa. Ks.myös Sivert Hendricksonin kirjettä n:o 308.

225. STEN JOHANSSON - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Kiruna 6/3 1973

Jumalan tervettä veli Lauri vaimosi ja pikku Sallan kanssa!

Saan kiittää sinua sekä kirjeestä että kaikesta muusta työstä jota sinä ja Sirkka teette uskossa. Tuntuu kuin olisin paljon jäljessä joka asiassa. Mutta teidän pitää olla kärsivällisiä kanssani.

Minulla on ollut vaivalloista terveyteni kanssa aina joulusta asti. En ole vielä alkanut työhön, verenpaine reistailee, mutta se on paranemaan päin. Muuten on kaikki kuten ennenkin, ei mitään suurempia muutoksia.

Olen lukenut läpi sen mitä lähetit minulle. Sikäli kuin ymmärrän niin se näyttää hyvältä, lukuunottamatta erästä lausetta jonka saa poistaa. Näet sen mitä olen viivannut yli. Edelleen saat lisätä Evald Larssonin nimen. Lykkyä tykö.

Rukoilkaa meidän puolestamme, niin että me jaksaisimme kilvoitella kalliin kilvoituksen. Sydämellisiä terveisiä meiltä Teille. (Sano terveisiä kaikille ystäville).

Jos et ymmärrä minun harakanvarpaitani, niin sinun pitää soittaa tänne ja kysyä mitä niillä tarkoitan.

Sten

Alkuperäinen. Omakätinen.

Ruotsinkielinen. Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

226. LAURI KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE

Tampere 29/4 1973

Rakas veli Herrassa, Levi Älvgren rakkaan vaimosi Julian kanssa. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestyn teitä, rakkaat ja ikuiseen muistoon jääneet matkakumppanit elämän kaidalla tiellä.

Ensiksi tahdon kiittää Levi-veljeä tästä viimeisestä Suomen reissusta, joka oli työläs ja vaivalloinen sekä ruumiin että sielun voimille. Hyvät ovat hedelmät jääneet siitä työstä keskuudessamme, ja uskomme niin, että tämän työn kautta Herra valmistaa peltonsa elon ajaksi. Kyllä pätevät vieläkin Vapahtajan sanat, jotka Hän lausui lähettäessään ne 70 kaksin ja kaksin: "Eloa on paljon, mutta työväkeä vähän, rukoilkaa siis elon Herraa, että Hän lähettäisi työväkeä eloonsa." Samaten tahdon kiittää Julia-sisarta siitä uhraavaisuudesta, että on uhrannut aviokumppaninsa näin pitkälle matkalle evankeliumin työhön. Jumala, rakas taivaallinen Isä, kaiken palkitkoon vanhurskasten ylösnousemisessa.

Olemme olleet tänään koolla Olga Syrjän luona, tosin piskuinen lauma, vain neljä henkeä, sillä osa oli matkustanut Honkilahteen, Koljonen ei voinut tulla ja Ylenius oli Ähtärissä. Olimme vain Olgan, Sirkan ja Lea Viljakaisen kanssa yhdessä rukouksissa ja uskomme Vapahtajan sanat todeksi: "Kussa kaksi eli kolme teistä tulevat kokoon minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellänsä." - Ja koska meillä on Jumalan Sana siihen, niin emme epäile siitä, vaan uskomme, että koko esikoisten seurakunta oli koolla kanssamme, vaikka emme näe sitä luonnollisilla silmillämme.

Olen myös tänään ringannut Saarisalolle, ja voivat siellä hyvin. Mieli on heillä sama, ja totuus on tehnyt heidätkin vahvemmiksi seisomaan suorana sodassa. Kyllä hekin ovat saaneet katkeran vihan ja sapen päällensä saatanan joukolta, sillä ei rietas soisi totuuden menestyvän. Kuitenkin olemme varmat siitä, että niin kauan kuin Herra huonetta rakentaa, niin ei ne hukkaan työtä tee, jotka sitä rakentavat. Emmehän me ole rakentamassa omassa hengessämme, vaan Herran Henki meissä vaikuttaa kaiken työmme. Ja Herran Henki heränneissä vahvistaa saarnamme. Näin jää kaikesta menestyksestä ja työstä kunnia sille suurelle Luojalle yksinänsä. Ja meillä itsekullakin on kunniaa siinä kylliksi, kun saamme olla osalliset valittuin lasten hengestä, joka on se taivaallinen äiti, jonka syliin olemme syntyneet, ja siinä pysyneet Jumalan armon kautta. Ja sen äidin helmassa meitä viimein lasketaan viimeisen virran rannalle, jossa Kristuksen rakkaus vetää sielumme poikki sen sillattoman tuonen virran. Ja lyhyt on meillä kilvoituksen aika sen iankaikkisen autuuden suhteen, vaikka olisi sata vuotta. Mutta pian on kaiken loppuja viisaat neitseet valmistavat lamppunsa ja menevät Ylkää vastaan, mutta tyhmät jäävät ulkopuolelle kolkuttamaan, vaan ei heille enää avata.

Ei ole loppunut ruoka Isän huoneesta, eikä hääviinakaan, mutta tuhlaajapojat ja tyttäret vain pysyttelevät ulkopuolella, kaukana Isän kodista. Kyllä on paljon niitä onnettomia vielä reissuillansa tuhlaamassa tavaroitansa irstaisuudessa, palvelemassa sen maakunnan kauppamiestä sikojen paimentamisella saamatta edes sikain rapaakaan palkakseen. Voi, voi, niitä raukkoja! Isän kodissa olisi kyllä leipää, ja syötetty vasikka, sekä kaikki häävaatteet ja kultasormus tallella. Ja sitä paitsi on Isän sydän täynnä kaipausta ja ikävöitsemistä tuon raukan perään. Daavid sanoo: "Mikä on

ihminen, että häntä muistat, ja ihmisen poika, että häntä etsiskelet?" Vielä olisi Isällä halu juosta poikaansa vastaan, vielä kuin hän olisi taampana sen suuren mahdottomuuden alla, ja suuta antaa hänen. Mutta voi, voi. Missä tuhlaajapojat ja tyttäret viivyttelevät? Tässä on kyllä viinaa häitä pitääksemme, sentähden saarnaamme korkealla äänellä: Tulkaat, sillä kaikki on valmistettu, Karitsan häät ovat tulleet."

Niin kilvoittelemme yhdessä sen vähäisen viipymisen ajan tällä vieraalla maalla. Ylennämme sydämemme kiitokseen sille suurelle Luojalle, joka on meitä katsonut mahdolliseksi saamaan osan Jeesuksen rististä. Kiitetty ja korkeasti ylistetty olkoon Jumala, joka valitsi pienet ja yksinkertaiset, ja jätti rikfeaat tyhjäksi. Kuinka tutkimattomat ovat Hänen työnsä? Että minäkin ihmisraukka sain osan Kristuksen kanssa, ja saan kantaa vakuutuksen sydämessäni, että Herra tuntee minutkin, sillä on kirjoitettu: "Herra tuntee omansa."

Niin päätän tämän kirjoituksen niillä lohdullisilla sanoilla: Synnit ja epäilykset anteeksi Jeesuksen nimessä ja viattomassa sovintoveressä. Olkaa hyvässä turvassa, ja iloitkaa Herrassa. Olkaa vielä viimeisessäkin kilvoituksessanne vakuutetut siitä, että nimenne ovat kirjoitettuna uuden testamentin ylimmäisen Papin kirjassa. (Mutta joka Sanasta luopuu, sen nimi pyyhitään pois.) Olemmehan kunigas Daavidin kanssa sydämissämme koetelleet, että "lintu on huoneen löytänyt, ja pääskynen pesänsä, Sinun alttaris, Herra Sebaot, minun Kuninkaani." Ja koska Jeesus on alttari, niin olemme sen alttarin löytäneet, ja Herra meitä siinä loppuun asti säilyttäköön Henkensä voiman kautta.

Terveisiä myös Stenille perheineen kiitosten kanssa, samoin Hilma Stöckelille, Johannes Vingbäckille, Alva Thynille, Arvid

Stålnackelle, Eero Mäkelälle, Abrahamssonille, lappalaisille, Tjautjaslaisille y.m. itäkylien kristityille ja saarnaajille.
Kirjoitti

Lauri Koistinen

Jäljennös.
Lauri Koistisen arkisto.

227. LEVI ÄLVGREN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Svappavaara 12/5 1973

Rakkaalle veljelle Kristuksessa, Lauri Koistinen rakkaan vaimosi ja lastesi kanssa. Armoja rauha lisääntyköön teille ja koko sille siunatulle Herran laumalle siellä Suomen Siionissa. Minä olen saanut kirjeesi, josta kiitän sydämeni pohjasta, ja olen iloinen, kuin luen kirjeestäsi, että kristillisyyden työ menee etteen käsin, ja että Saarisalon perhe on noussut sitä henkeä vastaan, joka puhaltaa sen saatanan valkean vaipan alta, jossa ei yhtään autuutta ole. Mutta het tahtoisit kaikki sen alle hukuttaa, sillä rietas ei sois, että yhtään olis onnellisempaa hänestä. Ja sentähten on sovintoveri myrkky pirulle. Mutta Pyhä Paavali sanoo Filippiläisille Liuku 28v. "Ja älkäät antako missään peljättää teitänne vastaanseisojilta, joka tosin heille kadotuksen merkki on, mutta teille autuudeksi, ja se on Jumalalta". Ja kyllä muutamat uskaltavat sanaan, mutta Raattamaa sanoo, joka sanan oikein ymmärtää, niin sana sitoo seurakuntaan, ja seurakunta on Kristus, niin kuin P.Paavali sannoo, ja

met sen palvelijat. Ja särjetyissä sydämissä asuu Kristus, ja sillä Jeesuksen todistus on prophetain henki, ja hän oli vaatetettu vereen kastetulla vaatteella, ja sen nimi kutsutaan Jumalan sanaksi.

Emme pääse, veljet rakkaat, tästä mihinkään, mutta on suuri Jumalan armo, että Jumala meitä varjelee tässä piskuisessa laumassa. Ja että met aina enempi vahvistuisimme vastaanseisojia voittamaan, niin kuin kirjoitat Saarisalon perheestä, joka on hauska kuulla, vaikka sisälliset tuntemiset on sen synnin voiman tähden suuret, mutta minäkin uskon, että Jumala varjelee, kuin mielikään pysyis puhtaana sen matkan vaivalloisuuden tähden, vaikka iänkään vuoksi ei ole ennää pitkä, ennen kuin pääsee näkemään sen, mitä on täällä heikolla uskolla toivonut.

Ja viime pyhänä olemme taas saattaneet yhden minun serkun vanhurskasten lepoon, joka on nuoruudesta asti kilvoitellut uskossa, opissa ja esikuvassa, eikä ole vihollisen metsästäjät sitä voittaneet, vaikka on yrittäneet, samoten rakkaan veljen Koljosen emännän, jotka nyt lepäävät siinä lepokammiossa, jonka vanhurskas Jumalan Poika on pyhittänyt vanhurskaille leposijaksi, jossa on tuhannen vuotta niin kuin yksi päivä, jonka saatoimme viime reissulla, kuin olin siellä.

Kiitoksia kaikesta siitä yksimielisyydestä ja teidän palveluksen työstä, jota sain osakseni siellä, jonka Jumala Isä palkitkoon hyvän omantunnon rauhalla ja iankaikkisuudessa kunnian kruunulla. Ja sano meiltä sydämen rakkaita terveisiä kaikille ystäville. Julia kiittää Sirkkaa lahjasta. Hilma kiitti terveisten edestä ja pyysi sanoa terveiset teille.

Olen käynyt Kirunassa ja olen lukenut sinun kirjeen S tenille ja Ainalle ja monille muille. Ja meillä alkavat kokoukset täällä 28.p. heinäkuussa. Parakassa alkavat kokoukset 31. toukokuuta, Kris-

tuksen taivaaseen astumisen päivänä. Ole tervehditty meiltä Julian kanssa. Piirsi heikko veljes

Levi Älvgren

Alkuperäinen.
Lauri Koistisen arkisto.

228. LAURI KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE

J.HARJU KÄTKEE MONISTEEN OPETTAJATTAREN SIIVOUSKOMEROON.

Tampereella 11/9 1973

Rakas veli Herrassa ja uskollinen Siionin muurin vartija Levi Älvgren, rakkaan vaimosi ja työkumppaneittesi kanssa siellä Ruotsin Lapin maalla, Jumalan armo ja rauha vallitkoon runsaasti tykönänne, amen.

Tahdon vielä lähettää sydämellisimmät kiitoksemme ja toivottaa Jumalan siunausta ja kaikkivaltiasta voimaa teille sen suurenmoisen rakkaudenosoituksen ja avun edestä, mitä osaksemme olemme siellä saaneet tänä kesänä sekä maallisessa että hengellisessä suhteessa.* Köyhät ovat sanat ja köyhä on sydän kiitoksenvelkaa maksamaan, mutta Jumala kaiken kuitenkin palkitsee kunnian kruunulla vanhurskasten ylösnousemuksessa.

Suuri on ollut Jumalan armo ja siunaus, kun sain olla siellä Vaskivuoressa oppimassa veljeltä näitä painavia kristillisyyden asioita, erityisesti lähetystoimesta, laitumista, rukousten pitämisestä sekä Jumalan Sanan ymmärryksestä. Vaikka olen vain rajoitetuilla

kätkemislahjoilla varustettu, niin sain kuitenkin kätketyksikin muutamia tärkeimpiä asioita ja ohjeita tässä Herran viinamäen rakennustyössä. Meillä ei ole täällä Suomessa yhtään miestä vanhojenkaan joukossa, joilla olisi ollut selvä käsitys seurakunnallisesta järjestyksestä ja hallituksesta, vaan olemme kaikki olleet niissä asioissa kokonaan harjaantumattomat. Nyt olemme saarnaajat keskenämme sopineet Turussa viime pyhänä, että kaikilla paikkakunnilla Suomessa pidetään joka vuosi vissillä ajalla kokoukset, ja sinne lähetetään kaksin ja kaksin, ketkä joutavat ja saattavat mennä. Nyt ovat Saarisalot tahtoneet Mikonpäivänkokoukset ja niin olemme sopineet, että Yrjö ja minä menemme sinne tällä kertaa. Kallella on työ silloin. Näin ollen olemme saaneet järjestyksen asioihin. Pyhärukouksia pitävät kaikki saamamiehet laitumillaan. Tämä on ollut suuri edistysaskel Suomenmaalla.

Hyvin ovat Jumalan asiat menemässä Suomen maalla. Tänään kävimme Turussa tapaamassa vanhaa opettajatarta Tyyne Hartellia, joka oli meidän rukouksissamme Turussa viime pyhänä. Minä saarnasin silloin, koska Kalle niin tahtoi, ja Severi myös tahtoi niin.

Hartellilla oli Eino Nousiainen samanaikaisesti, ja koska Kalle sattumalta näki Nousiaisen kauppatorilla nousevan Ispoisten bussiin, niin Maija sanoi, että nyt Nousiainen menee Hartellille, koska ei sielläpäin ole muita kristityitä. Niin hätä oli Nousiaisella lampaastaan, että heti menee sitä hätyyttämään, kun se ensi kerran viime pyhänä kävi "eriseuraisten" luona. Kalle sai ilmoituksen, että nyt on heti mentävä Hartellille, koska Nousiainen meni sinne. Ja niin me menimme, Kalle, Harju ja minä. Olimme siellä yli kaksi tuntia, ja kahvipöydässä otimme opin asiat esille. Rouva Hartell oli koko ajan mukana keskusteluissa.

Puhuimme Boremannin postillasta ja kaikista synninluvallisuuksista sekä Tastin kirjeestä Augustille ynnä muusta. Nousiainen puolusti kaikkia luvallisuuksia ja Boremannin postillaa ja Gunnaria. Hän sanoi, että Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Evald Larsson ja Björk ovat se hengellinen hallitus Lapinmaalla, joka opettaa suomalaisia, mutta eivät suomalaiset saata opettaa tätä hengellistä hallitusta. Sitten vielä Nousiainen sanoi, että hän tahtoo olla tässä mielessään pysyväinen kuolemaansa asti.

Rouva Hartell kiitti saarnaani hyväksi ja oikeaksi, ja vaikka puhuin paljon Gunnarista ja muusta vääryydestä, niin Hartellin rouva sanoi vain, ettei hän ymmärrä eikä tiedä niistä asioista. Harju sai jätetyksi salaa paksun historian (preivikokoelman) rva Hartellin siivouskomeroon, josta hän löytää sen huomenaamulla, kun alkaa siivoamaan. Nousiaisen nähden emme voineet jättää historiaa sinne, koska hän olisi heti käskenyt sen hävittämään, sillä Nousiainen jäi vielä sinne meidän lähdettyämme pois. Hartellin rouva oli enemmin meidän puolella kuin Nousiaisen puolella. Se oli kova sota, mutta valheapostoli jäi häviölle, ja Tjautjasjarven kokoukset uutena vuotena 1965 tuli oikein kerrotuksi, niin että kaikki suurimmat valheet on oikaistu. Ei jäänyt Nousiaiselle yhtään sota-aseita.

Kyllä siinä Jumala antoi puhetta ja rohkeutta Kallellekin, ja Hartellin rouva sanoi ihailevansa tuollaista "nuorta kiivautta" ja "innostusta" sekä sitä voimaa, jolla puhuttiin. Nousiainen ei oikein tykännyt, kun rouva kiitteli "eriseuraisen" pojan saarnaa oikeaksi.

Kävimme myös eilen Lahdessa työasioilla Kallen kanssa, ja tapasimme Toini-sisarta ja Laaksosen Hilmaa. Hilma ilostui käynnistämme niin, että kyynelet tulivat silmiin, ja sanoi, että hänellä on ollut niin ikävä, että hän jo piti itsensä uskosta luopuneena. Hän

on tullut oikein tunnolliseksi ja kasvanut sielullisesti. Sellaista on sula riemu nähdä. Terveisiä on hänkin laittanut teille.

Minä joudun sotaväkeen 15/11 Säkylään, joka on 4 peninkulmaa Honkilahdesta itään. Siellä joudun sitten olemaan luultavasti 11 kuukautta. Maalliset asiat näyttävät menevän hyvin, eikä hätää ole mitään.

Olemme jo vähän puhuneet ensivuoden Lapinlähetyksestä, että se olisi tarpeellinen pääsiäisen aikoihin. Minä tosin olen sotaväessä, mutta saan kaiketi vapaata Tampereen kokousten ajaksi silloin.

No hyvästi nyt taas tällä kertaa sen suuren Luojan haltuun. Olemme rukoilemassa teidän puolestanne, että Jumala ylläpitäisi savimajaa terveydessä ja voimissa. Hyvältä näyttää Herran työ täällä ja etsikonpäivää taitaa vielä olla Suomen maalla. Rukoilkaa puolestamme ja kantakaa kaikkea heikkouttamme anteeksiantavaisella sydämellä.

Terveisiä Olgalta Stöckelin Hilmalle kiitosten kanssa lahjan edestä. Samoin meiltä kaikilta. Kalle on nyt meillä yötä ja lähettää terveisiä.

Jumalan rauhan terveisin

Lauri.

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

* Asuin perheeni kanssa koko kesän 1973 Svappavaarassa, vanhassa Holman tuvassa./LK./

229. OTTO TAST - KALERVO KOISTISELLE

Kalevi Koistiselle

Koska olette minulta lupaa kysymättä taas toistamiseen ruvenneet levittämään minun kirjeeni August Isakssonille, jonka minä tietämättömyydessäni ja taitamattomasti kirjoitin itselleni suureksi murheeksi, olette tällä teollanne tuoneet julki anteeksi annettuja asioita, jotka ovat n. 10 vuotta sitten korjattuja ja armon mereen upotettuja, ja niitä ei enää saisi muistaa.

Ihmettelen suuresti, ettette tunne senverran Kristuksen kirkkolakia, mikä todistaa sen suuren pimeyden, joka joukossanne vallitsee.

Ellette lopeta tätä teidän toimintaanne ja korjaa tätä teidän hävytöntä tekoanne, joudutte maallisen lain eteen, sillä tämä on rangaistava teko. Ja on halpamaista tuoda julkisuuteen anteeksiannettuja asioita. Ei kannata enempää selittää.

Ei kunnioittaen

Otto Tast

J.K. Tämän kirjeen saatte luvallani monistaa ja lähettää kaikille niille, joille olette lähettäneet niitä monisteita, joihin minä en ole koskaan antanut lupaa levittää, enkä koskaan tule antamaankaan.

Sama.

Alkuperäinen.

Kalervo Koistisen hallussa.

Otto Tast lienee saanut toimeksiannon Suomen saarnaajaveljiltä julkaisutoiminnan lopettamiseksi. Kirje on kirkkohistoriallisesti merkittävin dokumentti todistettaessa Suomen saarnaajien siirtymistä

August Isakssonin linjasta Gunnar Jönssonin linjaan. Tämän tosiasian kieltäminen tuli heille kirjeen tähden mahdottomaksi. Siinä syy kiukkuun. Kirje on julkaistu sen kirkkohistoriallisen arvon vuoksi, eikä kirjoittajan kunnian loukkaamiseksi. /LK/.

230. KALERVO KOISTINEN - OTTO TASTILLE

Harmajalla 15/9 1973

Saarnaaja Otto Tast, Hämeenlinna.

Jumalan armon ja rauhan terveisin tulen tykönne tämän lyhyen kirjeen muodossa. Sain kuulla vaimoltani, että olette soittanut meille koskien kirjettänne, jonka olette osoittaneet August Isakssonille vuonna 1963. Mainitsette, että olette anteeksi anoneet kirjeessänne kirjoittamanne asiat. Anotteko sitä anteeksi, että olette tuominneet Boremannin kääntämän postillan vääräksi sen johdosta, että hän pilasi k.o. alkuperäisen käännöksen?

Kyllä olis veljellä syy ajatella, mitä anoo anteeksi. Siinä ei ole ollut mitään anteeksianottavaa. Vaan olette oikein tuominneet. Mutta että anotte oikeutta anteeksi, niin siinä olette joutuneet vikaan, ja se tulis korjata.

Ajattele veli kallis. Olin E.Nousiaisen kanssa keskustelussa k.o. asian johdosta ja hän sanoi, että asiat jotka mainitsette kirjeessänne on ollut ainoastaan teidän oma asianne. Uskon kuitenkin, että olette vilpittömänä kirjoittaneet Augusti vanhimmalle ja että olette totta puhuneet mainitessanne k.o. kirjeessä Suomen

saarnaajilla olevan saman käsityksen Boremannin kääntämästä postillasta kuin on ollut teilläkin.

Ajattele, hyvä veli, mistä olet parannusta tekemässä. Anot sitä anteeksi, että puolustat Jumalan sanaa. En saata muuta sanoa, kuin että voi onnettomuutta, että käänsitte itsenne vääryyttä seuraamaan. Kyllä pian koittaa päivä, ja saatte nähdä mihin päin keikkanne käänsitte, ja nyt teidän täytyy maallisen oikeuden uhkauksella tulla vääryyttänne puolustamaan.

No, näin se on aina käynyt ja historia toistaa itseään. Laestadius sanoo "Huutavan Äänessä": **Kyllä se on papissa vika, jos ei voi pitää sanankuulijoita puolellansa.** Ja näin voi sanoa tänäkin aikana. Kyllä se on läpinäkyvää, että anteeksi anoa oikeutta. Ja sitten käydä maallisen esivallan uhkauksella niiden päälle, jotka tahtovat seurata muutteetonta Jumalan sanaa.

Kyllä olis, veljeni, syytä ajatella mistä parannusta tekee, ettei tekis itseänsä naurunalaiseksi. Toivon että saisitte katumisen armon, että suostuitte vääryyttä tekemään Jumalan sanoille.

Jumalan armon toivotuksella

K Koistinen
Turku

Alkuperäinen. Omakätinen.

Kalervo Koistisen hallussa.

Kirje on päivätty Harmajan luodolla Helsingin edustalla, missä kirjoittaja toimi kutterinkuljettajana. Mitään oikeusjuttua ei koskaan tullut tästä asiasta. /LK/.

231. LEVI ÄLVGREN - KALERVO KOISTISELLE

Svappavaara 19/9 1973

Rakkaalle veljelle ynnä sinun vaimosi ja perheesi kanssa. Jumalan armo lisääntyköön teille Herramme Kristuksen kautta.

Jumalan armo ja rauha olkoon teidän kanssanne tällä kaidalla elämän tiellä, jossa hengitämme sitä Jumalan rauhan raitista ilmaa sen ensinsyntyneen seurakunnan helmassa, jossa se Äiti ei laske lapsiansa raitille. Se on, jos met jossakin haavoitamme omantunnon rauhan, niin se Hänen Henkensä kautta muistuttaa meitä, ja kun meillä on ystävät ympärillä, niin saamme korjata, niinkuin teilläkin on Kalle nuori saarnaaja, niin se pääsemme aina vapaiksi. Sillä Jakop sanoo, että tunnustakaat toinen toisellenne teidän rikoksenne ja rukoilkaa toinen toisenne edestä, että te terveeksi tulisitte. Vanhurskaan rukous voi paljon, koska se totinen on.

No, hauska oli saada teiltä kirje ja nähdä, että te teette voimallisesti työtä Herran viinamäessä, sillä yksiM sielu maksaa enempi kuin koko tämä maailma Herran edessä. Sillä kyllä kannattaa työtä tehdä, sillä suuri on palkka odotettavana. Kuin tämä savimaja puretaaan, niin silloin saamme nähdä sen, mitä heikolla uskolla olemme toivoneet, vaikka synnin voima on suuri ja vihollinen estää monta kertaa sitä työtä tekemästä, että häätyy väkisin ittensä ryöstää. Mutta rukoilemme, että Herra antakoon teille ja meille voimaa ja väkevyyttä, sillä suuret on pedot meitä vastassa. Mutta uskomme, että Jumala on vielä suurempi ja voimallisempi, jos sillä valituita löytyy, että se saattaa vähillä miehillä suuret joukot voittaa, niinkuin Gideonin aikana, ja paljon olettekin

voittaneet Suomenmaalla sen uutteran työn kautta, kuin Herra on sodassa myötä.

Ja tosi on, niinkuin kirjoitatte, että ei ole Suomen saarnaajat tohtineet nousta Lapinmaan petoeläintä vastaan, puolustamaan oikeutta, vaikka ovat sen tienneet. Ja sen kautta ovat myyneet esikoisoikeuden itseltänsä, niinkuin Eesau vaihetti herneherkkuun. Ja sentähden Jumalan Poika sanoo, että joka tämän profetian sanoihin lisää, eli vähentää, niin hänen nimensä pyyhitään pois elämän kirjasta ja siitä pyhästä kaupungista. Ja niin on käynyt täällä Gunnarin joukossa, ja niin myös Suomen maalla, jotka sen vääryyden ovat hyväksyneet. Ja sen tähden net kutsutaan Raamatussa valheapostoliksi. Ja tosi on niinkuin kirjoitatte, että net on sen valkeuden helvetistä ylös kaivaneet, että hyväksyä pilatut ja muutetut Laestadiuksen oppikirjat, sillä yksi eriseuran saarnaaja kysyi minulta, pidätkö sinä, että Lutherin ja Laestadiuksen kirjat ovat yhtä kuin profeettain kirjat? Minä sanoin, että net ovat, sillä net on samalla Pyhällä Hengellä saarnanneet, niin kuin profeetat ja apostolit, sillä alussa oli sana, ja se sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se sana. Ja sentähden tarvitsemme olla tarkat, että emme ostais pilatuita kirjoja, sillä minä katson sen oikeaksi ja sopivaksi lähettää koko kristillisyyden laveuteen, sillä se on kallis ja oikea kirja, että kansat saavat nähdä, kuinka suuri vääryys on tullut Laestadiuksen oppia ja Pyhää Raamattua vastaan.

Rukoilkaa minun ja meidän edestä, että Jumala meitä varjelis siinä painavassa Herran työssä, ja olkaat sydämestä tervehdetyt minulta vaimoni kanssa, sekä saarnaajilta ja kristityiltä.

Piirsi heikko veljesi uskossa

Levi Älvgren

Sano kaikille kristityille terveisiä. Met lähdemme Killimään pitämään seuroja perjantaina.

Alkuperäinen.

Kalervo Koistisen hallussa.

232. LEVI ÄLVGREN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Svappavaara 20/9 1973

Rakkaalle veljelle ja uskolliselle työntekijälle Herran viinimäessä, Lauri Koistinen ynnä vaimosi Sirkan ja lastesi kanssa. Jumalan armo ja rauha ja Pyhän Hengen osaUisuus lisääntyköön teille!

Kiitän kirjeesi edestä, jonka olen saanut kiitollisena vastaan ottaa, ja josta näen, että teillä hyvin menee, joka on hauska ja ilahduttava, että Herran työ menestyy, ja kristillisyyden asiat enempi kirkastuvat, ja rauha ja rakkaus kristittyin keskellä kasvaa. Siihen saattaa Jumala siunauksensa antaa. Me emme tarvitse ihmetellä, että teitä ja meitä eriseuraisena hyljätään, sillä niin se näkyy, kuin Raattamaa kirjoittaa, että veli Takkinen on hyljätty niin kuin kelvottomana Ihmisen Pojan tähden, joka syntyi Betlehemin tallissa ja synnytti kärsimisensä ja kuolemansa, vieläpä ylösnousemisen ja evankeliuminsa kautta elävän kristillisyyden ensinnä Ruotsin Lapissa aikakaudessamme, joka on halpa kansa, vieläpä paimenkansa, joka muodostaa Betlehemin paimenia ja tallia.

No, tästäkin Raattamaan kirjoituksesta pitäisi Boremannin joukko nähdä, kuka on seurakunta, onko se he vai Kristus, sillä se selvästi tuopi näkösälle, että Kristus on seurakunta. Ja sentähden olemme varmat, että se on se oppi, jossa Kristus on seurakuntana, että sitä ei voi helvetin portit kukistaa. Ja sentähden saamme saarnata myllynkivestä vääryyden rakentajille, ja niitten seuraajille, niinkuin Raattamaa on saarnannut.

Ikävä kyllä, että Nousiainen saattaa niin vahvasti sanoa, joka varmasti sen vääryyden tietää, että kyllä on vahva esinahka kasvanut miehellä, että ei tunne enää julkista vääryyttä. No niin sanoo Laestadius, että kuollut usko on niin vahva, että se ei säry kuolemassakaan, mutta eivät miehet tietämättä mene, sillä sen raskaampi on edesvastuu.

No en tiedä tällä kertaa paljon kirjoittaa, mutta tuntemiset ovat huonot, että epäilyksen aallot monta kertaa lyövät yli heikon uskon laivan, että joutuu vastatuulta purjehtimaan. Kävin tämän Hilmasisaren tykönä, ja hän myös oli epäilysten valtaamana, ja niin saarnasin hänelle kaikki vihollisen valheet anteeksi, ja itte myös sain epäilykset rukoilla anteeksi. Ja hän käski sanoa paljon terveisiä, ja terveisiä meiltä Julian kanssa. Ja kiitos siitä yhdessä olosta täällä, sillä se tuntui, kuin menitte. Jäi vaan kaipaus.

Jumalan rauha hallitkoon teitä. Ja rukoile minun ja meidän edestämme, että Herra meitä varjelisi Hänen tahtonsa jälkeen, sillä synnit on teille ja meille anteeksi Jeesuksen nimessä ja ulosvuotaneessa sovintoveressä. Sano kaikille ystäville terveisiä, myös sinne Kuopioon, kuin menet Yrjön kanssa.

Piirsi heikko veljesi

Levi Älvgren

Minä lähden huomenna Kirimään ja menen illaksi Killimeen.

Alkuperäinen.
Lauri Koistisen arkisto.

233. LAURI KOISTINEN - FRANS & UNO MARTINSSONILLE Y.M.

Tampereella 24/9 1973

Rakkaat matkakumppanit ja ystävät Herrassa siellä Tjautjasjärvellä, Fransi, Uuno, Linnea sekä Blombacket ynnä lasten ja nuorten kanssa. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestymme teitä sinne tunturien huipuille.

Olemme jääneet kaipauksella muistelemaan niitä kalliita yhdessäolon hetkiä siellä teidän luonanne taas menneenä kesänä. Muistossa olette olleet, vaikka ei ole tullut kirjoitettua ennemmin. Kyllä sitä usein ajattelee, että jo tälläkin syntisen maan päällä on kristiveljein seura niin kuin taivas, että voiko vieläkin ihanampaa olla haudan tuolla puolen, missä se täydellinen autuus vasta saavutetaan?

Joku vanha poisnukkunut kristitty on sanonut, että emme olisi tämänkään taivaan arvoiset, mikä meillä on täällä armontaivaassa. Onhan meillä jo näissä ahtaissakin asumasijoissa joskus autuaallisia hetkiä, kun saamme katsella sielun silmillä sen uuden maan rantoja elävässä uskossa. Ja ihanat ovat myös Jumalan lasten yhteiset hetket, kun saa tuntea, etteivät mielet riitele, eikä sydämet kankoa. Tätä Jumalan lasten vapautta vihollinen kadehtii ja tah-

toisi sen pois ryöstää meiltä, mutta Karitsan veren voimasta me saatamme voiton päällä pysyä ja synninhaavoja lääkitä anteeksianomalla ja anteeksiantamalla. Sen matkasauvan turvissa on meillä ja teillä aina turva Jumalaan, ja sen matkasauvan kautta me myös säilytämme puhtaana omantuntomme. Lutherus on koetellut, että puhdas omatunto on taivas maan päällä. Ja niinhän mekin sen olemme saaneet koetella.

No, ei kuulu tänne kummempia. Olemme olleet terveinä kaikki, ja Heikkikin on alkanut jo ryömimään 5-kuukautisena. Olemme olleet Aitoniemessä eilen rukouksissa, ja viime viikon olimme Kuopiossa. Turussakin olemme käyneet, ja terveisiä ovat kaikki käskeneet kertomaan. Mikonpäivänä tulevat Lappiin Ylenius ja Severi, sekä ehkä myös Koljonen ja joku muu. Minä ja Yrjö menemme Kuopioon pitämään kokouksia, ja sinne tulee Itä-Suomen kristityitä. Turussa on tullut monta uutta sielua Kallen laitumilla, Harjujen lisäksi kaksi paria. Tosin aika näyttää, josko he ovat pysyväisiä, mutta anteeksianovaisina ne on olleet.

Lahdessakin poikkesimme Kallen kanssa, ja Laaksosen Hihnalta myös terveisiä. Hyvin ovat Lahtelaiset uskomassa ja vahvistuneet totuuden tunnossa.

No, hyvästi nyt vain taas tällä kertaa. Jumalan siipien suojassa olemme kaikki. Herra tietää, mitä maan piirin päälle nyt tulee, kun vanha kuningaskin kuoli Ruotsista. Mutta ei Ylkä hylkää morsiantaan ahtaissakaan koettelemuksissa. Niin uskokaa kaikki synnit ja puutokset anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Kantakaa myös anteeksiantavaisella sydämellä meitä muistaen rukouksissanne usein.

Jumalan rauhan terveisillä

Lauri, Sirkka ja lapset

Jäljennös.
Lauri Koistisen arkisto.

234. KALERVO KOISTINEN-LEVI ÄLVGRENILLE

Turussa 5/11 1973

Rakas vanhin ja opettaja Israelissa, Levi Älvgren vaimosi Julian kanssa, ynnä sen siunatun lauman kanssa siellä Ruotsin Siionissa, jossa hengitätte armon raitista ilmaa esikoisten seurakunnan Hengen yhteydessä. Kiitos kunnia ja ylistys sille suurelle Luojalle, joka on meidät johdattanut ulos Egyptin pimeydestä valittuin lasten valkeuteen, jossa saamme vapaasti käydä armoistuimen Herramme Jeesuksen tykö, niin puuttuvaisena kuin kukin olemme. Ja vielä saamme elävästi koetella sydämissämme Kristuksen veren voimaa, että saatamme iloita siitä testamentista, joka allekirjoitettiin Golgatan ristin puun päällä, kun meidän sielujemme rakastaja huusi sen voittohuudon, että se on täytetty. Nimittäin syntisten velka on maksettu ja lain vaatimus täytetty?

Tämä kallis ja käsittämätön armo ja laupeus on nyt meidän köyhäin ja ylönkatsottuin osaksi tullut Jumalan armosta. Ja minkä sille mahtaa, kun paremmat ihmiset eivät ole ottaneet sitä oppia vastaan, jonka rovasti Laestadius on saarnannut tällä viimeisellä etsikkoajalla?

Kyllä se on viimeinen aika, sen olemme näkemässä. Sillä nyt ihmiset elävät pahemmin kuin Noan aikana. Kyllä nyt maailman lapset valmistavat itsellensä aarnihautoja. Mutta meillä kristityillä

on toinen mieli. Meillä on se mieli, jonka se Ylipaimen on sytyttänyt meidän rintaamme uudensyntymisen päivänä. Olemme tunteneet sen mielen, että sinua Herra Jeesus tahdon seurata. Sillä sinä olet raskaasti kärsinyt minun jumalattomuuteni tähden. Ja olet pitkämielisesti ja väsymättä vetänyt minua siitä epäuskon kalliosta, ja olet pukenut niillä armolahjoilla, jotka annoit tuhlaajapojalle vanhurskaudeksi. En saata kyllin kiittää Jumalaa ja Jumalan ihmisiä siitä uhraavaisuudesta, jota olette kohtaamme osoittaneet. Mutta Jumala, rakas taivaallinen Isä, teitä siunatkoon ja palkitkoon kaiken sen vaivan edestä, jolla olette meitä hoitaneet.

Lähetän tässä yhden kirjemonisteen, jonka olemme lähettäneet Boremannin joukkoon ympäri Suomen maata (noin 100 kpl) toivotuksella, että se herättäisi ihmisiä näkemään, mitä aika kuluu, ja toivomme, että joku eksynyt lammas saisi sen kautta silmän voidetta.

Jääkää Jumalan armon ja rauhan haltuun annetuksi kalliit matkaystävät. En päässyt työtoverini sairauden tähden tulemaan Kangosen kylän kokouksiin, johon olimme aikoneet tulla, minä, Yrjö, Severi ja Harju. Mutta toivomme, että pääsemme uuden vuoden kokouksiin. Jääkää hyvästi talvitiaiset ja kesäpääskyset, ja rukoilkaa yhden kelvottoman ja paljossa puuttuvaisen matkakumppaninne edestä. Sillä uskon että vanhurskaan rukous voi paljon, koska se totinen on.

Terveisiä Stenille ja Ainalle y.m. matkaystäville. Terveisiä Severiltä, Yrjöltä y.m.

Jumalan rauhaan

Kalle perheineen

Alkuperäinen. Levi Älvgrenin kokoelma.

235. THORALF JENSEN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Kjöllefjord 12/111973

Rakkaalle veljelle ja sisarelle Herrassa, Lauri ja Sirkka pikkuistenne kanssa, Jumalan armoa ja rauhaa ja Hänen runsasta siunaustansa sielun ja ruumiin puolesta.

Sydämellinen kiitos kirjeestä ja laatikollisesta monistettasi, jonka kannessa oli pieniä ja suuria kysymysmerkkejä. Jumala on palkitseva ja siunaava sinua ja omiasi, sen työn tähden, jota olet toimittanut tässä Boremannin asiassa.

Jeesus on sanonut, ne sanat, jotka minä olen puhunut, ovat tuomiseva viimeisenä päivänä. Me lähetimme yhden kysymysmerkkivihkon Hammerfestiin, mutta ne uudet kuolleet uskot lähettivät sen takaisin, niin että me näemme, kuinka lujat ja varmat he ovat. Gunnar on tullut heidän ojennusnuorakseen sekä uskossa että elämässä, hän on tärvellyt sekä vanhurskauttamisen että pyhityksen opin.

Me voimme kuten ennenkin. Uskomme itsemme autuaaksi Jumalan suuresta armosta, ja ne, jotka ovat seuranneet kaitaa tietä, ovat edelleenkin vaeltamassa yhteistä suurta päämäärää kohti. Näyttää siltä, ettei mikään vaikuta näihin uusiin kuolleisiin uskoihin täällä Norjassa, joten meidän pitää sanoa Paavalin kanssa, niin käännymme pakanain puoleen.

Sain 9/11 kirjeen Dynesiukselta. Se oli kallis ja lohdullinen kirje, se vanha veteraani ei kadu sitä valintaa, joka hänen osakseen on tullut. Sitä mukaa kuin aika kuluu, tulee yhä selvemmäksi, kuinka tärkeä on pitää yhteyttä voimassa, Ruotsin ja Suomen

välillä, laumat eivät ole niin suuret, mutta ne ovat Herran elomiehet, jotka ovat ryhtyneet jakoon. Meidän pitäisi sydämestä asti voida kiittää Herraa kuuluvalla äänellä, että meidät löydettiin mahdollisiksi siihen korkeaan kutsumukseen, että saada kantaa Jeesusta uskossa sydämissämme. Auttakaa meitä, rakkaat veljet ja sisaret, kiittämään Jumalaa siitä armosta, että me saamme olla Herran oikeat lapset ja perilliset, ja että me myös saamme kärsiä vähän Hänen kanssansa.

Meillä on ollut muutamia iloisia päiviä. Eräs 60 vuotias mies teki oikean parannuksen ja hän antoi niin ihania lupauksia, että tästä lähtien pitää minun taloni oleman kristittyjen majapaikka, mutta tämä ilo kesti vain neljä tai viisi päivää. Hän kuoli äkkiä ja huomenna hänet haudataan. Niin se vanha sananparsi taas toteutuu: suru ja ilo vaeltavat yhdessä.

Me saamme nähdä suuria ihmeitä, että epäuskoisilla on kirkkaampi näkö, kuin näillä sokeilla keitureilla Gunnarin leirissä.

Me olemme sydämestä paljon kiitoksenvelassa, että me tulimme onnellisesti ulos siitä pimeydestä, jonka tämä eksytys toi mukanaan. Ajattele mistä edesvastauksesta meidät on vapahdettu. Jos me olisimme olleet siinä laumassa, niin me olisimme olleet velkapäät hyökkäämään heidän kuollutta tilaansa vastaan, ja heidän lihallista vaellustaan vastaan. He pitävät meitä vihollisina nyt, ja sellaisiksi me olisimme tulleet, jos me olisimme jääneet heidän seuraansa.

Me olemme nyt koettelemassa mahdollisuutta matkustaa uudenvuoden kokoukseen Ruotsiin. Se näyttää tulevan mahdottomaksi, kun ottaa huomioon bensiinin säästöpäätöksen.

Me toivotamme nyt vain, että olet valmis sotaväestä niin että voit olla enempi vapaa hengelliseen toimeen, meillä on vain yksi

Lauri Koistinen, ja Paavali sanoo, että meidän pitää palvella toisiamme niin kuin siitä voimasta, jonka Jumala antaa.

Jää sydämellisesti hyvästi, rakas veli, ja usko, että Jumalan Henki antaa sinulle mieleen sen mikä on oikein Herran edessä. Sanot kirjeessäsi, että ajatuksesi ovat täällä kaukana Jäämeren rannalla, mutta sen me voimme vakuuttaa, että hengessä mekin olemme siellä Suomessa. Mehän olemme tavanneet monia kristityitä, sekä vanhoja että nuoria sieltä Suomesta, niin että olemme sydämistä yhteen sidotut, ette te ole kirjoitetut musteella ja kynällä.

Vie parhaimmat terveisemme kristityille, sekä vanhoille että nuorille, jokaiselle nimeltään. Me emme voi muistaa jokaisen nimeä, mutta me tiedämme, että valittuin nimet ovat kirjoitetut elämän kirjaan. Olkaa nyt vapaat, veli ja sisar, ja uskokaa pelkäämättä kaikki heikkoudet anteeksi Jeesuksen pyhässä nimessä ja veressä, sen todistan täältä Jeesuksen käskyn jälkeen.

Rukoilkaa meidän puolestamme täällä kaukana, ei vain minun ja omaisteni, mutta kaikkien kristittyin, jotka kilvoittelevat yhdessä meidän ja teidän kanssamme suurta uskon päämäärää kohti. Kaikki kristityt lähettävät terveisiä teille kaikille.

Lopuksi tervehtii teidän heikkouskoinen ja hidas matkaystävänne

Thoralf ja Signe

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Norjankielinen. Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

236. LEVI ÄLVGREN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Svappavaara 14/111973

Tulen tykösi jollakin rivillä ikuiseen muistoon jäänyt rakas veli ynnä sinun emäntäsi Sirkan kanssa, ja koko sen siunatun Herran lauman kanssa, jotka yhtessä hengessä olette siellä Suomen Siionissa.

Sytämellisen tervehtyksen kautta tervehtän sinua, ja kiitän niitten kirjeitten etestä, joita olen saanut monta sinulta, jotka on olheet kalliit, ja joista näemme, että olet ahkera työtä tekemään kirjoitusten kautta Norjaan ja aina Amerikkaan asti. Se ilahuttaa minunkin sytäntä, että minä ja met kaikki tulemme vapahtetuksi niitten verestä, kuin vääryys tullee ilmoitetuksi niin laajalle, kuin mahtollista on. Ja jos Jumala sen kautta jonkunkaan eksyneen ihmislapsen löytäis, että net huomaisit, missä vielä elävän kristillisyyden ääni kuuluu, ja että vielä on Lapin maalla se vanha äitin syli, nimittäin se oikea Kristuksen oppi, jonka Laestadius on 1844, jonka se sai siltä yksinkertaselta Lapin Marialta, jolla oli asuvainen Pyhä Henki, jonka se oli saannu Brantellilta, niin kuin kirjoitat. Ja se on se Kristuksen oppi. Ja sentähten Raattamaa sannoo, jos oppiin tullee vika, niin tullee kristillisyyteen vika.

Ja suuri on vika tullut, kuin Laestadiuksen oppikirja on pilattu ja Boremannin kirja on hyväksytty pöytäkirjaksi Gunnar Jönssonilta. Ja sentähten net ei ole hyljänneet Augustia, Leeviä ja Steniä eikä Mäkelän veljeksiä, eikä Koistisen veljeksiä, ja niin paljon kuin meitä on sekä Suomessa, Norjassa ja täällä Ruotsissa, mutta net on hyljänneet Jumalan, niinkuin Herra sanoi Samuelille. Ja niin on

tälläkin ajalla tapahtunnut 1963, silloin kuin vääiyyven hyväksyivät, nimittäin Boremannin ja Gunnarin teoksen, niin sinä päivänä on Jumalan hyljänneet, niin kuin Samueli sannoo lO.luku ja 19. värsy. "Ja te hylkäsitte tänäpäivänä teidän Jumalanne, joka teidät kaikesta vastoinkäymisistänne ja murheistanne auttanut on." Ja sentähden tulee itse Jumalan Poika Ilmestyskirjassa kaikkea sitä Jumalan sanan muutosta vastaan. Ja sentähten net täytyvät olla valheapostolit, niinkuin Raamattu todistaa.

Ja sentähten täytymme sanoa, että Jumala on sana, ja Hänen sanansa on iankaikkinen totuus. Ja niin olit Luoma ja Ahonen sanoneet Augustille, niinkuin hän itse kertoi, että ei net ole sinua hyljänneet, mutta net on Jumalan hyljänneet. Ja se oli oikein sanottu. Mutta kuinkas nyt, kuin on itse sen vääryyven alle menneet, kuin ei tohtineet nousta sitä vääryyttä vastaan, vaikka itse asian tiesivät?

Jos on ollut ennen työtä ja työlästä, niin kyllä on meillä ja teillä siellä Suomessa, sotia sitä hengellistä vääryyttä vastaan, joka voimalla ryntää päälle uhkausten kanssa, josta Kalle veli on minulle kirjoittannu ja lähettänny sen Tastin kirjoituksen/*, jota häätyy ihmetellä, että kuinka ihminen on heikko, kuin mennee eksytyksen hengen alle. Josta Jumala meitä varjelkoon, että koettelisimme, mikä paras olis, ja olisimme vilpittömät, ei kelienkään pahennukseksi, mutta että Pyhän Hengen suola pysyis, ja kaste kielen alla, että olis armolle avoin sytän katuvaisia kohtaan. Ja se, että ei omaansa etsis, mutta niitä, jotka Kristuksen ovat, niin kuin apostoli sannoo.

Ja hauska on veljeni nähtä sinun kirjeestä, että pität Jumalan palvelusta siellä sotaväessä, johonka Jumala antakoon sinulle voi-

maa tekemään kallista Herran työtä, että jos jokukaan sais pistoksen sytämeen.

No kaikissa tarvitsemme uskallusta Jumalaan, niin kuin Pyhä Paavali sanoo, että "älkäät antako missään peljättää teitänne vastaanseisojilta, joka tosin heille kadotuksen merkki on, mutta teille autuudeksi, ja se on Jumalalta."

No tehemme kärsivällisyytessä työtä, ja uskon, että Jumalan sanalla on vieläkin sama voima niitten kohalle, joita Herra autuuteen etsii, niin sen kautta monta puhdistetaan ja kirkastetaan, mutta jumalattomat pitävät jumalattoman menonsa, eikä näistä ymmärrä mitään. Mutta toivossa kuitenM, että Herra Jeesus sytyttäis hengellisen tulen palamaan.

No ei tule kristillisyys tuntemisessa paremmaksi, sillä perisynnin voima on suuri ja vaikuttavainen, mutta hengessä tahdon olla osalla sekä ilossa että murheessa, ja toivon, että Herra Jeesus meitä ja teitä varjelis kaikkein kiusausten alla.

Ja muistoon olette jääneet, joka paikassa missä olen teidän matkassa seurannut ja häitä olemme pitäneet uudella ja parhaalla viinalla, joka sen totisen viinapuun sydämestä vuotaa.

Ja rukoilkaa minun ja Julian edestä, ja kaikkien matkaystävitten edestä, että Herra varjelis eteenkin päin niin kuin tähän asti, sillä on meille ja teille synnit anteeksi annettu Jeesuksen sovintoveren kautta, joka on vuotanut minunja sinun tähden tämän kirotun maan päälle meidän autuudeksemme. Ja sen tähden ei ole Herra aikonut särjettyä ruokoa murentaa, eikä suitsevaista kynttilän sydäntä sammuttaa.

Piirsi heikko veljes uskossa

Levi Älvgren

Alkuperäinen.
Lauri Koistisen arkisto.
*/ Tarkoittaa n:o 229.

237. YRJÖ MÄKELÄ Y.M. - LEVI ÄLVGRENILLE Y.M.

Karinainen 28/12 1973

Rakas veljeni Levi Älvgren sen sinun rakkaan vaimosi Julian kanssa. Sain sen armon Jumalalta, että saan sinulle kirjoittaa. Jumalan armon ja rauhan terveiset täältä seurakunnan kanssa ja puolesta, jotka muutamat harvat olemme sen opin uskomassa, jonka rovasti Lars Levi Laestadius on ulos huutanut Kristuksen Hengellä tällä viimeisellä maailmanlopun ajalla ihmisten autuudeksi. Vaikka se on niin harvat, jotka sen ovat vastaanottaneet, sen suuren kansanpaljouden suhteen, jotka sen kuulleet ovat. Mutta on kuitenkin satoja tuhansia ihmisiä, jotka ovat sen äänen alla ikuiseen onneen ja autuuteen lentäneet heidän uskonsa siivillä, jotka nyt veisaavat kiitosta Jeesukselle ja Hänen Isälleen Jumalalle. Heillä ei enää ole ikävä, niin kuin meillä täällä on vielä tässä ahtaassa savimajassa, ja ei ainoasti ikävä, mutta se tuntuu suuri toivottomuus monta kertaa minulla, joka olen juuri kelvotoin kaikkeen siihen, mikä hyvä on. Puhumattakaan, että olla Jumalan asialla. Se tuntuu, että olen suuresti vahingoksi siinä kaikessa, missä pitäisi olla apuna. Vihollinen tahtoisi, että kaikki hukkuisivat. Ja Jumalan tahto on, että ei kukaan hukkuisi.

Me täällä olemme niinkuin siivettömät linnun pojat, joilta emä on pois ammuttu, ja sen tähden me täällä kaikki yksimielisesti pyydämme ja rukoilemme, että Jumala sen armon meille soisi, että saisimme lähetyksen Lapinmaalta, siitä ensinsyntyneestä seurakunnasta, Levi Älvgrenin ja Sten Johanssonin ensi kesän aikana. Kesäkuun alussa se olisi paras aika meille, jos teille niin sopii. Mutta jos ei teille niin sovi, niin sitten ilmoittakaa, koska teille paras on, niin me tyydymme siihen. Mutta joka tapauksessa muistakaa kuitenkin meitä. Se on meidän kaikkien tahto, nuorten ja vanhain.

Olemme olleet täällä koolla Heikinsuolla nyt Joulun pyhinä. Rukouksia on pidetty, Severi ja Heimo ovat saarnanneet ja Jumala on heidän voimalla sallinut saarnata siinä yksinkertaisuudessa, kuin me täällä kaikki olemme uskomassa. Mutta sen me jokainen näemme ja tunnemme, että sielunvihollinen perkele rynnistää sisällä ja ulkona hirveästi, että tuntuu joskus, että armahda rakas Isä, että ei vihollinen pääsisi meitä hukuttamaan. Sentähden me apua toivomme Jumalalta, että Jumala lähettäisi yllämainitut rakkaat veljet meille meidän iloksemme ja lohdutukseksemme tällä viheliäisellä maailman ajalla.

Syy on kuitenkin uskoa kaikki synnit ja viat anteeksi siellä ja me täällä Herran Jeesuksen nimessä ja siinä kalliissa veressä, jonka Hän on ulos pyhästä ruumiistaan antanut vuotaa viimeiseen pisaraan. Siinä näkyy se pohjaton rakkaus ihmislasta kohtaan Jumalalta, jota ei voi järki tajuta.

Sydämen rakkaat terveiset sinne teille kaikille täältä meiltä kaikilta vaimoin ja lastemme kanssa.

Seurakunnan kanssa ja puolesta

Yrjö Mäkelä, Severi Mäkelä, Heimo Mäkelä, Leevi Mäkelä, Toivo Mäkelä, Pentti Mäkelä, Kalle Koistinen, Lauri Koistinen, Alvar Koljonen, Sakari Saarisalo, Eero Kinnunen, Armas Mäkelä, Alpo Kotikivi, Martti Ylenius y.m.

Yllämainitut veljet ja sisaret haluavat sydämen rakkauden terveiset nimellisesti mainita ennen kaikkia Levi Älvgrenille, Sten Johanssonille, Isak Gunnelbrandille, Frans Martinssonille, Kalle Blombackelle, J.Vingbäckille, Eero Mäkelälle, Orrmalmille, Abrahamssonille, Dynesiukselle y.m. heidän vaimoinsa ja lastensa kanssa.

Alkuperäinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

238. LAURI KOISTINEN - SAKARI SAARISALOLLE Y.M.

Tampereella 4/2 1974

Rakkaat veljet ja sisaret, hajalla asuvaiset Kuopiossa, Iisalmessa, Kaltimossa ja muissa Itä-Suomen korpimaissa, Jumalan armollista läsnäolentoa ja rauhaa valittuin lasten Hengessä toivotellen lähestyn teitä hengessäni. Kiitokset kaikista yhdessäolon sekunneista sen siunatun asian ympärillä, joita hetkiä on ilo

muistella, ja joita hetkiä kaivatessa on halu saada kokea niitä yhä uudestaan.

Johtuen omasta nuorekkuudestani tahtoo kirjallinen esityskin tulla vähän lapselliseksi, varsinkin, kun kirjoitan sinne Itäisen maan nuorekkaille ystäville, joitten kanssa on juhlallinen tyylimuoto lähes yliammutun tuntuinen. Kirjoittajana olen havainnut kirjainten lentävän paikoilleen juuri sen mukaisesti, kenelle olen kirjoittamassa, ja kenen hahmo on lähinnä sydämessäni tuolla hetkellä. Nyt on lähinnä ajatuspiiriäni Helmi ja Sakari, Iisalmen Sirkka ja Kaltimon Lauri vaimoineen, sekä runsas lapsiparvi keskuudessanne. Iloinen on seura, jossa sydämeni nyt kulkee, iloinen vielä silloinkin, kun ikävä ja kaipaus tai itkukin koettelemuksien alla on vallannut sielun. Ovathan nämä kaikki meille yhteisiä, samalla tavoin syntyneitä, samoin perustein ilmeneviä ja samalta maistuvia lihaisissa sydämissämme. (Ei lihallisissa eikä kivisissä sydämissä, vaan Karitsan verellä pestyissä sydämissä.)

Ei ole mitään varsinaista asiaa esitettävänä, joten kirje on siltäkin pohjalta sisällöltään hajanainen. Kuitenkin uskon pienen tervehdyksen joskus olevan paikallaan, vaikka ei ole muuta sanottavaa, kuin, että haluaisinpa viettää taas jonkun hauskan hetken sen palavaisen ja paistavaisen kynttilän edessä teidän kanssanne. Ja ehkäpä saammekin siihen tilaisuuden ennenpitkää. Tullaan koolle taskut tyhjinä, sydämet maailmallisina, valvomiset vähemmän oikeina, kuitenkin sillä perustarkoituksella, että saisimme kokea todeksi nuo Vapahtajan sanat: **"Kussa kaksi tai kolme teistä tulevat kokoon minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellänsä."** Tämä sana on puhuttu opetuslapsille, eikä suinkaan epäuskoisille ihmisille. Toisin sanoen, kussa kaksi tai kolme "eriseuraista" tulevat uskossa kokoon, siinä on itse Herra

läsnä ruokana ja juomana. Siinä on tie avoin syntiä ja epäilyksiä vastaan, täysi syntien anteeksiantamus katuvaisille ja murheellisille. Muistuupa mieleen eräs Vapahtajan seurakunnalleen asettama perustuntomerkki: veljellinen rakkaus. Ja juuri tämä on elävän uskon hedelmä. Ja vissiin se on koeteltu asia, että Kristuksen rakkaus vaikuttaa meissä myös lähimmäisen rakkauden, ja ennenkaikkea kristiveljein rakkauden. Onhan meillä ainut turva toisissamme. Pitäisikö meidän siis potkia toisiamme päähän? Eikö tunnu mahdottomalta ajatella, että me alkaisimme parjaamaan toinen toisiamme? Mitä iloa meillä siitä olisi? Niin kauan kuin Kristuksen rakkaus meissä pysyy, niin varmasti pysyvät keskinäiset suhteet hyvinä, jopa taivaallisen suloisina. Ja kukapa luovuttaisi pois nuo suloiset ensirakkauden tuulahdukset, jotka se paras hääviini on vaikuttanut kristittyin kesken. Ja siitäpä maailma Jeesuksen opetuslapset tuntee Mestarinsa omiksi.

No joo. Edetäänpä sitten aiheessa eteenpäin. Laestadius tekee samoin ja koskettelee rakkauden seuraavaa astetta sanoen: Ei kristityn rakkaus ole korkein siinä, että itketään toinen toistensa kaulassa ja halataan toisiaan, vaan siinä on rakkaus jonkin arvoinen, missä jaksetaan kärsiä ja tehdä työtä toisen eteen. Tähän viimeksimainittuun rakkauden asteeseen tullaan myös ainoastaan Kristuksen rakkauden kautta. Ja tämäkin on opetuslapsilla, tosin paljon puuttuvaisena. Mutta jos tämä jälkimmäinen rakkauden osoitus jäisi meiltä pois, niin pian ei olisi tuota edellämainittuakaan. Ja kärsivällisyyden kautta on suurimmat voitot voitettu rakkauden käskyssä.

Meidän tulee siunata vihollisiamme eikä sadatella. Rakastaa vihamiehiämme eikä kostaa heille j.n. e. Meidän tulee sanoa totuus muotoon katsomatta silloinkin, kun luonnollinen rakkaus siitä

särkyy. Se on oikeaa rakkautta. Pikku-Leevi sanoo mukavasti, jos joku lahkolainen moittii hänen parannussaarnaansa ja sanoo, että Kristus on rakkaus, Jumala on rakkaus! - Leevi vastaa: Aivan oikein. Niin on asia. Ja rakkaus se oli Vapahtajalla fariseuksia kohtaan, kun hän sanoi heille: **"Te olette siitä isästä perkeleestä ja te teette teidän isänne töitä."** Tässä näkyy oikean rakkauden esikuva. Se sanoo totuuden muotoon katsomatta. Se loukkaa kipeästi inhimillisiä tunteita ja yleisiä hyviä maailmantapoja. Se on kokolailla epädiplomaattinen ja töykeä, kun niin tarvitaan. Se on suloinen ja lempeä, kun niin tarvitaan. Aina sen mukaan, kuin tilanne vaatii.

Kenellekään meistä ei ole epätietoista, kuinka rakkauden käsky on outo nykyiselle "oikealle seurakunnalle", joka lienee yleisenkin mielipiteen mukaan jo useassa riitaisessa puolueessa. On Peltoslaisia ja Nurmislaisia ja Jönssonilaisia j.n.e. Siellä on rakkauden käsky sama kuin maailmassakin. Ystäviä ollaan niin kauan kuin on rahaa ja maailmankunniaa. Jos ne ainekset loppuvat, niin loppuu rakkauskin. -Mutta turhapa on poiketa aiheesta sen enempää tuohon jo toistakymmenvuotiaaseen eriseuraan, jossa oppi-isänä on herra Jönsson. Ja kun on koeteltu Kristuksen kirkkolain mukaisesti, että hän on Juudaksen tiellä, niin sideavaimet ovat hänet sitoneet omiin ylitsekäymisiinsä. Katumaton rikollinen sitoo itse itsensä, joten ei tarvita mitään vanhoillisten käytäntöön ottamaa pannaan julistamista.

Eikä nyt muuta tällä kertaa. Toivottelemme vain Jumalan rauhan osallisuutta ja hengenhedelmän menestystä. Kuten jo lienee tunnettua, näyttää siltä, että Lapinmaalta saadaan lähetys Suomeen touko-kesäkuussa. Sen tähden olisi aiheellista luotailla vesiä siellä itämailla, jos hätäisten huutoihin olisi aiheellista vastata ja millä tavalla. Pääsisikö Brolan tytöt Kuopioon, vai pitäisikö pieni

visiitti tekaista Kaltimoon Iisakin iloksi? Koetan saada lomaa sotaväestä siksi aikaa, kun itämailla kuljetaan, koska sydämeni on erikoisesti oman karjalaisen heimoni keskuudessa.
Rakkain terveisin, esirukouksia pyytäen

Lauri Aaronpoika Koistinen

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

239. YRJÖ MÄKELÄ - LEVI ÄLVGRENILLE

Karinainen 9/2 1974

Rakas ja kallis veljeni Herrassa, Levi Älvgren sinun rakkaan ja kalliin vaimosi Julian kanssa. Jumalan armon ja rauhan terveisillä tervehdän sinua iäiseen muistoon jäänyttä veljeä. Uskomassa olen yrittänyt olla, vaikka se tuntuu monta kertaa toivottomalta sen synnin tunnon alla, kun lihassa ja veressä tuntuu. Mutta mikään muu konsti ei auta, vaan heittää kaiken toivonsa Herran haltuun, tuntuu miltä tuntuu.

Tuntuu aivan sopimattomalta, että tämmöinen olento kuin minä olen, on joutunut kristillisyyden asiaan mitään touhuamaan, kun muistan elämäni läpi nuoruudesta. Kuinka saastaisia ja kelvottomia paikkoja on läpi kulkenut vihollisen talutusnuorassa, jota ei kehtaa ulos sanoa. Siitä huolimatta kristillisyyden saatua, jota yritän uskoa, että se Jumalan armo on minullekin tapahtunut, että syntini ovat anteeksi sen lunastuksen armon kautta, joka Jeesuk-

sessa Kristuksessa tapahtunut on Jumalan armon kautta kaikille niille, jotka syntisen elämänsä ovat kauhistuneet, niin että ei ole muuta näkynyt kuin pohjaton helvetti edessä. Silloin tunsi vain Jumalan ankaran vanhurskaan vihan pauhinan omassatunnossa. Mutta nämät tahtovat nyt väkisin unhottua, ja alkaa tuntemaan rakastamattomuutta veljiä kohtaan, kateuden vaikutuksia y.m. Mutta kun vihollinen puhaltelee vieläpä saastaisiakin nuolia läpi sydämen, niin että joutuu peljästymään ja ajattelemaan, kuinka se on minun laitani? Minkälainen kristitty minä lainkaan olen? Sen näen kuitenkin historian lehdiltä, miten on käynyt niille yksilöille ja kansoille, jotka ovat tulleet viisaammiksi niitä miehiä, joita Jumala on ottanut kouluunsa ja Hänen asialleen pannut. Katsomme Mooseksen, profeettain, Elian, Samuelin, Apostolein, Lutherin ja viimeksi Laestadiuksen, kuinka niille on käynyt. Missä he nyt ovat, jotka ovat heitä viisaammaksi tulleet niin paljon^ että ei tarvitse enää heidän oppiaan tarkoin seurata? Varjelkoon Jumala meitä, ettemme siihen joutuisi. Siinä on meidän autuutemme. Jollei olisi Jumala näitä enkeleitä ulos pannut Hänen tahtoaan tekemään, niin mistä olisimme sen valtikan löytäneet, jonka kautta meillä on nyt lupa Hänen armoonsa, nimittäin Jeesuksessa Kristuksessa, joka istuu Hänen oikealla kädellään, jolla on valta ylitse kaikkien aikojen. Aamen.

Kyllä, rakas veli, tarvitsemme seuroja, jossa saamme Jumalan sanaa tutkia. Tuli mieleni iloiseksi, kun sain kuulla, Lauri Koistinen kertoi, että olet ilmoittanut Sakari Saarisalolle Kuopioon, että sinun sopisi toukokuun 24. päivänä tulla tänne seuroja pitämään, ja me olemme sitä asiaa toistemme kanssa tutkineet ja se sopii meille, ja jätämme sen sinun haltuusi, tämän teidän tulonne tänne. Ainoastaan ilmoitat, kuinka tulet ja mihin, että tiedetään vastaan

tulla. Toivomme että tulet. Sinulle on vapaus kenen kanssa hyvänsä. Jos vaan on tilaisuutta tulla, sopii vieraita tulla enemmänkin sinun matkassa, ja vaikka yksin. Se on pääasia, että saadaan seuran pitäjä. Seuroja me tarvitaan. Se tuntuu, että jos koskaan niin nyt.

Kirjoitti

Yrjö vaimonsa Veeran kanssa

Tapahtukoon kaikessa Jumalan tahto. Kaikkien niiden toivomus on sama kuin tässä yllämainitussa, joiden nimet on siinä pyyntökirjassa, joka on lähetetty teille jo 1973 vuoden lopussa. Sano paljon terveisiä kaikille veljille ja sisarille, ketä tapaat, meiltä kaikilta täältä, jotka yhtä olemme teidän kanssa. Ole kuitenkin itse enin tervehditty.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.

Ei omakätistä nimikirjoitusta.

Levi Älvgrenin kokoelma.

240. KALERVO KOISTINEN-LEVI ÄLVGRENILLE

Harmajalla 17/2 1974

Rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle Sionin muurin vartijalle, Levi Älvgrenille vaimonsa Julian kanssa, ynnä sen siunatun lauman kanssa, joka teidän ympärillänne on hengittämässä armon raitista ilmaa esikoisten seurakunnan Hengen yhteydessä, Jumalan armo olkoon kanssanne, amen.

Tulitte tässä mieleeni, ja ajattelin kirjoittaa teille lyhyen tervehdyksen, että terveenä olemme, ja että olemme kilvoittelemassa sen eteenpannun määrän jälkeen, että autuaaksi tulisimme. Sillä sen tunnemme, että vihollinen ei ole tyytyväinen ennenkuin se saisi kaiken kristillisyyden juuritettua pois maan päältä.

Minun serkkutyttöni Liisa Hiltunen Rautjärveltä on ollut minun kanssani kirjeenvaihdossa ja on toivomassa minua sinne käymään. Ja olenkin menossa sinne Yrjö Mäkelän kanssa ensi sunnuntaina, jos Jumala suo. Olemme pitäneet rukouksia eri paikkakunnilla, niin kuin ennenkin. Se on vain kaipaus, että saada vieraita sieltä Lapin maasta, ja olenkin odottamassa yhdessä muiden kanssa lähetystä Ruotsin Lapista. Kyllä vihollinen pitää virastansa vaaria, sillä monta kertaa saa tuntea, että jos ei Jumala varjele, niin kyllä matka jää pian kesken. Sen tähden, Leevi, rakas vanhin, ota minuakin tykös rukouksiis, kun huokaat sen suurivarallisen puoleen, että minäkin jaksaisin yhdessä teidän kanssanne taistella tällä elämän kaidalla tiellä. Kyllä näemme sen edesmenneitten vanhurskasten kirjoituksista, että perkele on sotinut voimallisesti sitä Ylipaimenta ja Hänen lampaitansa vastaan, ja tahtonut jos milläkin tavalla päästä laumaa raatamaan. Ja kyllä on meillä syy painaa itseämme tiiviisti sitä kalliota vasten, joka on se peruskivi, johon kaikki rakennus nojaa.

Kyllä ihmisyyden puolesta on lyhyt kärsivällisyys ja anteeksiantamattomuus, mutta se on minunkin toivoni, että saisin katsella sitä Ylipaimenta Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä. Kyllä se katseleminen sydämmen sulattaisi parempaan veljelliseen rakkauteen. Vaan tunnen sen, että seison niin kaukana tämän meidän Vanhimpamme katselemisessa. Mutta se on toivoni, että Jumala ja Jumalan ihmiset pitävät vielä minustakin murheen, sillä sellainen muisto

on minulla siitä ajasta, jota olemme saaneet yhdessä vaeltaa, että on rakkauden siteet meidät yhteen liittäneet, niin kuin Paavali on neuvonut ja opettanut, että rakkaus on täydellisyyden side.

Jääkää nyt hyvästi Jumalan armon haltuun annetuksi. Ja paljon terveisiä SteniUe, joka on yksi niistä harvoista uskollisista Siionin muurin vartijoista tällä maailman viimeisellä ajalla. Sekä Ainalle y.m. Tervetulemaan Suomeen.

Jumalan armo olkoon kaikkien meidän kanssamme, amen.

K Koistinen

Alkuperäinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

241. KALERVO KOISTINEN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Harmajalla 17/2 1974

Veljeni Herrassa ja puolustuslaitoksessa, Jumalan armo olkoon kanssasi, sillä tiedän, että ei sielläkään aina elämä hymyile, kun joutuu asumaan perkeleen orjien ja niiden laatimien normien mukaan.

No, me yritämme mennä nyt ensi pyhänä Rautjärvelle. Tule seuraavalla viikolla, jos saat iltalomaa, käymään. Yritän kustantaa matkasi. 27.pv. on sitten rukoukset Piikkiön vanhainkodissa kl.18, jos pääset tulemaan, niin tule profeteeraamaan.

No kuivat ovat tuntemiset, mutta odotellaan aikaa parempaa. Kyllä maailman meno on menevä. Kyllä aika ja ajan merkit saarnaavat vakavaa kieltä. Kyllä on saatanan orjat lihotettu, kuin verta ittensä täyteen imeneet iilimadot. Kyllä ne ovat jo tarpeeksi lihavat teuraspäiväksi.

Mutta vaeltakaamme me visusti ja varoen elämän tiellä, ettei se päivä meitä yllättäisi. No jää Jumalan armon ja rauhan haltuun annetuksi. Kyllä kai saamme vielä joitakin pieniä virvoituksen hetkiä, ennenkuin tämä matosäkki puretaan.

Olen istumassa täällä Harmajalla omassa huoneessa yksikseni ja tulee mietittyä yhtä ja toista. Sumua on ollu jo monta päivää peräkkäin ja täytyy ajaa venettä aivan tutkan varassa.

No en nyt osaa kirjoittaa enempää, mutta muistat vielä minuakin huokauksissasi. Sillä paljon on painavat asiat, kun ajattelee iankaikkista olotilaa, joka aukeaa, kun tämä unenkaltainen elämä loppuu. Joka tosiaan on vajaavainen. Mutta olet ja olemme löy-

täneet Jumalan armosta sen ainoan rikkauden, jonka ihminen voi elämässään saada, ja se on se elämä, joka on kätkettynä meissä, joilla Hengen uutiset ovat.

No, ei ole meillä syytä tyytymättömyyteen. Kyllä Jumala näkee, mitä me itse kukin tarvitsemme.

Jumala olkoon kanssasi ja kanssamme.

Kalle

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

242. LEVI ÄLVGREN - SAKARI SAARISALOLLE

Svappavaara 23/2 1974

Jumalan rauhan tervehdyksellä tulen tykösi koko sinun perhekuntasi kanssa siellä Suomen Siionissa, ja sen piiskuisen lauman kanssa sinun ja teidän ympärillänne, jolle Herra antakoon siunauksen ja vahvistakoon pysymään sen oikean äidin sylissä, joka ei laske lapsiansa raitille. - Se on se henki, joka on meidän sydämelle tullut uudensyntymisen päivänä, ja josta profeetta Jesaia kirjoittaa, että lapsi on meille syntynyt, se on, meidän sydämelle, ja Poika on meille annettu, se on, edesvastaajaksi, jonka hartioilla herraus on. Ja on ihmeellinen neuvonantaja. Ja se on hänen hengellänsä meitä ihmeellisesti kuljettanut monenlaisten koettelemusten ja kiusain läpi aina tähän asti. Ja sentähden rukoilemme sitä suurta Israelin sotasankaria, että se meitä ja teitä varjelis vartioitsemaan Siionin linnaa henkeen ja vereen asti. Vaikka

perisynnin voima on suuri, että vihollinen sen kautta vaikuttaa, että ihminen herkuttelee synnillisten ajatusten kanssa, mutta ei voi estää lintua lentämästä, mutta että se ei pääsis pessää tekemään, siitä Herra varjele meitä.

Kyllä niitä nyt on, jotka yrittävät saarnata ulkonaisista aineista, mutta mitäs auttaa, kuin on Lapinmaalta hyväksyneet Boremannin ja Gunnarin teoksen, ja myös heidän oman postillansa? Ei käy leikkiä suden hännällä lampaan turkissa, niin kuin Sakari Saarisalo kirjoittaa, mutta täytyvät tulla samasta reiästä takasin niitten tykö, joita het sanovat eriseuraksi, jos uskovat Pyhän Raamatun. Mutta taitaa olla vaikea isopäille, mutta ei kuitenkaan ole muuta tietä Raamattuin jälkeen, jos tahtovat autuuden perilliseksi tulla, sillä ei käy odottaa Jumalan aikaa, sillä Jumalan aika on aina silloin, kuin vääryys tulee, että nousta sitä vastaan, niin kuin Mooseksen aikana, kuin täitten rajalta tuli ero, ja Lutherin aikana tuli yhdestä sanasta Calvinin kanssa ero. Kyllä tarvitsee Paavo Peltonen lukea paremmin Raamatut, että näkkee, kuinka suuri synti se on, että hyväksyä vääryyden Laestadiuksen oppiin, jonka minä olen itse hänen suustansa kuullut, sillä Salomon sanoo "Älä lisää hänen sanoihinsa, ettei hän sinua rankaisisi, ja sinä löyttäisiin valehtelijaksi. Sillä väärä oppi ja valhe olkoon minusta kaukana." Ja sen tähden net ovat valheapostolit.

No, en tiedä nyt muuta tällä kertaa, mutta että terveys on koko hyvä, ja että uskomassa olen, kuin ennenkin Jumalan suuresta armosta synnit anteeksi Jeesuksen sovintoveren voiman kautta suurena syntisenä. Anteeksi anomisen ja antamisen kautta pysymme pahan voittajana, sillä vapaaksi olemme ostetut Jumalan Karitsan kalliilla sovintoverellä. Ja olkaa ja olemme vapaat, sillä

särkymättömällä liitolla olemme kihlattu morsiameksi Kunnian Kuninkaalle.

Kiitämme monien kirjeitten edestä, joita olen iloksi saanut vastaanottaa, sillä net on niinkuin tuore öljypuun lehti, sillä niitä on hauska lukea, koska sen tuntee, että niissä on elävä henki, ja minäkin pääsen myötä koettelemusten kanssa.

Sano nyt sydämen rakkaat terveiset kaikille kristityille, vielä niillekin, joita minä en kasvoista tunne, ja joilla on kysymys oman sielunsa autuudesta, että net selkenisit opin asioissa.

Ja olkaa sylillä ja sydämellä tervehdetyt minulta Julian kanssa, ja kaikilta kristityiltä ja saarnakumppaneilta.

Ja olen saanut Laurilta ja Kallelta kanssa kirjeen tällä viikolla, joka oli hauska, että muistavat meitä.

Piirsi

Levi Älvgren

Valokopio alkuperäisestä.

Lauri Koistisen arkisto.

243. KALERVO KOISTINEN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Harmaja 1/3 1974

Veljeni Herrassa. Lähetän tässä sinulle kopion Liisan kirjeestä. Eikös olekin hauskaa, kun Pyhä Siemen on saanut asunnon Rautjärvellä? Olen lähettänyt kirjeen Sakarille sekä Leeville Ruotsin

Lappiin, sekä jäljennökset myöskin sinne. On hauskaa kun tuntee Liisan, joka on paljon saanut kärsiä Kristuksen nimen tähden.

Kyllä sen tietää, että Boremannin joukossa käy aika kuhina, mutta niinhän se tulee ollakin. Ja se on toivo, että tulisi sellainen metakka, että olisi niiden, jotka autuaaksi tulla tahtovat, otettava selvää asioista. Kyllä ovat olleet ne kirjeet, jotka olemme monistaneet ja lähettäneet, niin terveellisenä suolana ja herättäjänä. Kyllä uskon, että Suomessa on valituita vielä.

Heimo oli soittanut Maijalle ja pyytänyt minua Honkilahteen. Mutta kun olin työssä, niin en voinut mennä. Hauska kuitenkin, kun on muistamassa. Kirjoitin myöskin Heimolle.

No, ei tässä muuta tällä kertaa. Kävin Lahtisen emännän ja äitin kanssa Harjulla, sekä Toini. Luulen, että joutuivat vähän vakavemmin ajattelemaan asioita. Luin heille Liisan kirjeen.

Tule käymään. Olemme Lahdessa 9-10.3 -74 pitämässä kokouksia. Tule jos on tilaisuutta, ellei, niin tule seuraavalla viikolla.

Jos kirjoitat Toralf Jenssenille, niin sano sydämmelliset terveiset, sillä uskon, että vanhusta ilahduttaisi saada näitä ilosanomia.

Jumalan rauhaan

Kalle

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

244. KALERVO KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE

Harmajalla 1/3 1974

Rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle Siionin muurin vartijalle Levi Älvgrenille vaimonsa Julian ja sen siunatun lauman kanssa, jotka hengitätte yhtä armon raitista ilmaa esikoisten seurakunnan Hengen yhteydessä, Jumalan rauha olkoon kanssanne, amen.

Oheisena lähetän serkkuni Liisan kirjeen jäljennöksen luettavaksenne ja paljon terveisiä matkaltamme Rautjärvelle. Mäkelän Yrjö ei jaksanut huonon terveytensä tähden lähteä matkaan, joten otin Kinnusen Eeron mukaan pyhäin kylämieheksi. Se näyttää hyvältä näiden Hiltusten kohdalta, ja uskon, että pyhä siemen on saanut asumasijan Rautjärvellä. He ovat lapsuuden kristityitä, ja kyllä vihollinen on nostanut taas aika myrskyn Boremannin joukossa, kun joku sai taas silmänsä auki Jumalan voiman kautta.

Kyllä Jumala työnsä viepi eteenpäin, saati me vain saatamme oikeassa alennuksessa kulkea oikean opin kuuliaisuudessa. Kyllä se on virvoittanut minunkin mieltäni, kun näin sielullista tietä Jumala kuljettaa ihmisiä oikean opin perustuksille. Sen johdosta, että tiedän näiden ilosanomain olevan kaikille matkaystäville virvoitukseksi, lähetän heidän kirjeensä jäljennöksen.

No, ei tässä muuta tällä kertaa, mutta olkaa matkaystävät turvattuna sen Ylipaimenen suojassa. Jumala antakoon meille virvoituksen päiviä ja painakoon meidän kylmiä rintojamme sen taivaallisen rinnan sulatettavaksi, että me, jotka olemme johdatetut sen hengellisen vääryyden alta, että me olisimme iloiset sen käsittämättömän armon edestä, että Hän ei ole lukenut meidän

päällemme meidän syntejämme, vaan että Hän on pitänyt meitä tallella tämän raivoisan myrskyilman alla. Sen johdosta kantakaamme toinen toistemme kuormaa ja niin Kristuksen lakia täyttäkäämme.

Jumalan armo olkoon kanssanne elon iltaan asti. Terveisiä Stenille, Fransille, Isakille, Orrmalmille, Eerolle y.m. kaikille.

Terveisiä Toinilta, joka on meillä kylässä, ja Laurilta, sekä Salosen vanhalta papalta, joka on myöskin puolustamassa opin totuutta täällä Turussa, vaikkakin on vanha ja heikko, ja asuu vanhainkodissa, jossa pidimme rukoukset viime keskiviikkona Yrjön, Laurin ja Harjun kanssa. Kyllä boremannit jaksavat juosta siellä vanhusta kiusaamassa, kun ovat kuulleet, että vanhus on meidän kannalla, vaikkakin heikkoudessa.

Muistakaa rukouksissanne, terveisin

Kalervo Koistinen perheineen

Alkuperäinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

245. GUSTAV DYNESIUS - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Nattavaara 11/3 1974

Rakkaalle, unohtumattomalle veljelle ja iankaikkisuuden matkaystävälle elämän kaidalla tiellä.

Jumalan armo ja rauha olkoon sinun ja vaimosi kanssa, ynnä muitten uskollisten veljein ja sisarten, ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssanne aina elämän iltaan asti.

Saan kiittää rakasta veljeä siitä kalliista kirjeestä, jonka olen saanut vastaanottaa aivan odottamatta suureksi lohdutukseksi, kun ihminen tuntee itsensä niin vähäpätöiseksi sekä niin suureksi syntiseksi, kun joutuu olemaan niinkuin yksinäinen lintu, niin kaukana kaikista ystävistä.

Saat uskoa, että se oli suuri ilo meille vaimoni Joseflinan kanssa, niin etten voi löytää sanoja, jotka sopisivat lähettää sinulle, kun muistat meitä täällä olevaisia, mutta Jumala Taivaallinen Isä, joka tuntee sydämet ja munaskuut, Hän tuntee meidät heikot matkamiehet, joittenka huokaukset ja rukoukset Herra on luvannut muistaa. Hän varjelkoon teitä siellä kruunun palveluksessa, niin että saisit olla terveenä ja päästä perheen luo.

Sillä me näemme, että olemme menossa pahoja aikoja kohti, sillä mustat pilvet alkavat näkyä taivaanrannalla. Me, rakkaat veljet, emme voi muuta kuin odottaa. Rakas veli, auta meitä rukoilemaan, että Jumala Kaikkivaltias Isä vielä varjelisi ja johdattaisi meitä sitä oikeaa ja pettämätöntä tietä. Minä tunnen, että ehtoo on käsillä. Toivon, että saisimme ummistaa silmämme ja sanoa hyvästin tälle katoovaiselle maailmalle.

Minä toivon, että sinä, veli, olet kuullut veljemme Thoralf Jensenin tulleen sairaaksi, ja hänet on viety Hammerfestin sairaalaan. Me olimme Josefiinan kanssa 3/3 Puoltikasvaarassa pyhärukouksissa. Leevi ja Severi Mäkelä olivat siellä. Tuntuu niin kalliilta saada virvoitusta kuolemattomalle sielullensa.

Ole, rakas veli kärsivällinen minun yksinkertaisten rivieni kanssa. Minä tunnen, etten ole arvollinen kirjoittamaan Sinulle,

kallis veli, mutta se on sydämellinen rakkaus, joka vaatii lähettämään jonkun yksinkertaisen rivin.

Lopetan sydämmellisimmillä terveisillä meiltä kaikilta. Kanna, veljeni, anteeksiantavaista sydäntä meitä kohtaan. Ja me saamme uskoa, että meidän ja teidän synnit ovat iankaikkisesti anteeksi Jeesuksen Kristuksen nimessä ja Hänen pyhässä maahanvuotaneessa, viattomassa veressään. Ja jos me emme enää kohtaa tämän maan päällä, jossa vaellamme, niin siinä vakuutuksessa, että kerran saamme kohdata iankaikkisessa paratiisissa, missä eivät kyyneleet enää kostuta silmiä. Herran armo ja rauha olkoon teidän kaikkien kanssanne.

Kirjoittaa veljesi

Gustav Dynesius ja Josefiina

P.S. Veli Danielsen on kirjoittanut, hän sanoo Thoralfin tahtoneen häntä kirjoittamaan minulle, koska ei itse jaksa. Myös Danielsen lähettää terveisiä kaikille kristityille joita kohtaan, ja tämän yksinkertaisen kirjeen kautta kohtaan sinut sekä rakkaan vaimosi Sirkan. *Sama.*

Alkuperäinen. Ruotsinkielinen.

Koneella kirjoitettu. Omakätinen allekirjoitus.

Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

246. AUGUST KRÅGH - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Kjöllefjord 17/3 1974

Kalliille veljelle ja uskolliselle työntekijälle Herran painavassa työssä vaimosi ja lastesi kanssa.

Armo ja rauha Jumalalta, ja Pyhän Hengen osallisuus ja voima olkoon Teidän kanssanne, ja kaikkien totuuden kilvoittelijain kanssa siellä Suomen Siionissa.

Muutamalla sanalla tahdon tervehtiä sinua, rakas veli, ja Thoralfin puolesta vastata kirjeeseen, jonka olet lähettänyt tänne. Kallista on saada terveisiä veljiltä ja sisarilta muista paikkakunnista, mistä saa tuntea, ettei ole yksin tässä sodassa ja taistelussa, mutta on useampia, jotka ovat mukana sotimassa tämän saman kalliin asian tähden.

Thoralf-veli on vielä niin huonona käsistään, ettei hän voi kirjoittaa edes koneella. Sentähden yritän kaikessa yksinkertaisuudessa kirjoittaa jonkun sanan, niin että saat nähdä meidän saaneen sinun kalliin kirjeesi.

Totuus on kuten sanot, veli, että meidän tulee rukoilla meidän johdattajiemme puolesta, että Jumala, kaikkivaltias Isä voimassapitäisi heidän ruumiinsakin, niin että me saisimme pitää heitä vielä keskuudessamme. Eikä vain sitä, mutta että me, niinkuin apostoli Paavali sanoo, olisimme heille kuuliaiset, sillä he valvovat meidän sielujamme, niin kuin ne, joitten niistä luvun tekemän pitää. Totta on, että luonnon laki on taipumaton, ja näyttää olevan niin armoton, kun se tahtoo ottaa meiltä sen, mitä eniten tarvitsemme nyt tänä raskaana sodan aikana, vanhat uskolliset todistajat. Mutta niin

on Herran tahto ollut! Minäkin tunnen luonnon lain vaikutuksen jäsenissäni, vaikka ikä ei olekaan niin korkea. Sentähden tiedän, että sinä joka olet nuori tänä päivänä, jäät tänne minun jälkeeni, luonnon lain mukaan. Ja minä en voi olla rohkaisematta ja kehoittamatta sinua ja kaikkia nuoria säilyttämään totuuden keskuudessanne. Minä tiedän, että vanhain toivo ja odotukset ovat teissä nuorissa. Säilyttäkää vanhinten oppi ja esikuva keskuudessanne, vaikka maailma muotonsa muuttaisikin. Ja vaikka vielä alkaisi kuulumaan ääniä tämän pienen joukon sisältä, uudenaikaisemman opin puolesta, niin älkäämme unohtako, veli, että vanhinten opin kautta ovat tuhannet menneet kotiin lepäämään. Ja saman opin kautta, ja seuraamalla vanhinten esimerkkiä mekin kostumme isänmaalle.

Kunpa sinun profetiasi, että vielä tulee hartauden aikoja Pohjolassa, olisi tosi. Mutta täällä meillä päin se näyttää olevan mahdotonta, että se mikä on hengellistä ollut, enää voisi tulla paikallensa. Jos yksi sielu tulisi, niin sen on tultava raaästa jumalattomasta maailmasta. Ja niin on totisesti tapahtunut täällä, että yksi epäuskoinen on lähettänyt sanan meidän peräämme, eli hengellisen avun perään meiltä, eräästä sairaalasta, melkein vuorokauden matkan päässä KjöUefjordista. Siitä me näemme, että vielä on yksi ja toinen, joka näkee hengellisen avun kristillisyydessä. Ja että Isä vetää vielä yhden ja toisen sielun Pojan tykö.

Sehän vielä rohvaisisi meitä jatkamaan työntekoa tämän kalliin asian, kristillisyyden eteen.

Muuten en tiedä mitään uutta kertomista täältä. Kaikki menee kuten ennenkin. Ihmiset pyrkivät ja ahkeroivat maallisen elämänsä eteen, mikä kyllä on oikein, mutta tämän olemassaolontaistelun

alla ihminen unohtaa kuoleman, tuomion ja iankaikkisuuden, niin kuin muistamme oman kohtamme, kun me olimme samalla tiellä.

Ei enempää tällä kerralla. Jää nyt sydämellisesti hyvästi, veli, Herran rauhaan ja armoon. Olkoon se lohdutuksenne, että Herra tulee pian!

Synnit ja heikkoudet ovat anteeksi teille ja meille Jeesuksen nimessä ja veressä. Rukoile minun ja meidän puolestamme täällä, siinä toivossa että valtakuntien rajat pian pois pyyhkäistään, ja pohjoisen ja etelän Siion pian saa yhdistää äänensä iankaikkiseen kiitosvirteen. Kerro terveisiä kaikille kristityille meiltä täällä Kjöllefjordissa. Thoralf ja kaikki täällä lähettävät sinulle ja vaimollesi ja lapsillesi terveisiä. Maria lähettää teille terveisiä.

Ole lopuksi tervehditty vähältä veljeltäsi

August Krågh

Alkuperäinen. Norjankielinen.

Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

247. LEVI ÄLVGREN Y.M. - YRJÖ MÄKELÄLLE Y.M.

Svappavaara 19/3 1974

Rakas veli Herrassa, Yrjö Mäkelä koko sinun perhekuntasi kanssa ja sen siunatun Herran lapsilauman kanssa teidän ympärillänne, jossa hengitätte Jumalan hengen raitista ilmaa sen Poikalapsen Jeesuksen ympärillä.

No, saamme kiittää sen kutsukirjeen edestä, jonka saimme Tjautjasjärvelle, ja josta näemme, että on yksimielinen kutsun ääni sekä nuorilla että vanhoilla, joka ilahuttaa meidänki kylmiä sydämiämme. Siellä saimme taas kuulla, kun veljet saarnasivat toisilla ja toisilla huulilla, että yksi on henki, vaikka lahjat on moninaiset. Mutta kun on yksi mieli, niin se on yksi sydän niin kuin apostolien aikana.

No, rakkaat veljet ja uskolliset Siionin muurin vartijat siellä Suomen Siionissa, Yrjö Mäkelä, Severi Mäkelä, Heimo, Lauri Koistinen, Kalle Koistinen, Alvar Koljonen, Sakari Saarisalo, Eero Kinnunen, Armas Mäkelä, yllämainitut veljet ja sisaret.

Ja siitä tullee näkösälle, että on luottamus äitiseurakuntaan, jossa on se Poikalapsi eläväksi syntynyt, nimittäin täällä laihassa Lapinmaassa, jossa Laestadius on saanut sen siemenen siltä yksinkertaiselta Lapin Marialta, jossa oli koko Apostolinen oppi, jonka hän on huutanut maailmalle tiettäväksi, ja huutaa niin kauvan, kuin hänen oppikirjat puhtaina pöytäkirjoina pidetään, sillä net ei kärsi muutoksia, kummemmasti kuin Profeettain ja Uuden Testamentin kirjeet, sillä se on Jumalan Hengellä saarnattu. Ja niinkuin Jeesus Jumalan Poika syntyi halvassa ja ylönkatsotussa paikassa, nimittäin Betlehemissä hevoisen tallissa, tallinseimessä heinäin ja olkien päälle, niin halpa oli hällä se ensimmäinen peti, vaikka oli koko maailman Vapahtaja. Mutta ei Hänen oppinsa ole silläkään ajalla monelle kelvannut, eikä se kelpaa kokonaisena tälläkään ajalla, kuin niille harvoille sieluille, jotka eivät ilman sitä oppia aikaan tule. Net ne on täytyneet ettiä, ja on löytäneet sen oikean esikoisten seurakunnan, ja antaneet itsensä sen hengen johdatuksen alle. Ja sentähden sanoo apostoli, että minä olen tehty kaikille kaikiksi,

että minä muutamatkaan autuaaksi saattaisin. Sillä hän oli Kristuksen palvelija, niinkuin hän itse sannoo.

Ja niin kirjoittaa Johan Raattamaa, että Jumala on seurakunnan ja majan Isäntä, ja Kristus seurakunnan pää, ja saarnaajat eivät ole kuin juhdat ja palvelijat. Ja tyytykäämme tähän korkeaan arvoon, että saamme olla Jumalan ja Hänen seurakuntansa palvelijat ja palveluspiiat. Ja sen täydyn kohdalleni sanoa, että suuri olis Jumalan armo, että Hän viimi hetkeen asti niin kuljettais, että ei tulis herraksi lauman yli, mutta pysyis laumalle esikuvana, uskossa, opissa ja elämässä ja esikuvassa. Ja sentähden rukoilette ennen kaikkea minun edestä, ja kaikkien saarnaajain edestä, täälläkin Lapinmaalla. Ja kuin Herra näin varjelis, niin kuin Kalle saarnais Tjautjasjärvessä, niin emme kokoais laumoja selkämme taa, mutta Herralle Jeesukselle.

Mutta net, jotka luvallisuutta antavat, sekä Heroteksen että fariseuksen hapatukselle ja Jumalan sanan muutoksille, se on joka on suuri kauhistus Herran edessä, ja muille synnin luvallisuuksille, net kokoavat suuret laumat selkänsä taka. Sillä vähäki hapatus kaiken taikinan hapattaa. Ja sentähden net ovat suuret metsätokat tälläkin ajalla, eikä net rakasta esikoisseurakunnan jäseniä, mutta pyytävät sitä tappaa ja hävittää, vaikka tietävät, että Herra Kristus on taivaan valtakunnan avaimet esikoisseurakunnalle antanut. Mutta yhtä kaikki tahtovat valheen vaipan alle hukuttaa niitä, jotka tahtovat viinamäen aitaa tiivistää, että ei kaikki siat pääse tonkimaan Herran seurakuntaa. Ja sentähden on herätyksiä tallattu huonon aidan tähden.

No Jumalan rauhan tervehdyksellä tervehdimme teitä kaikkia yhteisesti. Ja synnit on anteeksi teille ja meille Jeesuksen nimessä ja hänen pyhässä veressään, sillä se on se hääpuku, hänen

vanhurskautensa, joka kelpaa meille hääpuvuksi nyt ja iankaikkisesti.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Levi Älvgren, Sten Johansson,
Isak Gunnelbrand, Frans Martinsson, Eero Mäkelä.

No en tiedä muuta, mutta kiitän sen viime kirjeenkin edestä, jonka olen saanut ja myös Lauria ja Kallea ja Kinnusen Eeroa ja Sakari Saarisaloa monien kirjeitten edestä, joita monia olen lukenut meidän rukoushuoneen vuosikokouksessa, jossa oli Severi myötä hänen tyttärensä kanssa, ja Steni ja Eero, ja paljon muita kristityitä, joilta sydämelliset terveiset teille kaikille Suomen Siionissa oleville ystäville, ja jossa sanottiin, että sopii lähettää, eikä yksikään sanonut vastaan. Ja jos Jumala suopi niin, eikä voittamattomia esteitä tule, mutta on kaikki Jumalan hallussa. Sillä ihminen tiensä aikoo, mutta Herra sen päättää. Ja myös Jaakko Harjulle kiitokset kirjeen edestä. Ja jos elämme ja terveenä olemme, niin 28. päivä toukokuuta olemme Turun rautatieasemalla, jos teille niin sopii, ja jos ei, niin ilmoitatte minulle.

Piirsi heikko veljesi Herrassa

Levi Älvgren

Saat antaa tästä kopiot muillekin jos näette sopivaksi.

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

248. YRJÖ MÄKELÄ - LEVI ÄLVGRENILLE

Karinainen 24/4 1974

Rakkaalle veljelle Herrassa, Levi Älvgren sinun rakkaan vaimosi kanssa. Jumalan armon ja rauhan terveisillä tervehdän sinua. Tunnen suurta ikävää tykönäni, ja se pakottaa kirjoittamaan muutaman rivin, jos Jumala sen armon suo minulle vaivaiselle ihmisen lapselle, että saa jotain kirjainta paperin päälle, että siinä olisi jotain lohtua sitä katsellessa. Sillä tiedän sen varmaan, että ei sinullakaan ole kaikki päivät ilon tuottavia, joka joudut elävällä tunnolla ja näkevillä silmillä katselemaan tätä viimeisen ajan maailmaa. Se jo sangen mahdoton on kaiken sen saastan kanssa, missä nyt ihmiset rypee. Ja vallanpitäjät sen lailla turvaa täällä pienessä Pohjolassa. Se herättää jo kauhua siinä ihmisessä, joka sen näkee ja tietää, että Jumalan viha on hirmuinen, että tämä elämä saa hirmuisen lopun. Eikä mitään auta, jos puhuu ihmisille kuinka kauniisti tai kauheasti uhaten, mikä hirmuinen loppu on tällaisella elämällä, niin ei ihmiset korviaan väräytä.

Olen muistamassa sitä Stöckelin Hilmaa. Hänen vapaat kasvonpiirteet ovat silmissäni todistamassa sen ihmisen sielun tilaa. Mikä todistaa siitä rauhasta, jonka Herramme Jeesus antaa niille ihmisille, jotka ovat Herransa sanaan uskoneet ja vastaan ottaneet ja tyytyvät siihen, että heillä on elatus ja vaatteet, ja toivo iäiseen elämään pääsystä, kun tämä vaivalloinen elämä loppuu, minkä synti on matkaan saattanut. Sano, veli rakas, paljon terveisiä Hilmalle, jos hän on vielä siinä lahoavassa majassa, siinä uskalluksessa, että ilo ja riemu on ulossanomaton Hilmalle, kun noutajat tulevat. Kuten kaikille niille, jotka Herraansa seuraavat. Tuli

mieleeni Hilma, sillä hän on minun vahvistanut minun heikkoudessani, kun olen ollut tilaisuudessa häntä näkemään, ja olen saanut kuulla niitä yksinkertaisia valituksen ääniä hänen huuliltaan, kuin hän on kertonut kuinka vihollinen on häntä kiusannut. Kun olen itseäni hänen rinnalleen vertaillut, niin tunnen häpiää tykönäni, kun hän on valittanut, kuinka joutuu epäilemään autuudestaan, kun on niin kelvoton. Niin tulee mieleen, että mitä minun pitäisi enää sanoa, joka tosin olen kelvoton kaikkeen siihen, mikä hyvä on.

No ikävä se on, rakas veljeni, tämä aika, missä me nyt elämme. Kun katselee sinne Ruotsiinkin, mikä elämä on siellä vallallaan. Ei muuta voi, kuin yrittää Jumalaa rukoilla, että hän vielä pitkittäisi armon aikaa, ja jos hänellä olisi vielä joku mahdollisuus herättää jotain kysymystä kansoissa, mikä koskee iankaikkista elämää ylitse kaiken sen ymmärryksen kuin meillä on.

No, sitä olen ja olemme täällä toivomassa, että Jumala antaisi terveyttä ja pitkää ikää teille muutamille harvoille siellä Lapin maalla, joita hän on saanut syliinsä suljetuksi hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsimisen ja katkeran kuoleman kautta, jonka ihmis-parka on hänen päällensä saattanut syntisen ja saastaisen elämänsä kautta, joista minä suurin olen. Voi kuinka kauhea on ajatella, että ihmiset saattavat noin suuren rangaistuksen päällensä vetää, että tuollaisen armotyön ylenkatsovat ja pilkkanaan pitävät. Se on kauhea jo ajatella sen ihmisen, jonka silmät Herra on saanut avata näkemään, mikä hirmuinen tuska on ollut taivaalliselle Isälle nähdä Hänen ainoa viaton Poikansa kylpemässä omassa viattomassa veressään langennutta lastansa lunastaessaan. Se aavistaa sanalla selittämätöntä kärsimystä talle kansalle, jotka niin hirmuisella pilkalla ja ylönkatseella saattavat

heidän Lunastajansa hyljätä, kuin mitä nyt maailmassa harjoitetaan Hänen pyhää sanaansa vastaan.

Voi, sinua Suomi-parka, miksi et etsikkoaikaasi tuntenut. Voi, sinua, isä, voi sinua äiti, voi sinua lapsi, voi sinua kurja opettaja, joka hylkäsit sen enkelin äänen, jonka huulilta Herran Henki huusi kylmästä Pohjolasta sinun korviisi iankaikkisesti pitävän sanan, joka oli Jumalalta lähetetty ja niin syöksit itsesi ja koko kristikunnan suureen pimeyteen. Kohta näyttää siltä, selkeneekö sen pimeyden alta ulos enää montakaan sielua, johon sinä maailmassa rypevä opettaja eksytit niitä, jota sinuun uskoivat.

No, se 28. pv.toukokuuta, sitä me odotamme, että Jumala sallii sen niin tapahtua, että terveenä olisitte ja niin saataisiin pitää rakasta kanssakäymistä täällä Suomessa siinä toivossa, että Herra Jeesus olisi meillä seurakumppanina, kuten niin monta kertaa ennenkin, jossa meitä muutamia harvoja, heikkoja matkamiehiä on, joita vastaan vihollinen hirmuisesti rynnistää, että saisi väsymään tien päällä, josta Jumala meitä varjelkoon, että pysyisimme voiton päällä aina elämän ehtooseen asti, amen.

Se on täällä meillä ollut toivomus, että rakas veljemme Sten Johansson olisi päässyt rakkaitten veljien kanssa matkaan tässä lähetyksessä. Mutta kun hänellä voittamattomat esteet on, niin jätämme sen Jumalan haltuun, jos elonpäiviä on, niin toivomme on, että saamme nähdä toiset toisiamme jo täällä armon ajassaja jollei täällä, niin täydymme rahvaista uskomaan, että ei Jumala hyljää niitä harvoja sieluja, jotka Hänen peräänsä huutavat ja toivovat. Sillä ei vähempi auta. Täydymme nostaa uskon silmiä kohti iankaikkisuuden ihanaa maata, Lunastajallemme Jeesukselle Kristukselle kunniaksi ja iloksi Hänen Isälleen Jumalalle, ja omaksi iankaikkiseksi onneksemme siinä uskalluksessa, että meille ja

teille ovat synnit anteeksi tänäkin armon hetkenä siinä kalliissa sovintoveressä, jonka Jeesus on antanut pyhästä ruumiistaan ulos vuotaa meille puhdistukseksi.

Ja ei muuta tällä kertaa. Ole meiltä kaikilta tervehditty itse ensin ja eniten. Sano Stenille ja hänen perheellensä paljon sydämen rakkaita terveisiä ja niin Iisakille, Eerolle, Blombackelle, Dynesiukselle. Siellä on niin paljon, joita ei saata muistaa, mutta terveisiä kaikille.

Kirjoitti vaimonsa Veeran kanssa

Yrjö Mäkelä

Alkuperäinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

249. THORALF JENSEN - LAURI KOISTISELLE TAMPEREELLE

Kjöllefjord 12/9 1974

Rakkaalle ystävällemme ja ulosvalitulle Herran palvelijalle, Laurille vaimosi ja lastesi kanssa, ja anopille Olgalle, ja kaikille, jotka kilvoittelevat sitä suurta päämaalia kohti. Jumalan armo ja rauha levätköön teidän kaikkien yllänne.

Yritän nyt pränätätä joitakin rivejä, kiittääkseni kalliista kirjeestä, joka oli täällä odottamassa, kun tulimme kotiin Ruotsista. Se oli kallis, ja lohdutus sille elämälle, joka näyttää niin kätketyltä. Tulimme onnellisesti kotiin, ja kilvoittelemme tavanomaisten asiain kanssa. Pidämme pieniä kokouksiamme kuten ennenkin, ja

uskomme syntimme anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä, ja yritämme rohvaista kilvoittelemaan kaikkia autuuden vihollisia vastaan. Me emme voi käydä istumaan tien päälle, sillä silloin emme pääse perille iankaikkisiin häihin. Jeesus on sanonut, se joka pysyy loppuun asti, tulee autuaaksi.

Jumalahan on tehnyt meitä kuninkaiksi ja papeiksi, ja me olemme tulleet koko Jumalan valtakunnan perillisiksi, niin kuin on kirjoitettu, sellaisten on Jumalan valtakunta. Mehän emme ole velkapäät olemaan kuuliaiset lihalle, mutta Hengelle meidän tulee olla alamaiset. Sentähden en voi tehdä muuta kuin rohvaista teitä, jotka olette nuoret, terveet ja väkevät, ahkerasti tekemään työtä Jumalan viinamäessä.

Rakas Lauri veli. Minä olen velkapää kiittämään sinua vilpittömästä sydämestä, kaiken sen edestä, mitä olet kirjoittanut ja puhunut tämän Jumalallisen totuuden puolustukseksi. Sinä tulet saamaan Vanhurskaan ja Profeetan palkan. Jumalan enkeli sanoi profeetta Danielille, ne jotka saattavat monta vanhurskauteen, paistavat niin kuin tähdet alati ja iankaikkisesti. Sekä profeetat että apostolit paistavat armontaivaalla niin kuin tähdet kirjoituksillaan. Luther ja Laestadius paistavat meille, jotka nyt elämme, ja paistavat niin kauan kuin on ihmisiä maan päällä, jotka tahtovat etsiä valkeutta pimeydessä. Tähti oli valona tietäjille, jotka etsivät äskensyntynyttä Kuningasta.

Me olemme kaikkein onnellisimmat ihmiset maan päällä. Jumala on katsonut meidät arvollisiksi iankaikkiseen lepoon. Kun vain me kaikki voisimme nähdä sen suuruuden, ja sen armon, jolla Jumala on meitä kaunistanut, että me saamme kantaa vähän pilkkakruunusta, jota meidän Vapahtajamme on kantanut meidän tähtemme. Meillähän on ollut tilaisuus seurata sitä suurta

kunniallista laumaa lihalliseen vapauteen lyhyen aikaa, mutta me olemme valinneet kärsiä pahaa Jumalan joukon kanssa, eikä sitä valintaa kukaan tule katumaan. Kiittäkää Jumalaa sydämen pohjasta, Hänelle kuuluu kunnia ja ylistys siitä, että me olemme Jumalan rakkaat lapset, ja mehän olemme saaneet Pyhän Hengen

jumalattoman menon, mikä tahtoisi kääntää silmämme katoovaiseen maailmaan.

Jääkää hyvästi Herran rauhaan ja huomaan, ja uskokaa varmasti, että se kristillisyys, joka teillä on, se on tuonut elämän ja autuuden, ja sillä on Raamatun todistus. Uskokaa heikkoudet anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Ottakaa meitä mukaan rukouksiinne, ja kantakaa anteeksiantavaista sydäntä kaikkea kärsimättömyyttä kohtaan, joka tuntuu, kun heikko pieni uskon laiva ei mene niin kevyesti tuulta vastaan kuin me toivomme.

Kelloseppä joka sairastui Ruotsinmatkalla on nyt tullut tänne. Mutta hän on halvaantunut, eikä voi puhua. Näyttää siltä, että loppu on lähellä. Meillä on eräs ruotsalainen täällä joka kutsuu itseään Martin Hermanssoniksi, joka väittää olevansa kristitty, mutta emme löydä hänestä mitään kristillisyyttä.

Voikaa nyt oikein hyvin, veli ja sisar, ja älkää ennen kaikkea väsykö, muistakaa, että palkka on suuri taivaassa.

Lähetämme rakkaat terveisemme meiltä kaikilta jotka kilvoittelemme tässä kalliissa uskossa. Lopuksi vanhoilta ja hitailta ystäviltäsi terveiset

Thoralf ja Signe

Alkuperäinen. Norjankielinen.

Tässä suomennettuna. Lauri Koistisen arkisto.

250. LAURI KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE

Tampere 18/10 1974

Rakas vanhin ja uskollinen työntekijä Herran viinamäessä. Levi Älvgren rakkaan vaimosi Julian kanssa. Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon runsaasti tykönänne nyt ja sodan loppuun asti.

Tällä rauhan ja onnen toivotuksella lähestyn taas teitä, uskolliset matkaystävät. Vieläkin haluan kiittää kaiken rakkauden edestä, jota olemme saaneet osaksemme aina tähän asti. Jumala vain aina meitä varjelkoon, etteivät rakkauden ja vilpittömyyden siteet rikki menisi missään myrskyissä, ei hyvänä eikä pahana päivänä. Ja niin uskommekin tapahtuvan, koska vain se mieli meillä säilyy, niin kuin alusta, että maksoi mitä maksoi, suorana tahdomme seisoa sodassa ja vilpittömällä sydämellä tunnustaa kaikelle maailmalle totuuden, joka ei muutu ajan laineissa, nimittäin aikakautemme vanhinten opin, uskossa, elämässä ja esikuvassa sellaisena kuin se sen ensimmäisen auringonkoitosta huutajan huulilta on lähtenyt.

Ilmoitan tässä heti, että sain laborantin paikan Siilinjärveltä, joka on 25km Kuopiosta Iisalmeen päin. Tällä viikonlopulla on tarkoitus käydä Kuopiossa vuokraamassa asunto. Meininki on saada asunto läheltä Siilinjärveä, joka on pieni kirkonkylä. Siellä on sitten Sakarin kanssa hyvä tehdä työtä omilla laitumillamme Kaltimossa, Lieksassa ja siinä ympäristössä, sen mukaan, kuin Herra edellä kulkee ja sydämiä voittaa.

Näyttää siltä, että Itä-Suomessa on toiveita voittaa vielä eksyneitäkin, vaan Jumalan on asia. Me vain saarnaamme sen, minkä sydämissämme olemme uskoneet ja koetelleet oikeaksi, aina liit-

taen työmme yhteen vanhinten, apostolein ja profeettain perustuksen päälle, keskinäiseen rakkauteen ja anteeksiantavaisuuteen, missä ei valtakunnan eikä valtamerten rajat mitään vaikuta. Yksi on Kristuksen kirkko ja yksi on siinä laki, nimittäin Kristuksen laki, joka ei tee eroitusta ihmisten ja kansain välillä, vaan ihmisen muotoon katsomatta asettaa jokaisen ihmisen Jumalan Sanan kirkkaan peilin eteen, missä sitten kukin näkee kuvansa. Jotkut sidotaan ja jotkut päästetään, ja ihminen itse valitsee kumman tahtoo.

No eihän tänne mitään erikoista kuulu. Kuopiossa on oltu kokouksissa, ja kävin Sakarin kanssa vielä kokousten jälkeen viemässä Hynyset Lieksaan ja poikkesimme Kaltimossakin niitä kahta vanhaa vaimoa tervehtimässä. Kyllä olivat iloisia, kun menimme yllättäen sinne. Kertoivat rukoilleensa ahkerasti Jumalaa, että saisivat Kaltimoon pienet pyhärukoukset, ja lupasimmekin Sakarin kanssa, niin pian kuin on mahdollista. Ja tulevaisuudessa siellä onkin säännöllisesti syytä käydä, kunhan ensin pääsemme sinne lähelle asumaan ja elämään.

Tuntuu tässä vain Jumalan ihmeellinen johdatus olevan, kun asiat näin kääntyivät. Kyllä Olga ja Salme täällä keskenään klaaraavat, ja apuakin saavat, kun tarvetta tulee. Kyllä täällä saapi käydä Kalle ja Yrjö, jos minulla ei ole mahdollisuutta aina käydä. Ja kokoukset täällä koetetaan yhteistoimin saada aina Marianpäiväksi, niin kuin se on ollutkin.

Nyt tulevaksi pyhäksi olemme menossa Lappeenrantaan pitämään kokouksia, kun siellä on tarvetta. Ringasin papille, ja saimme lukaalin Lauritsalasta, panin myös lehteen ilmoituksen. Menemme sinne kaikki puhuvaiset miehet. Lauantaina ja pyhänä ovat kahdet kokoukset kumpanakin päivänä.

Kangoseen on täältä kaiketi monta tulijaa, vaan minä en pääse työn vuoksi tulemaan. Eikä liene suurta tarvettakaan, koska olin siellä vastikään käymässä. Mitään epäselvyyksiä täällä ei ole, ja kärsimme heikkoin voimattomuutta ja heikkoutta apostolin neuvon jälkeen. Varjelemme Herran laumaa kaikilta syrjiltä, niin paljon kuin sielunvoimia ja lahjoja Jumalalta on. Emmekä usko vihollisen niin suuria meistä voittavan, niin kauan kuin Jumalan sana puhtaana saarnataan ja järjestys kristillisyyden laitumista ylläpidetään. Tähän kaikkeen Jumala siunauksensa suokoon.

Jääkää siis hyvästi sen suuren Paimenen haltuun, joka valittunsa varjelee ja käy laumansa edellä lyöden viholliset suunsa kaksiteräisellä miekalla. Vähän aikaa vielä, ja saamme laskea matkasauvan sen sillattoman virran rantaan, jonka poikki kaikki oikeat Israelin lapset ovat kuivin kengin päässeet, jotka ovat ennen meitä täällä kiusausten korvessa ja synnin erämaassa vaeltaneet moninaisten vaivain läpi. Eivät ole haavoitta päässeet parhaatkaan sotamiehet tässä suuressa sodassa, vaan onpa heillä ja meillä olemassa sellainen suuri Parantaja, joka verellänsä on kaikki haavoittuneet korjannut. Siihen luottaen rohvaisemme vieläkin katsomaan siihen korvessa ylennettyyn vaskikäärmeeseen, kaikki käärmeen haavoittamat, että voiton päällä pysymme ja siinä vahvassa vakuutuksessa, että kaikki synnit on anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Siinäpä se on meidän vanhurskautemme, vaikka synnin voima on suuri jäsenissämme, ja usein epäilyksen aallot käyvät korkeina päämme ylitse. On kuitenkin Herra Jeesus vielä laivassa, vaikka usein näyttää piiloon menneeltä, vaikka on vain nukkumassa sen saman veneen sokkeloissa.

Terveisiä vain kaikille kristityille, jokaiselle nimeltänsä.

Jumalan rauhan terveisin, vähä veljes

Lauri, Sirkka ja lapset

Olgalta terveisiä!

P.S. Lähetän tässä muutamia vihkoja siitä Boremannin väärennyksestä. Se on kolmella kielellä ja ainakin oppineemmille pitäisi olla järkeen käypä saarna, vaikka on pelkkiä numeroita vain. Panin niitä jo Amerikkaan ja Norjaan postissa muutamia kappaleita. *Sama.*

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

251. LAURI KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE

Siilinjärvi 6/111974

Rakas veli Herrassa, Levi Älvgren ja Julia. Jumalan rauhan tervehdyksellä lähestyn Teitä, rakkaat matkaystävät. Kiitos vielä kaikesta rakkaudesta, jota saimme nauttia siellä ollessamme.

Olemme nyt täällä Siilinjärvellä, ja käyn työssä Kemira OY:n laboratoriossa. Työ on hyvä ja myös asunto. Joten ajalliset asiat ovat hyvin.

Kyllä minä tässä viivyn siksi, kunnes aika tulee sinne Lappiin lopullisesti kotiutua lähivuosina. Ennen kevättä emme kuitenkaan ole sinne tulemassa, jos ei mitään erityistä satu.

Tarpeellistapa se oli tännekin tulla, ja Saarisalojen kanssa hoitaa näitä laitumia. Kävimme pyhäinmiesten päivänä Kaltimossa ja löysimme sieltä yhden uuden kadonneen lampaan Israelin huoneesta. Yksi vanha emäntä oli lasaretilla käymässä ja kun puhuttelimme häntä, niin saimme nähdä, että hän tunsi heti meitä Jumalan lapsiksi. Hän on vanhoja kristityitä ja tullut hyljätyksi jo ennen meidän tapaamista sen kylän Boremannin joukolta.

Pidimme rukoukset ensimmäisenä pyhänä täällä meillä, kun Jaakko y.m. oli täällä vieraina. Kaltimossa olimme toisena pyhänä. Meillä saarnasi Sakari ja Kaltimossa minä. Se vaimo, jota lasaretilla puhuttelimme, tuli Brolalle rukouksiin, ja Sakari vei hänet autolla rukousten jälkeen kotiinsa.

Siellä Kangosessahan teillä on ollut kokoukset, ja vissiin on suomalaisia ollut monia vierainanne. Hauskapa siellä Lapissa olisi käydä, vaikka joka kokouksessa, jos olis mahdollista.

Ja Syrjän Reino on leikkimässä viekasta kettua ja luulee meitä narraavansa. Kävin Syrjällä pari viikkoa sitten ja Reino sanoi, että "heittäkää haihattelijat pois!" Hän tarkoitti, että Mäkelän veljekset pitäisi heittää yli laidan, ja minun ja Sakarin rakentaa parempi seurakunta. Sitten ensimmäisenä pyhäinpäivänä soitti Syrjä Saarisalolle ja kyseli kaikenlaista. Kovasti se Syrjä alkaa meistä kiinnostumaan, vaan taitaa olla ketun häntä kainalossa.

Vaan kyllä me suomalaiset yhdessä pysymme kärsien toinen toistamme rakkaudessa. Ja kyllä Jumala on meitä siunannut kristillisyydessä, niin että on meillä vielä turvan ja suojan paikka olemassa, sen aikakaudessamme eläväksi syntyneen seurakunnan helmassa, missä Herra Jeesus on ruokana ja juomana.

Uskomassa olemme vieläkin Jumalan armon kautta täydellisen syntein anteeksiantamuksen Jeesuksen nimen ja veren voiman kautta.

Terveisin

Lauri, Sirkka ja perhe

Alkuperäinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

252. LEVI ÄLVGREN - SAKARI SAARISALOLLE Y.M.

Svappavaara 23/111974

Rakkaat veljet ja uskolliset työntekijät Herran viinamäessä, Sakari Saarisalo ja Lauri Koistinen perheineen.

Jumalan rauhan tervehdyksellä tervehdän teitä sinne Suomen Siioniin, jossa hengitätte Jumalan rauhan raitista ilmaa Esikoisten seurakunnan suojassa, jossa meillä on se varma pohja ja perustus, jota ei vihollisen metsästäjät voita, jossa Jumala meitä siinä armossa varjelee, niin kuin minä uskon, jos mieli puhtaana säilyy, sillä kaksi kallista penninkiä olemme saaneet ja syntimme rangaistus on kärsitty.

Mutta iloista se on, että Herramme Kristus antoi meille oman viattomuutensa ja pyhyytensä, että saamme seisoa Herran seurakunnassa Isän kasvoin edessä puhtaana ja viattomana, vieläpä lain täyttäjänä Kristuksen kautta. Näin olet kaunistettu Siionin tytär, puhtaat ja viattomat ovat kätes ja sydämes.

Näin tulee meidän, veljet ja sisaret uskoa, vaikka vihollinen käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, ja pyytää suostuttaa fiinillä hämähäkin verkoilla, että saisi epäilemään Jumalan armosta, vaikka sen tietää, että on synti epäillä ja syy on uskoa, kuin olemme saaneet armon armosta ja kaikki synnit anteeksi. Raskas on ollut se kuulemattomuuden synti, jonka Eva teki ja yhtä raskas on vieläkin kuulemattomuuden synti, sillä se on noituuden synti. Ei lihallinen viisaus eikä eriseurain henget ymmärrä, sillä het seisovat ulkona koirain ja velhoin kanssa. Heille on Kristus saarnannut iankaikkisesta tulesta.

Sillä ei het näe, vaikka on muuttaneet Laestadiuksen oppia, sekä lisänneet että lyhentäneet Boremannin kanssa, niin syvä on se eksytyksen henki heillä. Vaikka Raamattu sanoo kaikki valehtelijaksi, jotka Jumalan sanoja muuttavat, ja valehtelija ei pidä ikinä selkiämän, sillä Jumala on paneva heidän päällensä ne vitsaukset, jotka Pyhässä Raamatussa kirjoitetut ovat.

No en tiedä muuta, mutta lähetän tämän lehden, jonka tahdoitte. Ja saan kiittää teitä, Suomen veljet, kirjeittenne ja puhelinsoittoin edestä, jotka on minua ilahuttaneet, joita Jumala teille palkitkoon täällä hyvän omantunnon rauhalla, ja Jumala antakoon teille voimaa eteenkin käsin tekemään työtä siinä painavassa ja edesvastuuUisessa Herran työssä, että monet horjuvat sielut tulisit näkemään sen vääryyden, jota on tehty ja tehdään Laestadiuksen nimen alla, jossa viettelijät ja vieteltyt menevät samaan kuoppaan, niinkuin Pyhä Paavali kirjoittaa.

Olkaat tervehdetty minulta vaimoni Julian kanssa. Dynesius käskee nimellisesti häitä terveisiä ja kaikki kristityt. Terveisiä saarnaajille ja kaikille kristityille, ketä näette.

Heikko veljenne uskossa.

Levi Älvgren

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

253. LAURI KOISTINEN - FRANS JA UNO MARTINSSONILLE Y.M.

Siilinjärvi 5/1 1975

Rakkaat veljet ja sisaret Herrassa, Fransi, Esteri, Uno, Linnea, Kalle ja Hilma kaikkien lastenne ja kylän kristittyin kanssa, Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teissä.

Tahdon kiittää teitä kaikkia sen suurenmoisen rakkauden edestä, mitä olemme saaneet osaksemme siellä Tjautjasjärvellä

nytkin uuden vuoden kokouksissa, josta Isä Jumala teitä runsaasti palkitkoon ja siunatkoon.

Vilpitön on ollut ahkeruutenne Herrassa ja uskollisesti olette jaksaneet Herran huonetta rakentaa näinä raskaina ja ikävinä aikoina, kun vihollinen on niin paljon turmellut Herran peltoa, sekä Lapissa että lannassa. Uskosta se on voima vuotanut teille ja meille, vaikka ihminen omasta puolestaan on niin hidas kaikkeen hyvään sen poisottamattoman syntiturmeluksen tähden, joka aina kysyy valtansa perään niin kauan kuin tässä savimajassa asustamme.

Jumalalle se on kiitos ja kunnia aina annettu kristittyin parissa, vaan paljon olemme kiitollisuuden velassa myös Jumalan ihmisille. Tämän kiitollisuudenvelan tähden tuntuu usein pahalta, kun ei ihminen saata antaa mitään vastalahjaa, vaan kiitollinen sydän on ainoa lahja, ja sydämen puolesta tunnetut kristityt ovat toisilleen julkiset sydämen pohjasta asti. Ja vaikka sydän on myös kaiken pahan lähde meissä, niin kuitenkin tunnemme me puhtaan rakkauden toisiamme kohtaan niin kauan kuin se Sotasankari Mikael saa olla Valtiaana sydämissämme. Vaan paljon tuntee tunnollinen ihminen puutosta tykönänsä. Ja vaara on, että lihallinen mieli ja hempeys pääsevät meissä Kristuksen rakkauden edelle, ja silloin muuttuu kristillisyys lihalliseksi. Vaan kaikkia näitä häädymme usein poisperata ja korjata kotisesta elämästä alkaen.

Kaiken kristillisyyden ja autuudentoivon olemme me suomalaiset saaneet lähetettynä sieltä laihasta Lapinmaasta uskollisten vanhinten kautta alusta niin tähän asti. Ei ole sitä meille ensiksi annettu, vaan Jumala on viisaudessaan niin johdattanut asiansa, että on etsikon päivää antanut vielä meille eteläsuomalaisillekin, ja vieläkin on löytynyt ja yhä löytyy uusia veljiä ja sisaria valittuin

lukuun täällä Suomen Siionissa, joka on meille iloksi ja turvaksi, niin että jaksamme eteenkin käsin työtä tehdä Jumalan armon ja avun kautta Herran viinamäessä. Sillä se on koeteltu asia, että Jumala antaa voimaa työmiehiUeen sen jälkeen kuin kysymystä ja kaipausta kansoissa on. Ja niin kauan kuin on kaipaavaisia, niin jaksaa myös Pyhä Henki nuhdella maailmaa ja virvoittaa janoovaiset sielut.

Suuri on ollut järistys taivaassa ja maan päällä, kun hengellinen hallitus tuli niin peräti hyljätyksi, että kaikki saarnaajat yli koko kristillisyyden laveuden ovat hyljänneet esikoisuuden eriseurana niin kuin vuosisadan vaihteessakin tapahtui. Nyt ovat vain petoksella varastaneet esikoisten nimen, vaikka ovatkin poikenneet esikoisten opista, sen hyljänneet uskossa, opissa ja esikuvassa. Ja sen tilalle on pantu Boremannin oppikirja (joka on pappisvanhurskaus), kuollut usko on sydämessä, koska hedelmät ovat lihalliset. Vanha esikuva pidetään pilkkana ja maailman muoto on päälle puettu. Semmoinen lihallisen vapauden ja väärän vanhurskauden sekasotku kulkee kuitenkin esikoisten seurakuntana. Mikä hirveä synti Jumalan edessä!

Me olemme kuitenkin siitä onnettomuudesta selvinneet läpi, mutta emme omasta voimasta emmekä omasta viisaudesta, vaan yksin Jumalan tutkimattoman valitsemisen armon kautta. Usein muistan, kuinka minä kohdaltani tulin ulos tuon väkevän eksytyksen alta. Ja sinä aikana oli Fransi-veli niitä ensimmäisiä, joita sain puhutella ja koetella. Fransi asui silloin vielä vanhassa paikassa ja Edla oli jo haudattu. Olin minäkin Edlaa saattamassa, ja Levi puhutteli minua kirkonmaalla. Edlan muistopuhe, jonka Levi piti Gellivaaran kirkossa Ilmestyskirjan värssyä muistellen, teki minuun syvän vaikutuksen. Pyhä Henki painoi syvälle

sydämeen sen vakuutuksen, että tuon miehen puheessa on suuri viisaus, josta pitää ottaa lähemmin selvää. Mutta Gellivaaralaiset sanoivat Leviä hulluksi hengellisen vihan tähden, joka heistä näkyi selvästi päälle.

Fransi veljeä muistan aina rakkaana, sillä usein kävin Tjautjasjärvellä lepäämässä ja kortteerasin Fransin vanhassa tuvassa. Yhteen tulimme ja liitimme aina sen alkuperäisen opin päälle ja niihin uskollisiin työmiehiin, jotka siellä ovat veräjällä seisoneet, Augustiin ja Leeviin ynnä muihin. Tahdommekin aika muistaa, kuinka kranttu asia kristillisyydessä on erityisesti se hengellinen hallitus, jonka Jumala on asettanut. Sen tähden tahdomme puolustaa meidän uskolliset saarnaajat ja rukoustenpitäjät kaikissa paikoissa, emmekä koskaan sanallakaan heitä arvostele, sillä silloin Jumala meitä rankaisee. Nooa oli vanhin Herran seurakunnassa, ja makasi alastoinna ja päihtyneenä lattialla. Hänen poikansa näki tämän ja vei muitten korviin. Jumala rankaisi poikaa kuolemalla. Tästä näkyy, että hengellinen hallitus pitää suojata, vaikka siinä vielä heikkouttakin löytyisi. Mutta niinkuin nyt on, niin on meillä niin Jumalalta vahvistetut vanhimmat, että ei ole mitään heikkoutta näkösällä, ja jos heikkouden syntiä tulisikin, niin mitä se hengelliseen hallitukseen kuuluu? Sillä pieni on ihmisheikkous opin eksytyksen rinnalla, kirjoittaa Augusti-vanhin eräässä preivissä.

En minä ole näkemässä mitään sellaisia merkkejä teissä, rakkaat matkakumppanit, että olisitte hengellistä hallitusta sanallakaan moittineet, vaan kirjoitan siitä syystä, että se on meille aina hyödyllinen, että valvomme ja vahvistumme Jumalan asiassa. Erittäinkin nuorille on tarpeen näitä opettaa, sillä tulevain koettelemusten varalle ovat kaikki ensimmäisetkin puustavit tarpeelliset.

Apostoli Pietarikin kirjoittaa yhdellä tavalla ensimmäisiä puustaveja yhä uudestaan.

Jos meille on tarpeellinen tuntea hengellinen hallituksemme ja esikoisten seurakunnan hallitusmuoto, niin tarpeellinen on myöskin puolustaa se oikea oppi kaikkea vastaansanomista ja vääryyttä vastaan. Ja vaikka emme ymmärtäisikään paljon itse opista monia viettelijöitä ja älyniekkoja vastustaessamme, niin riittää meille hyvin sota-aseeksi tällä ajalla se tunnustus, että Laestadius on se kirkkain aamutähti aikakautemme kristillisyydessä, ja joka siitä opista poikkeaa hiuskarvankaan verran, joko opin, elämän tai esikuvan puolesta, niin se ei ole vielä oikealle tielle tullut, vaan on ulkopuolella, missä hiiret ja rotat ovat. Ja me olemme täydelliset kristityt ja omistamme tuon kaiken alkuperäisen ja puhtaan opin, elämän ja esikuvan, koska me olemme uudensyntymisen armosta tulleet sisälle siihen seurakuntaan sen verisen oven kautta, ja sen seurakunnan helmassa meitä hoidetaan niin kuin lapsia, ja aina meitä pestään puhtaiksi heikkouden synneistä ja epäilyksistä, ja vielä ehdollisistakin synneistä Karitsan veren kautta. Vaanjos synti tulee luvalliseksi, niin tunto kadottaa voimansa, ja ihminen tulee sen kuulemattomuuden kautta tuomion alle ja eksyy synkkään metsään, jota emme soisi kenellekään meidän rakkaista matkakumppaneistamme.

Kauniina ja ihanina katselen teitä kaikkia, Tjautjasjarven kristityt. Varmasti kasvavat iankaikkisuuden kukkaset teidän hautanne päällä, kun se aika tulee, jolloin Jumala kutsuu omiansa levolle täältä maailman korvesta. Synkeys peittää maan, mutta Goosenin maalla paistaa vielä kirkas aurinko, joka meitä oikeita Israelin lapsia lämmittää. Kyllä tulee joskus niin kova koti-ikävä siihen oikeaan taivaalliseen kotiin, että olisi jo valmis lentämään

täältä pois. Mutta Jumala katsoo viisaudessaan, mikä meille paras on. Sen tähden tyydymme Hänen tahtoonsa.

Niin jääkää nyt hyvästi, kesäpääskyset ja satakieliset, pian pääsette ja pääsemme lentämään lämpimämpään ilmaan toiselle puolelle maata, missä aurinko paistaa keskellä taivasta eikä koskaan enää laske.

Rohvaiskaa sydämenne uskomaan kaikki epäilykset ja heikkoudet anteeksi, Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa, maahanvuotaneessa sovintoveressä viattomassa. Niin muistatte ja muistamme toisiamme esirukouksissa sillä toivolla, että pian saamme yhteen tulla, jos ei enää tässä maan tomussa, niin kirkkaammassa ilmassa, kaikkien valittuin kanssa, missä he veisaavat voiton virttä ja kiitosta sille tapetulle Karitsalle nyt ja iankaikkisesti, amen.

Rakkain terveisin

Lauri, Sirkka ja lapset

Terveisiä Saarisaloilta.

PS. Olisi hauska saada joku sana ja kuulla jos saitte tämän. *Sama.*

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

254. LEVI ÄLVGREN - EERO KINNUSELLE

Svappavaara 11/1 1975

Rakas veljeni Herrassa Eero ynnä vaimosi Toinin ja koko teidän perheenne kanssa. Jumalan armo lisääntyköön sinulle, ynnä

muille siellä Lahdessa oleville Jumalan valituille Herramme Kristuksen kautta.

Kiitän sinun kirjeesi edestä, joka oli kallis. Jumala sinua vahvistakoon ja teitä kaikkia, sekä vielä perhe-elämässäkin kantamaan anteeksiantavaista sydäntä toisianne kohtaan. Siihen Jumala antakoon voimaa, sillä moninaisissa met kukin puutumme. Sentähden tarvitsemme kahden penningin voimasta kilvoitella, että Jumalan armon kautta pysymme parannuksen tekijänä sen kaitaisen tien päällä, jossa ei ole kuin yhden miehen veriset jäljet, jotka menevät läpi turmeluksen pilkkakaupunkia Golgatalle, jossa Hän on kärsinyt meidän edestämme kuoleman kuolemalla ja helvetin helvetillä, ja vetänyt meitä ylös siitä kuopasta, jossa jumalattomat vaivataan.

Jumalan rauhan tervehdyksellä tervehdän teitä siellä Suomen Siionissa koko sydämellä, sillä ikuiseen muistoon olette jääneet; kaikki net sielut ja sydämet, sen esikoisseurakunnan suojassa, jossa on Kristus hallitsijana Hänen Henkensä kautta, jota ei voi helvetin portit kukistaa. Jumala antakoon teille ja meille onnen ja siunauksen, että ei teidän eikä meidän uskomme puuttuman pitäis, mutta että Herra teitä ja meitä vahvistais sen Poikalapsen Jeesuksen kautta, joka on syntynyt teidän ja meidän sydämelle, josta olemme saaneet maistaa sitä taivaallista esimakua, vaikka se usein tuntuu, että se on jääny niinkuin unhotuksen virtaan, net entiset hartauven ajat, koska met jaksoimme uskoa sen ilon tuntemisesta. Mutta nyt kuin on uskosta eläminen ja sydän jäähtynyt ja mieli väkisin maailmaintuu, niin tosi on kuten kirjoitat, että kyllä joutuu yövuoteellaan huokaamaan Jumalan tykö, että hän minua varjelis, että ei suostuis vihollisen nuoliin, sillä kaikki on tosi, niinkuin kirjoitat, sillä emme ole sen paremmaksi tulleet tuntemisten

suhteen, mutta häätyy sanoa niin kuin Luther sannoo, että vihollinen on tuhanten juonten mestari.

Mutta se sama Luther saarnaa semmoisen evankeliumin meille, että vaikka tuhannen kertaa päivässä huorin teet ja murhaat, niin usko sitä lujempaan, ja jos et usko, niin olet helvetin oma. Ja niin se on, veljeni, suuri armo, että niin pahana saamme uskoa synnit anteeksi Jeesuksen nimen ja veren voimasta, joka on puhdistusaine meille suurille syntisille. Ja sentähden täydymme sanoa, että joka pahana uskoo, se pyhänä pyssyy.

No en tiedä muuta, mutta hauskat olit kokoukset Tjautjasjärvessä, ja Jumalan voima oli kristittyin matkassa, että taivaan lintujen äänet on kuuluneet kokouspaikalla, että minunkin kylmä sydän on saanut maistaa, kuinka suloinen on Herra, josta olkoon kiitos taivaan Jumalalle. Kiitoksia paljon Kuokkasen Vilhon terveisistä, kyllä toivon, että Vilho tullee tänne, jossa vielä Laestadiuksen oppia tahdotaan seurata, niin kuin tetkin siellä, jotka ahkeroitte samassa hengessä meidän kanssa, vaikka asia pitäis olla selvillä kaikille, että jossa Jumalan sanat lisätään ja muutetaan, niinkuin on tehty Suomessa ja täällä Ruotsin Lapissa, jossa Gunnari on hyväksynyt sen Boremannin postillan, se on Pyhän Hengen työ rikki revitty, ja siihen on vahvat Raamatut, että vääryyven alla ei ole yhtään autuutta. Ja sentähden kirjoittaa Raattamaa Amerikkaan Saivonmuotkasta 25. lokakuuta 1877: "Rakkaille veljille Nils Petter Starkka ja Johan Ruonavaara, — kiitän kirjainne edestä, —joista kuulemma, että Salomo Korteniemi estää muitakin kuulemasta Jumalan sanaa, joka Euroopan kristittyin kirjoissa veljellisellä rakkaudella kirjoitettu on, ja saarnattu parannusta ja syntein anteeksiantamusta Herran nimeen. Sen osoittavat Korteniemi-veljen omat kirjoitukset joukkoinens, etteivät pysy Kris-

tuksen opissa, että tottelisivat elävää seurakuntaa, jonka Herra Kristus rakentanut on ensinnä Euroopassa ja levittänyt Amerikkaan asti. Yksi on Kristus ja yksi on seurakunta, ja esikoisten seurakunta on oikia seurakunta, johon kaikki kootut olemma. Ja jos joku joukko erkaantuu, niin eivät ole seurakunta vaan metsätokka ja eksyneet lampaat, joita Hyvä Paimen palvelijainsa kanssa etsii, ja kuin hän löytää, kantaa hän laumansa tykö yhteen lammas-huoneeseen. Ei valtakuntain rajat eroita Kristuksen seurakuntaa. - - - Sen tähden ratkaiskaa asiat Raamattuin jälkeen, että vaivatut vapauteen pääsevät."

Ole tervehditty minulta Julian kanssa ja terveisiä saarnaajilta ja kristityiltä.

Piirsi heikko veljesi uskossa

Levi Älvgren

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

255. LEVI ÄLVGREN Y.M. - YRJÖ MÄKELÄLLE Y.M.

Svappavaara 28/11975

Rakkaille veljille ja uskollisille työntekijöille Herran viinamäen raskaassa ja paljon painavassa työssä siellä Suomen Siionissa, Yrjö Mäkelä, Severi Mäkelä, Lauri Koistinen, Kalle Koistinen, Heimo Mäkelä, Sakari Saarisalo, Eero Kinnunen, Jouni Nevala, Salme Ylenius, Armas, Toivo, Leevi, Pentti Mäkelä, E.Hynynen,

professori Saarisalo ynnä muut kristityt ja palvelevaiset vaimot ja totuuden apulaiset, Hannu Viljakainen, Alpo Kotikivi, joitten nimet ovat kutsukirjeessä.

Ja saamme kiittää sen kutsukirjeen edestä, jonka olemme saaneet, josta tulee näköiselle, että on yksimielinen kutsun ääni sekä vanhoilla että nuorilla. Ja sentähden emme saata kieltää, jos Herra sen suopi ja Jumala meille terveyttä ja voimaa antaa, ja se aika, josta teidän kanssa olen puhunut, että se olis minun mielestä sopivin 2.päivä neljännessä kuussa olla siellä. Mutta olimme pyhänä Kirunassa koolla, ja se Eero halusi, että olisimme siellä jo toinen päivä aamulla. Muuten olivat kaikki yksimieliset, jos ei erityisiä poikkeuksia tule, sillä ihminen tiensä aikoo, mutta Herra sen päättää.

Jumalan armo lisääntyköön teille ja teidän huonekunnillenne, jotka hengitätte Jumalan armon raitista ilmaa sen oikean äitin sylissä, joka on se ensiksi syntynyt seurakunta täällä Ruotsin Lapin maalla; vuonna 1844 silloin se Poika-lapsi syntyi Laestadiuksen sydämelle, ja sen tähden net kirjat täytyisit puhtaana kaikilla säilyä, sen syyn tähden kuin niissä on Esikoisen oppi, se on JCristuksen oppi, ja joka sen hyljää, se ei ole ainoastansa hyljännyt Laestadiusta, mutta se on hyljännyt Jumalan, syystä kuin se on Pyhän Hengen kautta saarnannut. Ja sentähden se on Pyhän Hengen työ rikki revitty, vaikka Evald Larsson oli Johannes Vingbäckille sanonut, että ei net Laestadiuksen saarnat kuulu niihin Jumalan Pojan sanoihin, jotka ovat Ilmestyskirjassa, mutta kyllä on varmasti ollu sama Pyhä Henki, että ei se mene mukittelemalla, ja pettää yksinkertaisia, ja sen kautta kuljettaa niitä onnettomuuteen. Kyllä tullee raskas voi-huuto niitten päälle, mutta paratkoon Jumala, ja vielä senki sanonnu, että met olemme muka liika tarkat ulkonaisissa.

Mutta emme löydä sitä, kuin katsomme Laestadiuksen ja vanhinten oppia, sillä siellä on kirjoitettu, että uskossa, opissa, elämässä ja esikuvassa, ja vielä seki, että kaikki net ajatukset, joita ei ole Jumalan Henki vaikuttannut, luetaan synniksi. Kyllä tullee selville, että on sama henki, minkä provasti Grapen ja prinsessa Eugenian välinen kirjeenvaihto osoittaa.

Ja sentähden nuhdelkoon Pyhä Henki teidän ja meidän suumme kautta vanhurskasta maailmaa epäuskon ja tuomion tähden. Sillä vihollinen tahtoisi hajoittaa viinimäen aidan. Ja sentähden tarvitsemme astua särjettyin paikkain eteen, sillä Kristus on itse pannu aidan, ja seisoo veräjällä Herran edessä veripunaisessa puvussa, sanoen se on täytetty. Mutta jos met toisin opetamme ja toisin elämme, kuin Jumalan sana neuvoo, se häpäisee meidän seassamme Jumalan nimen, siitä varjele meitä, O' Taivaallinen Isä! sannoo Luther.

En tiedä muuta tällä kertaa, kuin hyvästi, rakkaat ystävät, sen ylimmäisen Paimenen haltuun siinä toivossa, että jos emme näe toisiamme tämän maan päällä, niin kuitenkin kunnian rannalla, jossa saamme olla yhdessä ja veisata voiton virttä Karitsalle, joka on meitä verellänsä ostanut ja kaikki synnit meille anteeksi antanut sen sovinnon kautta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa meidän Herrassamme.

No, turvassa olemme, kuin olemme Siionin linnassa, jossa rauhan kelloja soitetaan. Sydämen rakkaat terveiset kaikilta kristityiltä. Seurakunnan kanssa ja puolesta.

Levi Älvgren, Sten Johansson, Frans Martinsson, Isak Gunnelbrand, Eero Mäkelä, Edvin Abrahamsson, Arvid Stålnacke, Johannes Vingbäck.

Valokopio alkuperäisestä.
Lauri Koistisen arkisto.

256. LAURI KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE

Siilinjärvi 19/2 1975

Rakas veli Herrassa ja uskollinen työntekijä Herran viinamäessä, Levi Älvgren rakkaan vaimosi Julian kanssa, Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestyn teitä ikuisella rakkaudella muistettavat matkakumppanit elämän tiellä.

Kiitän kirjeen ja terveisten edestä, ja lähetän kiitolliset terveiset kaikille, jotka ovat meitä muistamassa.

Tämänkertainen lähetysreissu on lopullisesti suunniteltu ja lähetän matkaohjelman sinne muutamana kappaleena, jotta saavat muutamat sielläkin niistä nähdä matkan kulun, jos haluavat.

Täällä Itä-Suomessa on kristillisyys menestynyt hyvin, ja näyttää siltä, että työtä piisaa, kun vain olisi tarmoa sitä toimittaa niillä lahjoilla, mitä Jumalalta saaneet olemme. Ei se ole lahjain puute, vaan hengellinen laiskuus ja peräsuolen murhe ynnä muut pirun paulat, jotka estävät toimellisesta kilvoituksesta.

Olemme nyt kulkeneet koko ahkerasti näillä laitumilla Sakarin kanssa, ja Lappeenrannassakin kävimme, missä Kalle ja Severikin olivat, jossa sovimme lähetysreissun kulusta. Viime pyhänä olimme Lieksassa ja Kaltimossa. Pidimme rukoukset Kaltimossa. Siellä oli Lieksan Hynyset, Brolan sisarukset ja Kuroska Enosta. Vaativat minua saarnaamaan ja kyllä sen tunsi, että Jumala avasi sanansa

oven, vaikka suuren hengellisen köyhyyden läpi sitä joutuu sanan-palvelijana olemaan.

Kallekin näyttää saaneen työmaan tästä läheltä, vain 10 peninkulmaa etelään Kuopiosta. Se työ alkaa kai toukokuussa, ja perhe muuttaa kesän alusta sinne. Onpa meillä täällä töitä Herran pelloilla, ja hyvä alkuhan täällä jo onkin. Mielessä on alkaa vähitellen järjestämään julkisia pyhänikouksia ja kokouksia näillä paikoilla. Eihän maailman korvesta tule kukaan minulta apua hakemaan sielullensa omasta sänkykammaristani tai sohvan kannelta. Kyllä se häätyy profeetan mennä kansan tykö huutamaan, mutta vanha Aatami panee kovasti hanttiin.

Maailman tilanne näyttää menevän siihen suuntaan, että kansoissa alkaa herätä todellista kysymystä hengellisen vapahtajan perään, sillä maallinen vapahtaja kuolee, kun politiikan turva häipyy toivottomuuteen. Kova aika on parasta etsikon aikaa. Saati vain löytyy niitä sotamiehiä, jotka itseänsä säästämättä lähtevät taistelemaan pirun kanssa ihmisten sieluista Jumalan Hengen kautta. Silloin palkollinen pakenee ja pelkurit palajavat koteihinsa. Antakoon Jumala vielä Isaelille yhden Gideonin ja yhden Daavidin, joka lyöpi filistealaiset takaperin.

No, ei minulla ole mitään erityistä kerrottavaa täältäpäin. Ajalliset ovat hyvin ja kaikkea on yltäkyllin. On täällä yksi Baalin profeetta mennyt ylimmäisen Tuomarin eteen, nimittäin Iisakki Mielonen Kaltimosta. Mikä onkin hyvä asia, sillä hän oli voimallinen valehtelemaan meidän päällemme ja oli vartioitsemassa omanvanhurskauden vankihuonetta, ettei kukaan pääsisi sieltä Jumalan lasten tykö.

Niinpä lopettelenkin näitä rivejä onnen toivotuksilla, ja tervetulemaan tänne Suomen taistelukentille, Jumalan sota-

miehet. Onhan teillä kaikki Jumalan sota-aseet myötänne, ja Jumalan voimalla Te soditte niin kuin mekin, antaen kunnian yksin Hänelle, jolle se kuuluu. Armosta olemme mitä olemme. Jumalan edessä olemme Kristuksen kaltaiset, mutta maailman ja perkeleen joukon edessä me olemme suurimmat pahantekijät ja sontatunkio. Niin on ollut Herrammekin, kuinkas sitten opetuslapset voisivat muuta odottaa?

Onkin meillä syytä muistaa niitä kunniamerkkejä, joita se suuri Sotasankari on kantanut silloin, kun Hän korkeimmassa kunniassaan maksoi sen lunastuksen pääsumman. On ollut piikkikruunu ja pilkkakaapu, ja myös ristinpuu, jonka päälle viaton ruumis pingotettiin avoimen taivaan alla kaikille verikoirille ja ristin vihollisille huvitukseksi. Siinä Vanhimman sydän puhkaistiin ja viaton veri vuodatettiin viimeiseen pisaraan tämän kirotun maan päälle.

Pakahda ja huuda, Siionin tytär, katsoessasi Taivaallisen Ylkäsi kauneutta, kun Hän suurimman rakkautensa paljasti ja avasi paratiisin portit kaikille katuvaisille ja uskovaisille. Ei ollut halpa hinta lankeemuksen syntiä maksaa. Kyllä on syytä meillä, rakkaat ystävät, enempi rientää oikeille valvomapaikoille ja ahkeroida Herran esikuvaa seurata tämän viimeisen lyhykäisen taipaleen, mikä vielä jäljellä on.

Teemme niitä lupauksia, että tahdomme tästedes runsaamman hedelmän kantaa, uutterammin työhön käydä, korkeammalla äänellä huutamaan paatuneille, kiivaammin vääryyttä rangaista. Jumala siihen armonsa antakoon teille ja meille.

Niin olemme hyvässä turvassa sen esikoisten seurakunnan helmassa, mikä seurakunta on Aabelista asti ollut käärmeen vihan alla, vaan maailman alusta priiskoitusveren osallisuudessa, joka

parempia puhuu kuin Aabelin veri. Ei olekaan priiskoitusverta ulkopuolella esikoisten seurakuntaa ja pyhäin yhteyttä, vaikka olisi kuinka suuret laumat ja kiiltävä jumalisuus. Sentähden todistan minäkin, heikko veljenne ja matkakumppaninne, kaikki synnit ja heikkoudet anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Ei ole meillä muuta vanhurskautta, kuin syntein anteeksiantamus. Jumala vain meitä auttakoon aina muistamaan lunastuksen korkeata hintaa. Jääkää Jumalan rauhaan. Vähä veljenne

Lauri perheineen

Jäljennös.
Lauri Koistisen arkisto.
Tämän kirjeen Eero Mäkelä kertoi Levi-vannimman lukeneen ääneen kristittyin seassa. Sten Johansson loukkaantui puheeseen "profeetasta sohvankannella", luullen kirjoittajan tarkoittaneen häntä. Itseasiassa puhuin itsestäni. Tämän kirjeen perusteella Sten Johansson alkoi puhumaan, että "Lauri on noussut ylpeyteen". /LK/

257. LAURI KOISTINEN - THORALF JENSENILLE

Siilinjärvi 22/2 1975

Rakas veli ja uskollinen työntekijä Herran viinamäessä Jäämeren rannalla, Thoralf Jensen yhdessä rakkaan puolisosi ja perheesi, sekä koko sen Jumalan lapsilauman kanssa, jotka ovat esikoisten seurakunnassa ja taivaaseen sisällekirjoitetut, Jumalan

armo ja rauha olkoon teidän kanssanne nyt ja elämän onnelliseen iltaan asti.

Monet kiitokset kaikesta rakkaudesta ja palveluksesta, jota mekin olemme niin runsaasti saaneet nauttia näinä viimeisinä harvoina vuosina, kun olemme tulleet yhteen Jumalan käsittämättömästä johdatuksesta. Ajatelkaa, että olemme syntyneet niin kaukana toisistamme, te Jäämeren rannalla ja me Itämeren rannalla, ja me olemme löytäneet toisemme Ruotsin Lapisssa, vastasyntyneen Poikalapsen ympärillä, joka meidän aikakaudellamme on syntynyt Lapinmaan köyhässä Betlehemissä. Me tulimme kaukaa maailman eri ääriltä, niin kuin tietäjät Idästä tulivat tervehtimään Jumalan Poikaa uuden testamentin alussa. Eikä se ole meidän viisautemme, vaan Jumalan armollinen johdatus ja valitsemus.

Monia ihmeellisiä muutoksia olemme kuitenkin saaneet kokea tänä lyhyenä aikana, kun meitä on Jeesuksen nimen tähden alettu kutsumaan samarialaisiksi ja eriseuraisiksi. Olemme kokeneet, että Jumalan asia menee eteenpäin, siitä huolimatta että me olemme heikot uskomaan Herran päälle, joka on mukana laivassa.

Täällä Suomessa meni joka ikinen saarnaaja Baalin profeettain perässä yhdistäen itsensä Juudaksen kanssa tappaakseen viimeisen kipinänkin Jumalan Hengestä, joka oli jäljellä joissakin sydämissä. Mutta niin ei tapahtunut, vaan Mikael on sotinut enkeleittensä mukana ja puhdistanut seurakunnan käyttämällä hyväkseen murhanenkeliä, omanvanhurskauden perkelettä, työssään. Rikkaruoho tuli yhteensidotuksi pappein henkivallalla tullakseen poltetuksi. Muutaman harvan nisunjyvän ovat Jumalan heikot välikappaleet auttaneet ulos turmeltuneesta lyhteestä. Se iso joukko jäi koostumaan ainoastaan kuivista puista. Me emme voi löytää

sieltä ainuttakaan kukkaa, puhumattakaan kypsistä hedelmistä. Niin perusteellisesti on Herran viinamäki turmeltu. Ei yksikään elävä ihminen voi siellä viihtyä. Vain pedot ja saastaiset eläimet polkevat ja paskantavat siellä.

Mutta huolimatta siitä, että pimeys peittää koko Egyptin, paistaa kuitenkin armon aurinko keskellä taivasta Goosenin maalla, missä Israelin lapset asuvat. Me olemme muukalaiset ja vieraat täällä, mutta meillä on lupaukset, että saamme periä luvatun maan lyhyen ja vaivalloisen maallisen vaelluksen jälkeen täällä erämaassa. Kuitenkin seuraa kallio Kristus meitä, ja me saamme vielä juoda siitä lähteestä, kaikki janoovat ja isoovat sielut. Ja Jeesus on sanonut eräälle vaimolle Samarian kaivolla, että joka siitä vedestä juo, jota Hän antaa, ei hän koskaan janoo, sillä se vesi tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kuohuu ijankaikkiseen elämään. Sillä lähteellä on alkunsa niissä sydämissä, jotka ovat saaneet asuvaisen Pyhän Hengen Jumalan Pojalta, joka on seurakunta. Jeesus elää täällä maan päällä kristittyin sydämissä, ja hallitsee seurakuntaansa ja ohjaa kaiken. Hän on jättänyt kaiken valtansa seurakuntaansa, joka hallitsee kaikkia Jumalan aarteita. Sen tähden meidän tulee aina muistaa, että elävä kristillisyys ja esikoisten seurakunta on Jumalasta lähtöisin. Ei tässä ole kysymys ihmisten keksinnöistä.

Ajatukset lentävät usein sinne pohjoiseen, Jäämeren tunturimaihin, missä vielä tänäkin päivänä on pieni Goosenin maa, missä aurinko paistaa keskellä taivasta. Teillä on hyvä olla kaikin puolin, ja saatte olla kiitollisia siitä, mitä armosta olette saaneet.

Herran seurakunta on kaikkina aikoina ollut tuntematon maailmalle. Eivät juutalaiset tunteneet Jumalan Poikaa heidän etsikko aikanaan. Eivät paavilaiset papit eivätkä teologit tunteneet

Jumalan Poikaa Johan Hussissa. Vielä vähemmin paavikunta tunsi Kristuksen oppi-isässämme Lutherissa, eivätkä kuolleen uskon papit tunteneet Jumalan Poikaa Laestadiuksessa. Eivät myöskään kuolleet lestadiolaiset tunne Jumalan Poikaa niissä, jotka tänään kantavat Häntä sydämissään. Mutta Jumala tuntee omansa. Ja Jeesuksen lampaat tuntevat toisensa ja Paimenensa.

Sen tähden saamme olla hyvässä turvassa esikoisten seurakunnan helmassa, missä meidän tulee sanoa: **Minun ikeeni on suloinen, ja minun kuormani on** keveä". Meitä ei ole vielä vainottu vereen asti, mutta Raattamaa sanoo, että tämä viimeinen etsikkoaika päättyy marttyyrien verellä. Jos joku meistä elää siihen asti, niin seisokaamme urhoollisina sodassa ja olkaamme lohdutetut Jumalan sanan lupauksilla. Hän on vahvistava meitä kaikissa koettelemuksissa.

Siin sanomme hyvästi taas tällä kertaa. Meillä on kaikkea, mitä elämään ja jumaliseen menoon tulee, kuten Pietari kirjoittaa. Me koetamme työtä tehdä niillä pienillä voimilla, joita meillä on kantaaksemme huolta siitä pienestä lapsilaumasta, joka ympärillämme on. Kristillisyys menestyy emmekä ole yksin. Emme myöskään ole työttömänä Jumalan viinamäessä, mutta me olemme saaneet kokea, että ihmisillä on kaipaus päästä Jumalan rakkauden osallisuuteen - ja sen tähden meidän pitää valittaa, että työväkeä on niin vähän, eloa on kyllä paljon, mutta me voimme niin vähän.

Jääkää nyt Jumalan mahtavain siipein alleja yhdistäkää itsenne rukoukseen meidän puolestamme täällä Itä-Suomessa, jotka yhdessä teidän kanssanne kilvoittelemme tämän kalliin totuuden puolesta. Uskokaa kaikki heikkoudet anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä, ja kantakaa anteeksiantavaista sydäntä meitä kohtaan, jotka usein haavoitumme sodassa vihollisen hyökkäyksistä. Kärsi-

mättömyys ja kiittämättömyys tahtovat usein tehdä vahinkoa, sillä turmeltu luonto ei ole vielä tullut kristityksi, eikä myöskään tule, ennen kuin siinä suuressa ja perusteellisessa puhdistuksessa, kuolemassa.

Terveisiä kaikille kristityille, jokaiselle nimeltä, niinkuin me olisimme itse siellä ja ottaisimme kaikkia ympäri kaulan.

Ja lopuksi ole itse Signen kanssa eniten tervehditty meiltä

Lauri, Sirkka ja lapset

Jäljennös. Norjankielinen.

Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

258. LEVI ÄLVGREN - LAURI KOISTISELLE SIILINJÄRVELLE

Svappavaara 9/3 1975

Rakkaalle ja uskolliselle työntekijälle Herran viinamäessä, Lauri, sinun perheesi kanssa.

Saan kiittää sen kalliin ja opettavaisen kirjeen edestä, jonka olen saanut, joita olen monille lähettänyt, sillä se on hauska nähdä ja kuulla, että kristillisyys menee eteenpäin. Ja se on kallista, että ihmisille kirkastuu, että emme ole lohkoja ja lahkoja, vaan olemme oikean seurakunnan jäsenet, jonka pää Kristus on.

Ja sen tähden tarvitsemme rukoilla Herraa Jeesusta, että emme kokoais laumoja selkämme taakse, mutta sen ensinsynty-

neen seurakunnan helmaan, jossa Laestadius on alkanut huutamaan Esikoisen hengellä. Ja sentähden kirjoittaa Raattamaa, että minä olen esikoinen monen veljen seassa. Ja sentähden kuin net on olleet ensimmäiset, niin net on esikoiset. Ja niitten oppi on oikea.

No en tiedä muuta tällä kertaa, mutta sydämelliset terveiset minulta Julian kanssa. Ja tässä lähetän nämät Gunnarin kuvat ja sen hiihto-Erik Larssonin, joka on yksi niistä Kirunan rukousten pitäjistä.*

Piirsi heikko veljesi uskossa. Ja rukoile minun ja meidän edestä, että Herra meitä varjelis kaikesta pahasta.

Levi Älvgren

Alkuperäinen.

Lauri Koistisen arkisto.

* Sanomalehtileikkeitä, joissa k.o. saarnaajien haastattelut kuvineen.

259. " COLUMBUS LÖYSI AMERIKAN 1975"

Montrose, Minn. 1/4 1975

Rakas ystävä Herrassa, L. Koistinen. Jumalan armo ja rauha olkoon kanssanne nyt ja aina tämän elämän ehtoon asti, amen.

Viime Perjantai iltapäivänä sain sen jota lähettit Family Arthur Niska nimellä. - Minä olen hänen vanhin lapsi. Tahdon kiittää aivan sydämmestä sen edestä. Toivon vaan, että tämä kirje joutu

luotettaviin käsiin, sillä jos se julki tulis, niintulis suuri huuto täällä, kun olemme viellä yhdessä täällä. Kyllä heillä on viellä aika ajaa ulos synagogista kun tulevat tiettämän että teidän lähettämmä on löytänyt terve tullen vastanotto.

Olen joskus kuullut sitä "leeviläiset" nimeen, mutta ei sen enempä. Että on niin peitettyjä hautattu että niittä ei ole olemassa enään. Mutta näen, että on Lapin lähetys Suomeen tässä kuussa. Olis halu tiettä kutka ovat lähetys saarnajat. Mistä heittä lähetettään? Koska August Isacksonni kuolli? Millainen pois lähtö hänellä oli? Onko hänestä kuoleman muisto kirjoitettu?

Se on niin ikävä kun pittää olla täällä kaukana pimeän maailman nurkassa ja viellä että sen pitää tapahtuman Jeesuksen sanain jälkeen, kun uskoa tunnustaa ihmisten edessä ja puhu sen mitä sydämmessä usko. Ei niitä ole monta täällä jotka ovat minun kansa yksi - vain veli ja jos yksi sisar ja sitte minun omat lapset ja yksi vanha leski - niitä vanhoja ovat kuoleet pois yksi toisensa perästä että saman mielisijä vain harvenne. Oletekko monta näittä kokoelmia lähetänny American? Ja jos on, onko tullu muilta vastaus? Olis halu tiettä että onko täällä muitta ystäviä.

Siitä on melkein 30 vuotta kun minun isä lähti siitä talosta josta se ossoitte oli jota te panitte ja että se on ihme että se tulli kuitenkin perille - no uskon että rakas taivaalinen Isä hoita kaikki asiat parhain päin ja että Hän kuule viellä meidän rukoukset viellä raskaimpana ja pimiämpänä uskon koetuksen aikana.

Olette kasvoista minulle tuntematon mutta kuitenkin on sellainen rakkaus että olla avulinen sielun autuuden asijassa joka on kaikein korkein asia.

No uskomme että synnit viat ja puutokset ovat kaikki anteeksi annettu Jesuksen pyhässä nimmessä ja kallissa ulos vuotanessa

sovinto veressä. Sydämelliset rakkaat terveiset teille ja viellä lähetys saamajille ja muille mutta pitäkä tämä viellä maan alaisena meille avuksi vähään ajan.

Rukoilka meidän edestä pyytä vähin veli Herrassa

Melvin Niska vaimoni Linda ja lapset

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

Teksti toistettu virheineen.

Kirje on vastaus monisteeseen, jossa oli Boremannin postillan saarnoista tehty taulukko, joka ilmaisi poisjätetyn tekstin kussakin saarnassa prosentteina ilmaistuna. Samoin siinä oli poimintoja Boremannin aatteen puolesta ja vastaan eri aikakausilta. Arthur Niskan osoitteen sain muistaakseni Uuras Saarnivaaran historiasta. Oli suuri ihme, että kirje meni perille Minneapolisin kokoisessa kaupungissa, jossa on St.PauIin kanssa n. 2000.000 asukasta. Olihan Niska muuttanut jo 30 vuotta ennemmin pois tästä osoitteesta. Jumalan sormi oli selvästi mukana./LK/.

260. LAURI KOISTINEN - ENON JA LIEKSAN KIRKKONEUVOSTOILLE

Siilinjärvellä 14/4 1975

Asia: Ruotsin Lapin alkuperäisen apostolis-luterilaisen esikoisten seurakunnan maallikkosaarnaajien vierailu Kaltimossa (22.- 23.4) ja Lieksassa (24.-25.4.).

Alustavia yhteydenottoja on asianomaisiin kirkkoherroihin ottanut opettaja Saarisalo Kuopion kaupungista. Olemme pyytäneet julkisia kokoustiloja yllämainittuun tarkoitukseen, mutta näyttää siltä, että asianomaiset kirkkoherrat ovat siinä käsityksessä, että esittämämme asia on lievimminkin sanottuna arveluttava, johon on suhtauduttava varauksella. Vieläpä niinkin asennoituen, ettei tilanne muuttuisi tulevaisuudessakaan.

Ymmärrämme hyvin, että jokainen kirkkoherra on velvollinen sekä Jumalan että maallisen lain nojalla valvomaan seurakuntansa piirissä tapahtuvaa hengellistä työtä. Tätä on kuitenkin paljon -ikävä kyllä- laiminlyöty monella taholla, kuten esimerkiksi kutsumalla maailmankuulu Richard Wurmbrand Suomen kirkkoihin julistamaan "rautaesiripun oppiaan", millä ei ole mitään hengellistä pohjaa, vaan ainoastaan poliittinen, kuten kuulin Tampereella viime syksynä. Tuskinpa ovat kirkkoherramme edes katsoneet, olisiko vierailevien julistajien esitykset ja saarnat lähelläkään luterilaista tunnustusta.

Tästä syystä olemme hämmästyneet todetessamme, että sekä Kaltimossa että Lieksassa on kirkollinen elämä niin tiukan kontrollin -jopa ennakkosensuurin - alainen, että yleisesti koko Pohjolassa tunnettu herätysliike on tullut syrjityksi muiden vastaavien rinnalla. Tähän uskomme tietävämme syynkin. Paikkakunnillanne vaikuttavat laestadiolaiset, jotka ovat jo 10 vuoden ajan rakentaneet seurakuntaansa valheilla, ovat tuoneet näitä samoja rakennusaineita papistolle estääkseen meitä pääsemästä lausumaan sanaakaan totuuden puolesta julkisuudessa. Tahdon sen vuoksi saada pyytää esittää seuraavat näkökohdat puolueettoman kannanoton niihin ottaaksenne.

Vuosien 1956-1965 aikana tuli koko esikoislaestadiolaisessa herätysliikkeessä Ruotsissa ja Suomessa käytäntöön uudet, väärennetyt Laestadiuksen postillat, ja tästä syystä ovat useat herätysliikkeen jäsenet omantuntonsa tähden nousseet julkisesti vastustamaan tällaista menettelyä. Ruotsissa tuli tällainen "pöytäkirja" (s.o. kokousten alussa käytettävä hartauskirja) käytäntöön jo v.1956. Tässä kirjassa on 84 saarnaa, joista puuttuu laskelmien mukaan n.45000 sanaa, siis varsin radikaali uudistus. Ääniä kirjaa vastaan nousi heti. Kirjanpainatuksen sai luottamustehtäväkseen saarnaaja Gunnar Jönsson, joka salasi muilta saarnaajilta siihen tehtävät opilliset muutokset. Nämä saivat luonnollisesti asian tietoonsa heti kirjan tullessa painosta. He painattivat v.1963 muuttumattoman postillalaitoksen, Hellmanin käännöksen vuodelta 1901. Lapin seurakunta hajaantui v.1964, koska kumpikin osapuoli, jotka puolustivat postillaansa, pysyivät peräänantamattomasti käsityksessään. Oppiriitaan sisältyi myös muita asioita, mutta yhdellä sanalla sanoen siinä riitelivät keskenään kaksi käsitystä: vanhan opin säilyttäminen ja uuden opin läpivieminen. Uudistusten tielle lähtenyt enemmistö kutsuikin opposition "eriseuraksi" ja "metsätokaksi" ja suomalaiset jopa "saatanan joukoksi". Useita kertoja on yllämainittu vähemmistö koettanut aikaansaada yhteyttä enemmistön johtajiin luodakseen jälleen yhteyden, mutta koska sovinnon ehto on vain paluu alkuperäiseen oppiin, niin enemmistö on varsin tylysti vastannut näihin yrityksiin. Huomattakoon, että uudistettu kirja ilmestyi v.1956, ja Ruotsin Lapin seurakunta hajaantui kahteen leiriin 1964. Tuo kahdeksan vuoden aika oli sovitteluyritysten aikaa vähemmistön puolelta, ja häikäilemättömän mustamaalauksen aikaa enemmistön puolelta. Enemmistön häikäilemättömyys huipentui v.1964 lopulla uudenvuoden pyhien

alla, alettiin vuotta 1965. Silloin tuli enemmistön johtavat saarnaajat Tjautjasjärven Ry tään (Gellivaaran seurakunnassa) ja laittoivat toiset kokoukset eli seurat sinne, vaikka vähemmistö oli siellä pitämässä jo neljättä kokoustaan. Enemmistö ei tullut, kuten olisi kuulunut tehdä, näiden jo läsnäolevien luokse. Edellisen hajaannuksen katsotaan tapahtuneen Ruotsin Lapissa Svappavaarassaa v.1900, jolloin esikoiset pitivät siellä kokouksiaan ja vanhoilliset tulivat samaan kylään ja aloittivat siellä omat kokouksensa. On myös merkillepantavaa, että kaikkialla laestadiolaisen herätysliikkeen esikoisuuden piirissä suoritetaan opintarkistuksia siten, että vähintäin kerran kymmenessä vuodessa lähetetään Ruotsin Lapin esikoisseurakunnasta kaksi lähetysmiestä, eli saarnaajaa julistamaan sitä samaa oppia, jota he kotonaankin julistavat ja seuraavat. Vain tällä keskitetyllä lähetystoimella voidaan ylläpitää kansainvälistä yhteyttä ja yhtenäisyyttä kristittyin kesken. On siis luonnollista, että Lapinmaan seurakunnan hajaantuessa kahdeksi leiriksi, jotka eivät saata yhdistyä, tulee kaikkialla tämän Hikeen piirissä kysymykseen, kummasta seurakunnasta opintarkistus tilataan, sillä opissa on eroa, koska ei voida yhdistyä. Nyt on tilanne se, että Suomessa oli liikkeenjohto vähemmistön kannalla aina vuoteen 1966 asti, mutta noihin aikoihin tapahtui siirtyminen Lapin enemmistön puoleen. Kun saarnaajat kääntyivät edellä - tehden Lapissa parannuksia harha-askeleestaan - niin sanankuulijat menivät perässä. Vain pieni vähemmistö jäi Suomeen turvautumaan Lapin alkuopille uskolliseen vähemmistöön.

Luonnollisestikaan ei Suomen vähemmistö voi yhtyä enemmistöön täällä, ennen kuin sama ilmiö tapahtuisi Lapissa. Sellaista ei kuitenkaan ole odotettavissakaan, sillä tilanne on täysin

verrattavissa vuosisadan vaihteen aikaiseen hajaannukseen tässä liikkeessä. Opilliset erot vain päivä päivältä jyrkkenevät enemmistön liukuessa uudistusten tiellä niin vinhaa vauhtia, ettei hitaammat ehdi seurata kehityksen mukana. Se mitä enemmistö piti syntinä ennen on nyt heille pyhää.

Myös Lieksassa ja Kaltimossa on tämän yllämainitun vähemmistön piiristä turvansa löytäneitä ihmisiä, jotka ovat sydämellisellä rukouksella kutsuneet Ruotsin Lapin alkuopille uskollisia saarnaajia luokseen apostolisen esikuvan mukaan. Lapinmaan esikoisseurakunta on lähettänyt heidät, koska heidät on täältä kutsuttu.

Näitä yllämainituita vähemmistöjä on Suomessakin yli kymmenellä eri paikkakunnalla, nim. Turussa, Heikinsuolla, Honkilahdessa, Teuvalla, Tampereella, Lahdessa, Lappeenrannassa, Rautjärvellä, Kuopiossa y.m. ja Lapin lähetysmiehet ovat jo useina vuosina kulkeneet näillä paikkakunnilla. Ja kaikkialla ovat ev.lut. kirkot olleet avoimet näille tilaisuuksille.

Se, että turvaudumme kansankirkkoomme kokoustilojen (julkisten) puutteessa, johtuu siitä, että katsomme isiemme kirkon olevan meidän suojelijamme nyt vallitsevissa olosuhteissa oman herätysliikkeemme piirissä. Toiseksi katsomme myös olevamme laillisesti oikeutetut löytämään turvapaikan kirkostamme sekä puolueetonta asennetta sen paimenilta, sillä olemmehan me sekä hengelliseltä että yhteiskunnalliselta kannalta katsottuna kirkon elävät jäsenet, ja tarkoituksemme on nimenomaan vain rakentaa Jumalan valtakuntaa ja yhteiskunnallista järjestystä eikä suinkaan hajoittaa. Jumala siihen armonsa antakoon!

Sielunpaimenina ja kirkon viranhaltijoina ottanette ilman muuta huomioon, että kylmäkiskoinen ja luotaansysäävä asen-

teenne omia seurakuntalaisianne kohtaan on näissä olosuhteissa raskasta väkivaltaa kristiveljein ja sisarten omiatuntoja kohtaan, jollaisiin toimiin en saata uskoa Teillä olevan omaatuntoa sen jälkeen, kun asian todellinen laita tulee tietoonne. Senpätähden odotankin Teidän asennoituvan nyt esittämääni asiaan perinpohjaisella oikeudenmukaisuudella, mainiten vielä, että tämä avunpyyntö tulee olemaan jatkuvaa myös tulevaisuudessa. Kysymys on meille omantunnon asiasta.

Otan lähipäivinä yhteyttä Teihin puhelimitse, jolloin voin antaa Teille haluamianne lisäselvityksiä, ja jolloin Tekin voitte tuoda näkökohtianne tiedokseni.

Jumalan rauhan terveisin,

Lauri Koistinen
Siilinjärvi

PS. Mikäli katsotte voivanne ratkaista tämän asian itse, eii velvoita Teitä esittämään tätä kirjettä kirkkoneuvostolle.

Kopio.

Lauri Koistisen arkisto.

Mainittakoon, että Enon kirkkoherra Pesonen kutsui meitä kirkkoherranvirastoon keskusteluun Enon kokousten aikana. Hän huomautti, että kirje on seurakunnan ulkopuolelta tullutta postia, eikä allekirjoittaja voi velvoittaa mitään. Saimme seurakuntasalin käyttöömme, joten meidän ei tarvinnut hakea kirjeelle puolta tusinaa Enon seurakunnan jäsenten nimiä, jotka ilman muuta olisivat kirjelmän allekirjoittaneet, jolloin se olisi jo "velvoittanut" jotakin. Lieksan kirkko ei auennut/LK/

261. MELVIN NISKA
- LAURI KOISTISELLE SIILINJÄRVELLE

Montrose Minn.4/5 1975

Rakas ja kallis veli, Lauri, siinä raskaassa ja paljon painavassa Herran työssä sinun vaimosi Sirkan ja lasten kansa. Jumalan armo ja rauha olkoon kanssanne ja kanssamme nyt ja siihen asti, että saamme lentää poikki sen sillattoman virran sellaisilla uskon siivillä, jotka eivät anna meitä hukkua iankaikkisesti siihen pohjattomaan mereen, mutta siihen uuteen maahan, jossa vanhurskaat elää, jossa on mun isänni ja äitinni, ja niin monet muut rakkaat ja kalliit matkaystävät, opettajat ja saarnaajat, jotka ovat saaneet kulkea läpi tätä kyynelten maata ijäistä kotimaata kohti, amen.

Suuri on Jumalan rakkaus ja kärsivällisyys meille Amerikkalaisille, että olette vain jatkanut lähettämään niitä kokoelmia tänne maahan, vaikka monet ovat hyljänneet ja niitä sanoneet roskapostiksi. Minä tahdon vieläkin kiittää sen rakkauden ja kärsivällisyyden edestä, jota olette uhrannut siihen kalliin Herran työhön. Paljon on meiltä peitetty, mutta totuus pitää ilmi tuleman, kun Herran aika tulee.

Juuri nyt kuulimme Hancockista, kun mun tytär sieltä soitti, että hänelle sanottiin, että sinun kokoelmat ovat kaikki valheita. Ihmettelen vain, miksi emme ole ennen tulleet yhteyteen, kun monet minun lapsista ovat siellä käyneet ja mun veli Ralph vaimonsa kansa on ollu siellä kahdesti. Jumalan se on asia, ja parhain päin Hän kaikki asiat johdattaa. V.Wettaisen kirjeestä en ole ennen kuullu mitään, ja sekin pitää tulla ilmi, ja uskon niin, että Jumala ei anna totuuden olla peitettynä.

Sain sen paketin viime maanantaina, jossa olivat net postillat ja net monisteet, josta saan kiittää aivan sydämmestä kalliin kirjoituksien edestä. Paha on kuin on kiire tässä jokapäiväisessä elämässä, että en jouda vain istua ja lukea net kaikki kannesta kanteen, vaan kyllä joudun pian aikoihin. Mitä vain olemme lukeneet, näemme, kuinka asiat ovat kulkeneet tässä kristillisyyden asiassa viime vuosikymmeniä.

Minun isä kuoli 1962 ja hän sanoi jo vuosia ennen sen kysymyksen, että johdattaako sejohdattaja meitä eriseuraan? Olen tutkinut lähetyskirjoja ja olen tullut samaan päätökseen kuin V.Wettainen, että Victor Björkman oli viimeinen, joka teki työtä entisten vanhinten perustuksen päälle. Minun äitini kuoli 1960 ja hän sanoi joitaki vuosia ennen, että anna kymmenen vuotta kulua, niin saa katsoa eli nähdä, mitä meillä sitten on. Merkit ovat näkösällä, kuka vain tahtoo katsoa. Monet näkevät, mutta ovat tyytyväiset unijuoman kansa, niin kuin saamme kuulla Gellivaarasta, että kuinka ihana on Amerikan kristillisyys.

Siinä on nyt minulla tekemistä. - Minä tahdon net kirjoitukset, jotka lähetit kääntää net Englandin kieleen, että lapsetkin saavat niitä lukia ja tutkia ja säilyttää. Minun tytär Edith kyllä osaa suomia, se kun oli siellä pari vuotta, ja niin sai oppia suomenkielen. Minun vanhin poika, jolla on sama nimi kuin minulla, Melvin, hänellä on Esteri Kemppainen Pihtiputaalta vaimona, niin hanki on oppimassa suomenkielen kotonansa.

Edith ja hänen mies ja kaksi lasta ovat lähteneet siellä käymään tämän kuun ajan. Net menivät lentokoneella tänään jälkiin puolisen ajan Canadasta. Hänen nimi on Edvard Mäki. En tietä jos sattuis heitä kohtaamaan. Hän on tois-ajattelija.

Mulla on toinen vävy, joka on meikäläinen, joka osaa vähän

suomenkieltä, mutta toiset pojat, vävyt ja tyttäret ja miniät eivät osaa suomenkieltä. Edith vain on yksimielinen meidän kansa. Siis toivoisin, että jos niinkin sattuis, että edes tulis toisiaan näkemään.

Niin se on ollu meillä pitkän ajan, että olemme niinkuin vaeltaneet yksinään, josta on myös saarnattu niistä, jotka yksinään kulkevat, että joutuvat ryövärien käsiin. Äitinni sanat, kun hän sanoi, että jos niin olisi, että lampailla ei olisi paimenta, niin Jeesus itse tullee ja johdattaa Hänen lampaitansa - joka on ollu minulle lohdutus kaikkein pimeämpäin ja kovan tuulen aikana. Ja vielä on kirkkaampia päiviä edessä ja käsissä, että emme ole ainoat tässä maailmassa, että ompi niitä toisia, joilla on sama mieli ja ajatus sielun asijoissa, että emme ole yksinään kulkemassa, vaan on rakkaita ystäviä ja matkakumppania tässä samaa tietä kulkemassa, sitä oikeaa kotimaata kohti.

Rakkaimmat terveiset sinulle Sirkan ja lasten kansa, ja kristityille ja saarnaajille siellä. Lopetan nyt siinä uskossa, että saamme olla turvalliset, kun kaikki synnit, viat ja puutokset ovat anteeksi todistetut Jeesuksen pyhässä nimessä ja ulosvuotaneessa veressä. Rukoilkaa edestämme,

Melvin, Linda ja lapset

Mitä on kukka fonti? Ei löyty sitä sanaa sanakirjassa.

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

262. LAURI KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE

Siilinjärvellä 8/5 1975

Rakas vanhin ja uskollinen Siionin muurin vartija siellä aikakautemme Betlehemissä Ruotsin Lapin maalla, Levi Älvgrenynnä rakkaan vaimosi Julian sekä sen piskuisen Jumalan lapsilauman kanssa, jotka yhtä armonilmaa hengitätte meidän kanssamme esikoisten seurakunnan helmassa. Jumalan armo ja rauha asukoon tykönänne nyt ja iankaikkisesti, amen.

Tahdon tässä kiittää teitä siitä uhrauksesta, jonka olette meille suomalaisille taas tehneet Jeesuksen nimeen, kun olette antaneet itsenne Jumalan työhön, mikä on raskas ja edesvastuullinen asia. Suuri siunaus on meille ollut näistä reissuista, sillä se tuntuu, että teillä on monta kertaa suurempi määrä Pyhän Hengen voimaa tykönänne kuin meillä täällä.

Tälläkin Itä-Suomessa on suurimmat voitot saatu Lapin lähetyksen kautta, niin kuin muuallakin. Ei meillä olisi täällä mitään seurakunnallista rakennusta eikä hengellistä elämää ilman teidän apuanne, josta teille kiitos juuri sydämestä asti. Tiedän, että te annatte kunnian Jumalalle kaikesta, niin kuin se yksin Hänelle kuuluu. Emmepä me ole mitään omasta puolestamme, vaan armosta olemme mitä olemme. Kuitenkin ovat Jumalan välikappaleet meille rakkaat ja tarpeelliset, joita aina muistamme sydämissämme, vaikka olemmekin kaukana toisistamme ruumiin puolesta.

Amerikasta saapuvat miehet tänne Juhannuksen edellä. Tarkkaa aikaa en ole vielä saanut. Tarkoitus on heti kiiruhtaa sinne Lappiin vähääkään viivyttelemättä. Siellä olemme sitten kokous-

ten yli. Ja Norjan lähetyksen edellä olisi halu viedä amerikkalaisia Narvikiin muutamiin paikkoihin, jos näkyy soveliaaksi. Minun mielestäni kannattaisi yrittää saada "reikä" Länsi-Norjaan heidän avullaan, vaan Jumala yksin tietää, mitä se vaikuttaa. Ja jos aikaa jää vielä Norjan lähetyksen jälkeen, niin olisi halu yrittää vaikuttaa muutamiin suomalaisiin herroihin, Reposeen ja Syrjään amerikkalaisten kautta.

Sain kirjeen Melvin Niskan vävyltä, Dave Wilenilta Etelä-Dakotasta. Hän on ummikko englanninkielinen. Vastasin hänelle englanniksi pitkän kirjeen. Dave on hyvin nuori mies, mutta tuntuu oikeamieliseltä. Hän kirjoitti myös tulevansa nyt tänne Eurooppaan. Minulla alkaa kesäloma juhannuksen alla ja kestää heinäkuun 13. päivään asti, joten seuraan amerikkalaisten mukana joka paikassa, jos muutoin Jumala sen suopi. Haluan olla avullinen heille ja yhteiselle kristillisyydelle joka paikassa, missä vain tilaisuutta on.

Täällä ovat kaikki asiat ennallaan, eikä ole kuulunut mitään erityisiä uutisia. Kalle on alkanut työnsä Palokissa, ja tulee meillä käymään ensi pyhänä. Minulla on työ lauantaina ja pyhänä, kun on päivystysvuoro. Viimeksi oli minulla päivystys pääsiäisenä. Siinä pidetään huoli, ettei pääse liikaa myrkkyjä järveen tehtaista.

No ei nyt ole muuta kirjoittamista taas tällä kertaa. Toivossa elämme, että saamme nähdä juhannuskokouksissa, vaan ihminen tiensä aikoo, mutta Jumala sen päättää. Niin ahkeroimme uskoa pahan tuntijana kaikki synnit ja heikkoudet anteeksi Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Lähettäkää joku lämmin huokaus Jumalan tykö meidänkin edestämme, että Jumala varjelisi pahasta ja onnellisesti kuljettaisi loppuun asti. Heikko on ihminen omasta puolestaan, vaan Herra on heikoissa väkevä. Ja sellaisten

heikkoutensa tuntevaisten rukous voi paljon, koska se totinen on. Fariseusten vahvoja rukouksia ei Jumala kuule, vaan ne ovat kauhistus Herralle.

Jääkää nyt hyvästi, kaikki Lapin muuttolinnut. Lyhyt on kesä Pohjan maalla, vaan olette te kuitenkin sen lyhyen kesän lapset, jotka olette jääneet uskollisten vanhinten hautain päälle sen piiskuisen lauman vartijoiksi. Vanhinten kyyneleet ja huokaukset sydämensä ahdistuksessa kristillisyyden menestymisen puolesta velvoittavat meitä ja teitä vaalimaan Vanhimman kallista perintöä, niin etteivät testamentin väärentäjät saa kokonansa hukata Vanhimman verellä ostettua perintöä. Sen tähden yhdistäkäämme sydämemme rukoukseen ja huutoon Herran tykö, että Hän antaisi meille voimaa ja viisautta Hänen tahtoansa täyttämään.

Vanhinten laitumet huutavat vielä heidän lähtemisensä jälkeenkin sitä samaa työtä työlästä niillä jatkamaan, vaikka ovatkin heidän jalanjälkensä nurmettuneet. Jumala suokoon, että alkaisi kuulumaan avunhuutoja vanhinten laitumilta, ennen kuin etsikonaika loppuu niitten kohdalla. Huutakaa, huutakaa totuuden torveen, te harvat vanhinten seuraajat. Ehkäpä silloin, kun ei enää toivoakaan ole, alkaa Jumalan Sana itämään ja kasvun antamaan.

Pian meitä täältä pois temmataan Herraa vastaan tuulihin, niin kuin apostoli sanoo. Älkää, Lapin vanhukset, vaipuko epätoivoon, sillä ei Herra ole teitä täällä maailmassa pitämässä teitä kiusatakseen ruumiin vaivoilla, vaan Hän on säästämässä teitä siemeneksi tuleville kansoille, niin että te Hänen sanansaattajinaan saatte antaa tuleville kansoille sen testamentin väärentämättömänä, jonka te saitte niiltä jo poisnukkuneilta vanhimmilta. Ja sen testamentin arvo on niin suuri, ettei perintö vähene, vaikka koko maailma tulisi perilliseksi.

Sen kalliin perinnön toivossa kilvoittelemme vielä vähän aikaa täällä kyynelten korvessa ja huokausten maassa. Uskokaamme riettaalle harmiksi itsemme keskelle taivasta, vaikka suuri synninvoima aina tahtoo esteeksi tulla. Ahkeroimme uudistaa matkaliittojamme sen verisen lipun juurella Golgatalla niitten lupausten kanssa, että tahdomme rientää ja kiiruhtaa hopummasti sen lyhyen matkan, mikä järjellä on, niin ettemme anna nukkumarauhaa suruttomille lapsillemme ja kyläläisillemme Lapissa emmekä lannassa.

Jumalan rauhan terveisin

Lauri, Sirkka ja lapset

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

263. EVELYN & DAVE WILEN - LAURI KOISTISELLE SIILINJÄRVELLE

Sturgis S.D. 12/5 1975

Rakas Lauri vaimosi ja lastesi kanssa. Jumalan rauha ja armo olkoon kanssanne Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänelle olkoon ylistys, kunnia ja kiitos, nyt ja iankaikkisesti, amen.

Kiitämme kirjeestäsi, jonka vastaanotimme tänään ja myöskin kaikista kirjoituksista, jotka olet lähettänyt isälleni. Hän ja äiti olivat täällä meillä tämän viikonlopun (lauantaina ja pyhänä), ja käänsi paljon siitä kirjasta, jonka lähetit. Leskivaimo Sophia Hill Belle Fourchesta oli täällä meidän kanssamme myös jakamassa

uutisia elävästä Sanasta ja meidän hämmästyksestämme sen johdosta, että pimeyden ruhtinas on niin moninkertainen ja viekas pettääkseen kovalla voimalla yksinkertaisia ihmisiä.

Silloin tällöin vuosien kuluessa olemme saaneet vihjeitä teidän pienen laumanne olemassaolosta, mutta meillä ei ollut yhtään osoitteita ottaaksemme yhteyttä keneenkään siellä, niin ollen olemme koettaneet olla toivossa uskoen, että Jumala ei vielä ole sitä ilmoittanut. Pimeys lisääntyy ja synti nousee aina korkeammalle ja korkeammalle. Kirkon eli seurakunnan ihmisten hylkäämänä oleminen ei ollut mieluista, mutta kuitenkin olemme sen kestäneet. Suurin huolenpito oli saarnaajilla meistä, jotta mekin alkaisimme nukkumaan eli antaisimme pettää itseämme kuolleen uskon lörpötyksellä, jota meille osoitettiin joka pyhä kirkossa. Vaikka sydän tuntui lämpenevän Laestadiuksen saarnan lukemisen alla, niin järjensotku tuntui tukehduttavan hengen. Monet tunnit olemme kuluttaneet Raamattua lukemalla, joka meillä on englannin kielellä eroittaaksemme oikean väärästä. Suuri huoli on myös lapsistamme (10 ja 12 vuotta vanhat), koska meidän opetuksemme on niin erilaista kuin muilla seurakunnan lapsilla.

Kun asiat ovat näyttäneet pimeimmiltä, on Jumala lähettänyt jonkin valonsäteen - öljypuun lehden - jonkun, jonka kanssa on voinut jakaa koettelemuksia, niin kuin Noakin poikiensa kanssa, kun me olemme lukeneet Lutherin kirjoituksia. Kukaan täällä ei halua jakaa koettelemuksia meidän kanssamme. Me vietämme meidän harvat tuntimme, jotka meillä ovat vapaata, lesken kanssa - hän puhuu vähän englantia. Hänen ystävyytensä on ollut meille suurena apuna.

Jos Jumala tahtoo, me tulemme matkustamaan vanhempieni

kanssa teidän maahanne ja muihinkin nyt kesäkuussa. Me jätämme lapset Minnesotaan veljieni perheisiin. Niin monen murheen vuoden jälkeen ei löydy sanoja ilmaistakseni tunteitamme, kun me odotamme sitä päivää, jolloin saamme ollayhdessäteidänja pyhäin kanssa. Voin vain sanoa, kiitetty olkoon Jumala, kiitetty olkoon Jumala.

On hyvä, että osaat puhua englantia - se on meille avuksi, niin ettemme menetä niin paljoa meidän matkallamme, sen lisäksi, että on mukavaa olla kirjeenvaihdossa. Kun aika antaa myötä, niin isäni kääntää historian ja kirjeet meille. Siinä on paljon työtä, mitä käännöstyö vaatii, ja me toivomme, että joku nuoremmista voisi olla apuna.

On vaikeata huutaa totuutta jumalattomille, kun ihmiset seurakunnassa elävät samoin. Ja kun huudat totuuden niille, jotka kuuluvat seurakuntaan, sinut tuomitaan, koska luulet tietäväsi enemmin kuin saarnaajat, sinä olet rikkomassa luottamusta saarnaajiin, sinä olet vääräoppinen. Ja koska meillä ei ollut mitään Lapin vanhimpia tukemassa meitä, niin olimme täydellisesti alakynnessä. He vaativat, että me pyytäisimme anteeksiantamusta - sillä kyyneleet ja kysyminen ovat mittapuu, ja niin pian kuin kokous on ohi, on kristillisyys siirtynyt veisaamisen jälkeen seuraavaksi pyhäksi. Kukaan ei tunne helvetin tulta enää, eikä kellään ole kysymystä Vapahtajan perään - vain muodostua vähän ulkopuolisesti ja itkeä kirkossa. Niin yksinkertaista.

Me olemme keränneet kaikki vanhat kirjeet, jotka olemme saattaneet, mutta meillä ei ole sitä kirjettä 20/3 1933, jonka Frans Parakka on kirjoittanut, josta mainitset.

Tahdon lopettaa tämän kirjoituksen sen toivon kanssa, että me voimme nähdä toisiamme kasvoista kasvoihin muutaman lyhyen

viikon päästä, jolloin matkustamme pohjoiseen, missä meidän sydämemme tulevat palaviksi.

Rukoilkaa meidän täällä olevain edestä. Päättäen siinä uskossa, että kaikki synnit ovat anteeksi Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa veressä. Voitto on tullut Karitsan veren kautta ja heidän todistuksensa sanan kautta. "Katso - Ylkä tulee..."

Evelyn, Daven, Craiginja Chonne'n kanssa.

Alkuperäinen. Omakätinen.

Englanninkielinen. Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

264. MELVIN NISKA: MEITÄ TERVATAAN JA HÖY-HENNETÄÄN DAKOTAN PREERIALLA.

Montrose, Minn. 25/5 1975

Rakas ja kallis veli Herrassa, Lauri rakkaan vaimosi Sirkan ja lastesi kanssa. Jumalan armoja rauha olkoon kanssanne nyt ja aina tämän vaivalloisen matkan läpi.

Kiitän kirjeestäsi, jonka saimme juuri kuin olimme lähtemässä Spearfish So.Dak. Daven ja Evelynin tykö, ja myös se leski Sophia Hill, jolle myös annoimme yhden niitä isompia kokoelmia. Siellä met luimme sinun kirjeitä ja osan siitä kokoelmasta. Sophia vain ihmetteli, että mitenkä het ovat voineet pitää kaikki sen peitteen alla niin pitkän ajan. Luimme yhden niitä kirjeitä Thoralfilta

sinulle, jonka hän alussa on kirjoittanut sinulle, joka oli niin sydäntä koskeva ja liikuttavainen. Ennen kuin lähtimme kirkkoon kysyin Sophialta, että onko hänellä epäilys, missä henki ja elämä on? Hän vastasi -Ei!

Puhe tuli siellä Euroopassa käymisestä, niin siihen hän sanoi, että kun palaamme niin on legioona meitä odottamassa itärannalla - ottavat meitä ja vievät Dakotan preerialle ja tervaavat ja höyhentävät meitä. En tietä mitä on meidän edessä, vaan ajattelen, että tullee koetuksen aika. Olen vain kuullu, Amerikan saarnaaja Arnold Ruonavaara vaimon kanssa aikovat tehdä reissun Eurooppaan ja olla Gunnarin kanssa Finnmarkin lähetysreissulla, ja lähtevät kesäkuun 23.päivä, en tietä, mikä on häntä aiheuttanut sitä reissua tekemään, sillä heillä on juhannus kokoukset tänä vuonna omassa paikkakunnassa.

Meidän matkareitti on tulla Helsinki kesäkuun 13. p. kello 13.55 Finnair 102 ja sitte Kuopioon Finnair 516, lähdemme Helsingistä 16.05. ja saavumme Kuopioon 16.45. kesäkuun 13. p. Dave ja Evelyn tulevat meidän kanssa. Takaisintulopäivä on heinäkuun 4. Jos Jumala min suo, niin toivo on, että saamme nähdä toisemme tämän maan päällä, vaikka minulla on ollu se ajatus, että en koskaan tule Euroopassa käymään, mutta kun kristillisyyden asiat ovat näin mennyt, niin tuntuu, että on tarpeellista mennä katsomaan, että tulisimme tietämään enempi varmasti seurakunnallisia asioita ja johonka tarvitsemme rukoilla Jumalalta sitä lahjaa, että näkisimme ja ymmärtäisimme, sillä Häneltä kaikki hyvyys tulee, ja on tähän asti meitä niin hyvin kuljettanut ja suojellut, ja että tulevaisuuden tähden, että olisi parempi mahdollisuus elävällä kristillisyydellä pysyä siinä tilassa, että olisi henki ja elämä, sillä emme autuaaksi tule kuolleella uskolla ja väärällä vanhurskau-

della.

Hitas ja kankia olen sen syntisyyden tähden, joka on lihassa ja veressä, kiittämään taivaallista Vanhinta sen suuren armon ja laupeuden edestä, jota Hän on meille poloisille osoittanut, että saamme omistaa itsellemme net armon lupaukset meidän autuudeksi. Suuren vaivan kautta on meillä sitä tietä kulkia, joka vie elämään, ja ei ole muuta tietä taivaaseen kuin se tie, jota entiset vanhurskaat ovat kulkeneet.

Jätän nyt Jumalan armon ja laupeuden haltuun, ja uskomme sitä armollista todistusta, että kaikki synnit, viat ja puutokset ovat anteeksi annettu Jeesuksen kalliissa nimessä ja veressä. Rukoilkaa edestämme, että saisimme olla osalliset siitä voitosta, joka on tullu Tapetun Karitsan veren ja todistuksen sanan kautta.

Rakkaimmat terveiset sinulle Lauri, Sirkan ja lasten kanssa, ja myös kristityille ja saarnaajille, joita tulet näkemään, meiltä ja lapsilta.

Melvin, Linda ja lapset

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

265. LEVI ÄLVGREN - VELJELLEEN ALBERTILLE CALIFORNIAAN

Svappavaara 26/5 1975

Rakas veli Albert siellä kaukaisella maalla. Kiitos kirjeestä, jonka olen saanut kauan sitten. Näen, että kirjoitat paavin kris-

tillisyydestä, mutta minä sanon sinulle, että lue armonjärjestystä, jonka Jumalan Poika on saarnannut opetuslapsilleen Matteuksen viidennessä luvussa, missä lukee: Ja kun hän näki kansan (toinen värsy) ja avasi suunsa, opetti heitä ja sanoi (3.v.) Autuaat ovat hengessä köyhät, sillä heidän on taivaan valtakunta. (4.v.) Autuaat ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen. Ajattele tätä (3.v.) jossa heidän tehdyt syntinsä olivat alkaneet painamaan omallatunnolla, ja heidän piti tunnustaa ne Johannekselle. Sillä Johannes ei kastanut muita, kuin niitä, jotka tunnustivat heidän syntinsä. Hän osoitti sormellaan Jumalan Karitsaa, ja sanoi Hänen kastavan heitä Pyhällä Hengellä ja tulella; ja siinä sieluntilassa Jumala taivaasta tuomitsee ja sanoo: "totisesti, totisesti sanon minä teille, ellette käänny ja tule niinkuin lapset, niin ette tule taivaan valtakuntaan. (Matt.l8:3v. Lue tämä.) Sitten (4.v.) Autuaat ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen. Tässä ihminen vajoaa omantunnon helvettiin niin syvälle, että yläpuoli on joka haaralla. Siinä on niin suuri ero näitten kahden värssyn välillä, ettei sitä järjellä käsitä. Ja sentähden tahdon sanoa sinulle ja lapsillesi, että teidän tulee ajatella perusteellisemmin näitä asioita, sillä siinä on iankaikkisuus kysymyksessä.*

Ja minä ja Julia olemme olleet Suomessa yhden kuukauden päivät. Minulla oli Eero Mäkelä lähetyskumppani. Nuori mies, 25 vuoden ikäinen, lahjakas saarnaaja. Siellä tuli paljon kristillisyyteen Gunnar Jönssonin joukosta ja myös suruttomista. Olemme pitäneet helluntaina kokoukset Gellivaarassa. Siellä sai yksi mies kristillisyyden, ja hänen vaimo on kanssa saanut jälkeen. Meille tulevat kokoukset 18. päivä kesäkuussa, ja kestävät yli Johanneksen neljä päivää. Amerikasta tulee meille neljä kristittyä, sillä net ei hyväksy Gunnarin kristillisyyttä, net tahtovat sen vanhan kuulla,

jonka net on alusta kuulleet Laestadiuksen ja net vanhat, jotka on siellä kulkeneet, Frans Wettainen ja Isak Niku. Net tulevat meitä oppimaan eikä meitä opettamaan.

Enkä tiedä muuta tällä kertaa. Met olemma hyvissä voimissa ja valmistamme kokouksia. Ja toivotamme teillekin sitä sammaa Jumalan siunausta, että tet autuaaksi tulisitte, sillä ei ole muuta autuaaksi tekeväistä oppia.

Terveisiä meiltä Julian kanssa teille kaikille. Piirsi

Levi Älvgren

---

* Tähän asti ruotsinkielinen.

Tässä suomennettuna. Loppu suomea.

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

266. EVELYN WILEN - LAURI & SIRKKA KOISTISELLE

Sturgis S.D. 28/5 1975

Uusille löytämillemme ystäville Herrassa, Lauri ja Sirkka lastenne kanssa. Jumalan rauha ja armo olkoon kanssanne koko vaivalloisen matkamme ajan täällä korvessa, siihen asti, kun me heräämme iankaikkisuuden kunniassa ja kirkkaudessa meidän Vapahtajamme ja Kuninkaamme kanssa.

Monet kiitoksemme kirjeesi edestä, sekä rohkaisun sanoista. Luonnolliset huolet ja murheet tahtovat usein masentaa mieltä ja

hävittää sen suuren päämaalin kalleuden, jota kohti olemme kilvoittelemassa. Perkele tahtoisi hukuttaa meitä toivottomuuteen, mutta Jeesus on luvannut olla meidän kanssamme aina maailman loppuun asti. Pyhä Henki, ihmisen kynän kautta, on tuottanut meille iloa ja vahvistanut sotimaan eteen päin.

Kiitämme teitä yrityksestänne saada yhteyttä sisareemme Edithiin, olen varma, että se olisi tehnyt hänen matkastaan paljon arvokkaamman hänelle itselleen, jos hän olisi voinut tavata yhden teistä, mutta ehkä Jumala ei tarkoittanut sen tapahtuvan sillä tavoin. Hänen miehensä tiesi, että meidän perheemme oli vastaanottanut paketin Suomesta, ja teki tiettäväksi suurelle saarnaajalle heidän alueellaan ennen heidän matkalle lähtöään. Niin että olen varma, että paljon työtä oli tehty, jotta hänet pidettäisi poissa teidän luotanne, jotka olette totuudessa.

Vielä kaksi viikkoa pitää meidän odottaa ennen kuin astumme jättiläislintuun* (Mighty Bird), joka kantaa meidät vetten ylitse yhdistääksemme sydämemme teidän kanssanne Jumalan ylistykseen, joka meille on ollut niin armollinen. Me hartaasti odotamme niitä päiviä, kun saamme verrata ja jakaa keskenämme niitä koettelemuksia, joita tarvitaan kristillisyyden tornin rakennukseen - kuulemaan puhdasta Sanaa, ravintoa sielullemme, jota Jumala Hengen kautta tarjoaa, jotta saattaisimme painaa sydämemme suurempaan hartauteen, niin että valittuin luku tulisi täytetyksi ja sitä pikemmin saamme lähteä tästä kyynelten laaksosta.

Terveiset kaikille niille, joilla elävä henki on teidän ympärillänne, meiltä ja vanhalta sisarelta Sophia Hiililtä. Hyvästi muutamaksi päiväksi, uskossa että Jeesus on maksanut synninvelan meidän edestämme sovintoverensä kautta. Rukoilkaa meidän täällä olevain ja lastemme edestä.

Rakastetut Kristuksessa

Evelyn ja omani

Alkuperäinen. Omakätinen.

*/ Intiaanien antama nimitys lentokoneelle.

Englanninkielinen. Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

267. SOPHIA HILL - LAURI KOISTISELLE SHLINJÄRVELLE

Beile Fourche SD.28/5 1975

Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestyn teitä kasvoista tuntemattomat Lauri Koistinen perheesi kanssa. Kirjeestä päättäen olette päivää nuorempi* kuin minä. Siksi uskallan puhutella sinuksi.

Olen ollut aivan tietämätön, että siellä Ruotsin Lapissa on niin kun on asiat kristillisyydessä. Sen vaan olen tiennyt ja nähnyt, että Gunnari on liian keviä. Olemme päättäneet sen vaan olevan siksi, kun hän on ruotsalainen. Ja niin kun tiedät ruotsalaiset pitää, että he on parhaita.

Tämä saarnaaja Niska tuli kylään tyttärensä tykö ja tuli meille myös käymään. Hänellä oli tämä kirja, ja antoi sen minulle. Olen sitä lukenut ja taas lukenut. Kuinka kunnianperkele saattaa ihmisen pimittää.

Olen iloinen kun Niska ja hänen vävy D.Wilen tulevat sinne. Kyllä he puhuvat, miten me olemme hyljätyltä, vaan se ei tee

mitään meidän rauhalle. Onhan meillä vanhinten kirjoja paljon.

Se mitä Lumijärvelle kirjoitettiin, on nyt nähtävänä, että sieltä pitää löytymän yksi kallis kirkas kappale, vaikka kristillisyys poroksi olisi palanut. Ja nyt me näemme sen. Kuinka sielu kiittää Jumalaa, että armon ja autuuden päivä valkenee. Ne kaksi nuorta eivät ole meitä mieheni kanssa unhottaneet yhtenäkään pyhänä. Monta vuotta mieheni oli sairas. Nyt he tulee sinne, josta iloitsen. Mutta minulla on jo ikävä, vaikka he ei ole vielä lähteneetkään.

Minun mieheni nukkuu kun lapsi suloiseen uneen elok. 25.p. 1973. Olen siis yksin. Ne kaksi pääskystä lentää pyhänä. Se on niin ihanan lämmin hetki, kun he tulevat. Sanokaa minun terveiseni Niskalle myös.

Uskokaamme kaikki synnit anteeksi Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja veressä viattomassa. Rukoilkaa edestäni. Pyytää vähin elämän tiellä

Sophia Hill

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

* Sophia Hill oli syntynyt v.1888. Ikäeroa 59 v./LK/

268. SOPHIA HILL - MELVIN NISKALLE

Belle Fourche S.D. 4/6 1975

Kallis Siionin muurin vartija, Melvin sinun rakkaan Lindasi kanssa.

Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestyn teitä tänä

iltana. Olen ollut hengessä siellä teidän tykönä. Luulen, että te ymmärrätte minun yksinäisyyteni.

Gust ihmetteli, mikä vei Jumalan niin maailmalliseksi. Nyt ajattelen onko hän Gunnarista jo saanut sitä hapatusta. Nyt kun se rietas on siellä Lapissa jo niin kauvan mellastanut, josta me emme tietäneet. Nuo vaimot ne on sanoneet, niin G. sanoi. Me vain sanoimme sen valheeksi. Ja luulen, niin on käynyt monelle muulle. Nyt näemme mikä sota alkaa.

Kiitän Jumalaa taivaassa, joka on varustanut sotamiehen vääryyttä vastaan. Kyllä olemme olleet vihatut niin monet vuodet. En osaa Jumalaa niin kiittää, kun nyt tiedän, että on ystäviä, vaikka he ovat niin kaukana. Rukoilisin Jumalaa, jos osaisin, että Hän antaisi teille terveyttä tekemään sen matkan ja saisin nähdä teidät terveinä taas täällä, vaan minä olen niin kelvoton kaikkeen siihen, mikä hyvä olisi. Tahdon kuitenkin lähettää huokaukset. Toivon, että Isä ylhäinen ymmärtää ja johtaa kaikki parhain päin.

Olen ajatellut tänään sitä ensimmäistä näkemistä. Jumalan Henki olkoon teidän kanssanne, ja Se on. Viekää minun kelvottoman rakkaimmat terveiset. Olemme Gustin kanssa itkeneet, näinkö tämä kallis kristillisyys piti sammua, että ei ylettynyt meidän lapsille?

Tämä on niin suuri asia, sitä ei voi kieli kertoa, että tämä kristillisyys selkiää. Olen monesti sanonut, ei sitä ihminen tiedä, mistä kautta Jumala omansa kuljettaa.

Dave kävi pyhänä. Lupasi tulla sanomaan hyvästiä. Jääkää, rakkaat, hyvästi siinä uskossa, että syntimme on anteeksi Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja veressä viattomassa. Rukoilkaa edestäni ja lastemme edestä. Pyytää vähin matkaystävänne elämän tiellä. Pyhä Henki on teidän kanssanne.

Rakkain terveisin

Sophia

Toivon, että savimaja kestää kaiken ilon.

Alkuperäinen.
Melvin Niskan hallussa USA.
Jäljennös Lauri Koistisen arkistossa.

269. LAURI KOISTINEN - SOPHIA HILLILLE

Svappavaarassa 22/6 1975

Rakas vanha sisareni Herrassa, Sophia Hill, joka asut siellä kaukana valtameren ja vuorten takana, Jumalan armo ja rauha olkoon runsaana tykönäsi ja lämmittäköön sinun sydämesi tämän tervehdyksen saatuasi. Kiitän ensin kalliin kirjeesi edestä. Elämän Henki sinussa on kirjeenkin perusteella, ja kun vielä olemme saaneet hyviä todistuksia Niskalta sinusta.

Olemme täällä Ruotsin Lapinmaalla viettämässä Johannes Kastajan muistopäivän kokouksia, ja on tänne tullut paljon muuttolintuja lämmittelemään sen elävän viinapuun raoissa, jossa vieläkin on kaikilla pikkulinnuilla turvan ja suojan paikka, vaikka myrskyt, maanjäristykset ja isot petolinnut piirittävät ja ympärikäyvät meitä. On täällä kesäpääskysiä ja talvitiaisia, ja vielä satakielisiä, jotka visertävät kiitosvirttä Jumalalle heidän armolla täytetyissä sydämissään ensimmäisen valonsäteen edestä, joka armon auringosta paistaa.

Yhdessä mielessä ja ymmärryksessä olemme olleet koolla vielä Amerikan ystäväin kanssa. Ja suuri armo on Jumalalta ollut teille amerikkalaisille, että Jumala on valinnut yhden uskollisen saarnaajan sieltä, huutamaan totuuden torveen siellä suuressa Amerikan maassa. Vielä on teillä toivo paremmasta tulevaisuudesta kristillisyydelle, ja tahdomme mekin koko sydämellä rukoilla sitä suurta Ristinkantajaa, että Hän antaisi taivaallista kastetta Amerikan maahan, jotta olisi vielä katuvaisten kyyneleet ja palavat rukoukset näkymässä ja kuulumassa, niin että olisi sellainen kostea peltomaa, mihin armon aurinko saa paistaa ja kasvun antaa Hengen Hedelmälle, joka puhtaasta Siemenestä nousee.

Pian saamme jättää matkasauvamme sen viimeisen virran rannalle, ja mennä siihen maahan, jossa maitoa ja hunajaa vuotaa laskemattoman armonauringon alla. Siellä on meillä hauska olla kaikkien Jumalan lasten kanssa, Hyvän Paimenen asumakaupungissa. Ei muistu siellä enää matkan vaivat eikä vihollisen meille tekemät haavat mieleen, vaan saamme jättää vajavuudet ja synnin arvet tämän vieraan maan päälle. Siellä saamme uuden, kirkastetun ruumiin ja puhtaan sydämen ja sielun, missä synnin myrkkyjä syntinen liha ei enää vaivaa Jumalan Henkeä, joka meissä asuu.

Niin sanon hyvästiä teille tällä kertaa, ja saarnaan ja todistan kaikki synnit ja heikkoudet ja viimeiset epäilykset anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Terveisiä Amerikan ystäviltä ja Euroopan kristityiltä.

Lauri, Sirkka ja lapset

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

270. LEVI ÄLVGREN Y. M. - ARTHUR NISKA-VAINAAN LAPSILLE

Svappavaara 22/6 1975

Rakkaat ystävät Herrassa ja matkakumppanit iankaikkisuuteen Amerikan maalla, jotka yhtä armon ilmaa hengitätte meidän kanssamme esikoisten seurakunnan helmassa, poismenneen vanhimman, Arthur Niskan lapset ja lastenlapset sekä puolisot, kaikkien teidän kanssanne yksimielisten sielujen kanssa. Jumalan armo ja rauha sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kanssanne nyt ja iankaikkisesti, amen.

Tällä rauhantervehdyksellä lähestymme teitä ja annamme tietää, että teidän tänne lähettämänne saarnaaja Melvin Niska ja hänen vaimonsa Linda sekä tyttärensä Evelyn mihensä Dave Wilenin kanssa ovat saapuneet onnellisesti tänne Ruotsin Lapin maalle, ja ovat yhdessä meidän kanssamme näissä meidän juhannuskokouksissamme. Kristillisyyden asioita on tutkittu, ja olemme tulleet täysin vakuuttuneiksi siitä, että meillä ja teillä on yhdenkaltainen kristillisyys, joka on rakennettu Kristuksen, apostolein ja profeettain perustuksen päälle, jossa Jeesus Kristus paras kulmakivi on, jota ei helvetin portit saata kukistaa.

Ei ole varaa meillä eikä teillä, ystävät rakkaat, yhtään poiketa siitä opista, jonka tämän kristillisyyden vanhimmat Laestadiuksesta alkaen ovat meille jättäneet uskossa, elämässä ja esikuvassa, sillä vanhimmat ovat sen opin Herralta saaneet, ja niin ihmisille saarnanneet. Ei ole kuitenkaan kuulemattomuuden syntiä kaikki voineet vastustaa, vaan monet saarnaajistakin ovat juuri sen synnin tähden eriseuroja rakentaneet ja Jumalan vihan alle joutuneet

ynnä heidän seuraajakisa kanssa. Puhtaana ovat kristillisyytemme vanhimmat meille opin jättäneet, mutta että me sen puhtaana kantaisimme ja jälkeemme jättäisimme, on meille suuri ja painava kysymys.

Ei ole tämä elävä kristillisyys kivutta syntynyt, vaan Uuden Testamentin alusta on se puhdas evankeliumi vereen asti vainottu. Eivät ole vanhurskaat sielut yhtään kärsineet siihen oppiin muutoksia tehtäväksi, vaan ovat urhoollisesti menneet kuolemaan sen opin tunnustamisen tähden. Niin myös oppi-isämme Lutherus Wormsissa oppineitten keskellä seisoi puhtaan opin puolesta sanoen: "Tässä seison, enkä muuta voi, Jumala minua auttakoon!" Hänet oli Jumala herättänyt siksi enkeliksi, joka alkoi etsikonpäivän Saksanmaalla. Niin herätti Jumala myös sen seitsemännen enkelin, rovasti Laestadiuksen täällä Ruotsin Lapin maalla, kokoamaan äänensä päivinä viimeiset Jumalan valitut kaikista maan ääristä. Hänen äänensä seuraajina olemme ahkeroineet kilvoitella ja täyden ja horjumattoman luottamuksen olemme aina kantaneet sille opille uskossa, elämässä ja esikuvassa, jonka opin kautta ovat kymmenet tuhannet päässeet kunnian paratiisiin Amerikassa ja Euroopassa.

Jo toistakymmentä vuotta sitten on julkinen ero tullut Lapinmaan kristillisyydessä, koska väärä vanhurskaus vallan otti, ja niin hyljättiin Laestadiuksen ja vanhinten oppi, sekä sen opin saarnaajat ja seuraajat kelvottomina Ihmisen Pojan tähden, ja vielä kirottiin eriseuraksi ja saatanan joukoksi. Eivät ole kuitenkaan ne tuomiot mitä vahingoittaneet, joille ne julistettiin, vaan enempi vain on miekat sentähden teroitettu rankaisemaan kaikkea väärää vanhurskautta ja lihallista vapautta, jotka aineet eivät koskaan jätä kristillisyyttä rauhaan, vaan voimalla tahtovat tunkea siihen sisälle.

Emme saata vieläkään huutaa "rauha, rauha, eikä mitään hätää", vaan joudumme kaikin voimin ahkeroimaan sodassa ja kilvoituksessa aina uudistaen niitä liittoja ja lupauksia, joita Veriyljän Herran Jeesuksen kanssa olemme tehneet sinä päivänä, jolloin elävään uskoon tulimme. Ja vaikka meillä on rauha Jumalassa, niin saamme joka päivä koetella ne Laestadiuksen sanat totisiksi, että "joka ei ole vihollisen ystävä, sitä hän kiusaa yötä ja päivää, amen". Kaikkien koettelemusten aikana, niin hyvinä kuin pahoina päivinä, olemme Jumalan armon kautta omistamassa kuitenkin Kristuksen vanhurskauden omaksemme, ja olemme hyvässä turvassa sen Taivaallisen Äidin sylissä, joka meitä kivulla synnytti katkeran kärsimisensä, kuolemansa ja voitollisen ylösnousemisensa kautta. Niin lopetamme tämän kirjeen sydämellisillä onnen toivotuksilla, ja saarnaamme ja todistamme teille kaikki synnit ja heikkoudet anteeksi, elävän ja ylösnousseen Herran Jeesuksen nimessä ja Hänen viattomassa, rakkaudesta maahanvuotaneessa sovintoveressä. Se uskokaa vielä viimeisessä kuoleman kilvoituksessakin. Pyydämme vielä esirukouksianne. Seurakunnan kanssa ja puolesta.

Levi Älvgren, Sten Johansson, Frans Oskar Martinsson, Eero Mäkelä, Isak Gunnelbrand, Melvin Niska, Severi Mäkelä, Kalervo Koistinen, Lauri Koistinen, Yrjö Mäkelä.

Valokopio alkuperäisestä. Koneella kirjoitettu. Kaikki nimet omakätiset. Lauri Koistisen arkisto.

271. AMERIKAN EKSYNYT SEURAKUNTA HUUTAA: " PAAVI, PAAVI, AUTA MEITÄ!"

Juhannuskokouksista Calumetissa 1975

Rakkaat ystävät Herrassa ja vanhimmat meidän kalliissa kristillisyydessä: Gunnar Jönsson, Evald Larsson, Hugo Gustavsson, David Björk, Hubert Jönsson, Helge Karlsson y.m. rakkaitten vaimoinne ja lastenne kanssa, ynnä koko valittujen lauma Ruotsin Lapinmaalla.

Jumalan armo ja rauha hallitkoon sydämiänne nyt ja aina, amen.

Lähestymme teitä, rakkaita ystäviä, joillakin harvoilla puutteellisilla sanoilla näistä yhteisistä kokouksista, johon on enempi kokousväkeä kokoontunut kuin koskaan ennen, että kokoukset on pidetty isommissa tiloissa Calumetin koululla. Se on niin hauska tavata ystäviä joka puolelta maatamme, myöskin Canadasta, Suomesta, Ruotsista ja Norjasta, jotka samassa mielessä ovat samaa päämaalia kohti kulkemassa elävässä uskossa Herraan Jeesukseen.

Vaan eivät kaikki ole voineet tänne saapua, joilla mieli ja tarkoitus oli tulla. Meidän kallis veljemme Walfred Simonson, joka kristillisyyden työssä on pitkän aikaa ollut nöyryydessä, rakkaudessa ja yksimielisyydessä. Hän sai sydänkohtauksen vähän yli viikon ennen kokouksia. Duluthin sairaalassa hän nyt makaa. Meidän toivomuksemme ja rukouksemme on, että Jumala sallisi hänen meidän kanssa vielä olla, sillä me niin tarvitsemme häntä ja kaipaamme hänen läsnäoloa. Mutta emme voi muuta kuin nöyryyttää itsemme Jumalan edessä sanoen: Sinun tahtosi tapah-

tukoon. Steven Harrison on myöskin vakavasti sairaana. Hän on yksi uskollinen Herran palvelija myöskin. Ei S.I.Burris liioin voinut tänne saapua, vaikka halu ja tarkoitus oli tulla. Elämämme se on Jumalan käsissä, emme tiedä, mikä osamme on tässä elämässä. Meidän katseemme on toiselle puolelle sillatonta virtaa. Hyvin asiat meillä on, kun meillä on Raamatun todistus, seurakunnan todistus ja vielä Pyhän Hengen todistus omassatunnossa, että Jumalan lapset olemme.

Jumalan sanaa on eri huulilla saarnattu Pyhän Hengen valkeudessa ja voimassa, ja ne, jotka ovat jaksaneet uskoa ne sanat syntisiltä kieliltä lausuttavan, ovat iloinneet, kun ovat lähestyneet armoistuinta Herraa Jeesusta.

Mutta vihollinen min voimallisesti hyökkää uskovaisten päälle, yrittäen tyhjäksi tehdä kaiken sen, mikä Jumalasta on. Se henki työtänsä tekee niitten kautta, jotka ovat pahentuneet ja niin paljon pimeyttä päällensä vetäneet, että luottamuksen ovat kadottaneet elävän kristillisyyden opettajiin ja saarnaajiin, ja ovat katkeralla mielellä valheen avulla alkaneet muitten päälle työtä tekemään. Ei heillä ole rauhaa, ja eivät salli, että toisetkaan voisivat rauhaa nauttia. Jumala antakoon, että he tulisivat näkemään, mitä ovat tekemässä.

Jumalalta apua huudamme - Lapinmaan seurakunnalta apua. Sillä sieltä olemme ennenkin apua saaneet.

Sydämestä tahdomme vielä kiittää entisestä avustaja myöskin kirjeistä, terveisistä ja kaikesta rakkaudesta.

Jumalan edessä olemme meidän kalliin kristillisyyden asioista tutkineet ja lähetysmatkoja valmistaneet yksimielisyydessä ja rakkaudessa.

Emme tiedä muuta nyt tällä kerralla. Hyvästi nyt Jumalan

rauhaan, siinä uskossa, että kaikki meidän ja teidän synnit ovat anteeksi annettu Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Rukoilkaa edestämme.
Seurakunnan kanssa ja puolesta:

William Homola, Reazo Redinger, Nestor Lindberg, Wilbur Koistinen, Ralph Stewart, Arnold Ruonavaara, Alfred Hendrickson, Ole Hendrickson, Jim Townley, Elton Korpela, Esko Lehto, Harold Nelson, Gordon Rosenlund, Fred Blomqvist, Fred Blakeman y.m.

Painettu lehtinen. Niskalta USA:sta.
Lauri Koistisen arkisto.
Vastalauseita kirj.n:o 277.

272. YRJÖ MÄKELÄ - LEVI ÄLVGRENILLE

Kyrö 7/7 1975

Rakas ja kallis veljeni, Levi Älvgren sinun rakkaan ja kalliin vaimosi Julian kanssa. Jumalan armon ja rauhan terveisiUä tahdon sinua tervehdellä taas tällä armon hetkellä, sillä pidän sen suurena Jumalan armona, että saan olla terveenä ja ennen kaikkea se, että vielä Hänen rakkaan Poikansa ansion tähden saan toivoa paremman elämän koittavan, kuin tämä vastahakoinen ja viheliäinen elämä loppuu.

Hilkka oli vaimolleni sanonut, että minä kirjoittaisin sinulle, mitä nämät rakkaat Amerikan veljet ja sisaret olivat lausuneet siitä, mitä he ovat nähneet täällä. Jos minä oikein ymmärsin heitä, niin

joita samalla tavalla vainotaan kuin heitäkin siellä saman asian tähden. Että ei me voi hyväksyä Jumalan sanan muutoksia niin kuin ei hekään siellä, ja sanoivat, että heillä on ollut hauska kuulla niitä saarnoja ja kanssapuheita täällä kristillisyyden asioista, sillä ei Amerikassa ole kuulleet enää puhdasta Jumalan sanaa pitkiin aikoihin.

Minusta tuntui, että Niska oli hyvin selvillä kristillisyyden asiasta kaikessa yksinkertaisuudessa. Mutta mitä minä huomasin, niin hän oli hyvin arka. Jonka tähden en minä saattanut häneltä mitään kysellä, että mitä hän ajatteli erikoisemmin jostakin tai oliko hänelle jäänyt jotain ajatusta sinne eli tänne. Kyllä ymmärrät mitä tarkoitan, sillä ei hän yhdelläkään sanalla mihinkään koskenut, paitsi niitä kiitos-sanoja, joista hän puhui. Jäin pitämään heistä paljon ja oli hauska, että Niska osasi suomea niin hyvin ja tulkkasi juuri väsymättä kaikki vävylleen. Että myös mitä vävy tahtoi jotakin sanoa meille. Tuntui, että se vävy oli myös hurskaasti kiinni siitä, mikä koskee kristillisyyden asiaa, jos minä oikein ymmärrän.

Se oli minulle suuri yllätys kuin sain puhelimessa kuulla, että he tulevat käymään meillä. Kävivät myös pojan mökillä. Sitä en minä osannut ajatellakaan. Vainiola soitti minulle, sanoi, että ne haluaa tulla käymään. Vainiola toi heidät Honkilahteen ja ilmoitti minulle, että jos haen heidät sieltä Severin tyköä, ja se oli minusta hauska reissu. Honkilahdesta tuli myös useampia nuoria meille, Severi oli niiden matkassa myös. Olivat yötä meillä. Minä pyysin Niskaa meille puhumaan illalla, mutta ei hän tahtonut, taipui viimein, kuin häntä pyysimme. Tahtoi vaan, että Yrjö puhuu, mutta minä sanoin, että se on nyt mahdotoin. Ei hän ottanut tekstiä

Raamatusta, mutta puhui muuten niin matalalla ja liikutettuna, jota oli hauska seurata. Se kävi kaikki niin koettelemuksia myöten, ja siinä tuli näkyviin, että ei he turhaan tänne Pohjolaan tulleet. Minä uskon, että saat heiltä kirjeen, jos Jumala antaa elon päiviä meille, niinkuin me toivomme Herramme Jeesuksen nimeen. Sitten saat kuulla, mitä he ovat sanomassa, ja minä uskon, että ne sanomat ovat hauskoja kuulla.

Ja mitä minä nyt omasta puolestani sinulle sanon, niin älä rakas vanhin rasita itseäsi sillä, että vanha Mäkelä tahtoo sitä kristillisyyttä parantaa, mikä mahtuu rovastin oppikirjojen väliin, mihin on Raattamaa nimensä alle pannut, Purnu ynnä ne edesmenneet rakkaat vanhimmat, jotka sitä armon raitista ilmaa ovat hengittäneet, ja ovat sen perustuksen päälle rakentaneet, niin että ei ole siihen mitään muutosta sallineet, ei sisälle ei ulos, minkä perustuksen on rovasti pannut. Sillä rovasti Laestadius oli rakentanut oppinsa profeettain ja apostolein opin päälle, jossa Jeesus Kristus paras kulmakivi on, sillä se näkyy jokaisessa hänen saarnassaan, että hän pyytää ensin rukoilla sitä suurta neuvonantajaa, nimittäin Jeesusta Kristusta, joka on se Herra, joka sotii ja voittaa. Hän se Danielin pelasti jalopeuran luolasta ja Johanneksen Patmos-saaresta, ja ne kolme miestä tulisesta pätsistä. Ja niinkuin Johannes Kastaja osoitti sormellaan Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, niin teki myös rovasti Laestadius. Ei hän osoittanut johonkin kuolevaan, oli se sitten pyhä eli paha. Se on, rakas veli, totinen tosi, että vanha Mäkelä on niin tyhmä mies, että minua hävettää kristittyin joukossa olla, jos joku niin ajattelee, että minä haluan jotakin olla. Mutta se on suuri armo Jumalalta, että saan kristittyin joukossa olla. Nimittäin niiden kristittyin joukossa, jotka ovat siitä hengestä elämän ja voiman saanut, jonka Jeesus

Kristus on ulos huutanut, rovasti Laestadiuksen suun kautta, ja kristityt jaksavat minulle anteeksi antaa kaikkea sitä surkeutta, kuin minussa on ja näkyy, niin olen onnellinen ajassa ja iankaikkisuudessa, jota kaikkea sitä taitamattomuutta, jota minussa on, rukoilen anteeksi tälläkin armon hetkellä sinulta, rakas veljeni. Ja pyydän, että rukoilet edestäni, että Jumalan armosta pahan voittajana pysyisin uskon kautta Hänen rakkaan poikansa Jeesuksen veressä ja nimessä, jossa meillä kaikilla on lupa uskoa itsemme autuaaksi ja syntimme anteeksi hänen pyhässä nimessään, meidän pyhyytemme ja pahuutemme.

Kerro paljon sydämen rakkaita terveisiä ennen kaikkea minulta vaimoni kanssa ja sitten tältä rakkaalta kirjurilta, Hilkalta ja hänen isältään ja äidiltään, siskoilta ja veljiltään, ja niin Honkilahden koko Severin perhekunnalta, ja arvaan että niin lavialta läpi Suomen, niin kaukana, missä asumme itse kukin kohdaltansa, sydämen rakkaat terveiset lausua kristityille sinne niin lavialla kuin yhteyttä heihin saat. Ole kuitenkin itse ensin ja eniten tervehditty vaimosi ja lähempien ystäviesi kanssa. Terveiset Stenille ja hänen perheelleen, Eerolle ja hänen perheelleen, ja niin kaikille, joitten nimiä tulisi pitkäksi luetella.

Se meidän rovastimme Lars Levi Laestadius se on kulkenut niin alhaalla, että ei voi olla mainitsematta, mitä näkyy vanhinten kirjassa, kun hän Raattamaalle kirjoittaa ja ihmettelee sitä mistä johtuu, että ei hänen saarnansa vaikuta enää niin kuin ensin alussa. Hän on verkkojaan tarkkaillut, hän on suolojansa koetellut, ei ole verkossa reikää löytänyt, eikä suoloissa vikaa maistanut, ja pyytää jos joku näkee paremmin kuin hän itse, niin olisi hauska kuin ilmoittaisi hänelle. On se ollut ihmeellinen rovasti, ja niinhän se on taivaan valtakunnan asiat, uskon ja omantunnon asiat, ne on

päinvastoin kuin järjen valtakunnassa, amen.

Jumalan rauhaa. Hyvästi

Yrjö Mäkelä

Alkuperäinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

273. MELVIN NISKA EROTETAAN SYNAGOOGASTA 1975.

Montrose, Minnesota 4/8 1975

Tykö rakkaille vanhemmille ja kalliille Sionin muurin vartijoille siellä Ruotsin Lapin maalla, Leevi Älvgren, Sten Johansson, Frans Martinsson, Eero Mäkelä, Isak Gunnelbrand, Johannes Vingbäck, Erik Kuoksu, Gustav Dynesius ja muut kristityt rakkaitten vaimoinne ja lastenne kanssa. Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo ja rauha olkoon teidän ja meidän kanssamme nyt ja aina, ja Pyhän Hengen lohdutuksella tätä vaivalloista matkaa, aivan sinne oikiaan kotimaahan asti, amen.

Sydämellisellä rakkauden tervehdyksellä tulen tervehtimään teitä, rakkaita matkaystäviä siellä kaukaisella maalla, jotka usein olette mielessä ja erittäin, kun olemme kotona olleet, kuun päivät kun siellä olimme.

Se on ollu vaikia, kun on kahden hengen lapsia, ja olemme koittannu pitää pyhärukoukset yhdessä, mutta viime viikolla tuli ero, että saamme olla vapaat heistä. Met käänsimme Victori Wettaisen kirje Amerikan englandin kieleksi, ja veimme kopioita

kirkolle viime sunnuntai kesäkuussa, ja siellä antoimme niille, jotka halusivat. Heti nousi vastaan seisojat, jotka eivät halunneet, että olisin puhunut, mutta omat pojat panivat vastaan, ja pyysi että puhuisin - ja niin minä tekin. Samalla viikolla torstai-iltana pyydettiin minun tulemaan yhteen taloon, johonka myös oli kutsuttu kaksi Amerikan lähetys saarnaajaa, Reazo Redinger ja Ralph Stewart avuksi heille, että saisivat minun pois virastanni. Siellä het lukivat ja tutkivat Victorin kirjettä ja heidän ajatus siitä kirjeestä oli, että se on täynnä paha sanomia, ja se joka ottaa vastaan sellaisen kirjeen, että sillä myöskin on joku paha vika. Paljon het keskustelivat sitä asiaa, josta olisi paljon sanomista jos muistaisin kaikki, mitä sanoivat. Mutta minä tunnustin, että minulla on se paha vika, jota sanoivat siitä, joka vastaan ottaa Victorin kirjeen ja että tahdon myös olla osallinen siitä samasta hengestä kuin Victori, ja että minun täysi luottamus on siihen äitiseurakuntaan, jonka Juhannus kokoukset olivat Svappavaarassa tänä vuonna. Ja kun sanoin, että minulla on eri henki kuin heillä, het sanoivat, että ei sovi, että minä olen virassa. Asian päätöksi minä kysyin jokaiselta, mikä heidän mieli on minun alas astuimmisella virastanni ja het kaikki myönsi paitsi minun vaimoni veli (Sivert Hendrickson) joka piti, että se on väärin, että het niin tekivät. Kun enemmistö vaativat minun pois, niin minä kiitin heitä lähetysmiehen kanssa, että ovat päästänyt minun siitä edesvastuuUisesta sijasta. Hyvältä tuntuu, että olemme päässyt erille heistä, vaikka taasen toiselta puolen kun ajattellee niitä ystäviä, joita olen tuntennu monta kymmentä vuotta ja jonka keskellä olen yrittänyt Herran työtä tehdä - se tuntuu niin ikävälle että se pohjaton juopa on välissä.

Kolmas päivä elokuuta pitimme ensimäiset omat pyhä rukoukset tässä meidän kotisamme, jotka olit hauskat kokoukset

omaisten kansa. Sain kirjen kalliita vanhukselta Yrjö Mäkelältä viime keskiviikolla, joka oli minulle ja meille avuksi, lohdutukseksi ja vahvistukseksi meidän vaikiassa tilassamme. Hän sanoi myös hänen kirjeessään, että hän tietää, että viholliselle tulee suuri viha meitä kohti, ja niin on tullukin. Hyvä ja kallis asia on, että meillä on ystäviä, jotka lähettävät rukouksen huokauksia taivaalliselle Isälle meidänki puolesta, että Hanki meitä varjeleepi kaikesta pahasta ja johdattaa meitä täällä elämän tiellä sitä ihanaa kotimaata kohti.

Kiitos sen kalliin lähetyskirjeen edestä, jonka toimme mukanamme sieltä tänne Amerikkaan, Olisi hauska olla teidän kanssa Kirunan kokouksissa, mutta ei sopi nyt. Toivo on, että jos Jumala niin suo ja elämän päiviä ja terveyttä, niin jos vieläkin saisimme toisiamme nähtä tämän maan päällä.

Olen nyt kertonut miten asiat ovat täällä meidän kansa, ja kysymys on, että olemmeko ottanut eron niistä toisista liian pikaisesti? Vai mitenkä? Meille kävi niin, että kun lähetimme sen ison kokoelman siitä historiasta yhdelle minun vaimon veljelle (Alfred Hendrickson) niin hän vain luki sieltä mitä Gunnar Jönsson ja William Eriksson kirjoitti, ja hylkäsi muut kirjoitukset ja vielä hävitti koko kirjan, vaikka met varoitimme, että lähettää sen takaisin, jos hän ei sitä huoli. Niin päätimme että kääntää vain Victori Wettaisen kirjeen ja levittää sitä kirjettä - jota olemme tehny, ja jos on kenellä halu enempi tietää niin sitte saamme heille enempi tietoa antaa.

Hyvästi nyt rakkaat ystävät tällä kertaa, Jumalan armon ja rauhan annettunna. Uskomme kaikki synnit, viat ja puutokset anteeksi annettuna Jesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa ulosvuotaneessa sovintoveressä. Monet rakkaat terveiset kaikille teille van-

hemmille, saarnaajille ja kristityille siellä täältä piskuiselta laumalta, joka täällä on. Ja kiitokset vielä kaiken rakkauden ja palveluksen edestä ja sen huolen pidon edestä, jota pidätte ylitsemme. Rukoilkaa meidän edestä taivaalliselle Isälle, että Hän vielä johdattaisi meitä poloisia onnellisesti loppuun asti.
Vähin veli uskossa

Melvin Niska, vaimoni Linda ja lapset

Valokopio alkuperäisestä. Teksti toistettu virheineen.
Omakätinen. Lauri Koistisen arkisto.

274. LAURI KOISTINEN - YRJÖ MÄKELÄLLE

Siilinjärvi 5/8 1975

Rakas vanha veljeni Herrassa, Yrjö Mäkelä vaimosi Veeran kanssa. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tervehdän teitä.

Lähetän tässä muutamia kopioita Amerikan postista, niin että saatte osan niistä, jos niistä jotain iloa olisi. Näyttää kuitenkin siltä, että Amerikassa lähtee menemään kristillisyys eteen päin, ja Boremannin joukko saa taas selkäänsä.

Luoma on kulkenut täällä Itä-Suomessa kutsumatta ja lähettämättä, Joensuussa ja Lieksassa ainakin. Luoma tuli korjaamaan Koposen ja Nurmisen jälkiä, ja Ahosen Joeli kuulemma tulee Luoman jälkiä korjaamaan. Sitä se vissiin meinaa, kun sanotaan, että yksi tähti voittaa toisensa kirkkaudessa. Ahonen kai on se kirkkain.

Kiirunan kokouksiin lähtee Lahdesta Sirenit ja Kuokkanen,

sekä Joensuusta Parmaalan Ossi. Täältäkin päin olisi Hynyskä lähdössä, ja vissiin meikäläinenkin pääsee, jos auto pelaa perille asti. Yritämme kuitenkin, kun on hunajaa vietävä, sekä ruotsinkielisiä Häkaninpojan ilmestyksiä 1000 kpl. Ne on tarkoitettu lähinnä suruttomille herätykseksi.

No Helsingissä on sitten huudettu koko joukolla (ETYK), että "rauha, rauha, eikä mitään hätää Euroopassa!" Joten saamme odottaa sitä aikaa tulevaksi, että tehdään uusi ja parempi maailma. Mutta lyhyt on meillä enää aika täällä kitua, vaikka vangiksi vietäisiin Siperiaan, sillä ei maailma kuitenkaan enää monta kymmentä vuotta seiso.

No uskomme synnit anteeksi ja odotamme toivossa meidän ruumiimme lunastusta ja kirkastusta, sillä Jumalalla on hyvä tahto antaa meille valtakunnan. Rukoilkaa puolestamme.

Vähä veljes Herrassa

Lauri ja perhe

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

275. EERO MAKELA - LAURI KOISTISELLE SIILINJÄRVELLE.

Kiirunassa 7/8 1975

Jumalan rauhan terveisillä tervehdän sinua, uskollinen Herran palvelija Herran Siionissa, Lauri Koistinen sinun rakkaan vaimosi

ja lastesi kanssa.

Suo se anteeksi, etten ole ennen lähettänyt tätä Pietiläisen kirjettä sinulle. Sitä on olevinansa niin paljon hommia, ettei kohta muista, minkä hengen lapsi on olemassa. Täällä on kaikki samaa määrää kuin ennenkin. Leevi on saanut lääkkeet vatsansa takia, ja niin se on parantunut hyvin. Julia kaatui ja loukkasi selkänsä, mutta se alkaa nyt menemään ohitse.

Täällä on ollut kokouksia joka pyhä siitä asti, kuin täältä läksitte. Hakaseen ei ole vielä saatu, sillä siellä Boremannit yrittävät estää, mutta se on vain hyvä, sillä siinä pääsee Svante kokemaan ja näkemään, mitkä elävät ne ovat, ja myöskin monet muut. Toivomme, että Jumalalla olisi valituita Hakasessa.

Ensi pyhänä menemme Kääntöjärveen Leevin kanssa rukouksia pitämään, jos Jumala suo. Pian taas ovatkin Kiirunassa meillä kokoukset, silloin me taas kohtaamme, jos sinä pääset tänne tulemaan. En tiedä paljon muuta tällä kertaa. Kysymys vain on, että pysyisin voiton päällä Jumalan armon kautta, sillä vihollinen ei ole mikään kärpänen, ei se nuku monta minuuttia, vaan hän on aina työssänsä meitä kiinni saadaksensa. Kyllä tarvitsemme rukoilla Jumalaa, että hän antaisi Leeville terveyttä ja pitkää ikää, ja hiin kaikille, jotka hänen ympärillänsä ovat.

Muista minuakin rukouksissasi ja anna minullekin anteeksi kaikkea hitautta, puuttuvaisuutta ja maailman rakkautta, joka tulee niin hienosti ja hiipimällä.

Stern ei löytänyt kopiota siitä kirjeestä, minkä hän kirjoitti Pietiläiselle. Sano paljon sydämen rakkaita terveisiä Saarisaloille ja Lieksan ja Kaltimon kristityille. Terveiset Leeviltä ja Julialta, Steniltä ja Ainalta, ja kaikilta kristityiltä sinne kaikille kristityille.

Jääkää hyvästi Jumalan armon ja rauhan haltuun annettuna.

Kirjoitti heikko veljenne elämän kaidalla tiellä

Eero

Kiirunan kokoukset alkavat 14.8.-75. Tervetuloa niin monta kuin pääsee. Sano paljon terveisiä Kallelle perheensä kanssa.

Alkuperäinen. Käsinkirjoitettu.
Lauri Koistisen arkisto.

276. YRJÖ MÄKELÄ - LAURI KOISTISELLE SIILINJÄRVELLE

Karinainen 8/8 1975

Rakas ja kallis veli Herrassa, Lauri Koistinen sen sinun rakkaan ja kalliin vaimosi ja lastesi kanssa. Jumalan armon ja rauhan terveisillä tervehdän sinua iäiseen muistoon jäänyttä matkaystävää.

Oli se nyt hauska hetki minulla, kuin sain kirjeen sinulta juuri nyt tänään päivällä. Olin suuresti kiusattu tässä pitkät ajat, että olin sinun niin vaivannut minun hulluilla puheilla ja leikeilläni, että et voi minua enää sietää silmäsi alla.

Olen muistellu Pietarin sanoja, kuin hän sanoo: "Pois nauru, leikki puuttuupi, kuin maailma tules kuluupi." Olen ajatellu, että jos Jumala minulle sen armon suo, niin yritän kaikella voimalla välttää turhia ja hulluja puheitani, jota kevytmielisyys matkaan saattaa. Minä anon anteeksi kaikkea sitä sopimattomuutta, kuin minä turha ihminen olen aiheuttanut vahinkoa ja rakasta-

mattomuutta välillämme.

Kiitos sinulle, rakas veli, mistä kopioista, kuin lähetit liitteenä minulle, josta näkyy, kuinka suuri on se apu, jonka Amerikkalaiset ovat saaneet sen vaivan kautta, kuin olet heille toimittannu. Jumala sinua palkitkoon sen vaivan edestä täällä ajassa hyvällä omantunnon rauhalla ja niin ijäisen elon taivaassa.

Syy on uskoa kuitenkin syntimme anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä aina taivaaseen asti, vaikka vihollinen kuinka tahtoisi kaikki maahan painaa.

Sano paljon terveisiä vaimolles ja lapsilles, ja ketä tapaat.

Yrjö

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

277. VASTALAUSEITA CALUMETIN JUHANNUSKOKOUSTEN KIRJEESEEN 1975 (N:O 271)

Kiirunassa 16/8 1975

Kyllä olisi koko kristillisyyden laveudessa pitänyt herätä vakava peräänajatus silloin, kun Jumala otti kaikki suurimmat sotaaseensa pois Lapinmaan seurakunnasta, kun kuolema niitti 1930-luvulla kaikki vanhimmat pois Björkmanniin asti.

Ei jäänyt monta uskollista työmiestä Lapinmaan seurakuntaan, mutta säästi Jumala kuitenkin joitakin harvoja. Lähetystointa piti jatkaa vanhinten työmailla Euroopassa ja Amerikassa, mutta ei

ollut Lapinmaalla monta, joita olisi voitu lähettää. Niin kävi Amerikan kohdalle niin, että J.P.Stöckel, Gunnar Jönsson ja William Eriksson siellä kulkivat, vaan mitä he siellä matkaan saattoivat, sen on aika viimein näyttänyt.

Stöckel ja Jönsson asettivat siellä uuden hengellisen hallituksen ja syrjäyttivät sen alkuperäisen hallituksen, jonka Frans Parakka ja Viktor Björkman olivat sinne asettaneet yhdessä seurakunnan kanssa. Eivät tarvinneet nämä Amerikkaan lähetetyt miehet tehdä selkoa toimistansa muille Lapinmaan saarnaajille, vaan toivat vain hyviä sanomia sieltä jättäen puhumatta niistä toimista, joilla he olivat uskollisten vanhinten työtä siellä purkaneet. Niin ollen on suuri vahinko tullut sen uskottomuuden kautta, johon nämä huoneenhaltijat olivat joutuneet etsiessään omaansa. Ja kun Lapinmaan seurakuntakin oli suurelta osalta jo tullut niin huolimattomaksi, ettei monessa paikassa enää seurattu kuuliaisuudessa kristillisyytemme vanhinten opetuksia eikä esikuvaa, niin on selvää, että väärä huoneenhaltija siinä pääsi voittamaan paljon kansaa puolelleen antamalla helpotuksia esikuvan asiassa. Näin ollen Gunnar nousi sellaiseen asemaan, ettei hänen tarvinnut tehdä selkoa toimistaan kenellekään.

Amerikassa ja koko kristillisyyden laveudessa olisi pitänyt olla parempi valvominen sen ylitse, ettei uusia opetuksen tuulia olisi vastaan otettu, vaikka niitä olisi tullut Lapinmaalta taikka suoraan taivaasta, sillä Paavali kiroaa taivaan enkelitkin, jotka sen ensimmäisen evankeliumin ja opin rinnalle uutta tuovat.

Ikävä se oli koko kristillisyyden laveudessa, että tällainen opin eksytys lähti täältä Lapinmaan seurakunnasta sen ensimmäisten uskollisten vanhinten hiellä ja vaivalla rakentaman järjestyksen ja lähetystoimen päälle. Eikä mitään voitu tehdä sen estämiseksi,

vaan heikkojen tähden jouduttiin odottamaan niin kauan aikaa, että eksyneitten tähtien lankeemus tuli niin selväksi ja julkiseksi, että yksinkertaisetkin sen saattoivat nähdä. Toiselta puolen taas odotettiin parannusta ja korjausta asioihin. Ratkaisun aika tuli, kun synninluvallisuudet ja Boremannin väärentämä postilla tulivat sisälle kristillisyyteen. Silloin oltiin tultu niin kauas, ettei seurakunta voisi enää pysyä koossa, jos ei näitä asioita korjata ja yksimielisyyttä opin asioissa saavuteta.

Gellivaarassa oli sovintokokous vuonna 1963, jossa kaikki Lapinmaan saarnaajat olivat koolla, mutta kun Gunnar Jönsson ei suostunut poistamaan Boremannin oppikirjaa kristillisyydestä, niin sovintoon ei tultu. Ei ollut kysymys rahasta, sillä Lapinmaalla painettiin puhdas postilla v.1963, jota ei kuitenkaan kelvannut ottaa pöytäkirjaksi, vaan ainoa silloin sallittu ruotsinkielinen postilla olisi pitänyt Gunnarin ymmärryksen mukaan olla Boremannin postilla. Gunnar Jönsson lähti sovintokokouksesta ensimmäisenä pois, ja niin tuli lopullinen ero Lapinmaan seurakunnassa.

Kyllä Lapinmaalla odotettiin, että Amerikasta, Suomesta ja Norjasta tulisi kysyväisiä, jotka tahtoisivat saada varman ja puolueettoman tiedon Lapinmaan seurakunnan jakaantumisesta, vaan ei moneen vuoteen kuulunut mitään. Vihdoin kirjoitti Viktor Wettainen seurakunnan vahvistamana sinne kirjeen vuonna 1966, jonka Amerikan saarnaajat peittivät, ja jättivät vastaamatta Viktorille. Eivät Amerikan saarnaajat ryhtyneet niihin toimenpiteisiin, joita heidän velvollisuutensa olisi edellyttänyt, nimittäin ottaa selvää asioitten todenperäisyydestä, jotka siinä kirjeessä esitettiin. Amerikan saarnaajat olisivat voineet vaikuttaa Lapinmaalla niin paljon sen kautta, että Lapinmaan seurakunta olisi voinut vielä yhdistyä, kun asiat olisi juuresta asti korjattu, ja Amerikan

saarnaajat olisivat olleet hengellisinä tuomareina. Tätä Viktor Wettainen tahtoi aikaansaada kirjeellänsä. Mutta Amerikan saarnaajat lähettivät sen kirjeen Gunnar Jönssonille, ja niin he tyytyivät niihin yksipuolisiin ja valheellisiin tietoihin, joita he Gunnarilta saivat.

Ei ole esikoisten seurakunta eikä Pyhä Henki kahdessa joukossa, vaan yksi on henki ja yksi on lammashuone. Kysymme ensiksi, onko Laestadius se seitsemäs enkeli, joka huusi auringon koitosta? Onko Laestadius tämän kristillisyyden ensimmäinen ja paras työntekijä? - Näin ovat kristillisyytemme vanhimmat aina uskoneet ja varmat siitä olleet, ja niin olemme mekin täydellisesti vakuuttuneet siitä, ettei ole jälkeen Laestadiuksen toista suurempaa tullut, eikä tule. Kun nyt suulla sanotaan Laestadius ensimmäiseksi ja parhaaksi työntekijäksi, ja kuitenkin pidetään pöytäkirjana sellainen Laestadiuksen saarnakokoelma Lapinmaalla, jonka kuolleen uskon pappi Boreman on korjannut täydellisesti järjen valolla, niin voidaan kysyä, onko suurempaa petosta ja valhetta koskaan ennen tapahtunut? Kumpi nyt on suurempi eli parempi työmies Herran seurakunnassa, rovasti Laestadius vai rovasti Boreman? - Vissiin se on viisaampi, joka kelpaa toisen työtä korjaamaan. Vai eikö asia näin ole? Boreman ottaa 12 saarnasta jokaisesta yli puolet pois, ja kaikenkaikkiaan jättää pois 84 saarnan kokoelmasta noin 45000 sanaa, eli yli 500 sanaa saarnaa kohti keskimäärin. Ja Laestadius saarnasi Pyhän Hengen kautta **j okaisen sanan** sen jälkeen, kun hän sai asuvaisen Pyhän Hengen yksinkertaiselta Lapin tyttäreltä Marialta v.1844.

Ei ole Laestadius enää vanhin eikä paras työntekijä niille, jotka hänen oppiansa ovat korjanneet pappein henkivallalla, eikä niille, jotka ovat sen vastaanottaneet, vaan rovasti Boreman on heidän

oppi-isänsä, vanhimpansa ja paras työntekijänsä, joka on paremman opin heille antanut korjatessaan Laestadiuksen saarnat järjen valolla, kuolleessa uskossa, ilman Pyhää Henkeä. Tämä on keskeisin syy, joka Lapinmaan seurakunnassa hajaannusta teki, sillä ne saarnaajat, jotka nousivat uutta oppikirjaa vastustamaan, tulivat syrjään sysätyiksi ja kirotuiksi eriseuraisena. Vielä kirjoitettiin Gellivaarasta lähetyskirjeetyli koko kristillisyyden laveuden, joissa sanottiin, että August Isaksson makaa sairaana kotonaan Vittangissa omissa mielipiteissään. Ja hänen "oma mielipiteensä" oli, että Laestadiuksen oppiin ei saa tehdä hiuskarvan vertaa muutosta.

Nyt kirjoitetaan Calumetista, että hyvin on heillä asiat, kun heillä on Raamatun todistus, seurakunnan todistus ja Pyhän Hengen todistus.

-Raamatussa on heille se todistus, että se joka lisää tai vähentää sen profetian hengellä saarnattuihin sanoihin, vetää päällensä kaikki vitsaukset, jotka Raamatussa on kirjoitettu ja sen nimi pyyhitään pois elämän kirjasta.

-Seurakunnan todistusta heillä ei myöskään ole, sillä ulkopuolella esikoisten seurakuntaa ei ole yhtään autuutta eikä yhtään totuutta. Heidän on ensin tehtävä parannus eriseuran rakentamisesta ja löydettävä priiskoitusveri, joka heitä puhdistaa heidän saastaisuudestaan. Tämän he voivat löytää vain siitä oikeasta esikoisten seurakunnasta, joka on rakennettu Kristuksen, apostolein ja profeettain perustuksen päälle. Heidän on löydettävä turva ja suoja, sekä hengenyhteys Lapinmaan äitiseurakunnasta. Ei se auta, että joku joukkokunta Lapinmaalla pidetään seurakuntana, vaikka ei siinä ole opinmuotoakaan enää jäljellä.

-Pyhän Hengen todistus puuttuu kaikilta niiltä, jotka ovat hengelliseen uneen nukkuneet ja eriseuran henkeen joutuneet. Ja

sen kautta ovat kiivaat vastustamaan sen oikean esikoisten seurakunnan työtä Amerikassa ja Euroopassa hirveillä valheilla ja riettaudella, koettaen nostaa suruttomat papitkin vihamielisiksi sitä seurakuntaa kohtaan, ja ovat siinä monesti onnistuneetkin, sillä heillä on yksi henki pappein kanssa. Ja kaikki ne kansan paljoudet, jotka ovat alkaneet sitä totuuden ääntä vastustamaan ja totuutta valheeksi vääntämään, tulevat osallisiksi viettelijäinsä palkasta, sillä viettelijä ja vietelty lankeavat samaan kuoppaan.

Calumetin kirje antaa ymmärtää, että siinä tarkoitetaan juuri meitä, jotka olemme julkisesti vääryyttä vastaan nousseet, kun siinä kirjoitetaan, että luottamus on niiltä mennyt heidän "seurakuntansa" opettajiin. Onpa tietenkin mennyt luottamus kuolleen uskon papin, Boremannin, oppiin ja opetuslapsiin, sillä ei ole Pyhä Henki koskaan alkanut itseänsä vastaan työtä tekemään, sillä jos valtakunta nousee itseänsä vastaan, niin ei se seiso, vaan jää kylmille. Ei ole Pyhä Henki koskaan omaa työtänsä purkanut millään maailman ajalla. Niin ei ole myöskään tällä ajalla mahdollista, että Pyhä Henki seuraisi niitä, jotka sen työtä ovat kirjoitetussa Jumalan sanassa muuttaneet.

Ja mitä Calumetista kirjoitetaan, ettei meillä ole rauhaa, emmekä rauhaa muillekaan soisi, on oikealla tavalla ymmärrettynä tosi. Sillä olemme tuntemassa edesvastuun siitä hirveästä vahingosta, jonka Boremannin oppi on matkaan saattanut niitten taivaasta alaslangenneitten tähtien kautta yli koko kristillisyyden laveuden. Kristillisyytemme ensimmäisten vanhinten työvainiot huutavat omissatunnoissamme, että meidän pitää huutaman totuus julki henkeen ja vereen asti, sillä se liitto, jonka olemme Veriyljän Herran Jeesuksen kanssa tehneet, velvoittaa meitä vaalimaan sitä oppia, josta elämän ja hengen saaneet olemme. Meillä on kuole-

mattomat sielut tunnon päällä, emmekä voi rauhaa säilyttää, jos emme totuutta huuda kaikella voimalla niin kauas kuin ääni kantaa. Ja emme soisi rauhaa kenellekään nukkumaan hengellistä unta kuolleessa uskossa tai suruttomuudessa, vaan sitä rauhaa me julistamme kaikille katuvaisille, jonka Jumala antaa, niin kuin Jeesus sanoo: "Rauhan minä annan teille, en minä anna niin kuin maailma antaa."

Calumetista huudetaan apua -vaan ei apu tule Boremannin sotkusta eikä eksytyksen hengestä. Ei ole myöskään sillä uskolla perustetta, että Calumetista saarnataan syntein anteeksiantamusta, sillä ulkopuolella Pyhän Hengen saanutta seurakuntaa ei ole priiskoitusverta. Saavat kyllä itkeä ja huoata, ei löydy meillä niitä Raamatuita, jotka sen vahvistaisivat.

Vaan kyllä vieläkin apua löytyisi Ruotsin Lapinmaalta, jos oikeata apua rukoilisivat, vaan eriseuran henki on syvä ja saarnaajain kunnia suuri, niin että tuskin sitä apua Calumetin kokouksesta koskaan pyydetään. Ja siitä saavat Amerikan saarnaajat vastata Jumalan tuomion edessä, jolloin he joutuvat vastaamaan itsensä ja laumansa edestä. Rukouksemme kuitenkin on, että Jumala antaisi heille katumisen armon, ennen kuin on iankaikkisesti liian myöhäinen.

Emme ole tällä kirjoituksella yhtään peljästynyttä ja hätääntynyttä sielua toivottomaksi tekemässä Amerikan maalla, vaan kehotamme kaikkia ottamaan yhteyttä teidän saarnaajaanne Melvin Niskaan, Montrosessa, Minn., joka näyttää kaikille kysyväisille, kuinka valheen henki on Amerikan kristillisyyteen tullut, ja kuinka se elävä ääni vieläkin on kuulumassa siellä Amerikan maalla mitten sydämistä, jotka ovat läpi aikoja pysyneet siinä opissa, josta elämän ja hengen ovat saaneet, ja sen kautta he ovat pysyneet

esikoisten seurakunnan helmassa ja hengenyhteydessä, jonka hengenyhteyden olemme saaneet vielä vahvistaa, kun olemme yhdessä heidän kanssaan täällä Lapinmaalla häitä pitäneet sen parhaan hääviinin kanssa tänä kesänä.

Ei ole yhdeltäkään katuvaiselta ja hätääntyneeltä sielulta tietä suljettu armoistuimelle. Ja sen tähden on syy uskoa ja synti epäillä. Vaan ei hengellinen elämä ole pysyväinen eksytyksen hengen alla niittenkään kohdalle, jotka ovat sinne tietämättään joutuneet. Sen tähden osoitamme teille vielä sen turvan ja suojan paikan Amerikan maalla, jossa teitä hoidetaan ja holhotaan Pyhän Hengen valkeudessa. Siellä on vielä niitä opettajia, jotka valvovat teidän sieniinne ylitse niin kuin ne, joitten pitää luvun niistä tekemän, jos te vain annatte itsenne Pyhän Hengen johdatuksen alle.

Tämän kirjoituksen allekirjoitamme sillä sydämellisellä rukouksella Jumalan puoleen, että Hän antaisi näitten sanain vaikuttaa sen, mitä Hänen hyvä tahtonsa on. Emme ole ketään itsellemme pyytämässä, vaan sen saman puhtaan ja autuaaksitekeväisen opin alle tahdomme kaikkia johdattaa, sillä yksikin sielu on Jumalan viattoman Karitsan veren hinta. Niin todistamme kaikille särjetyille sydämille kaikki synnit ja heikkoudet anteeksi elävän ja ylösnousseen Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja Hänen kalliissa, rakkaudesta maahan vuotaneessa sovintoveressään.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Levi Älvgren, Sten Johansson, Frans Martinsson, Eero Mäkelä, Isak Gunnelbrand, Johannes Vingbäck, Hans Danielsen, Lauri Koistinen, Heimo Mäkelä.

Valokopio alkuperäisestä. Koneella kirjoitettu. Kaikki nimet omakätisiä. Lauri Koistisen arkisto.

278. CHARLES NISKA -YHTEISKIRJE MATKAYSTÄVILLE 1975

Becker, Minn. 16/8 1975

Monen vuoden kuluessa asiat ovat muuttuneet, jotka vaarantavat kristillisyyteemme. Monet vanhat kristityt ovat monen vuoden valittanut, kuinka asiat menevät kristillisyydessä, että ei se ole sama kristillisyys, jonka he ovat käsittäneet nuoruudesta. Ne valittavat kun on niin paljon synnin luvallisuutta. Niin monet asiat ovat nyt luvalliset, jotka eivät ennen olleet hyväksytyt kristillisyydessä, niinkuin: Kirjoitetun Jumalan sanan muutos, nimittäin se Laestadiuksen kirjoitusten muuttaminen erityisesti Ruotsin Lapissa - Boremanin postilla- maailman ystävyys - televisio - radio - urut - pianot - kanteleet - huuliharput - valokuvauskone ja kuvan ottaminen - kortin pelaaminen - maailman muodon seuraaminen vaatteissa - housun pitäminen naisilla - lyhyet housut - lyhyet hameet - lyhyet hiukset - miehillä pitkä tukka - pallon pelaaminen - osan ottaminen maailman juhlavietoissa - blomsterfondin lukeminen hautaustilaisuudessa - seppeleen laskeminen haudalla - lasten hemmotteleminen - maailman turhuuden paneminen lasten päälle - ei ne opeta lapsille Jumalan sanaa - imartelu - herraskristillisyys - valehteleminen - petos - pyhäpäivän vietto pelissä ja turhassa menossa - viha ja sen hedelmät - irstaisuus - epärehellisyys - panettelu - kavaluus - lihan himossa eläminen ilman vanhan aadamin tukahduttamista töitten kanssa - maailman kunnia - ahneus - kateus - ylpeys - uhkapeli - yleisön uimarannoille meneminen - pyhä päivän uiminen - ulkokullaisuus ja monet muut.

Nämä ja muut synnit tulevat niin otolliseksi ja luvalliseksi. Kun

semmoiset juovat vääryyttä niin kuin vettä, semmoinen armonvaras sanoo: "Anna minulle anteeksi minun viheliäisyyteni", eikä ole tunnollinen, missä hän on väärin tehnyt. Vaikka hän pyytää anteeksi ja itkee käärmeen kyyneleitä seurakunnan edessä, hän on ja pysyy raskaassa synnin unessa. Ja jos totinen kristitty alkaa häntä haukkumaan, niin hän on otettu vanhinten ja pappein eteen ja tuomittu, kun hän ei anna kunnialliselle kristitylle omantunnon rauhaa.

Monen vuoden kuluessa armonvarkaat, ulkokullatut ja suukristityt ovat olleet totisten kristittyin seassa. Ne ovat niin kasvaneet lukumäärässä, että ovat ottaneet kristillisyyden hallituksen, ja ovat osanneet monta pettää. Vielä harvat totiset kristityt jäi sekaan ja yksi totinen saarnaaja, joka heille totuuden saarnasi. Mutta me olemme olleet suurena pahennuksena heille, ja he ovat etsineet keinoa saadakseen meidän saarnaajan pois virasta. Nyt se on tehty. Meidän paikkakunnan hengelliset herrat ovat pyytäneet hänet astumaan alas saarnavirastaan, kaksi lähetyssaarnaajaa oli myös siellä. Viisi lähetyssaarnaajaa ovat olleet myöntäviä hänen poisottamisessa, ja minä uskon, että ne toiset kaksi ovat samaa mieltä. Ne ovat samassa hengessä.

Syy mitä siinä käytettiin hylkäämään meidät ja meidän saarnaaja, oli, että me käänsimme ja teimme kopiot ja levitimme Victor Wettaisen kirjeen (1966) Lapista Amerikkaan. Tämä kirje oli lähetetty takaisin Gunnarille ja jäi peitetyksi Amerikan kristityiltä tähän vuoteen 1975 saakka.

Meille on sanottu valheita niistä Lapin kristityistä August Isaksson, Levi Älvgren, Sten Johansson ja muut, jotka ovat heidän kanssa olleet mukaanlukien Victor Wettaisen. Meille on sanottu, että ne ovat vain pieni joukko, jotka ovat eroittaneet itsensä kris-

tillisyydestä ja että ne solmiot piti, ja oli tulleet maailmallisiksi. Ja että ne saarnasivat ainoastaan vihan hengestä. Nyt vasta tänä vuonna (1975) me olemme vastaanottaneet Victor Wettaisen kirjeen ja muita tietoja siitä totisesta Ensinsyntyneestä seurakunnasta siellä Ruotsin Lapissa, Suomessa ja Kjöllefjordissa, Norjassa. Minun vanhemmat (Melvin ja Linda Niska) ja sisar (Evelyn Wilen) ja hänen miehensä (Dave Wilen) matkusti sinne Lappiin, Suomeen ja Norjaan tänä vuonna. Siellä net löysivät, että nämä kirjoitukset, jotka olimme vastaanottaneet, olivat todet. Siellä ne löysivät saman hengen kuin oli heidän rinnassa. Siellä ne löysivät totisia kristityitä, ja sen saman kristillisyyden, kun he muistivat nuoruuden ajasta. Ne löysivät kristityt, jotka ovat yhtä mieltä Laestadiuksen kirjoituksen kanssa, ja entisten vanhinten opetuksen ja kirjoituksen kanssa. Ei ne löytäneet heitä solmioita pitämässä. Ei ne heitä löytäneet maailmallisena. Ei ne löytäneet heitä saarnaamassa vihan hengessä. Ei ne löytäneet heitä eroitettuna kristillisyydestä, opista sovinnosta ja esikoisten seurakunnasta.

Nyt kun he palasivat kotiin ja alkoivat ilmi tuomaan totuuden, ne ja me olemme tulleet kokonaan hyljätyksi. Ei saa saarnata eikä edelläveisaajana olla, eikä lasten opettajana pyhäkoulussa. Niin sielunvihollinen uskoo, että hän on saanut suuren voiton. Mutta se on niinkuin toisessa luvussa Ilmestyskirjassa 5. värssyssä sanotaan "Jumala on syössyt pois kynttilänjalan sijaltansa."

Minä lähetän nämä kopiot Victor Wettaisen kirjeestä, Gunnarin vastaus ja Levi Älvgrenin vastaus Gunnarille. Ne on käännetty suomenkielestä. Lisää käännetään, ja se voi olla mahdollista saada niitä muilla kielillä, jos joku haluaa. Jos haluat tietää enempi näistä, anna minulle tietoa.

Minä myös haluan pyytää sinulta anteeksi, missä olen

luvallisuutta ottanut synnille, yleiselle uimarannalle meneminen, valokuvan ottamista, soittokoneesta, radion kuulemista, ja kaikki minun synnit ja puutokset.

Hyvästi nyt uskomassa kaikki synnit anteeksi sinulle ja meille Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja ijankaikkisesti pesty pois Hänen kalliissa sovintoveressä.

Jumalan rauhaan.

Charles Niska

Moniste. Koneella kirjoitettu. Suomenkielinen. USA:ssa suomennettu.
Eräs vastaus tähän kirjeessä n:o 293. Niskalta USA:sta.
Lauri Koistisen arkisto.

279. LAURI KOISTINEN - MELVIN NISKALLE

Svappavaara 17/8 1975

Rakas veli Herrassa, Melvin vaimosi Lindan ja lasten kanssa. Jumalan armon ja rauhan toivotuksella lähestyn teitä.

Olen ollut täällä Kiirunan kokouksessa Kallen lasten ja sisareni Toinin tyttären kanssa. Nyt olemme ajamassa Suomea kohti ja poikkesimme tässä Leevillä.

Norjasta oli Hans Danielsen ja noin kymmenen muuta. August Krågh on joutunut sairaalaan ja Thoralf on heikko vanhuuden tähden, eikä sen tähden voinut tulla tänne enää, niin kuin ennen.

Voi, kuinka ikävä jääpi niitä veljiä ja sisaria, joitten kanssa on taas saanut olla jonkun hetken. Kyllä on jäähyväiset olleet palavaiset ja sydämet ovat soittaneet Herralle otollista kiitosta.

Kyynelten kanssa olemme toisiamme sylillä hyvästelleet, niin kuin viimeiset Jeesuksen teurastettavat lampaat. Ihana on kristittyin seura, ja palava keskinäinen rakkaus. Kunpa saisin olla osallinen tässä autuudessa iankaikkisesti.

Rukoilkaa edestäni ja meidän edestämme, että yhdessä teidän kanssanne perille kostuisimme siihen suureen päämaaliin.

Kertokaa terveiseni Davelle ja Evelynille sekä Lilalle, jonka kirjeen Gun-Marille olen saanut lukea. Kyllä olette onnelliset vanhemmat, Melvin ja Linda, kun teillä on niin kultaiset ja sydämestä puhtaat lapset ympärillänne.

Terveisiä nyt kaikilta tässä läsnä olevilta, Pekkarin Fransilta ja Hilmalta, Leviltä ja Julialta, Turusen Uunolta Lappeenrannasta ja Kallen ja sisareni lapsilta.

Sydämen palavaisin kaipauksen terveisin. Vähä veljes

Lauri

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

280. LAURI KOISTINEN - VILHO KUOKKASELLE

Siilinjärvellä 24/8 1975

Rakas veljeni Herrassa, Vilho Kuokkanen vaimosi ja lastesi kanssa, sekä Sirenit, Stångit ja Hilma. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestyn teitä täältä Itä-Suomesta.

Viikko sitten hyvästelimme Kiirunassa sylillä ja sydämellä niitä

palavaisia sydämiä Lapinmaalla ja Norjassa, jotka ovat syvälle sydämeen kirjoitetut näinä koettelemusten aikoma. Kyllä saimme siellä kuulla armonlintuin ääntä kalliista puusta, jotka elävän viinapuun oksilla kiittivät Luojaansa ensimmäisen säteen edestä. Muistoon jäitte tekin Lahtelaiset kalliina ja rakkaina, vaikka ei niin paljon ole kehumista rakkaudesta eikä palavaisuudesta tuntemisten jälkeen, silä kolkko on syntinen liha uudella ihmisellä asua. Ja vaikka sydän onkin puhdistettu sovintoverellä, niin liha sotii henkeä vastaan ja henki lihaa vastaan, niin että parhaimmatkin hetket ovat täällä vieraalla maalla aina synnin myrkyllä sekoitetut, koska ei kuolevaisissa jäsenissä ole kristillisyyden ainetta, vaikka sitä aina sieltä hakee.

Olen ajatellut, että siellä Lahdessa pitäisi lähiaikoina päästä koolle kaikki ne harvat sielut, jotka Suomenmaalla ovat vielä puhdasta mieltä säilyttämässä koetellaksemme ja tutkiaksemme yhdessä, minkälaista tointa pitäisi ylläpitää, jotta saisimme säilyttää kristillisyyden itsellemme ja lapsillemme sellaisena, missä Marian Poika viihtyy ja Jumalan lapsilla olisi turvan ja suojan paikka eli hengellinen koti. Lahti on siinä suhteessa ainutlaatuinen paikka Suomessa nykytilannetta ajatellen, että siellä olisi parhaat mahdollisuudet kokoontua sekä idästä että lännestä. Kinnusen muutettua sieltä pois, olisi teidän jatkettava siellä Mukkulan seurakuntakodissa entiseen malliin kokousten pitoa. Keskilahden kirkkoherra kaiketi on ollut ja on vieläkin myötämielinen meikäläisille. Olisi toivottavaa, että tutkisitte yhdessä tätä asiaa ja katsoisitte, olisiko mahdollisuuksia lähitulevaisuudessa saada kokoukset järjestetyksi sinne. Ja kun aika on käsillä, niin ilmoittaisitte itään ja länteen kokouksistanne eli pyytäisitte nyt puhuvaisia miehiä sinne joka puolelta ynnä vieraitten kanssa. Sellainen kokous olisi yhteis-

ten asiain vuoksi nyt lähiaikoina aiheellinen ja varmasti se kokous toisi siunausta mukanansa, ynnä kristillistä lämpöä meidän muutoin penseään tilaamme, jota joutuu valittamaan, että sydän on niin kylmä ja voimaton. Kyllä Jumalan Henki aina kokousten aikana kuitenkin uudistaa ja vahvistaa meitä tässä sodassa ja kilvoituksessa.

Lähetän myöhemmin kopioita Lapin ja Amerikan kirjeistä. Tänään oli meillä pyhärukoukset, ja ensi pyhänä on aikomus kokoontua Heinävedellä, ja jos tilaisuutta on, niin tervetuloa sinne viikonlopuksi. Saarisalo voi antaa puhelimessa tietoja tiestä sinne. Se on Kerman kylässä Heinävedellä. Kalle sai sieltä suuren talon vuokralle, jossa on hyvä pitää kokouksia.

Minulla on Lahden suhteen sellainen ajatus, että te siellä asuvaiset kokoontuisitte aina pyhisin yhteisiin rukouksiin ja kanssapuheisiin, ja tietysti koetatte tutustuttaa entistä ystäväpiiriänne nykytilanteeseen kristillisyyden laveudessa, Lapissa, Suomessa, Norjassa ja Amerikassa. Ja ennen kaikkea ahkeroisitte ylläpitää kristillistä tutkintoa lukien vanhinten kirjoja ja rovastin saarnoja sen kautta pysyäksenne oikealla valvontapaikalla. Omalta kohdalta kyllä tuntuu siltä, että hartauden voima on poissa ja välistä tuntuu, kuin kristillisyys olisi vain tiedon ja muistin asia, vaan sydän on kiinni ajallisissa ja katoavaisissa, ja väliin synnillisissä taipumuksissa, niin kuin keveämielisyydessä ja turhanpuhumisessa. Kyllä kuitenkin vielä Jumalan Henki muistuttaa valvomattomuuden synnistä, vaan suuri voimattomuus tuntuu Pyhän Hengen ääntä seuraamaan sillä matalalla tiellä, missä sota lähtee ajatuksista ja himoista alkaen.

En ole kirjoittamassa tätä missään piispan ominaisuudessa tai komentajana, vaan tässä vapaitten lasten valtakunnassa on keveä

asia toisiin osaveljiin ja sisariin vedota yhteisen onnen ja autuuden tähden, sillä asia on meille yhteinen, ja niin sen tulee ollakin, että toinen toisiamme avuksi huudamme ja toisiamme autamme, koska meillä on sama Henki ja sama päämaali, ja sama äiti on meitä synnyttänyt kivulla Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä, jonka äidin kärsimisen ja kuoleman osallisuutta ja ylösnousemisen voittovoimaa olemme saaneet tuntea sydämissämme.

Me olemme siinäkin Kristuksen osaveljet, että meidät on luettu pahantekijäin sekaan. Ja Kristuksen puhtaan opin vuoksi me olemme kaiken maailman sontatunkioksi tulleet. Vaan pidämme sen sulana armona, että saamme olla arvolliset Jeesuksen ristin lastuja kantamaan. Pieni se on vielä kannettavaksi entisten ristinkantajain rinnalla.

Lopetan nyt tällä kertaa. Olkaa sylillä ja sydämellä tervehdityt. Pianpa saamme kuulla toisistamme ja teemme matkaa eteenpäin hyvässä turvassa, sillä saamme olla varmat siitä, että olemme puhtaan opin seuraajat. Ja niin kauan kuin emme siitä poikkea, niin ei mikään eroita meitä Jeesuksen Kristuksen rakkaudesta, niin kuin apostoli sanoo. Uskomme synnit ja heikkoudet anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Rukoilkaa puolestamme.

Lauri, Sirkka ja lapset

P.S. Terveisiä Kallen ja Sakarin perheiltä. He olivat meillä rukouksissa ja menivät illalla kotia. *Sama.*

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

281. LEVI ÄLVGREN - LAURI KOISTISELLE SIILINJÄRVELLE.

Svappavaara 10/9 1975

Rakas veli ja uskollinen työmies Herran seurakunnassa, Lauri Koistinen siellä Suomen Siionissa, jossa Jumala antakoon teille voimaa ja siunauksen siinä raskaassa Herran työssä.

Sain kuulla ilosanoman, kun tulin kotiin Killimestä, kun olit soittanut Julialle, että olette Parmaalan tykönä Joensuussa käyneet rukoukset pitämässä, joka on suuri asia, ja olis toivotus, että Jumala etsii omiansa.

No, hauskat olit Killimessä kokoukset ja vieraita oli uhka paljon, ja joilla sielullinen kaipaus on, niitten mukana Jumalan voima kulkee, ja tuntui siltä, että niitten kohdalle, jotka siellä ovat, asia tuli enempi kalliimmaksi, joka näytti hauskalta, sillä ilman Hänettä emme mitään voi.

Ja Johannes Vingbäck on pyytänyt minun ilmoittamaan, että heille tulevat kokoukset 27/9, se on syyskuussa. Tervetulemaa.

No, empä tiedä paljon sulle kirjoittaa siitä korkeasta tiestä, josta Takkinen puhuu, jossa tulee itsensä uhraava rakkaus kysymykseen, josta olen usein sydämestä kiitollinen, että Jumala on sinulle antanut sen ymmärryksen, että olet niin matalalla, että tahot vanhinten ymmärrysten kanssa liikkua, josta myös Takkinen kirjoittaa, sillä net on valvoneet ja vartioineet Sionin linnaa, ja rakentaneet sen aidan niin tiiviiksi, että sinne ei pääse siat tonkimaan sen aidan sisälle, mutta täytyvät rääkkyä ulkopuolella niin kauvan, että jos Jumala heille kirkastais sen eksytyksen hengen, ennen kuin heille raukoille hiljanen saavuttaa. Sillä Raamattu sannoo, että

rakasta lähimmäistä niin kuin itseäs. Ja se rakkaus on ollu ensimmäisestä päivästä saakka, kuin on itse silmät saannu auki, että nyt on kaikilla helppo tulla kristityksi, kuin minäki sen armon sain. Tämmönen on se oikea Kristuksen rakkaus. Ja sen kautta olemme sitten alkaneet työtä tekemään, että voittaa ihmisten sieluja taivasten valtakuntaan eli sen oikean seurakunnan helmaan, jonka opin on Laestadius huutanut. Ja silloin olemme sen liiton tehneet Veriyljän, Herran Jeesuksen kanssa, vaikka rietas tahtoo kaikki viedä unhotuksen virtaan. Johonka Herra meille siunauksen antakoon, että laumat koossa pysyvät sen oikian Äitin sylissä, vaikka tunnemme, että kyllä vihollinen työtä tekkee, että sais turhista asioista vähäisenki raon. Jossa tarvitsemme Jumalalta anoa kärsivällisyyttä, että Herran lauma koossa pysyy.

Niin rukoile minunki edestä, sillä ihmisyys seuraa myötä. Mutta syntiä meidän tullee rankaista, tet siellä ja met täällä, mutta samalla armolle avointa sydäntä, niinkuin Paavali kirjoittaa, että olkoon se suotu heille anteeksi. Niin kuin näkyy ensimmäisessä koettelemuksessa, jossa hän yksin jäi. Mutta se näkyy kuin hän philippiläisille kirjoittaa, "sillä ei minulla ole ketään, jolla yksi mieli minun kanssani on, ja joka niin visusti murheen teistä pitää. Sillä he etsivät kaikki omaansa, ja eivät niitä kuin Jeesuksen Kristuksen ovat." Mutta en minä sinua tällä tar kota, mutta kuin Jumalan Henki näin ilmoittaa, niin minä näin kirjoitin, kuinka silloin on ollut. Meillä se on kysymys, että me elämän sanassa pysymme, että emme hukkaan olisi juosseet, eli turhaan työtä tehneet.

Levi Älvgren

Terveisiä kaikilta, Eerolta erittäin.

Alkuperäinen. Lauri Koistisen arkisto.

282. KALERVO KOISTINEN-LEVI ÄLVGRENILLE

Heinävedellä 21/9 1975

Rakkaalle opettajalleni Herrassa, Leevi Älvgrenille rakkaan vaimosi Julian kanssa, ynnä uskollisten työkumppaneittesi ja sen piskuisen lauman kanssa, jotka yhtä armon ilmaa hengitätte Esikoisten seurakunnan Hengen yhteydessä. Armo, rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssanne aina elämän iltahetkeen asti, amen.

No tuli tässä mieleeni, että kirjoittaa joku tervehdyksen sana sinulle, tietää antaen, että terveenä olemme ja että olemme ahkeroimassa kulkea sillä kaitaisella elämän tiellä, jonka päämaali on iankaikkinen rauha ja autuus Jumalan tykönä.

Olimme nyt viime pyhänä kokoontuneena Saarisalojen tykönä. Vieraita oli Lappeenrannasta veljeni Jaakko y.m. Edellisenä pyhänä olin Sakarin kanssa Lappeenrannassa, ja sitä edellisenä sunnuntaina Joensuussa Parmaaloiden luona, jossa pidimme pyhärukoukset.

Ajalliset asiat ovat meillä kohtalaiset. Olemme saaneet tilavan asunnon täältä Kermajärven rannalta. No suuressa heikkoudessa olemme ahkeroineet kristillisyyden työtä tehdä ja aikomus on ensi sunnuntaina kokoontua täällä Heinävedellä, kun saamme seurakuntasalinkin käyttöömme.

Kyllä monesti tulee ne yhteentulot mieleen siellä Ruotsin Lapin maalla, kun olemme saaneet häitä viettää sen parhaan viinan voimassa. Kyllä tulee monesti pelko mieleen, kun tuntee vihollisen voiman, että tulis pahasta varjelluksi ja että piskuinen lauma pysyisi sen Ylipaimenen johdatuksen alla, ettei tulisi vahinkoa

kenellekään tällä vaarallisella matkalla.

Kunpa meillä aina pysyisi uskon kilvoitus kalliina, ja se kaipaus Jeesuksen armollisen läsnäolon perään, jonka tuntemisen yhteydessä meidän toivomme uudistuu ja tulee se mieli vahvistettua, että sinua tahdon Herra Jeesus seurata, tuli vastaan mitä tuli. Olen sitä yhdellä heikolla huokauksella rukoilemassa, että Jumala saattaisi minua varjella, paimentaa ja kuljettaa oikeassa alennuksessa kohti sitä luvattua päämaalia, etten synnin petoksen, tottelemattomuuden y.m. kautta kulkeutuisi niin kauaksi, että tunnottomuus saavuttaisi ja hengellinen pimeys.

Sen tiedämme, ettemme ole sellaisen tien päällä, jossa voimme huolimattomat olla. Vaan niin olen tuntemassa, että Jumala kaipaa yhden totisen mielen, että syntiä hyljätä ja hänen askeleitansa seurata. Ei ole meillä taakse katsominen ja taas uudelleen kaivata niitä aineita, joista Jumala on meidän mielemme irroittanut sydämen ympärileikkauksessa uudestisyntymisen päivänä. Kyllä se on silloin ollut palavana mieli Jumalan tykö, kun Jumala armolla täytti sydämen ja päästi lain kanteesta ja synnin ja toivottomuuden alta. Kyllä silloin maailma tuntui raiskalta. Ja kyllä silloin tuli se mieli, että kumpa kaikki ihmiset tulisivat tähän autuuteen. Ja uskon, että silloin kaikki kristillisyyden työ ja toimi lähti oikeasta lähteestä. Silloin ei pitänyt itseänsä minäkään. Vaan yksin oli se mieli, että saattaisi osaltansa tätä kallista työtä edesauttaa sillä vähäisellä lahjalla ja tavarallansa, kuin omisti. Vaan kuinkas nyt on? Tuntuu juuri siltä, niinkuin Augusti vanhin aikanansa kirjoitti: "Kauvas ovat jääneet ensimmäisen hartauden ihanat rannat j.n.e." No niin se on minunkin kohdalla. Nyt on vain monta kertaa kylmyys ja kuivuus tuntumassa. Rakkauden voimaa ei ole tuntemassa. Hengellisen ahkeruuden tilalla tuntuu hengellinen laiskuus. Kunnian

pyyntö monessa muodossaan, omarakkaus, itsekkyys ja isäkristillisyys tahtoo saada sijan. Maailmalliset pyrkimykset tahtoo päällimäiseksi. Kuolema tahtoo siirtyä kauas ja armonaika tulla kovin pitkäksi.

Olen kuitenkin kaipaamassa ja rukoilemassa, että Jumala rakas taivaallinen Isä antaisi teille pitkää ikää ja terveyttä siellä Ruotsin Lapin maalla. Monta ihanaa hetkeä olen saanut parissanne viettää. Sitä olen toivomassa, että onnellisesti saisimme päämme laskea kukin vuorollamme kuoleman enkelin syliin siinä vahvassa vakuudessa, että olemme osalliset voittajain palkasta. Jumala teitä virvoittakoon siellä Ruotsin Lapin maalla. Sillä tiedän, ettei se työ ole helppoa, mitä olette tekemässä.

No en tiedä pääsenkö vielä Vittangin kokouksiin, mutta aikomus on tulla, kun vain tilaisuus järjestyy. Kiitän nyt vain lopuksi kaiken uhraavaisuuden ja opetuksen edestä.

Sydämelliset terveiset Stenille, Ainalle, Eerolle vaimoineen, Iisakille, Fransille y.m. kaikille.

Lohduttakaamme toisiamme sillä sanalla, että syntimme ovat anteeksiannetut Herran Jeesuksen viattomassa sovintoveressä. Paljon terveisiä kaikille matkaystäville. Muistakaa rukouksissanne. Jumalan rauhaan

Kalervo Koistinen

Alkuperäinen.

Levi Älvgrenin kokoelma.

283. SIVERT HENDRICKSON - GUNNAR JÖNSSONILLE

Minneapolis 21/9 1975

Tykö rakkaalle vanhimmalle ja työntekijälle Herran vainiolla Gunnar Jönsson. Jumalan armo ja rauha olkoon kanssasi. Raskaalla sydämellä minä kirjoitan teille ja annan tietää tapahtumia täällä Minneapolissa ja kysyn joitaki kysymyksiä sinulta.

Meidän uskollinen työntekijä Melvin Niska, joka on meille opettanut puhtaan Jumalan sanan, jota Pyhä Raamattu todistaa, ja jota olemme kuullut nuoruudesta saakka, on pois otettu saarnavirasta.

Joille kristityille täällä hänen totuuden saarnaaminen ei ole ollut otollinen, sillä se painoi heidän tuntonsa päälle, kuinka tarpeellinen net hedelmät ovat, jotka tulevat elävästä uskosta, ja net hedelmät ovat olleet pois heidän elämästä. Se halu, että hyljätä heidän saarnaaja on ilmi ollut jo monta vuotta.

Jälkeen kuin Melvin palasi hänen Svappavaaran reisusta, hän toi kopioita Victor Wettaisen 12/2 -66 kirjeestä meidän kokoushuoneeseen, että kristityt tulisivat tietämään net asiat, jotka ovat olleet heiltä peitetty näin monta vuotta, sen että on olemassa kaksi seurakuntaa Ruotsin Lapissa. Tämän kirjeen levittäminen niin tulehtui heitä joilla jo oli viha häntä kohti, että het pyysivät kaksi lähetys saarnajia tulla tänne ottamaan Melvinin pois saarnavirastaan ja tuomittemaan asioita. Reazo Redinger ja Ralph Stewart, jotka olivat matkalla Calumettin rippi lasten koulun pitoon, tulivat meidän paikkakunnalle ja kokous pidettiin Gordon Rosenlundin kodissa. Siinä kokouksessa Victor Wettaisen kirje

luettiin ja vaikka se kirje oli kirjoitettuja osoitettu Reazolle, ei hän ollu ennen sitä nähnyt ja eikä Ralph Stewart ollu ennen nähnyt eikä tiennyt siitä kirjeestä. Net jotka olivat siinä kokouksessa ovat John Sarkinen, Darold LaBrant, Dan Lee, Patric Lipe, Gordon Rosenlund, Henrik Pedersen, Robert Stewart, Jim Rivers, Melvin Niska, Charles Niska, Victor Niska ja minä. Melvin tunnusti, että hän on yhtä sydän ja yhtä mieltä niiten kristittyin kansa, jotka kokointuivat Juhannus kokouksiin Svappavaarassa. Ei yksikään niistä, jotka siinä olivat, paitsi Victor, Charles ja minä, ole puhunut Melvinin kansa, että olisivat tullut tietämään, miten asiat ovat. Net jotka siinä olivat, paitsi Melvinin pojat ja minä, pyysivät että hän ei enää saarnaa kirkossa.

Jälkeen kuin Melvin ja hänen pojat lähtivät pois, Reazo sanoi: "Tämä päätös on yhteinen. Minä olen puhelin kautta puhutellut William Homolan kansa, joka myönsi, että Melvin ei enää saarnaa, ja William keskustellee Nestor Lindbergin kansa, ja että jos hän on toista mieltä niin hän soittaa takaisin, mutta het ei ole soittanut. Minä olen myös puhunut Arnold Ruonavaaran kansa, ja hän myös on yksimielinen tässä asiassa."

Ja niin ovat viisi meidän lähetysmiehiä edeltäpäin asian tuominnut ilman puhumatta Melvinin kansa ja kuulematta asiaa. Viime viikon lopulla me saimme lähetys tänne kun William Homola ja Nestor Lindberg tulivat kokouksia pitämään. Minä vaimoni kansa puhuttelimme heitä. Het tunnusti, että päätös oli jo tehty ennen sitä kokousta ja ilman puhetta Melvinin kansa. Koska kysyin heiltä jos näin asioita kristillisyydessä tuomitaan, ei het vastannut minua. Koska kysyin Williamilta jos hän tiesi asioista siellä, hän vastasi: "jo mutta se ei ole meidän asia, se kuuluu heille jotka Lapissa ovat." Voi, voi meitä, jos äitiseurakunnan asiat ei ole

meidän asiat. Minkälaista huolenpitoa met saamme meidän lähetysmiehiltä koska eivät huoli mitä Lapissa tapahtuu?

Ja niin minulla on joitaki kysymyksiä sinulta. Oletko käyttämässä Boremannm Postillaa kirkossa? Onko tosi, että suuri osa Laestadiuksen kirjoitusta on pois otettu näistä saarnoista tässä käännöksessä? Jos vastaus on myöntävää yllä oleville kysymyksiin, miksi ei se postilla jotka entiset vanhimmat käyttivät ole otollinen näinä päivinä? Koska olin Gellivaarassa joulun aikana niin huomasin että on urat kristittyin kodissa. Saarnaatteko te soittokoneet synniksi? Onko se sovelias, että kristitty saarnaaja tulkitsee kuolleen uskon papin saarnaa, kun hän saarnaa pappistuolista valtiokirkossa? Tämä ei ollut ehtoollis tilaisuus.

Met toivomme ja rakoilemme, että tämä kristillisyys, jota olemme saanut puhtaana entisiltä vanhemmilta ja saarnaajilta pysyisi valkeudessa ja voimassa, pitäen kiinni lujasti entisen opetuksiin. Jumala varjelkoon meitä siitä hengellisestä vääryydestä joka niin näkyvillä on tänä päivänä.

Rukoilkaa meidän edestä, pyytää vähin veli uskossa

Sivert Hendrickson, vaimoni Hazel ja lastemme kanssa

Terveiset meidän ystäville siellä.

Valokopio alkuperäisestä.

Amerikassa suomennettu.

Lauri Koistisen arkisto.

284. LAURI KOISTINEN - LEVI ÄLVGRENILLE

Siilinjärvi 24/9 1975

Rakas veli Herrassa ja uskollinen Siionin muurin vartija Lapinmaan seurakunnassa, Levi Älvgren rakkaan vaimosi Julian kanssa. Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teille nyt ja iankaikkisesti, amen.

Näillä onnentoivotuksilla tervehtelen teitä ja kiitän kalliista kirjeestä, jonka sain joku päivä sitten. Ilo on kuulla kutsuja Lapinmaalle vieraaksi niihin ikimuistoisiin ja ihaniin kokouksiin, joita siellä pidätte sen puhtaan opin ja parhaan hääviinan kanssa siinä toivossa, että tulevat polvikunnat, lapset ja lasten lapset tulisivat sen saman armon osallisuuteen kuin te ja me olemme tulleet. Kalliina pidän Lapinmaan kristillisyyden ja kristityt, jotka ovat muistossa ja ajatuksessa joka päivä, sillä olen saanut kaikki aarteeni sieltä Lapinmaalta. Salomo sanoo, missä sinun aarteesi on, siellä on myös sinun sydämesi. Ja monet kalliit muistot sieltä Betlehemistä ovat enemmin kuin katoovat aarteet, kulta ja hopea.

Vittangin kokouksiin en voi tulla, sillä meillä on täällä Itä-Suomessa välttämätön pitää kokoukset parin viikon päästä, ja työstä ei saa vapaata molempiin kokouksiin. Katson siksi olevani pakotettu varaamaan vapaapäivät omien kokousten varaksi, sillä Suomessa ei ole oltu kaikki saarnaajat yhdessä moneen kuukauteen, ja asiat vaativat yhteisesti tutkia kristillisyyden asioita, sillä vihollinen ei ole vieläkään lakannut värkkäämästä monenlaisia pahennuksia erittäinkin heikkojen kohdalle. Ja siksi täydymme yhteyttä keskenämme rakentaa ja toisiamme koetella, niin kuin itseämmekin, että rakkaus säilyisi vilpittömänä ja luottamus

saarnaajain kesken, niin kuin kristittyinkin. Sillä ilman vaivaa ja työtä ei kruunua voiteta, niin kirjoittaa Takkinenkin aikanansa Amerikan veljille.

No kyllä Takkinen oli sen korkean tien koetellut, ja sanoihan Raattamaan vaimokin Takkisesta, ettämonta saarnaajaa Suomesta on käynyt, mutta Takkinen paras. Mutta kuinkas kävi Paavalille ja Takkiselle parhaan miehuutensa aikana, ja keskellä ankarinta kilvoitusta? Joo, Paavali jäi yksin, erosi Barnabaasta närkästyksellä j.n.e. Takkinen taas suljettiin ulos Calumetin kirkosta vääräoppisena ja eriseuraisena.

Korkean tien olivat molemmat löytäneet, missä itsensä uhraava rakkaus tuli kysymykseen sekä ihmisen suuret luulot ilmi, kuten Takkinen kirjoittaa. Korkeampi tie on olla koko maailman sontatunkiona Kristuksen tähden. Mutta ei ihminen tahdo luonnostansa sitä korkeutta sieltä etsiä, vaan piru pettää pyrkimään järjen korkeuteen, missä pääsee kerskaamaan lihan jälkeen. Ja sen lihalle korkean tien kilvoittelijoita on maailma täynnä. Kyllä on Boreman sekä Gunnar koko korkealle päässeet, kun ovat saaneet kuolleen kirkon patsailta parhaan kristityn nimen, ja ovat korjanneet sivistymättömän ja oppimattoman ja kaiken lisäksi vielä hengellisesti sokean rovasti Laestadiuksen saarnat ynnä kristillisyyden ensimmäisten ja uskollisten vanhinten opetukset ja esikuvan. Kyllä ovat korkeata tietä etsineet ja sen myös löytäneet, mutta ei niin korkealle ole Jumalan Poika, ei apostolit eivätkä profeetat päässeet, että kuollut kirkko, suruton maailma ja sen papit olisivat heitä kiittäneet, vaan he ovat huutaneet: "Ota pois, ristiinnaulitse häntä!" Niin on myös kaikki apostolit tapettu Kristuksen tähden, paitsi Johannesta, rakkauden apostolia, jota kyllä keitettiin öljyssä ja vietiin autioon luotoon Patmokseen, vaan Jumala ei sallinut häntä

kuolemalle vainoojain kätten kautta.

Takkinen kirjoittaa samassa paikassa kuin korkeammasta tiestäkin, että apostoli on opettanut meitä tuntemaan ja kuulemaan ensimmäisiä ruumiin jäseniä, jotka Jumala on ensin istuttanut seurakuntaan. Tästä näkyy, kumma kyllä, että kaikki eivät tunne eivätkä niin ollen myös voi kuulla ensimmäisiä ruumiin jäseniä seurakunnassa, sillä jos ei heitä tunneta, niin kuinka sitten niitä kuultaisiin? Kyllä näkyi Paavalin aikana, että moni ei tuntenut niitä, jotka ylhäällä ovat, joitten perään apostoli käskee kristityitä pyrkimään, vaan Paavalin sanoista näkyy, että moni pyrki niitten perään, jotka maan päällä ovat, maailmallisiksi tulleitten opettajain perään. Ja niin on meidänkin koettelemus ollut tällä ajalla, että sangen harvat ovat valvoneet ja tähtien juoksua seuranneet. Ei ole taivaallinen kompassi valoa näyttänyt monelle, eikä moni ole oppinutkaan tuntemaan tuulien syntyä ja ilmoista ennustamaan auringon juoksun jälkeen, niin kuin Takkinen kirjoittaa Raattamaasta, joka kyllä näissä mestari oli.

Kyllä olisi halu sille korkealle tielle kilvoitella, missä niin matalalle pääsisi, että sydämestä yksinkertaiset kristityt löytäisivät samat uskon koettelemukset ja saman hengen olevan minulla kuin heilläkin, sillä kun Laestadius sille tielle pääsi, niin hän kirjoittaa, että kun hän löysi tien taivaaseen, niin hän löysi tien ihmisten sydämiin. Ja sen tien löytämisen kautta hän niin monet autuaaksi saattoikin äänellänsä, ja vieläkin saattaa niitten kautta, jotka sen saman äänen seuraajat ja jatkajat ovat, niin kuin olemme, veljeni rakas. Vaikka vihollinen tahtoo meitä painaa mahdottomuuden alle, niin ettemme jaksaisi omistaa itsellemme väkevän nimeä, koska niin suuressa heikkoudessa olemme lihan puolesta. On kuitenkin Jumalan voima meitä seurannut tähän päivään asti, ja monet

todistukset olemme saaneet vielä Pyhältä Hengeltä, että seurakunta on vieläkin hedelmällinen ja voimallinen uudestisynnyttämään lapsia Jumalalle. Vieläpä olemme vesiä vesillä muuttaneet monen kohdalle, jossa työssä työläässä tarvitsemme rukoilla Jumalalta apua ja viisautta, sillä tosi on, niin kuin kirjoitat, että ilman Jeesusta emme mitään voi.

Sen tähden joudummekin niin alhaalla pysymään, aina tietäen, että Jumalan on asia, ja Hänelle kuuluu kunnia kaikesta seurakunnan menestyksestä, sillä ei mene kristillisyys miesvoimalla eteenpäin, mutta takaperin kyllä. Jos ei Herra huonetta rakenna, niin hukkaan ne työtä tekevät, jotka sitä rakentavat. Ja jokainen istutus, joka ei ole Taivaallisen Isän istuttama, pitää juurinensa ylösrevittämän. Sen tähden ei ole varaa meillä eikä teillä omia rakennusaineita ottaa kristillisyyden rakennukseen, vaan häädymme ahkeroida kokoamaan muruja siitä ensimmäisestä kristillisyydestä, sillä kristillisyyden vanhimmat ovat perustuksen laskeneet niin kuin taitavat rakentajat, eikä meidän tarvitse uutta perustusta laskea, eikä uusia muotoja kristillisyyteen ottaa, vaikka kaikki pahenisivat siitä ja sen kelvottomana hylkäisivät. Sillä vain siinä me autuaaksi tulemme.

Näemmehän jo aikain merkeistä, että syy on meillä kaikilla kilvoitella parempaan valvomiseen, sillä totisesti on meillä nyt se aika, kun viisaat neitseet nukkuvat ynnä tyhmäin kanssa, sillä Laestadius sanoo, että jos viisaat valvoisivat, niin ei toki olisi tyhmillä rauhaa nukkua hengellistä unta. Ja hengellisen unen merkkejä on paljon näkösällä, niin kuin sekin, ettei ole monella enää puhumista omantunnon asioista, eikä ole monella enää tarvetta neuvoja kysymään, vaan pikemminkin neuvoja antamaan valvovaisille ja ymmärtäväisille kristityille, vieläpä vasta-kristityille. Apostoli

sanoo, että jos joku neuvoo, niin pitäköön neuvostansa vaarin. Saamme kummastella, että erilaisia neuvoja tuppaa monet antamaan, kuin mitä Pyhä Henki on ennen opettanut. Sen tähden olisi paras, että neuvonkysyjät, jos heitä missä vielä on, ohjattaisiin kokeneitten saarnaajain tykö, eikä liian hopusti kristityt neuvoja antaisi äsken-kristityillekään.

Syytä on siis, veljeni rakas, ahkerasti saarnata valvomisesta, ja nuhdella kaikesta synnistä, mitä Pyhä Henki kirkastaa, jotta emme joutuisi vastaamaan Jumalan tuomiolla vanhurskasten emmekä jumalattomain verestä, niin kuin se uhkaus paaliamme on, jos emme totuutta tunnusta. Pyydän veljen esirukouksia, sillä tunnen, kuinka hempeys ja lihallinen rakkaus vaikuttavat arkuutta kristillisyyden sisällä kokonaista Jumalan Sanaa saarnaamaan, mitä vielä Henki kuljettaa puhumaan. Tunnen kyllä sisällisen ihmisen puolesta halun Jumalan Pojalle suuni avata palvelukseen, vaan tunnen toisen lain lihassani, joka sotii mieleni lakia vastaan. Ei ole kuitenkaan Jumalan Sanassa meille lupaa annettu vaikenemaan, vaikka meitä hyljättäisi vielä rakastajiltakin, ja kaiken päälliseksi vielä ristiinnaulittaisiin niin kuin se Synnitön Saarnaaja ristiinnaulittiin. Ja paavi tappoi apostolein ajasta Lutheruksen aikaan mennessä historian mukaan monta miljoonaa Jeesuksen todistajaa.

Voi, kuinka arka ihminen on, vaikka niin suuret voimat ja väkevyydet kanssamme ovat, niin kuin Hebrealaiskirje näyttää, kun vain jaksamme sen uskoa. Me olemme tulleet priiskoitusveren tykö, joka parempia puhuu kuin Aabelin veri, ja esikoisten seurakunnan tykö, monen tuhannen enkeleitten joukon tykö, ja kaikkein vanhurskasten henkein tykö. Ja siinä olemme Jumalan armon kautta vieläkin pysymässä. Mitäs meidän pitäisi pelkäämän? Pois

pelko ja epäilys, niin kirjoittaa Raattamaa kristityille monta kertaa. Niin on meilläkin syy panna pois epäilyksen synti, ja sen kautta menee myös pelko pois.

Syy on meillä ja teillä kuitenkin uskoa kaikki synnit, heikkoudet ja epäilykset anteeksi, ja vielä sydämen kylmyys ja penseys. Ja katsokaamme uskon alkajan ja päättäjän Jeesuksen päälle. Suurena syntisenä me saamme uskoa ja omistaa omaksemme Kristuksen vanhurskauden, sillä ei ole meillä muuta tietä Isänmaalle. Aina ahkeroimme tekemään matkaliittoja ja uudistamme itseämme mielen uudistuksen kautta. Ei syntein paljous estä meitä uskomasta, vaan synnittömyys on pahempi, mikä johtuu omantunnon nukkumisesta.

Niin lopetan tämän kirjoituksen tällä kertaa niillä sanoilla, että minäkin heikko veljes, osallinen vaivassa ja valtakunnassa, saarnaan ja todistan kaikki synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Niin jääkää hyvästi siinä uskossa, ja Jumalan rauha asukoon sydämissänne, amen.

Rakkain terveisin

Lauri, Sirkka ja lapset

Terveisiä kaikille.

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

285. LAURI KOISTINEN - MELVIN NISKALLE

Siilinjärvi 5/10 1975

Rakkaalle veljelle ja uskolliselle vartijalle Amerikan Siionissa, Melvin Niskalle vaimosi Lindan ja lastesi kanssa. Jumalan armo ja rauha olkoon kanssanne nyt ja iankaikkisesti, amen.

Kiitän ensiksi kalliin kirjeesi edestä sekä terveisistä. Samalla saan kertoa myös terveisiä niiltä kristityiltä, jotka olivat meillä rukouksissa tänään. Kallelta ja Sakarilta perheineen, Sirenin vanhuksilta, Kuokkaselta, Jaakko- ja Reino-veljeltä, sekä erityisesti Hilma Laaksoselta, joka pyysi kiittää kirjeesi edestä, jonka hän oli saanut. Pidimme rukoukset kirkon seurakuntasalissa ja ilmoitimme tilaisuuden lehdessä. Yksi vanhasta eriseurasta tuli, vaan istui vain hiljaa, eikä puhunut mitään. Läksi pois yhtä kylmänä kuin oli tullutkin. Kalle saarnasi, ja saimme taas uudistusta ja voimaa eteen päin matkaa tekemään hyvässä tulevaisuuden toivossa.

Ensi pyhän aikoihin pidämme kokoukset Kaltimossa. Lauantaina alamme, ja maanantaina lopetamme. Olemme saaneet koululta ja kirkolta salit kokouksia varten. Olemme kutsuneet Yrjön, Severin ja Heimon sekä Maunon, ynnä muita vieraita sinne. Uskomme, että Jumala antaa sille kokoukselle siunauksensa.

Maailma näyttää olevan sillä rajalla, ettei tiedä sanoa, mitä voi tapahtua muutaman kuukauden aikana, vaan Jumala on vieläkin Kaikkivaltias ja Kuningasten Kuningas, jonka vallassa ovat maailman esivallat ja hallitukset, niin kuin kirjoitettu on jo vanhassa Testamentissa, että Jumala kääntää hallitusmiesten mielet niin kuin vesi-ojat. Ja Hän tekee vieläkin Akitofelin neuvot tyhjäksi. Sen me saamme uskoa varmaksi, vaikka kuinka pieneksi Hänen seurakuntansa menisi maan päällä. Niin kauan kuin Jumala saa

huonetta rakentaa, niin varmasti se rakennus seisoo, vaikka koko maailma kaatuisi ja hukkuisi.

Ei ole Kristuksen seurakunta mikään valtakunta tästä maailmasta, vaan iankaikkinen valtakunta toisella puolen kuoleman virtaa. Siellä vasta olemme vihollisista päässeet irti ja saamme tuntea parempia tuntemisia kuin täällä vieraalla maalla, missä synnin myrkky ympäröi meitä jo omassa turmeltuneessa ruumiissamme. Ei ole täällä monta levon hetkeä, vaan enimmän aikaa saapi tuntea vihollisen kiusauksia, pahoja ajatuksia, mustia mielikuvituksia ja monen kirjavia tulisia nuolia, jotka nousevat ylös turmeluksestamme vielä Jumalan lasten joukossa ollessammekin. Vaan tarvitsemme matkasauvan avulla aina eteenpäin vaeltaa ja panna pois kaikkia näitä aineita, jotka niin usein haavoittavat hyvän omantunnon. Se suuri Parantaja on meitä parantanut verensä kautta, joka meitä puhdistaa kaikesta synnistä. Ja tällaisena viheliäisenä ja haavoitettuna sitä saapi matkaa tehdä siinä toivossa, että pian se suuri Herran päivä tulee, jolloin kuolevainen pukee päällensä kuolemattomuuden, kun Kristus tulee kunniassansa viimeiselle tuomiolle.

Ei liene se päivä enää kaukana, sillä aikain merkit saarnaavat jo selvää kieltä. Mutta ei maailma sitä usko, eikä monet kuolleen uskon tunnustajatkaan, vaan luulevat maailman vain tulevan paremmaksi, niin että suruton maailma saapi vieläkin runsaammin ylenpalttisuutta ja hyviä päiviä syntiä tehdäkseen ja Jumalaa pilkatakseen. Vaan niin on kirjoitettukin, että niin kuin Noan päivät olivat, niin ovat myös Ihmisen Pojan tulemisen päivät. Naurulla ja leikillä valmistavat suruttomat itseänsä sen suuren päivän varalle, joka tulesta palaa.

Meillä vain on syy ahkeroida kristillisyydessä uskollisesti sillä

lahjalla, minkä Jumalalta saaneet olemme. Toinen toistamme tarvitsemme tässä suuressa taistelussa, sillä monta on meillä vihollista, ja kaikilta puolilta ryntää vihollinen meitä vastaan niin kuin kiljuva jalopeura etsien ketä hän voisi niellä. Ensin se tulee omasta sydämestä eli lihasta synnin himojen ja vaikutusvoiman kautta, välistä houkutuksella johonkin syntiin, välistä vanhan aatamin kautta, jolla on niin monta väriä. Toiseksi pauhaa piru ympärillämme tuon raään jumalattoman maailman pauhun kanssa, kun ei enää ole ruumiinkaan puolesta turvaa rosvojen keskellä. Sitten kolmanneksi on koko hengellinen maailma meitä vastaan, eikä kaikkein vähin Boremannin joukko. Ja vielä pahempaa on, jos joku meidän veljistämme eli sisaristamme alkaisi viekastelemaan ja vastaan työtä tekemään kateuden, vihan tai jonkun muun mustan perkeleen vaikutuksesta. Jumala vain varjelkoon meitä kaikkia, ja erityisesti puhuvaisia miehiä lankeemasta mihinkään vihollisen juonista, sillä kyllä piru yrittää aina sinnekin käsin työtä tehdä. Ei se koskaan väsy yrittämästä. Sen saamme uskoa varmaksi.

Siksi pelatkaamme omaa lankeemustamme ja omaa pahaa sydäntämme, niin pysymme varjeltuna. Emme miehustele omalla voimalla, taidolla emmekä viisaudella, jos vielä niitäkin joskus tuntisimme omistavamme, vaan muistamme aina sen, että Herra on heikoissa väkevä, ja Hän on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille Hän antaa armonsa. Ei ole meitä liika paljon sodassa Jumalan totuuden puolesta Amerikassa eikä Euroopassa, vaan kyllä tunnemme sen, että eloa on paljon, vaan uskollista työväkeä on vähän. Kyllä riittää laitumia työtä tehdäksemme Jäämereltä Tyvenelle merelle, ei ole pelkoa, ettei töitä piisaa, vaan kyllä sitä saapi tuntea, ettei alkuunkaan ole päässyt työtä tekemään, niin kuin halu ja Pyhän Hengen vaikutus olisi. En minä ainakaan tunne, että olisin vielä

alkuunkaan päässyt ja armon aika kuluu nopeasti.

Siksi se onkin niin iloinen asia, kun näen, että toiset veljet yrittävät ja ovat toimellisemmat työtä tekemään. Siitä tulee ilo, kun näkee yhteisen asian menestyvän, emmekä kukaan ole omaa kunniaa etsimässä työn tekemisellä, sillä kun oikein työtä tehdään, niin ei ole monta kiittäjää. Ainoastaan totiset sielut kiitoksen antavat, ja sekin kiitos kuuluu yksin Jumalalle. Maailma ei meitä kiitä, eikä väärä vanhurskaus, ei myöskään Sebedeuksen poikain henki, joka myös tahtoo tukkia opetuslasten joukkoon, vaan ahkeroimme aina sotia niitä vaikutuksia vastaan omassa turmeltuneessa luonnossa, niin voiton päällä pysymme ja Herran lauma koossa pysyy, ja keskinäisessä rakkaudessa, niin kuin sen tuleekin olla.

Lyhyt on meillä kilvoituksen aika enää. Ei ole monta peninkulmaa luvatulle maalle. Sinne ahkeroimme aina toivossa katsella, missä toivomme ankkuri kiinni on. Siellä laskemattoman armon auringon alla saamme levätä vanhurskasten kanssa iankaikkisesti matkan vaivoista. Siellä ovat jo monet meidän ystävistä ja opettajista autuutta nauttimassa ja odottamassa viimeisiä valituita sinne tulevaksi. Siinä toivossa teemme matkaa eteenpäin ja lupaamme juhlallisesti Jumalan Pojalle, että sinua Herra Jeesus tahdon seurata, tuli vastaan mitä tuli, täällä synnin korvessa. Sillä suloinen on olla Jeesuksen seurassa ja lammashuoneessa, missä ylimmäinen Paimen ruokkii ja kaitsee meitä. Näin uskomme synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä.

Jääkää nyt hyvästi, kaikki muuttolinnut Amerikan maalla. Pian yhteen tulemme Karitsan häissä.

Lauri, Sirkka ja lapset.

Jäljennös. Lauri Koistisen arkisto.

286. LEVI ÄLVGREN - KALERVO KOISTISELLE

Svappavaara 11/10 1975

Tykö rakkaille veljille ja uskollisille työmiehille Herran viinimäessä siellä Suomen Siionissa, Kalle Koistinen rakkaan vaimosi ja lastesi kanssa, ja niitten ympärillä olevaisten ystävien kanssa. Armo ja rauha lisääntyköön teille Herran Jeesuksen tuntemisen kautta, amen.

Saan kiittää monien kalliitten kirjeitten edestä, joita olen saanut jo aikaa sitten, mutta ei ole tullut minulla vastatuksi, sillä minä olen laiska vastaamaan, joka on monta kertaa minulle vaivana, vaikka saan niin hauskoja kirjeitä, että net minua vahvistavat monta kertaa, joittenka edestä kiitos teille ja Jumalalle, sillä minulla on se sama päämaali, niin kuin sinä kirjoitat, että voittaa ijankaikkinen autuus. Sillä se liitto, jonka olemme tehneet uudensyntymisen päivänä, että autuuden voittaa, vaikka mitä vastaan tulis. Jossa on kysymys, että Herra sen mielen vahvana pitäis, sillä se on suurin kysymys, että ei tulis liiton rikkojaksi, sillä Herra tutkii sydämet ja näkee, mitä ihmisen mielessä on. Sillä se on tosi, että perisynnin voima on suuri, ja monta heikkoutta saapi tuntea, mutta Jumala on heikoissa väkevä, jonka on monta kertaa saanut tuntea, kun on uskaltanut Jumalaan, että Herra on ollut minun kanssani, vaikka on monen pelvon ja vapistuksen alla ollu kulkeminen. Niinkuin apostoli Paavali sanoo, että vaeltakaa pelvossa elämän tiellä, että te autuaaksi tulisitte. Kyllä on tosi, niinkuin kirjoitat, että monta iloista hetkeä olemme saaneet viettää sen sovintoveren voimasta, sekä siellä Suomen maalla että täällä Ruotsin Lapinmaalla, kun olemme päässeet liittoja uudistamaan, niin armon lintuin

äänet on kuuluneet, kuin on laulaneet kiitosta Luojalle sen ensimmäisen säteen edestä. Joista Laestadius sanoo, että jos armon lintuin äänet lakkaisit kuulumasta, niin minä kuolisin murheesta.

Ja se on tosi, niinkuin kirjoitat, että Herra kaipaa totisen mielen, että syntiä hyljätä ja hänen askeleitansa seurata. Että emme uudestaan alkais niitä syntiä rakastamaan, joita hyljänneet olemme, siitä Herra varjelkoon. Kyllä silloin maailma tuntui raiskalta, kuin itse omantunnon puolelta vajosi niin syvälle, että ei ollut yhtään turvaa maailmaan eikä toivoa taivaaseen, mutta kun sydämensä oven aukaisi Herralle ja sanoi, jaksattekos minulle anteeksi antaa, niin Pyhä Henki on tässä vuodatettu sydämeen niitten todistajain kautta, ja kuin sen uskoi, niin se sai asuvaisen Pyhän Hengen sydämelle, ja myös sen uskon, että kaikki synnit on anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Juuri sama koettelemus kuin opetuslapsilla lukittujen ovien takana, ja myös Lutherilla ja Laestadiuksella, ja sentähden on meillä syy kiittää Jumalaa siitä suuresta armosta, että olemme varjeltuneet siitä eksytyksen hengestä, joka niin suuri on tällä ajalla, josta apostoli sanoo, että viettelijä ja vietelty menevät samaan kuoppaan, ja Raamattu todistaa, että joka Jumalan sanan muuttaa, se tulee valehtelijaksi, ja sen nimi pyyhitään pois elämän kirjasta.

Jumalan rauhaa tällä kerralla ja sydämelliset terveiset minulta Julian kanssa.

Piirsi *Levi Älvgren*

Ja sydämen rakkaat terveiset kaikille kristityille ja Saarnaajille kutka tehette sitä raskasta ja painavaa työtä yhtenä teidän ystävienne kanssa. Se sama.

Alkuperäinen. Kalervo Koistisen hallussa.

287. GUNNAR JÖNSSON YRITTÄÄ HARHAANJOHTAA KYSYJÄN JÄTTÄEN VASTAUKSET ANTAMATTA.

Hirvijärvi 16/10 1975

Veljeni Herrassa Sivert Hendrickson rakkaan vaimosi ja lastesi kanssa. Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen armo ja rauha lisääntyköön Teissä.

Kiitän kirjeestä ja terveisistä. Mutta suuresti ihmettelen kun teillä on niin vähän luottamusta Amerikan uskollisiin saarnaajiin, jotka esikoisten seurakunnan helmassa ja täydellisellä luottamuksella Ruotsin Lapin seurakuntaan ovat teidän keskuudessanne työtä tekemässä.

Jotka Amerikasta tulevat tänne lappiin ja yhtyvät niiden kanssa, jotka jo aikoja sitten ovat erkaantuneet esikoisten seurakunnasta ja alkaneet eriseuraa rakentamassa, voivatko semmoiset olla enää uskolliset työntekijät? Ja vielä sitten omia yksityisiä kokouksia pitämässä, levittävät valhekirjoja kristittyjen keskuudessa.

Täällä Ruotsin Lapinmaalla löytyy monet eri ryhmät, jotka sanovat itseänsä Laestadiolaiseksi, muutamat suuremmat ja muutamat pienemmät, mutta esikoisten seurakunta on vielä paikallansa, sekä opissa ja elämässä, niinkuin olemme, ehkä suurella heikkoudella siellä Amerikassa sarnanneet, lähetettynä seurakunnasta. Sanomme vielä niinkuin Johan Raattamaa jossakin kirjeessä mainitsee, kun eriseura oli alkanut raivoamassa kristillisyyden laveudessa, että meillä Lapinmaalla on vielä tuhansia, jotka ovat pysymässä hengen yhteydessä esikoisten seurakunnan helmassa.

Kyllä olisi kristillisyytemme vanhimmat huonoa työtä tehneet, jos kristittyjen paljous olis niin heikolle perustukselle jääneet, että nyt ainoastaan muutamat kymmenkunta henkilöt olis oikeassa.

Vanha eriseura levitti valhekirjoja kristillisyytemme vanhimmista, kirjoitti vielä sanomalehtissa roskapalstoja, ja niin tehdään vielä nytkin, katkeralla ja pahalla sydämellä.

Jumala rakas Isä varjelkoon kaikki totiset sielut ja sydämet. Siionin vuorella hallitsee rakas Isä rauhan evankeliumilla. Uskokaa synnit kaikki anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä ja pysykää veren korjaajana rakkauden ja yksimielisyyden Jumalan lasten lauman turvassa. Rakkaat ja sydämelliset terveiset Teille ja kaikille, jotka köyhänä ja pienenä tahtovat kilvoitella elämän tiellä, vielä meidän ja teidän rakkaille saarnaajille Walfred Simonson, Arnold Ruonavaara, Reazo Redinger y.m.

Olen tämän kirjoittanut murheellisella sydämellä ja niiden rukouksien kanssa, että Herra varjelee omiansa onnellisesti oikean Isän maan rannalle asti.

Heikko veljenne Herrassa

Gunnar Jönsson

Jäljennös. Saatu Niskalta USA:sta.
Lauri Koistisen arkisto.

288. " KARDINAALIT PÖNKITTÄVÄT HORJUVAA PAAVIN ISTUINTA"

Vettasjärvi 16/10 1975

Rakkaat veljet Kristuksessa ja uskolliset työntekijät Jumalan viinimäessä, William Homola, Reazo Redinger, Nestor Lindberg, Wilbur Koistinen, Ralph Stewart, Arnold Ruonavaara, Walfred Simonson, Alfred Hendrickson, Ole Hendrickson, Leo Lobbestael, Elton Korpela, Sam Burris, Steve Harrison, Jim Townley, Fred Blomqvist, Harold Nelson, Gordon Rosenlund, Fred Blakeman, Toivo Kastman, Esko Lehto y.m. kalliit saarnaajat teidän vaimoinne, lastenne ja Jumalalta ulosvalitun lapsilauman kanssa, jotka Herran Jeesuksen verellä puhtaaksi pestynä hengittävät Jumalan armon raitista ilmaa, teidän ja meidän kanssa Esikoisten seurakunnan helmassa ja sen hengen yhteydessä.

Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teille meidän Herran Jeesuksen tuntemisen kautta nyt ja aina tämän vaivalloisen sodan ja kilvoituksen loppuun asti, amen. Tällä onnen ja rauhan toivotuksella tulemme teitä tervehtimään ja kiitämme juuri sydämestä sen kalliin kirjeen edestä, joka Juhannuskokouksista Calumetista oli kirjoitettu ja seurakunnalta lähetetty, jossa oli sekä hyviä että ikäviä sanomia. Hyviä sanomia kun Jumalan sanalla on vielä se vaikutusvoima kuin ennenkin, vaikuttamaan kaikkein niiden sydämellä, jotka uskovat iloon ja rakkauteen asti, joka on Pyhän Hengen hedelmä. Ne hengittävät Jumalan armon raitista ilmaa ja ovat uskon ja Jumalan Pojan tuntemisen yhteydessä kasvaneet täydeksi mieheksi Kristuksen täydellisen varrenmitan jälkeen. Ikävä oli kuulla, että teidän ja meidän rakas veli ja uskollinen

Herran palvelija Walfred oli sairastanut niinkuin myös S.Harrison ja S.I.Burris, joka pitemmän aikaa on heikko terveydestä ollut, eivät voineet niissä kokouksissa olla. Kyllä on meidän sydämellinen toivomuksemme ja vieläpä rukouksemme Jumalan tykö, että Hän antaisi heille terveyttä ja elämän päiviä vielä työtä tekemään kalliissa kristillisyydessä piiskuisen lauman voitoksi.

Ikävä oli myöskin kuulla, että rakas veljemme Melvin Niska on käynyt täällä Lapin maalla, ja ei tarvinnut edes käydä tervehtelemässä meitä, vaikka on ollut vain jonkun mailin päässä. Onko Melvin veli lähtenyt tutkimaan tänne Lapinmaalle, missä on oikea kristillisyys, ja kutka ovat totuudessa. Ja on kuitenkin yksipuolisesti tutkinut niiden kanssa, jotka ovat ensin eri mieltä alkaneet kantamaan, monissa eri kristillisyyden asioissa. Vieläpä niin vahvasti ovat alkaneet rakentamaan oman ymmärryksen ja viisauden päälle, että ei ole tarvinnut ottaa vaaria kristillisyyden neuvoista ja varoituksista, vaan ovat kauheilla sorvauskirjoilla kristillisyyden laveudesta alkaneet roskittamaan uskollisia työntekijöitä, ja niin poisleikkaamaan rakkauden ja luottamuksen siteet opetuslapsilta opettajiin, ja lopullisesti ovat repineet itsensä irti kristittyin rakkaudesta, ja alkaneet eriseuraa rakentamaan.

Ne on paljon kirjoittaneet kristillisyyden hajaannuksesta Lapin maalla, joita kirjoja myös on lähetetty sinne Amerikkaan jo vuonna 1966 Viktor Wettaiselta ynnä jonkun miehen ja vaimon vahvistamana, jossa kirjassa monta muuta asiata mainitsematta sanotaan, että August Isaksson oli viimeinen niistä vanhimmista, joka yksimielisesti oli työtä tehnyt Frans Wettaisen, Isak Nikun, Isak Kuoksun, Samuel Wettasjarven y.m. saarnaajien kanssa. Siis ne saarnaajat, jotka jo kristillisyyden vanhimpain kanssa seurakunnalta lähetettynä kävit Amerikassa, ovat olleet eri mielisiä. Vielä

sanotaan samassa kirjeessä "Olen lukenut lähetyskirjeet, joita on viime vuoden joulukokouksesta Gellivaarasta lähetetty ulkomaille, josta täytyy kummastella, että on eri mallilla kirjoitettu joka maahan, yksi paikka siinä kirjeessä, erittäin Amerikan kirjeessä, jossa sanotaan, että olemme vihan vimmassa Jumalan omia kironneet. Ei minun eikä monen sadan muun kristityn korviin ole tullut semmoista kuultuksi, päinvastoin on he itse sitä tehneet." -Nyt koska he lähettävät heidän kirjeitä ja niissä selittävät, millaiseksi kristillisyys ja sen saarnaajat ovat menneet täällä Lapin maalla, min jokainen kristitty, joka tulee kosketuksiin näihin kirjeisiin, voi ylläolevasta lauseesta verrata, onko siinä vähentämistä, vieläpä he sanovat sillä kirjalla, jonka he kirjoitit Amerikkaan 1966 oli tarkoitus ilmoittaa, kuinka huonosti on kristillisyyden asiat Lapin maalla, ja että saada tuomarit Amerikasta, se on, saarnaajat tänne Lapin maalle ratkaisemaan asiat. Nyt he taas vastaavat kirjeen Juhannuskokouksista Calumetista, joka on kirjoitettu seurakunnalta ja Lapin maalle lähetetty, ja kiroavat Amerikan saarnaajat ynnä kristittyin kanssa eriseuraisena, vieläpä sulkevat ulos seurakunnasta ja Pyhän Hengen osallisuudesta, ja lukevat vielä sen tuomion, joka Ilmestyskirjan viimisessä luvussa on sanottu, nimittäin niille, joista he aikaisemmin piti saada hengellisiä tuomareita. Tuntuu olevan sekava valkeus heidän kirjeissä.

Tahdomme vielä huomauttaa, kun on kysymys ylläolevasta kirjeestä, jonka Viktor Wettainen kirjoittaa Amerikkaan, johonka kirjaan Gunnar Jönsson vastaa, ja otamme siitä kirjasta vain yhden kohdan: "Jo kristillisyytemme vanhinten aikana on paljon työtä ja kiusaa ollut heille August Isakssonin kanssa. Tiedämme kuinka he on neuvoneet ja vielä kurittaneet hänen, meille ovat sekä Frans Parakka että Viktor Björkman kertoneet sellaisista asioista. Vielä

elää useita vanhoja kristityitä, joille myöskin on jotaki avanneet näistä asioista. Olen persoonallisesti mukana ollut toisten saarnaajien kansa, sekä Marketassa että Vittangissa, kun näistä asioista on tutkittu, silloin hän on anteeksi anonut ja näyttänyt vielä murheella, vaan jonkun ajan jälkeen on takaisin ottanut. Samuel Vettasjärvi ja Frans Parakka ei ole oikein ymmärtäneet Nilivaaran asiat, kun sekaannukset tulivat siellä." -Tämän viimeisen lauseen kristillisyyden vanhimmista ovat he panneet Gunnarin, Williamin ja toisten saarnaajien suuhun, että ne ovat niin sanoneet vanhimmista, joka on aivan väärin. Mutta Aug.Isaksson on näin sanonut, kun mainitut vanhimmat olivat tutkimassa Nilivaaran asioita, ja kun vanhinten neuvot tuli Augustin mieltävästään, niin hän sanoi, että ei Sammeli ja Fransi ymmärtäneet oikein Nilivaaran asiat.*

Kyllä totuuden varjon alla tahdotaan paljon valheita peittää, että ne työntekijät, jotka huoneenhaltijain seassa on uskolliseksi löydetty, tulisivat hyvin mustatuksi ja roskitetuksi, niinkuin Jumalan Poika sanoo, "he puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni." Paljon he kyllä puhuvat kristillisyyden hajaannuksesta Lapin maalla ja sanovat, että se tapahtui vuonna 1963 Gellivaarassa, josta sovintokokouksesta toiset saarnaajat lähtivät pois, ja niin ei sovintoon tultu, jolloin tuli lopullinen ero. Toisessa paikassa he taas kirjoittavat, että vuonna 1965 Tjautjasjärvellä on eriseuran syntymähetki. Mutta me tahdomme kyllä vastata tällaisiin syytöksiin, että erimielisyyden henki on alkanut vaikuttamaan paljon ennen näitä aikoja, josta on seurannut paha ja hajoittavainen työnteko, ei ainoastaan omassa maassa, vaan ovat muutamat alkaneet matkoja tekemään vielä ulkomaille, ilman kutsumatta ja lähettämättä, samassa hengessä erimielisyyden ja eripuraisuuden siemeniä kylvämään ja hajoittamaan kristittyin

mieliä, vieläpä kokoamaan laumaa oman selkänsä taka, ja sen jälkeen sitten päällekanteita ja solvauskirjoja levittämään kristillisyyden laveuteen. Ja viimeksi ottaneet eron kristittyin yhteydestä ja alkaneet eri kokouksia pitämään, ensiksi Kiirunassa ja sen jälkeen Tjautjasjärvellä. -Kyllä totisesti olisi sovinto tullut ja tulisi, kun ihmisen omat oikeudet saavat kaatua, kun erimielisyyden, kunnian, itsekkäisyyden ja kateuden hengen vaikutukset syntinä alkavat painaa omalla tunnolla ja katuvaisen ääni tulee Jumalan korville, kyllä sovintoveren kautta tulee sovinto. Mutta meidän täytyy sanoa niin kuin kristillisyyden vanhimmat on ymmärtäneet, että jos joku joukko erkaantuu seurakunnan enemmistöstä, niin heistä tulee meille tuntematon metsätokka. Sentähden, rakkaat veljet ja sisaret Amerikan maalla, emme tottele ei suruttoman maailman eikä eriseurasten tuomitsemisia. Esikoisten seurakunnassa olemme, rakkaat veljet ja sisaret, johonka olemme tulleet oven Herran Jeesuksen kautta, ja on päästetty lain kanteista, vieläpä kaksinkertaisesti saaneet Herran kädestä, jossa rakas Isä hallitsee rauhan evankeliumilla.

Olemme kyllä saaneet kopion siitä kirjasta, jonka veli Melvin on kirjoittanut, niinkuin hän sanoo, sille äitiseurakunnalle, jonka Juhannuskokoukset olivat Svappavaaraassa, jossa hän valittaa, että on vaikea, kun on kahden hengen lapsia, ja vielä, että saarnaajat ja kristityt ovat panneet hänet pois saarnavirasta, ja varsin sen päälle sanoo, että hyvältä tuntuu, kun olemme päässeet erilleen heistä. Ja vielä samassa kirjeessä tekee kysymyksen, olemmeko ottaneet eron niistä toisista liian pikaisesti? -Yhdellä kertaa hän sanoo, että on pantu pois, ja toisella kertaa hän sanoo, että olemme ottanut eron heistä. Mutta me sanomme niinkuin laupeuden saaneet Herralta, älkää, rakkaat veljet tehkö kahta joukkoa, ja älkää hajoittako

Herran laumaa, vaan tehkää sen päälle työtä, että Herran lauma pysyy koossa yhden Paimenen Herran Jeesuksen ympärillä, sillä Ylipaimen on sanonut, että pitää olla yksi lammashuone ja yksi paimen. Pysykäämme Kristuksen opissa Jumalan sydämellisen laupeuden ja Herran Jeesuksen armon kautta ja uskokaa ja uskokaamme Jeesuksen nimessä ja veren kautta synnit anteeksi, ja älkäämme tehkö lahkoja ja metsätokkia, vaan pysykäämme laumassa, johon monen kymmenen vuoden kuluttua on jo kokoontunut monta kymmentä tuhatta. Ja suuri paljous on jo kirkkaassa ilmassa laulamassa. Yksi on Kristus ja yksi on seurakunta, ja esikoisten seurakunta on oikia seurakunta, johon kaikki kootut olemme. Jos joku joukko erkaantuu, niin eivät ne ole seurakunta, vaan metsätokka ja eksyneet lampaat, joita hyvä Paimen palveliainsa kanssa etsii, ja kuin Hän löytää, kantaa Hän laumansa tykö yhteen lammashuoneeseen. Niinkuin vanhin Johan Raattamaa kirjoittaa 25. lokakuuta 1877 Amerikkaan: "Olkaa turvatut kaikki rakkaat veljet ja sisaret, jotka pysytte elävän seurakunnan helmassa, johon Jeesus teitä ja meitä synnyttänyt on veren vuodatuksella, joita monta kymmentä tuhatta vielä elävät Euroopassa, joitten paljoudessa on yksi sydän ja sielu, rakkauden siteellä yhteen kiinnitetyt." Ja niin on vielä meidän aikana monta kymmentä tuhatta Ruotsissa, Suomessa, Norjassa ja Tanskassa, jotka uskossa ovat seuraamassa Herraa Jeesusta ristin ja itsensäkieltämisen tiellä, ja hengittävät armon raitista ilmaa esikoisten seurakunnassa ja sen hengen yhteydessä.

Ja niin uskomme vahvasti, että Amerikassa on suuri lauma eläviä kristityitä ja uskollisia työntekijöitä, jotka ovat rakennetut opissa ja totuudessa ja rakkauden ja luottamuksen siteillä kiinnitetyt Ruotsin Lapinmaan esikoisten seurakuntaan. Niin

saamme, veljet ja sisaret olla hyvässä turvassa ja uskokaa vapaalla sydämellä, että niinkuin entiset synnit on anteeksi annettu, niin kaikki nykyinen syntisyys ja viimeiset epäilykset anteeksi Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa ulosvuotaneessa sovintoveressä. Ole iloinen, vapaaksi ostettu lapsilauma Amerikassa. Pian yhteen tulemme kirkkaassa ilmassa sen suuren lauman kanssa, jotka jo perille on kostuneet. Kiitos ja kunnia Jumalalle ja Karitsalle nyt ja iankaikkisesti. Amen halleluja. Rukoilkaa meidän edestämme, että Jumala kuljettaa meitä oikeassa lapsellisessa mielessä kaitaisella tiellä perille saakka. Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Evald Larsson, Gunnar Jönsson, Hugo Gustavsson, Hubert Jönsson, Helge Karlsson, David Björk y.m.

Jäljennös.

Niskalta USA:sta.

Lauri Koistisen arkisto.

Tässä kirjeessä Evald Larsson toistaa eräitä kohtia tässä kirjassa julkaistuista dokumenteista n:ot 116,119,120,128,130,134,137,141. Larsson ei kiellä näitten merkittävien tapahtumien todenperäisyyttä. Tutkimuksen kannalta on tärkeää saada täten epäsuora vahvistus tässäkin kirjassa julkaistuille versioille sovintokokousten kulusta 1963 ja Tjautjasjärven kaksoiskokouksista 1965. Larsson antaa tässä tiedoksi, että he ovat käsityksensä mukaan toimineet oikein joka tilanteessa, juosseet pois sovintopaikalta 1963 ja tunkeutuneet Tjautjasjärvelle 1965. Vastalauseita Larssonille ks. n:o 300.

/LK/.

289. LAURI KOISTINEN
- LAURI KEMPPAISELLE KANADAAN.

Siilinjärvi 1/111975

Lauri ja Toini! -Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestyn teitä.

Melvin Niska kirjoitti, että olitte kyselleet minusta, kuinka kristillisyyteni kanssa nykyään on. Sen tähden lähetän ohessa selvityksen siitä asiasta. Ja jos tilaisuutta tulee, niin vastaan mielelläni kaikkiin kysymyksiin, jos vain osaan. Tietääkseni ei minulla ole yhtään päällekantajaa ehdollisten syntein tähden, vaan paljon on päällekävijöitä Laestadiuksen puhtaan opin tunnustamisen tähden.

Jumalan armosta olen vieläkin uskomassa syntein anteeksisaamisen kohdalleni yhdessä perheeni kanssa. Maallisetkin asiat ovat hyvin ja elelemme täällä Pohjois-Savossa, Siilinjärvellä. On tässä ympäristössä yksimielisiä kristityitä, niin ettei tarvitse ikävään kuolla suruttomain keskellä. On tässä Kalle-veli Heinävedellä, Saarisalot Kuopiossa, Hynyset Lieksassa ja kuusi kristittyä Kaltimossa. Tosin Kaltimossa on merkkejä kasvusta, sillä kun viimeksi pidimme seurat Mäkelän veljesten kanssa seurakuntasalissa, niin oli sali täysi kuulijoita. Vähitellen se valheen ja Boremannin henki jää toiseksi totuutta vastaan.

Emme ole uutta ja parempaa kristillisyyttä rakentamassa, emmekä kaipaamassa, kuin mitä se ensimmäinen kristillisyys oli alkaen Lapinmaalta ja leviten yli valtamerten puhtaana ja muuttumattomana.

Pyytäisin tähän asiallista vastausta, vaan jos tahdotte panetella

ja solvata, niin jättäkää se tekemättä. Aikahan voi muuttaa ystävätkin vihamiehiksi, vaan muistan teitä ystävinä.

Lauri

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

290. MELVIN NISKA - LEVI ÄLVGRENILLE

Montrose, Minn.4/111975

Tykö rakkaalle vanhimmalle ja uskolliselle Siionin muurin vartijalle Levi Älvgren rakkaan vaimosi Julian kanssa. Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teille.

Kiitän teitä rakkaan ja kalliin kirjeen edestä, jonka olemme teiltä saanu vastaanottaa, jota luimme siellä Black Hillsin kokouksissa, kun meillä oli viidet kokoukset Daven ja Evelynin kotona 17-18-19 päivät lokakuussa. Monet minun lapsista perheensä kansa olivat siellä. Kyllä oli autuaalliset hetket, kun saamme yhteen kokoontua Jumalan pyhän sanan ympärille ja puhua ja keskustella Jumalan sanaa ja tästä kalliista kristillisyyden asiasta ja vielä kun on yksi sydän ja mieli, ja saa tuntea Pyhän Hengen voimaa sisällisesti, se tuntui että on niin hyvä olla siinä oikiassa esikois seurakunnan helmassa, joka on meidän äitimme täällä maan päällä.

Se tuntuu niin keviältä ja iloiselta mennä ja kulkea pitkät matkat meidän ommiin kokouksiin, jossa voimme olla yhdessä

niiden kanssa, jotka ovat samaa mieltä ja ajatusta elämän ja kristillisyyden asioissa. Eri se oli ennen, kun oli meno isompiin kokouksiin sen suuren joukon kanssa. Se tuntui vastenmieliseltä ja ikävältä, että jos olisi tullut joku este, niin mielellään olisin sen vastaan ottanut ja jäänyt pois heidän kokouksista. Ja niin kuin tapahtui viime vuoden Juhannuksen aikana, että kova tuuli myrsky tuli ja iso puun oksa putosi auton katolle ja särki takaikkunan ja lommisti katon, ja siinä oli meille este siksi kerralla. Varhain viime keväänä ennen kuin saimme Imurilta net kirjoitukset, olin jo päättänyt, että emme mene Calumetin Juhannus kokouksiin tänä vuonna. En osannut ajatella ja aavistaa, että siellä olemme teidän kanssa Juhannukseksi. Niin ihmeellisesti on Jumala kuitenkin meitä kuljettanut, josta kiitos, kunnia ja ylistys olkoon ijankaikkiselle Jumalalle Hänen armonsa ja laupeutensa edestä.

Niinkuin olen ennen jo sanonut, jos muistan oikein, että on halu tulla sinne Tjautjasjärven Uuten vuoden kokouksiin. Tulemme ensin Suomeen ennen Joulua, ja sitten tulemme sinne Lappiin. Kaksi minun poikaani ja yksi pojan vaimo tulee myötä, että on viisi meitä kaikkiaan. Halusin tietää mikä päivä Tjautjasjärven kokoukset alkavat? Minun vaimon veli Sivert aikoo myös tulla sinne uuten vuoden kokouksiin, hän tulee lentokyytillä Kiirunan lentoasemalle ja sieltä voi puhelin kautta soittaa Stenille. Hänellä ei ole paljon aikaa olla siellä, mutta kuitenkin haluisi puhutella teitä. Hän ymmärtää vähän suomen kieltä ja vielä vähemmin voi puhua, niin hän tarvitsee tulkin kautta puhua. Vaikka se on pitkä matka tehdä niin vähäksi ajaksi, hänelle ei se tule niin paljon maksamaan, kun hänen poika on työssä lentoyhtiön kanssa ja saa 75% alennusta piljetin hinnasta. Jos voitte sitte antaa tietää, milloin Tjautjasjärven kokoukset ovat, eli mitkä päivät.

Olen tilannut lentokonen sijat ja lähtemme täältä 18. päivä Joulukuuta ja pääsemme Heisinkin 19.p. ja sieltä toivomme, että pääsemme Lappiin jollaki lailla.

Niin olemme laittanut asiat, ja jos Jumala niin suo ja siunauksen antaa, niin on toivo, että vielä kohtaamme toisiamme tämän maan päällä.

Kristityt täältä, minun lapset ja sukulaiset käskevät sanoa paljon rakkaita terveisiä teille kaikille kristityille saarnaajain kanssa, mutta olkaa tet Julian kansa ensin ja enin tervehtetty minulta vaimoni kanssa.

Lopetan siinä uskossa, että kaikki synnit, viat ja puutokset ovat anteeksi annettu Herramme Jesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa ulosvuotaneessa veressä. Rukoilkaa edestämme.

Melvin Niska, Linda ja lapset

Lähetän tässä mukana kopiot kahdesta kirjeestä. Yksi on mitä Sivert on kirjoittanut Gunnar Jönssonille ja sitte Gunnarin vastaus siihen.

Valokopio alkuperäisestä.

Omakätinen allekirjoitus.

Lauri Koistisen arkisto.

291. LAURI KOISTINEN - GUN- MARIE MARTINSSONILLE.

Siilinjärvi 4/11 1975

Rakas sisar ja uskollinen matkakumppani iankaikkisuuteen, Gun-Marie. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestymme sinua omaistesi kanssa. Kiitän kalliista kirjeestä ja lahjasta. Usein olemme muistelleet niitä suloisia hetkiä, joita olemme saaneet viettää sinun ja toisten Tjautjaksen kristittyjen kanssa sen kaikkein kalleimman aarteen ympärillä. Oi jospa saisimme kerran viettää iankaikkista yhdessäoloa haudan toisella puolen, missä tämä viheliäinen synninruumis ei enää vaivaa meitä. Ja me uskomme, että meidän ei tarvitse kilvoitella kauan, ennenkuin ikuinen kesä alkaa. Sen ajanmerkit näyttävät.

Muuten kuuluu vain hyvää. Sirkka on kotona ja vauva on myöhästynyt muutamalla päivällä, mutta pian se on oleva kanssamme ja kaunistava kotiamme ja ilahduttava meitä. Jumala siunatkoon onnellisen syntymän.

Saimme kirjeen Davelta, ja hän kertoo, että Melvin, Linda ja heidän poikansa Melvin jr. ja Charles vaimonsa Eleonorin kanssa tulevat uudenvuoden kokouksiin Tjautjasjärvelle, sekä Lindan veli, Sivert Hendrickson. Siis 6 henkeä. Jumalan siunatkoon heidän matkansa.

Olen ajatellut jo silloin, kun aloin kääntämään ja kirjoittamaan tätä vihkoa, että sinä ehkä korjaisit kielivirheet. Ja sikäli kuin tunnen sinua, niin uskon sinun mielelläsi auttavan tässä. Ehkä sinulla yksinäisyydessäsi - jos edelleenkin asut samassa huoneessa kuin ennen - viihdyt paremmin, kun saat läpikäydä tämän historian,

sillä uskon sen kiinnostavan sinua. Olen joka tapauksessa koettanut parastani ja ajatellut paljon entisiä ystäviäni Ruotsissa ja Länsi-Norjassa, jos tämä kirjoitus yhdessä muitten liitteitten kanssa voisi vaikuttaa jonkun muutoksen heidän ajatuksissaan. Olen varma, että siellä on monia, jotka kaipaavat elävää kristillisyyttä. Asiahan on Jumalan, ja Hän on antava siunauksen sille vaivalle, joka tulee puhtaasta sydämestä. Ja rukoile puolestani, että Jumala säilyttäisi puhtaan mielen loppuun asti, sillä muutoin olisi kaikki kilvoitus mennyt hukkaan.

Tällä työllä ei ole mitään erityistä kiirettä, sillä käännän monia Levin y.m. kirjeitä ja lähetän sinulle korjattavaksi. Sitten käymme läpi koko historian Lapinmaalla saarnaajien kanssa, ennenkuin se julkaistaan. Olen suunnitellut oikeata kirjaa, joka painettaisiin ja pantaisiin kunnon kansiin. Mutta sen asian voit pitää omana tietonasi siihen asti, että se on tullut saarnaajain koettelemaksi.

Hyvästi nyt ja jää Jumalan rauhaan. Terveisiä omaisillesi ja kaikille ystäville Tjautjaksessa, Svantelle ja Elvylle y.m.

Te^{T} veisin

Lauri ja Sirkka sekä mummo ja lapset

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

292. JOHAN PIETILÄINEN LASKEE VALHEEN SAVUVERHOA NUOREN CHARLES NISKAN SILMIIN 1975.

Luleå 12/111975

Rakas veli Herrassa rakkaan vaimosi Eleonorin kanssa. Jumalan armo jarauha, Jeesuksen rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssanne elämän ehtoon asti.

Kiitän sydämellisesti kirjeesi edestä, jonka olen saanut jo kauan aikaa sitten. Siitä on pitkä aika, kun olemme kohdanneet toisemme, ja paljon on ehtinyt tapahtua meille kummallekin siitä ajasta. Sinä olet mennyt avioliittoon ja olet saanut perheen, ja minä olen menettänyt rakkaan Wiolani vähäksi aikaa, ja lapset ovat jättäneet kodin, paitsi Ingvar, joka nyt asuu minun kanssa.

Paljon on myös tapahtunut maailmassa, joka aina pahenee, niinkuin jo Raamatussa on ennustettu, niin että jos mahdollista on, ulosvalitutkin eksytettäisi. Ja ei sielunvihollinen arkaile tukkia kristillisyyteenkään sisälle, ja tottelemattomuus jamaailmankaltaisuus tahtoo astua sisälle.

Eikä se ole saarnaajain syy, että tottelemattomia on. Kyllä vielä saarnaajat saarnaavat kaikkea pahaa vastaan, niin kuin ennen, mutta tottelemattomuus kasvaa. Kyllä tarvitsee kaikki kristillisyyden voimat tehdä työtä yksimielisesti ja pyytää Jumalalta voimaa tässä työssä ja ymmärrystä, miten miekkaa käytettäisi.

Mutta sielunvihollinen on kavala, ja tahtoo kääntää työmiehiäkin vastatusten sen kautta, että joku pitää, että ainoastaan hän saarnaa totuuden, ja sen sijaan että hän yhdistäis työnsä ja ne lahjat, joita Jumala on antanut, yhteiseen työhön, alkaa syyttää työ-

kumppaneitaan ja luulee itseään paremmaksi, ja niin vaikuttaa eripuraisuutta, heikkoutta ja kristityissä murhetta ja hajaannusta niin kauvaksi, että hengen yhteys katkeaa, niin kuin Levi Älvgren y.m. ovat tehneet. Kyllä on totta, niinkuin kirjoitat, että maailma tukkii sisälle, mutta ei ole vielä kortinpeluuta, juopumusta, oluenjuomista eli monta muuta syntiä, josta mainitsit, päässyt sisälle, eikä ole Jumalan sanaa muutettu, eikä ole opissa missään suhteessa annettu yhdellekään synnille lupaa enempi kuin ennenkään. Mitä kirjoitat postilloista, niin ei ole niitten oppi muutettu. On kyllä totta, että Boreman on joissakin kohdissa lyhentänyt jonkun saarnan, jossa on sama asia sanottu moneen kertaan, mutta oppi ei ole muuttunut.

Minun pienessä postillakäännöksessä, josta kysyit, ei ole yhtään muuta muutosta, mutta olen ottanut jonkun kerran pois sanat torninrakennussaarnassa; Luuk. 14:29-30, jonka Laestadius toistaa noin 10 kertaa, juuri samat sanat. Sisältö ei ole muuttunut, mutta saarna on keveämpi lukea.

Ei mikään ole täydellistä, mitä me ihmiset teemme, mutta pahempi on, että ne, joista minä alussa mainitsin, jotka pitävät itseään täydellisenä, levittävät pahaa Siionista ja katkaisevat luottamuksen siteitä. Ajattele itse, jos Ruotsissa olisi ruotsinkielisessä kirjassa tullut joku heikkous, eikö oikea kristillisyyden oppi opeta, että vika yksimielisyydessä korjataan sillä paikalla kaikessa yksimielisyydessä ja salassa, eikä heikkouksia saa levittää, ja niin ei kukaan siitä pahennu./*

Nyt on jotkut, tehdäkseen itsensä paremmiksi ja voittaakseen kristityitä itselleen, levittänyt nämä asiat valheellisena ja suurennettuna Suomeen ja Amerikkaan, joita Ruotsin kieli ei koske, ja vaikuttaneet epäluottamusta Lapinmaan saarnaajiin ja niihin saar-

naajiin, jotka Lapinmaahan turvaavat Suomessa ja Amerikassa. Onko tämä rakkauden ja yksimielisyyden työtä? Näette itse hedelmät: Te olette lapsellisella rakkaudella ja turvallisuudella luottaneet omiin saarnaajiinne, ja heikkoina, syntisinä kristittyinä uskoneet itsenne autuaaksi sen todistussaarnan kautta, jota he ovat teille saarnanneet sovintoveren voimassa, ja Henki on todistanut sen sydämissänne, ja olette odottaneet sitä maata ja taivasta, joka on kuoleman virran toisella puolen. Jos vihollinen saarnaa epäilystä oman pahuuden tähden, ovat he valmiit saarnaamaan Jumalan Pojan vanhurskautta autuudeksenne ja Hänen viattomuutta puhtaudeksenne. Mutta miten nyt on käynyt? Onko nyt silmät käännetty katsomaan Esikoisseurakunnan saarnaajain vikoja ja heikkouksia, ja sydämessä epätoivo, epäluottamus, pelko ja rakastamattomuus! **Katsokaa hedelmiä!!**

Ei ole totta, mitä Koistinen kirjoittelee Lapinmaan kristillisyydestä. Se on minullekin lähettänyt kirjoituksiansa, jossa se vertailee heidän joukkoa ja Esikoisten seurakuntaa, ja valehtelee meitä häikäilemättömästi. Hän ei ole itse koskaan tullut tunnetuksi seurakunnassa, ja on nyt suurena profeettana moittimassa seurakuntaa. Meillä on samat Raamatut, sama Luther ja sama Laestadius kuin ennen, ja sama oppi kuin vanhemmilla on ollut. Ei ole saarnaajain syy, että tottelemattomia on, mutta yhdistäköön he työnsä Seurakunnan kanssa yhteistä vihollista vastaan, eikä hyökkäyksellä entisiä työkumppaneita vastaan.

Varma on, että jos joku jäsen (ihmisen ruumiissa tai) Kristuksen ruumiissa tulee sairaaksi, niin toivo on paranemisesta, kun se pysyy ruumiissa kiinni, sillä se puhdas, lääkitsevä veri, joka verisuonissa kiertää, se puhdas sovinto- ja lääkitysveri, **joka ainoastaan Kristuksen ruumiissa, se on seurakunnassa,** kiertää

verisuonissa, todistussanan, se on: verisuonten kautta. Mutta jos joku jäsen, olkoon vaikka kuinka terve, hakataan irti ruumiista, niin veri ei pääse sitä parantamaan, ja muu veri kuin se, jonka Jumalan Poika antoi seurakunnalleen lääkitykseksi, ei voi voimaa antaa, vaikka se olisikin saman näköinen ja alusta saman hajuinen, mutta se jäsen kuivaaja kuihtuu ajan ollen.

No, olen nyt kaikessa heikkouden ja kykenemättömyyden tunteen alla yrittänyt vastata kysymyksiisi. Olet rakas veli, ja olen usein muistanut sinua. Jumala antakoon meille kaikille armonsa, että me tulisimme varjelluksi sen ruman tulisilta, joka usein ampuu nuolensa taholta, jota emme aavistakaan. Se tulee usein uskon ja opin parantajana ja vartijana, ja silloin se on vaarallisin./* *

Mutta heikkoin, syntisten työmiestensä kautta Jumala on eloa koonnut aittaansa kaikkina aikoina. Antakoon Jumala hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen rakkauden, piinan, vaivan, kuoleman ja voittorikkaan ylösnousemisen kautta ja Henkensä johdatuksen kautta armonsa siihen, että me kaikki kerran saisimme iäti veisata kiitosta tapetulle mutta iäti elävälle Karitsalle siinä maassa, johon kuolematon henkemme, osa Jumalan Hengestä, usein huokaa ja ikävöi.

Rukoile minun edestä, että minä en puuttuisi autuaitten joukosta sinä päivänä, kun Herra omansa kokoaa.

Sen uskokaamme tänäkin päivänä, että synnit, epäilykset, sisälliset riidat ja pelko ovat anteeksi Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja Golgatalla vuotaneessa veressä. Se suuri Immanuel, joka omainsa edessä käy ja sotii voittorikkaana, varjelkoon meitä taivaan esikartanossa, se on, Esikoisten seurakunnassa, siihen asti, että hän sallii päästää meitä iloonsa.

Rakkauden terveisiä sinulle perheesi kanssa, isällesi, Edithin

perheelle y.m. Sinun vähin veljesi

Johan Pietiläinen

Luin jostakin, että Levin joukko olisi sanonut, että me olisimme syyttänyt heitä muun muassa, että he kantaisivat kravattia. Se ei ole totta, mutta yritys saada meitä epäluoton alle, niinkuin monessa muussakin asiassa.

Ole veljeni rauhallinen, siksi kuin asiat selkenevät. Jumala varjelee nöyriä ja kuuliaisia lapsia, vaikka hän sallii koettelemuksia. Jos olemme rauhassa, niin kyllä asiat selvenee. Luota sinä niihin saarnaajiin, joihin ennenkin luottamus on ollut, Lapinmaalla Gunnar, Hugo, Evald, David y.m. ja koko se suuri seurakunta Lapissa ja Suomessa, sekä omiin saarnaajiinne Arnold, Reazo, y.m. Me tiedämme täällä asiat paremmin Levistä ja hänen joukosta. Jumala teitä auttakoon.

Valokopio alkuperäisestä. Koneella kirjoitettu. Omakätinen allekirjoitus. Lihava teksti on alkuperäiskirjeessä suurin kirjaimin kirjoitettu.
Lauri Koistisen arkisto.

*/ August Isaksson sanoo: Pieni on ihmisheikkous opin eksytyksen rinnalla. Ks. Vanhinten Kirja 3, n:o 219. (12/91940). Opin asioilla ei ole mitään tekemistä yksilön heikkouksien kanssa.

* */ Vihollinen on vaarallisin opin parantajan haamussa. Aivan oikein. Kukapa muu on opin parantaja kuin Per Boreman joukkoineen tässä yhteydessä? (Luther uskonpuhdistajana saattaisi näyttää opin parantajalta katolisen kirkon näkökulmasta, mutta kristillisyytemme vanhimmat tarkoittivat opin parantajilla niitä, joille Pyhän Hengen työ ei kelvannut./LK/.

Vastalauseita Pietiläisen kirjoitukseen löytyy kirjeessä n:o 299.

Tämän kirjeen kopion Pietiläinen lähetti saarnaaja Arnold Ruonavaaralle

Calumettiin, Mich.USA. Ruonavaara luki kirjeen seurakunnan edessä kirkossa. /Kertoi Sivert Hendrickson, Burnsville, Minnesota, USA. /LK/. Ks. myös n:o 324.

293. LEVI ÄLVGREN - GUNNAR JÖNSSONILLE

Svappavaara 1/12 1975

Veljeni Gunnar Jönsson, Hirvijärvi.

Minulla tuli haluja tarvet vastata sinulle kirjeen, jonka sinä olet saanut Amerikasta, Sivert Henriksson, 21.p.syyskuuta 1975, jonka kirjeen minä olen sieltä saanut, ja myös sinun kirjeen, jonka sinä olet sinne vastannut.

Ja minä joudun suuresti ihmettelemään sitä, kuin sinä et tohdi vastata asiaan mitään, mitä hän kysyi. Mutta lohdutat vain Jumalan armon kautta niitä uskomaan, vaikka sinä itse tiedät, minkä hengellisen vääryyden alle olet kuljettanut, etkä ole mitään niille sanonut siitä vääryydestä. Vain ihmettelet, kuin on niin vähän luottamusta Amerikan uskollisiin saarnaajiin.

Kuinkas net saattavat uskolliset olla, ja vielä vähemmän kuulua esikoisten seurakuntaan, jotka sen saman Boremannin hengellisen vääryyden alla ovat teidän kanssa Ruotsin Lapin maalla työtä tekemässä, jonka tet olette hyväksyneet? Sillä ei siellä ole esikoisen henki, jotka Laestadiuksen oppiin muutoksia tekevät, sillä Laestadius on täydellisen Kristuksen opin huutanut. Raamattu sanoo, joka siihen lisää eli vähentää, niin kaikki net vitsaukset, jotka pyhässä Raamatussa on, niin net tulevat kaikki hänen päälle, ja

hänen nimensä pyyhitään pois elämän kirjasta ja siitä pyhästä kaupungista. Myös Raamattu sanoo, että viettelijä ja vietelty menevät samaan kuoppaan.

Sinä kirjoitat, että jotka Amerikasta tulevat tänne Lappiin ja yhtyvät niitten kanssa, jotka jo aikoja sitten on erkaantuneet esikoisten seurakunnasta ja alkaneet eriseuraa rakentamaan. Kuinka met olemme eriseuran rakentajat? Vastaa minulle, kuin minä en tiedä! Ei se ole tosi, veljeni, emmehän met ole erkaantuneet. Sillä sinähän se lähit pois sovintopaikalta, vaikka minä kielsin, että **älä vielä mene.** Sillä minä ymmärrän ja luontokin sen todistaa, että se joka on jättänyt esikoisseurakunnan, ja niin meidät hyljännyt Ihmisen Pojan tähden, kuin met emme hyväksyneet Boremannin postillaa, eikä muita synnin luvallisuuksia. Ja sinä sanot meitä eriseuraseksi, mutta sitten on Laestadius ja Raattamaa ja kristillisyyden vanhimmat olleet eriseuraset, joittenka syliin olemme syntyneet, sillä net ei ole hyväksyneet kahta muutossannaa Laestadiuksen oppiin.

Mutta sen minä sinulle tunnustan, että minä tämän tien kautta, jonka sinä eriseuraksi sanot, niin palvelen minun isääni Jumalaa, että minä uskon kaikki, mitkä laissa ja prophetaissa kirjoitetut ovat, ja pidän sen toivon Jumalan puoleen, jota hekin itse odottivat, ja sen tähden minä harjoitan itseni aina pitämään pahentamattoman omantunnon Jumalan ja ihmisten edessä. Ja sen tähden on pyhä Paavalikin saanut eriseuran päämiehen nimen, ja niin on Luther ja Laestadius. Ja sen nimen olen minäki saanut kuulla, vaikka olen yksi kelvoton palvelija Herran kädessä, mutta henki ja mieli on kuitenki se, mikä on alussa ollut.

Mutta sen sinä kirjoitat oikein, että omia kokouksia olemme pitäneet, ja niitä met vieläki pidämme, niin kauan kuin elämän

henki meissä on. Ja sinne, mihinkä meitä tahtovat, niin sinne met menemme, jos Jumala terveyttä antaa, ja jos Hänen tahtonsa niin on.

Vaikka sinä kirjoitit Amerikkaan, että met levitämme valhekirjoja kristittyin keskuudessa, joka ei ole tosi, sillä ei net ole valhekirjoitukset, se on sinun oman kirjotuiksen tähden, jonka olit kerran kirjoittanut Norrländska Socialdemokrat-lehteen 6. heinäkuuta 1974, kuin kirjoitit laestadiolaisena, ja etkä kuitenkaan ole, vain sen nimen alla, sillä meillä on paperit tallella.

Mitä kirjoitat Johan Raattamaasta, se kirjoittaa 1890 Amerikkaan, kuin siellä eriseura tuli. Ei täällä ollut vielä ero tullut, ja sen tähden hän kirjoittaa Amerikkaan, että on vielä tuhansia Lapin maalla, mutta eriseuran henki oli voimallisesti käynnissä, mutta ei ero tullut kuin vasta 1900 Svappavaarassa. Ja sitten Gellivaarassa 1902, ja sitten Luulaja 1905.

Niin meni koko Tornion jokivarsi ja Muonion jokivarsi aina Karesuantoon ja Lannavaaraan.

Kyllä olisit kristillisyytemme vanhimmat huonoa työtä tehneet, jos net ei olis tätä vääryyttä vastaan nousseet. Mutta niillä oli Pyhän Hengen kautta valkeus, ja sen todistaa provasti Grapen ja prinsessa Eugenian kirje ja myös Täränön kirje.

Nyt on vielä karkeammalla tavalla ero tullut, kuin on koko Laestadiuksen kirja muutettu, lisättyjä vähennetty. Emme veljeni kirjoita katkeralla ja pahalla sydämellä, mutta että jokukaan ihminen tulis näkemään sen hengellisen vääryyden, jota on tehty. Se olis meidän sydämellinen tahto.

Ei net ole kristillisyydessä luvallisuuksia antaneet, mutta net on synnin himoista asti saarnanneet, niinkuin Pietari sanoo. "Jos te maailman himon vältätte". Ja Raamattu sanoo, "niin minä annan

heille iankaikkisen nimen, jota ei pidä hävitettämän". Ja Jumalan Poika ottaa myös himoista asti kiinni. Se on ainoa kysymys, että Herra meitä varjelis, niitä harvoja sieluja ja sydämiä kaikesta vääryydestä.

Terveisiä minulta ja siltä piskuiselta laumalta, jotka olemme ahkeroimassa kilvoitella sen oikean äitin sylissä suurena syntisenä sillä kaitaisella elämän tiellä.

Heikko veljesi Herrassa

Levi Älvgren

Valokopio alkuperäisestä.

Lauri Koistisen arkisto.

294. LEVI ÄLVGREN - LAURI KOISTISELLE SIILINJÄRVELLE

Stockholm 6/12 1975

Rakas veljeni Lauri Koistinen. Jumalan rauhan tervehdyksellä tervehdän sinua ja koko sinun perhettäsi, sen piskuisen lauman kanssa siellä Itä-Suomessa.

Sydämelliset kiitokset sinun kirjeestäsi, jota olet toimimassa, joka on suuri kysymys, että ihmiset tulevat näkemään sen hirveän vääryyden, jota tehty on; ja vieläkin yritetään pimittää kansoja sen valheen alle, että het on esikoisten seurakunnassa, ja itte on sen myyneet Boremannin postillaan, johonka on pantu uuden Raamatun käännökset. Tämähän pitäis olla kaikille nähtävä, samoten on

Suomessa.

Kyllä on Kalle oikein ymmärtänny, sillä ihmiset tarvitsevat tietää, sillä yksikin ihminen on enempi kuin koko tämä maailma hänen hyvyytensä ja pahuutensa kanssa.

No sen met kuitenkin toivomme, että tämän työn kautta, jota tehdään, että Jumala jonkun sielun kiinni ottaa, että se vajoais omantunnon kautta niin syvään, että se tuntis että hän on onneton tässä tilassa, jossa yläpuoli on joka haaralla, ja siinä tilassa net rukoukset on Herra luvannut kuulla. Sillä sen murheen alle olemme täytyneet tulla, sillä se on se muret, jossa ei ollut turvaa maailmassa eikä toivoa taivaaseen. Siinä loppui opetuslasten usko, että ei ollut kuin pelko ja hätä. Siinä oli Jumalan ankara, vanhurskas laki, ja Hänen palava rakkaus, joka oli yhtä voimallinen. Kuin semmoinen hätäinen sydämensä oven avasi Jumalan Pojalle, että jaksattekos minulle anteeksi antaa, ja siinä on se liitto ja lupaus, että vaikka mitä vastaan tulis, mutta että minä autuuden voitan.

Ja sentähden rukoile minunkin edestä, että se mieli säilyis virran rannalle asti. Että emme tulis liiton rikkojaksi. Niin kuin on paljon tällä ajalla tullut, kuin ei muisteta liittoa eikä käsitetä oppia sovinnosta ja esikoisten seurakunnasta, josta Frans Parakka kirjoittaa siinä Havaksen historian oikaisussa, että se on ollu sangen raskas lankeemus Amerikassa ja Euroopassa.

Ei ole koskaan liika lujasti vääryyttä vastaan saarnattu, sillä Jumalan Poika huutaa voi-huutoa Jerusalemin kaupungille. Ja huutaa kahdeksan kertaa heidän ylitsensä.

Lopetan siinä, että meidän synnit ovat anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä, niin kuin Davitti rukoilee, että Herra anna mulle anteeksi minun salaiset rikokset.

Terveiset meiltä Julian kanssa ja Folkelta perheensä kanssa.
Heikko veljes

Levi Älvgren

Lähetän sinulle tämän minun vähäisen kirjoituksen, jonka minä olen kirjoittannu, ja mitä Sivert on kirjoittannu ja mitä Gunnari on kirjoittannu.

Alkuperäinen.
Lauri Koistisen arkisto.

295. RALPH NISKA Y.M. -TJAUTJAKSEN KOKOUKSEEN

Bloomington 28/12 1975

Rakkaille veljillemme ja sisarillemme uskossa, Ruotsista, Suomesta, Norjasta ja Amerikasta, jotka olette kokoontuneet uudenvuoden kokouksiin Tjautjasjärvellä, yhdessä kaikkien niitten kanssa, joilla sama kallis usko on. Isämme Jumalan ja Herramme Jeesuksen Kristuksen armo ja rauha olkoon teidän kanssanne nyt ja sinne asti, kun ylitämme sen sillattoman virran.

Tahdomme kiittää niistä monista kirjeistä, terveisistä ja neuvoista, joita olemme teiltä saaneet, jotka ovat olleet vahvistukseksi ja lohdutukseksi meille.

Olemme olleet yhteen kokoontuneina Herramme ja Vapahtajamme syntymän muistoksi tutkistellen Hänen sanaansa. Pyhän Hengen läsnäolo on ilmi tullut ja olemme saaneet vahvis-

tusta sen voiman kautta. Betlehemin poikalapsi on asumassa meidän sydämissämme.

Meillä on kiitollinen sydän Jumalalle, että vapaus ja rauha on vallinnut meidän yksinkertaisissa kokouksissamme, ja olemme saaneet kokea ihmeellisen virvoituksen ajan, niin kuin tiedämme entisiltä ajoilta, ennenkuin pimeyden henki sai vallan meidän maassamme.

Sielunvihollinen ei ole ollut joutilaana työssänsä kiusatakseen ja ahdistaakseen katuvaisia sieluja, mutta Jumala on voimansa kautta heidät vapauttanut.

Useat suuresta kirkosta olivat täällä meidän luonamme käymässä ja me keskustelimme monenlaisista asioista heidän kanssaan. On selvä, että heidän uskonsa perustus on muuttunut, niin ettei se enää seiso Jeesuksen Kristuksen, eikä muuttumattoman Jumalan Sanan päällä. Heidän vastauksensa meidän kysymyksiin osoittavat, että heillä on sokea luottamus ihmiseen, koettelematta sopiiko opetukset yhteen Jumalan kirjoitetun sanan kanssa. Ei kukaan heidän lähetysmiehistään ollut siinä joukossa, joka kävi luonamme.

Katseemme on kiinnitetty tulevaisuuteen, niitten veljiemme ja sisartemme turvalliseen paluumatkaan, jotka ovat osallistuneet kokouksiin siellä Lapinmaalla.

Lopetamme siinä uskossa, että meidän ja teidän synnit ovat anteeksiannetut meidän Vapahtajamme kautta, joka on vuotanut Golgatalla meidän edestämme.

Sydämen rakkaat terveiset kaikilta, jotka täällä ovat kokoontuneina yhdessä sydämessä ja yhdessä mielessä.

Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Ralph Niska, Sivert Hendrickson,
Dave Wilen, Victor Niska, Dennis Muonio.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu.
Englanninkielinen. Tässä suomennettuna.
Kaikki allekirjoitukset omakätisiä.
Levi Älvgrenin kokoelma.

296. SOPHIA HILL - LAURI KOISTISELLE SIILINJÄRVELLE

Beile Fourche S.D. 29/12 1975

Kallis veljeni Herrassa ja urhoollinen Herramme Jeesuksen Kristuksen sotamies, Lauri Koistinen. Jumalan armo, rauha ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssasi nyt ja aina elämäsi iltahetkeen asti, amen.

Täällähän minä yksin ikävöitsen, kun minun lintuni lensi Minneapoliin. Olisi het minunkin ottaneet, vaan en uskaltanut näin talvella lähteä. Kaunis se on ollut nyt, vaan kun ei tiedä mikä huomenna on.

Sydämelliset kiitokset tästä julkaistuksesta, jonka olen saanut. Olisi se ilo, jos ne vanhat minun ystäväni myös saisi. He ovat siellä kaukana lännellä. Kyllä siellä on kyllin mustia lintuja, jotka haluaa muuttaa valkian mustaksi. Se oli aivan uutta, kun näytin heille kirjoituksia, että Gunnari, jota täällä on pidetty aivan Jumalana.

Eihän me ole tietty, että se löysä on siltä luvallisuuden saanut. Ja miksi he on salanneet tämän tosiasian, että siellä on ero tullut. Sitä me kaikki täydymme kysyä. Tuo kerma kerros, jota kristillisyydessä ei saa olla, ovat sopineet valehtelemaan, että he ei ole tienneet. Näin kauvan se on menestynyt valhe, olkoot siellä.

Toivon, että Brolan sisarukset ovat nähneet americalaiset. Olen Annilta saanut monta kallista kirjettä. Se ilahuttaa sydämen. Tervehtikää heitä ja kaikkia meihin kuuluvia. Uskon, että Evelyn ja Dave ovat jo kotona, vaan he on 30 mailin päässä. Toivon uutena vuonna näkeväni. Jääkää Jumalan rauhaan siinä uskossa, että synnit on anteeksi annettu Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja veressä viattomassa.

Rukoilkaa, rakkaat, minun ja lasteni edestä, pyytää huonoin vaeltaja

Sophia Hill

Se hiljainen toivo meillä on, että nähdä teitä täällä tänä kesänä. Täydymme tyytyä, mikä on Jumalan tahto, *(s.s.)*

Alkuperäinen. Omakätinen.

Lauri Koistisen arkisto.

297. THORALF JENSEN

- LAURI KOISTISELLE SIILINJÄRVELLE

Kjøllefjord 15/1 1976

Rakkaalle ystävällemme ja veljellemme, ja Herran ulosvali-

tulle palvelijalle Lauri Koistinen vaimosi ja lastesi kanssa, Jumalan armo ja rauha olkoon runsaasti osananne.

Tahdomme nyt muutamilla yksinkertaisilla riveillä kiittää sydämen syvyydestä siitä kalliista kirjeestä, jonka olemme saaneet kuukausi sitten.

Sen jälkeen kuin saimme kirjeen, olet vieraillut Lapinmaalla ja hakenut uusia voimia jatkamaan sotaa sitä henkeä vastaan, jolla tuulessa valta on.

Me olemme saaneet kirjeen Ruotsista ja terveisiä meidän norjalaisten ystäviemme mukana. On ilahduttavaa, että niin monet kristityt voivat kokoontua, ja tahtovat kantaa pilkkaa ympärivaeltavaisen Jeesuksen kanssa, joka on elämän ja kuoleman Herra. Monta pahaa ennustusta on kuulunut, lyhyen ajan kuluttua on tämä kristillisyys kuoleva sukupuuttoon, mutta tulee näkösälle, että perkele joukkoineen on iloinnut aivan liian varhain. Minkä Jumala on alkanut, sen Hän on päättävä. Hän valmistaa vielä pöydän vihollistensa keskelle, niin kuin Daavid sanoo 23.Psalmissa 5.v.

Meillä ovat asiat ennallaan. Uskomme itsemme autuaaksi Jumalan suuresta armosta ja laupeudesta. Emme me ole kristityt oman hyvyytemme tähden, mutta meidän pitää sanoa Pietarin kanssa, että meidän tulee lukea Kristuksen pitkämielisyys autuudeksemme. On kyllä mahdoton saada tätä turmeltunutta lihaa tulemaan synnittömäksi. Täällä on kaikki ennallaan. Jumalattomat ovat yhä jumalattomia ja vanhurskaat ovat yhä vanhurskaita. Näyttää siltä, että rikkaruohot on sidottu nippuihin poltettavaksi. Niistä on nyt tullut monta joukkoa, jotka ovat meistä erkaantuneet, eikä ole vaikea nähdä, että he ovat siitä isästä perkeleestä.

Rakas Lauri-veli. Nyt sinä näet, että työtä kannattaa tehdä, minä rukoilen sinua Jumalan ja kristillisyyden tähden, käytä nuo-

ruutesi voimat sodassa tämän Jumalallisen totuuden puolesta, se palkka, jonka saat, on niin runsas, ensiksi täällä ajassa ja lopuksi iankaikkinen kruunu. Minä toivoisin kyllä olevani vireämpi, mutta voimat pettävät, sekä hengen että ruumiin voimat vähentyvät. On vain viisi kuukautta siihen, kun täytän 80 vuotta, mutta sisällisen ihmisen puolesta minulla on halu ottaa osaa taisteluun, mutta sairaalloisuutta kannan rinnassani.

Ei tarvita erikoisen kirkkaita silmiä näkemään, että omanvanhurskauden perkele on verenhimoinen perkele, ja hyvin jumalinen, kuten Raattamaa sanoo, sillä on paljon rakkautta ja paljon vihaa. Ne, jotka tuomitsivat Jumalan Pojan kuolemaan, olivat hyvin jumalisia. Se mies, joka oli matkalla Damaskoon oli hyvin jumalinen ja virheetön, ja minä ajattelen niitten olevan senkaltaisia, jotka tänä päivänä ovat ympärillämme. Jotkut enempi ja jotkut vähempi agressiivisia, mutta verenhimoisia ne kaikki ovat, ja jos ei laki olisi meitä suojellut, min nämä uuden kuolleet uskot olisivat ensimmäisenä huutamassa "ristiin naulitse!"

Ajatelkaa veli ja sisar, kuinka korkeasti Jumala on meitä rakastanut, että meidät johdatettiin ulos siitä hirmuisesta pimeydestä. Monet hengettömät ihmiset näkevät, että valtiokirkon papit ovat lakaisseet kristillisyyden pois maasta, he lupaavat rauhan, jotka itse ovat pahanlaatuisia orjia, ja siihen pimeään luolaan kuljettaa Gunnar vietellyn laumansa.

Meidän tarvitsee totisesti harjoittaa itseämme kiittämään Jumalaa suuressa seurakunnassa, kuten Daavid sanoo. Jumalalle yksin kuuluu kiitos ja kunnia siitä, että meidät on luettu vanhurskasten lukuun.

Sanot, että Sam Wettainen pahaksuu lentolehtisiä, ja niin hänen on pakko tehdä niin kauan kuin Gunnarin henki häntä

johdattaa. Laestadius sanoo eräässä saarnassa, että sielunvihollinen ei ole elämässä, jos hänen orjansa sanovat, että se on oikea taivaan tie. Luther on sanonut: Taivas tai helvetti, kolmatta paikkaa ei ole. Hans Danielsen on nyt Tromssan sairaalassa leikattavana, Jumala suokoon sen menevän hyvin. Nikolai Pedersen on nyt maannut vuoteessa yli vuoden päivät, mutta mitään muutosta ei näy tapahtuvan, joten näyttää, että hänen aikansa on lopussa.

Meillä ei ole mitään erityistä kertomista, niin että saamme lopettaa tällä kertaa sydämellisillä jäähyväisillä. Uskokaa kaikki heikkoudet iankaikkisesti anteeksi Jeesuksen pyhässä nimessä ja veressä. Se on Jeesuksen oma käsky meille kaikille.

Kerro terveisiä kaikille kristityille siellä Suomessa, sekä vanhoille että nuorille, jokaiselle nimeltänsä, että he ottaisivat meitä mukaan mkouksiinsa, että me lopulta pääsisimme vanhurskasten sekaan siinä maassa, jossa me selvästi ymmärrämme toisiamme.

Niin pyydämme teidän pitkämielisyyttänne ja anteeksiantamustanne kaikkea kärsimättömyyttä kohtaan, joka tuntuu olevan suuri. Sydämelliset terveiset meiltä kaikilta.

Thoralf ja Signe

Alkuperäinen. Norjankielinen.

Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

298. EERO MÄKELÄ -YRJÖ MÄKELÄLLE Y.M. SUOMEEN

Kiiruna 18/11976

Rakkaille veljille ja uskollisille Siionin muurin vartijoille siellä Suomen Siionissa ynnä sen Herran lauman kanssa, jotka teidän kanssanne hengittävät sitä armon raitista ilmaa, Yrjö Mäkelä, Severi Mäkelä, Lauri Koistinen, Kalle Koistinen, Heimo Mäkelä, Sakari Saarisalo. Jumalan rauha ja meidän Herran Jeesuksen armon osallisuus olkoon, rakkaat veljet, teidän kanssanne nyt ja iankaikkisesti, aamen.

Kiitän teitä siitä rakkaasta ja yksimielisestä kanssakäymisestä, mitä saimme pitää Tjautjasjärvessä siellä ollessamme. Vieläpä uskomme sen, että se rakkaus saa meitä vallita niin kauvan kuin meillä se vilpitön mieli pysyy, että me vain autuuden voittaisimme ja suokoon Jumala armonsa, että myöskin oppi puhtaana pysyisi ja saarnattaisiin. Sitä rukoilkaamme taivaalliselta isältämme. Niinkuin jo kuulimme Tjautjasjärvessä, että teidän pyyntöönne täältä saada lähetys sinne on luvattuja nähty tarpeelliseksi lähettää sinne saarnaajat täältä Lapinmaalta, jos Jumala sen suo. Ja niinkuin jo silloin puhuimme siitä Tjautjasjärvessä, että pääsiäisen ja helatorstain välisenä aikana olisi kohta soveliain aika. Niinkuin te olettekin jättäneet sen meidän haltuun, koska meillä olisi sopivin aika, niin me olemme päättäneet, että 21. neljännessä kuussa me sinne tulemme, jos elämme ja Jumala suo, sitä emme vielä tiedä, jos tulemme junalla eli lennolla.

Pyydämme vielä, että ilmoitatte meille, mistä kokoukset alkavat, kun olette sen keskenänne tutkineet, jos sen ilmoitatte

puhelimitse eli kirjeellä, kuinka vain parhaiten sopii.

Täällä on kaikki niinkuin ennenkin, meidän täytyy kilvoitella suuren synnin voiman läpi elämän kaidalla tiellä eteenpäin. Eikä meidän matkasta mitään tulisi, jos meillä ei olisi sitä armollista synteinanteeksi antamus saarnaa meidän keskuudessamme. Syy on meillä uskon kautta sotia kaikkea vihollisen voimaa vastaan ja muistaa, mitä meille opetettu on, ettei vihollinen pääsisi missään meitä pettämään ja saisi sitä poikalasta Jeesusta murhatuksi, ei maailman turhan koreuden kautta eikä maailman ystävyyden tapain kautta, eikä ahneuden, kateuden, kunnian, ylpeyden, eikä minkään kautta, mihin hän meitä pyytää suostumaan. Mutta sen meidän tulee uskoa, että hän vieläkin haluaa meitä suojata, ettemme nääntyisi ja väsyisi kilvoittelemasta sitä kallista uskon kilvoitusta, vaikka perkele onkin nostanut hirmuisen rajuilman sitä rakennusta kohti, jossa Kristus on kulmakivenä.

Sentähden älä pelkää, sinä piiskuinen lauma, sillä sinun isälläsi on hyvä tahto antaa sinulle valtakunnan. Sillä Siionin Kuningas käypi vieläkin laumansa edellä vereen kastetussa vaatteessa ja lyöpi suunsa kaksiteräisellä miekalla laumansa vihollista. Ole vapaa, vapaaksi ostettu lauma Suomen maalla, sillä syntimme ja syntinne ovat anteeksi annetut elävässä Herran Jeesuksen nimessä ja ulosvuotaneessa sovintoveressä viattomassa.

Täältä lähettävät Herran lauman kanssa terveisiä Levi Älvgren, Sten Johansson, Isak Gunnelbrand, Frans Martinsson.

Muistakaa minuakin rukouksissanne, pyytää teidän heikko veljenne elämän kaidalla tiellä. Jääkää Jumalan rauhaan.

Eero Mäkelä

Jäljennös. Lauri Koistisen arkisto.

299. LEVI ÄLVGREN - JOHAN PIETILÄISELLE

Svappavaara 19/11976

Kiitän sydämellisesti kirjeesi edestä, jonka olet kirjoittanut Luulajasta 4/111975 Amerikkaan, jossa tervehdät veljesi Herrassa hänen rakkaan vaimonsa Eleonorin kanssa.

Sen minä täydyn sinulle vastata, kuin on niin pitkä aika, kuin olen sinua kohdannut, vaikka sanomia olen sinusta kuullut, että sinulla on sama mieli Gunnaria vastaan niin kuin ennenkin, jonka minäkin tiedän, erittäinkin Boremannin postillaa vastaan, josta Luulajassa tinkasitte toisianne vastaan.

Mutta nyt kuin Lauri Koistinen on läpi mennyt, jonka met kaikki uskomme ja näemme, että se on pilattu ja vähennetty* ja sen tähden se ei ole enää Laestadiuksen postilla, mutta Boremannin postilla. Ja sentähden oli suuri armo, että se suuri Luoja ja Herra taivaasta otti Laurin omantunnon kautta kiinni, ja kuljetti sen oikean äitin syliin sieltä Boremannin joukosta meidän tykö, jonka me teille kaikille toivoisimme, sillä vääryyden alla ei ole yhtään autuutta. Josta Luther sannoo, että ulkopuolella Pyhän Hengen saanutta seurakuntaa ei ole yhtään totuutta eikä yhtään autuutta. Ja kristillisyyden vanhemmat ei hyväksyneet kahta muutossanaa, niinkuin August Isaksson kertoi Isak Fors Kuoksu ja Samuel Eriksson Wettasjarvi, että net ei koskaan lukeneet niin kuin se oli muutettu, mutta niin kuin Laestadius oli kirjoittanut. Ja sentähden on Lauri Koistinen tehnyt hyvin, että on net vääryydet julki tuonut, että on 45000 sanaa elikä yli 500 sanaa jokaisesta saarnasta keskimäärin. Vaikka te meinaatte peittää parempaa tietoa vastaan.

Ja sinä kirjoitat, että Raamatussa ennustetaan niin, että jos

mahdollista on, että ulosvalitutkin eksytetään, niin on veljeni teillä käynyt. Sen tähden on syytä perään ajatella, että saisit kääntymisen armon Jumalalta ja tuntisit sen eksytyksen hengen, johonka olet mennyt. Ei sielunvihollinen arkaile tukkia, niin kuin sanot, kristillisyyden sisälle. Kuinka se arkailee, kuin sille on ovi avattu? Sillä minä puhuin Gunnarin kanssa Kirunassa 1962, hän sanoi minulle, että ei hän pidä syntinä valokuvauksia eikä syntymäpäivätelegrammia. Tämähän tulee vastoin Raamattua, sillä Raamattu sanoo, että ei tehdä miehen eikä vaimon kuvaa. Ja myös kävin Lainiossa. Vanha kokoustalon emäntä sanoi minulle, että Gunnari sanoi, että ei se ole mikään synti, että lapset antavat vanhemmille syntymäpäivälahjoja ja päin toisin. Sehän on myös vastoin Raamattua. Ja myös Samuel sanoo, että minä en lahjoja ottanut enkä lahjoja antanut. Johannes Kastajan kaula hakattiin syntymäpäiväjuhlissa. Nämät tulevat kaikki Raamatuita vastaan. Ja Mooses sanoo, että lahjat sokasevat ihmisen ja kääntävät vanhurskaan oikeudet. Ja sinä kirjotat Amerikkaan, että ei ole saarnaajain syytä. Nämät ovat todet, mitä minä sinulle kirjoitan. Ja Gunnar oli Stöckelin Hilmalle sanonut, että sinä pidät esiliinaa, pidä vain, mutta hänen vaimo Hanna ei pidä. Kuin olimme Yrttivaarassa kokouksissa Hugo Gustavssonilla olit urut, joilla net yläkerrassa soittelit, mutta minä en mennyt sinne.

Sillä niitä kaikkia vastaan on saarnattu eikä Pyhä Henki ole muuttunu, eikä muutu niin kauan kuin maailma seisoo, eikä Uuden testamentin kristillisyydessä ei Jumalan Poika ottanu yhtään soittokonetta. Ei näy mitään merkkiä, se jätti kaikki Davidin soitot Golgatalle. Sillä profeetta Jeremias sanoo: **Vie pois virttes jylinä ja kanteleittes soitto, ei ne kelpaa minulle, sanoo Herra.**

Ja sinä kirjoitat, että saarnaajat saarnaavat kaikkea pahaa

vastaan niinkuin ennen. Ei se ole tosi, miksi näin väärin puhut? Ei net saarnaa Jumalan sanan muutoksia vastaan, eikä Boremannin postillaa vastaan, mutta puolustavat sen, jonka ovat hyväksyneet.

Tosi on niinkuin sanot, kyllä olisimme tarvinneet kaikki saarnaajat, mutta kuin eksytyksen henki vei syystä, kuin ei käsittäneet oppia sovinnosta ja esikoisten seurakunnasta, josta Frans Parakka kirjoittaa. Ja sentähden se on ollu teillä raskas lankeemus niinkuin ennenki.

Sinä kirjoitat, että tarvitsemme pyytää Jumalalta voimaa. Sitä minä ja met rukoilemme, että Herra meitä varjelis ja antais meille ja mulle voimaa, että jaksaisimme sotia teidän hengellistä vääryyttä vastaan, että jokukaan sielu tulis pelastetuksi ennen kuin hiljainen saavuttaa. Emme olis, Pietiläinen, vastaan nousseet, jos net olisit pysyneet Laestadiuksen ja vanhinten opissa, mutta emme saattaneet sitä vääryyttä hyväksyä. Emme ole itteämme parempana pitämässä, mutta se on kysymys, että Jumalan sanasta kiinni pitää, eikä lähe sitä lissäämään eikä vähentämään, ja niin on Jumala meitä varjellut.

Ikävä kyllä että mainitset minun nimeä, ja sanot, että met olemme hengen yhteyden katkaisseet, joka ei ole tosi, sillä Gunnari se lähti sovintopaikalta pois, vaikka minä sanoin, että älä vielä mene. Siinäkin sinä väärin puhut, joka et siellä ollutkaan. Miksi et saata asioita oikein puhua, kuin sanot, että oppi ei ole muutettu? Kyllä on muutettu, koko Laestadiuksen postilla on pilattu. Ja syy on siinä, kuin luulette itsenne viisaammaksi kuin oppi-isä, sillä hän on Kristuksen hengellä saarnannut.

Ja siihen on kovat sanat Raamatussa, että joka Jumalan sanan muuttaa, se tulee valehtelijaksi. San.l.30:6, Ilm.22:18. Mutta minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan prophetian sanoja kuuleva

on, jos joku lisää näihin, niin Jumala on paneva hänen päällensä ne vitsaukset, jotka tässä kirjassa kirjoitetut ovat. Ja jos joku tämän kirjan profetian sanoista ottaa pois, niin Jumala ottaa pois hänen osansa elämän kirjasta ja pyhästä kaupungista, ja niistä, mitkä tässä kirjassa kirjoitetut ovat. 2.Mos.32:33, Ps.69:29, Ilm.K.3:5, 13:8, 17:8,20:12,21:27,5.Mos 12:32.

Ja sinä itse tässä kirjeessä tunnustat, että sinäkin olet vähentänny, kuin Laestadius kertaa 10 kertaa. Oletko oikein lukenut Jumalan sanat, sillä P.Johannes sannoo, että **alussa oli sana, ja se sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se Sana.** Mistä on sulia tämä oikeus tullut, että vähentää Jumalan sanoja, sillä siinä on täysi vääryys tehty. Sillä Laestadius on Pyhän Hengen kautta saarnannut.

Sinä taas kerrot meistä, ja sanot, että met pidämme itsemme täydellisenä. Mistä sinä sen tiedät sanoa, sillä Jumala se on täydellinen, ja sentähden met emme tohdi Jumalan sanoja muuttaa. Eikä sekään ole totta, että met Siionista vääryyttä levitämme, sillä se on valhet, sillä kaikki on totta, ja joka rohkeasti valehtelee, se ei ikänä selkene, sillä näin kirjoitukset näyttävät.

Ei ole kirjoitettu suurennettuna Amerikkaan, sillä net on varmasti todet, vaikka sinä sanot, että ei ole yksimielisyyden työtä. Mutta minä sanon, että se on puhdas sydämellinen rakkaus, että ihmiset vääryyden näkevät ja ajattelisit, mitä sielun rauhaan sopisi.

Ja sinä käsket katsoa hetelmät. Net selvästi teidän joukossa näkyvät, kyllä on nyt aika silmät kääntää katsomaan, missä äitiseurakunta on. Emme katso niitten heikkoutta emmekä heidän vikoja, mutta että tuntisitte sen hengellisen vääryyden. Sillä viettelijä ja vietelty menevät samaan kuoppaan, sanoo Raamattu. Eikö net ole suurimmat hetelmät, joista Jumalan Poika sanoo, että

hetelmistä puu tutaan ja hetelmät parhaiten mausta? Ja mitkä on suuremmat vääryytet, kuin että Jumalan sanat lisätään ja vähennetään, y.m.?

Sinä sanot, että ei ole totta, mitä Koistinen kirjoittelee. Mutta minä olen kansa seurannu Lauri-veljen kirjoituksia, enkä minä ole niissä vääryyttä enkä valhetta löytänyt, mutta aivan totta, mitä hän kirjoittaa Lapinmaan kristillisyydestä. Sillä hän tuntee sen, ja myös Stockholmin kristillisyyden, kuin hän on siellä opiskellu, ja myös tuntee Suomen kristillisyyden, ja minä myös tunnen, sillä minä kävin Joel Ahosen tykönä, ja keskustelimme kristillisyyden asioista, niin muun muassa hän sanoi, että ei hän perusta Lapinmaan kristillisyydestä, niin minä otin taskusta hänen ja Ville Niemisen kirjoitetun kirjeen, jossa olit heidän nimet, ja sanoin, että täällä tet olette sitoneet Lapinmaalle kristillisyyden. Katto, täällä on teitän nimet. Silloin mies lähti pois. Minä käskin vaimon tulla katsomaan, ja se tuli ja kattoi, ei se puhunut mitään.

Ja nyt se on tullut tunnetuksi siinä äitiseurakunnassa, ja sillä se tietääkin sanoa, että ihmisyyven oikeutet ei mahtu viinamäen aidan sisälle, kuin Jumala on kuljettannu sen hengellisen vääryyten alta, joka oli suuri armo hälle ja meille, että Jumala valmisti semmoisen miehen, jolla on Jumalan lahjat tuua kaikki Pyhän Hengen kautta näköiselle, sen vääryyven mitä on tehty.

Kyllä net saavat olla samat Raamatut, sama Luther, mutta siinä se on, kuka Raamatun uskoo, ja Lutherin, sillä ei Zvingli uskonu Raamattua niin kuin Luther, ja sen tähten tuli ero yhtestä sanasta. Ja Zvingli oli uudestisyntyny niinkuin Luther, ja Lutheruksella oli oikein, ja on Laurilla myös oikein, sillä minä ja Lauri tahtomme pysyä Laestadiuksen ja vanhinten opissa, sillä siihen ei saa muutoksia hyväksyä.

Sinä sanot, että on sama oppi kun vanhemmilla. Miksis näin väärin puhut? Kuinkas se sama oppi on, kuin oletta muuttaneet niitten opetuksia? Eikös tässä tule hirveä valhe? Aina Amerikkaan asti.

Sinä sanot, että tet tietätte asiat paremmin Levistä ja hänen joukosta. Minä tahton tähän sinulle vastata, että minä olen saanut ylösnousemisen armon 1930 kuin omantunnon kauhistus oli, että ei ollut turvaa maailmassa eikä toivoa taivaaseen. Ja silloin se hätä opetti huutamaan Herran tykö. Silloin olit Frans Wettainen ja Isak Fors, ja silloin on Herra tulella taivaasta vastannut, että helvetin tuomio tunnolta katosi, ja siitä asti olen siitä armosta saarnannut. Ja on net Esikoisten seurakunnan palvelijat alkaneet minua siihen työhön painamaan vastoin minun omaa tahtoa. Ja niin en ole tohtinut siitä alta vetää, sillä kuin Jumalan Poika sanoo, että **joka kätensä auraan laskee ja taakse katsoo, se ei ole hänelle sovelias.** Ja sentähten olen niitten opetuksia seurannut, enkä tahto niistä liikkua, mutta ainoa kysymys, että Herra siinä varjelis kuolemaan asti. Tämän oikean esikoisten seurakunnan suojassa suurena syntisenä vaeltaa pelvossa ja vapistuksessa, niin kuin Pyhä Paavali sanoo.

Tämän sinä tietät jos tahtot rehellisesti tunnustaa. Terveisiä minulta ja sano terveiset lapsillesi.

Levi Älvgren

Vastausta odotan.*

Valokopio alkuperäisestä.

Levi Älvgrenin kokoelma.

* Vastausta ei tullut.

300. EERO MÄKELÄ - EVALD LARSSONILLE

Kiirunassa 24/11976

Jumalan armo ja rauha olkoon kanssasi, Evald Larsson, nyt ja iankaikkisesti. Tällä onnen toivotuksella olen pakotettu ruveta sinulle kirjoittamaan syystä siitä, kun sain lukea kopion siitä kirjeestä, jonka olette lähettäneet Vettasjärveltä lokakuun 16.p. 1975 Amerikkaan. Näemme sen, kun sitä luemme, että se on valheen hengellä kirjoitettu. Jo heti alussa, kun kirjoitatte, että te ja ne saarnaajat ja kristityt, jotka teidän kanssa samaa mieltä kantavat, ovat esikoisten seurakunnan helmassa ja hengen yhteydessä. Kuinka se saattaa olla mahdollista, kun te olette hänen oppinsa, nimittäin Laestadiuksen opin hylänneet, jonka hän on ulos saarnannut Pyhän Hengen kautta, joka on Kristuksen oppi. Ja koska Laestadius on se ensimmäinen huutaja tämän etsikkoajan aamun koitossa, jonka sydämmelle Jumalan Poika ensiksi syntynyt on sen köyhän ja ylönkatsotun lapin Marian kautta, ja sentähden hän on esikoinen, jonka myöskin Raattamaa hänen kirjeessään vahvistaa, kun hän kirjoittaa, minä esikoinen monen veljen keskellä. Sillä Laestadius on saarnannut esikoisen hengellä, jonka saarnat te olette hyljänneet ja Boremannin väärennyksen vastaan ottaneet, ja niin olette ulos menneet esikoisten seurakunnasta ja sen hengen yhteydestä. Ja niin nyt olette vaeltamassa ulkopuolella Pyhän Hengen saanutta seurakuntaa, jossa ei ole yhtään autuutta eikä yhtään edesvastaajaa.

Jumalan sana tuomitsee kaikki Jumalan sanan muuttajat, sekä siihen lisääjät että vähentäjät. Ja Raattamaa kirjoittaa, minä muistutan vielä kaikkia, jotka ovat valkeudessa, ottakaa tarkka

vaari sen tohtorin neuvoista, joka on Könkäisissä, sillä hän saattaa parhaiten ymmärtää ylimmäisen tohtorin kirjasta, mikä teille terveellinen on. Ja te näette nyt, kuinka se on käynyt itäpuolella niille, jotka ovat sitä oppia ja armonjärjestystä vastaan nousseet itseyden ja paisumisen kautta. Kyllä pitäisi kaikkien nähdä, kuinka lujasti Raattamaa ja muut kristillisyytemme vanhimmat kiinnittävät Laestadiukseen kiinni.

Olette siitä ikävissänne, kun veli Melvin Niska on käynyt täällä Lapin maalla, ja ei tarvinnut tulla teitä edes tervehtelemään, vaikka oli ollut jonkun mailin päässä. Mitä hänellä olisi ollut siellä tekemistä, kun hän jo oli nähnyt sen vääryyden, johon olette menneet, ja jonka tähden hän oli menettänyt luottamuksen teihin. Mutta kun hän sai yhteyden näihin saarnaajiin tänne Lapinmaalle Laurin kirjoitusten kautta, jotka totuudessa ovat pysyneet esikoisten seurakunnassa ja hengen yhteydessä, niin hän halusi lähteä katsomaan ja kuulemaan, jos täällä näillä on sama oppi ja sama henki, mistä he hengen ja elämän saaneet ovat. Ja niinkuin hän itse sanoo ja kirjoittaa, että hän on sen täältä löytänyt. Hän on nyt molemmat puolet nähnyt, joten ei se ole totta, että hän on yksipuolisesti tutkinut, missä on oikea kristillisyys, ja kutka ovat totuudessa, sillä teidän vääryyttä hän on jo saanut kauan aikaa nähdä ja tutkia.

Sanotte myös kirjeessänne niistä, jotka ovat ensin erimieltä alkaneet kantamaan monissa eri kristillisyyden asioissa. Eikö ne, jotka pysyvät Laestadiuksen ja vanhinten opissa, kanna oikeata mieltä kristillisyyden asioissa, eivätkä hyväksy syntymäpäiväjuhlia, valokuvan ottamisia y.m. luvallisuuksia, jotka tulevat maailmasta? Sillä jos oikein näkisitte, niin huomaisitte, että juuri teillä on, eli olette ensin eri mieltä alkaneet kantamaan monissa eri kris-

tillisyyden asioissa, josta myöskin tuli hedelmät näkyviin, ensiksi Parkalompolossa, jossa annoitte lupia syntymäpäiväjuhlien pitoon vuosi 1945, ettekä niitäkään ole korjanneet, joka silloin jo on ollut hajoittavaista työtä ja eriseuran rakentamista. Ja niinmuodoin ette ole ottaneet vaaria kristillisyyden neuvoista ja varoituksista, vaan olette alkaneet vahvasti rakentamaan omain ymmärrysten ja viisauden päälle. Viimein niin pitkälle, että hyväksyitte Boremannin väärentämän postillan kristillisyyteen.

Kirjoitatte, että olemme kauheilla sorvauskirjoilla alkaneet roskittamaan kristillisyyden laveudesta uskollisia työntekijöitä. Se ei ole tosi, sillä te olette alkaneet sitä työtä tekemään lähetyskirjeessänne v.1964 Jellivaaran joulukokouksista, jossa mainitsette, että August Isaksson makaa sairaana kotonaan Vittangissa omissa mielipiteissään, vaikka hänellä oli samat mielipiteet kuin kristillisyyden vanhimmilla.

Mitä sitten Viktor Wettainen kirjoittaa Amerikkaan vuonna 1966 ovat kaikki todet, mitä hän kirjoittaa Augustista ja kristillisyyden tapahtumista täällä Lapin maalla. Ei Wettainen kirjeessään mainitse siitä, että saisi tuomarit Amerikasta, vaan siitä puhutaan vastauskirjeessä Calumetin Juhannuskokousten kirjeeseen, ja kuka tiesi olisi saattanut sovinto tulla, jos Amerikan saarnaajat olisivat tulleet ja tutkineet asioita, ja tuominneet oikean oikeaksi ja väärän vääräksi. Mutta se on tullut näkyville, että Suomen, Norjan ja Amerikan saarnaajat ovat olleet niinkuin ketut korvessa, niinkuin Hesekieli kirjoittaa Israelin vääristä profeetoista: Ei he astu ylös särjetyn paikan eteen, eikä aseta heitänsä muuriksi Israelin huoneen ympärille, ja ei ole seisovaiset sodassa Herran päivänä j.n.e.

Ja niin täytyy meidän kirota semmoiset saarnaajat, jotka

julistavat siinä rauhaa, missä ei rauhaa ole. Vielä puhutte siitä, mitä Gunnar Jönsson kirjoittaa Wettaiselle ja puhuu, että Frans Parakka ja Viktor Björkman ovat kertoneet sellaisista asioista August Isakssonista, ettekä kuitenkaan tohdi vastata, vaikka Levi Älvgren siihen vastaa kirjeessään, ja sanoo: Minkälaiset asiat ne ovat, joita ette tohdi sanoa, vaikka teiltä kysytään? Ja vielä laitatte Gunnarin sanat Augustin sanoiksi.

Kun me tahdomme tuoda esille, kuinka vääryys on vallan saanut, ja mitkä vääryydet julkisena näkyvät, niin sanotte niitä valheiksi. Ja teidän omat tuulesta temmatut valheet sanotte totuudeksi.

Mitä siitä mainitsette, nimittäin erosta kristillisyydessä, joka tapahtui Jellivaarassa vuonna 1963, täytyy vähän selittää, koska tahdotte mutkitella. Jos me katselemme, kuinka se kävi Täränön kylässä vuonna 1893, kun sinne tulivat Nikkari-Tuomas ja Ohtanan Iisakki, jossa Juntin isäntä otti heidät vastaan ja laitti kokoukset kotiinsa, jonne sitten kylän kristityt kokoontuivat, joista muutamat vanhat ensin moittivat sitä aidatonta ja laidatonta evankeliumia. Mutta siihen ne vähitellen silisit ja vaikenit vanhat kristitytkin. Ja kun vuoden kuluttua ne samat saarnaajat tulivat sinne, niin kohta kaikki kristityt anoit mainituilta saarnaajilta anteeksi moitteensa. Eikä jäänyt kylään muita kuin Krekulan Iisakki ja muutamia harvoja muita, jotka eivät sitä uutta liikettä hyväksyneet. - Ja niin siellä tuli ero. Ja kun Joonas Purnu vuonna 1898 tuli Täräntöön, niin Jatkon Iisakki laittoi kokoukset taloonsa. Mutta eivät Täräntöläiset enää tulleet kuulemaan Joonasta, joka oli tullut heidän viholliseksen, paitsi niitä harvoja sieluja, jotka jäivät totuuteen. Ja vasta vuonna 1900 tuli julkinen ero Svappavaarassa, niinkuin saamme lukea Frans Parakan kirjoituksesta Havaksen historian

oikaisussa. Sinne Svappavaaraan tulivat Sirkanmaa, Pääkkölä ja Lundberg, ja laittoivat toiset kokoukset yhteen uskottomaan taloon, vaikka Sammeli, Kuoksu, Parakka ja Niku olivat kolmatta päivää kokousta pitämässä siellä. Ja niin siellä tuli julkinen ero.

Samalla tavalla teitte tekin Tjautjasjärvellä vuonna 1965, kun Levi Älvgren, Sten Johansson y.m. olivat neljättä kokousta siellä pitämässä vanhan tavan mukaan, niin te tulitte sinne suurella joukolla ja laitoitte toiset kokoukset kylään, juuri niinkuin entinen eriseura Svappavaarassa teki. Sillä tavalla olette leikanneet itsenne irti, niinkuin vanha eriseura itsensä leikkasi irti. Ja sentähden ne ovat paikallansa, mitä siitä erosta ja eriseuran syntymisestä on kirjoitettu.

Tosi on, jos olisitte antaneet omat oikeutenne kaatua, ja olisitte sydämen murheella alkaneet katumaan sitä, että olette antaneet synnille luvallisuuksia ja hyväksyneet Boremannin pilaaman postillan, vieläpä että olette sitä puolustaneet, ja niitä haukkuneet eriseuran rakentajiksi, jotka ovat sitä vastaan nousseet saarnaamaan. Ja jos olisitte tunteneet sen erimielisyyden, kunnian, itsekkäisyyden ja kateuden hengen, niin kyllä uskon, että olisi sovinto tullut sovintoveren kautta.

Se kyllä on toivomme, ettei Jumala lukisi sitä niin suureksi synniksi kuin se on, vaan että Hän antaisi teille katumisen armon. Vaikka emme sitä näe pyhästä Raamatusta, vaan sen me sieltä näemme, että joka tieten syntiä tekee, sen edestä ei ole yhtään uhria.

Kirjoitatte siitä, mitä Raattamaa kirjoittaa Amerikkaan, että jos joku joukko erkaantuu seurakunnan enemmistöstä, niin heistä tulee meille tuntematon metsätokka. Tosi se olikin sillä ajalla, kun kristillisyys oli vielä yhtenä Lapissa, Suomessa ja Norjassa, mutta

jos me seuraamme pitemmälle kristillisyyden juoksua, niin näemme, että Raattamaan kuoleman jälkeen eriseura alkoi raivoamaan voimallisesti, joka jo hänen eläissään vaikutti voimallisesti. Ja näemme, että eriseura, joka itsensä repi irti esikoisten seurakunnasta, tuli enempilukuiseksi, kuin se joukko, joka jäi esikoisten seurakuntaan. Sen tähden Joonas Purnu kirjoittaa: "Sentähden teidän seurassa pitää olla riita ja eripuraisuus ja eriseura, että ne, jotka koetellut ovat, ilmoitettaisiin. Se näkyy selvästi siitä, niinkuin Paavali kirjoittaa, että pysykää siinä opissa, josta hengen ja elämän saaneet olette, joka näkyy selvästi, kun riidat ja eripuraisuudet ja eriseurat tulevat, joka jääpi seisomaan siinä opissa, josta on hengen ja elämän saanut, eikä lähde muualta hakemaan parempaa, joka osoittaa selvästi, että niillä on korvat ruvenneet syyhyinään, kuulemaan uutta, eivätkä enään voi kärsiä terveellistä Jumalan sanan oppia. Eikä ole sitten ihme, että riita ja kamppaus levenee ja levenee, ja horjuvat sinne ja tänne, ja viimein kadottavat omantunnonrauhan ja rupeavat näkemään niitä vääriksi, jotka pysyvät siinä opissa, josta he elämän ja hengen saaneet ovat. Kyllähän ne sitten ilmi tulevat, jotka siinä pysyvät ja jotka eivät pysy. Niin se näkyy olleen apostoleittenkin aikana."

Niin se on nytkin tullut näkyville. Ettekä te, nimittäin Boremannin joukko, kuulu enää siihen esikoisten seurakuntaan, mistä Raattamaa kirjoittaa. Raattamaa puhuu myöskin, miten lampaat menevät metsään, se on ehdollisten syntein kautta. Ja te olette menneet vielä kauvemmaksi kuin entinen eriseura, sillä ei ne hyväksyneet, että Laestadiuksen saarnoja saisi pilata. Sanotte, että olette uskossa seuraamassa Herraa Jeesusta ristin ja itsensäkieltämisen tiellä. Ettekä kuitenkaan itseänne kiellä ettekä

muitakaan, vaan annatte yhdelle ja toisella synnille luvallisuuksia.

Täältä lähettävät kristityt ja saarnaajat terveisiä, että lakatkaa valehtelemasta ja puhukaa totuutta.

Jääkää Jumalan rauhaan. Kirjoitti

Eero Mäkelä

elämän kaidalla tiellä.

Vahvistan tämän kirjeen oikeaksi

Levi Älvgren

Jäljennös.

Levi Älvgrenin kokoelma.

301. KALERVO KOISTINEN-LEVI ÄLVGRENILLE

Kermassa 4/3 1976

Rakas opettaja Kristuksessa, Levi Älvgren rakkaan vaimosi Julian kanssa. Armo ja laupeus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon aina kanssanne, amen.

Tahdon vain tämän lyhyen kirjeeni kanssa tulla tykösi tietää antaen, että olin Lahdessa pyhärukouksia pitämässä. Saarisalon Sakari oli sairaana ja Laurilla oli kirjoitustöitä, joten minun täytyi käydä yksinäni. Lahdessa olivat koolla Laaksosen Hilma, Sirenin ja Stångin väki, Kuokkasen Vilho sekä Raittisen Jaakko vaimonsa kanssa Lammilta. Tämä Raittisen väki tuntui hyvin mieluiselta väeltä, tekivät kyllä molemmat parannuksia, vaan luulen, että ovat vielä aika lujasti kiinni Paavo Peltosen kaltaisissa työntekijöissä. Kuitenkin he pitivät Gunnar Jönssonin langenneena sekä suurimman osan Suomen saarnaajista. Olivat kovasti tyytymättömiä, ja ovat kovin painettuna kotipaikkakunnallansa.

Tullessani kotiin viime maanantaina päätin käydä tapaamassa Paavo Peltosta hänen kotonaan, koska hänen asuntonsa oli melkein matkan varrella, sillä Raittisen puheesta pääsin siihen käsitykseen, että olisi aihetta yrittää Paavoa puhutella. Kerron nyt havaintoni käyntini johdosta, ja ihme kyllä Peltonen oli koko lailla avomielinen, vaikkakin suuressa arkuudessa. Hän tunnusti minulle, että hänellä on sama mieli kuin ennenkin, ettei hän ole muuttanut mieltään siitä, että hän pitää vielä käsityksen, että sinä, Steni ja Augusti vainaa olette olleet oikeassa. Vaan pelkää seurauksia, että miten kristittyin laumat menevät sekaisin, jos julkisesti alkaa asioista puhumaan. Käsitykseni mukaan hän ajattelee, että siihen

tulee Jumalan aika, että asiat paremmin menisivät. Se näkyy nyt olevan heidän joukossaan niin, ettei Peltonen hyväksy Gunnaria ja sitä uudistusmieltä, jota myös hänen kannattajansa ajavat Suomen maalla. Näyttää siltä, että heidän välillään Suomen maalla on luottamuksen siteet poikki, vaikkakin näennäisesti esiintyvät kansan edessä, että on yksimielisyys ja rakkaus.

Viime joulukokouksissa Jellivaarassa oli Nurminen saarnannut, että opetuslapset olivat vasta uudestisyntyneet helluntaipäivänä, ja silloin saaneet vasta Pyhän Hengen. Peltonen ajatteli, että Gunnari on mahdollisesti tämän selityksen laittanut Nurmisen saarnaamaan, ja ajatteli, mitä tämän takana oikein on. Hän oli heti saarnan jälkeen ottanut Nurmisen kiinni ja moittinut, että nyt sinä veljeni saarnasit aivan toisin kuin ennen on saarnattu, ja mitä itse olet ennen selittänyt. Tähän oli Nurminen vastannut, että näin se nyt on ymmärretty Lapin vanhimmilta. Siihen Peltonen oli vastannut jotenkin tähän suuntaan: Nythän se selitetään kuin helluntalaiset.

No minun näkemykseni on, että heidän joukkonsa on siinä kunnossa, että heillä on ulkokullattu yksimielisyys, vaan ovat sydämmessänsä eri mielisiä, ja tokka kunkin saarnaajan perässä, vaikkakin vielä joukottain käyvät yhteisissä kokouksissa. Hämäryyttä tuntuu Paavolla olevan paljon, sillä hän ei käsitä seurakuntaoppia, ja siinäkin on yksi syy, mikä pidättää häntä ja painaa vaikenemaan, sillä hän sanoi, ettei saa seurakunnasta erkaantua, että oottaa vielä Jumalan aikaa. Paavo tuntui olevan erikoisen kiinnostunut Gunnaria seuraavan joukon suuruudesta sekä siitä, kuinka suuri on se joukko siellä, joka on yksi meidän kanssa. Siihen sanoin, ettei sekään joukko niin suuri ole, jotka Gunnaria seuraa siellä Ruotsin Lapin maalla, vaikkakin hän puhuu tuhansien

laumoista. Paavo peljästyi monta kertaa puheemme alla, kun huomasi olleensa avomielinen minua kohtaan, kertoen asioista, jotka tulivat heidän joukkoansa vastaan, ja sanoi, ettemme tekisi julkiseksi, mitä hän on sanonut, ja niin minä lupasin luottamuksella suhtautua hänen kertomaansa. Sillä hän kertoi, että ne vievät kaikki hänen sanansa Ruotsin Lappiin, jos hän on jotain sanonut, ja että hän on paljon joutunut kärsimään näissä asioissa.

No lähetän tässä jäljennöksen kirjeestäni Paavo Peltoselle ja kysyn, sopiiko se hänelle lähettää, sillä pelkoni on, että jos olen kirjoittanut jotakin sellaista, jota ei sovi, ja että jos siinä on opillisesti jotain himmeitä paikkoja. Soitan teille jonkun päivän kuluttua ja kysyn, sopiiko lähettää.

No täällä ovat asiat ennallaan ja odottelemme lähetystä sieltä Ruotsin Lapin maalta. Menemme nyt ensi pyhänä Kaltimoon ja pidämme siellä pyhämkoukset. Tahdon vielä kiittää kaiken neuvon ja opetuksen edestä. On ollut suuri armo, että olette jaksaneet huutaa totuuden torveen, ja työ kaunistaa tekijänsä. Ja toivomme, että vielä jotkut saavat Jumalan armon ja pääsevät ylös nousemaan tuon väkevän eksytyksen alta.

Jääkää Jumalan rauhaan.

Kalle Koistinen

Jäljennös.

Kalervo Koistisen hallussa.

302. STEN JOHANSSON

- LAURI KOISTISELLE SHLINJÄRVELLE

Kiruna 12/3 1976

Jumalan rauhaa, Lauri veli.

Olen nyt lukenut tämän/* läpi ja korjannut muutaman sanan, jotka tulee poistaa y.m.

Olen odottanut puhelinsoittoasi kirjeesi perusteella, mutta ymmärrän sinulla olevan paljon tekemistä. Sentähden lähetän tämän käsikirjoituksen sinulle, näethän siitä, mitä olen raapustellut.

Mitä tulee meidän nimiimme, niin olen sitä mieltä, ettei historia tarvitse yhtään nimeltä mainittua todistajaa, sillä historiahan puhuu itse selvää kieltänsä. Sen vuoksi pitää mieluummin kirjoittaa, että "Lapinmaalla on monia, jotka voivat todistaa tämän historian totuudenmukaisuuden."

Mutta jos asia on niin, että joku tahtoo nimensä mukaan, niin en tarkoita, ettei sitä saa siihen panna, mutta sen saat parhaiten tietää, jos kysyt heiltä.

Lopetan tällä kertaa monilla sydämellisillä terveisillä vähältä matkaystävältä elämän tiellä

Sten Johansson perheen kanssa

Alkuperäinen. Omakätinen. Ruotsinkielinen. Tässä suomennettuna.

Päiväys puuttuu. Ylläoleva päiväys on viikon tarkkuudella arvioitu.

*/ Käsikirjoitus: "Hengellisen hallituksen vaiheet ensinsyntyneessä..."

Pieksämäki 1976. Lauri Koistisen arkisto.

303. STEN JOHANSSON - LAURI KOISTISELLE SHLINJÄRVELLE.

Kiruna 19/3 1976

Jumalan rauhaa, Lauri perheen kanssa. Palaan päivän puhelinkeskusteluun ja kirjoitan jonkin rivin.
Ensimmäinen lehti. Luku 2. (Den osyndliga)
Sivu 21: viimeinen rivi (arschelet)
Sivu 23: D.Björkin nimi voitaisi jättää pois, koska sitä ei ole julkisuudessa lausuttu, nimittäin kohta, jossa puhutaan postilloista ja meidän lapsistamme. Voidaan kirjoittaa: niinkuin eräs sanoi.

En ole ennättänyt lukea läpi koko oikovedosta, mutta ymmärrän sinun ahertavan sen valmiiksi ja korjaavan painovirheet.

Sitten vielä nimistä. En voi nähdä tarpeelliseksi kirjoittaa suurta nimiluetteloa, kun on kysymys historiasta. Mehän saamme kuitenkin todistaa sen totuudenmukaisuuden. Mutta kuten aikaisemmin olen sanonut, että ne, jotka tahtovat, saavat ilman muuta panna siihen nimensä. Minä puolestani olen sitä mieltä, että minun nimeni löytyy monessa kohdassa historiassa, niin se riittää sillä. Sentähden sinun ei tule panna minun nimeäni esipuheen alle. Samoin sinun pitää kokonaan jättää pois E. Sunnan nimi, hänhän ei osannut sanaakaan ruotsia eikä kukaan ole ennättänyt lukea hänelle käsikirjoitusta, niinollen siitä tulee valhe. Muilta kysyisin, jos he haluvat nimensä mukaan, jos minä kirjoittaisin historian./* Mutta kuten sanottu, jätä pois minun nimeni esipuheen alta. Sillä tämä historia ei tarvitse mitään todistajia, koska Boremannin kannattajien työt vahvistavat historian.

Lopetan sydämellisin terveisin, heikolta kanssavaeltajalta elämän tiellä

Sten perheen kanssa

Kerro terveisiä kristityille. *Sama.*

Alkuperäinen. Omakätinen. Ruotsinkielinen. Tässä suomennettuna. Kysymyksessä on historian kirjan oikovedos. Painovirheitä korjattiin. Lauri Koistisen arkisto.

304. LAURI KOISTINEN - STEN JOHANSSONILLE

Siilinjärvi 19/3 1976

Rakas veli Kristuksessa Jeesuksessa, Sten. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä lähestyn sinua näitten yksinkertaisten rivien kautta.

Tahdon palata puhelinkeskusteluumme, joka katkesi jostain syystä. Lupasit kirjoittaa käsityksistäsi, joten jäin odottamaan kirjettäsi. Tämä historiahan on mitä korkeimmassa määrin meidän yhteinen asiamme, ja se tulee meidän kaikkien hyväksyä, muussa tapauksessa kirja on arvoton. Sentähden olen kirjoittanut suurimman osan Leevin tykönä hänen valvontansa alaisena ja sitten jättänyt yhden kopion sinulle lähemmin tarkasteltavaksi, ja sinä olet korjannut joukon virheitä ja lähettänyt vihkon minulle. Minä olen läpivienyt muutokset tunnontarkasti. Mitä nimiin tulee esipuheen alla, olit samaa mieltä silloin, kun soitin sinulle Saarisalolta joku päivä sitten. Silloin pyysyit saada oikovedoksen lähetetyksi sinulle,

ja niin minä tein.

Tänään soitit ja huomautit useista asioista, m.m. siitä, mitä on sanottu Davidista ja Hugosta. Pitääkö sellaiset konnat jättää rankaisematta historiassa, jotka ovat Kristuksen murhaajia mitä suurimmassa mitassa, jotka johtavat harhaan tuhansittain yksinkertaisia ihmisiä, saattaen heidät helvettiin? Nämä lauseparret koskevat heidän hengellisyyttään, heidän oppiaan ja jumalanpalvelustaan, eikä ollenkaan heidän persoonaansa. Hugo on kyllä hyvä kansalainen yhteiskunnassa kuten Davidkin, mutta heillä ei ole yhtään selkärankaa hengellisissä asioissa. Niin käsittävät nämä kohdat historiassa ainakin ne lukijat, joilla on normaali älykkyys.

Kyllähän sellaisessa historiassa puutoksia on, mutta kuten esipuheessa on sanottu, Jumala katsoo sydämeen eikä ole sellainen tuomari, joka kuurnitsee hyttysiä ja nielee kameleita. Frans Parakkahan kirjoitti virheen protesteissaan Havaksen historiaa vastaan, mutta asia ei tehnyt mitään vahinkoa. Viatonta väärinkäsitystä Jumala ei lue synniksi. Asiaa pitää tarkastella kokonaisuutena.

Voin omaantuntoon vedoten vakuuttaa, että olen ryhtynyt tähän puuhaan Kristuksen rakkauden vaikutuksesta. Mitään omia päämääriä minulla ei ole. Ja työ ja rakennus on tuleva tekijän mukaisesti. Jos Jumala ei ole mukana, niin ei työstämme tule mitään hedelmiä. Mutta tähän asti on Jumala ollut mukana, niin että tämä pikku joukko on olemassa Jäämereltä Tyynelle merelle vielä tänäkin päivänä. Toimikaamme sen päämäärän hyväksi, että kokoaisimme emmekä hajoittaisi tätä seurakuntaa. Jumala varjelkoon meitä kaikkia kaikesta vahingosta.

Anna anteeksi kaikki heikkouteni ja puutokseni. Älä unohda lähettää huokauksia meidän heikkojen matkamiesten edestä täällä ryssän rajan tuntumassa. Jää hyvästi sen suuren Paimenen mah-

tavien siipien suojaan ja usko kaikki heikkoudet anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä.

Vielä tahdon kiittää sinua kaikista neuvoista ja opetuksista, joita olen saanut näitten 6 vuoden aikana, kun olemme tunteneet toisemme, niin myös kaikesta avusta tämän historian hyväksi, jonka olen kirjoittanut ja kokoillut ennen kaikkea ajatellen Länsi-Norjan nuorukaisia, joita useasti kaipaan nähdä - jos mahdollista - yhdistyneenä tähän oikeaan seurakuntaan. Hyvillä toiveilla olen uhrannut itseni Jumalan asialle.

Terveisin

Lauri, Sirkka ja lapset.

Jäljennös. Omakätinen.Ruotsinkielinen. Tässä suomennettuna.
Lauri Koistisen arkisto.

305. NUORI SAARNAAJA KERTOO SYDÄNSURUJAAN RAKKAALLE VANHIMMALLE LUOTTAMUKSELLA. PAHALTA NÄYTTÄÄ TILANNE 1976.

Siilinjärvi 27/3 1976

Rakas veljeni, ystäväni ja opettajani Herrassa Levi rakkaan vaimosi Julian kanssa. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tulen luoksenne hengessä tämän kirjeen välityksellä. Kaipauksella olemme teitä muistamassa ja halu olisi saada aina olla siellä Ruotsin Lapinmaalla teidän lähellänne, vaan jos Jumala suo, niin tulemme sinne Lappiin jo kesällä ja asetumme sinne asumaan.

Ajattelin vain panna muutaman rivin ajatuksiani sinne teille iltalukemiseksi Julian kanssa. Kirja tulee painosta kahden viikon päästä, ja tuon sen Kallen kanssa Lappiin. Otan Sirkan ja kaksi isompaa lasta mukaan, Sallan ja Heikin. Mummot jäävät tänne hoitamaan kahta pienintä.

No, oli se hyvä asia, että sain sen historian niin pian kirjoitetuksi, ja enemmistö Lapin kristityistä oli koko sydämellä sen takana. Siinä tuli ilmi, että vielä on Kristuksen rakkaus vaikuttamassa monen sydämessä, erittäinkin Jellivaaran puolessa, Vittangissa ja Parakassa. Stenin laitumet olivat kylmempiä, ja se oli selvä merkki sotkuisista saarnaajista. Kyllä on naurettavaa, että Steni alkoi niin kovasti nousemaan kirjaa vastaan ja villitsi vielä Iisakin mukaansa. Eero sanoi telefoonissa, että Iisakki kielsi nimensä kirjasta, koska asiaa ei oltu yhteisesti tutkittu eli päätetty. Kumma asia, kun yhteisistä päätöksistä puhuvat semmoiset miehet kuin Steni, joka sivu toisia Lapinmaan saarnaajia antaa tänne kovia käskyjä ja neuvoja, jotka tulevat Lapinmaan seurakunnan enemmistön yhteistä päätöstä ja mieltä vastaan. Olihan Stenikin vielä kuukausi sitten yhtä mieltä, vaan taisi mennä kunnian tauti mieheen tässä muutama päivä sitten. Kyllä se näyttää olevan, niin kuin Reino Syrjä sanoi, ettei ruotsalaisiin ole mitään luottamista. Kyllä Syrjä sai Stenilta aikanaan kovia sanoja, vaikka mies oli itsensä sotkenut yhdessä Syrjän kanssa, mutta kunnian vuori esti syntiä tunnustamasta. Saarnaajan kunniahan pitää puolustaa, vaikka helvettiin asti. Sille tielle on moni suuri saarnaaja mennyt iankaikkisesti. Parempi olisi mennä kunniattomana taivaaseen kuin kunniallisena helvettiin.

Tällä historialla oli kiire sen tähden, että saisin sen valmiiksi ennen kuin kaikki vanhat sieltä kaatuvat. Jos kirjan pitää saada

luottamusta, niin pitää todistajain olla elämässä, jotta lukija, joka ei tiedä, kehenkä voi luottaa, koska niin paljon valhetta vannotaan todeksi joka paikassa, niin että lukija saapi elossa olevilta todistajilta itse kysyä, että onko asia näin, niin kuin kirja sanoo. Historialla ei ole mitään arvoa, jos ei esipuheessa ole monta todistajaa niistä miehistä, jotka ovat veräjällä seisoneet ja asiassa mukana olleet.

Ei se ole kuin lapsen hourausta, joka sanoo, ettei kirja tarvitse todistajia. Steni kirjoitti, että panna siihen todistajain nimien sijasta sanat: "Lapin maalla on monia, jotka voivat todistaa tämän kirjoituksen oikeaksi." -Mikäs todistus tuo lause olisi? Onhan Lapissa monia, jotka todistavat yhdestä viinapullosta mitä tahansa. Onhan siellä saarnaajia, jotka vastoin parempaa tietoansa todistavat väärin, ja taitaa löytyä vääriä todistajia meidänkin joukostamme, ja valheen puhujia. Nyt alkaa pian tuntumaan siltä, että Steni on saanut kirjassa aivan liian suuren nimen, vaan olihan hän mukana ja puolusti totuutta. Ei näytä kuitenkaan miehellä olevan Kristuksen rakkauden luontoa, koska ei ole ihmisten sielut kalliiksi tulleet Lapissa eikä lannassa, valmiin päälle on kyllä helppo istua, vaikka on vastustanut seurakunnan lähetystä ja takana puhunut yhtä mitä työkumppaneistaan. No niinhän se on täällä Suomessakin. Yrjö on lujasti kieltännyt minua kirjoitus- ja julkaisutyöstä jo vuosia sitten, ja kun en ole kuullut hänen kieltoansa, vaan siitä huolimatta yrittänyt huutaa näitä asioita Amerikan maallekin jo vuosien ajan ennen kuin sinne yhteys syntyi, niin on kuitenkin sama Yrjö istunut herraksi minun työni hedelmäin päälle Amerikassa, sinne kirjoitellut ja siellä sotkenut niin pahoin, että sieltä ovat monet jo minua vastaan, vaikka minä heitä sieltä ylös kalastin vastoin Yrjön kieltoa. Sellaisia herroja näyttää olevan joka

paikassa. Toisen työtä otetaan itselle ja paskaa puhutaan niin paljon kuin ehditään. UlkokuUaisuudesta sitten silmäin edessä ollaan parhaat ja rakkaimmat ystävät.

Ei ole kumma, vaikka Steni alkaisi viimein vääräksi sanomaan koko historian, sillä en minä muuttanut sitä hänen mielensä jälkeen, kun olisi pitänyt Björkin houraukset pois jättää. Menköön Björkin kanssa Boremannin joukkoon, jos kerta pitää jo alkaa puolustamaan boremannilaisia opin asioissa. Emme me pidä täysinä miehinä sellaisia, jotka sinne päin ovat jo horjumassa. Ja kyllä minusta tuntuu ikävältä ajatella, kuinka välinpitämätön Steni oli historian kirjoitusta kohtaan silloin kun olin Svappavaarassa sitä kirjoittamassa. Ei hän tullut yhtenäkään iltana edes käymään, vaikka tiesi minun siellä olevan kirjoittamassa. Ja kun päivällä ringasimme Stenille, kysyäksemme häneltä, jos hän muistaisi Suomen lähetysreissulta jotakin asiaa, niin hänen poikansa verstaita vastasi, että ei isä jouda, kun on masiinin ääressä. Levi sanoi, että olkoon vain, mutta tulla puhelimeen. Vaan niin suuri ylenkatse oli Stenillä, ettei tullut. Ja jos poika ei edes kysynyt isältään, niin on se merkki siitä, että pojalla oli suuri ylenkatseen henki. Nikkarihommat olivat tärkeämmät kuin kristillisyyden historia. Siinä tuli ilmi, kuinka suuri on Kristuksen rakkaus miehellä vaikuttamassa. Versta on enempi kuin ihmisten sielut.

Ja lain pikku Iisakki sanoi viikko sitten lauantaina Eerolle, että hän antaa tietää, jos hänen nimensä saapi laittaa kirjaan. Ja kun pyhä ilta tuli, sai Eero kuulla, että Iisakki kielsi nimensä, koska kirja ei ollut yhdessä tutkittu. Sen ymmärryksen hän sai Luspassa Steniltä, sillä Steni se on tähti Iisakille, joka on Pyhän Hengen koulua käynyt puusepän verstassa koko ikänsä. Saapi nähdä, kuinka kauaksi ne miesparat vielä menevät, kun jo nyt ovat noin

raskaasti houraamassa. Ja kun ilmi on tullut, että vanhatkin sotkemiset on vielä korjaamatta. Iisakki vaimonsa pakotuksesta oli korjannut niin kuin lapsi pakon edessä. Ja nyt ne meinaavat alkaa koko maailman kristillisyyden laivaa ohjaamaan ja komentamaan Pyhää Henkeä. Jospa olisikin miehissä ainesta kristillisyyden laivaa ohjaamaan ja veräjällä seisomaan, niin hyvä olisi. Kyllä silloin olisi meillä nuoremmillakin keveämpi rinta, kun olisi varmat miehet, joista turvan löytää raskaissa koettelemuksissa, kun saatanan joukko karkaa Kristusta ja Jumalan voideltuja vastaan. Raattamaakin sanoo, että vielä tulee verinenkin vaino tätä seurakuntaa vastaan. Mutta onkos semmoisista turvaa piiskuisella laumalla, jotka pakenevat jo pienissä asioissa kunnian taakse saastaisilla omillatunnoilla?

No, Jumalan on asia, ja Hän on vieläkin asiaansa ajamassa vähillä voimilla. Ja varmasti Hän ajaa asiansa loppuun asti, vaikka tuhannen lankeisi vasemmalta puolelta ja kymmenen tuhatta oikealta. Emme me pääse Jumalan kädestä mihinkään, sillä ei ole meillä turvaa maailmassa, eikä toivoakaan taivaaseen, jos me väsymme meidän mielessämme ja lakkaamme. Ei auta meidän lakata ahkeroimasta Pyhän Hengen ääntä ja ilmoitusta seuraamasta, sillä suuri on palkan maksu niillä, jotka loppuun asti ovat pysyväiset heidän kalleimmassa uskossaan. Kyllä me tahdomme syntiä rangaista ja kokonaisen Jumalan Sanan saarnata, vaikka yksin jäisimme. Ei ole meillä varaa alkaa ihmisten mieliä noudattamaan, sillä silloin olisi koko sota hukkaan käytyjä autuus menetetty. Vielä on Jumalalla hyvää mielessänsä, sillä ei Hän ole tyhjän tähden meitäkään tähän taisteluun valinnut ja vahvistanut. Halustahan me tässä olemmekin, sillä ei se ole vähä armo, että saada Jeesuksen ristiä kantaa ja sitä elävää toivoa, joka ei anna

häpiään tulla. Jumalan totuuden tahdomme kuulla ja antaa kuulua, vaikka henki menisi. Siihen Jumala aina armonsa antakoon, sillä itse meistämme emme mitään taida. Ja koska emme itse meistämme mitään ole tehneet, niin emme saata perääntyä tältä tieltä, sillä koska olemme vakuutetut Pyhältä Hengeltä meidän kutsumuksestamme, niin emme ole itse juoksemassa, vaan Jumalan Henki se meitä hopittaa ja vaatii tätä tointa jatkamaan toivossa, että se hedelmää kantaisi taivaan valtakunnalle.

Niin jätän nyt taas hyvästiä tällä kertaa. Saamme sitten parin viikon päästä kohdata toisiamme ja puhua, mitä siihen mennessä jo tiedämme. Toivomme, että Jumala antaisi oikean murheen sotkuisille saarnaajille Lapissa ja Lannassa, sillä kyllä niitä aina joku löytyy läheltä ja kaukaa.

Kyllä minä vielä ringaan ennen kuin sinne tulemme kirjoja tuomaan. Olen ajatellut, että Svante tulisi sitten meitä vastaan Haaparantaan tulliasioita hoitamaan. Siinä tarvittaisi joku tuhat kruunua rahaa, niin että Levin pitäisi Svantelle eli Eerolle antaa, jos jompikumpi voisi tulla vastaan. Ilmoitamme kyllä telefoonilla tarkat ajat. Voipi olla, että tulisimme lauantaina edellä palmusunnuntaita, siis parin viikon päästä.

Hyvästi, Jumalan haltuun. Esirukouksia pyytäen. Vähä veljes Herrassa ja osallinen vaivassa ja valtakunnassa

Lauri vaimoni Sirkan ja lasten kanssa.

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

306. MELVIN NISKA Y. M. -PYYTÄVÄT LÄHETYSTÄ AMERIKKAAN 1976

Montrose, Minnesota 18/4 1976

Tykö rakkaille veljille uskossa ja uskollisille työntekijöille Herran raskaassa ja vastuunalaisessa työssä, Levi Älvgren, Sten Johansson, Frans Martinsson, Isak Gunnelbrand, Johannes Vingbäck, Karl Blombacke, Eero Mäkelä rakkaiden vaimojenne ja lastenne kanssa, yhdessä koko Herran lauman kanssa siellä Ruotsin Lapissa. Armo ja rauha Jumalalta ja meidän Herraltamme Jeesukselta Kristukselta olkoon teidän kaikkien kanssanne nyt ja aina.

Tällä rauhan ja rakkauden tervehdyksellä tulemme tervehtimään teitä, rakkaat veljet ja sisaret uskossa, ja matkakumppanit taivaalliseen kotimaahan, näistä yhteisistä kokouksista, joita olemme pitämässä nyt tänä vuoden aikana, jolloin me olemme muistelemassa sitä mittaamatonta lunastustyötä, jonka meidän Herramme on tehnyt meille. Meidän kanssamme samanmieliset ovat tulleet tänne Pohjois-Michiganista, Etelä-Dakotasta ja Länsirannikolta auttamaan meitä viettämään näitä juhlapäiviä, jotka ovat meille virkistyksen ja vahvistuksen päiviä. Täällä ei ole suuret määrät ihmisiä nyt verrattuna siihen isomman joukon lukumäärään, mutta ne ihmiset, jotka ovat meidän kanssamme samanmieliset ja samansydämiset, ovat suurimmaksi osaksi täällä nyt.

Kiitämme siitä yhteisestä kirjeestä Tjautjasjärveltä, myöskin muista kirjeistä ja neuvoista, joita olemme saaneet ja joita tarvitsemme.

Niinkuin keskustelimme Uuden Vuoden kokouksissa, se on

meidän yksimielinen toivomus ja halu saada lähetys tänne meidän maahamme auttamaan meitä Herran työssä. Näyttää siltä, että lokakuun alku olisi sopiva aika tulla tänne, jos se olisi Jumalan tahto ja Jumala ylläpitäisi teille terveyttä ja ruumiin ja sielun voimia.

Olemme kuulleet, että rakas veli Levi on ollut vakavasti sairaana ja toivomme, että Herra vielä pitäisi häntä täällä jonkin aikaa meille avuksi, vaikka emme kieltäisi häneltä iankaikkista vanhurskasten lepoa, mutta totisesti Herran sanat ovat totta, että eloa tosin on paljon, mutta uskollisia työntekijöitä on vähän. Haluaisimme hänet keskellemme, koska meidän tarpeemme on totinen ja työ on raskas. Emme kuitenkaan halua olla neuvonantajia Kaikkivaltiaalle Jumalalle, joka totisesti tietää meidän tarpeemme ja tietää, kuinka antaa hyviä lahjoja lapsillensa.

Kun me näemme, miten maailma on menemässä kaikenlaisessa saastaisuudessa ja levottomuudessa, se näyttää, että meidän tarpeemme tulee sitten vieläkin pakottavammaksi. Niin meillä on se mielipide, että jos suinkin mahdollista, lähetys pitäisi lähettää tänä vuonna, koska emme tiedä, kuinka pian mahdollisuus matkustamiseen häviää kokonaan.

Koska me olemme harvat täällä Amerikassa ja kaksi paikkaa varmaksi, joissa haluamme pitää kokoukset, lähetys helposti mahtuisi 22-45 päivän matkasuunnitelmaan. Levin veli Kaliforniasta on antanut veli Sivertin kautta tietää, että hän tulisi Minneapolikseen, mikä säästäisi paljon rasittavaa matkustamista. On kaksi paikkaa, minne mahdollisesti voimme mennä, jos ruumiillinen terveys sallii, mutta tällä hetkellä emme tiedä mahdollisuudesta pitää kokouksia. Ne paikat ovat veljeni Ralphin koti Chathamin lähellä Pohjois-Michiganissa ja tyttäreni koti lähellä Hancockia Michiganissa.

Nämä paikat ovat vajaan päivän matkan päässä Minneapoliksesta. Kirjoitamme näistä antaaksemme ajatuksemme matkan mahdollisesta pituudesta ja ajasta, ei järjestääksemme etukäteen asioita, jotka ovat teidän päätettävissä ja järjestettävissä.

Hyvästi nyt Jumalan haltuun ja uskoen, että kaikki synnit on anteeksi annettu teille ja meille Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa sovintoveressä, joka on vuotanut Hänen suonistaan Pitkänäperjantaina syntien anteeksiantamiseksi. Terveiset kaikille teille meiltä kaikilta. Rukoilkaa puolestamme.

Seurakunnan kanssa ja puolesta

Melvin Niska, Ralph Niska, Sivert Hendrickson, Dave Wilen, Melvin Niska jr. Charles Niska, Victor Niska, Dennis Muonio.

Valokopio alkuperäisestä. Kaikki niinet omakätisiä.
Lauri Koistisen arkisto.

307. LAURI KOISTINEN - EERO MÄKELÄLLE JA SVANTE NILSSONILLE: "MYRSKY NOUSEE!"

Siilinjärvi 21/4 1976

Rakkaat veljet Herrassa ja uskolliset työntekijät Esikoisten seurakunnassa Ruotsin Lapinmaalla, Eero ja Svante. Jumalan armo ja rauha olkoon teidän henkenne kanssa.

Kiitos rakkaasta kanssakäymisestä ja palveluksesta sekä uhraavaisuudesta siellä Lapissa, jota olemme saaneet nauttia taas tälläkin matkalla siellä kulkeissamme. Jumala, rakas Isä, teitä

kaikesta palkitkoon iankaikkisella siunauksella.

Nyt on tullut julkiseksi sekä meille että teille, että tämä uusi kirjamme on nostanut suuren levottomuuden siellä Lapinmaan seurakunnassa. Sen tähden katson tarpeelliseksi vielä palata siihen asiaan. Minä en saata ymmärtää kirjaa vastaan nousemista muuksi kuin vihollisen työksi, jonka työn kautta se yrittää hajoittaa meidän pienen seurakuntamme armottomasti, niin että me alkaisimme toinen toistamme vastaan sotimaan ja riitelemään, ja niin olisimme kuten talon koiranpennut, jotka alkavat keskenään tappelemaan ja toisiaan repeilemään, ja viimein tulisi iso susi ja lopettaisi meidät kaikki, kun emme ymmärtäneet sitä pelätä. Nyt se iso susi vahtaa meitä aivan vierestä, ja on todella syy sitä pelätä.

On tullut julki, että Sten Johansson, joka on Lapinmaan seurakunnan ja koko kristillisyyden tärkeimpiä saarnaajia, on varsin varomattomasti lähtenyt kirjaa moittimaan monien veljien kuullen. Kalle oli siinä kanssapuheessa mukana. Ja kun yksi johtava saarnaaja alkaa sinne päin työtä tekemään, min seuraukset ovat varsin vakavat. Minähän siinä suurimmaksi rikolliseksi joudun monen silmissä, mutta en ainoastaan minä, vaan myös Leevi, joka on kuin yksi minun kanssani tässä asiassa. Leevi pitää kirjaa hyvänä ja oikeana. Ja kirjaa on tarkoitus antaa niille, jotka ovat eksyneissä joukoissa ja sunittomuudessa, ja sen tarkoitus on ennen kaikkea vaikuttaa ulkopuolella tätä meidän seurakuntaamme jotain terveellistä muutosta. Siinä toivossa olemme sen tehneet.

Vaan nyt näyttää, ettei piru sallisi sitä ollenkaan kansain luettavaksi päästä. Miksi? Siksi, että kansat menisivät iankaikkisesti onnettomuuteen ja monet kaipaavaiset sielut jäisivät kokonaan tietämättömäksi mistä hirveistä petoksista, joita on tässä kristillisyydessä tapahtunut Boremannin hapatuksen kautta. Kyllä

piru nauraa, kun saapi Jumalan lapsilauman sekaiseksi ja työnteon ihmisten sieluin auttamiseksi lamaantumaan. Kyllä se peto soisi, ettei yksikään sielu autuaaksi tulisi.

Teidän olisi syy kysyä Leeviltä, jos ette muuten ole varmat, että sopiiko kirja semmoisenaan myytäväksi kansoille. Jos teillä on arkuutta eli pelkoa siitä, niin kysymällä pääsette vapaaksi omantuntonne puolesta. Kirja on täysin totuuden kanssa yhtäpitäväinen ja niin ollen ei yksikään sen todistajista joudu vääräksi todistajaksi. Onhan esipuheessakin mainittu, että Jumala ei ole sellainen tuomari, joka kuurnitsee hyttysiä ja nielee kameleita, niin kuin fariseukset tekevät. Kyllä hyttyisen verran vikaa löytää mistä vain, mutta kysymys on siitä, onko asia puhtaalla tarkoituksella ja puhtaalla sydämellä tehty, niin kuin tiedän olevan. Ja ne, jotka luulevat kirjan tulevan seurakunnallemme vahingoksi, pääsevät pahoista aavistuksistaan vapaaksi viimeistään silloin, kun kirjan vaikutus on ilmi tullut. Olen nimittäin varma, että kirjalla on suuri siunaus sekä Lapissa että Norjassa. Ne, jotka sitä vääräksi sanovat ja alkavat vihaa kantamaan niille, jotka sen ovat tehneet, saavat viimein nähdä, onko heillä siunaus vai kirjalla, jos ei katumusta ja parannusta tule siitä vastaan nousemisesta ja vielä muitten nostattamisesta sitä vastaan. Ei pitäisi saarnaajat uskaltaa alkaa kuolemattomilla sieluilla leikittelemään sillä tavoin.

Jos kirjassa olisi joku iso vika, niin olisi Sten Johanssonin pitänyt ottaa minut ja ymmärtäväiset saarnaajat ja jonkun kristityn suljettuun huoneeseen ja siellä asiaa tutkia yhteisesti. Mutta nyt ei ole kukaan minulta eikä Leeviltä kysynyt, eikä tutkintoa siitä ottanut, vaikka siellä Kiirunassa olimme kaikki. Selän takana ja yksinkertaisille vain moititaan ja hajoitetaan Herran laumaa. Voi maailmaa pahennusten tähden!

Nyt sain kuulla Kallelta, että Steni puhui jostakin lisälehden painamisesta kirjaan, jossa vääryydet eli virheet korjataan. Se on vain samanlainen lisälehti, kuin Stenin shekki. Se luvataan, vaan ei koskaan tule tehdyksi. Lisäksi minua ihmetyttää se asia, että Sten alkaa etsimään ja löytämään vikoja kirjasta, vaikka on parin viikon ajan sitä tutkinut ja korjattuna minulle lähettänyt käsikirjoituksen. Panen tähän mukaan kopion Stenin kirjeestä, jonka mukana hän lähetti korjaamansa käsikirjoituksen. Kirjeestä näkyy, että kirja on Stenin mielestä ollut oikea ja totuuden mukainen. Hän antaa siinä luvan kirjan antamisesta painettavaksi. Ainoastaan hän kehottaa ottamaan kaikki nimet pois esipuheen alta. Ja siinähän se syy onkin, että riita tuli. Sillä kirjalla ei ole mitään arvoa ilman todistajia. Tässä oli minulla ja Stenillä eri ymmärrys, ja kun en kuullut Steniä siinä asiassa, niin hän paheni ja alkoi koko kirjaa vastustamaan.

Pankaa merkille, että Leevi oli asiasta minun kanssani samaa mieltä ja hän kysyi vielä monilta sitä nimiasiaa Dynesiuksen hautauksessa. Leevin mielestä olisi kaikki nimet ilmankin siihen kuuluneet, koska asiat ovat todet. Ei kai totuuden oikeaksi todistaminen ole väärin, vai onko? Eikö entisajan kristityt ole todistaneet ja tunnustaneet uskonsa aina kuolemaan asti? Eikö meidän kaikkien kristittyinä pitäisi todistaa Jumalan Sanan mukainen totuus kaiken maailman edessä, vaikka meitä tapettaisi sen totuuden tunnustamisen tähden?

En nyt tahdo enempi tästä kirjasta kirjoittaa, vaan sanon vain ajatukseni siihen, että kirja pitää panna ulos kansoille luettavaksi niin pian kuin mahdollista. Eero voisi käydä Kuoksun Erkin tyttären tykönä Jukkasjärvellä, sillä hänellä on vissiin jonkunlainen puoti siellä, ja varmasti ottaa mielellään myytäväksi. Siellä monet etelän turistit kysyvät lestadiolaisuudesta häneltä. Ja kyllä Jukkas-

järvellä kyläläisetkin ostavat. Ja mainosplakaatin ilmankin voipi laittaa ikkunalle, jos tahtoo, eli hyllylle, jos ei suullisesti sitä halua tarjota eli esitellä asiakkaille.

Näyttää siltä, että tämä kirja vaikuttaa kaksi eri ryhmää meidän seurakuntaamme. Toinen ryhmä sitä lujasti nousee vastaan, ja toinen on sen puolesta. Ja kun julkinen riita siitä tulee, niin voipi mennä niin kauaksi, että seurakunta hajoaa. Minusta alkaa tuntumaan siltä, että jos me annamme kirjan ulos kansoille, niin Sten Johansson ja muutamat muut tekevät sen päätöksen, että tekevät toisen joukon, joka pitää koko kirjan perkeleen työnä, ja minut, Leevin ja muut kirjan puolustajat sanovat perkeleen apulaisiksi. Sillä niin pahalta se nyt näyttää. Ja jos Leevi nukkuu pois, niin kuin ehkä tapahtuu, niin asia menee juuri näin. Eikä silloin ole helppo olla meillä, vaan Jumala meitä tuntee ja Hän se kaiken johdattaa vielä ahtaissakin paikoissa valituillensa iankaikkiseksi onneksi ja seurakunnallensa menestykseksi. Ja jos niin käypi, että tekin joutuisitte kirjan vastustajain puolelle, jota en kuitenkaan usko, niin toivoni on, että saan vieläkin tulla teidän kattonne alle näistä puhumaan ja kaikista, mitä vielä voipi tapahtua. Olisi se kamala, jos meidän väliltämme rakkaus loppuisi ja ylenkatse eli viha tulisi toisiamme vastaan, siitä Jumala, rakas Isä meitä varjelkoon. Muistakaamme aina se, nuoret veljet, että meidän pitää aina lujemmasti toisiimme turvata, kun koettelemukset tulevat. Ja olemme peräti varovaiset kaikista puhumaan, sillä eivät kaikkien sielunvoimat kanna yhtä paljon. Minä en jaksa uskoa, että nämä asiat korjaantuvat koskaan, vaan tästä kirjakysymyksestä lähtee sellaiset pahennukset, että monet turmeltuvat lopullisesti, vaan emme tahdo sinne päin työtä tehdä, että suurentaa pahennuksia, vaan koetamme aina rakentaa sovintoa ja keskinäistä rakkautta ahtaina

aikoina erityisesti. Vaan saamme usein koetella, niin kuin kuningas Daavid, joka sanoo, että "minä rauhaa julistan, ja he sodan nostavat," jolla hän ilmi tuopi, että ei totuus kaikille kelpaa, vaan muutamat haluavat valheen uskoa.

Mainitsen vielä, että pääosa minun kirjoituksestani on käännetty monisteesta, jonka julkaisin 500 kappaleen erässä 1972. Se mitä siihen on lisättyjä korjattu tässä historiassa, on vain pieni osa ja koostuu suurimmaksi osaksi otteista, joita olen valinnut vanhinten kirjoista, postilloista, Huutavan äänestä y.m. kirjoista. Lisäksi on tässä historiassa Stenin sanatarkat lauseet niistä asioista, joita hän on tuntenut, kuten esim. Jellivaaran sovintokokouksen muutamat sanat, jotka Gunnar Jönsson oli sanonut ja luvun 5 alku, jonka hän itse kirjoitti minulle (Avoin hajaannus). Niin ollen tämä historia on jo kansoilla ollut suomenkielisenä lähes kokonaan. Nekin David Björkin sanat, jotka ovat sivulla 23 on julkaistu 500 monisteessa suomeksi. Eikä Sten ole koskaan niitä moittinut. Mutta nyt kun ne tulevat painettuna ruotsiksi, hän kieltää ne sanat painamasta. Eikö ole ihmeellistä? Ja Leevi kirjoittaa Hugosta juuri niin kuin kirjassa sivu 24, ja sekin Leevin kirje onpainettu suomeksi satoina kappaleina ja levitetty kansalle, mutta Sten kielsi niitäkin sanoja kirjaan painamasta. Tässä on sitten syytä, koska minä en totellut Steniä näissä asioissa, että Sten paheni kirjalle. Meidän olisi pitänyt jättää pois Hugon ja Davidin opillinen näkemys, eli suojata heitä. Ja kuitenkin ne miehet ovat vieneet väärällä opillaan tuhanten laumat helvettiin yli koko kristillisyyden laveuden. Levi on koko kirjan lukenut ja hyväksi löytänyt. Eikö hänellä ole oikea ymmärrys ja oikea Pyhä Henki? Miksi ei Leevin ymmärrys kelpaa? Ketäs me sitten pidämme seurata? Ei kuitenkaan niitä, jotka Leevin ymmärrystä vastaan lujasti nousevat, jos pidämme perille

kostua.

Tämä kirje on vain teille, Eero ja Svante henkilökohtaisesti. Ette saa tätä muille lukea, ennenkuin asiat selkenevät. Olen vain ilmoittanut minun ymmärrykseni tässä kirja-asiassa. Jos minulla on väärä ymmärrys, niin se tulee minun vahingokseni, vaan aika on paras todistaja näissä asioissa. Jos, Svante, tulee kovin ahdas tunteminen eli sydämen murhe ja pelko eli hätä, niin mene sen ihmisen luokse, joka sinua on ensin kristillisyyden tielle opettanut ja johdattanut. Älä puhu muille, kuin omalle rippi-isällesi näistä, sillä tällaisella ajalla ei ole hyvä puhua niille, joista ei ole varmaa tietoa, mihinkä he menevät. Ja ennen kaikkea muista huutaa Jumalan tykö, kun tosi hätä tulee. Ja siinä Jellivaarassa on Mikko Nilsson, joka ei ole niin helposti juoksemassa joka tuulen perässä. Vaan itse tiedät parhaiten, kehenkä enin luottamusta on.

Kirjaa ei saisi viivyttää ylön pitkään. Se pitäisi saada ulos vielä Leevin eläessä, sillä Leevi on sen vahva puolustaja. Vaan Leevin kuoleman jälkeen ei ole monta vahvaa puolustajaa kirjalla, ja voipi olla, että joku alkaa valehtelemaan, että Leevikin sitä vastaan oli. Silloin tulisi iso vahinko kansoille ja meille. Vaan kun kirja tulee ulos kansoille Leevin eläissä, niin monella on tilaisuus vielä kysyä hänen ymmärrystään kirjan myymisestä ja myös reklaamista, josko se on oikein. On nimittäin reklaamiakin vastaan sanottu siellä Johanssonilla. Se plakaatti kun on seurakunnan nimellä, vaan Sten antoi ymmärtää, ettei kirja ole seurakunnan, vaan niitten kirja, joitten nimet siinä on. Mutta se on seurakunnan yhteinen kirja, vaikka ei muita nimiä olisi, kuin Leevin yksinään.

Nämä ovat raskaat asiat, vaan en voi olla niistä kirjoittamatta. Sillä pian tulee ilmi paljon suurempiakin asioita. Ja silloin on kysymys, että tiedämme, niillä perustuksella me seisomme, ja mistä

kiinni pidämme. Vaan uskomme kuitenkin hyvää Jumalasta, että Hän kaikki asiat parhain päin kääntää ja valituillensa onneksi. Ahkeroimme paremmin valvomaan ja varomme itseämme keveämielisyydestä, mikä meillä nuorilla erittäinkin on aina likellä, varsinkin jos on muita leikkimielisiä. Sillä liiaksi on totuttu leikkimään ja lapparia puhumaan. Perätikin minä olen semmoinen. Yksinäisyydessä enempi murehtii ja mietiskelee.

Ahkeroimme myös lukemaan Jumalan Sanaa ja anteeksianomaan kaikkea, missä vikoja tulee. Rukoilemme vielä sanomattomilla huokauksilla kristillisyyden puolesta, omasta ja veljein edestä, että matka onnellisesti menisi. Toivossa ahkeromme työtä tehdä kristillisyydessä ja hyvänä apuna meillä on uskon tunnustamisessa tämä uusi kirja, joka selittää, kuinka kristillisyys on juossut nämä vuodet raskaissa vastoinkäymisissä ja koko maailman vihaamana.

Lopetan tällä kertaa toivossa, että saisimme nähdä toisiamme pian. Emme voi tyhjäksi tehdä sitä, että suuret pahennukset ovat sisälle tulleet seurakuntaan ja vielä lisääntyvät. Varomme kuitenkin itseämme, ettemme olisi lisäämässä vahinkoa, vaan aina koettaisimme vahinkoja korjata. Kuitenkin luotamme Leevin ymmärrykseen tässä kirjakysymyksessä, niin kuin olemme luottaneet ennenkin. Niin jääkää hyvästi sen suuren Paimenen haltuun. Synnit ovat anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä viattomassa.

Kirjoitti nuori veljenne, osallinen vaivassa ja valtakunnassa.

Lauri Koistinen

Jäljennös^

Lauri Koistisen arkisto.

308. SIVERT HENDRICKSON - LEVI ÄLVGRENILLE

24/4 1976

Rakas veli ja uskollinen työntekijä Herran viinimäessä, Levi Älvgren sinun vaimosi kanssa. Jumalan armo ja rauha asukoon kanssasi siihen asti, kuin elomme loppuu täällä murheen laaksossa.

Harvoilla riveillä tervehdän teitä tänä iltana siinä toivossa, että Jumala on nähnyt hyväksi, että olet paranemassa vakavasta sairaudesta.

Nyt ovat meidän pääsiäiskokoukset muistoon jääneet, koska olimme kokoontuneet Jumalan sanan ympärillä saadaksemme ravinnon, joka on niin tarpeellinen sielullemme. Saatte nähdä meidän yhteisestä kirjeestä, että se on vielä meidän toivo ja halu, että lähetysmiehet lähetetään meille, ja että Jumala niin edeskatsoo asiat, että te voisitte olla yksi heistä.

Olen hiljattain tehnyt reisun Californiaan vaimoni Hazelin kanssa, ja oli tilaisuus kylästellä sinun veljesi Albertin kanssa siellä San Gabrielissa lO.p. huhtikuuta. Olimme yhdessä kolme tuntia ja oli tilaisuus keskustella uskon asiasta keskenään. Vaikka hän on katoliikin uskon vastaan ottanut, hän vielä muistaa lapsuuden kristillisyyttä. Hän on ollut ahkera lukemaan Pyhää Raamattua ja tahtoi keskustella hengellisistä asioista meidän kanssa. Hän oli hyvässä ruumiillisessa terveydessä ja ruumiin voimissa.

Hän tulee Minneapoliin jos ja koska se on mahdollista teille tulla tänne, ja jos se on Jumalan tahto. Me nautimme siitä vierailusta hänen kanssa ja pidämme yhteyttä kirjeen kautta.

Olen terve ruumiillisesti minun vaimoni ja lasteni kanssa, joka on totisesti siunaus Jumalalta. Meidän talvi on kaunis ja kevät on

meidän kanssa, lehtipuut ovat viheriäksi kääntymässä, muuttolinnut ovat takaisin tulleet, hedelmäpuut alkavat kukoistamaan.

Lopetan siinä uskossa, että teidän ja meidän synnit ovat anteeksi annettu Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja ulosvuotaneessa sovintoveressä. Pyydän, että rukoilette meidän puolesta, että voittokruunu olisi meitä odottamassa, koska meidän vaellus täällä päättyy.

Terveisiä kaikilta Jumalan valituilta täältä Minneapolin ympäristöltä. Terveisiä Stenille ja Eerolle ja heidän perheille ja kaikille niille, jotka ovat jääneet rakkaaseen muistoon, koska olin teidän kanssa Uudenvuoden kokouksissa. Ole itse ensin tervehdetty perheesi kanssa.

Vähin veli uskossa

Sivert Hendrickson vaimoni Hazelin ja lastemme kanssa.

Valokopio alkuperäisestä. Omakätinen allekirjoitus.
Lauri Koistisen arkisto.

309. FRANS MARTINSSON - LAURI KOISTISELLE

Tjautjasjaure 14/5 1976

Rakas veli Herrassa, rakkaan vaimosi ja lastesi kanssa. Jumalan armo ja rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssanne tämän maisen matkamme, sodan ja kilvoituksen loppuun asti, amen.

Tällä rauhan tervehdyksellä lähestymme teitä ja annan tietää,

että olemme elämässä hyvin, vaikka monen kiusauksen ja ahdistusten läpi. Minä olen tullut siihen päätökseen, että minun nimi otetaan poies siitä historian kirjasta. Ja myös Albert Jänkänpään nimi, hän on soittanut mulle ja käskenyt teille kirjoittaa ja ilmoittaa.

Meillä on täällä jo heti kesä, lunta ei ole paljon, ja linnut laulavat ulkona. Jätän nyt hyvästi sillä uskalluksella Jumalaan, että syntinne ja syntimme ovat anteeksi annetut Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja viattomassa ja kalliissa ulosvuotaneessa sovintoveressä. Rukoilkaa puolestamme ja lastemmekin puolesta. Vähin veljenne uskossa

Frans Oskar Martinsson vaimoni Esterin kanssa.

Alkuperäinen. Koneella kirjoitettu. Omakätinen allekirjoitus.
Lauri Koistisen arkisto.
Historiankirja oli jo painettuja seisoi varastossa, kun mielensä muuttaneet alkoivat vaatimaan nimiään pois esipuheen alta. Painatin uuden esipuheen ja liimasin sen entisen tilalle. Tämän uuden esipuheen allekirjoittivat Levi Älvgrenin lisäksi ne henkilöt omakätisesti, jotka kirjaan lopullisesti jäivät Ks.n:o 322. /LK/.

310. LAURI KOISTINEN - ATLE AKSELSENILLE EERO MÄKELÄN UNI: "AKSEL JENSEN RÄJÄYTTI TIEN POIKKI 1976"

Siilinjärvi 1/7 1976

Rakkaat ystävät ja uskolliset matkaystävät elämän tiellä, Atle

ja Randi. Jumalan armon ja rauhan tervehdyksellä tahdon alkaa nämä harvat rivit.

Kalliit muistot jäivät matkastamme sinne, siitä huolimatta ettei teillä ollut ainoastaan auringon paistetta hengellisessä tarkoituksessa. Synkän taivaan saimme nähdä, mutta kuitenkin jonkin auringonsäteen. Teillä oli hyvät silmät huomaamaan sen, minkä minä huomasin niissä kirjeissä, joita sieltä sain. Minun täytyy sanoa, että petyin raskaasti teidän saarnaajiinne. Minä tahtoisin mieluimmin löytää vian itsessäni, mutta ikävä kyllä, minä en sitä löydä. Ei voi muuta uskoa kuin sen, mitä kaikella varmuudella on kokenut: Teidän saarnaajanne ovat saaneet uuden hengen, joka sotii minun henkeäni vastaan, eikä ainoastaan minun, mutta monen kymmenen muun kristityn Lapinmaalla ja täällä. Kuitenkin on keveämpi kantaa kaikki nämä pettymykset, kun on kristityitä ystäviä, jotka tuntevat samaa tykönään.

Olen keskustellut sekä Leevin että Stenin kanssa Lapinmaalla juhannuspyhien aikana. Stenin käsitys oli, että on liian aikaista kirjoittaa Kjöllefjordiin, hän tahtoi säästää asian Kiirunan kokouksiin asti, jotka alkavat elokuun 7. päivänä. Leevi taas on jättänyt kaiken vastuun Norjan yhteyksistä Stenin haltuun. Niin ollen minun pitää yksin kirjoittaa heille jotakin näistä asioista, jotka ovat tulleet esiin kirjeenvaihdossamme. Minä vastaan niihin kirjeisiin, jotka olen vastaanottanut teidän saarnaajiltanne. Te tulette saamaan kopiot minun kirjeistäni ja niistä vastauksista, joita tulen sieltä saamaan.

Minun historiani on valmiiksi käsitelty. Siihen tulee ne nimet, jotka näitte listalla. Emme onnistuneet saamaan Sten & co kirjoittamaan alle esipuhetta. Mutta kirja lähtee ulos niin pian kuin se tulee valmiiksi, s.o. sen jälkeen kuin esipuhe uudessa muodossa

tulee paikalleen kiinnitetyksi. Tämä tapahtuu heinä-elokuussa. Steriiliä ei ole mitään kirjaa vastaan, mutta jostain syystä hän ei tahdo olla mukana. Olemme sanoneet hänelle, että vihollinen tulee käyttämään tätä asiaintilaa hajoittaakseen seurakunnan, mutta sitä hän ei uskonut. Aika on puhuva sekä hänelle että meille. Näyttää kyllä siltä, ettei tästä hyvää seuraa.

Eero Mäkelä uneksui ehkä profeetallisen unen sillä aikaa, kun me olimme siellä Norjassa. Hän uneksui olevansa Kjöllefjordissa. Siellä hän näki, että Aksel oli rantatiellä ja porasi reikiä keskelle tietä. Sitten hän täytti kaikki reijät dynamiitilla ja pani sytytyslangat sytyttäen koko kentän palamaan. Eero juoksi pakoon, mutta ihmiset, jotka olivat taloissa ympärillä, eivät tienneet mitään. Silloin jyrähti ja suuret kivenjärkäleet lensivät korkealle ilmaan. Yksi suuri järkäle tuli Eeroa kohti, mutta viime hetkessä hän pääsi väistämään sitä. Sen jälkeen hän meni alas tielle ja sai nähdä, että tie oli tuhottu pitkältä matkalta. Ehkä Aksel on jo räjäyttänyt kaiken ilmaan. Sen tien, jota ihmisenpojan piti kulkeman, se tie tärveltiin. Kuka tietää, mitä tästä seuraa.

Minä en voi antaa teille mitään neuvoa. Lohdutan vain sanomalla, että meillä on sama henki kuin teillä, ja teidän vastoinkäymisenne ovat meidän. Mutta minä en voi käsittää, miksi pitää olla ihmisten orja, jos asia on julkinen, että Akselilla on sellainen vaikutusvalta seurakunnassa. Katsomalla läpi sormien, niin lopulta kaikki menee pipariksi. Meidänhän pitää taistella totuuden puolesta loppuun asti. Onko se totuuden puolesta sotimista, jos soditaan Gunnar Jönssonia vastaan, joka asuu 100 peninkulmaa meistä, vai onko se totuuden puolesta taistelemista, että kaikissa paikoissa tunnustetaan totuutta. Alkaen omasta kodista, naapurista, kyläläisistä j.n.e. Ja vaalia meidän omaa hengellistä kotiamme, onko se

sitä, että antaa sikojen sotkea siellä rauhassa, rankaisematta? Ja kun on kysymys käärmeistä ja skorpioneista, niin ei niitten myrkyllistä toimintaa tule katsoa läpi sormien. Ennemmin tai myöhemmin tulee itse saastutetuksi.

Tässä pienessä kirkossa tarvitaan suursiivousta. Sellaista ei tarvittaisi, jos sitä siivottaisiin koko ajan. Mutta jos on oltu huolimattomia useita vuosia, niin on paskaa tullut aivan liian paksulti. Parannussaarnan on aina käytävä edellä Jumalan huoneessa. Ja parannusta on saarnattava erityisesti niissä kohdissa, missä parannusta tarvitaan. Ei se paljon ole iloksi, että lakaistaan Gunnar Jönssonin roskia ulos seurakunnasta, jos siellä on monta muuta Gunnar-tyyppiä, jotka turmelevat kristillisyyden viimeiset jäännökset. Yksi/* suursiivous on jo yli 6 vuotta takaperin tehty siellä, ja toinen/* * pari kolme vuotta sitten, ja nyt tarvitaan uusi suursiivous. Olisi kuitenkin onnellista, jos te, jotka tunnette parhaiten oman talonne, siivoaisitte roskat ja säästäisitte kulta- ja hopeamurut. Tulee olla kuitenkin varovainen, ettei paiskaa ulos kultamuruja paskapisaroitten mukana. Teidän tulee kuitenkin katsoa perään, etteivät myrkyttyneet saa tilaisuutta myrkyttää muita. Sen tähden pitää myös avata suunsa joskus, kun tarvitaan.

Olen nyt kirjoittanut, mitä olen ajatellut. Aika on näyttävä meneekö kaikki hyvin. Se on aina ollut niin, että myrkyttyneet ihmiset tulevat lopulta niin mielettömiksi, että he alkavat toiminaan sellaisella tavalla, että kaikki näkevät heidän mielettömyytensä. Sitä aikaa meidän tulee odottaa. Silloin on helpompi käyttää miekkaa. Ehkä minun kirjastani tulee sellainen väline, joka houkuttelee suden ulos sydämen kuopasta. Teidän tulee ilman muuta puolustaa kirjaa ja levittää sitä niin laajalle kuin voitte. Kirjan on Jumalan perheväki Lapinmaalla siunannut, sekä vanha että nuori

polvi. Sentähden on lohdullista taistella, kun tietää, että rinnalla on seisomassa monta koeteltua ja urhoollista ystävää. Me emme ole yksin. Jumalan Poika on kanssamme, ja suuri joukko Hänen sotajoukostaan.

Hyvästi nyt. Uskokaa kaikki synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Me muistamme teitä joka päivä. Terveisiä Rolfille. (Mutta kirje on vain teille).

Lauri & Sirkka

Jäljennös. Norjankielinen. Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

*/ Ero Gunnar Jönssonista 1970 (kirje n:o 158).

**/ Ero Jakopista 1972 (kirje n:o 211).

311. EERO MÄKELÄ - LAURI KOISTISELLE SIILINJÄRVELLE

Kiirunassa 14/7 1976

Rakas veljeni Herrassa Lauri Koistinen, ja uskollinen Herran palvelija Herran Siionissa. Jumalan rauha ja armo olkoon sinun kanssasi nyt ja iankaikkisesti, amen.

Niinkuin jo puhuimme puhelimessa siitä Amerikan lähetyksestä, ettei sitä saisi lykätä, mutta Steni ei mennyt siihen esitykseen myötä, josta puhuimme. Ja niin kirjoitin sinne tällaisen kirjeen yhteisenä kirjeenä, jossa on meidän nimemme alla. Ja olen sen lukenut Leville ja Stenille, ja Steni oli kysynyt Isakilta ja Fransilta, jos heidän nimet saa siihen laittaa, ja ne lupasivat, että laittakaa vain vapaasti. Uskon, että saamme sieltä ajoissa tiedon, ettei tarvitse ennen alata paikkoja kysymään lentokoneeseen.

Kyllä uskon, että Jumala asiansa hoitaa, vaikka se tuntuu niin ikävältä aina silloin tällöin, kun joutuu asioita miettimään, että kuinka ne viimein menevät. Ja mitä Jumala on edes katsonut, mutta siinä on kysymys, että saattaisimme kärsivällisyyden kautta pitää tätä pikkuista laumaa koossa. Ja että jaksaisimme kantaa anteeksiantavaista sydäntä veljiä ja sisaria kohtaan, ehkä kuinka katsottais karsaasti ja sanoilla pisteltäisiin, ja että jaksais oman puolen pitää puhtaana.

Leevi käski minun kirjoittaa pienen kirjelapun sen lähetys-kirjeen matkassa Amerikkaan sinun aikomuksestasi sinne lähteä, niin että hän siitä iloitsee, joka olet väsymättä tehnyt työtä kristillisyydessä Jumalan armon kautta.

Lähetän tässä sinulle kopion näistä kirjeistä, jotka ovat tulleet

Amerikasta, ja mitä sinne on kirjoitettu, että pysyt ajan tasalla.

Uskomassa olen samalla tavalla kuin ennenkin suuresta Jumalan armosta, ja Hänen Poikansa ansion kautta, jonka nimi on meidän pyhityksemme ja Hänen verensä voiman kautta olemme puhdistetut kaikista synneistämme ja saastaisuudestamme. Jonka vielä tälläkin kerralla uskokaamme kohdallemme.

Tänä päivänä on perhe kasvanut meillä yhdellä hengellä, Inga on sen kanssa Jellivaaran synnytyslaitoksella, ja kaikki on mennyt hyvin, se oli poika.

No en tiedä sen enempää kirjoittaa tällä kertaa. Ei tästä nyt tullut yleisen kansan luettavaa kirjettä, mutta kyllä sinä saatat sen kantaa, siitä ei ole epäilystäkään. Muista nyt vielä, veljeni, minuakin rukouksissasi, että jaksaisin sotia vihollista vastaan kaikissa vaivoissa ja kiusauksissa.

Terveisiä minulta ja vaimoltani ja lapsiltani, sinulle vaimosi ja lastesi kanssa. Jumalan rauhaa taas tällä kertaa.

Veljesi uskossa

Eero Mäkelä

Alkuperäinen.

Lauri Koistisen arkisto.

312. LEVI ÄLVGREN - KALERVO KOISTISELLE

Svappavaara 24/7 1976

Rakkaalle ja ikuiseen muistoon jääneelle veljelle, Kalle Koistiselle siellä Suomen Siionissa, jotka totuudessa olette sen

opin ja perustuksen päällä, joka on Jeesukselta Kristukselta! Jolle olkoon kiitos ja kunnia, ja on säätänyt meitä korjattaa lapsiksensa, Jeesuksen Kristuksen kautta, Hänen hyvän tahtonsa jälkeen, sanoo Paavali, se suuri Herran apostoli.

Ja saan kiittää sen kalliin kirjeesi edestä, jonka sain joku päivä sitten, joka oli suuresti ilahduttava minulle, enempi kuin minä ymmärrän. Mutta se vain on minunkin ymmärrykseni, että saattaisin niin työtä tehdä, kuin kristillisyytemme vanhimmat on meitä opettaneet, ja sillä tarvitsemmekin niitä ahkerasti lukea, että jaksaisimme sen opin jälkeen meidän vaelluksemme asettaa, niin kuin tunnet, veli rakas, että emme eksyis lihalliseen emmekä hengelliseen saastaisuuteen, mutta että Herra sais meitä kuljettaa Hänen armonsa johdatuksen alla, sitä minäkin usein Herralta rukoilen.

No, siinä minäkin kilvoittelen sen toivon kanssa, rakkaat veljet ja sisaret täällä, että kyllä me vähän ajan perästä pääsemme semmoisiin kokouksiin, joista ei kivulloisuus estä. Ei siitä ole kiusaa, kuinka me siellä aikaan tulemme, vaan siitä, että me tämän vaivalloisen matkan tämän maailman korven läpi jaksaisimme sotia perkelettä, maailmaa ja omaa lihaa vastaan, ja kaikkia pahoja henkiä vastaan taivaan alla. Ei Kaanan maalle päästä ilman vaivatta. Olisi kyllä hyvä, jos pääsisi iloisesta maailmasta iloiseen taivaaseen, mutta eivät ole oikeat Israeliitat niin helpolla päässeet läpi pakanain maata, jossa tulee niin monta entistä ystävää ja syntikumppania vastaan, jos jaksaa sanoa totuuden. Silloin vastaa pilkka, viha ja vaino. Ja tämän tähden monet erkaintuvat ja rupeavat sotimaan Jumalan voimaa ja entisiä opetuksia vastaan, eikä muista, mitä Vapahtaja sanoo: **"Joka tahtoo minun opetuslapseni olla, hän kieltäköön itsensä maailmasta ja ottakoon ristinsä ja**

seuratkoon minua!" Jeesusta olen minäkin seuraamassa, rakkaat veljet ja sisaret, ehkä tuntemiseni suhteen olen kuin pakana, niin kuin Kuoksu kirjoittaa sinne Suomeen, mutta en tohdi heittää. Tiedän sen, että palkkamme on kuitenkin suurempi kuin meidän vaivamme, sillä meidän vaivamme, joka ajallinen ja keviä on, saattaa meille iankaikkisen ja määrättömän kunnian.

Ja sentähden muistuu se ihana hetki joskus mieleen, kun Kristuksen rakkaus täytti sydämen, vaikka syntiä oli niin kuin meren santaa, maan ruohoa ja taivaan tähtiä. Mutta kun jaksoi suunsa avata, sanoi, että jaksatteko minulle anteeksi antaa, niin sillä hetkellä sai tuntea sen taivaallisen ilon esimakua, niin kuin opetuslapset, kun Jumalan Poika tervehteli rauhan tervehdyksellä ja sanoi, että ottakaat Pyhä Henki. Niin se ilo oli niin suuri, että sen ilon tähden ei voinut uskoa. Ja sama on ollut minulla, ja siinä on se oppi sovinnosta, jota ei järki käsitä, ja siinä on myös se liitto tehty, että kuolemaan asti kilvoitella.

Tervehtäkää nyt, veli rakas, kaikkia saarnaavaisia miehiä ja palvelevaisia vaimoja ja kaikkia totuuden apulaisia!

Rukoile, veli rakas, minunkin edestä, ja synnit minäkin todistan anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Ja todistakaa minullekin kaikki epäilykset Jeesuksen nimessä anteeksi.

Sano terveisiä perheellesi. Piirsi heikko veljes,

Levi Älvgren

Terveisiä minulta ja Julialta ja Aprahamin perheeltä, ja Eeron perheeltä ja myös muilta kristityiltä, ja Alvalta.

Alkuperäinen. Kalervo Koistisen hallussa.

313. LAURI KOISTINEN - SOPHIA HILULLE

Siilinjärvi 5/8 1976

Rakas, vanha uskonsisar, Sophia. Jumalan armo ja rauha asukoon runsaana tykönäsi. Tahdon kiittää aluksi kalliista kirjeistäsi, jotka ovat olleet iloksi meille, sillä olemme nyt nähneet, että sinä olet meihin luottamassa ja meitä rakastamassa. Se mitä kirjoitin Norjasta on vielä tänäkin päivänä mielipiteeni, sillä eivät ole asiat muuksi muuttuneet. Kun sinne tulemme - jos Jumala suo - niin puhumme näistä ja kaikesta muusta, mitä sydämellä on.

Sain kalliin ja suloisen kirjeen vanhalta Melvin Niskalta, jossa oli sydämelliset tervetulotoivotukset. Uskon, että rakkauden siteet vain kasvavat aikaa myöten, kun tulemme enempi tutuksi. Silloin kun koettelemukset alkavat olla yhteiset, niin uskolliset Jumalan Pojan seuraajat vain oppivat enempi toisiinsa luottamaan. Sillä ne, jotka jäävät seisomaan puhtaan opin päälle koettelemusten aikana, ne tietävät, että niissä veljissä ja sisarissa on turva, jotka eivät ole tuulen vietävissä. Eikä kukaan tässä seulassa pysy loppuun asti, jos omantunnon kirja on kunnian tähden jäänyt saastaiseksi. Koettelemus on osoittanut, että korjaamattomat omattunnot ovat ensimmäiset sotkutanelit, kun vihollinen puhaltaa sekaannuksia Herran seurakuntaan. Eikä Herran Sebaotin sodassa seiso muu kuin puhdas sydän ja puhdas omatunto.

Olemme nyt lähtemässä Lappiin. Ja pian on aika sinne Amerikkaankin lähteä. Terveisiä lähettää Brolan sisaret, Kalle veli y.m. kristityt täältä sinulle. Pidä tämäkin kirje omana aarteenasi ainakin vuoden päivät. Kirjoitan Lapin reissun jälkeen viimeiset kuulumiset sinulle.

Rukoile puolestamme. Pian tämä sota loppuu ja pääsemme sen suuren Sotasankarin kanssa voiton juhlaa viettämään. Synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä.

Lauri & perhe

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

314. THORALF JENSEN HYLKÄÄ VANHAN KRISTILLISYYDEN PILKATEN LEVI-VANHINTA SVAPPAVAARAN JUMALAKSI.

Kjöllefjord 24/8 1976

Rakas Lauri Koistinen

Minä tahdon vielä kerran kirjoittaa sinulle muutaman rivin, ne ovat viimeiset, jos ei ihmettä tapahdu.

Minä olen nyt saanut nähdä yhden näistä sinun kirjoistasi, sitä korjattua laitosta, mutta minulta puuttuu sanoja ilmaistakseni sitä pettymystä, joka kohtasi minua, kun minä näin parantamisen. Aivan julkisella tavalla kirja osoittaa, kuinka sinä olet jakanut kristillisyyden kolmeen osaan. Siitä näkyy selvästi, kuinka syvällinen se parantaminen oli, jonka teit, ja lupaus, jonka teit siellä ja täällä. Se luku/*, joka alkaa sivulta 16 on muuttamatta. Se erottaa meidät täällä Norjassa ulos toisista kristityistä, me olemme saastaiset sekä sisällisesti että ulkonaisissa. Kaikki ne nimet, jotka olet haalinut kokoon, osoittavat sinun ja Leevin joukon. Se joka näkee ja lukee kirjaa, tahtoo heti kysyä, mitä on käynyt veteraaneille, jotka seurasivat August Isakssonin mukana ulos Gunnarin

porukasta, Arvid, Sten, Frans, Isak Gunnelbrand, Johannes, ja muutamat muut lisäksi, se on se kolmas joukko.

Sinä kirjoitit minulle eräässä kirjeessä, että Boremannin äijät suuttuvat, kun kirja tulee ulos, niin ettei minulle ole vaikeaa päätellä, mikä henki on työtä johdattanut, ja totisesti tulevat Boremannin äijät vihaiseksi, kun he katsovat vähän kirjan sisälle, ja mitä enemmin se leviää, sitä enempi me tulemme juorunkertojan maineeseen. Kun kunnian perkele meni Daavidiin ja pani häntä lukemaan kansaa, silloin piti 70.000 kuolla, mutta kuinka monta nyt pitää kuolla, kun sama perkele on sokaissut sinut ja Leevin, sen saa aika näyttää. Minä matkustin Kiirunan kokouksiin nyt viimeisen kerran nähdäkseni omilla silmilläni ja kuullakseni. Pinnalta se näytti aika kauniilta, hehän söivät samoissa pöydissä, mutta kun katsoi vähän syvemmälle, näki hallan vahingot, ja monessa paikassa oli jää aika paksu.

Minä olen monta kertaa ajatellut, onko Jumalan Henki molemmilla puolilla, jotka voivat ajaa asiaansa sillä tavalla, kuten on käynyt tämän kirjan kanssa. Minä en löydä mitään siinä kirjassa, mikä voisi tehdä niin suuren ihmeen, että kannattaisi heittää yli laidan ne kalat, jotka ovat tulleet sisälle veneeseen, siinä turhassa ajatuksessa, että nyt me saamme uusia kaloja suurin määrin.

Meille täällä Norjassa asetetaan nyt vakava kysymys, missä on nyt äiti-seurakunta, onko se se joukko, jonka nimet on kirjassa, vaiko ne pienet jäännökset, jotka tahtovat lapsen jäävän elämään. Me tahdomme olla siinä pienessä joukossa. Me emme tahdo, emmekä saata uskoa, että Pyhä Henki käyttää häpeällisiä mutkateitä saavuttaakseen tarkoitusperiä, jotka vahingoittavat ja turmelevat Jumalan rauhan ja vilpittömän veljenrakkauden.

Rakas Lauri. Minä ajattelin kerran, että sinusta tulisi meille

kaikille iloa ja apua, mutta sinä et ymmärrä, minkä surun ja murheen sinä olet tuottanut. Minä ymmärrän miksi se meni niin ikävästi. Sinä jouduit sellaisen kasvatusisän haltuun, joka ei tuntenut omaa rajoittuneisuuttaan. Minä huomasin usein, että Leevi se oli Lapinmaa eikä yksikään toinen. Mutta he saavat kokea, ettei hän ole mikään kaikkitietäjä, hän on itserakas eikä hän tarvitse mitään toisilta, ja se henki pitää itseään oikean viisauden oikeana lähteenä, jonka alle kaikkien pitää sujua. Ja kun sellainen kuolee, niin kuolee myös viisaus sukupuuttoon, se on minun käsitykseni.

Me näemme ainoastaan tästä esiliinasta. Hän on lyönyt meidän vaimojamme korjatakseen sitä, mitä lähetysmiehiUä ei ollut lahjoja tekemään. Jos Leevi ei olisi ollut niin itseviisas, niin hän olisi kysynyt toisilta. Frans Martinsson saattoi antaa tietoa siitä, asiasta. Frans kertoi, että Samuel Wettasjarvi ja Frans Parakka kielsivät ruotsalaisia saarnaajia puhumasta esiliinasta Norjassa, koska Peder Olsen Fjelldal eli Meri-Pietari ei ollut sitä vaatinut Norjassa, ja niin eivät he olleet puhuneet siitä Amerikassa./* *

Rakas Lauri, vetäydy pois eksytyksestä, ennen kuin tulee liian myöhäinen. Sinun pitäisi nyt nähdä, miten asiat menevät. Koettele, kuinka korkeasti sinä rakastat niitä, jotka eivät tahdo ylistää sinun kirjaasi. On kirjoitettu Jesajan 5. luvussa 2O.värssyssä siitä joka sanoo pahan hyväksi. Sinä et voi nähdä mitään kristillisyydessä, mikä olisi tullut paremmaksi siitä lähtien, kun te aloitte tätä kirjaa tekemään. Me näemme Apostolein tekojen 19. luvussa ja 19. värssyssä, että he polttivat hempeät kirjat yli 50.000 hopearahan arvosta. Siitä nähdään, että Jumalan rauha ja autuus on enempi, kuin kaikki maailman aarteet. Ja minä uskon, että jos sinä olisit seurannut minun neuvojani ja polttanut kirjat tuhkaksi, niin olisit onnellisempi kuin sinä olet tänä päivänä.

Minä en olisi kirjoittanut sinulle, jos et olisi turmellut ilmapiiriä myös täällä Kjöllefjordissa. En minä kirjoita vanhan aatamin hengessä. Senlaatuinen ei ole minun mieleni, mutta minä toivon, että sinä nöyrryytät itsesi Jumalan ja kristittyin tahdon alle. Sinä olet nyt kokenut, mitä sinä olet menettänyt sen kautta, että olet taipunut Leevin tahdon alle. Sinä olet niin kiinni sidottu, ettet saata nyt kuolla.

Sitten oli se paperi, mikä kirjoitettiin Jellivaarassa. Minä näin listan, jossa oli niitten nimet, jotka olivat mukana siinä päätöksessä, että kaikki nimet pitää otettaman pois./*** Leevin nimi ei ollut siinä listassa, ja jos Leevin nimi olisi ollut mukana siinä listassa, niin kyllä olisi kirja ollut ilman yhtään nimeä, siitä näet, sekä sinä että me, että siellä on vain yksi mies Lapinmaalla, joka on Alfa ja Omega sinulle ja mahdollisesti useammalle. Kun sinun Jumalasi Svappavaarassa kuolee, missä on silloin se kallio, jonka päälle ymmärtäväisen tulee rakentaa uskonsa toivo? Tuhlaajapoika tunsi, että hän oli tehnyt syntiä taivasta vastaan, mutta sinun taivaasi on kuollut.

Rakas Lauri. Huuda siihen taivaaseen, joka vielä elää. Olof Matoniemi ei tullut halvemmaksi Jumalan eikä kristittyin silmissä, jos hän tunnusti heikkoutensa. Kunnian ja suuruuden ajatusten kanssa ei kukaan pääse taivaaseen.

Minä lopetan tämän kirjeen murhe sydämessäni, mutta sisällisellä toivolla, että Jumala armahtaisi pientä lapsilaumaansa.

Rakkaat terveiset lopuksi

Thoralf ja Signe

Alkuperäinen. Norjankielinen. Tässä suomennettuna.

Lauri Koistisen arkisto.

*/ Luku, joka ruotsinkielisessä historiassa alkaa sivulta 16, alkaa s.15 suomalaisessa painoksessa (Pieksämäki 1978). Otsikkona on: "Mietiskelyä ulkonaisen esikuvan eroavuuksista." Tämän luvun peruuttaminen olisi merkinnyt samaa kuin Boremannin opin hyväksyminen. Tällaista sovintoa ei tietenkään voitu tehdä. Sehän olisi merkinnyt paluuta Egyptiin. (Vrt.L.L.L.Kirkkopostilla:6.sunn.komiinaisuudenpäivästä)./LK/.

* */ Frans Martinssonin valhe, josta tässä puhutaan ei kelpaa ojennusnuoraksi. Frans Martinsson sanoi meille, että norjalaiset ovat käsittäneet väärin hänen puheensa. Thoralf Jensen taas vakuutti Fransin varmasti vakuuttaneen asian olevan näin. Puhe Meri-Pietarista y.m. yllä on satua./LK/.

***/ Salainen paperi. Ks.n:o 319 ja alaviitettä.

315. LEVI ÄLVGREN - THORALF JENSENILLE

Svappavaara 28/9 1976

Olemme olleet koolla Vittangissa viime pyhänä ja keskustelleet Thoralf Jensenin kirjeestä Lauri Koistiselle sekä vastauksestamme siihen kirjeeseen. Veli Sten Johansson on saanut osan molemmista kirjeistä ja suostunut oheisen kirjeen lähettämiseen. Mitä tulee protokollaan Jellivaaran kokouksesta, jonka veli Sten Johansson on kirjoittanut, haluamme kertoa, että olemme saaneet siitä kopion viime viikolla, niin että on tullut ilmi ja selväksi meille kaikille, kuinka tämän listan laita on, joka on kirjoitettu Jellivaarasta ja josta puhutaan oheisessa kirjeessä.

Mitä Thoralf Jensen veli mainitsee Frans Martinssonin lausumista koskien Frans Parakkaaja Samuel Wettasjärveä, on veli Frans sanonut olevan väärinkäsitys. Niin ollen ei meidän ole

mahdollista ojentaa itseämme sen ymmärryksen mukaisesti, koska koko asia on otettu ilmasta ja sotii totisten kristittyni ymmärrystä vastaan.

Tahdomme vielä muistuttaa teille, että Lapinmaan seurakunta ei ole jakaantunut, siitä huolimatta, että sisäisiä koettelemuksia on ilmaantunut. Näissä olosuhteissa on kysymys, että tehdään työtä sovinnon päälle, siinä missä sitä tarvitaan. Tämä seurakunta on nyt niin pieni, että se ei enää saata toimia seurakuntana, jos se jakaantuu kahteen laumaan./* Tämä pitäisi kaikkien saarnaajien ja kristittyjen kyllä ymmärtää. Ne jotka tekevät työtä hajoittaakseen ja poisleikatakseen, eivät voi olla osalliset Kristuksen mielestä. Sen tähden tahdomme jättää teille vakavan ajattelun aiheen jääden odottamaan vastaustanne.

Tahdotteko säilyttää yhteyden Lapinmaan seurakunnan kanssa vai katkaista yhteyden meidän kanssamme?

Rukoilkaamme Taivaan Jumalaa, että Hän antaisi Henkensä lämmittää kylmät sydämet ja antaisi uskollisille voimaa sotimaan sen taivaallisen totuuden puolesta, joka on osaksemme tullut.

Pyydämme teidän esirukouksianne.

Levi Älvgren ja Lauri Koistinen

---

*/ Ylläoleva tilannearvio seurakunnan toimintamalidollisuuksista hajaannuksen tapahduttua oli liian pessimistinen. Seurakunta on toiminut siitä lähtien paremmin kuin edellisenä viisivuotiskautena. /LK/.

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

316. LEVI ÄLVGREN - MELVIN NISKALLE

Svappavaarassa 29/9 1976

Rakkaalle veljelle ja uskolliselle Siionin muurin vartijalle Amerikassa, Melvin Niskalle vaimosi Lindan ja lastesi kanssa, Jumalan armo ja rauha lisääntyköön teille. Kiitän kalliin kirjeen edestä, jossa pyydätte meitä sinne luoksenne ja ilmoitatte, kuinka hyvin olette reissun asiat hoitaneet meille. Ei ole minusta kuitenkaan sinne tulijaksi, sillä tunnen terveyteni olevan niin heikon. En jaksa täälläkään saarnata, saati sitten pitkän ja vaikean matkan päälle siellä. On kuitenkin hengenyhteyden ja rakkauden kautta meillä läheisyys keskenämme, vaikka eri puolilla maailmaa asumme.

Olemme lähettäneet teille veljet Stenin ja Eeron Raamatullisen, vanhinten esikuvan jälkeen. Joonas Purnu kirjoitti aikanansa, että lähetystoimeen on otettava nuori kumppani matkaan, sillä meidän tulee työtä tehdä niin, että olisi tulevaisuuden toivo tämän kristillisyyden jatkumiseksi nousevalle kansalle. Meitä vanhoja otetaan täältä pian levolle, kuten sen hyvin ymmärrämme. Pidän myös kohdaltani siunattuna asiana sen, että Lauri veli seuraa lähetysmiesten mukana siellä, sillä minulla on täysi luottamus häneen, sillä olen itse ollut hänellä johdattajana niitten eksytysten aineitten alta, joita hän oli vastaanottanut Boremannin hapatuksesta. Minä vaadin häntä pian sen jälkeen puhumaan pyhärukouksissa täällä Lapissa ja Jumalan armon kautta hän on pysynyt uskollisena kutsumuksessaan niillä lahjoilla, jotka hän on Jumalalta saanut. Kaikessa on hän osoittanut kuuliaisuutta ja ahkeroinut puolensa puhtaana pitää monissa vastoinkäymisissä, missä vielä on

joutunut syntiäkin tekemään.

Nyt on kulunut toista vuotta siitä ajasta, kun vastaanotitte Laurilta ne ensimmäiset kirjoitukset Boremannin hapatusta vastaan, joitten kautta te pääsitte käsittämään luottamuksen meille, niin että uskalsitte tänne tulla yli suuren meren, hyvin tietäen, että teitä ulos ajetaan synagoogasta sen reissun tähden, niin kuin sitten kävikin. Kristillisyyden toimessa tarvitaan monenlaisia lahjoja ja ominaisuuksia, jotka katsomme Jumalan lahjoiksi, emmekä ihmisen omiksi lahjoiksi. Me uskomme, että Jumala on edeskatsonut tälläkin suuren sekaannuksen ja hajaannuksen ajalla, että Lauri on nuoresta iästään huolimatta tullut siihen tehtävään, että vaikuttaa tietoa tästä kristillisyydestä kaukana eri valtakunnissa, niin että Jumalan valitut löytyvät kaikista neljästä tuulesta niin laajalti kuin Kaikkivaltiaan Jumalan aivoitus on. Jumalan kädessä on hän ja hänen toimensa niin kauan kuin hän sellaisena pysyy, kuin hän tähän asti on ollut Jumalan armon kautta. En ole katsomassa tätä veljeä vähempänä kuin Takkista Raattamaan aikana, joka oli ahkera työtä tekemään kristillisyyden laveudessa Amerikassa ja Euroopassa. Ja niin olen myös ymmärtämässä, että joka Laurin ylenkatsoo ja hylkää, se tekee juuri samoin, kuin Calumettilaiset Takkisen aikana, kun he kielsivät hänet saarnaamasta siellä. Raattamaa sanoi, että Calumettilaiset eivät hyljänneet ainoastaan Takkista, vaan koko esikoisten seurakunnan. Ja vielä mainitsee Raattamaa vanhin, että Takkisen ulossulkeminen oli rikosasia, joka ei ilman julkista parannusta tule korjatuksi.

Toivotan puoleltani Jumalan siunausta ja menestystä kristillisyyden työssä teille siellä Amerikan maalla. Jumalan on asia. Hän tekee kaikkivaltiaassa voimassaan niin kuin Hän parhaaksi näkee. Kiitolliset olemme Hänelle, koska olemme saaneet perinnön kaik-

kien pyhien kanssa, ja saamme nauttia rauhaa ja lepoa Hengessä sen autuaallisen toivon kanssa, että pian pääsemme pois turmeluksen orjuudesta ja saamme levätä raskaan ja ikävän korvenmatkan jälkeen täällä synnin erämaassa. Emme tiedä, jos saamme enää toisiamme kohdata tämän maan päällä. Olemme kuitenkin siitä varmat, että nimemme ovat kirjoitettuina elämän kirjassa ja eivät tule sieltä pois pyyhityksi, jos me vain loppuun asti pysymme vahvana meidän mielessämme kristillisyyden vanhinten opetusten pohjalla.

Jääkää hyvästi, ystävät rakkaat, Jumalan armon ja rauhan haltuun. Olkaa hyvässä turvassa ja uskokaa kaikki synnit ja heikkoudet anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Pyydän vielä teidän esirukouksianne.

Levi Älvgren vaimoni Julian kanssa

P.S. Tämän saatte lukea julkisesti kristityille, jos katsotte sopivaksi, sillä minä en ole antanut yhtään salakirjettä/* enkä protokollaa ulos mennä, jota ei saisi antaa kaikkien kristittyin koeteltavaksi, sillä minä olen totuuden tunnustanut sekä suullisesti että kirjallisesti. *Sama.*

Jäljennös. Omakätinen allekirjoitus.

Levi Älvgrenin kokoelma.

*/ Viittaus Sten Johanssonin salaiseen paperiin, jolla hän hajoitti m.m. Norjan seurakuntaa. Ks. n:o 319. /LK/.

317. LEVI ÄLVGREN Y.M. -VILHO KUOKKASELLE

Svappavaarassa 3/10 1976

Jumalan ja meidän Herran Jeesuksen armo ja rauha olkoon kanssasi nyt ja iankaikkisesti. Tällä onnen ja rauhan tervehdyksellä lähestyn sinua, rakas ja kallis veljemme Vilho Kuokkanen sinun vaimosi ja lastesi kanssa.

Kiitämme kirjeesi edestä, jonka saimme vastaanottaa iloksemme, joka oli kallis, josta näemme, että olette kantamassa samaa mieltä kuin ennenkin kristillisyydestä. Ja olette vahvistumassa ja kasvamassa kaikessa totuudessa, luottamuksella esikoisten seurakuntaan, joka ensiksi on syntynyt eläväksi täällä Ruotsin Lapin maalla.

Suuresti on Jumala siunannut kristillisyytemme, että löytyy totuuden kristityitä ja saarnaajia koko kristillisyyden laveudessa, niinkuin tiedämme sielläkin Suomen maalla, vaikka vihollinen niin suuren eriseuran kautta vei satoja ja tuhansia kristityitä sen hirmuisen vääryyden alle, mikä täältä läksi niinkuin tiedätte. Kuitenkin löytyi niitä, jotka uskalsivat nousta sitä vääryyttä vastaan Jumalan armon ja voiman kautta.

Niinkuin näemme ja tunnemme ne saarnaajat, jotka siellä ovat työtä tekemässä meidän kanssa samassa mielessä ja hengessä, joka niitä kuulee, se minua kuulee, ja joka ne katsoo ylön, hän katsoo ylön minun ja sen, joka minun lähetti, sanoo Jumalan Poika.

Ja sentähden saatte olla hyvässä turvassa, veljeni, ja ne harvat kristityt siellä Lahden kaupungissa. Kyllä Jumala kuljettaa onnellisesti perille ne sielut, jotka Jumalan tahtoa tahtovat seurata. Ja

seurata sitä elämän kaitaa tietä lävitse turmeluksen pilkkakaupungin, jota tietä on se elämän ja kuoleman Herra vaeltanut. Sentähden kun te nyt olette harvat, veljet ja sisaret siellä vaeltamassa siinä opissa, josta hengen ja elämän olette saaneet, että seuraatte sitä Kristuksen kirkkolakia, jonka Hän on jättänyt kristityille, että aina jos jotakin vikaa ja puutosta näkee veljessä ja sisaressa, että jaksais sitä kahden kesken nuhdella, ja niinkuin Kristus opettaa, ettei se pääsisi levenemään.

Emme ole sitä teissä näkemässä, mutta kun Henki jo antaa siitä kirjoittaa, ja me itse sen tarvitsemme, että voiton päällä pysyisimme. Minä Leevi en jaksa lähteä Amerikkaan lähetysreissuun, vaan täydyn pysyä kotona. Voimani eivät ole sellaiset, että uskaltaisin lähteä niin pitkälle reissulle. Emme tiedä sen enempää tällä kertaa, vaan uskokaamme, te siellä ja me täällä, että syntimme ovat anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä viattomassa. Terveiset minulta ja vaimoltani, saarnaajiltaja kristityiltä täältä sinne kaikille kristityille, vaan ole itse ensin ja enin tervehditty.

Jää nyt Jumalan armon ja rauhan haltuun. Saat tästä lähettää kopion muillekin.

Levi Älvgren veljeni Eeron kanssa

Terveisiä minulta ja Julialta ja Abrahamssonin perheeltä, ja Eeron perheeltä ja myös muilta kristityiltä, Alvalta y.m.

Valokopio alkuperäisestä.

Levi Älvgrenin kokoelma.

318. MELVIN NISKA Y. M. - LEVI ÄLVGRENILLE Y.M.

Burnsville, Minn. 26/12 1976

Rakkaille veljille uskossa ja uskollisille työntekijöille siinä raskaassa ja edesvastuullisessa Herran työssä Ruotsin Lapin maalla, Levi Älvgren, Sten Johansson, Frans Martinsson, Isak Gunnelbrand, Johannes Vingbäck, Eero Mäkelä ynnä muut, teidän rakkaiden vaimoinne ja lastenne kanssa, ja koko sen Herran lauman kanssa siellä teidän ympärillänne, jotka ovat yksi sydän ja yksi mieli meidän ja teidän kanssa elämän tiellä.

Isän Jumalan ja Herramme Jeesuksen Kristuksen armo ja rauha olkoon kanssanne nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Tahdomme tervehtää teitä, rakkaat totuuden apulaiset ja matkakumppanit taivaalliseen kotimaahan, täältä yhteisistä joulukokouksista, joihin olemme kokoontuneet täällä yhdessä sydämessä ja yhdessä mielessä Jumalan sanan ympärille. Kiitämme teitä kirjeistänne ja terveisistä, jotka sieltä ovat tulleet, jotka osoittavat, että teidän huolehtimisenne on edelleen siinä kaikkein tärkeimmässä asiassa, nimittäin sielun autuudessa. Sen asian rinnalla ei ole mitään siihen verrattavaa.

Kiitämme uudelleen siitä uhrauksesta, että lähetitte saarnaajat Sten Johanssonin ja Eero Mäkelän työtä tekemään meidän maassamme viime syksynä. Semmoisen työn, joka on oikealla perustuksella, nimittäin Jeesuksessa Kristuksessa, ja Jumalan sanan mukaan, täytyy olla meille hyödyksi.

Sieltä on myös tullut sanomia, että rakas veli Karl Blombacke, jonka useat meistä ovat tulleet tuntemaan, on saanut jättää tämän

vieraan maan ja mennyt Jumalan luokse. Sinne on meidänkin matkamme. Ja vaikka murehdimme heidän poislähtöään, se eron aika ei ole pitkä, rakas sisar Hilma, jos me voimme vain jatkaa kaikkein kalleimmassa uskossamme sen vähän aikaa, joka meillä vielä on. Pian ne ijankaikkiset hääkellot alkavat soimaan. Pian tämä murheen ja kyynelten maa jääpi taakse ja saamme yhtyä niiden kanssa, jotka ovat ennen menneet sinne veisaamaan ijankaikkista kunnian ja kiitoksen virttä Jumalalle ja Karitsalle.

Jääkää hyvästi nyt Jumalan ja Hänen sanansa haltuun, ja siinä uskossa, että kaikki synnit, epäilykset ja puutokset ovat anteeksi annetut teille ja meille Herramme Jeesuksen pyhässä nimessä ja kalliissa ulosvuotaneessa sovintoveressä.

Terveisiä kaikilta kristityiltä, jotka ovat koolla täällä, Herran laumalle siellä.

Rukoilkaa edestämme. Seurakunnan kanssa ja puolesta:

Melvin Niska, Ralph Niska, Sivert Hendrickson, Dave Wilen, Melvin Niska jr. Charles Niska, Dennis Muonio, Victor Niska.

Alkuperäinen.

Omakätiset allekirjoitukset.

Levi Älvgrenin kokoelma.

319. ATLE AKSELSEN

-THORALF JENSENILLE & CO 1977

Kjöllefjord 10/11977

Rakkaat Thoralf ja August

Jumalan rauhaa, ja kiitos kirjeestänne päivämäärältä 10/12 1976. Minusta on vaikeata ymmärtää, että kirje on neuvomakirje, koska kirjeen sisältö koostuu soimauksista ja tuomioista kaikkia niitä vastaan, jotka ovat hyljänneet sen epäkristillisen tavan, jolla olette menetelleet, ja Levi-vanhinta vastaan, ja sitä oppia vastaan, jota hän on uskollisesti seurannut. Niin voipi se musta järki asian kääntää nurin. Oikea tulee vääräksi ja väärä oikeaksi. Lutherkin tuomittiin kerettiläiseksi, kun hän sanoi paavia vastaan. Me olemme puolustaneet Lapinmaan saarnaajia ja vanhinten oppia, josta he uskollisesti ovat vaarin ottaneet. Te olette hyljänneet Leevin tämän opin tähden, jota hän on seurannut ja jonka hän tahtoo jättää tuleville kansoille väärentämättömänä. Tämän menettelytavan johdosta te olette nyt asettaneet itsenne Boremannin puolelle. Leevi on nyt saanut saman tuomion, kuin vanha uskollinen August Isaksson sai Gunnarilta ja hänen seuraajiltaan, ja vain totisen opin tähden.

Minua syytetään myös siitä, että palvelen luontokappaleita Luojan edestä, mutta minä en kuulu tämän syytöksen alle. Minä tahdon edelleenkin pitää Leeviä korkeassa arvossa, ja kaikkia muita hänen kanssaan, jotka oikein opettavat. Tähän meillä on kirkas Jumalan sana, joka vahvistaa meidän uskomme. Te puhutte viettelemisestä, kukatiesi jos te ette viettele sieluja tällä vieraalla

opilla, jota nyt käytätte. Meistä näyttää teidän harjoittamanne työ niin karkealta, ettei voi olla monta, jotka sen uskovat.

Syytätte minua siitä, että olen sanonut ne sanat, että jos me katkaisemme yhteyden Lapinmaan kanssa, niin ei rukoushuoneelle jää monta jäljelle. Se on totta, ja sellaisen profetian voivat monet sanoa, nimittäin sen opin kanssa, jonka te nyt olette ottaneet käytäntöön. Mutta te panette siihen lisäyksen. Minä en ole tarkoittanut, että Leevin persoona on Lapinmaa, tämän katsomme pilkaksi. Leevi ei koskaan ole pitänyt itseään Lapinmaana. Te tiedätte sen niin hyvin, että Lapinmaa eli äitiseurakunta käsittää kaikki ne, jotka ovat vaarin ottaneet Laestadiuksen puhtaasta opista. Tämä on se äitiseurakunta, josta meidän kaikkien pitää noutaa neuvot ja johdatus, ja jonka kanssa meidän pitää tehdä yhteistyötä, jos meidän pitää kostua onneen ja autuuteen. Te erehdytte, kun meinaatte, että olemme solmineet ystävyyden siteet Laurin kanssa viime kesänä. Tämä ystävyys solmittiin monta vuotta sitten, kun Jumala käytti häntä välikappaleena johdattamaan meidät sen oikean äidin tykö. Minä tiedän, että tekin olitte iloiset silloin, kun saimme tulla tutuksi näitten kalliitten veljien ja sisarten kanssa siellä ylhäällä Ruotsin Lapissa.

Syytätte minua myös siitä, että olen myrkyttänyt Hans Andreassenin. Minä toivoisin, että kaikilla olisi se sama kirkas valkeus kuin hänellä. Hans ei ollut kuullut keneltäkään tästä eksytyksestä, joka oli teidän sekaanne tullut, mutta Jumalan henki valaisi hänelle yhden Thoralfin saarnan alla, joka oli sekoitettu rikkaruohon siemenillä.

Mitä tulee Sten Johanssoniin ja siihen vääryyteen, jota tarkoitatte minun tehneen häntä vastaan. Teidän pitäisi hävetä itseänne tullessanne sellaisella väitöksellä. Itse te olette Stenin

tuoneet tänne Norjaan, kertomuksia, jotka näyttävät, että Sten on antanut teille luvan, ettei pitäisi mainita ulkonaisesta esikuvasta, esiliinasta. Jos asianlaita on niin, että sen kaltainen erityislupa on annettu, niin se on suuri uskottomuus vanhinten oppia vastaan Lapinmaalla. Eikö kristillisyyden oppi pidä saarnata yhdellä tavalla riippumatta maista ja valtakunnista? Jos Lapinmaan palvelijat ovat tulleet sellaiseen sieluntilaan, että taivaantie saarnataan laveammaksi, niin silloin on valkeus menemässä sammuksiin.

Mitä tulee siihen salaiseen/* listaan Jellivaarasta, josta te niin vapaasti olette puhuneet Kiirunan kesäkokousten jälkeen, niin oli kai teidän meininki ja tarkoitus, että Leevi tämän puheen kautta tulisi oikein mustaksi kristittyin silmissä. Koska useimmat Lapinmaan kristityistä eivät tunteneetkaan sellaista listaa, niin on se kokonaan arvoton, sillä senkaltaisella tavalla eivät vanhimmat ole koskaan työtä tehneet. Minä uskon, että te olette tehneet Stenille karhunpalveluksen, kun olette puhuneet hänestä sillä tavalla. Tämän takapuheen kautta, jota olette hänestä puhuneet, ovat monet kristityt menettäneet luottamuksen häneen. Se mitä olen tehnyt, on ollut vanhinten opin ja uskollisten työntekijöitten puolustamista. Sen mukaan, mitä olen aikaisemmin oppinut Steniä tuntemaan ja erityisesti hänen saarnainsa alla, min ei tämä sovi yhteen, mitä nyt hänestä lausutte. Minusta Sten on ollut erityisen tarkka ulkonaisessa esikuvassa. Esiliina tuli kristittyin vaimoin kantaa, ja radion ja TV:n hän saarnasi kuolemansynniksi. Jos te nyt käännytätte Stenin, niin pitää hänen seurata teitä ja heittää pois esiliina ja sallia radion käyttö ynnä muuta. Sinä Thoralf istut radion kanssa huoneessasi, ja monet kristityt seuraavat esimerkkiäsi. Raattamaa sanoi aikanansa, että jos kaikki työntekijät tässä kalliissa kristillisyydessä olisivat nöyrtyneet Kristuksen Hengellisen

hallituksen alle, niin ei heidän olisi tarvinnut eksyä metsään.

Minusta näyttää, että sinäkin Thoralf olet kyllä suuri omissa silmissäsi, kun meinaat, että minä olen asettanut itseni Jumalaa vastaan, kun minä puhuttelen sinua siitä vääryydestä, jota olet tehnyt. Minä en koskaan ole kerskannut rehellisyydestäni, mutta niin rehellinen tahdon olla, että sanon sinua vastaan sen muukalaisen opin tähden, jota nyt käytät.

Te otatte käytäntöön samanlaiset likaiset aseet kuin Boremannin joukko meitä vastaan silloin, kun me heidän keskuudestaan erosimme, kun te sanotte, että se pikku kirja tuomitsee kaikki ne vaimot, jotka ovat jo perillä. Sellaiset lauseet ovat suureksi vahingoksi ja eksyttävät heikkoja sieluja. August Isaksson ja kaikki muut uskolliset työntekijät Herran viinamäessä ovat opettaneet samalla tavalla ulkonaisesta esikuvasta, ja he ovat myös saarnanneet, että vaimoin tulee kantaa esiliina. Näetkös nyt Thoralf, että sinä saat vanhinten opin itseäsi vastaan? Jos Leevi on väärin opettanut, niin ovat myös teidän edelläkävijänne opettaneet väärin. Mutta me uskomme, että he ovat olleet paljon paremmat ottamaan vaarin vanhinten opista. Te olette kyllä väärinkäsittäneet opin, kun te meinaatte, että Lapinmaan saarnaajat tekevät lisäyksen Kristuksen ansion päälle, kun he vaativat myös ulkonaisen esikuvan.

Niin tahdon lopuksi muistuttaa siitä, että teidän tarvitsee tehdä parannus joukosta mainituita asioita, jos meinaatte seurata vanhinten oppia ja periä taivaan ja autuuden. Thoralfin tarvitsee tehdä parannus siitä likaisesta takapuheesta Leevi-vanhinta vastaan. Kuten kaikki tiedämme, on Leevi ollut sairaana koko ajan, kun nämä riitaisuudet ovat käynnissä olleet. Hän ei ole ollut millään tavalla tilaisuudessa puolustamaan itseään. Kaikki kolme, Thoralf,

August ja Hans olivat Kiirunan suurissa kokouksissa. Sen sijaan, että he olisivat alkaneet sovittelevan työnteon, käyttivät he tämän ajan pahaan työntekoon Leeviä vastaan. Kukaan näistä kolmesta ei ottanut yhteyttä Leeviin korjatakseen niitä vahinkoja, joihin he olivat olleet osalliset.

Edelleen teidän pitää tehdä parannus siitä epäkristillisestä tavasta, jolla käsittelitte Laurin kirjettä. Kirkkolaki pitäisi teidän hyvin tuntea, erityisesti Thoralfin, joka on saarnannut noin 55 vuotta. Tämän asian olisitte pitäneet ottaa esille Laurin kanssa kahden kesken.

Teidän tarvitsee myös tehdä parannus hyökkäyksestänne sitä pikku kirjaa vastaan, joka on selvä uskontunnustus meidän aikanamme. Se erottaa kirkkaasti puhtaan opin kaikesta eksytyksestä. Kirjan totuus pysyy siksi Jumalan edessä. Minä asetan mielelläni itseni tämän kirjan asianajajaksi, joka puhuu niin hyvää kaikista niistä, jotka sitä vastaan ovat raivoamassa. Niin ollen olet sinä, Thoralf, sen kautta tehty paljon kirkkaammaksi tähdeksi, kuin mitä todellisuudessa olet osoittanut olevasi.

Lopuksi sydämelliset terveiset.

Atle Akselsen

Jäljennös. Käännös norjankielestä.
Lauri Koistisen arkisto.
Huomattakoon, että Thoralf Jensen katkaisi välinsä Sten Johanssonin johtamaan ryhmään pienen ajan kuluttua. Sensijaan August Krågh ja Hans Danielsen jäivät Sten Johanssonin ryhmään./LK/
*/Salainen lista Jellivaarasta 1976 oli Sten Johanssonin tekaisema virallisen protokollan muotoinen kirjoitus, jossa mukamas Lapinmaan seurakunta teki päätöksen, että historiankirjan esipuheen alta piti ottaa kaikki nimet

pois. Listan oli Sten Johanssonin lähin piiri allekirjoittanut. Tällä paperilla hän pelotteli yksinkertaisia kristityitä ja kiihotti heidät nousemaan Levi-vanhinta ja historian kirjoittajaa vastaan. Hän oli viekas kuin kettu ja tässä vaiheessa jo täysin paatunut konna. Juudas Iskariot, johon oli mennyt riivaaja. J.H.Lumijärvi aikanaan käytti samantapaista paperia Amerikassa kristillisyyden hajoittamiseksi. Tästä puhutaan August Isakssonin omaelämäkerrassa, Vanhinten Kirja 3, n:o 227.

Seuraavassa kirjeessä saamme nähdä Sten Johanssonin & co tulevan hukan haamussa. Vihan perkele ei osaa edes ulkokullailla. /LK/.

320. KLASSILLINEN NÄYTELMÄ KOORAN KAPINASTA PARAKASSA KEVÄÄLLÄ 1977

Malmberget 5/6 1977

Rakas vanha sisar ja äiti Israelissa, Sophia, Jumalan armo ja rauha olkoon sydämessäsi valona ja lämpönä tälläkin armon hetkellä ja iankaikkisesti kotona taivaassa.

Kiitos kalliin kirjeesi edestä, jonka olen vasta saanut. On ollut hyvä ja tarpeellinen saada sieltä tuoreita tietoja, niin ettei tule meille suurempia yllätyksiä Amerikan suhteen. Olemme saaneet nähdä, kuinka entinen työkumppanimme Sten Johansson on nykyään työtä tekemässä kristillisyyden laveudessa. Olemme siis täysin ajan tasalla myös Amerikkaan nähden.

Olimme tänään Svappavaarassa pyhärukouksissa Levi-vanhimman luona. Siellä oli koolla Eero Mäkelä, Edvin ja Agda Abrahamsson, Alva Thyni, Svante Nilsson, Mikko ja Anna Liisa Nilsson vanhukset ja veljeni tytär Päivi, joka on meillä kesälomalla.

Viikko sitten olimme koolla tässä Jellivaarassa, jossa oli kristityitä koolla Lapista, Suomesta ja Norjasta. Lähetän ohessa valokopion siitä lähetyskirjeestä, jonka siellä kirjoitimme Amerikkaan. Lähetän samanaikaisesti Melvin Niskalle sen alkuperäisen, sillä sain vasta tänään sen alkuperäisen haltuuni, kun se oli Kangosessa vanhan Janne Kuoppalan allekirjoitettavana, joka ei jaksanut saapua helluntaikokouksiimme tänne Jellivaaraan. Kaikki nimikirjoitukset ovat omakätiset, paitsi Mikko Nilssonin vaimo kirjoitti Mikon nimen, koska Mikko vapisee niin pahoin käsistä, ettei pysty puumerkkiään tekemään. Mikko oli kuitenkin mukana kirjeen tutkinnossa ja hyväksyi sen täysin.

Kalliit olivat Helluntaikokoukset. Kolme päivää niitä pidimme keskellä Jellivaaran kirkonkylää, valtiokirkon seurakuntakodissa, missä meillä oli käytössä monta sataa neliömetriä parhaita huoneita, keittiöt, salongit ja kirkkosali. Jellivaaran kirkkoherra Ingemar Öberg on kotoisin Torniolta ja kuuluu vanhoillis-laestadiolaisiin. Kävin häneen tutustumassa pappilassa kuukauden päivät sitten. Hän sanoi, etteivät vanhoilliset ole niin kaukana meistä opissa, kuin me kuvittelemme, vaan että kysymyksessä on vain pikku eroavaisuudet. Hän kyllä moitti minua sen kirjan vuoksi, jonka vasta olen toimittanut ruotsinkielellä. Hän valitti sitä, että minä tuomitsin koko Tornion laakson. Kaikesta huolimatta hän kuultuaan kertomukseni lapsuuden kristillisyydestä, heräyksestä ja parannuksestani, hän sanoi minulla olevan oikean kristillisen uskon ja kehotti pysymään uskollisena siinä. Hänen mielestään kaikki laestadiolaiset ovat luterilaisia ja niin muodoin oikeita kristityitä. Kirkkoherra on ollut meidän suojelijamme näinä aikoina ja takasi meille rauhallisen kokousten pidon tänä helluntain aikana. Hän oli saanut tietää jostakin, että Stenin ja Levin välillä on

olemassa jonkinlaista jännitystilaa, johon jouduin vastaamaan myöntävästi. Hän kysyi, jos kokouspaikalla riidellään ja tehdään rettelöitä, niin vastasin siihen, että en usko niin tapahtuvan, sillä olemme saaneet tiedon, että meidän vastustajamme eivät tule näihin kokouksiin, vaikka olemmekin heitä kutsuneet. Ja jos he tulevat, niin emme me tee rettelöitä, mutta meidän vastustajamme saattavat sitä tehdä. Kun Frans Martinsson sitten vähän jälkeen minun pappilassa käyntiäni soitti kirkkoherralle, että hän varaisi huoneen helluntaiksi, niin vastasi kirkkoherra, että seurakuntasali on jo varattu. Varauksen oli jo tehnyt Gun Mari Martinsson ja Lauri Koistinen. Me kutsuimme kaikkia Lapin kristityitä ja saarnaajia sinne Parakassa helatorstain kokouksissa, mutta Sten ja Frans y.m. sanoivat, että he eivät tule. Jellivaaran helluntaikokoukset olimme järjestäneet vanhan tavan mukaan yhdessä kaikkien Jellivaaran kristittyjen kanssa. Täällä olivat mukana vanhat kristityt Mikko ja Anna-Liisa Nilsson, Gun-Mari Martinsson ja Svante Nilsson, joka on tehnyt parannuksen pari vuotta sitten helluntaina. Parakassa sanoivat Frans Martinsson ja Uno Martinsson, että minun pitää peruuttaa Jellivaaran kokoukset tai antaa niissä kaikki määräysvalta ja järjestely heidän käsiinsä, sillä muutoin he eivät tule eivätkä muutkaan Lapin kristityt. En suostunut yhtään heidän vehkeilyynsä.

Parakassa nimittäin vehkeiltiin hirveästi. Vanha kristillisyyden järjestys oli kaikki nurin. Leevi, minä ja Eero olimme hyljättynä siellä, vaikka Leeviä oli Hulda Wettainen kutsunut sinne saapumaan. Helatorstai oli seuraavanlainen.

Aamulla menimme Eeron autossa sinne, Leevi sekä minä. Aamiaisen söimme ruokapaikalla. Siellä sanoi Frans Martinsson minulle, että kun en häpeäkään tulla kristittyin kokouspaikalle.

Leevin haukkui Sten Johansson monen kuullen sellaiseksi kuninkaaksi, jonka ohi ei mitään saisi tehdä ja toimittaa kristillisyydessä. Fransi purki kaiken sappensa minun päälleni sormella osoitellen ja nimitti vaikka miksi, muun muassa "senkin paskahousuksi". Sellaiset hengellisen vihan puuskaukset oli keveä kantaa. Rietas tuli hukan haamussa. Istuin hiljaa kuunnellen kaikki pahat sanat vastaamatta mitään.

Sitten menimme kokoushuoneelle. Siellä on oma rukoushuone, jossa valtiokirkolla on osansa. Alttarit oli syrjällä ja saarnapöytä tilalle pantu. Leevi menee pöydän taakse, niin myös Sten ja Frans Martinsson. Leevi sanoo, että Eero, tule lukemaan Laestadiuksen saarna. Fransi ja Steni sanovat heti äänekkäästi, että "ei, mutta Arvi tulee lukemaan". Eero istui penkissä. Arvi kiipesi pöydän taakse ja alkoi lukemaan. Lukemisen jälkeen alkoi Leevi puhumaan muutaman tervehdyssanan. Hän aikoi saarnata Roomalaisten 10. luvun rinnalla tuntien olonsa hyväksi. Silloin huusi hänen ehdittyään sanoa vain pari sanaa, Frans Pekkari salista, että Stenin he haluavat saarnaamaan. Leevi sanoi, että tahtokaa kenet tahansa, mutta hän tahtoo tervehdellä kristityitä yhteisesti, sillä hän tuntee heidät kaikki ja on työtä tehnyt Parakassa jo Frans Parakan eläessä noin 40 vuotta sitten. Hän kertoi myös saaneensa Fransi-vainaalta viimeiset kalliit neuvonsanat hänen ollessaan viimeisellä tautivuoteellaan. Sitten alkoi Sten saarnaamaan. Kokous oli aika kolkko ja kylmä, ja Stenin emäntä kätkeytyi pylvään taakse, ettei olisi kasvotusten minun kanssani, sillä Leevi oli viitannut minut tulemaan rinnalleen pöydän taakse. Iltakokous oli samantapainen. Leevi meni pöydän taakse, pyysi Eeroa lukemaan, mutta sama peli jatkui kuin aamulla. Fransi huusi, että ei Eero lue, vaan Uno. Eero jäi penkkiin ja Uno meni lukemaan. Lukemisen jälkeen

alkoi Leevi puhumaan, kuinka kallis Laestadiuksen saarna oli, hänen puheensa keskeyttäen huusi Frans Pekkari, että Fransin he tahtovat saarnaamaan. Leevi sanoi, että hänellä vissiin on lupa ylistää Laestadiuksen kallista saarnaa, ja sen jälkeen saapi kuka tahansa saarnata.

Silmät suurena katsoi muuan uskoton Parakkalainen tätä menoa. Vanhin opettaja oli aivan hyljätty ja julkisesti pilkkana pidetty tällä menettelyllä. Pekkarin veli, jolla on totinen kristitty vaimo, vaan ei itse ole uskossa ollut, hän sanoi, että tämä oli viimeinen kerta, kun hän antaa varoja kokousten laittamiseen Parakassa, koska tuollainen kauhea meno on täällä vallalla. Lähdimme Leevin kanssa Parakasta illalla jättäen Eeron sutten keskelle. Kyllä häntä siellä purtiin, vaan ei saatu syödyksi. Suomesta oli tullut Yrjö Mäkelä, Koljonen ja Ylenius seuraavana päivänä Parakkaan ja siellä he yhdistyivät heti niitten kanssa, jotka julkisesti Leeviä ja meitä vastaan sanoivat ja meidän kirjaamme vääräksi väittivät y.m.

Pyhänä menimme taas Leevin kanssa Parakkaan, ja käytös oli entisenlainen. Leevi tosin ei jaksanut enää sanoa sanaakaan ja meni ulos heikon sydämensä tähden kesken Stenin saarnan, joka tuli monessa paikoin Raamattua vastaan. Sen väärän saarnan ylisti Yrjö Mäkelä taivaaseen asti, sanoen Frans Parakan hengen vieläkin elävän. Vaan ei ole Stenillä Frans Parakan henkeä, vaan Frans Pekkarin henki, joka saa vakaitten todistusten mukaan henkeä paloviinasta. Häntä on suomalaiset moittineet jo kymmenen vuotta sitten siitä, että hän pitää radiota ja kukkia luvallisena kotonaan. Hän on erityisesti kukkasten rakastaja.

Parakassa saarnasi Sten neljä kertaa, Fransi pari kertaa ja Yrjö kerran. Ei tarvinnut meidän työhön ryhtyä, sillä työväkeä oli tullut

paljon.

Jellivaarassa oli sitten toinen meno. Pyhän Hengen tuli paloi voimalla. Siellä oli saarnaajia Leevi, Eero, minä, Kalle veli, Heimo Mäkelä ja Severi Mäkelä. Kyllä oli puhtaat ja rakentavaiset saarnat Raamattuin pohjalla. Vaikutukset olivat ihmeelliset. Horjuvia sieluja vahvistettiin. Rakkaus tuli palavammaksi ja tulevaisuuden toivo aukeni niinkuin uusi aamunkoitto.

Gunnarin lampaita kävi joka päivä, ja viimeisenä iltana oli Koskivaaralaisia useita, jotka näyttivät hyvin yksinkertaisilta ja vakavilta. He istuivat koko saarnan ja loppuvirren ajanpaikallaan. Olikohan joku sana tarttunut sydämeen?

Kristityt tahtoivat minua avaamaan kokoukset. Leevi pyysi minut ensin saarnaamaan. Minä tahdoin häntä palvelemaan, vaan hän ei tuntenut jaksavansa. Sitten saarnasimme kaikki vuorotellen. Kaikki sujui rakkaudessa ja kaikilla oli virkansa. Ketään ei syrjitty. Eikä olisi syytäkään, sillä yksi Henki oli kaikilla. Vieras henki ei tullut sinne. Kyllä olisimme antaneet Stenin saarnata, jos olisi tullut, mutta hän ei tullut kutsusta huolimatta, vaan laittoi Kiirunan läheisyyteen Kaalasluspaan omat kokoukset, jonne Fransi ja Uno täältä Tjautjasjärvestä menivät. Unon tytär ja vävy olivat Jellivaarassa. Ollakseen puolueeton miehensä ja lastensa keskellä matkusti Unon vaimo Linnea Uumajaan erään uskottoman tyttärensä luokse aivan yllättäen kokousta edeltäneenä päivänä. Muutoin ovat Uno ja Linnea olleet oikein rauhaa rakastavaiset ja hyvät meidän kanssamme, asuttuamme talven yli heidän pihamökissään. Eri henki vaikka onkin tullut heille, niin olemme olleet luonnollisissa asioissa sovinnossa ja välttäneet kristillisyydestä puhumasta, sillä siinä tulee pian riita, ei Linnean kanssa, mutta Unon. Hän on veljensä Fransin oppilas, eikä opetuslapsi ole opettajaansa suurempi.

Soitin juuri Jellivaaran kirkkoherralle pyytäen seurakuntasalia ensi pyhäksi pieniä pyhärukouksiamme varten. Hän sanoi olevansa vaikeassa asemassa, sillä Gunnarin kannattajat ovat kirkkoneuvoston jäseniä. Hän sanoi, että hän ei uskalla luvata meille säännöllistä kokousmahdollisuutta kirkossaan, ennenkuin hän kuulee ja neuvottelee kirkkoneuvoston kanssa tiistai-iltana. Silloin saan kuulla, jos saamme eli emme.

Kirkkoherra sanoi, että Jellivaara on keskuspaikka sille isolle kristillisyydelle, ja niin muodoin varsin tulenarka tällaiselle toimelle, jota me harrastamme.

Kysyit, jos Williamille voisi avata näitä asioita. En katso sitä aiheelliseksi, sillä kyllä hän saa aikanaan nähdä, mitä tästä tulee. Uskon Amerikasta jonkun veljen ja sisaren selkenevän, vaan Herra yksin tietää heidän kohtalonsa. Amerikassa ei näytä olevan luottamusta Leeviin, koska he kirjoittavat lapsellisia neuvomakirjeitä vanhimmalle Lapissa. Se pimeys, jolla ne lähetyskirjeet sieltä ovat kirjoitetut on suurempi kuin itse synkkä yö. Kuitenkin lieventävänä asianhaarana amerikkalaisille on se seikka, että Steni on täältä käsin heitä myrkyttänyt. Jos he saisivat meidän viimeisestä lähetyskirjeestämme silmänvoidetta, niin ehkä se menisi onnellisesti heille. Aika on paras selvittäjä tälle sotkulle. Jumalan voima pakenee pois pimeistä miehistä ja heidän kristillisyytensä muodostuu hurmahenkisyydeksi eli kuolleeksi jumalisuudeksi, joka on kylmä kuin jääkellari. Totuuden seuraajat taas saavat paljon Jumalan voimaa ja kasvavat armossa kaiken ahdistuksen keskellä. Ei esikoisuus eli esikois-oikeus ole vääryyden alla, siksi olemme varmat siitä, että olemme hyvässä turvassa ja vakuutetut siitä, että olemme vieläkin esikoisten seurakunnan helmassa, vaikka vääryyden puolella olisi kuinka suuret saarnaajat ja lahjat tahansa.

Norjasta oli Jellivaarassa kolme sielua. Atle Akselsen vaimonsa Randin ja vasta parannukseen uudistetun sisaren Margit Karlsenin kanssa. He ovat niinkuin oma sydämeni. Margit näki lankeemuksen tilassa ollessaan unen, jossa Jumala tuli hänen tykönsä taivaan pilvistä kehottaen häntä nousemaan ylös lankeemuksestaan. Samalla oli Jumala sanonut hänelle, että hän pitäisi kaikki vanhinten säädyt kristillisyydessä. Sen jälkeen näki hän Alva Thynin unessa, joka kehoitti häntä laittamaan esiliinan itselleen, sinisen ja vihreän. Ja niin hän parannukseen uudistuttuaan teki uniensa mukaan ja oli kuuliainen. Kaunis oli nähdä Norjan vaimoilla Lapin vaimojen esikuva yllään. Ei tarvitse paljon mainita ulkonaisista puhtaille sydämille, sillä he ovat vireät seuraamaan Hyvän Paimenen ääntä kaikissa asioissa. Emme lue vanhurskautta töihin, mutta teemme työt ilolla, vaikutettuina Kristuksen rakkauden palavuudesta.

Jää nyt hyvästi, vanha uskollinen palvelija. Vähässä olet sinä ollut uskollinen ja paljon päälle on Herra sinut pannut, sillä pian saat matkasauvan laskea ja hyvästit jättää tälle pirulliselle maailmalle, jossa ei Jumalan lapsilla ole yhtään pysyvää asumasijaa eikä kaupunkia. Sitä tulevaista me etsimme, jossa vanhurskaus asuu. Niin saarnaan ja todistan vaimoni ja Päivi tytön kanssa sinulle kaikki synnit ja puutokset anteeksi Jeesuksen nimessä ja viattomassa sovintoveressä. Rukoile meidän harvain valittuin edestä täällä. Paljon terveisiä ystäville siellä. Kirjoitti vähä lapsi suuressa sodassa

Lauri vaimoni Sirkan ja lasteni kanssa

Jäljennös.

Lauri Koistisen arkisto.

Kirje on päivätty Malmivaarassa. Muutin Siilinjärveltä Ruotsin Lappiin, Tjautjasjärven kylään jo syksyllä 1976. Muuttoa sinne olin harkinnut jo useita vuosia.Ajatuksen toteuttamiseen vaikutti muun muassa tilanne Lapin kristillisyydessä. Kaikki Jellivaaran kristityt olivat kanssani yksimielisiä, joten oli luonnollista toimia paikkakunnalla yllä olevan kirjeen mukaisella tavalla. Malmivaara, jossa asuin 1977 on nykyisin kasvanut yhteen Jellivaaran kanssa. /LK/.

321. STEN JOHANSSON Y. M. TUOMITSEE HISTORIANKIRJAN JA VALEHTELEE ESIPUHEEN ALLEKIRJOITUKSISTA.

Kiruna 16/8 1977

Tykö meidän uskollisille ystäville ja työntekijät Herran Siionissa siellä kaukaisella Amerikan maalla, jotka yhdessä hengessä meidän kanssamme saatte hengittää sitä samaa raitista armonilmaa siinä ensiksi syntyneen seurakunnan helmassa, joka kivulla on syntynyt Ruotsin Lapinmaalla. Melvin Niska, Sivert Hendrickson, Ralf Niska, Dave Wilen, Melvin Niska jr. teidän vaimoinne ja lastenne kanssa, myös sen kalliin Herran lauman kanssa, jotka yhdessä teidän kanssanne uskollisuudessa vaeltavat sillä kaidalla elämän tiellä. Jumalan rauha ja armo ja Pyhänhengen osallisuus olkoon teidän kaikkien kanssa, siihen asti, että te ja me kostumme perille sille suurelle päämaalille, jota kohti me yhdessä kilvoittelemme, jossa kaikki murheet ja koettelemukset loppuvat, ja joka kyynel tulee pois pyyhityksi kaikkein meidän silmistä.

Tällä lyhyellä tervehdyksellä tahdomme me veljet ja sisaret, jotka täällä olemme kokoontuneet Kiirunassa sen kaikkein kalliimman ympärille, mitä meillä on, nimittäin se puhdas Jumalansana. Tervehtelemme teitä rakkaat ja kalliit ystävät.

Me saamme täällä Jumalan suuren armon kautta viettää joitakin kalliita ilon päiviä, kun veljet ja sisaret ovat saaneet kokoontua, että koetella ja tutkia kristillisyyden korkeaa ja kallista asiaa. Herra on jälleen siunannut meidän kokouksemme, kun olemme saanut kalliita ystäviä, veljiä ja sisaria Norjasta ja Suomesta. Se antaa meille kelvottomille matkamiehille uusia voimia

ja rohkeutta että kilvoitella eteenpäin elämän tiellä, kun me tunnemme ja näemme, että ne jaksavat kantaa meitä Jumalan ihmisenä, se on niin kallista tänä raskaana ja pimeänä koettelemuksen aikana. Ajatelkaa, kuinka puhtaana ja kirkkaana kristillisyyden vanhimmat ovat jättäneet kristillisyyden meille. Me olemme tulleet valmiille työmaalle, mutta oi kuinka iso kysymys seisoo meidän edessämme, voimmeko me olla heidän seuraajansa ja vaeltaa heidän askeleitansa niin, että se jäisi jälkeen meidän, puhdas ja selvä oppi.

Me näemme, että sielun vihollinen ei voi hyväksyä sitä, että kristillisyydellä olisi menestystä. Sentähden hän aloittaa sodan Herraa Kristusta vastaan. Sentähden lyöpi hän kiilojansa, että rikki repiä sen hengellisen ruumiin. Mutta me olemme vakuutetut siitä, että Herra Sebaot voittaa yli kaiken vihollisen voiman ja hän vie hänen ulosvalitun morsiamensa iankaikkiseen ja autuaalliseen sabatin lepoon. Sentähden pidätte te kalliit ystävät olla hyvässä turvassa tällä koetuksen ajalla. Se hyvä Isä pitää kuljettaa teitä niin onnellisesti, että ei mikään vihollinen voita hänen omiaan. Ja lyhyen ajan perästä saamme kohdata sillä viheriäisellä rannalla ja yhtyä siihen uuteen virteen, kun ne vapaaksi ostetut sielut veisaavat ylistystä ja kiitosta Luojalle. Sentähden nuoret ystävät siellä Ameriikassa, taistelkaa se kallis uskon kilvoitus vielä vähän aikaa. Pian olette perillä sillä suurella päämaalilla ja voiton kruunu lasketaan sinun päähäsi. O, kuinka ihana pitää Kristuksen morsian olla lumivalkoisissa vaatteissa ja kultainen kruunu päässä. Jos epäuskoiset ihmiset sen ymmärtäisi, että ottaa vastaan se kallis aarre, jonka Herra Jeesus antaa, mutta me emme saata tehdä muuta kuin huutaa niille eksyneille ja langenneille lapsille: Pyörtäkää takaisin kadotuksen tieltä, ja sentähden tarvitsemme me

veljet ja sisaret niin hyvin täällä Euroopassa kuin te siellä, lähettää sydämen syvyydestä huuto Herran tykö: "Kuljeta Herra Jeesus sinun asiasi tänä pimeänä aikana ja tule Herra Jeesus ja paina paarin päälle, että kuolleen kantajat pysähtyisivät, jotka kantavat ihmisiä iankaikkisen kuoleman hautaan."

Niin tahdomme me jollakin rivillä ilmoittaa teille, että sielun murhaaja/* on pannut työn käyntiin, joka on tehnyt suurta vahinkoa tässä siunatussa kristillisyydessä, kuin omanvanhurskauden perkele on saanut kuljettaa ihmisiä, että työtä tehdä sillä tavalla, joka on kokonaan vastoin uskollisten vanhinten työtä, jonka kautta kristityt on eksytetty pois totuuden tieltä, niin Lapinmaalla, Norjassa kuin Suomessa. Sen tähden emme me saata heidän kanssaan yhdessä työtä tehdä, kuin ovat tehneet senkaltaista työtä seurakunnan ja kristittyin seljan takana.

Jos niin on, että te saatte täältä Lapinmaalta sen historian, jonka Lauri on kirjoittanut, tämä on yksi työ, joka on tehty ilman, että tutkia ja koetella Lapinmaalla. Ja nimet on pantu todistajaksi ilman kysymättä. Ja yleisesti on se historia sellainen, että se yhdellä kertaa leikkaa autuuden tien/** poikki monelta ja sen tähden me erotamme itsemme senkaltaisesta työstä, sillä se koskee kuolemattomien sielujen onnea ja autuutta ja kristillisyyden siunattua asiaa.

Meidän sydämellinen toivomuksemme on, että ihmislapset tuntisivat heidän erhetyksensä vielä kuin aika on, ettei kukaan tekisi onnetointa matkaa täällä ajassa, mutta suuri edesvastuu niillä, jotka kuljettavat ihmisiä eksytyksen tielle.

Niin tahdomme me täällä kaikki veljet ja sisaret lähettää meidän sydämemme lämpimimmät terveiset teille ja koko se kokoontunut Jeesuksen lapsilauma todistaa koko sydämellä, että

uskokaa matkaystävät, että kaikki synnit ja heikkoudet on iankaikkisesti anteeksi annetut Jeesuksen nimeen ja siihen kalliiseen ulosvuotaneeseen vereen, uskokaa niin vielä viimeisessäkin taistelussa.

Rukoilkaa meidänkin edestämme, että meidän matkamme onnellisesti päättyisi ja saisimme kohdata toisiamme siellä viheliäisellä rannalla.

Seurakunnan kanssa ja puolesta.

Sten Johansson, Frans Martinsson, Isak Gunnelbrand, Johannes Vingbäck, Uno Martinsson, Arvid Stålnacke, (Albert Jänkänpää), (Frans Pekkari), (IsakVitblom), (August Krågh), (Hans Danielsen), (Yrjö Mäkelä).

Valokopio alkuperäisestä. Allekirjoitukset omakätisiä lukuunottamatta sulkujen sisällä olevia.

Lauri Koistisen arkisto.

Vrt, n:o 188,210,225,302,303,304,305.

*/ Sielun murhaajan työnteko. Jos historian kirjoittaminen mm. Sten Johanssonin toiminnasta on sielun murhaamista, niin johdonmukaisesti on myös itse historiallinen tapahtuma, josta kirjoitetaan, sielun murhaamista. Totuudenmukaisen historian kirjoittaminen ei olisi murhamiehen työtä, vaikka historian aihepiirinä olisi esim. Hitlerin ja Stalinin toimeenpanemat joukkoteloitukset. Boremannin postilla on murhamiehen työtä, koska se johtaa ihmiset väärään oppiin ja sen kautta kadotukseen. Valheen opettaminen on myös murhamiehen työtä. Siitä varjele meitä, O'laupias Herra Jumala./LK/.

**/ Tällä autuuden tien katkaisemisella tarkoitetaan historiankirjan lukua: "Mietiskelyä ulkonaisen esikuvan eroavuuksista." Luku päättyy sanoilla: "Jos oppiin tulee vika, niin tulee kristillisyyteen vika, eikä väärällä kristillisyydellä

tule yksikään autuaaksi." Tämä lause, jonka ensimmäinen osa on Raattamaan sana, oli kirjan suurin harhaoppi Norjan saarnaajien ja Johanssonin mielestä. Sen peruuttaminen olisi merkinnyt paluuta Egyptiin. Lause olisi pitänyt muuttaa muotoon: "Jos oppiin tulee vika, niin kristillisyyteenkin tulee vika, mutta ei hällä väliä, autuaaksihan tullaan sekä väärässä opissa että väärässä kristillisyydessä." Valitse nyt kumman tahdot. /LK/. Ks. myös n:o 314.

322. ESIPUHEEN ALLEKIRJOITTAJAT HISTORIAN KIRJASSA 1976

Me allekirjoittaneet vaadimme, että meidän nimemme pitää pantaman esipuheen alle kirjassa: Hengellisen hallituksen vaiheet ensinsyntyneessä laestadiolaisessa seurakunnassa Ruotsin Lapin maalla. Omalla kädellä:

Levi Älvgren, Erik Fors Kuoksu, Johan Kuoppala, Karl Blombacke, H.Uno Martinsson, Edvin Abrahamsson, Eero Mäkelä, Svante Nilsson, Mickel F.Nilsson, Alva Thyni, Gun-Mari Martinsson, Hilma Stöckel, Hilma Blombacke, Anna Lisa Nilsson, JuliaÄlvgren, Emma Kuoppala, Linnea Martinsson, Ella Maria Sunna, Erik Sunna, Ellen Karin Poidnakk, Lydia Fjällborg, Vilhelm Stålnacke, Fredrika Stålnacke, Agda Abrahamsson.

Alkuperäinen dokumentti.
Kirjoitettu keväällä 1976.
Omakätiset nimikirjoitukset.
Lauri Koistisen arkisto.

323. ESIMERKKI BOREMANNIN POSTILLAN SAARNASTA.

Lihava teksti on jäljellä Boremannin postillassa. (Evangelie-postilla s.370-373). Ohut teksti osoittaa Boremannin pois jättämän tekstin. **Saarnasta puuttuu 55%. Alkuperäinen saarna on painettu Puhtaat Saarnat kirjassa s.675.**

* * * * *

L. L. LAESTADIUS:

SAARNA 4. RUKOUSPÄIVÄNÄ (1850).

Kiitä Herraa minun sieluni, ja älä unohda, mitä hyvää hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki synnit antaa anteeksi ja parantaa kaikki rikoksesi. Ps. 103:1-3.

Nämät sanat löytyvät kirjoitettuna 103. psalmissa ja ovat merkilliset sen vuoksi, että tämä kuningas **David oli ensimmäinen kuningas maailmassa, joka oli oikein heränny t ja armoitettu. Hän saattoi omasta koettelemuksestaan kirjoittaa, kuinka autuas se ihminen on, jonka synnit peitetyt ovat, ja jolle Herra ei lue vääryyttä,** ehkä armonvarkaat luulevat, että Davidin synnit olivat kunnian alle peitetyt. Mutta Davidin synnit eivät ole kunnian alle peitetyt, niin kuin armonvarkaat luulevat, sillä Davidin täytyi tunnustaa vääryytensä Jumalan ja ihmisten edessä. **David pyysi kyllä yhden aikaa peittää syntejään, koska tunto oli nukkumassa, mutta hän valittaa itse katumusvirressä: "Koska minä tahdoin syntejäni peittää, musertuivat minun luuni." Ja kun profeetta**

Nathan tuli häntä soimaamaan, silloin vasta pisti tämä soimaus niin kuin nuoli tuntoon. Mutta ei olis tämä soimaus vaikuttanut mitään, jos David olisi ollut samassa paatumuksessa kuin muutamat maailman orjat nyt ovat, jotka suuttuvat niille, jotka muistuttavat heille syntejä. Jos Davidin tunto olisi ollut niin paksu kuin muutampain paatuneitten tunto nyt on, niin hän epäilemättä olisi sanonut profeetalle, joka tuli häntä soimaamaan: "Mene ulos tästä huoneesta, muutampi väärä profeetta, ja anna minulle omantunnon rauha!" Mutta Davidin tunnossa oli vielä vanhat haavat auki, ja profeetta Natan tuli niitä vanhoja haavoja kiskomaan ylös. Sen tähden tuli Davidille varsin omantunnon vaiva, koska Natan soimasi häntä. Ei hän jaksanut enää salata eli peittää pahoja tekojansa. Hänen täytyi tunnustaa Jumalan ja ihmisten edessä, että hän oli sen kauhistavaisen synnin tehnyt. Hänen täytyi maailmalle huutaa syntejään, vaikka maailman kunnia oli ennen pannut häntä peittämään niitä. Mutta tämän aikaiset fariseukset ja armonvarkaat sanovat: "Ei ihmisen tarvitse maailmalle huutaa syntejään. Tunnustakoon niitä Jumalan edessä eli pitäköön salarippiä, jos niin tarve tulee." Mutta mikäs tunto se on, joka ei tahdo syntejään tunnustaa? Se taitaa olla paksu omatunto, joka jaksaa syntiänsä peittää. Ei ole reikää tullut sen ihmisen tuntoon, joka jaksaa syntiänsä peittää.

Me näemme, että Davidille tuli hätä, koska profeetta Natan muistutti häntä synnistä. **Hänen täytyi tunnustaa syntiänsä, vaikka maailman kunnia oli pannut hänet peittämään syntiänsä siihen** päivään **asti, kun profeetta Natan tuli häntä soimaamaan** huoruudesta. /Boreman: kaksinkertaisesta synnistä/. **Mutta tämän aikaiset fariseukset ja suukristityt sanovat: "Ei kenenkään tarvitse maailmalle huutaa syntejään.** Joka syntiänsä maailmalle

huutaa, se hakee itselleen väärää lohdutusta. Hän pääsee rauhoittamaan tuntoansa sen kaltaisella petollisella luulolla, etteivät ne synnit enää vaivaa hänen tuntoaan, joita hän on tunnustanut." Mutta eipä Davidille tullut tunnon rauhaa, vaikka hän niitä tunnusti. Davidille tuli siinä samassa tunnon vaiva, koska hän oli tunnustanut syntiänsä. Ja **taitaa kaikilla heränneillä olla sama koettelemus kuin Davidilla siinä asiassa, ettei katuvainen sielu saa tunnon rauhaa synnin tunnustuksen kautta, vaan ainoastaan Jumalan armon kautta. Koska katuvainen syntinen, joka on syntinsä tunnustanut ja katunut, ja saa tuntea sydämessään, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut, silloin saattaa armoitettu syntinen niin kuin David sanoa: Kiitä Herraa minun sieluni ja älä unhota, mitä hyvää Hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki syntisi anteeksi antaa ja parantaa kaikki sinun rikoksesi." Mutta armonvarkaat tahtovat kanssa omistaa itselleen paljon** Davidin **armosta. "Koska David, joka oli huora** /Boreman: avionrikkoja/ja **murhamies, sai anteeksi, kyllähän Jumala minuakin armahtaa, joka en ole niin suuri syntinen, sanovat he.** Mutta oletko niin suuressa katumuksessa kuin David, Armonvaras, **oletkopa sinä oikein katunut syntiäsi, koska sinä jaksat niitä peittää ja salata?** David sanoo myös näin: "Autuas on se ihminen, jonka synnit peitetyt ovat." Kuinka sinä siitä sanoja ymmärrät?/* Jos kunnian rietas pääsee niitä sanoja selittämään armonvarkaalle, niin hän selittää näin: "Ei sinun tarvitse syntiäsi maailmalle huutaa, sillä David sanoo näin: "Autuas on se ihminen, jonka synnit peitetyt ovat." Ilmankin siriä kuulet nyt, armonvaras, että niin kauan kuin sinä jaksat peittää syntiäsi, sinä olet autuas, mutta jos synnit tulevat ilmi, niin sinä tulet onnettomaksi. Sinä tulet omantunnon vaivaan, jos sinä maailmalle huudat syntiäsi. Niin se tapahtui Davidillekin.

Niin kauan kuin hän jaksoi peittää syntejään, oli tunto rauhassa, mutta se väärä profeetta Natan tuli ja pilasi hänen kristillisyytensä. Hän tuli soimaamaan Davidia huoruudesta ja murhaamisesta, ja siitä soimauksesta tuli Davidille pistos sydämeen. Mutta älä sinä veikkonen ole niin hullu kuin David, että sinä rupeat maailmalle huutamaan syntejäsi, vaan kiellä ja peitä! Älä tunnusta ollenkaan, että sinä olet niitä ja niitä syntejä tehnyt. Sillä tavalla sinä parhaiten saat omantunnon rauhan. Näethän sinä, ettei tuomari saata niitä tuomita, jotka kieltävät rikoksiansa. Sen tähden sanoo myös David: "Autuas on se ihminen, jonka synnit peitetyt ovat." Mutta se Davidin sana, mitä se merkitsee, kun hän sanoo: Koska minä tahdoin syntejäni peittää, musertuivat minun luuni". "Jaa," sanoo rietas, "se merkitsee, että Davidille oli kunnia noussut päähän, ja sen tähden rupesi päätä särkemään." Hän freistais kyllä peittää syntejään, mutta se nousi niin kovin päähän, että hänen täytyi tunnustaa. Mutta siinä hän teki hullusti, että hän rupesi syntejään huutamaan maailmalle. Jos hän olisi tehnyt niin kuin Ahab, joka oli myös aikainen kuningas, ja hänen vaimonsa vielä parempi, joka ensinnä tappoi miehen, ja kun profeetta Elia tuli häntä soimaamaan, sanoi hän: "Viholliseksikos minut olet löytänyt, koska et anna minulle omantunnon rauhaa?" Ja Juudas, joka oli kunniallinen kristitty, meni varsin ulos sen kastetun palan jälkeen. Mene ja tee sinä myös niin, kun nämä väärät profeetat rupeavat sinua soimaamaan huoruudesta ja varkaudesta. Ja jos muutoin et jaksa peittää syntejäsi, niin mene ulos. Mene ylimmäisten pappein tykö valittamaan, että väärät profeetat eivät anna enää kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta jos tunto tulisi levottomaksi, niin mene varsin sen suuren viinaporvarin tykö, joka asuu palavan kosken alimmaisessa korvassa, ja käske hänen voidella kurkkusi

vuotavalla pirun paskalla. Se on paras lääkitys niille, joilla on paha omatunto. Niin pian kuin pirun paska koskee sydämeen, paranevat kaikki omantunnon haavat.

Me luulemme, että ne harvat sielut, jotka ovat Jumalan armon kautta saaneet omantunnon rauhan, pitää ymmärtämän, mitä nämä Davidin sanat sisällään pitävät: "Autuas on se ihminen, jonka synnit peitetyt ovat," se on, jolle Herra ei soimaa vääryyttä. Ne katuvaiset sielut, joiden tunto ei enää jaksa peittää syntejään eikä /pirun paskalla/ Boreman: myrkyttynyttä/ **sydäntään puoskia, rukoilkoot sitä suurta Ristinkantajaa, että hän auttaisi heitä Jeesuksen ristiä kantaissa turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle! Ja koska he tämän** raskaan **kuorman alla huokaavat niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat** syvyydestä **taivaaseen, niin auttakoon silloin taivaallinen Herra Jeesus ja kuulkoon heidän huokauksiaan,** ja tiputtakoon muutampia armon pisaroita heidän haavoihinsa, **että he saattaisivat iloisella sydämellä kiittää Häntä** niin kuin David: **Kiitä Herraa minun sieluni,** ja älä unohda, mitä hyvää Hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki syntis antaa anteeksi ja parantaa kaikki sinun rikoksesi." Amen. Isä meidän joka olet taivaissa.

Kiittäkää Herraa, kaikki Hänen sotaväkensä ja Hänen palvelijansa, jotka teette Hänen tahtonsa! Kiittäkää Herraa, kaikki Hänen työnsä kaikissa Hänen valtansa paikoissa! Kiitä Herraa minun sieluni! Ps.103: 2l, 22

Meidän pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman ensiksi, kuinka Herran sotaväki kiittää Herraa; toiseksi, kuinka kaikki Hänen työnsä kiittää Herraa.

Koska David meidän tekstimme mukaan tekee erotuksen

Herran sotaväen ja Herran työn välillä, niin se on arvattava, että hän sotaväellä ymmärtää niitä, jotka sotivat Jumalan totuuden puolesta, mutta Herran työ ovat ne luontokappaleet, jotka eivät ole missään hengellisessä sodassa, mutta kiittävät ja ylistävät Luojaansa itse kukin kielellään, niin kuin tiaiset, pääskyset, satakieliset ja muut senkaltaiset pienet lintuset, jotka visertävät pesissään ja kiittävät Luojaansa **niin pian, kuin aurinko nousee armon taivaalle.** Katselkaamme nyt:

Ensiksi: Kuinka Herran sotaväki kiittää Herraa? **Herran sotaväellä ymmärretään oikeita Israelin lapsia, jotka sotivat perkeleen sotaväen kanssa. Koska he ensinnä lähtevät ulos orjuuden huoneesta Mooseksen johdatuksen kautta,** kantain happamattoman leivän ainetta, tulevat he ensinnä Punaisen meren rannalle. Mutta **viholliset eivät tahdo laskea Israelin lapsia palvelemaan Herraa, vaan he vaativat hetiä orjuuteen ja pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen. Silloin tulee Israelin lapsille kova pelko, koska viholliset toiselta puolelta ahdistavat, ja toiselta puolelta vastaa Punainen meri.** Eivät he tahtoisi enää mielellänsä pyörtää takaisin orjuuden huoneeseen, kussa heitä on niin kovin vaadittu palvelemaan vihollisia. Mutta eivät he pääse pakenemaan edemmäksi, koska Punainen meri on edessä, eikä ole heillä niin paljon uskallusta Jumalaan, että Hän auttaa heitä pääsemään poikki merta ilman laivatta. **Silloin tulee kuoleman pelko Israelin lapsille ja kärsimättömyys. He rupeavat** napisemaan Moosesta vastaan **ja sanomaan: "Eiköpä hautoja ole Egyptin maassa, miksis olet meitä tänne vienyt kuolemaan?" Älkää napisko Moosesta vastaan, te Israelin lapset, jotka olette lähteneet orjuuden huoneesta matkustamaan Kaanaan luvatulle Isänmaalle,** vaan astukaat rohkeasti Punaisen meren pohjaan,

koska Mooses nostaa sauvansa. Ette suinkaan huku Punaisessa meressä, vaan te pääsette sen kautta poikki. Mutta viholliset hukkuvat Punaisen meren aalloissa, koska rietas on tehnyt heitä niin sokiaksi, että hekin astuvat Punaiseen mereen. Viholliset luulevat, että he myös pääsevät, mutta siinä he hukkuvat, sillä eivät he ole lähteneet sillä mielellä matkaan, että he pääsisit Kaanaan luvatulle maalle, vaan siinä mielessä ovat he lähteneet matkaan, että he saisit Israelin lapsia pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen. Mutta eivät oikeat Israelin lapset pyörrä enää takaisin, vaikka he usein suuttuvat Moosekselle, joka on heitä johdattamassa. Sillä he luulevat, että ilman vaivatta he pääsevät Kaanaan maalle. Jos viholliset ajavat takaa, niin he panevat Mooseksen päälle syyn, niin kuin Mooses olis kehoittanut heidän päällensä niitä vihollisia. Jos ei ole vettä joka paikassa, niin Mooseksen pitää vastaaman. Jos ei ole aina lihava keitos edessä, Mooseksen pitää laittaman. Jos matkustaminen käypi hitaasti, niin Mooseksen päälle pannaan syy. Mooses on heitä villinnyt lähtemään orjuuden huoneesta. Mutta onkopa Mooses sitä tehnyt omasta tahdosta? Eikös ole Jumala pannut Moosesta johdattamaan Israelin lapsia isänmaalle? Miksi he siis napisevat Moosesta vastaan, niin kuin hän sitä olisi tehnyt omasta tahdostaan?

Te Israelin lapset, jotka olette lähteneet matkaan vaeltamaan orjuuden huoneesta isänmaalle, **älkää ajatelko, että te pääsette ilman vaivaa isänmaalle, sillä ensiksi kohtaa teitä Punainen meri, joka on kyllä syvä. Mutta älkää peljätkö, sillä koska Jumalan itätuuli puhaltaa sen päälle, niin tulee Punainen meri niin matalaksi, että te pääsette kuivilla kengillä poikki meren. Ja koska rietas tekee teidän vainoojanne niin sokeiksi, että he rohkenevat astua Punaiseen mereen, niin he hukkuvat siinä.**

Silloin te saatte ensimmäisen kerran veisata Jumalalle ja Karitsalle kiitosvirttä, joka teille voiton antanut on teidän vihollistenne ylitse. Tämän kiitosvirren veisaavat Israelin lapset toisella puolella Punaista merta, sillä eivät Israelin lapset saata kiittää Herraa niin kauan, kuin viholliset karkaavat päälle ja uhkaavat viedä iankaikkiseen orjuuteen. Mutta **niin pian kuin he pääsevät poikki Punaisen meren ja näkevät vihollisten hukkuvan siinä, silloin tulee heille ensimmäisen kerran suuri ilo, ja silloin he veisaavat Herralle kiitosvirren sen suuren voiton edestä. Tätä tarkoittaa Daavid, koska hän sanoo: "Kiittäkäät Herraa, kaikki Hänen sotaväkensä, ja kaikki Hänen palvelijansa, jotka teette Hänen tahtonsa." Herran sotaväki ovat ne oikeat Israelin lapset, jotka lähtevät matkaan orjuuden huoneesta** vaeltamaan pitkän matkan päästä etsien isänmaata. **Mutta kärsimättömyys on niin suuri, että he tahtovat aivan napisevaiset olla, koska heitä kohtaa niin monta vastusta elämän tiellä. Välistä ovat viholliset ajamassa takaa, välistä ei ole otollista ruokaa. Välistä puuttuu elämän vesi. Ja vaikka he näkevät, kuinka Herra sotii heidän edestänsä ja upottaa vihollisia Punaiseen mereen,** yhtä hyvin tahtovat he napista Moosesta vastaan, joka heitä on muka semmoiselle matkalle villinnyt. Vaikka Herra antaa heille ensinnä makian leivän pääsiäislampaan kanssa syödä, ja antaa vielä sataa mannaa taivaasta, yhtä hyvin he kaipaavat egyptiläisten lihapatoja. **Muutamille tulee tämä matkustaminen pitkäksi,** raskaaksi ja vaivalloiseksi. Eivät he jaksa uskoa, että Herra auttaa heitä vihollisten käsistä. **Muutamille tulee halu pyörtämään takaisin** /orjuuden maalle /Boreman: Egyptin lihapatojen tykö/. **Ja valitettavasti ovat muutamat jo pyörtäneet takaisin ja menneet** pakanain leiriin **sotimaan vihollisen puolesta. Katsokaat perään,**

te Israelin lapset, kuinka te kostutte isänmaalle, koska te olette niin kärsimättömät tien päällä. Kukas tiesi te kuolette tien päälle, koska te olette niin kärsimättömät. **Kukas tiesi, kuinka monta henkeä kostuu siihen luvattuun isänmaahan.**

Se on tapahtunut meille esimerkiksi ja varoitukseksi, että kaikki vanhat kuolivat tien päälle, ja ainoastaan nuoret pääsivät Kaanaan maahan. Vieläpä ne pakanat, jotka syövät muikeaa hapatusta ja pirun paskaa ja heidän jumalansa on peräsuolessa, ja heidän kurkkunsa on avoin hauta. Niiden päälle tulee yhdeksän vaivaa, niin kuin tapahtui Mooseksen aikana. Ja Johannes näki ilmestyksessä seitsemän vihan maljaa vuodatettavan maan päälle. Profeetta Joel ennustaa, että aurinko tulee pimeäksi ja kuu muuttuu vereksi, ennen kuin se suuri Herran päivä tulee. Mutta eivät pakanat tee parannusta, vaikka kuinka suuri vaiva tulisi heidän päälleen. Enemmän he paatuvat ja purevat hampaitaan vaivan tähden ja kiroavat Luojaansa, sillä he luulevat, että Israelin lapset ovat syypäät siihen paatumukseen. Koska murhan enkeli käy ympäri pimeyden aikana ja tappaa kaikki esikoiset pakanain huoneissa, silloin he suuttuvat ja vihastuvat kovin Israelin lapsille ja ajavat heidät ulos huoneistaan.

Niin se on tapahtunut silloin, ja niin se tapahtuu vielä nytkin, että pakanat ajavat Israelin lapsia ulos huoneistansa. Koska pakanat syövät aivan muikiata pirun paskaa, silloin he paatuvat ja rupeevat vainoomaan Israelin lapsia. He tulevat viimein niin rohkeiksi, että he astuvat Punaiseen mereen. Mutta siinä he hukkuvat. Jos pakanoilla olis sen verran järkeä, että he seisoisit ainoastans Punaisen meren rannalla ja katsoisit sitä suurta ihmetyötä, kuinka Israelin lapset käyvät kuivilla kengillä poikki Punaisen meren, niin he voisit pysyä hengissä. Mutta koska rietas on antanut heille sen

kaltaisen rohkeuden, että he paatumuksessansa astuvat Punaiseen mereen, niin he hukkuvat siinä. Rietas antaa heille senkaltaisen vahvan uskon, että he rohkenevat astua Punaiseen mereen, ja siinä he hukkuvat. Silloin alkavat Israelin lapset veisaamaan kiitosvirsiä Herralle, nimittäin Mooseksen ja Karitsan virttä, jota Johannes kuuli heidän veisaavan Ilmestyksessä.

Mutta tämä **ilo** /Boremän:vihollisen tuhosta/ **ja** tämä **veisaaminen ei ole heillä joka päivä, sillä pitkä on matka Kaanaan maalle. Heidän täytyy vaeltaa maailman korvessa, kussa ei ole heillä yhtään vahvaa asumasijaa. Mooses johdattaa heitä ensinnä Siinain vuorelle, kussa Jumala pauhaa ukkosen hirmuisella äänellä; ja Israelin lapset lähtevät pelvolla ja vapistuksella pakenemaan Siinain vuorelta, mutta yhtä hyvin tahtoo kärsimättömyys ja keviämielisyys pakata heidän päällensä, niin kuin kirjoitettu on: Kansa istui syömään ja nousi mässäämään.** Ei Israelin lapset jaksa kärsivällisyydellä ja kiitollisuudella vastaanottaa kaikkia Jumalan pyhiä asetuksia. Jos Israelin lapset pääsisit varsin Kaanaan maalle, koska he pääsevät Punaisen meren poikki, niin he voisit pian unhottaa kaikki entiset vaivat. Ei oliskaan enää Egyptin lihapadat muistossa. Mutta koska heidän pitää vaeltaman edestakaisin maailman korvessa ja synnin erämaassa, kussa niin monta vastusta kohtaa, silloin tulee kärsimättömyys ja napiseminen. Välistä ei ole ruokaa mieltä myöten. Välistä loppuu elämän vesi. Silloin tulee nälkä ja jano. Mooseksen täytyy johdattaa heitä sen pahdan tykö, josta vesioja tulee ulos, ja Paavali todistaa, että tämä pahta on Kristus. Koska Mooses lyöpi sauvalla sen pahdan päälle, niin rupeaa vesi juoksemaan ulos siitä kalliosta, ja silloin hän sanoo: "Juokaat nyt vettä, te janoavaiset, siitä kalliosta, ja älkää enää napisko." Älkää enää suuttuko Moosekselle, vaan

suuttukaa itsellenne. Eikö siinä jo kyllin ole, että Herra on Mooseksen kautta pelastanut teidät Egyptin orjuudesta, ja luvannut teille sen maan perinnöksi, josta maitoa ja hunajaa vuotaa, jos te vaan vaellatte kärsivällisyydellä tämän korven lävitse, jossa Herra ruokkii teitä joka päivä mannalla? Teidän kärsimättömyytenne tähden panee Herra teidät vaeltamaan edestakaisin maailman korvessa, ja sen saman kärsimättömyyden tähden kuolevat vanhat tien päälle, ja muutamille tulee halu pyörtämään takaisin orjuuden maahan, koska lihapadat johtuvat mieleen. **Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät vahvana uskossa loppuun asti, pitää tuleman siihen luvattuun maahan, josta maitoa ja hunajaa vuotaa.** Joka on arka, se pyörtäköön takaisin ja palvelkoon/* sitä nautahärkää, jota pakanat Egyptissä pitävät jumalanaan, ja syököön sitä muikiaa hapatusta ja vuotavata pirun paskaa, j ota kaikki riettaan palvelijat syövät orjuuden huoneessa. Jos heille tulee sydän kipeäksi, niin he puoskivat sen muikealla hapatuksella ja vuotavalla pirun paskalla, ja sillä konstilla he pääsevät tulemaan terveiksi.

Toiseksi: **Meidän pitää nyt katseleman, kuinka kaikki Jumalan työt eli koko elävä luonto kiittää Luojaa. Koska järjelliset luontokappaleet ovat mykät eli kiittävät perkelettä kirouksilla ja sadatuksilla, silloin rupeavat kivetkin huutamaan: "Hoosianna Davidin pojalle!"** Niin kuin Vapahtaja todistaa juutalaisille: "Jos nämä lapset vaikenisivat, niin rupeaisivat kivet huutamaan." **Erinomattain ovat tiaiset, pääskyset ja satakieliset kiivaat kiittämään Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herättää pesissään. Niin pian kuin yksi syrjä auringosta koittaa, rupeavat he visertämään heidän pesissään. He kiittävät Luojaansa valkeuden edestä, joka valaisee tämän pimeän maailman. Niin kuin tämä lyhyt ja arvaamaton armonaika pian**

loppuu, niin ovat tiaiset aina työssä, eikä uni heitä vaivaa, mutta ihminen, joka oli kallein luontokappale, jonka tähden Jumalan Pojan täytyi tulla alas taivaasta tähän pimeään maailmaan valaisemaan niitä, jotka kuoleman varjossa istuvat. Ihminen, sanon minä, nukkuu niin kuin luontokappale puoleen päivään asti. Ja muutampi ei herää ollenkaan synnin unesta, ennen kuin aurinko laskee. Katsokaa tiaisia, kuinka valppaat he ovat valvomaan ja työtä tekemään maan päällä, ja muurahaisia, kuinka vireät ne ovat työtä tekemään. Eivät ne ole niin laiskat kuin ihmiset. Me tiedämme, että muurahaiset ovat vireämmät kaikkia muita luontokappaleita. Ne vetävät isoja ja raskaita kuormia, eivätkä sen tähden väsy. Mutta käärmeelle ovat muurahaiset kovin vihaiset. Ne kalvavat hänen luitansa. Ja kun käärme joutuu muurahaisen pesään, silloin on hän surkeassa vaivassa. Eivät muurahaiset armahda häntä vähääkään, eikä käärmeen myrkky tee niille mitään. Mutta käärme on sen kaltainen luontokappale, joka naakii pimeyden aikana ja nielee vielä tiaisia, jos he eivät ole valvomassa.

Varottakaa teitänne käärmeen kavaluudesta, te pikku tiaiset! Olkaa valppaat ja rukoilkaa, että se taivaallinen Vanhin, joka teille hengen antanut on, varjelisi teitä käärmeen kavaluudesta ja haukan kynsistä. Tämä lyhyt ja arvaamaton armonaika kuluu pian, ja te pääsette pian siirtymään lämpimään ilmaan, jossa aurinko seisoo pään päällä. Siellä ei ole käärmeitä eikä liiskoja eikä sammakoita niin kuin täällä, jossa pissihaukat lentävät pimeyden aikana ja hattarat nauravat nurkkain takana, ja metsänperkeleet irvistelevät niin pian kuin joku elävä ihminen tulee kohti. Kaikki nämä metsän elävät pelkäävät ja vihaavat valkeutta, sillä he tekevät pimeyden töitä. Eivät he saata kiittää valkeuden edestä, sillä he pelkäävät,

että heidän työnsä tulevat ilmi. Mutta tiaiset, pääskyset ja satakieliset kiittävät Luojaansa niin pian kuin yksi syrjä armon auringosta nousee, vaikka eivät nekään saa aina olla auringonpaisteessa, koska nimittäin synnin sumu peittää armon auringon mustien pilvien taka, niin täytyy heidän olla ääneti ja odottaa siihen asti, kun aurinko taas rupeaa paistamaan. Olkaa siis kiivaat kiittämään teidän Luojaanne, kaikki tiaiset, kaikki pääskyset ja satakieliset! Olkaa kiivaat kiittämään teidän Luojaanne sen valkeuden edestä, joka nyt on tullut maailmaan! Kuka tiesi, kuinka kauan valkeus on, **ennen kuin pimeys tulee ja synkeys peittää kansan. Silloin pääsevät taas pissihaukat lentämään ja hattarat nauramaan ja hukan penikat ulvomaan. Mutta me toivomme, että pienet lintuset pääsevät pian siirtymään lämpimään ilmaan, ennen kuin semmoinen pimeys tulee, etteivät he enää näe lentää. Silloin pitää heidän visertämän yksinäisille matkamiehille eläväin viinapuitten oksilla ja kiittämän Luojaansa ijankaikkisesti. Amen.**

/ - / Näitten merkkien välinen alue on L.L.L:n alkuperäisen käsi kirjoituksen mukaan. SKHS C85. Muu osa Olga Palton kokoelmassa olevasta jäljennöksestä, Oulun maakunta-arkistosta, Laestadiana-kokoelmasta. Uusi Postilla (1897) n:o 72./LK/.

324. ESIMERKKI LAPSILLE, KUINKA ASIA-SISÄLTÖ MUUTTUU, KUN MUUAN KIRJE SAA SAMAN KOHTELUN, KUIN EDELLÄ OLEVA L. L. L:N SAARNA.

JOKU LYHYT OTE NÄYTTEEKSI.

-Vain lihava teksti on tärkeää.
-Himmeä teksti pyyhitään pois.

— **Mitä kirjoitat postilloista, niin** ei ole niitten **oppi muutettu.** On kyllä totta, että **Boreman on** joissakin kohdissa **lyhentänyt** jonkun saarnan, jossa on sama asia sanottu **moneen kertaan,** mutta oppi ei ole muuttunut.

Ei mikään ole täydellistä, mitä me ihmiset teemme, mutta pahempi on, että ne, joista **minä alussa mainitsin,** jotka pitävät itseään täydellisenä, levittävät **pahaa Siionista** ja katkaisevat luottamuksen siteitä. **Ajattele itse, jos Ruotsissa olisi ruotsinkielisessä kirjassa tullut** joku heikkous, eikö **oikea kristillisyyden oppi** opeta, että vika yksimielisyydessä korjataan sillä paikalla **kaikessa yksimielisyydessä** ja salassa, eikä heikkouksia saa levittää, ja **niin ei kukaan siitä pahennu.**

Ei ole **totta,** mitä **Koistinen kirjoittelee Lapinmaan kristillisyydestä. Se on minullekin lähettänyt kirjoituksiansa,** jossa se vertailee heidän joukkoa ja Esikoisten seurakuntaa, ja

valehtelee meitä häikäilemättömästi. **Hän** ei ole itse koskaan tullut tunnetuksi seurakunnassa, ja **on nyt** suurena profeettana **moittimassa** seurak**unta**a. **Meillä on** samat **Raamatut,** sama **Luther ja** sama **Laestadius** kuin **ennen,** ja sama oppi kuin vanhimmilla on **ollut.** Ei ole **saarnaajien syy, että tottelemattomia on,** mutta yhdistäköön he työnsä **seurakunnan kanssa** yhteistä vihollista vastaan, eikä hyökkäyksillä entisiä työkumppaneita vastaan.

No, olen nyt kaikessa heikkouden ja kykenemättömyyden tunteen alla yrittänyt vastata kysymyksiisi. Olet rakas veli ja olen usein muistanut sinua. Jumala antakoon meille kaikille armonsa, että me tulisimme varjelluksi sen ruman tulisilta, joka usein ampuu nuolensa taholta, jota emme aavistakaan. Se tulee usein uskon ja opin parantajana, ja silloin se on vaarallisin.

****

Alussa olevista kirjeen näytekohdista on poissa suurin piirtein saman verran kuin Boreman on edellä olevasta Laestadiuksen saarnasta jättänyt pois. Viimeinen kappale sitävastoin on hyväksytty kokonaan. Kysymme nyt Johan Pietiläiseltä ja kaikilta niiltä, jotka ovat sitä mieltä, ettei näin vähäinen tekstin poistaminen vaikuta mitään asiasisältöön, onko tässä kirjeessä sama ääni kuin alkuperäisessä? Mielestäni muutamat kohdat, joissa alunperin oli sangen ikävä sävy, ovat tässä muuttuneet miellyttävämmiksi. /LK/.
K.s. n:o 292.

SISÄLLYS

SIVU

Esipuhe lapsille.....1

1. Lauri Koistinen.....Levi Älvgrenin muistolle.... 15
2. Eero Mäkelä..... Severi Mäkelän muistolle 25
3. August Isaksson y.m..... Ville Niemiselle y.m 1939 33
4. August Isaksson y.m.....Suomen sotilaille..... 1939..... 38
5. August Isaksson y.m.....Joel Ahoselle y.m ..... 1940 ..... .40
6. August Isaksson y.m.....Jonas Rustholkarhulle y.m..... 1941.…… 43
7. August Isaksson y.m.....Suomen sotilaille..... 1941.……47
8. August Isaksson y.m.....Jonas Rustholkarhulle y.m.....1942..... 49
9. Ville Nieminen y.m..... Sotapojille rintamille..... 25/6 -43 52
10. August Isaksson y.m..... Ville Niemiselle y.m 1943 55
11.. August Isaksson y.m.....Jonas Rustholkarhulle y.m.....1944 59
12. William Eriksson....."Koulu ja tanssi"..... lokak.1945 62
13. Frans Björkman y.m..... Samuel Juvoselle y.m 1945 64
14. J.P.Stöckel y.m ..... Juho Hirvoselle y.m 1946 69
15. J.P.Stöckel y.m ..... Ville Niemiselle y.m..... 28/5 1946 72
16. J.P.Stöckel y.m ..... Jonas Rustholkarhulle y.m 1947 77
17. Ville Nieminen y.m..... J.P.Stöckelille y.m..... 24/6 1948 81
18. J.P.Stöckel y.m ..... J.Hirvoselle y.m 1948 85
19. J.P.Stöckel y.m ..... K.Luomalley.m 1949 88
20. OscarNylund ..... J.P.Stöckelille 15/2 1950 93
21. Samuel Juvonen..... J.P.Stöckelille 12/3 1950 95
22. Juho Hirvonen .....J.P.Stöckelille..... 1/5 1950 97
23. Aksel Jaakkola y.m ..... J.P.Stöckelille ..... 15/5 1950.....101
24. Axel Uskoski .....J.P.Stöckelille..... 19/5 1950.....103
25. Samuel Juvonen..... J.P.Stöckelille ..... 13/6 1950.....106
26. Ville Nieminen y.m..... J.P.Stöckelilie y.m..... 24/6 1950.....108
27. Axel Uskoski .....J.P.Stöckelille..... 10/8 1950.....110
28. Gunnar Jönsson ..... J.P.Stöckelille ..... 12/9 1950.....112
29. Juho Hirvonen .....J.P.Stöckelille..... 13/9 1950.....114
30. Arthur Hiivala .....J.P.Stöckelille..... 17/9 1950.....116
31. August Isaksson y.m..... A.Holmille y.m ..... 1950.....118

SIVU

32. Ville Nieminen y.m..... A.Isakssonille y.m..... 8/1 1951.....122
33. Axel Uskoski ..... J.P.Stöckelille 28/2 1951 125
34. Samuel Juvonen.....J.P.Stöckelille.....22/5 1951 127
35. Ville Nieminen y.m.....J.P.Stöckelille y.m 26/6 1951 129
36. Leo Lobbestael y.m ..... J.P.Stöckelille y.m .....27/6 1951.....133
37. Ville Nieminen y.m..... J.P.Stöckelille y.m 2/10 1951 136
38. Axel Uskoski ..... J.P.Stöckelille 1/11 1951 138
39. Yrjö Mäkelä ..... J.P.Stöckelille 12/12 1951 140
40. August Isaksson y.m..... A.Holmille y.m 1951 144
41. J.P.Stöckel y.m.....Jens Pedersenille y.m ..... 1951...149
42. J.P.Stöckel y.m .....Samuel Juvoselle y.m 1951 152
43. Ville Nieminen y.m..... August Isakssonille y.m ..... 8/1 1952.....156
44. Yrjö Mäkelä ..... J.P.Stöckelille ..... 12/2 1952.....159
45. M.Nikolaisen y.m ..... J.P.Stöckelille y.m ..... 5/3 1952.....161
46. William Eriksson.....J.P.Stöckelille ..... 30/5 1952.....163
47. Ville Nieminen y.m..... Aug.lsakssonille y.m..... 24/6 1952.....165
48. Caleb Erickson y.m .....J.P.Stöckelille y.m..... 28/6 1952.....168
49. Andreas Börresen y.m... J.P.Stöckelille y.m ..... 20/7 1952.....171
50. Ville Nieminen y.m..... Aug.lsakssonille y.m.....30/9 1952.....174
51. Andreas Börresen y.m.... F.Björkmannille y.m .....19/12 1952.....178
52. Ville Nieminen y.m..... AJsakssonille y.m .....13/1 1953.....182
53. Hj.Wantaja .....J.P.Stöckelille..... 15/3 1953....184
54. Leo Lobbestael y.m ..... Wm.Erikssonille y.m ..... 24/6 1953.....187
55. Ville Nieminen y.m..... AJsakssonille y.m .....25/6 1953.....190
56. Arthur Niska ..... J.P.Stöckelille ..... 29/6 1953.....193
57. Gunnar Jönsson ..... Suomen kristityille..... 30/7 1953....196
58. Joel Ahonen y.m..... AJsakssonille y.m .....13/10 1953.....199
59. Arthur Niska ..... J.P.Stöckelille ..... 9/12 1953....202
60. Axel Uskoski .....J.P.Stöckelille..... 11/12 1953.....206
61. J.P.Stöckel y.m ..... S.Juvoselle y.m .....1953....208
62. Ville Nieminen y.m..... AJsakssonille y.m ..... 18/1 1954.....212
63. Juho Hirvonen .....J.P.Stöckelille..... 9/3 1954.....215
64. Arthur Niska .....J.P.Stöckelille..... 19/5 1954.....217

SIVU

65. Ville Nieminen y.m ..... A.lsakssonille y.m ..... 26/6 1954...218
66. Anton Karisen y.m..... J.P.Stöckelille y.m ..... 1/8 1954...222
67. Ville Nieminen y.m .....A.lsakssonilley.m ..... 5/10 1954...224
68. Samuel Juvonen..... J.P.Stöckelille.....19/10 1954..227
69. Sandra Uskoski..... J.P.Stöckelille .....14/11 1954...228
70. A.Holmy.m..... A.lsakssonilley.m ..... 12/1 1955...229
71. Maria Muonio .....J.P.Stöckelille.....17/1 1955...233
72. Samuel Juvonen.....J.P.Stöckelille.....31/1 1955...235
73. Sam Wettainen..... A.lsakssonille y.m..... 18/6 1955...237
74. Leo Lobbestael y.m ..... A.lsakssonille y.m ..... 26/6 1955...239
75. Ville Nieminen y.m ..... A.lsakssonilie y.m ..... 27/6 1955...241
76. Andreas Börresen y.m... J.P.Stöckelille y.m.....5/7 1955...244
77. Allan Ansaharju .....J.P.Stöckelille.....4/8 1955...247
78. Joel Ahonen y.m .....A.lsakssonille y.m ..... 8/10 1955...250
79. Hjalmar Wantaja ..... J.P.Stöckelille .....20/11 1955...254
80. Samuel Juvonen..... J.P.Stöckelille..... 5/12 1955...255
81. August Isaksson y.m..... A.Holmilley.m..... 1955...258
82. Joel Ahonen y.m.....A.lsakssonille y.m ..... 26/6 1955...261
83. Hjalmar Wantaja ..... G.Jönssonille .....5/7 1955...264
84. Samuel Juvonen..... J.P.Stöckelille.....22/7 1955...266
85. Leo Lobbestael y.m ..... A.lsakssonille y.m ..... 16/8 1955...268
86. August Isaksson y.m..... A.Holmille y.m..... 1956...270
87. Samuel Juvonen..... J.P.Stöckelille.....4/1 1957...273
88. Maria Muonio ..... J.P.Stöckelille..... 14/1 1957...276
89. A.Holmy.m..... A.lsakssonille y.m..... 15/1 1957...278
90. Samuel Juvonen..... J.P.Stöckelille..... 8/2 1957...280
91. William Eriksson.....Joel Ahoselle y.m ..... 14/2 1957...284
92. Joel Ahonen y.m ..... A.lsakssonille y.m .....24/6 1957...287
93. Leo Lobbestael y.m ..... J.P.Stöckelille y.m .....25/6 1957...290
94. Hans Karisen y.m .....Wm.Erikssonille y.m.....7/7 1957...293
95. Samuel Juvonen..... J.P.Stöckelille..... 16/7 1957...295
96. Samuel Juvonen..... J.P.Stöckelille..... 2/9 1957...297
97. Joel Ahonen v.m .....A.lsakssonille y.m .....1/10 1957...299

SIVU

98. August Isaksson y.m..... Norjaan ..... 1957...303
99. August Isaksson y.m ..... A.Holmille y.m ..... 1957...306
100. Gunnar Jönsson y.m..... LLobbestaelille y.m..... 1957...310
101. Sandra Uskoski..... Hilma Stöckelille..... 26/8 1957...314
102. Maria Muonio ..... Hilma Stöckelille ..... 8/12 1957...315
103. August Isaksson y.m..... Joel Ahoselle y.m ..... 1958...317
104. August Isaksson y.m..... Anders Holmille y.m..... 1959...321
105. Gunnar Jönsson y.m..... Norjaan ..... 1960...325
106. PerBoreman ..... khra Karille .... 25/2 1960...329
107. PerBoreman ..... khra Karille ..... 27/6 1960...332
108. Jellivaaran joulukokouksista Suomeen ..... 1960...335
109. Heikki Ikonen y.m ..... August Isakssonille .....15/1 1960...339
110. William Eriksson y.m .....Suomen seurakunnalle .....1961 ..342
111. Levi Älvgren ..... Viikusjärveen .....14/5 1962...347
112. Joel Ahonen y.m..... August Isakssonille y.m .....1962...348
113. Gunnar Jönsson y.m..... LAndreassenille y.m ..... 1962...352
114. Missä on lähetyskirje Jelliv:n jolukokouksista? ..... 1962...355
115. Leo Lobbestael y.m ..... Wm.Erikssonille y.m..... 24/6 1963...356
116. Levi Älvgrenin raportti Kirunan kokouksesta ..... 9/6 1963...360
117. Otto Tast: Panssariarmeija tukee August l:a ..... 5/10 1963...361
118. Wm.Eriksson y.m .....J.Rustholkarhulley.m..... 1963...364
119. Levi Älvgrenin raportti Jelliv. sovintok ..... jouluk.1963...367
120. Levi Älvgrenin raportti Kangosen kokouksista ..... 1963...369
121. Levi Älvgren .....Suomen saarnaajille..... 8/3 1964...371
122. Joel Ahonen y.m.....A.lsakssonille y.m ..... 22/6 1964...374
123. Otto Tast: Panssariarmeija perääntyy.....22/10 1964...378
124. Wiljami kiroaa Pikku-Leevin ja Stenin ..... 25/10 1964...380
125. Kooran kapina - Isaksson vanhin kirkonkiroukseen .....1964...382
126. Levi Älvgren y.m..... Joel Ahoselle y.m ..... 1965...386
127. August Isaksson.....Gunnar Jönssonille..... 23/1 1965...390
128. Levi Älvgren .....William Erikssonille ..... 25/1 1965...392
129. Wm.Eriksson sanoo A: ja H:n lammash. oveksi..... 15/2 1965...395
130. Levi Älvgren: Silmänvoidettasokealle rauk..... 20/4 1965...398

SIVU

131. Joel Ahonen y.m ..... Wm.Erikssonille y.m ..... 28/6 1965...406
132. Valitus poispotkittujen kylmästä tilasta ..... 1965...410
133. Levi Älvgren..... Leo Toivoselle .....10/1 1966...413
134. V. Wettainen: Ensimmäinen herätyshuuto USA:n..... 12/2 1966...415
135. V. Wettainen ..... R.Syrjälle..... 14/2 1966...422
136. Gunnar Jönsson .....Viktor Wettaiselle ..... 15/4 1966...423
137. Levi Älvgren..... Gunnar Jönssonille .....19/11 1966...427
138. Levi Älvgren..... Reino Syrjälle ..... 24/11 1966...436
139. Viktor Wettainen y.m ..... Paavo Peltoselle y.m ..... 26/3 1967...438
140. Levi Älvgren..... Ossi Parmaalalle ..... 18/4 1967...440
141. Viktor Wettainen: Kanssapuhe matkaystäville ..... 26/11 1967...442
142. Johan Pietiläinen ..... Sten Johanssonille .....5/12 1967...445
143. Sten Johansson.....Reino Syrjälle ..... 23/1 1968...446
144. Levi Älvgren..... Albert Fredricksonille..... 25/1 1968...447
145. Yrjö Mäkelä..... Levi Älvgrenille ..... 28/4 1968...450
146. K. Luoma puolustaa Jellivaaran paskapahnaa ..... 28/5 1968...454
147. L Älvgren vastaa maltillisesti höyrypäälle..... 24/6 1968...458
148. Yrjö Mäkelä..... Levi Älvgrenille .....3/7 1968...465
149. Levi Älvgren..... Joel Ahoselle ..... 7/7 1968...468
150. Levi Älvgren..... Janne Kuoppalalle ..... 3/9 1968...470
151. Viktor Wettainen y.m ..... Yrjö Mäkelälley.m ..... 20/9 1968...471
152. Severi Mäkelä ..... Levi Älvgrenille.....26/11 1968...472
153. Sten Johansson..... K. Luomalle..... 18/7 1969...473
154. Levi Älvgren..... Y. Mäkelälley.m ..... 1/10 1969...476
155. Paavin pannabulla Norjan kerettiläisille ..... 1969...479
156. Lauri Koistinen ..... Kalle Koistiselle..... 7/1 1970...483
157. Kalle Koistinen ..... Lauri Koistiselle ..... 31/1 1970...484
158. Thoralf Jensen .....Gunnar Jönssonille....., 9/3 1970...485
159. Levi Älvgren y.m ..... Thoralf Jensenille y.m .....19/4 1970...490
160. Sten Johansson..... Reino Syrjälle..... 1/7 1970...492
161. Reino Syrjä ..... Edvin Abrahamssonille..... 15/9 1970...495
162. Kalle Koistinen ..... Lauri Koistiselle ..... 17/10 1970...496
163. Thoralf Jensen y.m ..... Levi Älvgrenille y.m ..... 18/10 1970...497

SIVU

164. Yrjö Mäkelä ..... Lauri Koistiselle.....7/11 1970...501
165. Kalle Koistinen.....Lauri Koistiselle..... 5/11 1970...503
166. Levi Älvgren .....Reino Syrjälle..... 21/11 1970...504
167. Reino Syrjä..... Levi Älvgrenille..... 24/11 1970...508
168. Levi Älvgren .....Reino Syrjälle..... 13/12 1970...512
169. Thoralf Jensen ..... Lauri Koistiselle ..... 15/12 1970...517
170. Lauri Koistinen..... Kalle Koistiselle ..... 17/12 1970...520
171. Sten Johansson y.m..... Thoralf Jensenille y.m ..... 2/1 1971 ...522
172. Yrjö Mäkelä ..... Lauri Koistiselle.....16/1 1971 ...525
173. Alvar Koljonen ..... Lauri Koistiselle .....7/2 1971 ...527
174. Lauri Koistinen.....Thoralf Jensenille .....9/2 1971 ...529
175. Gustav Dynesius ..... Lauri Koistiselle..... 21/3 1971 ...531
176. Kalervo Koistinen ..... Levi Älvgrenille ..... 25/4 1971 ...532
177. Lauri Koistinen..... Kalle Koistiselle ..... 26/4 1971 ...534
178. Levi Älvgren ..... Kalle Koistiselle..... 17/5 1971 ...536
179. Levi Älvgren ..... Kalle Koistiselle..... 15/6 1971 ...538
180. Yrjö Mäkelä y.m ..... Levi Älvgrenille y.m..... 8/7 1971 ...540
181. Levi Älvgren y.m.....Yrjö Mäkelälle y.m ..... 18/7 1971 ...544
182. Yrjö Mäkelä y.m ..... Levi Älvgrenille y.m..... 8/10 1971 ...546
183. Lauri Koistinen..... Levi Älvgrenille ..... 5/11 1971...550
184. Levi Älvgren .....Kalle Koistiselle..... 11/11 1971 ...554
185. Levi Älvgren .....Lauri Koistiselle .....14/11 1971 ...558
186. Kalle Koistinen..... Lauri Koistiselle .....16/11 1971 ...559
187. Levi Älvgren y.m.....Yrjö Mäkelälle ..... 19/11 1971...561
188. Sten Johansson ..... Lauri Koistiselle..... 1/12 1971 ...564
189. Kalle Koistinen..... Kalle Luomalle..... 14/1 1972...565
190. Lauri Koistinen..... Eero Kinnuselle.....14/1 1972...567
191. Levi Älvgren ..... Lauri Koistiselle ..... 22/1 1972...575
192. Levi Älvgren ..... Eero Kinnuselle..... 25/1 1972...577
193. Yrjö Mäkelä ..... Levi Älvgrenille ..... 3/2 1972...579
194. Kalle Koistinen..... Lauri Koistiselle ..... 5/2 1972...584
195. Levi Älvgren ..... Jaakko Koistiselle..... 6/2 1972...586
196. Yrjö Mäkelä y.m ..... Levi Älvgrenille y.m.....6/2 1972...588

SIVU

197. Kalle Luoma..... Kalle Koistiselle..... 2/3 1972...589
198. Kalle Koistinen..... Kalle Luomalle ..... 10/3 1972...592
199. Levi Älvgren ..... Kalle Koistiselle..... 11/3 1972...597
200. Sten Johansson y.m .....Thoralf Jensenille y.m..... 1/4 1972...599
201. Lauri Koistinen.....Thoralf Jensenille ..... 6/4 1972...602
202. Lauri Koistinen.....Ville Orrmalmille..... 8/4 1972...605
203. Levi Älvgren ..... Thoralf Jensenille y.m..... 28/4 1972...607
204. Lauri Koistinen..... Gunnar Jönssonille ..... 2/5 1972...609
205. Levi Älvgren ..... Eero Kinnuselle..... 6/5 1972...610
206. Levi Älvgren ..... Lauri Koistiselle..... 9/5 1972...612
207. Lauri Koistinen..... Thoralf Jensenille ..... 14/5 1972...613
208. Lauri Koistinen..... Levi Älvgrenille..... 3/6 1972...617
209. Levi Älvgren y.m..... Yrjö Mäkelälle y.m ..... 10/6 1972...620
210. Sten Johansson ..... Lauri Koistiselle..... 10/6 1972...623
211. Lauri Koistinen..... Jakop Akselsenille y.m ..... 1/7 1972...624
212. Lauri Koistinen..... Ville Orrmalmille ..... 25/7 1972...633
213. AlvaThyni ..... Lauri Koistiselle..... 30/8 1972...636
214. Lauri Koistinen..... Levi Älvgrenille..... 14/9 1972...637
215. Yrjö Mäkelä y.m ..... Levi Älvgrenille..... 28/9 1972...638
216. Thoralf Jensen ..... Lauri Koistiselle..... 10/11 1972...644
217. Kalle Koistinen..... Lauri Koistiselle..... 14/11 1972...647
218. Lauri Koistinen..... Sakari Saarisalolle..... 12/12 1972...649
219. Sakari Saarisalo..... Lauri Koistiselle..... 19/12 1972...651
220. K. Koistinen ja J. Harju: Herätkää Turkulaiset..... 1973...652
221. Levi Älvgren y.m.....Yrjö Mäkelälle y.m... ..... 15/1 1973...662
222. Yrjö Mäkelä .....Levi Älvgrenille ..... 18/1 1973...666
223. Lauri Koistinen..... Levi Älvgrenille y.m..... 1/2 1973...668
224. Levi Älvgren ..... Albert Fredricksonille ..... 22/2 1973...670
225. Sten Johansson ..... Lauri Koistiselle..... 6/3 1973...674
226. Lauri Koistinen.....Levi Älvgrenille ..... 29/4 1973...675
227. Levi Älvgren .....Lauri Koistiselle ..... 12/5 1973...678
228. Lauri Koistinen.....Levi Älvgrenille..... 11/9 1973...680
229. Otto Tast.....Kalle Koistiselle ..... syysk.1973...684

SIVU

230. Kalle Koistinen..... Ottolastille ..... 15/9 1973...685
231. Levi Älvgren ..... Kalle Koistiselle .....19/9 1973...687
232. Levi Älvgren ..... Lauri Koistiselle ..... 20/9 1973...689
233. Lauri Koistinen..... Tjoutjas-Fransille y.m ..... 24/9 1973...691
234. Kalle Koistinen..... Levi Aivgrenille ..... 5/11 1973...693
235. Thoralf Jensen ..... Lauri Koistiselle ..... 12/11 1973...695
236. Levi Älvgren ..... Lauri Koistiselle ..... 14/11 1973...698
237. Yrjö Mäkelä y.m ..... Levi Aivgrenille ..... 28/12 1973...701
238. Lauri Koistinen..... Sakari Saarisalolle.....4/2 1974...703
239. Yrjö Mäkelä ..... Levi Aivgrenille ..... 9/2 1974...707
240. Kalle Koistinen..... Levi Aivgrenille ..... 17/2 1974...709
241. Kalle Koistinen..... Lauri Koistiselle ..... 17/2 1974...712
242. Levi Älvgren ..... Sakari Saarisalolle ..... 23/2 1974...713
243. Kalle Koistinen..... Lauri Koistiselle ..... 1/3 1974...715
244. Kalle Koistinen..... Levi Aivgrenille ..... 1/3 1974...717
245. Gustav Dynesius ..... Lauri Koistiselle..... 11/3 1974...718
246. August Krågh..... Lauri Koistiselle..... 17/3 1974...721
247. Levi Älvgren y.m.....Yrjö Mäkelälle y.m ..... 19/3 1974...723
248. Yrjö Mäkelä ..... Levi Aivgrenille..... 24/4 1974...727
249. Thoralf Jensen ..... Lauri Koistiselle..... 12/9 1974...730
250. Lauri Koistinen..... Levi Aivgrenille ..... 18/10 1974...733
251. Lauri Koistinen..... Levi Aivgrenille..... 6/11 1974...737
252. Levi Älvgren ..... Sakari Saarisalolle ..... 23/11 1974...738
253. Lauri Koistinen..... Tjautjas-Fransille y.m ..... 5/1 1975...740
254. Levi Älvgren.. ..... Eero Kinnuselle..... 11/1 1975...745
255. Levi Älvgren y.m..... Yrjö Mäkelälle y.m ..... 28/1 1975...748
256. Lauri Koistinen..... Levi Aivgrenille ..... 19/2 1975...751
257. Lauri Koistinen..... Thoralf Jensenille..... 22/2 1975...754
258. Levi Älvgren ..... Lauri Koistiselle ..... 9/2 1975...758
259. Melvin Niska..... Lauri Koistiselle ..... 1/41975...759
260. Lauri Koistinen..... Enon & Lieksan srk:lle ..... 14/4 1975...761
261. Melvin Niska..... Lauri Koistiselle ..... 4/5 1975...767
262. Lauri Koistinen..... Levi Aivgrenille ..... 8/5 1975...770

SIVU

263. Evelyn Wilen..... Lauri Koistiselle..... 12/5 1975...773
264. Melvin Niska..... Lauri Koistiselle..... 25/5 1975...776
265. Levi Älvgren ..... Albert Fredricksonille ..... 26/5 1975...778
266. Evelyn Wilen..... Lauri Koistiselle..... 28/5 1975...780
267. SophiaHill ..... Lauri Koistiselle..... 28/5 1975...782
268. SophiaHill ..... Melvin Niskalle..... 4/6 1975...783
269. Lauri Koistinen..... Sophia Hiilille ..... 22/6 1975...785
270. Levi Älvgren y.m..... Arhur Niska-vain.laps.....22/6 1975...787
271. USA:n puuremannit..... Lapin puuremanneille..... 26/6 1975...790
272. Yrjö Mäkelä ..... Levi Älvgrenille..... 7/7 1975...792
273. Melvin Niska..... Levi Älvgrenille y.m ..... 4/8 1975...796
274. Lauri Koistinen..... Yrjö Mäkelälle.....5/8 1975...799
275. Eero Mäkelä..... Lauri Koistiselle ..... 7/8 1975...800
276. Yrjö Mäkelä ..... Lauri Koistiselle ..... 8/8 1975...802
277. L Älvgren y.m ..... "Vastalauseita Calum.kirj.een.16/8 1975...803
278. Charles Niska ..... Yhteiskirje..... 16/8 1975..:811
279. Lauri Koistinen..... Melvin Niskalle ..... 17/8 1975...814
280. Lauri Koistinen..... Vilho Kuokkaselle ..... 24/8 1975...815
281. Levi Älvgren ..... Lauri Koistiselle..... 10/9 1975...819
282. Kalle Koistinen..... Levi Älvgrenille..... 21/9 1975...821
283. Sivert Hendrickson ..... Gunnar Jönssonille ..... 21/9 1975...824
284. Lauri Koistinen..... Levi Älvgrenille..... 24/9 1975...827
285. Lauri Koistinen..... Melvin Niskalle ..... 5/10 1975...833
286. Levi Älvgren ..... Kalle Koistiselle..... 11/10 1975...837
287. Gunnar Jönsson ..... S.Hendricksonille..... 16/10 1975...839
288. "Kardinaalit pönkittävät paavinistuinta" ..... 16/10 1975...841
289. Lauri Koistinen..... Lauri Kemppaiselle..... 1/11 1975...848
290. Melvin Niska..... Levi Älvgrenille ..... 4/11 1975...849
291. Lauri Koistinen..... Gun-Marie M.lle..... 4/11 1975...852
292. Johan Pietiläinen ..... Charles Niskalle..... 12/11 1975...854
293. Levi Älvgren ..... Gunnar Jönssonille..... 1/12 1975..859
294. Levi Älvgren ..... Lauri Koistiselle..... 6/12 1975...862
295. Ralph Niska y.m ..... Ruotsin Lappiin..... 28/12 1975...864

SIVU

296. SophiaHill..... Lauri Koistiselle..... 29/12 1975...866
297. Thoralf Jensen..... Lauri Koistiselle..... 15/1 1975...867
298. Eero Mäkelä ..... Yrjö Mäkelälle..... 18/1 1976...871
299. Levi Älvgren..... Johan Pietiläiselle..... 19/1 1976...873
300. Eero Mäkelä ..... Evald Larssonille..... 24/1 1976...879
301. Kalle Koistinen ..... Levi Älvgrenille ..... 4/3 1976...886
302. Sten Johansson..... Lauri Koistiselle..... 12/3 1976...889
303. Sten Johansson..... Lauri Koistiselle..... 19/3 1976...890
304. Lauri Koistinen ..... Sten Johanssonille..... 19/3 1976...891
305. Lauri Koistinen ..... Levi Älvgrenille..... 27/3 1976...893
306. MelvinNiska y.m ..... Levi Älvgrenille y. m..... 18/4 1976..899
307. Lauri Koistinen ..... Eero Mäkelälle y.m ..... 21/4 1976...901
308. Sivert Hendrickson ..... Levi Älvgrenille..... 24/4 1976...909
309. Frans Martinsson ..... Lauri Koistiselle..... 14/5 1976...910
310. Lauri Koistinen ..... Atle Akselsenille..... 1/7 1976...911
311. Eero Mäkelä ..... Lauri Koistiselle..... 14/7 1976...916
312. Levi Älvgren..... Kalle Koistiselle..... 24/7 1976...917
313. Lauri Koistinen ..... Sophiä Hiilille..... 5/8 1976...920
314. Thoralf Jensen..... Lauri Koistiselle..... 24/8 1976...921
315. Levi Älvgren..... Thoralf Jensenille..... 28/9 1976...925
316. Levi Älvgren..... Melvin Niskalle..... 29/9 1976...927
317. Levi Älvgren..... Vilho Kuokkaselle..... 3/10 1976...930
318. Melvin Niska y.m..... Levi Älvgrenille y. m..... 26/12 1976...932
319. AtleAkselsen..... Thoralf Jensenille y.m .....10/1 1977...934
320. Parakan räyhäyskokoukset. Piru riehuu.....5/6 1977...939
321. Sten Johansson y.m..... Melvin Niskalle y.m..... 16/8 1977...948
322. Esipuheen allekirjoittajat historian kirjassa ..... 1976...952
323. L L L:n saarna. Boremannin väärentämänä 953
324. Esimerkki lapsille, kuinka sisältö muuttuu..... 966
Sisällysluettelo..... 968

KORJAUKSIA 2011

Kirje N:o 30 loppuosa lisättävä sivulle.138:

Ja nyt lopuksi sanomme vielä sydämen rakkaita terveisiä teille kaikille yllä mainituille ja kaikille joitten nimet Karitsan elmän kirjassa kirjoitetut ovat, ja tämän suuren Herran lauman kanssa jätämme teidät taas tällä kertaa Jumalan rakkaan taivaallisen isän haltuun, sillä ihanalla toivolla että jos emme enään kaikki saisikaan nähdä teidän kasvojanne tämän katoovan maan päällä vaan että kuitenkin sitten kerran sen uuden kotimaamme ihanassa maassa jossa saamme rakkaudesta palavat rinnat yhteen painaa. Sinne on meidän keskeltämme hiljan pois siirtyneet, niinkuin kuulleet olette rakkaat veljemme ja uskolliset Herran palvelija (K. Koivu ja Rikhaard Salminen) näitä olemme kirjottaneet seurakunnan kanssa,

V. Nieminen, Joel Ahonen. J. Karhu. J. Hirvonen. K. Luoma. A. Ihalainen. E. Nousiainen. H. Seppänen. A.Vainikka. A. Holm. E. Maapalo. A. Tolvanen. S. Salminen. O. Tenhunen. H. Ikonen. I. Mielonen. B. Niemeläinen. V. Kauppinen. P. Peltonen. E. Kailahti. M. Rautio. U. Toivonen. K. Toivonen. A. Kinnunen. J. Simolin. T. Vuorinen. E. Laurell. H. Nieminen. F. Siipola. y.m.

—

Koneella kirjoitetuttu hiiliparin läpi. Ei lainkaan käsin kirjoitettua tekstiä. Stöckelin kokoelma. Lauri Koistisen arkisto.